

K. Rangaswami

Pleaded

Poonamallee

Presented to the
LIBRARIES *of the*
UNIVERSITY OF TORONTO
by
François Gros

ஸ்ரீ

திருமங்கை மன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

சிறிய திருமடல்.

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

முன்னோருரைகளைத் தழுவி

எளிய நடையில் தெளிய எழுதிய

திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும் உரையுடன்,

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடவால்,

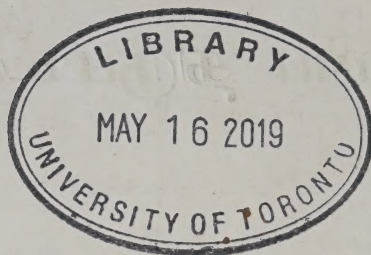
சென்னை மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

இரண்டாம் பதிப்பு.

1927

[தபால் செலவு வேறு.

இவை கிடைக்குமிடம்:—

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு,

“திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G.T., மதராஸ்.

பேரருளாளன் பெருந்தேவித்தாயார் திருவடிகளே சரணம்.

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பொதுத் தனியன்கள்.

(நம்பெருமாள் அருளிச் செய்தது.)

சூரே லேச டயாபாசுரம் தீர்த்துடிசுணைவம்।

யதீந்திரபவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முரிம்॥

[ஸ்ரீசைலேச தயாபாசுரம் தீபக்த்யாதி குணர்ணவம்.
யதீந்திரபவணம் வந்தே ரம்யஜாமாதரம் முரிம்.]

(ஆழ்வான் அருளிச் செய்தவை.)

லக்ஷ்மீநாதசமாரம்பா + வந்தே ரம்யஜாமாதரம்॥

யோநித்யமப்யஸபதாம்புஜ + ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் ப்ரபத்யே.

[லக்ஷ்மீநாதஸமாரம்பாம் + வந்தே குருபரம்பராம்.

யோ நித்யமப்யஸபதா + ராமாநுஜஸ்ய சரணே சரணம் ப்ரபத்யே.]

(ஆளவந்தார் அருளிச் செய்தது.)

மாது பிதா யுவதய : + ப்ரணமாமி முர்தநா॥

[மாதா பிதா யுவதய : + ப்ரணமாமி முர்தநா.]

(ஸ்ரீபராசர பட்டர் அருளிச் செய்தது.)

பூதம் ஸரச்ச + ஸ்ரீமத்பராங்குசமுரிம் ப்ரணதோஸமி நித்யம்.

[பூதம் ஸரச்ச + ஸ்ரீமத்பராங்குசமுரிம் ப்ரணதோஸமி நித்யம்.]

ஸ்ரீ :

* திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

சிறிய திருமடல்.

சிறிய திருமடல் என்னும் இத்திவ்யப் பிரபந்தமானது இந்த உலகில் இருள் நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்களுள் பிரதானரான நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த சதுர்வேத ஸாரமான நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் ஒன்றும். [பெரிய திருமொழி, திருக்குறள், தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம்-என்பன ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களாம்.]

* இவ்வாழ்வாருடைய வைபவத்தைப் பெரிய திருமொழி உரையின் தொடக்கத்திலே விரித்துரைத்தோம்; அங்கே கண்டுகொள்க.

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வகுத்தருளின அடைவில் முன்னுரவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் ஒன்பதாவது பிரபந்தமாக அமைந்தது இது.

“வென்றியே வேண்டி வீழ்பொருட் கிரங்கி வேற்கணர் கல வியே கருதி, நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை யுடையேன்” என்றும் “சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத் தாழ்ந்தேன்” என்றும் தாமே அருளிச் செய்தபடி விஷயப்ரவண ராய்த் திரிந்துகொண்டிருந்த இவ்வாழ்வார் தம்மை எம்பெருமான் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி ‘விஷயங்களில் ஆழ்ந்து திரிகிற இவரை சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டித் திருத்த முடியாது, நம் அழகைக் காட்டியே மீட்கவேணும்’ என்று கொண்டு தன் அழகைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வாரும் அதைக்கண்டு நடு பட்டு “வேம்பின் புழு வேம்பன்றி யுண்ணாது, அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்” என்னும்படி அவகா ஹித்தார்.

இவர் இப்படி தன்பக்கல் அவகாஹிக்கக்கண்ட எம்பெருமான் “இப்போது இவர்க்கு நம்மிடத்து உண்டான பற்று மற்ற விஷ யங்களிற்போலல்லாமல் ஸம்பந்த வுணர்ச்சியை முன்னிட்டுப்பிறந்த தாக வேணும்; இல்லையேல் இப்பற்று இவர்க்கு நிலைநிற்காதொழி யினும் ஒழியும்” என்றெண்ணி எல்லாப்பொருள்களையும் விளக்கு வதான திருமந்தரத்தையும் தனது ஸௌசீல்யம் முதலிய திருக் குணங்களையும் திருமந்தரார்த்தத்துக்கு எல்லை நிலமான திவ்ய தேசங்களையும் ஆழ்வார்க்குக் காட்டிக்கொடுக்க, அவரும் “வாடி னேன் வாடி” என்று தொடங்கி எம்பெருமானாகந்தருளின இடமே பரம ப்ராப்யமென்று அநுபவித்தார்.

இங்ஙனம் அநுபவித்த ஆழ்வார்க்கு இவ்வநுபவம் நித்ய மாய்ச் செல்லுக்கைக்காக இவரைத் திருநாட்டிலே கொண்டிபோக வேணுமெனக் கருதிய எம்பெருமான் ஸம்ஸாரத்தில் இவர்க்கு ஜிஹாஸை பிறக்கும்படி அதனுடைய தன்மையை அறிவிக்க, அறிந்தவிவர் அஞ்சி நடுங்கி “மாற்றமுள” என்னுந் திருமொழி யிலே “இருபாடெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பேபோல்” “பாம் போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல்” “வெள்ளத் திடைப் பட்ட நரியினம்போலே” என்று தமது அச்சத்திற்குப் பலவற்றைத் தருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லிக் கதறினார்.

இப்படி இவர் கதறிக்கதறி “பணியாயெனக் குய்யும்வகை பரஞ்சோதி!” என்றும், “அந்தோ வருளாய் அடியேற்குன் னருளே” என்றும் சொல்லி வேண்டின விடத்தும், சிறுகுழந்தைகள் பசி பசி யென்று கதறியழுதாலும் அஜீரணம் முதலியவை கழிந்து உண்மையான பசி உண்டாமளவும் சோறிடாத தாயைப் போலே, எம்பெருமான் ‘இவர்க்கு முற்ற முதிர்ந்த பரமபக்தி பிறக்குமளவும் நாம் முகங்காட்டுவோ மல்லோம்’ என்று உதாவீநனையிருக்க; ஒரு கூணமும் அவனைப் பிரிந்திருக்கமாட்டாத ஆழ்வார் மிகுந்த தாஹங் கொண்டவர்கள் நீரிலே விழுந்து நீரைக் குடிப்பதும் நீரை வாரி மேலே இறைத்துக்கொள்வதும் செய்யுமாபோலே, அவ்வெம் பெருமானை வாயாலே பேசியும் தலையாலே வணங்கியும் நெஞ்சாலே நினைத்தும் தறிக்கப்பார்த்தார்—திருக்குறந்தாண்டகமென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்திலே.

தாஹம் அளவற்றதாயிருக்கச் சிறிது குடித்த தண்ணீர் த்ருப்தியை உண்டுபண்ணாமல் மேலும் விஞ்சிய விடையைப் பிறப்பிக்குமாபோலே, இவர் திருக்குறந்தாண்டகத்தில் அதுபவித்த அதுபவம் பழைய அபிரிவேசத்தைக்கிளப்பிப் பெரிய ஆர்த்தியை உண்டாக்கவே, “நின்னடியினை பணிவன் வருமிடரகல மாற்றே வினையே” என்று ஆர்த்தராய்ச் சரணம் புகுந்தார்—திருவெழு கூற்றிருக்கை யென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்திலே.

அப்போதும் எம்பெருமான் இவருடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்து தலைக்கட்டிற்றிலன்; நம்போலியரை வாழ்விக்க இவ்வாழ்வார் முகமாக இன்னுஞ்சில திவ்யப்ரபந்தங்களை வெளியிட்டேனுமென்ற அவாவினால் வாளா இருந்திட்டான். சக்ரவர்த்தி திருமகன் ஸமுத்ர ராஜனைச் சரணம் புகுந்து வழிவிடவேண்டின விடத்தும் அக்கடலரையன் இறுமாப்பையே பாராட்டி முகங்காட்டாமல் அலக்ஷியஞ் செய்து கிடக்க, பெருமாள் சீறிச் சிவந்த கண்ணினராய் “సగరం శోషయిష్యమి—చాపమానయ సామ్రాట్!—పద్మో యోన్ముష్లవంగమాః” [ஸாகரம் சோஷயிஷ்யாமி—சாபமாநய ஸௌமித்ரே—பதப்பயம்பாந்து ப்லவங்கமா:] ‘இதோ இக்கடலை வற்றச் செய்து விடப்போகிறேன்—லக்ஷ்மண! சார்ங்கவில்லைக் கொண்டுவா—வாநரமுதலிகள் காலாலே நடந்து செல்லட்டும்—ஒரு கூணத்திலே இக்கடல் படுகிறபாடு பாருங்கள்’ என்றருளிச்

செய்து ஸமுத்ராஜனை அழிக்க முயன்றாப்போலே, இவ்வாழ்வாரும் ‘நமது அபேக்ஷிதத்தை நிறைவேற்றாத எம்பெருமான் எதுக்கு? அவனுடைய ஸ்வரூபகுண விபூதிகளையும், அவன் உகந்து எழுந்தருளியிருக்கு மிடங்களையும் அழித்து விடுவோம்’ என்று அவற்றை அழிக்கப்பார்க்கிறார் இச்சிறிய திருமடலிலே.

இஃது ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே யிருந்து பேசுகின்ற பிரபந்தமன்று; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் குடக்கூத்திலே அகப்பட்டு அன்னவனை அதுபவிக்கப் பெறாது வருந்தி மடலெடுக்கத் துணிந்த ஒரு பிராட்டியின் தன்மையை ஏறிட்டுக்கொண்டு அவளுடைய பாசுரத்தாலே தனது தசையை வெளியிடும் பிரபந்தம் இது.

ஆழ்வார்க்குப் பிராட்டிதன்மை நேர்தற்குக் காரணம்—புருஷோத்தமனாகிய எம்பெருமானது பேராண்மைக்கு முன் உலக மடங்கப் பெண்தன்மையதாதலும், ஜீவாத்மாவினது ஸ்வாதந்தர்ய மின்மையும் பாரதந்திரியமும் முதலியன.

நாயகன் வேட்டைக்குப் புறப்பட்டானும், நாய்கியும் தோழியுமாகப் பூக்கொய்து விளையாடவென்று புறப்பட்ட வளவிலே ஒரு வ்யாஜத்தாலே தோழியும் பிரிந்த ஸமயத்திலே நாயகனும் தெய்வ வசமாக அங்கே வந்துசேர, அங்கே அவனோடே கண்கலவியே கூட்டக்கூடி, ஊழ்வினை பிரித்தலால் உடனே பிரிவும் நேர்ந்திட, அந்த நாயகனுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாத நாயகி அவனோடு கூடுதற்காகச் செய்யும் ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்திதான் மடல் எனப்படுவது. இஃது எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபகுண விபூதிகளை அழிப்பதாகச் சொன்னது எங்ஙனே யெனில்;—(மடலுருகையாவது) நாயகனை ஒரு படத்திலே எழுதி, வைத்த கண்வாங்காமல் அதனைப் பார்த்துக்கொண்டு புஷ்பம் சந்தனம் முதலிய போகத்துக்கு உரிய வஸ்துக்களை விஷமாக உதறித்தள்ளி ஊணும் உறக்கமும் உடம்புகுளிப்பது மின்றியே பனைமட்டையைக் கையிலே எடுத்துக்கொண்டு அதனால் உடம்பை மோதிக்கொண்டு தலைமயிரை விரித்துக்கொண்டு “இன்ன படுபாவி என்னைக் காக்கமாட்டாதே கைவிட்டான்; அவன் கண்ணற்றவன்; அவனிலும் விஞ்சின கொடியன் இல்லை; பல ஸ்தலங்களிலே அவன் ஸந்நிதிபண்ணி அடியாரைக் காக்கின்ற நென்பதும், ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களினால் பலரைக் காத்தான் என்பதும் முழுப்பொய்யான பேச்சுக்கள்”

என்று தெருவேறக் கதறிக்கொண்டு கேட்டாரெல்லாரும் நடுங்கும் படியும் இரங்கும்படியும் திரிந்துழல்வதுதான் மடலுருகையாவது. அப்படிப்பட்ட கொடிய காரியத்தைச் செய்வதானது எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப திகளை அழிக்கை என்னத்தட்டுண்டோ? ஒருவனுக்கு உள்ளவற்றை இல்லையென்பதினே அழிக்கையாவது.

இப்படி கதறிக்கொண்டு தெருவிலே புறப்படுவதற்கு ப்ரயோஜனம் யாதெனில்; இந்த ஸாஹஸ ப்ரவ்ருத்தியைக்கண்டு ராஜாக்களாயுள்ளவர்கள் இவ்வார்த்தியைப் பொறுக்கமாட்டாத கருணையினாலே இருவரையும் கூட்டிவைப்பார்கள்; உறவு முறையாராவது கூட்டிவைப்பார்கள்; தேர்ழிமாராவது கூட்டிவைப்பார்கள்; பழிக்கு அஞ்சி நாயகனேயாவது வந்து கூடுவன்; இவை யொன்றுமில்லையாகில் நாயகிதான் முடிந்து பிழைத்துப் போவள்—இவையாயிற்று மடலுர்தற்குப் பிரயோஜனங்கள்.

ஆழ்வார் இப்படி எம்பெருமானைப் பழித்துக்கொண்டு ஸாஹஸம் தோற்றத் தெருவிலே கிளம்பினாரோ? எனில்; இல்லை; “மடலுர்வன், மடலுர்வன்” என்று சொல்லி அச்சமுறுத்தின மாத் திரமேயன்றி அதை முடிய நடத்தினபாடிಲ್ಲ. நம்மாழ்வாரும் “மாசறு சோதி” என்ற திருவாய்மொழியிலே, “தோழீ! உலகு தோறலர் தூற்றி ஆம் கோணைகள் செய்து குதிரியாய் மடலுர்துமே” என்றும், “யாம் மடமின்றித் தெருவு தோறயல் தையலார் நாமடங்காப் பழிதூற்றி நாடுமிரைக்கவே-யாம் மடலுர்ந்தும் எம்மாழியங்கைப் பிராலுடைத் தூமடல்தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு சூடுவோம்” என்றும் மடலுரப் புகுவதாக அச்சமுறுத்தினாரே யன்றி, அதனை அநுஷ்டாபர்பயந்தமாகச் செய்திலரினே.

புருஷன் ஸ்த்ரீகளைக் குறித்து மடலுரலாமேயொழிய, ஸ்த்ரீ புருஷனைக் குறித்து மடலுரலாகாதென்று தமிழ்நெறியில் ஒரு வரம்பு கட்டப்பட்டிருக்கிறது; “கடலன்ன காமத்தராயினும் மாதர், மடலுரார் மற்றையார்மேல்” என்றார் தமிழர்; அப்படியிருக்க, ஆழ்வார் பிராட்டி தசையை அடைந்து மாதரான பின்பு மடலுரப் புகுதல் பொருந்துமோ? என்று இங்கே ஒரு சங்கை உண்டாகக்கூடியதே; இதற்கு இவ்வாழ்வார்தாமே மேல் பெரிய திருமடலில், “மாணோக்கின் அன்னநடையார் அலரேச

ஆடவர்மேல், மன்னு மடலுராரென்பதோர் வாசகமும், தென்னு ரையில் கேட்டறிவதுண்டு, அதனையாம் தெளியோம் மன்னும் வட நெறியே வேண்டினோம்” என்று ஸமாதாநம் அருளிச்செய்துள் ளமை அறியத்தக்கது. மடலெடுக்கை யென்பது ஆசைமிகுதியி னால் தன்னடையே உண்டாவதொரு ப்ரவ்ருத்தி; ஆசையை வரம் பிட்டுக்காக்க ஆராலும் முடியாது; அரசராணைக்குக்கட்டுப்படுமோ ஆசை! வேலியடைத்தால் நிற்குமோ வேட்கை? அளவுகடந்த வேட் கையின் காரியமாக விளையக்கடவதான மடலுருகையை ஆண்கள் தாம் செய்யலாம், பெண்கள் செய்யலாகாதென ஒரு வரம்புகட்டு வதானது ப்ரேமஸ்வபாவத்தின் போக்கை அறியாதவர்களுடைய செயலாமத்தனை யென்பது ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம்.

அஃது இருக்கட்டும்; “எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமான போது நம்மை நோக்கியருள்வான், நாம் பதறவொண்ணாது” என்று அதுஸந்தித்து குணதுபவமே போதுபோக்கா யிருக்க வேண்டியதன்றோ ஸ்வரூபப்ராப்தம்; அங்ஙனமிராமல் தாம் பதறி ஒரு அதிப்ரவ்ருத்தி செய்ய நினைக்கைதானும் அவத்யமன்றோ! அதிலும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸந்தானத்தில் சிறந்த மெய்யடியார்க ளென்று கொண்டாடப்படுகிற ஆழ்வார்கள் இப்படி மடலுர்வே னென்றல் மூதலியன பேசுதல் மிகவும் பொல்லாங்கன்றோ? என் னில்; அன்று; ப்ராப்ய வஸ்துவில் ப்ராவண்யாதிசயத்தினால் உண் டாகிற ப்ரவ்ருத்தியேயன்றி எம்பெருமானுக்குக் கெடுதலை விளைக்க வேணுமென்கிற கெட்ட எண்ணத்தினால் உண்டாகிற ப்ரவ்ருத்தி யல்ல; ப்ரேம பரவசர்க்கு இது அவத்யத்தை விளைக்கக்கூடிய தன்று. ஆனால், “இது கலக்கத்தினால் செய்யும் செயல்தானே, அஜ்ஞாந மூலமாக வருமவை ஒன்றும் ஆதரிக்கத் தக்கதன்றே” எனின்; “ஞானங்கனிந்த நலம்” என்றபடி ஞானபரிபாக ரூபமான பக்தி யின் காரியமாக ஸம்பவிக்கின்ற ப்ராப்தாப்ராப்த விவேக விரஹத் தால் வரும் ப்ரவ்ருத்தி விசேஷங்கள் எல்லாம் மிகவும் ஆதரிக்கத் தக்கனவேயாம். கருமமடியான அஜ்ஞானத்தினால் வருமவையே ஹேயம் என்று கொள்ளக்கடவது.

ஆனாலும், சேதநனிடத்து ஒருவகையான ப்ரவ்ருத்தியையும் ஸஹியாத ஹித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்திற்கு இந்த அதி

ப்ரவ்ருத்தி ப்ரதிபந்தகமாக மாட்டாதோ? என்னில்; இந்த அதிப்ரவ்ருத்திதானும் வித்தோபாயமாக எம்பெருமான் பண்ணின க்ருஷியின் பயனெனக் கருதத்தக்கதாம். “மயர்வற மதிநலமருளி னன்” “பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த, காரமர்மேனி நங் கண்ணன்” என்று--இப்படிப்பட்ட அதிப்ரவ்ருத்திக்கு ஹேது வான பக்தியைப் பிறப்பிக்குமவனும் வளரச் செய்பவனும் அவ் வெம்பெருமானருகையேயன்றோ சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆகையாலே பக்தி பாவச்யப்ரயுக்தமான நோன்பு நோற்கை, மடலூருகை முதலான அதிப்ரவ்ருத்திகளை உபாயபல மென்று பூர்வா சார்யர்கள் வித்தாந்தீகரித்தருளினர்.

அன்றியும், பலனைக் கடுகப் பேறவேனுமென்ற விரைவின் மிகுதியினால் கண்ணஞ்சுழலையிட்டு இத்தலைபடுகிற அலமாப்பெல்லாம் “நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படி படப்பெறுவதே!” என்று அவன் முகம் மலருகைக்கு உறுப்பாகையாலே நோன்பு நோற்கை மடலெடுக்கை முதலான அதிப்ரவ்ருத்திகளெல்லாம் அவனுடைய முகமலர்த்திக்காகப்பண்ணும் கைங்கரியத்தோடொத்து உபேயத்தில் அந்தர்ப்பூதமாய் விடுமென்றே அறுதியிடத்தக்கது. நிற்க.

திருமடல் ஒரே பாட்டு.

இச்சிறியதிருமடல் இலக்கணமுறைமைப்படி ஒரேபாட்டாகக்கொள்ளத்தக்கது. இதனை எளற, பாட்டாகக்கணக்கிட்டார் அப்பிள்ளையாசிரியர்; நாற்பது பாட்டாகக்கணக்கிட்டார் ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன். அவர்கள் இப்படி பலபாட்டுக்களாகப் பிரித்துக்கொண்டது இலக்கண முறைமைக்கு இணங்குவதல்ல. மஹான்களாகிய அவ்வாசிரியர்கள் இலக்கண நெறிக்கு முரண்படுமாறு அங்ஙனே பிரித்துக்கொண்டதற்குக் காரணம் இன்னதென்பதை மேலே கூறுவோம். இஃது இலக்கண முறைமைப்படி ஒரேபாட்டென்பதை இப்போது விளக்கப் புகுகிறோம்;—

ஈற்றடிமுச்சீரடியாகவும் மற்றையடி நாற்சீரடியாகவும்பெற்று, காய்ச்சீரும் மாச்சீர்விளச்சீர்களும் இருவகை வெண்டளைகளுங்கொண்டு மற்றைச்சீரும் தளையும் பெருமல், நாள் மலர் என்ற ஓரசைவாய்பாடுகளுள் ஒன்றினாலாவது, காசு பிறப்பு என்ற ஈரசைவாய்பாடுகளுள் ஒன்றினாலாவது முடிந்து, ஒரு விகற்பத்தாலாயி

னும் இருவிகற்பத்தாலாயினும் வருவது வேண்பா என்று பொதுப் படக்கூறி, இரண்டடியால் வருவது குறள்வேண்பா வென்றும், மூன்றடியால் வருவது சிந்தியல் வேண்பா வென்றும், நான்கடிகளாய் இரண்டாமடியின் இறுதிச்சீர் முதலிரண்டடிகளின் எதுகையையுடைய தனிச்சொல்லாய் வரநிற்பது நேரிசை வேண்பா வென்றும், நான்கடிகளாய்த் தனிச்சொல் இன்றி வருவது இன்னிசை வேண்பா வென்றும், ஐந்தடிமுதல் பன்னிரண்டடியளவும் வருவது பஃரோடை வேண்பா வென்றும், பன்னிரண்டடிக்கு மேற்படின் கலிவேண்பா வென்றும் விசேஷித்து யாப்பிலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்டுள்ளமையால் திருமடல்களிரண்டையும் கலிவேண்பா வாகக்கொண்டு ஒவ்வொரு மடலையும் ஒவ்வொரு பாட்டாகவே கொள்ளவேண்டும். திருமடல்களிரண்டிலும் முற்றும் ஒரே எதுகையாக அமைந்தமையும் ஈற்றடி முச்சீராக முடிந்துள்ளமையும் நன்கு நோக்கத்தக்கது.

சங்கத்துச் சான்றோர் இயற்றிய பன்னிரு பாட்டியல் என்ற இலக்கண நூலில் இனவியலில் மடலிலக்கணஞ் சொல்லுமிடத்து, “பாட்டுடைத் தலைமகளியற்பெயர்க் கெதுகை, நாட்டிய வேண்கலிப்பாவதாகி.....காமங் கவற்றக்கரும்பனைமடன்மா, ஏறுவராடவர் என்றனர் புலவர்.” என்றதும், “இவ்வாறு வந்தன மங்கையர்கோன் அருளிச்செய்த பெரிய திருமடல் சிறிய திருமடல் என்பன” என்று அதன்கீழ் விவரணங் காட்டியிருப்பதும் அறியத்தக்கன.

“அறம்பொருள் வீடெனு மம்முக்கூற்றின் திறங்கடிந் தரிவையர் திருத்துறு மின்பம் பயனெனக் கலிவேண்பாவாற் றலைவன் பெயரெதுகையினிற் பேசுதல் வளமடல்.” என்ற இலக்கண விளக்கமும் அறியத்தக்கது.

வச்சணந்திமாலை யென்னும் வேண்பாப் பாட்டியற் செய்யுளியலில் மடலிலக்கணஞ்சொல்லவந்த “உற்றவறம் பொருள் வீடெள்ளியுயர்த்தின்பம், பொற்றொடி காதற்பொருட்டாகப்—பெற்றி, யுரைத்த கலிவேண்பா மடலிறைவனெண்பேர், நிறைத்த வெதுகை நிறுத்து” என்ற வேண்பாவும் உணரத்தக்கது. இன்னும் இவ்விஷயத்தைப் பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாமென்று இவ்வளவிலே நிற்கின்றோம்.

ஆகவே திருமடல்களைப் பலபாட்டுகளாகப் பிரித்தல் இலக் கண முறைமைக்கு எவ்வகையாலும் இணங்காதாயினும், வேதாந்த தேசிகனும் அப்பிள்ளையும் பலபாட்டாகப் பிரித்துக்கொண்டது ஒளசித்யம் (ஐ.சி.ஐ.ஐ.) என்கிற பிரமாணத்தின்படி ஒருவாறு பொருந்தக்கூடும். அதாவது - ஆழ்வார்களருளிய தமிழ் வேதத் திற்கு நாலாயிரம் என்ற திருநாமம் நாடெங்கும் வழங்கி வந்திருக்கின்றது; ஏற்றக்குறைவின்றிச் சரிசமமாக நாலாயிரம் பாட்டுக்கள் உள்ளனவாகக் காட்டவேண்டுமென்கிற திருவுள்ளம் அவ்வாசிரியர் கட்டு உண்டாயிற்று; ஸ்ரீ தேசிகன் இராமாதுச நூற்றந்தாதியை யுஞ் சேர்த்து நாலாயிரமாகக் கணக்கிடத் திருவுள்ளம் பற்றினர்; அப்பிள்ளை அந்த நூற்றந்தாதியைத் தவிர்த்து நாலாயிரமாகக் கணக்கிடக் கருதியருளினர். திருமடல்களை ஒவ்வொரு பாட்டாகக் கொண்டால் இவர்களுடைய திருவுள்ளம் நிறைவேறுதற்கு அவகாசமின்றியிருந்தது. இரண்டு திருமடல்கள் தவிர மற்ற திவ்ய ப்ரபந்தங்கள் இருபத்திரண்டில் ஈனெசு பாட்டுக்கள் மாத்திரமே தேறுகின்றன. இராமாதுச நூற்றந்தாதியின் நூற்றெட்டுப் பாட்டுக்களையும் கூட்டிக்கொண்டால் ஈனெசு பாட்டுக்கள் தேறுகின்றன. ஆகவே, நாலாயிரத்திற்கு நூற்றுப்பதினெட்டு பாட்டுக்கள் தேவையாயின. அதற்காகச் சிறிய திருமடலை நாற்பது பாட்டாகவும் பெரிய திருமடலை எழுபத்தெட்டு பாட்டாகவும் பிரித்துக் கொண்டு பூர்த்தி செய்தருளினர் தேசிகன். நூற்றந்தாதியை யொழிய நாலாயிரம் கணக்கிடத் திருவுள்ளங்கொண்ட அப்பிள்ளைக்கு ஈனெசு பாட்டுக்கள் தேவையாயின. அதற்காக அவர் சிறிய திருமடலை எழுபது, பாட்டாகவும், பெரிய திருமடலை க்ஷதுர, பாட்டாகவுங்கொண்டு கணக்கிட்டுப் பூர்த்தி செய்தருளினர்.

[“ஸ்திதஸ்ய கதிச் சிந்தநீயா”] உள்ளதற்கு ஒருவழி விட வேண்டும் என்ற நீதியை யடியொற்றி இங்ஙனே ஒரு ஸமாதானம் காட்டினோமென்க.

இலக்கணப்படி திருமடலை ஒரே பாட்டாகக் கொள்வதே ஏற்கும். இப்படியாகில், இருநூற்றுச்சொச்சம் பாட்டுக்கள் குறைதலால் நாலாயிரம் என நாடெங்கும் வழங்குவது சேருமாறு எங்ஙனே யென்னில்; உலகத்தில் ஒரு பெரிய தொகைக்குச் சில எண்கள் குறைந்தாலும் பெரிய தொகையை யிட்டே வழங்குவதுண்டு;

நாலாயிரக்கணக்குக்கு நூறு இருநூறு குறைந்தாலும் நாலாயிரமென்றே வழங்கலாம். [உதாரணம்.] நம் ஆழ்வார்கள் “வாணையிரந்தோள் துணித்த” என்றும் “இண்டவாணனீரைஞ்நூறு தோள்களைத் துணித்த” என்றும் அருளிச்செய்துள்ளமை அனைவருமறிவர்; பரமசிவன் பிரார்த்தனையால் பாணஸூரனை \$ நான்கு கைகளோடும் உயிரோடும் எம்பெருமான் விட்டருளினனென்பது மூீ பாகவதாதிகளில் ப்ரஸித்தம். இனி, கிழக்குறித்த ஆழ்வார் பாசுரங்களுக்கும் இப்புராண வரலாற்றுக்கும் ஐக்கண்டியம் பண்ணப்புக்கால், ஆயிரத்துக்கு நாலேந்து குறையினும் ஆயிரமென்றே சொல்லலாமென்று அனைவரும் அங்கீகரிக்கவேண்டுமே. இனி திருவாய்மொழி ஆயிரத்து நூற்றிரண்டு பாட்டாயிருக்க, ஆழ்வார்தாமே “குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன ஓராயிரம்” என்று பல விடங்களிலும் அருளிச்செய்தது சேரும்படி எங்ஙனே? பெரிய திருமொழி ௧௦௮௪ பாட்டாயிருக்க, “பொங்குபுகழ் மங்கையர்கோனீந்த மறையாயிரம்” என்றது எங்ஙனே? நூற்றெட்டுப் பாட்டுக்களமைந்த பிரபந்தத்தை “இராமாதுச நூற்றந்தாதி” என்கை சேரும்படி எங்ஙனே? ஆயிரத்தெட்டுச் சிலாகங்களமைந்த ஸ்தோத்ரத்தைப் பாதுகாஸஹஸ்ரம் என்றும், எழுபத்தினான்குச் சிலாகங்களமைந்த ஸ்தோத்ரத்தை யதிராஜ ஸப்ததி என்றும் சொல்வது எங்ஙனே? என்றிப்படி பலவற்றையுமெடுத்துக்காட்டிக் கேட்பார்க்கு—ஆயிரத்துக்கு நூறுஐம்பது மிகுந்தாலும் ஆயிரமென்றே வழங்கலாமென்றும் நூற்றுக்குப் பத்து எட்டு மிகுந்தாலும் நூற்றென்றே வழங்கலாமென்றும் மறுமொழி யுரைத்தலில் மயங்குவாரில்லையே.

இவ்வுதாஹரணங்களால், ஸ்வல்பம் ஏற்றத்தாழ்வு அகிஞ்சித்கரம் என்பது நன்கு விளங்கும். இவ்வகையில் நாலாயிரமென்ற வ்யவஹாரம் நன்கு பொருந்தத் தடையில்லை பென்றுணர்க.

இங்ஙனம்:

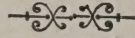
பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கரார்யதாஸன்.

\$ ஹரிவம்சம் விஷ்ணு பர்வத்தில் ௧௮௫ - ஆவது அத்தியாயத்தில் இரண்டு கைகளோடு விட்டருளினதாக வரலாறு காண்கிறது; பிரகிருத்தில் இரண்டு வகையும் துல்யம்.

ஸ்ரீ:

சிறிய திருமடலின் தனியன்.

(பிள்ளை திருநறையூரையார் அருளிச்செய்தது.)

நேரிசை வேண்பா.

முள்ளிச் செழுமலரோர் தாரான் முளை மதியம்
கோள்ளிக்கென் னுள்ளங் கோதியாமே—வள்ளல்
திருவாளன் சீர்க்கலியன் கார்க்கலியை வெட்டி
மருவாளன் தந்தான் மடல்.

பதவுரை.

செழு முள்ளி மலர் ஓர் தாரான்	{ செழுமை தங்கிய முள்ளி மலர்களி னாலாகிய ஒப்பற் றமாலையை அணி ந்து கொண்டிருப் பவரும்,	கார் கலியை வெட்டி	{ அஜ்ஞாநதோஷத் தை ஒழித்தவரு மான
வள்ளல்	{ (ஸ்ரீஸூக்திகளை அளவறத் தந்தரு ளுகையாலே) மிக்க உதாரரும்,	சீர்கலியன்	{ ஸ்ரீ திருமங்கையாழ் வார்
திரு ஆளன்	{ ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸ்ரீ யை ஆள்பவரும்	முளை மதியம் கொள்ளிக்கு என் உள்ளம் கொதியாமே	{ உதிக்கின்ற சந்திர னாகிய கொள்ளி யிலே என் நெஞ்சு பரிதபி யாதபடிக்கு
மரு வாளன்	{ பொருந்திய வாளை யுடையவரும்	மடல்தந்தான்	{ திருமடல் பிரபந்தத் தை அருளிச் செய்தார்.

***—முளைத்தெழுகின்ற சந்திரனைவிரஹிகள் கண்டவாறே
'இவன் சந்திரனல்லன், சண்டனேயாவன்' என்று நிச்சயித்துக்
கொள்ளியைக் கண்டாற்போலே குடல் குழம்பிக் கொதிப்பார்கள்;
அப்படிக்கொதிக்கவேண்டாதபடி திருமங்கையாழ்வார், வீரஹதாப
ஹரமான இத்திருமடலெனும் திவ்யப்பிரபந்தத்தைத் தந்தருளி
னார் என்கிறது. உலகத்தில் விஷயாந்தரங்களில் ஈடுபட்டவர்கள்

தம் அபிமத விஷயத்தைப் பிரிந்து “ చ్చస్త్వజ్జக்ரాయதீ ” [சந்த்
ரச் சண்டகராயதே] என்று சந்திரனைக்கண்டு எப்படி தாபமெய்து
வார்களோ, அப்படியே பகவத் விஷயத்தி லீடுபட்டவர்களும்
எம்பெருமானாகிற தலைமகனைப் பிரிந்தகாலத்து, சந்திரனைக் கொள்
ளியாகவே கருதித் தபிக்கப் பெறுவார்களென்பதை “ போந்த
வெண்திங்கள் கதிர்சுடமெலியும் ” என்ற இவ்வாழ்வார் பாசுரத்தா
லும், “ மேவுதண்மதியம் வெம்மதியமாலோ ” என்ற நம்மாழ்வார்
பாசுரத்தாலும் அறிக. இங்கு முளைமதியமென்று சந்திரனை எடுத்
துக்கூறியது—விரஹத்தில் தாபத்தை விளைக்கவல்ல * மல்லிகை
கமழ் தென்றல்முதலிய மற்றெல்லாப் பொருள்கட்கும் உபலக்ஷண
மென்க. இனி நாம் எம்பெருமானைப் பிரிந்து சந்திரன் முதலிய
பல பாதக (பாஷ) பதார்த்தங்களினால் வருந்தவேண்டாதபடி
ஆழ்வார் திருமடலை நமக்கு உபகரித்தார் என்றவாறு. எனவே,
இத்திருமடலை ஒருகால் அதுஸந்தித்தவாறே எம்பெருமான் அஞ்சி
நடுங்கி அரைகுலையத் தலைகுலைய ஒடிவந்து முகங்காட்டியருள்வா
னாகையாலே பகவத் விரஹமும் விரஹதாபமும் ஒன்றும் நமக்கு
நேரிட ப்ரஸக்தியில்லை யென்றதாயிற்று.

திருமங்கையாழ்வாரைப்போலவே கனத்த பகவத்காமமுடையவரால் இப்பாசுரம் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகக் கொள்க.

முள்ளிச் செழுமலரோர்தாரான்—கலியனுக்கு முள்ளிப்பூமாலை
ஜாதிக்கு ஏற்ற மாலை போலும். இப்போது அர்ச்சாவதாரத்தில்
(திருநகரியில்) முள்ளிச்செழுமலர்த்தார் வடிவமான திவ்யாபரணம்
ஸ்வர்ணமயமாக உள்ளமை உணர்க.

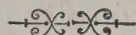
தாமரை என்னும் பொருள்தான முளரி என்னுஞ் சொல்
முள்ளியென மருவிற்பென்று கொண்டு தாமரை மாலையை யணிந்
துள்ளவரென்று பொருள் கூறுவாருஞ் சிலருளர்.

“மலரோதாரான்” “மலரோர்தாரான்” “மலரோன் தாரான்”
என்பன பாட பேதங்கள்.

மதியம்=அம்—சாரியை. [கார்க்கலியை வெட்டி.] கார்—
இருள் ; அதாவது அஜ்ஞானம். வெட்டி என்பதை வினையெச்ச
மாகக் கொண்டு உரைத்தலு மொன்று.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

இத்திருமடலின் தாத்பர்யஸங்கீரணம்.

[இத்திருமடல் மற்றப்பிரபந்தங்களைப்போல நாலடி கொண்ட பாட்டுடைத்தல்லாமல் மிக நீண்டதோர் பிரபந்தமாய் முழுவும் ஒரே வாக்கியார்த்தமாயிருப்பதனால், கண்டம் கண்டமாக நாம் உரையீட்டுக் கொண்டு போவதில் ஆங்காங்கு பதப் பொருள்கள் ஏற்பட்டாலும் அகண்ட வாக்கியார்த்தம் நெஞ்சிற் பதிவது அரிதாயிருக்கு மாகையாலே அக்குறை நீங்க, ழலத்தைப் பெரும்பான்மை தழுவி இப்பிரபந்தத்தின் ஸாரமான தாத்பர்யம் இங்கே எழுதப்படுகின்றது—கற்போர்த்தம் மனம் தேளிய.]

எம்பெறுமானது பத்தினியாகையாலே ‘பூமிப்பிராட்டி’ என வழங்கப் பெறுகின்ற இந்நிலமகள் ஸ்திரீகளுக்கு உரிய லக்ஷணங்களை நன்றாக வுடையளாயிருக்கின்றாள்; எங்ஙனே யெனில்;—துனியில் கறுத்த இரண்டு கொங்கைகளை யுடையராயிருப்பர் மாதர்கள்; இந்நிலமகளும், மேகங்கள் படியப்பெறுவதனால் கறுத்த சிகரத்தை யுடையனவான திருமாலிருஞ்சோலை திருவேங்கடமெனும் இரண்டு சிறந்த திருமலைகளைக் கொங்கைகளாகக் கொண்டிருக்கின்றாள்; மாதர்கள் சிறந்த ஆடையை அணிவார்களே; இந்நிலமகளும் கடல் தன்னை வஸ்தரமாக அணிந்து கொண்டிரா நின்றாள்; மாதர்கள் ஒளிமிக்கதொரு சுட்டியை நெற்றிக்கு அணியாகக் கொள்வார்களே; இவளும் சூரியனைச் சுட்டியாக வுடையாள்; மாதர்கள் ரத்நஹாரங்களையணிந்த மார்பையுடையராயிருப்பார்களே; இவளும் கலக்கத் தாலும் மணிகளைக் கொழித்துக்கொண்டு வருதலாலும் செம்மை பொருந்திய வெள்ளநீரை யுடைய ஆறுகளை ஆரம் பூண்ட மார்பாக வுடையாள்; மாதர்கள் கரிய கூந்தல் முடியை யுடையராயிருப்பார்களே; இவளும் நீர் கொண்டெழுந்த காள மேகங்களைக் கூந்தலாக வுடையாள்; குலமாதர் கட்டுங் காவலுமாயிருப்பார்களே; இவளும் ஆவரண ஜலத்தையே தனக்குக் காப்பாகவுடையாள்.

ஆக இவ்வகைகளாலே ஸ்திரீகட்டு உரிய லக்ஷணங்கள் அமையப் பெற்றுள்ள இந்நில மகளிடத்து வாழ்கின்ற மனிசர்களால் சொல்லப்படுகின்ற புருஷார்த்தங்கள்—தருமம், அர்த்தம், காமம் என மூன்றேயாம். இவற்றுள் பிரதானமான காம புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றவர்கட்டு மற்றையிரண்டு புருஷார்த்தங்களும் எளிதில் பெறப் பட்டனவாம்.

இம்மூன்றுதவிர மோக்ஷமென்றொரு நான்காவது புருஷார்த்த மிருப்பதாகச் சிலர் கூறுவது விவேகமற்ற கூற்றேயாம். விவேகமுள்ளவர்கள் மோக்ஷமென்றொரு பரோக்ஷ புருஷார்த்த முள்ளதாகச் சொல்லவே மாட்டார்கள் இதனை நீங்களே நன்கு தெளிந்து கொள்ளுமாறு நான் விவரிக்கின்றேன், கேளுங்கள் ;—

மோக்ஷத்துக்குப் போகிறவர்கள் ஸூரிய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அதனுடே போவதாம் ; அந்த ஸூரியன் ஒற்றைச்சக்கரத் தேரிலிருப்பவனாம் ; அத்தேருக்கு ஏழு குதிரைகள் பூட்டியுள்ளனவாம் ; அக்குதிரைகள் மேக மண்டலத்தில் ஸஞ்சரிப்பனவாம் ; மிகத்தாழ்ந்த நிலத்திலே இருந்துகொண்டு நம்மற்கண் கூசாதே காணவுமொண்ணாத அந்த ஸூரிய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு ஒருவன் போவதென்பது எவ்வளவு பொருத்தமான வார்த்தையென்பதை நீங்களே விமர்சிக்கலாம் ;

அவ்வழியே போனவர்கட்கு மீட்சியில்லாத ஒரு வைகுந்த மாநகர் கிடைக்கின்றதாம் ; அதில் ஆராவமுதம் அதுபவிக்கப்படுகின்றதாம் ; இதுதான் மோக்ஷ புருஷார்த்தமாம். இத்தனையும் முழுப்பொய்யுரையேயன்றி இப்படியும் ஒன்று இருக்கக்கூடிய துண்டோ ?

அப்படிப்பட்ட மோக்ஷமொன்று உள்ளதாகவே வைத்துக் கொள்வோம். இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ஸகல குணங்களும் நன்கு விளங்குமிடமான அர்ச்சாவதாரத்தை விட்டு “உண்டோ ? இல்லையோ ?” என்று ஸந்தேஹித்தற்கிடமான அம் மோக்ஷ நிலத்தைப் பற்றுவதும் ஒரு பொருளோ ? முயலை விட்டுக் காக்கையைத் தொடர்ந்து செல்வதோடொக்குமன்றோ அஃது.

[இதுவரையில் ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே நின்று அருளிச் செய்தது ; இனி மேலுள்ளதெல்லாம்—க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் குடக்கூத்திலே ஈடுபட்டு அன்னவனை அதுபவிக்கப்பெறுமையாலே மடலெடுக்கத் துணிந்த ஒரு பிராட்டியின் பாசுரத்தாலே தமது நிலைமையைப் பேசுகிறபடி.]

ஓ மங்கைமீர் ! எனக்கு நேர்ந்ததொரு அவஸ்தையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் ; நான் உலகத்தில் ஸம்ஸாரவாழ்க்கைப் பெண்கள் செய்கிறபடியே தலைமயிர் முடியை எடுத்துக்கட்டிக் கச்ச அணிந்துகொண்டு அரையிலே மேகலை தரித்துக் கண்ணிலே மையிட்டு இப்படி அலங்காரங்கள் செய்துகொண்டு பந்தடிக்கும்

விளையாட்டிலே ஊன்றியிருந்தேன் ; இருக்கையில், தாமரைக் கண்ணென்று பேர்பெற்று நெருவன் அனைவரும் மகிழப் பறையறைந்துகொண்டு “ இக்கூத்துக்குத் தப்பிப்பிழைக்கும் பெண்டிரும் இத்தெருவே உண்டோ ? ” என்று சொல்லிக்கொண்டு குடக்கூத்தாடா நின்றமைகண்ட பெண்டிர்களுல்லாரும் “ அடி பரகால் நாயகி ! குடக்கூத்துக்காண நீயும் வரமாட்டாயோ ? ” என்றழைக்க, போராத கர்லம் வலிதாயிருந்தபடியால் நானும் சடக்கென வெழுந்து அங்கே சென்றேன் ;

சென்றதும் மேனிநிறமிழந்தேன், கைவளைகள் கழன்றொழியப் பெற்றேன் ; ப்ரியஹிதபரர்கள் சொல்லுமதைக் காதுகொடுத்துக்கேட்கமாட்டாத நிலைமையளாயினேன் ; அறிவென்பது அடியோடே போயிற்று ; சரீரம் ஒழிந்தால் ஆறியிருக்கலாமே ; அதுவும் ஒழிந்ததில்லை ; பேதைமை மிக்கது ; இங்ஙனேயான என்னை எந்தாய் கண்டு வருந்தி எப்படியாகிலுமென்னைத் தெளிவிக்க வேண்டி பாகவத ஸ்ரீபாததூளியைக்கொண்டு காப்பிட்டாள் ; செங்குறிஞ்சிமாலையை நிரூபகமாகவுடைய சாஸ்தா என்னும் தேவதாந்தரத்திற்கு ஓர் அஞ்ஜலியும் செய்தாள் ; அத்தனை செய்தும் என்மனோவியாதி தீரவில்லை ; பிடித்த பைத்தியம் கழியவில்லை ; போன மேனிநிறம் மீண்டதில்லை ;

இங்ஙனமாக நான் தளர்வுற்றிருக்கும்படியைக் கண்ட சில பழங்கதை யுணர்ந்த பாட்டிமார்கள் வந்து சேர்ந்து ‘ ஐயோ, குறி சொல்லுங் குறத்தியை வரவழைத்துக் குறிகேட்கலாமே ; நோய்க்கு நிதானம் வெளிப்படுமே ; இது கைகண்ட உபாயமாயிற்றே ! ’ என்று சொல்ல ; அவ்வளவிலே ஒரு குறத்தி தானாகவே வந்து சேர்ந்து தைவாவிஷ்டையாகி ஒரு சிறு முறத்திலிருந்து சில நெற்களை யெடுத்துக் குறிபார்த்து வேர்வையடைந்து விதிர்விதிர்த்து மயிர்க்கூச்செறிந்து கையைமோந்துபார்த்து நாமமாயிரமேத்த நின்ற நாராயணனைச் சிந்தித்து அவனது காளமேகத்திருவுருவையும் வலங்கையாழி யிடைங்கைச்சங்கையும், தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாய் மாலையையும் அபிரயித்துக்காட்டி, பிறகு வாய்திறந்து “ அம்மனைமீர் ! நீங்கள் சிறிதும் அஞ்சவேண்டா ; ஏதோ வொரு புதுத்தெய்வம் உங்கள் பெண்ணைத் தீண்டி நோய்செய்யவில்லை ; நோய்செய்த தெய்வத்தை நானறிந்தேன் ; உங்கட்குந் தெரியச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள் ;

இவ்வுலகத்தை அளந்தவனும், இலங்கையைப் பாழ்படுத்தினவனும், குன்றமெடுத்துக் கல்மழை காத்தவனும், அமரர் அமுத முண்ணக் கடல் கடைந்தவனும் எவனோ அவன்—ஊரிலுள்ள பசுக்களை யெல்லாம் மேய்த்தும் உலகங்களை யெல்லாம் பிரளயங் கொள்ளாதபடி ஒருகால் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கியும் பின்பு வெளியிட்டும் இத்தனை செய்தும் த்ருப்திபெறுதவனாய் இன்னும் தனது குணங்களை விளங்கச் செய்யவேண்டித் திருவாய்ப்பாடியிலே வெண்ணெய் களவுகண்டு அக்குற்றத்திற்காகக் கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் உரலோடே கட்டுண்டவனாயும், காளியநாகத்தின் கொழுப்பையடக்கினவனாயும்; சூர்ப்பணகையின் காதையும் மூக்கையும் அறுத்து அவளது தமையனான் கரணப் போர்க்களத்திலே நரக வேதனையதுபவிக்குமாறு பங்கப்படுத்திக்கொன்றொழித்தவனாயும், பிராட்டிக்காக இராவணனது தலைகளை யறுத்தொழித்தவனாயும், நரசிங்கவுருக்கொண்டு இரணியனுடலைப் பிளந்தவனாயும், மாவலிகையில் நீரேற்று மூவுலகளந்தவனாயும், கூர்மரூபியாக மந்தரகிரியைத்தாங்கி வாசகியினால் கடலைக் கடைந்தவனாயும், திருத்துழாய் மாலையை அணிந்துள்ளவனாயும், ஸ்ரீகஜேந்தராமுவானுக்கு முதலையால் நேர்ந்த இடரைக்களைந்தவனாயும், ஆயிரம் திருநாமமுடையனாயும் ப்ரலித்தனாயிரா நின்றானன்றோ; அப்பெருமான் தான் உங்கள் பெண்ணை இப்பாடுபடுத்தினவன் ” என்று கூறினள்;

அங்ஙன் சொல்லக்கேட்ட என் தாய் ‘அம்மா! வேறு தேவ தாந்தரமொன்றுமன்றே இந்நோய் செய்தது; அவ்வெம்பெருமான் தானே; அவனையாகில் தன்னடியாளான இவளுக்குத் திருத்துழாய்ப் பிரசாதம் தந்தருளாதொழிவனோ; தந்தே தீருவன்’ என்று சொல்லிவிட்டு விசாரமற்று ஸ்வகார்ய பரையொழிந்தாள்:

அவன் குடக்கூத்தாடும்போது அவனது காரார்ந்த திருமேனியைக் கண்டதுமுதல் நான் நிலைதடுமாறி வாய்பிதற்றி விகாரமுற்றேன்; இந்நிலைமையிலே வாடைதானும் வந்து வீசி விரஹத்தால் மெலிந்து கிடக்குமென்னுடலைத் துன்பப்படுத்தித் திறம் சொல்லி முடியாது; கையிலே மடலைக்கொண்டு தெருவேறப் புறப்படத் துணிவுடையேனாயினும் யாரேனுஞ் சிலர் நிறக்கேடான வார்த்தைகளைச் சொல்லிப் பழிப்பார்களே யென்றிட்டு அங்ஙன் புறப்படாது வாளா இருந்திட்டேன்;

இனி அவனுக்குத் தூது விடுவோமென்று பார்த்து வேறொரு அதுகலரையுங் காணுமையாலே நெஞ்சதன்னையே அழைத்து 'நெஞ்சே! நீ எனக்காக மணிவண்ணன் பக்கலிலே சென்று திருத் துழாய்ப் பிரசாதம் கேள் ; தருகிறேன் தரமாட்டேன் என்பதில் ஏதாவது ஒரு பதில் வார்த்தையை அவன் சொல்லும்படி நான் சொல்லியனுப்புகிற சொல்லை அயலாருடைய காதில் படாதபடி ரஹஸ்யமாக நீ சொல்லு ; அதுகேட்டு அவன் அன்புதோற்ற விசாரித்தாலும் சரி ; அந்த ஸங்கதியே நமக்குத் தெரியாதென்று திரஸ்கரித்தாலும் சரி ; ஏதோ ஒரு பதிலைத் தெரிந்துகொண்டு அவ்விடத்தில் தாமதித்து நில்லாமல் கடுகவந்து சேர்ந்திடு' என்று சொல்லிப் போகவிட்டேன். போன அந்நெஞ்சு என்னை மறந்து அக்கடல்வண்ணனிடத்தே ஆழ்ந்தொழிந்தது. என்னிடத்துப் பொறுமையுடையரான ஊராருடைய எண்ணமே பலித்ததாயிற்று. என் நெஞ்சே எனக்கு உதவாதிருக்க வேறு யார் எனக்குத் துணைபுரிவார்? என்னைப்பற்றிக் கவலை கொள்வாரே கிடையாது. நெருப்பினருகில் வைத்த மெழுகுபோலே இற்றுப்போகாரின்றது என் ஆத்மவஸ்து. ஊரெல்லாம் துஞ்சினாலும் இக்கண்கள் உறங்குகின்றில. அவனை மறந்தாகிலும் பிழைக்கலாமே நான், அப்படி மறக்கவும் மாட்டாதே அவனது நாமங்களையே வாய்வெருவிக் கொண்டிராநின்றேன்.

“நாயகன் தானேவந்து சேருகிறான் ; சிறிது ஆறியிருக்கவேண்டாவோ? இப்படியும் பதறலாமோ?” என்கிறீர்களோ? நன்று சொன்னீர்கள் ; கடல்போல வளர்ந்த காமத்தை யுடையவர்கள் நன்மை தீமைகளை யுணர்ந்து அடங்கியிருக்கக்கடவர்களோ? வாஸவதத்தை யென்று ப்ரலித்தையான ஒருத்தி தனது தோழிமார்களையெல்லாம் விட்டொழிந்து விலங்கிட்டிருந்த வத்ஸராயன் பின்னே தெருவேறப் புறப்பட்டுப் போனாளே, அவளை இகழ்ந்தார் ஆரேனுமுண்டோ? அவளைப்போன்ற துணிவு உடையளான எனக்கு இத்துணிவுக்குப் ப்ரதிகோடியாக ஸ்வருபசிஷை பண்ணுகிறவர்கள் எனக்குத் தலைவரல்லர் ; அவர்களது சொல்லை நான் பேணமாட்டேன் ; பின்னை என் செய்வேனென்றால்,

அவனுடைய திருமேனியை ஸேவித்துக் காதல் தீரவேண்டித் திருவேங்கடம் முதலிய திருப்பதிகள்தோறும் துழைந்து அவனுடைய குணக்கேட்டை விளக்க வல்ல தூதன ஸஹஸ்ரநாமங்களைப் பேசிக்கொண்டு, இகழ்வாருடைய பேச்சுக்களை மதியாமல் தெருவேற மடலூர்ந்து செல்வேனத்தனை—என்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

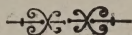

ஸ்ரீ:

திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மலர்ந்தருளிய

சிறிய திருமடல்.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும் விரிவுரையுடன் கூடியது.]

நூற்றைம்பத்தைத் தந்து அடிகள் கொண்ட

கலிவேண்பா.

காரார் வரைக்கோங்கை கண்ணூர் கடலுக்கை
சீரார் சுடர்ச்சுட்டி செங்கலுழிப் பேராற்றுப்
பேரார மார்பிற் பெருமா மழைக்கூந்தல்
நீரார வேலி நிலமங்கை யென்னுமிப்
பாரோர் சொல்பபட்ட முன்றன்றே அம்முன்றும்
ஆராயில் தானே அறம்போரு ளின்பமென்று—

பதவுரை.

கார் ஆர் வரை கொங்கை	{ மேகங்கள் நிறைந்து படியப் பெற்ற (திருமாலிருஞ் சோலையும் திரு வேங்கடமுமா கிற) திருமலைகளை முலையாக உடை யளாயும்,	செம் கலுழி பேர் ஆறு பேர் ஆரம் மார்பின்	{ சிவந்து கலங்கி யுள்ள பெரிய ஆறுகளை சிறந்த ஹாரம்பூண்ட மார்பாக உடைய ளாயும்,
கண் ஆர் கடல் உடுக்கை	{ இடமுடைத்தான [விசாலமான] கடலைச் சேலையாக வுடையளாயும்,	பெரு மா மழை கூந்தல்	{ பெருத்துக் கறுத்த மேகங்களைக் கூர் தலாக வுடையளா யும்,
சீர் ஆர் சுடர் சுட்டி	{ (ப்ரகாசமாகிற) சிறப்புப் பொருந் திய ஸூர்யனைச் சுட்டியென்னும் ஆபரணமாக வுடையளாயும்,	ஆரம் நீர் வேலி	{ ஆவரண ஜலத்தைக் காப்பாகவுடைய ளாயுமிருக்கிற,
		நிலம் மங்கை என்னும் இ பாரோர்	{ ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி யென்று சொல் லப்படுகிற இந் நிலவுலகத்திலே உள்ளவர்களால்

சொல்ப	பட்ட	{ கூறப்படுகின்ற (புருஷார்த்தங் கள்)	அ மூன்றாம் ஆராயில்	{ அம் மூன்று புரு ஷார்த்தங்கள் எவை யென்று ஆராய்ந்தால்,
மூன்று	{ அன்றே	மூன்றேயாம்;	{ அறம் பொருள் இன்பம் என்று	{ தர்மம் அர்த்தம் காமம் என்பன வாம்;

* * *—“காரார்வரைக் கோங்கை” என்று தொடங்கி “நீராரவேலி” என்னுமளவும் பூமிப்பிராட்டியை வருணிப்பதாம். பூமிப்பிராட்டியின் வருணனைக்கு இப்போது இங்கே என்ன ப்ரஸக்தி என்னில்; புருஷார்த்தங்களைச் சொல்லக் கருதினராகையாலே அப் புருஷார்த்தங்களைப் பரிக்காணித்த சேதநர்களைச் சொல்லவேண்டிற்றுகி, அச் சேதநர்கள் இருக்குமிடத்தைச் சொல்லவேண்டி அவர்கள் இருக்கப்பெற்ற பூமியைச் சொல்லப்புகுந்து அவ்வழியாலே அப்பூமிக்கு அபிமானியான பூமிப்பிராட்டியை வர்ணிக்கிறாரென்க.

தான் வைவர்ணியப்பட்டு வருந்திக்கிடக்க, தனது சக்களத்தியாகிய பூமிப்பிராட்டி குறியழியாத அவயவங்களுடனே ஒழுங்காக இருக்கப்பெற்றாளே! என்ற உகவை தோன்ற வருணிப்பதாகச் சொல்லுவாரு முளர். இப்பரகால நாயகியும் பூமிப்பிராட்டியும் எம்பெருமானுக்கு வாழ்க்கைப்பட்டவர்களாதலால் சக்களத்தி முறைமை யுண்டென்க.

பூமிப்பிராட்டி யென்றால் மங்கையர்க்கு உரிய ஸந்நிலேசங்கள் அவளுக்கு இருக்கவேணுமெயென்ன; அவ்வளவும் செவ்வனே உண்டு என்று முதலிக்கிறார் ஆறு விசேஷணங்களினால். கறுத்த முலைக் கண்களையுடைய முலைகளின் ஸ்தானத்திலே மேகம்படிந்த மலைகள் உள்ளன வென்கிறார் முதல் விசேஷணத்தாலே. இங்கு வரை என்று பொதுப்படக்கூறி யிருந்தாலும் “தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையுமென்னு மிலையே முலையா வடிவ மைந்த” என்று இவ்வாழ்வார்தாமே பெரிய திருமடலில் அருளிச் செய்ததுகொண்டு திருமாலிருஞ் சோலைமலையும் திருவேங்கடமலையு

மென்று சிறப்பாகக் கொள்ளலாயிற்று. சிறந்த மேரு முதலிய மலைகளை நிலமங்கைக்குக் கொங்கையாகச் சொல்லலாமாயிருக்க அவற்றைவிட்டுத் தென் வடமலைகளைச் சொன்னது—நாயகன் விரும்பிப்படுகாடு கிடக்குமிடமே முலையாகத் தகுதலால்.

அழகிய சேலையின் ஸ்தானத்திலே கடல் உள்ளதென்கிறார் இரண்டாவது விசேஷணத்தால். “ஸ்யுடாஸ்யு” [ஸமுத்ராம் பரா] என்று வடமொழியிலே பூமிக்குப் பெயர் வழங்குமாற்றிக. நெற்றிச்சட்டியின் ஸ்தானத்திலே ஸூர்யனுள்ளென்கிறார் மூன்றாம் விசேஷணத்தால். மார்பின் ஸ்தானத்திலே பெரிய ஆறுகளும், அம்மார்பிலணியும் ரத்தமயமநன ஆபரணங்களின் ஸ்தானத்திலே அவ்வாறுகளின் கலங்கிய செந்நீர்ப் பெருக்குகளும் உள்ளனவென்கிறார் நான்காம் விசேஷணத்தால். மயிர்முடியின் ஸ்தானத்திலே நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகங்கள் உள்ளனவென்கிறார் ஐந்தாம் விசேஷணத்தால். இனி, சிறந்த மஹிஷி யென்றால் கட்டுங்காவலுமாயிருப்பினே, அஃது இவளுக்கு முண்டோவென்ன, ஆவரண ஜலமே இவளுக்குக் காப்பென்கிறார் ஆறாம் விசேஷணத்தால்.

நீர் ஆரம் வேலி = ஆரம் என்றது ‘ஆவரணம்’ என்ற வட சொல்லின் சிதைவு என்பர். அண்டத்துக்குப் புறம்பே பெருகிக் கிடப்பது ஆவரண ஜலம் என்றுணர்க. இப்படிக்களாலே நிலமங்கை என்றற்கு உரிய இப்பூமியிலே வாழ்பவர்கள் புருஷார்த்தமென்று சொல்வது, அறம் பொருள் இன்பம் என்கிற தர்ம அர்த்த காமங்கள் முன்றேயாம்.

ஆரா ரிவற்றி னிடையதனை யெய்துவார்
சீரா ரிருகலையு மெய்துவர் சிக்கனமற்று
ஆரானு முண்டென்பா ரென்பது தானதுவும்
ஓராமை யன்றே உலகத்தார் சொல்லுஞ்சோல்
ஓராமை யாமா ததுவுரைக்கேன் கேளாமே
காரார் புரவியேழ் பூண்ட தனியாழித்
தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்புக்கு
ஆரா வமுதமங் கெய்தி அதிலநின்றும்
வாரா தொழிவதோன் றுண்டே அதுநிற்க
ஏரார் முயல்விட்கே காக்கைப்பின் போவதே—

பதவுரை.

இவற்றி னிடை	{ இம்மூன்று புரு ஷார்த்தங்களுள்	கார் ஆர் புரவி எழ் பூண்ட தனி ஆழி	{ மேக மண்டலத்தில் செல்லுவதும் எழு குதிரைகள் பூட்டப்பெற்ற தும் ஒற்றைச் சக்கரத்தை யுடைய துமான
அதினே எய் துவார் ஆர் ஆர்	{ அக்காம புருஷார்த் தத்தை அடை கின்றவர்கள் யாவரோ, (அவர்கள்) சீர்மை பொருந்திய தருமம் அர்த்தம் என்கிற மற்றை யிரண்டு அம்சங் களையும் அடைந் தவராவர் ;	தேர் ஆர்	{ தேரிலே பொருந்தி யிருப்பவனும்
சீர் ஆர் இரு களையும் எய்துவார்	{ அறிவில் குறைந்த யாரோ சிலர்	நிறை க திரோன்	{ நிறைந்த கிரணங் களே யுடையவனு மான ஸூர்ய னுடைய
ஆரானும்	{ சாச்வதமான (மோக்ஷமென்று) மற்றொரு புரு ஷார்த்தமிருப்ப தாகச் சொல்லு வர்கள் ;	மண்டலத்தை கீண்டு புக்கு	{ மண்டலத்தைக் கீண்டு கொண்டு அதன்வழியே போய்
சிக்கன மற்று உண்டு என்பார்	{ (அவர்கள் அப்படி) சொல்லுகிறதும் ஆராய்ச்சியில்லா மல் (மூடத்தன மாகச்) சொல்வ தேயாம் ;	அங்கு	{ ஒரு தேச விசேஷத் திலே [ஸ்ரீவை குண்டத்திலே]
என்பதுதான் அதுவும் ஓராமை அன்றே	{ உலகத்தவர்களாலே சொல்லப்படுகிற அந்த மோக்ஷ வாதமானது ஆராய்ச்சியற்றது என்னுமிடத்தை (உங்கட்குத் தெரி யச்) சொல்லு கிறேன் ;	ஆரா அமுதம் எய்தி	{ பரம போக்யமான அம்ருதம் போன்ற பரம புருஷனைப் பெற்று
உலகத்தார் சொல்லும் சொல் அது	{ ஆராய்ச்சியற்றது என்னுமிடத்தை (உங்கட்குத் தெரி யச்) சொல்லு கிறேன் ;	அதில் நின்றும் வாரா தொழிவது ஒன்று உண்டே	{ அப்பரமபதத்தில் நின்றும் என்றைக்கும் திரும்பிவாராமல் அங்கேயே கிடப்பதென் கிற ஒரு பொருள் பொருத்த முடைத்தோ?
ஓராமை ஆம் ஆறு உரைக் கேள்	{ (அதினே நீங்கள் காது கொடுத் துக்) கேட்கக் கூடுமே? (கேளுங்கள் ;)		
கேள் ஆமே			

அது நிற்க	{ அவ்விஷயம் ஒரு புறமிருக்கட்டும்;	காக்கை பின்	{ (உபயோகமற்ற) காக்கையின் பின்னே தொடர்ந்து போவாருண்டோ?
ஏர் ஆர் முயல்	{ அழகிய முயலை விட்டு விட்டு	போவதே!	

* * *—இனி, இம்முன்று புருஷார்த்தங்களுள் காமபுருஷார்த்தமே சிறந்ததென்னும் தமது திருவுள்ளத்தை வ்யங்க்யமாக வெளியிடுகிறார்;—[இவற்றினிடை அதனை யெய்துவார் ஆரார், (அவர்) கீராரிருகலையுமெய்துவார்.] அதனை என்று தமக்கு உத்தேச்யமான காமபுருஷார்த்தத்தைச் சுட்டினபடி. காமபுருஷார்த்தம் எவர்கட்குக் கைவந்ததோ, அவர்கட்கு அறம் பொருள்களும் கைவந்தனவேயாம் என்றபடி. இதன் உட்கருத்து யாதெனில்; காமமே ஸாத்யம், அதாவது பலன்; அதனைப் பெறுதற்கு அறமும் பொருளும் ஸாதநம்—(உபாயம்) என்பது இவர் திருவுள்ளம். எவர்கட்குப் பலன் கைபுகுந்ததோ, அவர்கள் அதற்கு வேண்டிய ஸாதநங்களையும் அதுஷ்டித்தவர்களாக ஆகக்கடவர்களாதலால், காமம் கைவந்தவர்கட்கு அறமும் பொருளும் கைவந்தனவேயாமென்பது அர்த்தாத் லித்தமாயிற்றென்க. அறம் பொருள்களை இருகலை என்றது—காமமே ப்ரதாந அங்கியாய், அவை அதன் கலாமாத்திரமாய் இருத்தல் பற்றியாம். கலையாவது ஏகதேசம்.

சிலர், “ஆரார் இவற்றின் இடையதனை எய்துவார்” என்று பிரித்து—தர்மார்த்த காமங்களுள் நடுப்பட்டதாகிய பொருள்கைவந்தவர்களுக்கு, முன்னும் பின்னுமுள்ள மற்றைப் புருஷார்த்தங்களிரண்டும் கைவந்தனவாம் என்பதாக ஆபாத் ப்ரதீதிகொண்டு பொருள் சொல்லக்கூடும். அது ப்ரகரணத்தோடு பொருந்தாது; ஆழ்வார் திருவுள்ளத்துக்கும் சேராது. காமத்தைக் கடைப்பிடித்துச் சிறப்பித்துப் பேசுகிற ப்ரகரணமிதே இது. ஆழ்வார்க்குக் காமத்திலேயிதே இப்போது நோக்கு. காமம் நிஷித்தமன்றோ, அதனை ஆழ்வார் கடைப்பிடிக்கலாமோ? எனின்; விஷயாந்தர காமமென்றும், பகவத் விஷய காமம் என்றும் காமம் இருவகைப்படும்; பகவத் விஷய காமம் வேதாந்தங்களிலும் விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அதனையே இங்கு ஆழ்வார் கடைப்பிடித்தாராதலால் குற்றமொன்று மில்லை யென்க.

இனி, நான்காவதாக மோக்ஷ புருஷார்த்தமென்று ஒன்று உண்டென்பாருடைய வலித்தார்த்தத்தைத் தூஷிக்கிறார். இதுவென்? ஆழ்வார்நாஸ்திகரன்றே; ஆஸ்திகராயிருந்துவைத்து மோக்ஷத்தை இல்லைசெய்யலாமோ எனின்; உட் கருத்து அறிகின்றிலீர்கள். “நீள்விசம்பருளும்” என்றும் “இறந்தால் தங்குமூர் னீ அண்டமே கண்டுகொண்மின்” என்றும் தமது பலபல திவ்ய ஸூக்திகளாலே பலச்ருதிகளிலே மோக்ஷத்தை அருளிச்செய்கின்ற இவ்வாழ்வார் மோக்ஷதூஷகராக எங்ஙனேயாவார்? பின்னை இதுதன்னில் மோக்ஷத்தை இல்லைசெய்வானேன்? என்னில்; இங்கு * நஹி நிந்தாநியாயம் அநுஸந்திக்கத்தக்கது. மோக்ஷதூஷணம் இங்கு விளங்க நின்றாலும் அர்ச்சாவதார ப்ராவண்யத்தைச் சிறப்பித்துச் சொல்லுவதில் ஆழ்வார்க்கு முக்கிய நோக்கமென்று கொள்ள வேணுமேயல்லது மோக்ஷதூஷணத்தில் நோக்காகக் கொள்ளக் கூடாது. நஹிநிந்தா நியாயத்தின் கருத்து இதுவேயாம்.

மோக்ஷமுண்டென்பது அவிவேகிகள் சொல்லும்சொல் என்றதை நிரூபிக்கிறார்—காரார் புரவியேழ் என்று தொடங்கி. மேகமண்டலத்திலே ஸஞ்சரிக்கின்ற ஏழு குதிரைகள் பூட்டின ஒற்றைச் சக்கரமுடைய தேரிலே கதிராயிரமுடையனும் விளங்குகின்ற ஸூர்யனுடைய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அவ்வழியே போய் ஒரு பரமபதமென்னும் தேசத்தை அடைவதாகவும் அங்கே ஆராவமுதத்தை அநுபவிப்பதாகவும் அவ்விடத்தை விட்டு ஒருநாளும் திரும்பி வருவதில்லையாகவும் இப்படிப்பட்ட கட்டுக்கதைகளைக் கூறுகின்றார்களே; விவேகிகள் இப்படி அஸம்பத்தப்ரலாபம் பண்ணுவார்களா வென்று நீங்கள் ஆராயமாட்டீர்களோ வென்கிறார். மேகமண்டலத்தில் குதிரைகள் ஓடுவதென்பது அஸம்பாவிதம்; ஒற்றைச் சக்கரமுடைய தேர் உள்ளதும் அஸம்பாவிதம்; அந்தத் தேரை ஏழுகுதிரைகள் இழுக்கவேண்டியதும் அப்ரஸக்தம்; நெடுந்தூரத்தினின்றும் கண்ணைச் செம்பளித்துப் பார்க்கவும் முடியாத ஸூர்யனைப் பிளந்துகொண்டு போவதென்பது ஸர்வாத்மநா அஸம்பாவிதம். இந்நிலத்திலே அர்ச்சாவதாரத்திலே ஆராவமுதம் ப்ராப்

தமாயிருக்க, பரோக்ஷமான வொரு தேசத்திலே ஆராவமுதமிருப் பதாகச் சொல்லுவதும் அதனை யதுபவிப்பர் எஞ்ஞான்றும் மீளாதே அங்கேயே நித்யராயிருப்பரென்பதும் பொய்களினும் விஞ்சிய பொய் என்று அந்வாருஹ்யவாதம் பண்ணினராயிற்று. [அந்வாருஹ்யவாதமாவது—உண்மையில் தனக்கு அபிமதமல்லாத பொருளை ஒரு கார்யார்த்தமாக என்று கொண்டு சொல்லுகை; ஜைமிநிமஹர்ஷி பூர்வமீமாம்ஸையில் நிரீச்வரவாதம் பண்ணியிருப் பதை இதற்குத் த்ருஷ்டாந்தமாகக் கூறலாம்.]

ஓராமை = ஓர் தல்—ஆராய்ச்சி; ஓராமை—ஆராய்ச்சியில்லாமை, விவேகமின்மை. கேளாமே = கேள் ஆமே என்று பிரிக்க : கேள்—முதனிலைத் தொழிற்பெயர்; கேட்கல் ஆமோ என்றபடி : கேளுங்க ளென்கை. புரவி—குதிரை.

அதுநிற்க = மோக்ஷமென்ப தொன்று இருக்கவாவது இருக் கட்டும்; இல்லாமலாவது போகட்டும்; அதைப்பற்றி விவாதப் படுகை அநாவச்யகம் என்றபடி.

மோக்ஷமுண்டென்றே கொண்டாலும் அர்ச்சாவதாரத்திற் காட்டிலும் அது மிகவும் அஸாரம் என்கிறார் ஏரார் முயல்விட்டு என்பதனால். நிலத்திலே ஓடுவதுமுயல் ; மரங்களின்மேலே பறந்து திரிவது காக்கை ; மாம்ஸம் வேண்டியவன் கைப்பட்ட முயலைவிட் டுக் கைப்பட அரிதாயும் கைப்பட்டாலும் உபயோகப்படாதது மான காக்கையைப் பின்பற்றித்திரிதல் எப்படி அவிவேகிக்ருத் யமோ, அப்படியே எளிதாயும் ரஸவத்தரமாயுமுள்ள அர்ச்சாவ தார போகத்தைவிட்டு அரிதாயும் அஸாரமாயுமுள்ள மோக்ஷ போகத்தைப்பெற விரும்புகையும் பேதைமையின் பணி என்று ராயிற்று.

ஆக இதுவரையில் ஆழ்வார் தாமான தன்மையிலே நின்று பேசினதென்றும் மேலுள்ளதெல்லாம் தலைமகள்நிலைமை யெய்திப் பேசுவதென்றும் நிர்வஹிப்பதுண்டு. அன்றி, ஆதி முதலாகவே முற்றும் நாயகி ஸமாதியாலே பேசுகிற பாசுரமென்றும் யோஜிப்ப துண்டு; இதுவே பெரிய வாச்சான் பிள்ளை திருவுள்ள மென்னத் தகும். இரண்டு படியும் ஏற்றதேயாம்.

ஏரா ரிளமுலையீர் என்றனக் குற்றதுதான்
 காரார் குழலேத்துக் கட்டிக் கதிர்முலையை
 வாரார வீக்கி மணிமே கலைதிருத்தி
 ஆரா ரயில்வேற்க ணஞ்சனத்தின் நீறணிந்து
 சீரார் செழும்பந்து கொண்டடியா நின்றேன்நான்
 நீரார் கமலம்போற் செங்கண்மா லென்றோருவன்
 பாரோர்க ளெல்லாம் மகிழப் பறைகறங்கச்
 சீரார் குடமிரண் டேந்திச் செழுந்தேருவே
 ஆரா ரெனச்சொல்லி யாடு மதுகண்டு
 ஏரா ரிளமுலையா ரன்னையரு 'மெல்லாரும்
 வாராயோ வேன்றார்க்குச் சென்றேனென் வல்வினையால்
 காரார் மணிநிறமுங் கைவளையுங் காணென்நான்
 ஆரானுஞ் சொல்லிற்றுங் கொள்ளேன்—

பதவுரை.

நர் ஆர் இள முலையீர்	{ அழகிய இள முலைகளையுடைய மாதர்களே!	ஆர் ஆர் அயில் வேல் கண்	{ அழகு பொருந்திய கூரிய வேல் போன்ற கண்களை
என் தனக்கு உற்றது தான்	{ எனக்கு நேர்ந்த ஸம்பவம் (யாதெனில் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்-;)	அஞ்சனத் தின் நீறு அணிந்து	{ மை சுண்ணத்தாலே அலங்கரித்து
கார் ஆர் குழல் எடுத்து கட்டி	{ கரிய நிறமுடைய கூந்தலை (அலைய வொண்ணாதபடி) மேலே தூக்கிமுடித்து	சீர் ஆர் செழு பந்து கொண்டு	{ மிகவும் அழகிய ஒரு பந்தைக் கையிற் கொண்டு
கதிர் முலையை வார் ஆர் வீக்கி	{ ஒளிமிக்க முலைகளைக் கச்சு நிறையும்படி நெருக்கிக் கட்டி	நான் அடியா ரின்றேன்	{ நான் அடித்துக் கொண்டிருந் தேன் (அப்படியிருக்கையில்)
மணி மேகலை திருத்தி	{ ரத்தனங்களிழைத்த அரை நூல் மாலையை ஒழுங்குபட அணிந்து	நீர் ஆர் கமலம் போல் செம் கண்	{ தண்ணீரை விட்டுப் பிரியாத தாமரைப் பூப் போன்ற சிவந்த திருக்கண்களை யுடையன
		மால் என்ற ஒருவன்	{ திருமால் என்று சொல்லப்படுகிற ஒரு புருஷன்

பாரோர்கள் } உலகத்தாரனைவரும்
எல்லாம் } மகிழும்படி
மகிழ }

பறை } பறையென்ற வாத்
கறங்க } யம் முழங்க

சீர் ஆர் குடம் } சிறந்த இரண்டு
இரண்டு ஏந்தி } குடங்களைக்
கையிலேந்திக்
கொண்டு

செழும் } “இப்பெரிய வீதி
தெருவே } யிலே

ஆர் ஆர் என } (எனது குடக்கூத்
சொல்லி } துக்குத் தப்பிப்
பிழைக்கும்
மாதர்) ஆரேனு
முண்டோ? ஆரே
னுமுண்டோ?”
என்று சொல்லிக்
கொண்டு

ஆடும் அது } குடக்கூத்தாடின
கண்டு } படியைக்கண்டு

ஏர் ஆர் இள } அழகிய இள முலை
முலையார் } களையுடைய
மாதர்களும்

அன்னையரும் } தாய்மார்களும்
எல்லாரும் } (ஆகிய) பெண்
டிற்களெல்லாரும்

வாராயோ } “அடி! நீயுங்காண
என்றார்க்கு } வரமாட்டாயோ?”
என்றதைக்க,
அவர்கட்கு
(உடன்பட்டு)

என் வல் } எனது கொடிய
வினையால் } பாவத்தினால்

சென்மேன் } அவர்களுடன் கூடி
அவ்விடத்தேறப்
பேரனேன்;
(போனதும்)

கார் ஆர் } (முன்பு அவனோடு
மணி நிறமும் } கலந்ததனால்.
பெற்றிருந்த) நீல
மணி நிறத்தையும்

கை வளையும் } கையில் தங்கிய
ருந்தவளைகளையும்

நான் } நான் இழந்தவ
காணேன் } ளானேன்;

ஆரானும் } (உற்றருறவினர்க
சொல்லிற்றும் } ளில்) ஆராவது
எதையாவது
ஹிதமாகச் சொன்
னால் அதையும்

கொள்ளேன் } உதறித் தள்ளுபவ
ளாயினேன்;

* * *—இனி ஆழ்வார் பரகால நாயகி என்ற திருநாமத்தால் நிர்த்தேசிக்கப்படுவர். தன்னை வினவவந்த சில மங்கைமார்களை நோக்கித் தனது அவஸ்தையைக்கூறத்தொடங்குகின்றான் பரகால நாயகி. இது தானும் பரகால்நாயகியான தன்மையாலே சொல்லுவதல்ல; க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் குடக்கூத்திலே ஈடுபட்டு மெலிந்த ஒரு ஆய்ச்சியின் தன்மையை அடைந்து சொல்லுவதாம். “காரார் குழலேடுத்துக்கட்டி” என்று தொடங்கி “அஞ்சனத்தின் நீர்ணிந்து” என்னுமளவும் பந்தடிப்பதற்குத் தான் செய்துகொண்ட அலங்காரங்களைக் கூறுகிறபடி. எனது அலங்காரத்தின் அமைதியைக்

கண்டு ஈடுபட்டு என்னைப் புணரவேண்டி அவன்றான் மடலெடுக்க வேண்டியிருக்க, நான்ன்றோ மடலெடுக்க நேர்ந்தது! என்பது ஸூசனை. வார்—ரவிக்கை. மேகலை—மீடலு என்ற வடசொல் திரிபு; அரையிலணியும் ஆபரணம். அயில்—கூர்மை. அஞ்சனம்—வடசொல்.

இங்கே பந்து விளையாட்டு ஆடிக்கொண்டிருந்ததாகச் சொல்லுகிறவிதற்கு உள்ளுறை பொருள் யாதெனில்; நான் பகவத் விஷயமே அறியாமல் ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களிலே மண்டிப் போது போக்கிக்கொண்டு சுகமாகக்கிடந்தேன்; அங்ஙனே கிடந்த என்னை அறியாயமாக பகவத் விஷயத்திலே கொண்டு மூட்டித் துன்பப் படுத்தினார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறபடி. பந்தானது செந்நூல் வெண்ணூல் கருநூல்களாலே கட்டப்பட்டிருப்பது போல் ப்ராக்ருதியும் “అజమేకం లోహిత్యக் కృష్ణమ్” [அஜாமேகாம் லோஹித சக்ல க்ருஷ்ணம்] என்று ஸத்வராஜஸ்தமோ குணங்களோடே விசித்திரமான கர்ம ஸூத்ரத்தாலே கட்டப்பட்டிருக்கும். பந்து கிழை விழுவதும் மேலே எழுவதுமாயிருக்கிறப்போலே ப்ராக்ருதியும்—அஜ்ஞைப் அசக்தனை சேதநன் தான் செய்த கருமங்களுக்கேற்ப மேலுலகங்களில் போவதும் திரும்புவதுமாய்படி ஈச்வரன் தன் விளையாட்டுக்காகத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே ப்ரேரிக்கத் தாழ் விழுந்தும் உயரவெழுந்தும் சக்ரப்ரம்ம் போலே சுழன்றும் போருகிற ஆத்மாவோடுண்டான ஸம்பந்தத்தினாலே தானும் விழுந்தெழுகை முதலான ஸ்வபாவங்களோடு கூடியதாயிருக்கும். ஆகவே ஸ்வாபதேசத்தில் பந்து என்று ப்ராக்ருதியைச் சொல்லக் குறையில்லை.

இப்படி அந்நபரையாய்க் கிடந்த என்னைச் சில பெண்கள் அழைத்துக் கொண்டிபோய்ப் படாதபாடு படுத்தினார்களென்கிறான் மேல். தன்னிலத்தில் செழுமை மாறாது விளங்குகின்ற தாமரை போன்ற திருக்கண்களாலே எல்லாரையும் மதிமயக்கவல்லனாய், மால் என்றே திருநாமமுடையனான ஒருவிலக்ஷண மஹா புருஷன் எல்லாரும் மனமகிழும்படியாகப் பறைகொட்டிக் குடக் கூத்தாடிக் கொண்டு “பெண்களே! எனது கோலத்தைக் கண்டிர்களா? இனி

உங்களுடைய நாண்மடமச்சம் முதலிய குணங்களைக் காத்துக் கொள்ள முடியுமானால் நன்கு காத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று சொல்லுவான் போன்று வீதியார வருகின்றமையைக்கண்ட என் தாய்மார்களும் மற்றுமுள்ள பெண்களும் கடுகி என்பால் ஓடிவந்து ‘அடி! ஈதென்ன விளையாட்டு!; எழுந்து ஓடிவா’ என்றழைக்க, எனக்குப் போராத காலம் வலிதாயிருந்தபடியால் அவர்களது வார்த்தையை அலக்ஷியம் செய்திருக்க மாட்டாமல் பதறியெழுந்து ஓடிச் சென்றேன்; அங்குச் சென்று சேர்ந்த கூணத்தில் தானே நான் நிறமிழந்தேன்; கையில் வளைகள் கழன்று விழுந்து போம்படி உடல் ஒரு துரும்பாக இளைக்கப் பெற்றேன்; “இப்படிப்பட்ட காம நோய் உனக்கு உரியதன்று” என்று நன்மை சொல்ல வந்த வர்களுடைய பேச்சையும் ஒரு பொருளாக மதியாமல் உதறித் தள்ளி விடும்படியான நிலைமையில் நின்றேன்.

[என் வல்லிணையால்] இங்கு வல்வினையென்று பக்தியைச் சொல்லுகின்ற தென்பர்.

... .. அறிவழிந்து
 தீரா வுடம்போடு பேதுறுவேன் கண்டிரங்கி
 ஏரார் கிளிக்கிளவி யெம்மனைதான் வந்தென்னைச்
 சீரார் செழும்புழுதிக் காப்பிட்டேச் செங்குறிஞ்சித்
 தாரார் நறுமலைச் சாத்தற்குத் தான்பின்னும்
 நேரா தனவொன்று நேர்ந்தா ளதனாலும்
 தீராதேன் சிந்தைநோய் தீராதேன் பேதுறவு
 வாராது மாமை அதுகண்டு மற்றுங்கே
 ஆரானும் முதறியு மம்மனைமார் சொல்லுவார்
 பாரோர் சொலப்படுங் கடட்புப் படுத்திரேல்
 ஆரானும் மேய்ப்படுவே னென்றார்.....—

பதவுரை.

அறிவு	}	மதி கெட்டு	பேது	{	பைத்தியம் பிடித்த
அழிந்து					
தீரா உடம்	}	ஒழிய மாட்டாத	உறுவேன்	{	வன் போன்றி
பொடு					
		உடம்போடு கூடி			ருந்த என்னை

ஏர் ஆர் கிளி கிளவி எம் அனை கண்டு இரங்கி	{ அழகிய கிளியின் பேச்சுப் போன்ற பேச்சையுடைய ளான என் தாயா னவள் கண்டு இரக்கங் கொண்டு	மாமை வாராது	{ (இழந்த) மேனி நிறமும் மீண்டு வரவில்லை;
தான் வந்து	{ தானே (என்னரு கில்) வந்து	மற்று	அதற்குமேல்
என்னை	எனக்கு	ஆங்கே ஆரானும் மூது அறியும் அம்மனைமார்	{ அங்கிருந்த யாரோ சில பழம் பாட்டுகளறிந்த பாட்டிமார்கள்
சீர் ஆர் செழு பழுதி காப்பு இட்ட	{ அழகிய சிறந்த பாக வத ஸூபாததாளி யைக் கொண்டு ரகசியிட்டு	அது கண்டு	{ அப்படிப்பட்ட எனது நிலைமை யைக் கண்டு
செம் குறிஞ்சி தார் ஆர் நறு மாலை சாத்தற்கு	{ செங்குறிஞ்சிமலர் கள் நிறைந்த மணம் மிக்க மாலையை அணிந் துள்ள 'சாஸ்தா' என்கிற தேவதாந் தரத்திற்கு	சொல்லுவார்	{ (நோய்தீர உபாயம்) சொல்லத் தொடங்கினர்; (என்ன சொன் னார்களென்னில்);
தான் பின் னும் நேரா தன ஒன்று நேர்ந்தான்	{ தான் இதுவரை ஒருநாளும் செய் தறியாத ஒரு அஞ்சலியைச் செய்தான்;	பாரோர் சொல்ப படும் கட்டுப் படுத்திர் எல் ஆரானும் மெய்ப்படு வன் என்றார்	{ “குறி கேட்ப தென்று உலகத் தார் ஒன்று சொல்வதுண்டு; அதைச் செய்திர் களாகில் (இந்நோயை உண்டிபண்ணின வன்) யாரா யிருந்தாலும் உண்மையாக வெளிப்பட்டு விடுகிறான்” என்று சொன்னார்கள்;
அதனாலும் என் சிந்தை நோய் தீராது	{ அப்படி செய்ததன லும் எனதுமனோ வியாதி யானது தீர்ந்ததில்லை;		
என் பேதுறவு தீராது	{ எனது அறிவுகேடும் தீரவில்லை;		

***—சைதந்யம் என்பது அடியோடே போயிற்று; பைத் தியம் பிடித்தவன் போன்று வாயில் வந்ததைப் பிதற்றிக்கொண்டு கிடந்தேன்; இப்படி கிடந்த என்னை எனது நற்றாய் கண்டு ‘ஐயோ! நம் மகளுக்கு இப்படிப்பட்ட நோய் நேர்ந்து விட்டதே! இஃது எங்ஙனே தீரப்போகிறது!’ என வருந்தி, இதற்கு ஏதே னும் நல்ல பரிஹாரம் செய்வோமென்று சிந்தித்து “மாயன் தமரடி

நீறுகொண்டு அணிய முயலில் மற்றில்லை கண்டார் இவ்வணங்குக்கே”
 “தவளப் பொடிக்கொண்டு நீர் இட்டிடுமின் தணியுமே” என்ற
 திருவாய்மொழியில் வாஸனையாலே பாகவதர்களின் ஸ்ரீபாதரேணு
 வைக் கொணர்ந்து ரகசியிட்டாள். ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸந்தானத்
 திற்குத் தகுந்த இதனைச் செய்தும் பர்யாப்தி பெறமாட்டாத
 ப்ரேமாதியசத்தாலே கலக்கமுற்று ஒரு தேவதாந்தரத்தின் காலி
 லும் கும்பிட்டாள். இப்பிறவியில் இன்றளவும் செய்தறியாத
 தொன்றாகிய இவ்வரிய செயலைச் செய்தவிடத்தும் என் நோய்
 தீரவில்லை; என் பைத்தியம் நீங்கவில்லை; போன மேனி நிறமும்
 மீண்டதில்லை; இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையைக்கண்ட அங்குள்ள-
 பழங்கதைகளறியும் பாட்டிமார் சிலர் வந்து, ‘அந்தோ! நீங்கள்
 நோயின் நிதானமறியாது மனம் போனபடி செய்யப்பார்ப்பது
 தகுதியன்று; ‘கட்டுவிச்சி’ என்று சொல்லப்படுகிற குறி சொல்
 லுங் குறத்தியர் சிலருண்டு; அவர்களை வரவழைத்துக் குறி கேளுங்
 கள்; இந்நோயை விளைவித்தவன் இன்னானென்று தெற்றென
 விளங்கும்; இங்ஙனே செய்யாமல் நீங்கள் தாந்தோன்றியாகச்
 செய்யும் பரிஹாரங்கள் ஏதுக்கு?’ என்று சொன்னார்கள்.

[தீராவுடம்போடு.] ஆபத்து மிகுந்தால் உடம்பு ஒழியலாமே;
 ஒழியாமல் ஆத்ம வஸ்துவைப்போலே அழியாததா யிருந்து
 கொண்டு துன்பப்படுத்துகின்றதீ! என்ற வருத்தம் விளங்கும்.
 பேதுறுவேன் = இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகை: பேதுறுவேனை
 என்றபடி.

செங்குறிஞ்சித்தாரார் என்ற வாக்கியத்தில், “நறுமலைச்சாத்
 தற்கு” என்ற பாட மோதவேண்டியதை விட்டு “நறுமலைசாத்
 தற்கு” என்று தப்பான பாடம் ஒதிவந்தனராகையால் இவ்வாக்கி
 யத்தின் பொருளை உள்ளபடி அறியாதொழிந்தனர் பலர்; ஸ்ரீ =
 ‘சாஸ்தா’ என்கிற வடசொல் சாத்தன் எனத்திரிந்து கிடக்கிற
 தென்பதையறியாமல் “செங்குறிஞ்சித்தாரார் நறுமலை சாத்திக்
 கொள்ளுகிறவனுக்கு” என்று கற்றறிந்த பல பெரியோர்களும்
 பொருள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம். அங்ஙனன்று; செங்குறிஞ்
 சித்தாரார் நறுமலையையுடைய, [சாத்தற்கு] சாஸ்தா என்று
 ப்ரஸித்தமான தேவதாந்தரத்திற்கு என்று உண்மைப் பொருள்

உணர்க. சாத்தன் + கு = சாத்தற்கு. இவ்வகைப் பொருளில் “மாலைச்சாத்தற்கு” என்றே பாடமோதவேண்டும். அமரகோசத்தில் “सप्त-जस्य-लो-बद्धः” [ஸர்வஜஞஸ் ஸுகதோ புத்தஃ] என்று தொடங்கி, “मुनि-द्वः शैशु-न-शृणु” [முநீந்தரஃ ஸ்ரீகநச் சாஸ்தா] என்று புத்த தேவதைக்குப் பெயர்கள் படிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க.

[தான் பின்னும் நேராதன ஒன்று நேர்ந்தாள்.] “மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்” என்னுங் குடிப்பிறப்பின் உறைப்பு உள்ளமையால் தேவதாந்தரத்தைத் தொழுதாளென்று சொல்வதற்கும் இத்தலைமகள் அருவருத்து இங்ஙனே மறைத்துச் சொல்லுகிறாள். இதுவரையில் செய்யாத ஒரு காரியத்தைச் செய்தாளென்கிறாள். “வகுத்த விஷயத்திலே ஓர் அஞ்ஜலி பண்ணினால் அது ஸாதந்தில் அந்வயிக்கில் செய்வதென்? என்றிருக்கக்கடவ தான், திருதுழாய் பரிமாறாதவொரு தேவதைக்கு ஓர் அஞ்ஜலியுமகப்படப் பண்ணினாள் போலே காணும்” என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி இங்கே அது ஸந்திக்கத்தகும்.

[முதறியுமம்மனைமார் சொல்லுவார்.] இவ்விடத்திற்குப் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையருளிச்செயல்:—“இந்திரன்படிகளிருக்கும்படியென்?” என்று ஒருத்தி ஒருத்தியைக் கேட்க; ‘தொண்ணூற்றெட்டு இந்த்ராதிகளை ஸேவித்தேன், இந்த்ரன்படி கேட்கிறாய், வேணுமாகில் சொல்லுகிறேன்’ என்றாளிறே: அப்படியே பழைய ராய், நோய்களுமறிந்து நோய்க்கு நிதாநமுமறிந்து பரிஹாரமும் பண்ணுவித்துப் போரும் முதறிவாட்டிகள் சொல்லுகிறார்கள்” என்று.

[கட்பெப்பத்திரேல்.] கட்பெப்படுத்துதலாவது— குறி கேட்பது.

... .. அதுகேட்டுக்

காரார் குழற்கொண்டைக் கட்வேச்சி கட்டேறிச்

சீரார் சுளகில் சிலநெல் பிடித்தேறியா

வேரா விதிர்விதிரா மெய்சிலிராக் கைமோவாப்

பேரா யிரமுடையா னென்றாள் பேர்த்தேயும்

காரார் திருமேனி காட்டினான் கையதுவும்
சீரார் வலம்புரியே யென்றான் திருத்துழாய்த்
தாரார் நறுமாலை கட்டுரைத்தான் கட்டுரையா
நீரேது மஞ்சேன்மின் நும்மகளை நோய்செய்தான்
ஆரானு மல்ல னறிந்தே னவனைநான்
கூரார் வேற்கண்ணீ ருமக்கறியக் கூறுகேடு—

பதவுரை.

அது கேட்டு	அவர்கள் சொல்லிக் கொண்டிருந்த அந்த வார்த்தை யையே கேட்டு	பேர்த்தேயும்	அதற்கு மேல்
கார் ஆர்	கறுத்த மயிர்	கார் ஆர்	(அவனது) காள்
குழல்	முடியை	திருமேனி	மேகம் போன்ற
கொண்டை	யுடையளான	காட்டினான்	திருமேனியைப் படியெடுத்துக் காட்டினான் ;
கட்டுவிச்சி	குறிசொல்லுங் குறத்தியானவள் (ஒருவரும் அழையாதிருக்கத் தானாகவே வந்து)	கையதுவும்	(அவனது) திருக் கையிலே யுள்ள தும்
கட்டேறி	தெய்வ ஆவேசங்கொண்டு	சீர் ஆர்	அழகிய வலம்புரிச்
சீர் ஆர்	அழகியதொரு சிறு	வலம்புரியே	சங்கமே யென்று
சுளகில் சில	முறத்தில் நின்	என்றான்	அபிநயித்துக் காட்டினான் ;
நெல்	றும் சில நெற் களைப் பிடித் தெடுத்து	திரு துழாய்	திருத்துழாய் மலர்
பிடித்து	முன்னே வீசி	தார் ஆர்	கள் நிறைந்த
எறியா	யெறிந்து (குறிபார்த்து)	நறுமாலை	மணம் மிக்க
வேரா	வேர்வைவிட்டு	கட்டு	மாலையையும்
விதிர்விதிரா	சுழன்று	ரைத்தான்	அபிநயித்துக் காட்டினான் ;
மெய் சிலிரா	மயிர்க்கூச்செறிந்து		ஆக இவ்வளவும்
கை மோவா	கையை மோந்து பார்த்து	கட்டுரையா	அங்க சேஷ்டை களாலே காட் டின பின்பு (வாய் விட்டுச் சொன்ன தாவது)
பேர் ஆயிரம்	ஆயிரம் திருநாமங் களை யுடையனான	நீர் ஏதும்	“நீங்கள் சிறிதும்
உடையான்	எம்பெருமானே	அஞ்சேல்மின்	பயப்பட வேண்டாம் ;
என்றான்	(இந்நோய் செய் தவன்) என்று எண்ணினான் ;	நும்மகளை	உங்கள் பெண்ணை
		நோய் செய்	(இப்படி) நோவு
		தான்	படுத்தினான்

ஆரானம் அல்லன்	யாரோ ஒரு கூடார புருஷனல்லன் ; (தேவதாந்தர ங்கவினால் வந்த நோய் அல்ல இது ;)	கூர் ஆர் வேல் கண்ணார்	கூரிய வேல் போன்ற கண்களையுடைய மங்கைமீர்களே !
அவனை நான் அறிந்தேன்	நோவுபடுத்தின புருஷனை (உன்னு னென்று) நான் தெரிந்து கொண்டேன் ;	உமக்கு அறிய கூறக்கேளு	உங்களுக்கு (அவனைத்) தெரியச் சொல்லட்டோமா?

* * *—கீழே சில கிழவிமார்கள் “குறிகேட்டால் நாய்க்கு
 நிதானம் தெரியும்” என்றார்களே ; அவ்வளவில், குறி சொல்லுங்
 குறத்தி யொருத்தி தன்னை யழையாதிருக்கச் செய்தே,

“கொங்குங் குடந்தையுங் கோட்டி யூரும் பேரும்
 எங்குந்திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங் கழைத்ததூஉ!!!
 கண்டியூ ராங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று
 மண்டியே திரிவேனை யாரிங் கழைத்ததூஉ!!!
 விண்ணகரம் வெண்கா விரிதிரை நீர் வேங்கடமும்
 மண்ணகரம் மாமாட வேளுக்கை தென்குடந்தை
 எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங் கழைத்ததூஉ!!!
 நாகத் தணைக்குடந்தை வெண்காத் திருவெவ்வுள்
 நாகத் தணையரங்கம் பேரன்பில் நாவாயும்
 எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங் கழைத்ததூஉ!!!
 வேங்கடமும் விண்ணகரும் வெண்காவு மண்காத
 பூங்கிடங்கின் நீள்கோவல் பொன்னகரும் பூதூரும்
 எங்குந் திரிந்து இன்றே மீள்வேனை யாரிங் கழைத்ததூஉ!!!

என்று தெருவேறக் கூவிக்கொண்டு தானாகவே வந்து சேர்ந்து
 செய்த காரியங்களையும் சொன்ன வார்த்தைகளையும் சொல்லுகிறது
 மேல். கட்டுவிச்சி வந்தவுடனே தைவாவேசங்கொண்டு ஒருமுறத்
 தில் நின்றும் சில நெல்லுகளை ஒரு முஷ்டியெடுத்து எறிந்தாள் ;
 ஏதுக்காக வென்னில் ; குறி பார்க்கும் வகைகளில் இஃது ஒன்று.
 கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒரு பிடி நெல் எடுத்து அவற்றை எண்

ணிப்பார்த்து, ஒற்றைப்பட்ட எண் வருகிறதா; இரட்டைப்பட்ட எண் வருகிறதா என்று பரீக்ஷித்துப் பார்த்து அதனால் தேவதாந்தர ஸம்பந்தமான நோயோ அல்லது பகவத் விஷயமான நோயோ இரண்டத்தொன்றை நிச்சயிப்பது—என்ற ஒரு ஸங்கேத முள தாகக் கொள்க.

உலகத்தில் முற்புறமானது மணியையும் பதரையும் பிரித்து பதரை நீக்கி மணியைத் தாங்கிக்கொள்ளுங் கருவியாயிருப்பது போல் இங்கும் பதராகிய தேவதாந்தரங்களை நீக்கி “மணியே மணிமாணிக்கமே மதுசூதா” என்னப்பட்ட நன்மணியாகிய எம் பெருமானைப் பரகாசிப்பித்த சூளகு ஆகையாலே “சீரார் சூளகு” என்று சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது.

நெல்லுகளை எண்ணிப் பார்த்து இவளுக்கு பகவத் விஷயமான நோய்தானென்று குறத்தி தானறிந்தவாறே “கடல் வண்ண ரிது செய்தார்” என்று சொல்ல நினைத்தாள்; எம்பெருமானை வாய்விட்டுச் சொல்லுவதென்றால் எளிதானகாரியமோ? “மொய்த்துக் கண்பனி சோரமெய்கள் சிலிர்ப்ப ஏங்கி இளைத்து நின்று” என்றபடி சில விகாரங்கள் விளையுமே; அவை விளைந்தன. (அதாவது) வேர்வையடைந்தாள்; உடல் நடுங்கினாள்; மயிர்க்கூச்செறிந்தாள்;

இப்படி வாய்விட்டுச் சொல்ல முடியாமல் நிலைதடுமாறி எம் பெருமானுடைய அதுஸந்தாநம் முற்றவே தன்மயமாயிருக்குந் தன்மையை அடைந்தாள்; “விரை குழுவநறுந்துளவம் மெய்ந்நின்று கமழுமே” என்றாற்போலத்திருத்துழாய் மணம் மணக்கத்தொடங்கிற்று; கையை மோந்து பார்த்தாள்; திருந்துழாய்ப் புரிமளம் நன்றாகத் தோன்றிற்று; ஸஹஸ்ரநாமங்களை யுடையனான எம்பெருமானே (இவளது நோய்க்கு நிதாநம்) என்று நிச்சயித்தாள். எந்தத் திருமேனியைக் கண்டு நான் இந்நோய் பெற்றேனோ அந்தத் திருமேனியை அபிரயித்துக் காட்டினாள். வலங்கையாழி இடங்கைச் சங்கமுடைய பெருமானென்று அபிரயித்தாள். (“கையதும் சீரார் வலம்புரி” என்று சங்கை மாத்திரம் சொல்லியிருந்தாலும் இது சக்கரத்துக்கும் உபலக்ஷணமாமென்க.) “தோளினை

மேலும் நன் மார்பின்மேலும் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்” என்பதாக அபிநயித்தாள். அதற்குமேல், வாய்விட்டுச் சிலவார்த்தைகள் சொல்லத்தொடங்கி, “அம்மனைமீர்! நீங்கள் இந்நோய்க்குச் சிறிதும் அஞ்சவேண்டா; நும்மகளன்றோ இவள்; உங்கள் வயிற்றிற் பிறந்த விவளைக் கூடாந்ர தேவதைகள் தீண்டுமோ? எந்த நாயும் தீண்டிற்றில்லை; தீண்டின மஹாபுருஷனை நானறிந்தேன்; இப்போது நான் அபிநயித்துக்காட்டின வகைகளாலே நீங்கள் தெரிந்துகொண்டிருக்கக் கூடுமாயினும் ஸுஸ்பஷ்டமாக நீங்கள் தெரிந்துகொள்ளுமாறு அன்னவனைகுண சேஷ்டி தாதிகளுடன் விளங்கச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்—என்று நோய் செய்த எம்பெருமானைப்பற்றி விரிவாக எடுத்துரைக்கத் தொடங்கினாள்.

எறியா, வேரா, விதிர்விதிரா, சிலிரா, மோவா என்பன—செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிற்றந்தகால வினையெச்சங்கள்; எறிந்து, வேர்த்து, விதிர்விதிர்த்து, சிலிர்த்து, மோந்து என்றபடி.

“என்றாள்” என்றும் “கட்டுரைத்தாள்” என்றும் உள் ளவை—கட்டுவிச்சி தன் நெஞ்சினுள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டதைச் சொல்வன. “கீழ்ச் சொன்னதடைய ஸ்வகதமாகச் சொன்னாள்” என்றார் பெரியவாச்சாள் பிள்ளையும். கட்டுரையா = இதுவும் இறந்தகால வினையெச்சம்; உரைத்து என்றபடி.

ஆரா லிவ்வைய மடியளப் புண்டதுதான்
ஆரா லிலங்கை போடிபோடியா வீழ்ந்ததுமற்று
ஆராலே கன்மாரி காத்ததுதா னுழிநீர்
ஆரால் கடைந்திடப் பட்ட தவன்காண்மின்
ஊரா நிரைமேய்த் துலகெல்லா முண்டுமீழ்ந்தும்
ஆராத தன்மையன யாங்கொருநா ளாய்ப்பாடிச்
சீரார் கலையல்குல் சீரடிச் செந்துவர்வாய்
வாரார் வனமுலையாள் மத்தாரப் பற்றிக்கொண்டு
ஏரா ரிடைநோவ எத்தனையோர் போதுமாய்ச்
சீரார் தயிர்கடைந்து வெண்ணைய் திரண்டதனை
வேரார் நுதல்மடவாள் வேரோர்கலத்திட்டு
நாரா ருறியேற்றி நன்கமைய வைத்ததனைப்

போரார் வேற்கண்மடவாள் போந்தனையும் பொய்யுறக்கம்
 ஓரா தவன்போல் உறங்கி யறிவுற்றுத்
 தாரார் தடந்தோள்களுள்ளவங் கைநீட்டி
 ஆராத வேண்ணெய் விழுங்கி அருகிருந்த
 மோரார் குடமுருட்டி முன்கிடந்த தானத்தே
 ஓரா தவன்போல் கிடந்தானைக் கண்டவளும்
 வாராத்தான் வைத்தது காணாள் வயிறடித்திங்கு
 ஆரார் புதுதுவா ரைய ரிவரல்லால்
 நீரா மிதுசெய்தீ ரேன்றோர் நெடுங்கயிற்றால்
 ஊரார்க ளெல்லாரு ங்தாண வுரலோடே
 தீரா வேகுளியளாய்ச் சிக்கன ஆர்த்தடிப்ப
 ஆரா வயிற்றினோ டாற்றுதான்.....—

பதவுரை.

இ வையம்	யாவனொருவனாலே	உலகங்களை யெல்
ஆரால் அடி	இப்பூமியானது	லாம் (பிரளய
அளப்புண்	அளக்கப்பட்	காலத்திலே)
டது	டதோ,	அமுது செய்தும்
இலங்கை	இலங்காபுரியானது	(ஸ்ருஷ்டி காலத்
ஆரால்	யாராலே	திலே) வெளிப்
பொடி	பொடியாக்கப்	படுத்தியும்
பொடி	பட்டு நசித்	
ஆ வீழ்ந்தது	தொழிந்ததோ,	
ஆராலே கல்	யாவனொருவனாலே	(இத்தகைய பல
மாரி காத்தது	கல்மழையானது	செயல்களாலே
	தடுக்கப்பட்	தனது திருக்
	டதோ,	குணங்களை
ஆழி நீர்	கடலானது யாவ	வெளிப்படுத்தின
ஆரால்	னொருவனாலே	வளவிலும்) த்ருப்தி
கடைந்தி	கடையப்பட்	பெறாமல்
டப்பட்டது	டதோ,	(ஸௌலப்ய
	அக்காரியங்களெல்	குணத்தை நன்கு
அவன்	லாந் செய்த ஒரு	விளக்க வேண்டி)
	விலக்ஷண புரு	
	ஷன்	
ஊர் ஆ நிரை	ஊரிலுள்ள பசுக்கட்	ஒரு நாள்
மேய்த்து	டங்களை யெல்	ஒரு நாளில்
	லாம் மேய்த்தும்	
		ஆங்கு
		ஆய்ப்பாடி
		அந்தத் திருவாய்ப்
		பாடியிலே

சீர் ஆர் கலை
அல்குல்சீர்
அடி செம்
துவர் வாய்
வார் ஆர்
வனம்
முலையான்

{ அழகிய சேலையை
யணிந்த அல்குலை
யுடையவளும்,
அழகிய கால்
களையுடைய
வளும் மிகவுஞ்
சிவந்த அதரத்தை
யுடையவளும்
கச்சணிந்த
அழகிய முலை
களையுடையவளு
மான யசோதை

மத்து ஆர்
பற்றிக்
கொண்டு

{ மத்தை அழுந்தப்
பிடித்துக்
கொண்டு

ஏர் ஆர்
இடை நோவ

{ அழகிய இடுப்பு
நோகும்படி

எத்தனையோர்
போதும் ஆய்

{ வெகு காலமாக

சீர் ஆர் தயிர்
கடைந்து

{ சிறந்த தயிரைக்
கடைந்து

திரண்ட
வெண்ணெய்
தனை

{ (அதில்) திரண்ட
வெண்ணெயை

வேர் ஆர்
நுதல்
மடவாள்

{ (கடைந்த சரமத்
தாலே) வேர்வை
மிக்க நெற்றியை
யுடையளான
அவ் யசோதை

வேறு ஓர்
கலத்து இட்டு

{ வேறொரு பாத்திரத்
திலே இட்டு

அத்தனை

{ அந்த வெண்ணெய்க்
கலத்தை

நார் ஆர்
உறி ஏற்றி

{ (விரல்கூட நுழைக்க
வொண்ணாதபடி)
நார் நெருக்கத்தை
யுடைய உறியின்
மேலேற்றி

நன்கு அமைய
வைத்து

{ ஸ்ரக்ஷிதமாம்படி
வைத்துவிட்டு

போர் ஆர்
வேல் கண்
மடவாள்

{ யுத்தத்திற்கு ஸந்
ந்தமான வேல்
போன்ற (கூர்மை
யான) கண்களை
யுடையளான
அவ் யசோதை
யானவள்

போம்
தனையும்

{ வெளியில் போகிற
வரைக்கும்

ஓராதவன்
போல் பொய்
உறக்கம்
உறங்கி

{ ஒன்று மறியாதவன்
போலே திருட்டுத்
தூக்கம் தூங்கி

அறிவு உற்று

{ (அவள் போன
வுடனே) கண்
விழித்தெழுந்து
போய்

தார் ஆர் தட
தோள்கள்
உள் அளவும்
கை நீட்டி

{ மாலையணிந்த
பெரிய திருத்
தோள்களைத்தாழி
யின் அடிவரை
யில் புகவிட்டு

ஆராத
வெண்ணெய்
விழுங்கி

{ (எவ்வளவு உண்டா
லும் திருப்தியைத்)
தரமாட்டாத
வெண்ணெயை
அமுது செய்து

அருகு
இருந்த

{ (அந்த வெண்
ணெய்த்தாழியின்)
பக்கத்தில் இருந்த

மோர் ஆர்
குடம்

{ மோர் நிறைந்த
குடத்தை

உருட்டி

{ (அதில் அநாதரம்
தோற்ற) உருட்டி

முன் கிடந்த
தானத்தே

{ முன்னே படுத்த
திருந்த இடத்தி
லேயே

ஓராதவன் { ஒரு ஸமாசாரமும்
போல் { தெரியாதவன்
போன்று

கூடந்தானை { படுத்துக் கொண்டி
ருந்த கண்ணனை

அவளுள்வாரா { அவ் யசோதையும்
கண்டு { வந்து கண்டு

தான் { தான் (உறியிலே
வைத்து { சேமித்து) வைத்த
காணுள் { வெண்ணெயைக்
காணாதவளாய்

வயிறு { (இத்தனையும் தின்
அடித்து { ருல் ஜரிக்குமோ
வென்று) வயிற்றி
லே மோதிக்
கொண்டு

ஐயர் இவர் { இந்த மஹாநுபாவர்
அல்லால் { தவிர

இங்கு புழுது { இங்கே வந்தவர்
வார் ஆர் ஆர் { வேறுயார்? (யாரு
மில்லை; இவரே
தின்றிருக்க
வேண்டுமென்று
ரிச்சயித்து)

இது செய்தீர் { 'இந்தக்காரியம் செய்
நீராம் என்று { தவர் நீர்தான்'
என்று சொல்லி

தீரா வெகுளி { அடங்காத கோபத்
யள் ஆய் { தையுடையளாய்

ஓர் நெடு { கையிலகப்பட்ட
கயிற்றால் { தொரு குறுங்
கயிற்றால்

ஊரார்கள் எல் { ஊரிலுள்ளாரனைவ
லாரும் காண { ரும் (இந்தஎளிமை
யைக்) காணும்
படியாக

உரலோடே { ஒரு உரலோடே
சிக்கன { அழுந்தக் கட்டி
ஆர்த்து { அடிக்க
அடிப்ப

ஆரா வயிற்றி { மிகவும்வயிற்றெரிந்து
னோ ஆம் { வருந்திநிம்பவன்;
ருதான்

* * *—“உமக்கறியக் கூறுகேனோ” என்ற கட்டுவிச்சி அங்ங
னமே விரிவாகக் கூறுகின்றாள்; “ஆராலிவ்வைய மடியளப்புண்
டதுதான்” என்று தொடங்கி, “பேராயிர முடையான் பேய்ப்
பேண்டிர் நும்மகளைத் தீரானோய் செய்தான்” என்னுமளவும் கட்டு
விச்சியின் வார்த்தை. இதில், எம்பெருமான் உலகமளந்தது,
இலங்கையைப் பாழ்படுத்தியது, கோவர்த்தனமலை யெடுத்துக் கல்
மழைகாத்தது, கடல் கடைந்தது, பசு மேய்த்தது, உலகமெல்லா
முண்டுமிழ்ந்தது, வெண்ணெய் களவு செய்து தாம்பினால் கட்டுண்
டது, காளியநாகத்தைக் கொழுப்படக்கியது, சூர்ப்பணகையின்
அங்கபங்கம் செய்தது, கரணைக் கொன்றது, இராவணனைக் கொன்
றது, இரணியனை முடித்தது, கஜேந்திராழ்வானைக் காத்தருளியது—
ஆகிய சரித்திரங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவ்வரிய பெரிய காரியங்

களைச் செய்தருளின பரம புருஷன்தான் உங்கள் மகளைத் தீரா நோய்க்கு ஆளாக்கினான் என்று சொல்லி முடித்தாளென்க.

மாவலியைப் பாதாளத்தில் சிறை வைத்தும், குளவிக்கூடு போலே அசுர ராசுஷஸர்கள் மிடைந்து கிடந்த இலங்கையை நீரூக்கியும், கடல் கடைந்து அமுதமளித்தும், குன்றெடுத்துக் கோநிரை காத்தும், பிரபஞ்சங்களைப் ப்ரளயங் கொள்ளாதபடி நோக்கியும் இவ்வகைகளாலே அடியார்களுக்குப் பலவிதங்களான நன்மைகளைப் புரிந்து தனது திருக்கல்யாண குணங்களை நன்கு விளங்கச் செய்துங்கூடத் த்ருப்தி பெறாத எம்பெருமான் தனது ஸௌலப்யமாகிற பெருங்குணத்தை வெட்ட 'வெளிச்சமாக்குவதற்காகவே வெண்ணெய் களவுசெய்த வியாஜத்தாலே உரலோடு கட்டுண்டதாகச் சொல்லுகிற அழகைப் பாருங்கள்.

ஆராத தன்மையனாய்=“ரக்ஷய வர்க்கத்தை யெல்லாம் ரக்ஷித்தாலும் தானென்றுஞ் செய்யாதான யிருக்கிறபடி.” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி.

யசோதைப்பிராட்டியானவள் இடுப்பு நோகவும், நெற்றி வேர்க்கவும் மிக்க பரிச்ரமப்பட்டு நெடும்போது தயிர் கடைந்து, திரண்ட வெண்ணெயை ஒரு கலத்திலே வைத்து உறியின்மேல் ஸுரக்ஷிதமாக்கியிட்டு ஏதோ காரியமாக அப்பால் சென்றாள்; நன்றாகத் தூங்குகின்றவன்போல்கள்ள நித்திரை செய்துகொண்டு, தாய் சேமித்து வைப்பவற்றைக் கண்டுகொண்டிருந்த கண்ணபிரான் உடனே எழுந்து வெண்ணெய்த் தாழியில் தனது இரண்டு கைகளையும் முழுக்க அமிழ்த்தி வெண்ணெயைவாரி அமுது செய்து விட்டு அருகே மற்றொரு குடத்தைக் கண்டான்; அது நிறைய மோராயிருக்கவே அந்த மோர்க்குடத்தை உருட்டிவிட்டு உடனே முன்பு தான் கிடந்த படுக்கையிலே போய்ப்படுத்தி “இந்தப் பூனையா இந்தப் பாலைக் குடித்தது!” என்ன வேண்டும்படி தான் ஒன்று மறியாதவன் போன்று நெடுங்குறட்டை விட்டுக்கொண்டு உறங்குவானாயினான்; மீண்டிவந்த யசோதை உறியின்மேலே நோக்காகவே வந்து பார்த்தாள்; கையை இட்டாள்; எந்தப்படி வைத்தாளோ அந்தக் குறிப்படியே கண்டிலன். ‘அத்தனை வெண்ணெயையும் தின்றுவிட்டானே, ஜரிக்குமோ’ என்று வருத்தமுற்று

வயிற்றிலே மோதிக்கொண்டு ‘இந்த மாஹாதுபாவர் தவிர வேறு இங்குவந்தார் ஆருமில்லை; இப்பெரியவர்தாம் இத்தனையும் எடுத்து அமுது செய்திருக்கவேணும்’ என்று நிச்சயித்துக் கண்ணபிரானை நோக்கி ‘ஸ்வாமிந்! நீர்தாம் இக்களவு செய்தீர், நானறிவேன்’ என்று சொல்லிக் கையைப் பிடித்து, உறங்குகிறவனைத் தூக்கி யெடுத்து, கையிலகப்பட்டதொரு கயிற்றூலே அவனை உரலோடே இணைத்து ஊரிலுள்ளா ரெல்லாருங் காண நெருக்கிக்கட்டி, அடங்காத கோபத்தையுடையவள் போன்று அடிக்க, அஸஹிஷ்ணுவாய் ஏங்கி வருந்திக் கிடந்தபடியைச் சொல்லிற்றாயிற்று.

“சீரார் கலையல்குல்” இத்யாதி வாக்கியத்தில், யசோதை என்ற பெயரைச் சொல்லாமல் விசேஷணங்களை மாத்திரம் இட்டது—“ஞாலத்துப் புத்திரனைப் பெற்றார் நங்கைமீர் நானே மற்றுருமில்லை” என்று அவள் தானே சொல்லிக்கொள்ளும்படியாகவும் “என்ன நோன்பு நோற்றாளுக்கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள்” என்று பிறரும் சொல்லும்படியாகவும் அமைந்த ஒப்புயர்வற்ற ஸௌபாக்கியம் அவளுக்கு அஸாதாரணமாயிருத்தலால் பரம விலக்ஷணர்களைப் பெயர் சுட்டிச் சொல்லலாகாதென்கிற முறைமை பற்றியென்க.

“தாரார் தடந்தோள்க ளுள்ளவங் கை நீட்டி”=“ஆழவழுக்கி முகக்கினு மாழ்கடல் நீர், நாழி முகவாது நானாழி” என்பதையுங்கூட அறியான் போலும்; அந்தோ! அறிவில்லாச் சிறு பிள்ளைத்தனத்தை நன்கு விளக்கினபடி. வெண்ணெய்த் தாழியில் ஆழ ஆழக் கையிட்டாலும் கை கொள்ளுமளவுக்குமேல் வெண்ணெய் வராது என்றறியாமல் தோள்பட்டை வரைக்கும் தாழியினுள்ளே அமிழ்த்தினோம்.

தோள்களுள்ளவங் கையை நீட்டினுனென்பது யசோதைப் பிராட்டிக்கு எங்ஙனே தெரிந்தது? என்று நஞ்சியர் பட்டரைக் கேட்க, “கோயிற்சாந்தைக் குடத்தின் விளிம்பிலே கண்டாள் கொலோ” என்று ரஸோக்தியாக பட்டர் அருளிச் செய்தாரென்பர்.

தானத்தே=தானம்—ஸ்தானம் என்ற வடசொல் விகாரம். ஓர்தல்—அறிதல். வாரா—இறந்தகால வினையெச்சம்; வந்து.

வயிறடித்து = நெடுங்காலம் ச்ரமப்பட்டுத் திரட்டின வெண்ணைய் போயிற்றே யென்கிற வருத்தத்தாலல்ல ; இத்தனை தின்றது இவனுக்கு ஜரிக்காதே என்கிற வருத்தத்தினால் வயிற்றிலே மோதிக் கொண்டாளென்க.

ஐயரிவரல்லால் = ‘ இந்தப்பயலல்லால் ’ என்ன வேண்டுமிடத்து, ஐயர் என்றும் இவர் என்றும் நீர் என்றும் சொன்னது கோபத்தின் மிகுதியா லென்க. ஆகவே, இங்கு, பால்வழுவமைதி. “ உவப்பினு முயர்வினும் சிறப்பினும் சேறலினும், இழிப்பினும் பால்தினை இழுக்கினு மியல்பே ” என்ற நன்னூற் சூத்திரமறிக ; (சேறல்—கோபம்.)

நெடுங்கயிற்றால்—“ கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பினால் ” என்றும் “ கண்ணியார் குறுங்கயிற்றால் கட்ட ” என்றுமுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளோடு ஐககண்டியம் பண்ணவேண்டுதலால், இங்கு நெடுங்கயிறு என்றதை விபரீத லக்ஷணையாகக்கொண்டு சிறிய கயிறென்றே உரைத்தல் பொருந்தும். ‘ அடிக்கடி இவள் நம்மைக் கயிற்றினால் கட்டி நலிகின்றாளே ’ ! என்று கண்ணபிரான் க்ருஹத்திலுள்ள கயிறுகளை யெல்லாம் துண்டு துண்டாக அறுத்துப் போட்டு விடுவது வழக்கமாம். ஆகவே நீண்ட கயிறு யசோதைக்குக் கிடைப்பதரிது. அன்றியே, நெடுங்கயி றென்பதற்குப் பெரு மேன்மை பொருந்திய கயிறென்றும் பொருள் கொள்ளலாம் ; கண்ணபிரானுடைய திருமேனியிலே ஸம்பந்திக்கப் பெறுதல் கயிற்றுக்கு மேன்மை யென்க.

[ஊரார்களெல்லாருங்காண்] இவன் உரலோடு கட்டுண்டு பகிற பரிபவத்தை எல்லாருங் காண—என்று பொருள் கொள்வர் ஸாமான்ய ஞானிகள் ; அதுவன்று பொருள் ; இவன் இப்படி கட்டவு மடிக்கவு மெளியனாய் வாய்த்திருக்கும் இந்த ஸௌலப்பத்தை எல்லாருங் காணவேணுமென்றாய்த்து யசோதை கருதிற்று. இங்ஙனொத்த ஸௌலப்பத்தை வெளியிட வேணுமென்றதானே கண்ணபிரான் இங்கே வந்து பிறந்தது. தாய் தாம்பாலே கட்டும் போது தாம்பு எட்டம் போராவியில் இவன் தனது உடலைச் சிறுக்

கடித்து அந்தச் சிறிய தாம்பினால் கட்டுண்டானும்படி பண்ணிக் கொள்ளுமவனிறே ; “கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பினால் கட்டுண்ணப் பண்ணிய பெருமாயன்” என்ற விடத்தில் இதுவேயிறே கருத்து.

தீராவெகுளியளாய்=வேகுளி—கோபம் ; இது அபிநயமாத் திரமென்க. “அஞ்சவுரப்பாளசோதை ஆனாட விட்டிட்டுருக்கும்” என்னப்பட்ட யசோதைக்குக் கோபம் மெய்யே உண்டாகமாட்டா திறே.

ஆரா வயிற்றினோடாற்றாதான் = உரலோடு பிணைத்ததற்கும் அடித்ததற்குமாக வருந்தினென்று ; வெண்ணெயையும் பெண்களையும் களவு செய்கிற தொழிலைச் சற்றுப்போது விட்டிருக்க நேர்ந்ததே ! என்று வருந்தினென்க. அளவற அழுது செய்த வெண்ணெய் வயிற்றிலே ஜீர்ணமாகாமல் வருந்தினென்னவுமாம். ... *

... .. அன்றியும்
நீரார் நெடுங்கயத்தைச் சென்றலைக்க நின்றரப்பி
ஒரா யிரம்பண வெங்கோவிய னாகத்தை
வாரா யெனக்கென்று மற்றதன் மத்தகத்துச்
சீரார் திருவடியால் பாய்ந்தான்.

பதவுரை.

அன்றியும்	மேலும்		
நீர் ஆர் நெடு	நீர் நிறைந்த பெரிய	உரப்பி	அதட்டி
கயத்தை	தொரு பொய்கை		
சென்று	க்குப் போய்	எனக்கு	என்னோடு போர்
	அப்பொய்கையின்	வாராய்	செய்ய வா
	வெள்ளம் வெளி	என்று	என்றழைத்து
அலைக்க	வழியும்படி (தன்		
நின்று	னேராயிரம் பிள்	மற்றதன்	அதன் தலைது
	ளாகளும் தானு	மத்தகத்து	
	மாகத்) தினேத்து		
	ஆயிரம் படங்களை		
ஓர் ஆயிரம்	யுடையதும்	சீர் ஆர் திரு	(தனது) அழகிய
பணம்	யமன் போலக்	அடியால்	திருவடியால்
வெங்கோ	கொடிய ஸ்வ	பாய்ந்தான்	பாய்ந்து
இயல்	பாவத்தை யுடை		நர்த்தனம்
நாகத்தை	யதுமான காளிய		செய்தவன் ;
	நாகத்தை		

* * *—யமுனையாற்றில் ஓர் மடுவில் இருந்துகொண்டு அம் மடு முழுவதையும் தன் விஷாக்நியினால் கொதிப்படைந்த நீருள்ள தாய்ப்பானத்துக்கு யோக்கியமாகாதபடி செய்த காளியனென்னும் கொடிய நாகத்தை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தண்டிக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளங்கொண்டு அம்மடுவிற்குச் சமீபத்திலுள்ளதொரு கடம்ப மரத்தின்மேலேறி அம்மடுவிற் குதித்து அப்பாம்பின் படங்களின்மேல் ஏறித் துவைத்து நர்த்தனஞ் செய்து நசுக்கி வலி யடக்குகையில், மாங்கலிய பிணக்க யிட்டருளவேண்டுமென்று தன்னை வணங்கிப் பிரார்த்தித்த நாக கன்னிகைகளின் விண்ணப்பத்தின் படி அந்தக் காளியனை உயிரோடு கடலிற்சென்று வாழும்படி விட்டருளினன் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

கயம்-கசம் ; தடாகம். அலைக்கநின்று உரப்பி=நாலுபக்கத்தாலும் கரைக்குமேலே நீர்வழியும்படி கலக்கி என்றவாறு. ஓராயிரம் பணம்=“ காளியன் பொய்கை கலங்கப் பாய்ந்திட்டு, அவன் நீண் முடியைந்திலும் நின்று நடஞ்செய்து ” என்று பெரியாழ்வார் திருமொழியில் ஐந்து படங்களாகச் சொல்லியிருக்க ஆயிரம் படங்களென்று இங்குச் சொன்னது—பயங்கரத்வத்தின் மிகுதியை விளக்குதற்கு அதிசயோக்தியாகச் சொன்னது என்னலாம் ; கல்ப பேதத்தாலே பொருத்தவுமாம்.

வெங்கோலியல்=‘ வெங்கோ ’ என்று யமனுக்குப் பெயர் ; வெம்மை-கொடுமை ; அதனையே ஸ்வபாவமாகக் கொண்ட, கோப்ரபு ; அப்படிப்பட்ட யமனைக் காளியநாகத்திற்கு உவமைகூறினர். மற்று அதன் என்று பிரித்து, மற்று என்பதை அசைச்சொல்லாக் கவுமாம். மத்தகம்-மஸ்தகம் என்ற வடசொல்விகாரம். சீரார் திருவடி=மேலைத்தலைமறையோர்களது சென்னிக்கு ஆபரணமாக அமையவேண்டிய சிறப்புப் பொருந்திய திருவடியை ஒரு துஷ்ட நாகத்தின் தலையிலேகொண்டு வைப்பதே ! என்ற வயிற்றெரிச்சல் தோன்றும்.

... .. தன் சீதைக்கு
நேராவ னென்றோர் நிசாசரிதான் வந்தானாக்
கூரார்ந்த வாளால் கோடிமுக்குங் காதிரண்டும்
ஈரா விடுத்தவட்கு முத்தோனை வெந்நரகம்

சேரா வகையே சிலைகுனித்தான் செந்துவர்வாய்
வாரார் வனமுலையாள் வைதேவி காரணமா
ஏரார் தடந்தோ ளிராவணனை ஈரைந்து
சீரார் சிரமறுத்துச் செற்றுக்கந்த செங்கண்மால்—

பதவுரை.

தன் சீதைக்கு நேர் ஆவன் என்று	{ தனது தேவியான பிராட்டியோடே நான் ஸமானமா வேனென்று நினைத்து	செம் துவர் வாய்	{ மிகவும் சிவந்த அத ரத்தையுடைய வளம்
ஓர் நிசாசரி வந்தானை	{ (என்னை மணந்து கொள் என்று சொல்லிக கொண்டு) ஓடி வந்த சூர்ப்பணை யென்னும் ராக்ஷஸியை	வார்ஆர்வனம் முலையாள்	{ கச்சு அணிந்த அழ கிய முலையை யுடையவளுமான
கூர் ஆர்ந்த வாளால்	{ கூர்மை பொருந்திய கத்தியினால்	வைதேவி காரணம் ஆ	{ ஸ்தாபிராட்டிக்காக
கொடி மூக் கும் காது இரண்டும் ஈரா விடுத்து	{ கொடிபோன்ற மூக்கையும் காதையும் அறுத் துத் துரத்தி விட்டு,	ஏர் ஆர் தட தோள் இராவணனை	{ அழகியபெரிய புஜங் களையுடையனான இராவணனை
அவட்கு மூத்தோனை	{ அவளுடைய தமை யனான கரனை இனி இவன் வேறொருகொடிய நரகம் போய் வேதனை யநுப விக்க வேண்டிய தில்லையென்னும் படியாக ஸகல நரக வேதனைகளை யும் போர்க்களத் திலே அவனுக் குத் தந்து வில்லை வளைத்துக்கொண் றொழித்தவன் ;	சீர் ஆர் ஈர் ஐந்து சிரம் அறுத்து செற்று	{ சிறந்த பத்துத் தலை களையும் அறுத் துக் கொன்று
வெம் நரகம் சேரா வகையே சிலை குனித்தான்.		உகந்த	{ (முனிவர்களுடைய விரோதியைத் தீர்த்தோமென்று) திருவுள்ள முகந்த
		செம் கண் மால்	{ புண்டரீகாக்ஷன்;

***—சூர்ப்பணகை யென்பவள் இராவணனுடைய தங்கை. தண்டகாரணியத்தில் குடியேறி அங்குள்ள வநவாலிகளை வருத்திக்கொண்டு உல்லாஸமாகத் திரியுந் தன்மையுள்ள இவள், ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர் லீதையோடு கோதாவரிக்கரையில் பஞ்சவடியாச்சரமத் தில் வலித்து வருகிறபொழுது ஒருநாள் இராமபிரானது திருமேனியழகைக் கண்டு பெருங்காதல் கொண்டு அழகிய வடிவமெடுத்து அருகில் வந்து தன்னைக் கூடும்படி பலவாறுவேண்டவும், அதற்கு அப்பெருமான் உடன்படாது பல கூறி மறுத்திட்டதனால் மிக வருந்தி மீண்டு ‘ஒப்புயர்வில்லாத ஸௌந்தரியமுடைய மனைவி உடனிருத்தலால் அவளுள்ளவளவும் என்னை இவன் விரும்பான்; அவளை வஞ்சனையால் எடுத்துப்போய் மறைத்து வைத்து விட்டால் நான் இவனுடன் கூடி வாழக்கூடும்’ என்றெண்ணி மறுநாளுதயத்தில் வந்து இராமன் காலைக்கடன் கழிப்பதற்குத் தடாகம் நோக்கிச் சென்ற ஸமயம் பார்த்துச் சீதையைப் பிடிக்கத் தொடர்கையில், அப்பிராட்டிக்குக் காவலாக அருகிற் சோலையிலிருந்த லக்ஷ்மணன் கண்டு விரைந்துவந்து இவளது கூந்தலை ஒரு கையாற் பற்றிக்கொண்டு மற்றொரு கையால் உடைவாளையெடுத்து அதனால் இவளது மூக்கையுங் காதையும் முலையையும் அறுத்துத் துரத்தி விட்டானென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது. இச்செயல் செய்தது இளையபெருமானாயினும் இதனைப் பெருமாள் செயலாகவே கூறுதலும் உண்டு; “சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடு மூக்கு அவளார்க்க அரிந்தாணைப் பாடிப்பற அயோத்திக் கரசனைப் பாடிப்பற” என்றார் பெரியாழ்வார்; “மலைபோலுருவத் தொரிராக்கதி மூக்கு அரிந்திட்டவன் காண்மின் இன்றுய்ச்சியரால் அலை வெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்தவனை” என்றார் இத் திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழியில். இளையபெருமானைச் சொல்லுமிடத்து வால்மீகி முனிவர் “रामस्य दक्षिणे बाह्वुः” [ராமஸ்ய தக்ஷிணே பாஹுஃ] என்றார்; அதாவது—லக்ஷ்மணனை ஸ்ரீராமபிரானது வலக்கையாகக் கூறினர். ஆகையால் சூர்ப்பணகா பங்கத்தைப் பெருமாள் செய்தலாகக் கூறுவது பொருந்துமென்க. தன் கையாலேயிறே தண்டித்தது.

அவட்கு முத்தோனை = பூர்விக ராக்ஷஸ ச்ரேஷ்டனான ஸுமாஸியின் மகனும், இராவணன் தாயான கேகலியின் தங்கையும், இராவணனது தந்தையான விச்ரவமுனிவரையே கொழுநனாக அடைந்தவனும், (இங்குக் காட்டிய இருமுறையாலும்) இராவணனுக்குச் சிறியதாயுமாகிய கும்பீநலியின் குமாரனாய், இராவணனுக்குத் தம்பிமுறையில் நிற்பவனான கரன், கேகலியின் வயிற்றில் இராவணனும் கும்பகர்ணர்கட்குப்பின் விபீஷணனுக்கு முன்பிறந்தவளான சூர்ப்பணகைக்குச் சிறியதாயின் மகனான முறையில் அவட்கு முத்தோனைப் பட்டானென்க. இவன், தண்டகாரணியத்திலே ஜநஸ்தானத்தில் சூர்ப்பணகை வலிப்பதற்கென்று ஏற்படுத்திய ராஜ்யத்தில் அவளுக்குப் பாதுகாவலாகவும் அவளிட்ட கட்டளைப் படி நடப்பதற்காகவும் இராவணனால் நியமித்து வைக்கப்பட்ட பெரிய அரக்கர் சேனைக்கு முதற்றலைவன்.

பூரீராம லக்ஷ்மணர்களிடத்துக் கறுக்கொண்டு சென்ற சூர்ப்பணகை கரன் காலிலே விழுந்து புலம்பி முறையிட்டுத் தான் அங்க பங்கம் அடைந்த வரலாற்றைச் சொல்லி அழ, கரன் மிகப் பெரிய சேனையோடும் அறுபது லக்ஷம் படைவீரர்களோடும் சேனைத் தலைவர் பதினாலவரோடும் தூஷணன் த்ரிசிரஸ் என்னும் முக்கிய சேனாபதிகளோடும் புறப்பட்டு, அப்பொழுது ஸம்பவித்த தூர்நிமித்தங்களை அகம்பநன் என்ற அறிவாளன் வந்து சொல்லித் தடுக்கவுங்கேளாமல் செருக்கி விரைந்துவந்து போர் தொடங்குகையில், இராமன் பர்ணசாலையினின்று வெளிப்பட்டு, போர்க்கோலங்கொண்ட லக்ஷ்மணனை விலக்கிச் சீதைக்குக் காவலாக வைத்து விட்டுத் தான் தனியே எதிர்த்துச்சென்று பெரும் போர்செய்து பலரையும்ழித்து, முடிவில் கரனைக் கொல்லும் பொருட்டு ஓர் அம்பு தொடுக்கத் தொடங்குகையில் இராமனது வில் முறிந்து விடவே, இராமன் தன் கையைப் பின்னே நீட்டி வருணன் தந்த விஷ்ணு ததுஸ்ஸைப் பெற்று அதனை வீளைத்து நானேற்றி அம்பு தொடுத்து முன்பு கரனது வலக்கையைத் துணித்துப் பின்பு கரனையும் துணித்து வெற்றிகொண்டா னென்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

“வேந்நரகஞ் சேராவகையே சிலை குனித்தான்” என்ற விதற்கு ஸாமான்யமாகப் பலரும் பொருள் சொல்லக்கூடும்—கரணை நரகத்துக்குப் போக வொட்டாமல் வீர ஸ்வர்க்கத்துக்குப் போகச் செய்தார் பெருமாள்—என்று. இப்பொருளை மறந்து விடுங்கள்; இங்ஙனல்ல பொருள். வளைந்த வில்லுங் கையுமாய் நின்ற பெருமானைக் கண்ட கரன் ‘நாம் மேலேபோய் வேறொருநரகயாதனை அதுபவிக்க வேண்டா; எல்லா நரக வேதனையும் நமக்கு இங்கே அதுபவித்தாயிற்று’ என்று குடல் மறுகும்படி போர்க்களத்திலே அவனைப் படாதபாடுபடுத்தினான் என்று பட்டர் அருளிச்செய்யும்பொருள். நஞ்சியர் பட்டரை ஆசரயிப்பதற்கு முன்னே மேல் நாட்டில் வாழுங்காலத்து பட்டருடைய சிஷ்யரொருவரை ஸந்தித்து வார்த்தையாடும்போது ‘எங்களுடைய திவ்ய ப்ரபந்தத்திலே அவட்கு மூத்தோனை வேந்நரகஞ் சேராவகையே சிலை குனித்தான் என்றிருக்கிறது, இதற்கு வேதாந்திகளே! நீங்கள் என்னபொருள் சொல்லுவீர்கள்?’ என்று கேட்க, அவர் ஸாமான்யமாக நெஞ்சிற் பட்ட பொருளைச் சொல்லிவிட்டு, ‘உங்களுடைய பட்டர் எங்ஙனே சொல்லுவார்?’ என்று கேட்க, இங்ஙனே சொல்லுவார் என்று அவர் கூற, இப்பொருள் கூறவல்ல பட்டரை நாம் ஸேவிக்கவேண்டுமென்று அவருக்குக் காதல் கிளர்ந்ததாகப் பெரியோர் கூறுவர். பட்டருடைய அருளிச் செயலாக நஞ்சியர் கேட்டு விஸ்மயப்பட்ட அர்த்த விசேஷங்கள் பலவற்றுள் இதுவுமொன்றென்க.

சிலை குனித்தா னென்றது—கொன்றா னென்றபடி : மங்கல வழக்கு. பிராட்டிக்காக இராவணனைக் கொன்றொழித்தபடியைக் கூறுகின்றாள் சேந்துவர்வா யென்று தொடங்கி.... *

போரார் நெடுவேலோன் போன்பெயரோ னாகத்தைக்
கூரார்ந்த வள்ளுகிராற் கீண்டு குடல்மாலை
சீரார் திருமார்பின் மேற்கட்டிச் சேங்குருதி
சோராக் கிடந்தானைக் குங்குமத் தோள்கோட்டி
ஆரா வேழுந்தா னரியுருவாய்.....—

பதவுரை

போர் ஆர் நெடு வேலோன் பொன் பெயரோன் ஆகத்தை	{ (எப்போதும்) யுத் தத்திலே பொருந் தியிருக்கிற நீண் ட வேலாயுதத் தையுடையனான ஹிரண்யனுடைய உடலை	சீர் ஆர் திரு மார்பின் மேல் மாலே கட்டி	{ அழகிய பிராட்டிக்கு இருப்பிடமான மார்பிலே வெற்றி மாலையாக அணிந்து கொண்டு
அரி உரு ஆம் நரவழிஹருபியாகி	{ கூர்மை மிக்கு நெருங்கின திரு நகங்களாலே பிளந்து	குங்குமம் தோள் கொட்டி	{ சிவந்த ரக்தவெள் ளம் பெருகக்கி டந்த அவ்வசரணே
குடல்	{ அவ்வசரனுடைய குடலை (பிடுங்கி யெடுத்து)	ஆரா எழுந்தான்	{ குங்குமச் சேற்றிலே அலங்காரிக கப்பட்டுள்ள தனது திருத்தோ ளின் மேல் அறைந்து கொண்டு
		{ ஆரவாரஞ் செய்து கொண்டு எழுந்தவன் ;	

* * *—தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணி
களாலும் ஆயுதங்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் பூமியிலும் வானத்
திலும் வீட்டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மரணமில்லாத
படி வரம்பெற்றவனும் ஹிரண்யாக்ஷனது உடன் பிறந்தவனுமான
ஹிரண்யகசிபு, தேவர்முதலிய யாவர்க்குங் கொடுமைகளியற்றித்
தன்னையே கடவுளாக அனைவரும் வணங்கும்படி செய்து வருகை
யில், அவனது மகனை ப்ரஹ்லாதாழ்வான் இளமை தொடங்கி
மஹாவிஷ்ணு பக்தனாய், தந்தையின் கட்டளைப்படி முதலில்
அவன் பெயர்சொல்லிக் கல்வி கற்காமல் நாராயணநாமஞ் சொல்லி
வரவே, கடுங்கோபங்கொண்ட ஹிரண்யன் ப்ரஹ்லாதனைத் தன்
வழிப்படுத்துதற்குப் பலவாறு முயன்றபின் அங்ஙனம் வழிப்ப
டாத அவனைக் கொல்லுதற்கு என்ன உபாயஞ் செய்தும் அவன்
பகவான் அருளால் இறந்திலனாக ஒருநாள் சாயங்காலத்தில் தந்தை
மைந்தனை நோக்கி ‘நீ சொல்லும் நாராயண நென்பான் எங்கு
உளன் ? காட்டு’ என்ன, அப்பிள்ளை “தூணிலு முளன், தூரும்
பிலு முளன், எங்கு முளன்” என்று உறுதியாய்ச் சொல்ல,
உடனே இரணியன் ‘இங்கு உளனோ?’ என்று சொல்லி எதிரில்

நின்ற தூணைப் புடைக்க, அதிலிருந்து திருமால் உடனே மனித ரூபமும் சிங்கவடிவமுங்கலந்த நரசிங்கமூர்த்தியாய்த் தோன்றி இரணியனைப் பிடித்து வாசற்படியில் தன் மடிமீது வைத்துக் கொண்டு தனது திருக்கை நகங்களால் அவன் மார்பைப் பிளந்து குடலைப் பறித்து விஜயலக்ஷ்மி விளங்குகிற திருமார்பிலே மாலை யிட்டு, ரக்தவெள்ளம் கொழிக்கும்படி கிழிக்கப்பட்ட அவனை, பிராட்டிமாரோடே ஸம்சுலேஷிப்பதற்கு அலங்கரித்த திருத் தோளின்மேலே எடுத்து அறைந்துகொண்டு ‘ஆசிரிதவிரோதி ஒழிந்தான்’ என்று ஆரவாரஞ் செய்து ப்ரஹ்மலாதனுக்கு அருள் செய்தமை அறியத்தக்கது.

பொன் பேயரோன் = இது லக்ஷித லக்ஷணை; ஹிரண்யம் என்ற வடசொல் பொன் எனப் பொருள்படும்.

ஆரா—செய்யாவென்னும் வாய்பாட்டிற்றந்தகாலவியைச்சம் : ஆர்த்து என்றபடி; ஆரவாரஞ் செய்து. ... *

... அன்றியும்

பேர்வாம னாகிய காலத்து மூவடிமண்

தாரா யெனக்கேன்று வேண்டிச் சலத்தினால்

நீரேற் றுலகெல்லாம் நின்றளந்தான் மாவலியை—

பதவுரை

அன்றியும் அது தவிரவும்,

பேர் வாமன் { மிகச்சிறிய வாமந
ஆகிய { னாகத் திருவவ
காலத்து { தரித்த
காலத்தில்

யா வலியை { மஹாபலியி
{ னிடத்து

மூ அடி மண் {
எனக்கு { ‘மூவடி நிலம்
தாராய் { எனக்குக் கொடு’
என்று { என்று யாசித்து
வேண்டி {

நீர் ஏற்று

சலத்தினால்

நின்று

உலகு

எல்லாம்
அளந்தான்

{ அவன் தாரை
வார்த்து தததம்
பண்ண அதனைப்
பெற்று

{ சிறிய அடியைக்
காட்டிப் பெரிய
அடியாலே அளப்
பதாகிய கபடத்
தினாலே

நிமிர்ந்து

{ லோகங்களை
யெல்லாம்
அளந்து ஸ்வா
தீனப் படுத்திக்
கொண்டவன் ;

* * *—மஹாபலி யென்னும் அஸுரராஜன் தன் வல்லமையால் இந்திரன் முதலிய பாவரையும் வென்று மூன்று உலகங்களையும் தன் வசப்படுத்தி அரசாட்சி செய்துகொண்டு செருக்குற்றிருந்தபொழுது அரசிழந்த தேவர்கள் திருமலைச்சரணமடைந்து வேண்டி, அப்பெருமான் குள்ள வடிவான வாமநாவதாரங்கொண்டு காச்யபமாமுனிவனுக்கு அதிதி தேவியினிடந் தோன்றிய ப்ராஹ்மண ப்ராஹ்மசாரியாகி,—வேள்வி யியற்றி யாவர்க்கும் வேண்டிய அனைத்தையுங் கொடுத்துவந்த அந்த மாவலியிடஞ் சென்று, தவஞ் செய்தற்குத் தன் காலடியால் மூவடிமண் வேண்டி, அது கொடுத்தற்கு இசைந்து அவன் தாரை வார்த்துத் தத்தஞ் செய்த நீரைக் கையிலேற்று உடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்து ஓரடியாற் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால் மேலுலகத்தையு மளந்து, தானமாகப் பெற்ற மற்றோரடிநிலத்திற்கு இடமில்லையாகவே அதற்காக அவன் வேண்டுகோளின்படி அவனது முடியில் அடியை வைத்து அவனைப் பாதாளத்தி லழுத்தி அடக்கின வரலாறு அறியத்தக்கது.

“பேர் வாமனனாகிய காலத்து” என்ற பாடம் வெண்டளைக்குச் சேராதாகையாலும் ப்ராசீனபாடமன்றாகையாலும் மறுக்கத்தக்கது. வாமனாகிய என்பதே பாடம். வாமன்—வாமநன்; சிதைவு. “சீராத் பிறந்து சிறப்பால் வளராதது, பேர் வாமனாகக் கால் பேராளா” என்ற பெரிய திருவந்தாதியும் நோக்கத்தக்கது. பேர் வாமன்=வாமநர்களுக்குள்ளே பெருமை பெற்றவன் என்றும், மிகச்சிறிய வாமநனென்றதாயிற்று.

சலத்தினால்=ஃலஃ என்ற வடசொல் க்ருத்தரிம மெனப் பொருள்படும்; கபடமாக என்றபடி. *

ஆராத போரி லசுரர்களுந் தானுமாய்க்
காரார் வரைநட்டு நாகங் கயிருகப்
பேராமல் தாங்கிக் கடைந்தான் திருத்துழாய்த்
தாராரந்த மார்வன்

பதவுரை

ஆராத போரில்	{ முடியமாட்டாத தேவாஸுர யுத் தத்திலே	நாகம் கயிறு ஆக	{ வாசகி நாகத்தைக் கடை கயிறாகச் சுற்றி
அசுரர்களும் தானும் ஆய்	{ அசுரர்களும் தானுமாக	பேராமல் தாங்கி	{ அம்மலையானது மேலே கிளம்பாத படி முதுகில் தரி த்துக்கொண்டு
கார் ஆர் வரை நட்டு	{ மேகம் படிந்த மந்தர மலையைக் கொண்டுவந்து (மத்தாக) நாட்டி	திரு துழாய் தார் ஆர்ந்த மார்வன் கடைந்தான்	{ திருத்துழாய் மாலை யணிந்த திருமார் பையுடையனாய்க் கொண்டு கடைந் தவன் ;

* * *—முன் ஒரு காலத்தில், இவ்வண்ட கோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணு லோகத்துச் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்துபாடி அவளால் ஒரு பூமாலை ப்ரஸாதிக்கப் பெற்ற ஒரு வித்தியாதர மகள், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கைவிணையில் தரித்துக்கொண்டு ப்ரஹ்மலோக வழியாய் மீண்டு வருகையில், துவ்வாஸ மஹாமுநி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித் துதிக்க அவ் விஞ்சை மங்கை அம்மாலையை அம்முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெருமையை யுணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம் முனிவன் ஆரந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற்பவனி வந்து கொண்டிருந்த இந்திரனைக் கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கை நீட்டிக்கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின் மேல் வைத்த வளவில் அம் மதவிலங்கு அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்து இழுத்துக் கீழேறிந்து காலால் மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முனிவரன் கடுங்கோபங் கொண்டு இந்திரனை நோக்கி ‘இவ்வாறு செல்வச் செருக்குற்ற நினது ஐச்வரியங்களெல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக் கடவன’ என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே, அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர்; பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி, அசுரர்களுையுந் துணைக்

கொண்டு மந்தர மலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகி யென்னும் மஹா நாகத்தைக் கடைகயிருகப் பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடைய லாயினர். அப்பொழுது மத்தாகிய மந்தராகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளினால் திருமால் பெரிய தோர் ஆமை வடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்தி விடாமற் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன் என்ற வரலாறு அறியத் தக்கது.

கடலைக் கடைகிறபோது தோளுந் தோள் மாலையுமாய் நின்று கடைந்தருளினதாலால் அதனை அதுபவித்துச் சொல்லுகிறாள் திருத்துழாய்த் தாரார்ந்த மார்வன் என்று. கடைகிறபோது தேவர்கள் ‘அமுதம் எப்போது கிளரப்போகிறது!’ என்று அதில் நோக்காகக் கவிழ்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்களேயன்றி எம்பெருமானது தோளுந் தோள்மாலையுமான திவ்யாலங்காரத்திலே கண்வைத்து ஸேவிக்கப் பெற்றிலர் என்ற குறை தீர, தான் அதில் ஈடுபட்டுப் பேசுகிறாள் போலும். *

... .. தடமால் வரைபோலும்
போரானை போய்கைவாய்க் கோட்பட்டு நின்றலறி
நீரார் மலர்க்கமலங் கொண்டோர் நெடுங்கையால்
நாரா யணுஓ! மணிவண்ண நாகனையாய்!
வாராய் என்னுரிடரை நீக்கா யெனவெகுண்டு
தீராத சீற்றத்தாற் சென்றிரண்டு கூறுக
ஈரா வதனை யிடர்கடிந்தா னெம்பெருமான்
பேரா யிரமுடையான் பேய்ப்பெண்டீர் நும்மகளைத்
தீரா நோய்செய்தா னெனவுரைத்தாள்.....—

பதவுரை

தடம் மால் வரை போ லும் போர் ஆனை	மிகப் பெரிய மலை போன்ற மத்தகஜ மானது	போய்கை வாய் கோள் பட்டு நின்று அலறி	{ நீர் நிலத்திலே முத லையின் வாயி லகப்பட்டு நின்று வருந்தி
---	--	---	--

ஓர்நெடு கை யால் நீர்ஆர் கமலம் மலர் கொண்டு	{ நீண்ட ஒரு துதிச் கையினால் அப்போ தலர்ந்த தாமரைப் பூக்களை எடுத்துச் கொண்டு	இரண்டு கூறு ஆக ஈரா	{ (முதலையை) இரு துண்டமாகப் பிளந்து
ஒ நாராயணே! மணிவண்ணை நாக அணை யாய் வாராய் என் ஆர் இடரை நீக்காய் என	{ “நாராயணனே! நீல மணிவண்ணனே! சேஷசயனனே! வந்தருளவேணும், எனது பெருந்துக் கத்தைப் போக்கி யருளவேணும்.” என்று கூவ, (அக் கூக்குரலைக் கேட்டு)	அகலினை இடர் கடிந்தான் எம் பெரு மான்	{ அந்த கஜேந்திர னுடைய துன்பத் தைப் போக்கடித்த எம்பெருமான்
வெகுண்டு	{ (கஜேந்திர விரோதி யின் மேல்) கோபித்து	பேர் ஆயிரம் உடையான்	{ (இப்படிப்பட்ட அள வற்ற காரியங்க ளுக்கு வாசக மான) ஸஹஸ்ர நாமங்களை யுடை யவன்; (அவ்வெம் பெருமான் தான்)
திராத சீற்றத் தால் சென்று	{ அடங்காத அக்கோ பத்தோடே (பொய்கைக் கரைக்கு) எழுந் தருளி	பேய் பெண் டர் தும் மகளை தீரா நோய் செய் தான் என உரைத் தான்	{ அறிவு கெட்ட பெண்டுகளை! உங் கள் மகளுக்கு (இப்படிப்பட்ட) திராத நோயை உண்டு பண்ணி னாள் காண்மின் என்று சொல்லி முடித்தான் (கட்டு விச்சி);

* * *—மிக்க விஷ்ணுபக்தியுடையனான இந்தரத்யும்ந நென்
னும் அரசன் வழக்கப்படி ஒரு நாள் விஷ்ணுபூஜை செய்துகொண்
டிருந்தபோது அகஸ்திய மஹா முனிவன் அவனிடமெழுந்தருள்
அப்பொழுது அவன் தன் கருத்து முழுவதையும் பகவதாராதநத்
தில் செலுத்தியிருந்ததினால் அம் மஹர்ஷியின் வருகையை அறிந்
திடானாய் அவனுக்கு உபசார மொன்றுஞ் செய்யாதிருக்க, அம்
முனிவன், தன்னை அரசன் அலக்ஷியஞ் செய்தானென்று மாருகக்
கருதிக் கோபித்து ‘நீ யானை போலச் செருக் குற்றிருந்ததினால்,
யானையாகக் கடவை’ என்று சபிக்க அங்ஙனமே அவன் ஒருகாட்
டில் யானையாகத் தோன்றினனாயினும் முன் செய்த விஷ்ணு பூஜை
யின் மஹிமையால் அப்பொழுதும் விடாமல் நாள்தோறும் ஆயி
ரந்தாமரை மலர்களைக்கொண்டு திருமாலை அர்ச்சித்துப் பூஜித்து
வருகையில், ஒரு நாள் பெரியதொரு தாமரைத் தடாகத்தில் அர்ச்

8

ஆரிடரை நீக்காய் = முதலேவாயிலகப்பட்டுப் படுகிற துக்கத்தை நீக்க வேண்டுகின்ற ஞானல்லன் கஜேந்திராழ்வான். கையில் பறித்து வைத்துக்கொண்டிருக்கிற செந்தாமரைப்பூ செவ்வியழிவதற்கு முன்னே எம்பெருமானது திருவடிகளில் சாத்தப்பெறவேணுமென்பதே அவனது அபிநிவேசமாதலால் அவ்வபிநிவேசம் நிறைவேறப்பெறுமையால் வந்த துக்கத்தை நீக்கச் சொல்லுகிற வித்தனை. “నామం కళీబరస్యస్య” “నాథం మధుసూదన! కరస్య కమలాన్యేన పాదయోరపిఁతం హరేః” [நாஹம் களேபரஸ்யாஸ்ய த்ராணர்த்தம் மதுஸூதந—கரஸ்த கமலாந்யேவ பாதயோரர்ப்பிதும் ஹரே:] என்றது காண்க. இவ்வுடம்பைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள நான் கரையவில்லை; கையிலுள்ள தாமரைப்பூவைத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்க வேணுமே என்றே கரைகின்றே நென்றவாறு.

ஈரா = இறந்த கால வினையெச்சம்; ஈர்ந்து என்றபடி. அதனை இடர் கடிந்தான் = அந்த ஸ்ரீகஜேந்திராழ்வான் கைபிலிருந்த தாமரைப்பூக்களைத் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பிக்கப் பெற்றுக்கொண்டா நென்றபடி.

இப்படி சில திவ்ய சேஷ்டிதங்களைச் சொல்லி, இப்படிப்பட்ட பல்லாயிரம் திவ்ய சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான ஆயிரம் திருநாமங்களையுடைய பெருமான் உங்கள் மகளை நோவுபடுத்தினவன் காண்மின் என்று கட்டுவிச்சி கூறித் தலைக்கட்டினாயிற்று. இந்நோய் தீருவதற்கு உபாயமென்னவென்று விசாரிக்கிறவர்களை நோக்கித் “தீரா நோய் செய்தான்” என்று சொல்லுகிறபடி பாருங்கள். வேறுவிதமான நோயாகின்றோ அது தீரவேணுமென்று அவர்கள் சிந்திப்பார்கள்; ஸர்வேச்வரனடியான நோயென்று தெரிந்தவாறே அவர்கள் ‘இந்நோய் தீராமல் நித்யமாய்ச் செல்லவேணும்’ என்று மனோரதிப்பர்களாதலால் அவர்களது கருத்துக்கு இணங்கத் தீரா நோய் என்றானென்க. தீராத நோயாவது பக்தி. இது ஆத்மாவுள்ளவரையில் தொடர்ந்து செல்லக் கடவது; ப்ராப்தி தசையிலும் அதுவர்த்திக்குமிறே. [கட்டுவிச்சியின் பேச்சு முற்றிற்று. இனி பரகாலநாயகியின் நிர்வேதம்.] *

... சிக்கனமற்று

ஆரானு மல்லாமை கேட்டெங்க ளம்மனையும்
போரார்வேற் கண்ணீ ரவனாகில் பூந்துழாய்
தாரா தோழியுமே தன்னடிச்சி யல்லளமற்று
ஆரானு மல்லனே யேன்றெழிந்தாள்.....—

பதவுரை

எங்கள் அம்மனையும்	{ (அதற்குமேல்) என் னுடைய தாயா னவள்	பூ துழாய்	{ இவளுக்கு உத்தேச யமான) திருத்து ழாய்ப் பிரஸாதத் தைத் தந்தருளா மற் போவதே;
மற்று ஆரானும் அல்லாமை சிக்கன கேட்டு	{ வேறு எந்த தேவதாந்தரமும் இந்த நோய்க்குக் காரணமல்ல வென்பதை த்ருடமாகக் கேட்டுக்கொண்டு	தாரா து ஒழியுமே	{ (இவள்) அவன் றனக்கு அடி மைப்பட்டவ ளன்றே;
போர் ஆர் வேல் கண்ணீர் !	{ யுத்தத்திலே பொருந்தின வேல் போன்ற கூரிய கண்களை யுடைய தோழி மார்களே!	மற்று ஆரானும் அல்லனே என்று ஒழிந்தாள்	{ (தைவாதீனமாக) வேறொருவனும் இந்நோய் செய்த வனன்றே என்று சொல்லிவிட்டு விசாரமற்றெழிந் தாள் (என்தாய்)
அவன் ஆகில்	{ (இந்நோய் செய்த வன்) அந்த எம்பெருமானே யாகிற பகூத்தில்		

* * *—இங்ஙனே கட்டுவிச்சி சொல்லி முடித்தவுடனே
என் தாயானவள் “ அடி குறத்தி! இந்நோய் செய்தது அந்த பர
தேவதைதானே, வேறொரு தேவதாந்தரமு மன்றே, இது ஸத்யந்
தானா?” என்று பலதடவை கேட்டு அவனேதானென்பதை த்ருட
மாகத் தெரிந்துகொண்டு “ புவனியெல்லாம் நீரேற்றளந்த நெடிய
பிரானருளாவிடுமே ” என்கிற விச்வாஸந்தோற்ற “ இனி நாம்
இவள் திறத்துக் கவலைப்படக் காரணமில்லை; இந்நோய் செய்தவன்
அப்பெருமானையிருக்கிற பகூத்தில், தனது தாஸபூதையான
இவளை ஒருகாலும் கைவிடமாட்டான் ; “ தன் மன்னு நீள்கழல்

மேற்றண்டுழாய் நமக்கன்றி நல்கான் ” என்றபடி திருத்துழாய்ப் பிரசாதந் தந்து அருள் செய்தே தீருவன்; மற்ற தேவதாந்தரமாகி லன்றோ நாம் அஞ்சவேண்டிவது; எம்பெருமானே யென்று நமக்கு ஸத்யமாகத் தெரிந்தபின்பு இனி என்ன கவலை?” என்று சொல்லி விட்டு விசாரமற்றுப் போய்விட்டாள்.

“ போரார் வேற்கண்ணீர் ” என்றது—அசற் பெண்டுகளைப் பார்த்துத் தாய் பண்ணின் ஸம்போதநம். ... *

... ... நானவனைக்

காரார் திருமேனி கண்டதுவே காரணமாப்
பேராப் பிதற்றுத் திரிதருவன் பின்னையும்
ஈராப் புகுதலு மிவ்வுடலைத் தண்வாடை
சோரா மறுக்கும் வகையறியேன் சூழ்குழலார்
ஆரானு மேசுவ ரேன்னு மதன்பழியை
வாராமல் காப்பதற்கு வாளா விருந்தொழிந்தேன்—

பதவுரை

நான்	நானேவென்றால்	சோரா	தளர்த்தியை யுண்
அவனை கார்	அவனது கரிய	மற்றும்	டாக்கித் துன்பப்
ஆர் திரு	திருமேனியை		படுத்துகின்றது;
மேனி கண்	ஸேவித்தது	வகை	ஹும்விற்கும் ப்ரகா
டதுலை	முதலாக	அறியேன்	ரங்களைப் பகுத்
காரணம் ஆ			துச் சொல்ல
			அறிகின்றிலேன்;
பேரா	உருமாறி வாய்	சூழ் குழலார்	நிறைந்த கூந்தலை
பிதற்று	வெருவிச்	ஆரானும்	யுடைய பெண்
திரிதருவன்	கொண்டு திரியா		கள் யாராகிலும்
	நின்றேன்;	எசுவர் என்	அலர் துற்றி, அத்
பின்னையும்	அதற்குமேல்,	னுமதன்	தால் வரும்
தண் வாடை	குளிரிந்த	பழியை	அபவாதத்தை
	காற்றானது	வாராமல்	தடுத்துக் கொள்வ
இ உடலை	(எனது) இவ்வுடம்	காப்பதற்கு	தற்காகவே
ஈரா	பைப் பிளந்து	வாளா இருந்	(இதுவரை) ஒன்
புகுதலும்	கொண்டு உள்ளே	தொழிந்தேன்	றும் செய்யாமலி
	புகுந்து		ருந்துவிட்டேன்;

* * *—எனது தாய் மாத்திரம் கவலையற்றுக் கையொழிந் தாளே யொழிய, நான் கவலை தீரப்பெற்றிலேன்; என் துக்கம்

தொலையப் பெற்றிலேன் என்கிறுள் பரகால நாயகி. ஸகல தாபங் களையும் தணிக்குமதான் அவனுடைய திவ்ய திருமேனியை அன் றொரு நாள் நான் காணப்பெற்றது முதலாக, நிலைகுலைந்து வாய் வந்தபடி கண்டவா பிதற்றிக்கொண்டு திரிபவளாயினேன். கள் குடித்த குரங்குக்குத் தேள்கடியும் நேர்ந்தாற்போலே குளிர்ந்த வாடைக்காற்றும் பாவியேனுடலை அறுத்துக்கொண்டே உள்ளே புகுந்து துன்பப்படுத்தாவின்றது ; சித்ரவதை பண்ணாவின்றது ; அது செய்கிறவகைகள் வாசாமகோசரம்.

அன்றைக்கே நான் மடலுரப் புறப்பட்டிருக்கவேண்டும் ; ஸஜாதீயைகளான ஸ்த்ரீகள் யாராவது நிறக்கேடான வார்த்தை களைச்சொல்லி நம்மை ஏசுவார்களே என்று லோகாபவாதத்துக்கு அஞ்சி இதுவரையில் மடலுராதே வீணே காலங் கழித்தேன்.... *

வாராய் மடநெஞ்சே வந்து மணிவண்ணன்
சீரார் திருத்துழாய் மாலை நமக்கருளித்
தாரான் தருமேன் றிரண்டத்தி லொன்றதனை
ஆரானு மொன்னுதார் கேளாமே சொன்னக்கால்
ஆராயு மேலும் பணிகேட் டதன்றேனிலும்
போரா தொழியாதே போந்திநீ யென்றேற்குக்
காரார் கடல்வண்ணன் பின்போன நெஞ்சமும்
வாராதே யென்னை மறந்ததுதான் வல்வினையேன்
ஊரா ருகப்பதே யாயினேன்.....—

பதவுரை

மட நெஞ்சே	{ “அறிவு கெட்டுக் கிடக்கிறமனமே!	நமக்கு அருளி	{ நம்மேல் க்ருபை பண்ணி
வாராய்	{ (தூது போக) எழுந்திரு ;	சீர் ஆர் திரு துழாய் மாலை	{ சிறந்த திருத்துழாய் மாலையை
வந்து	{ அவ்வெம்பெரு மான் பக்கலிலே சென்று	தரும் தாரான் என்ற இரண்டத் தில் ஒன்ற தனை	{ தருவன் தரமாட் டான் என்ற இரண்டு வார்த் தைகளில் ஏதாவ தொரு வார்த் தையை (அவன் சொல்லும்படி நான் சொல்லி யனுப்புகிற சொல்லை)
மணி வண்ணன்	{ நீலமணிபோன்ற வடிவையுடைய ஞன அவ்வெம் பெருமான்		

ஒன்னுதார் } அவனை யுகவாதவர்
ஆரானும் } கள் எவரும்
கேளாமே } கேளாதபடி நீ
சொன்னக் } சொன்னாயாகில்,
கால் }

பணி கேட்டு } அவ்வார்த்தையைக்
கேட்டு

ஆராயு } (அன்புடன்) விசா
மேலும் } ரித்தானாகிலும்
சரி;

அது அன்று } அந்த ஸங்கதியே
எனிலும் } நமக்குத் தெரியா
தென்று திரஸ்
கரித்தாலும் சரி,

நீ போரா } நீ இங்கே வாராது
தொழி } அங்கேயே தங்கி
யாதே } விடாமல் உடனே
போந்திடு } வந்து சேர்ந்து
விடு”

என்றேற்கு } என்று சொன்ன
என் பேச்சுக்கு
உடன்பட்டு

கார் ஆர் கடல் } கரிய கடல் வண்
வண்ணன் } ணன் பக்கலிலே
பின்போன } சென்ற
நெஞ்சமும் } எனதுமனந்தானும்

வாராதே } திரும்பி வருத
லின்றியே

என்னை } என்னை மறந்து அங்
மறந்ததுதான் } கேயே தங்கிவிட்
டது ஐயோ!

வல் } கொடும் பாவியாகிய
வினையேன் } நான்

ஊரார் உகப் } ஊரார் ஸந்தோஷித்
பதே } கும்படியாகவே
ஆயினேன் } நிலை குலைந்தேன்;

* * *—பரகாலநாயகி தனது நெஞ்சைத் தூதுவிட்டுப் பட்ட பரிபவத்தைப் பேசுகின்றாள்.—“அறிவு மாண்கிடக்கிற நெஞ்சே! எழுந்திரு; தன்னைப் பிரிந்தார் மடலெடுக்கவேண்டும் படியான வடிவு படைத்த அவன் பக்கல் சென்று ‘திருத்துழாய் ப்ரஸாதம் நமக்குக் கொடுக்க முடியுமா? முடியாதா? இரண்டத் தொன்று சொல்லிவிடு’ என்று ஏகாந்தமாகக்கேள்; அதற்கு அப் பெருமான் ஆதரவு தோற்ற விசாரித்து நல்ல மறுமாற்றம் சொன்னாலும் சரி, ‘அவளாரோ எனக்குத் தெரியாது’ என்று அநாதரமாகச் சொல்லிவிட்டாலும் சரி; ஏதோ வொரு கருத்தைத் தெரிந்து கொண்டு அங்கு விளம்பித்து நிற்காதே கடுக என்பால் மீண்டிவா” என்று சொல்லி எனது நெஞ்சை அவனிடத்துப் போகவிட்டேன்; சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன்மழை பொழிந்ததென்று மகிழ்ந்து அந்தப் படுபாவி நெஞ்சு சடக்கெனப் புறப்பட்டுப் போயிற்று. அதுதான் கடல் வண்ணன் பின்னே போயிற்றுகையாலே ‘கடல் புக்கது திரும்பாது’ என்றபடி என்னை மறந்து அங்கேதானே படுகாடு கிடக்கின்றது! என வருந்துகின்றாள். என் நெஞ்சமே எனக்குத் துணையாகப் பெருத யான் வேறு யாரை வெறுப்பே னென்றதாம்.

நெஞ்சை லௌகிக பதார்த்தங்களிற் செலுத்தி ஒருவாறு போதுபொக்க வொண்ணாதபடி அவ்வெம்பெருமானரோடு இடைவிடாது சிந்தாவிஷய மாசிரூபென்று இதனை குறிப்பிட்டபடி. “సమస్తములను జూచు లోక ప్రతి ప్రేక్షకు మనః తత్తు తత్రైవ రమతే హృదఃపాణినా వయమ్.” [நபும்ஸகமிதி ஜஞாத்வா தாம் ப்ரதி ப்ரேஷிதம் மந-தத்து தத்ரைவ ரமதே ஹதாஃ பாணிரிநா வயம்] என்ற ஒரு கவியின் சமத்காரத்தை இங்கே நினைக்க.

பிள்ளைப்பெருமானையங்கார் திருவரங்கக் கலம்பகத்தில், “நீரிருக்க மடமங்கைமீர்! கிளிதூள் தாமிருக்க மதுகரமெலாம் நிறைந் திருக்க மடவன்ன முன்ன நிரையாயிருக்க வுரையாமல் யான், ஆரிருக்கிலு மென்னெஞ்ச மல்லதொரு வஞ்சமற்ற துணையிலலை யென்றதரத்தினொடு தூதுவிட்ட பிழையாரிடத் துரைசெய்தாறுவேன், சீரிருக்கு மறைமுடிவு தேடரிய திருவரங்கரை வணங்கியே திருத் துழாய்தரில் விரும்பியே கொடுத்திரும்பிபே வருதலின்றியே, வாரிருக்கு முலைமலர் மடைந்தையுறை மார்பிலே பெரிய தோளிலே மயங்கி யின்புறமுயங்கி யெண்ணையுமறந்து தன்னையுமறந்ததே ” என்ற பாசரமும் இங்கே அதுஸந்திக்கத்தகும்.

ஆரானு மொன்னுதார் கேளாமே சொன்னக்கால்=சத்துருக்க னுடைய காதிலே விழாதபடி ரஹஸ்யமாகச் சொல்லவேணு மென்று நெஞ்சோடே சொல்லியனுப்பினளாம். எம்பெருமானுடைய குணபூர்த்தியைப் பொறுக்ககில்லாத சிலர், நம்முடைய காரியத்தை ஆகவொட்டாமல் கெடுக்கிற முகத்தாலே எம்பெருமானுடைய தயாவாத்ஸல்யாதி குணங்களை அழித்துவிடக்கூடுமென்று அஞ்சுகின்றாள் போலும். ஒன்னுதார் — ஒனருதார்; (தம்மோடு மனம்) பொருந்தாதவர்; எனவே பண்கவராவர்.

பணிகேட்டு ஆராயுமேலும் அதன்றெனிலும் = இவ்விடத் திலே பெரியவாச்சார்பிள்ளை பூஸலுக்கி—“ உன்னைக் கண்ட போதே ‘அவள் என்பட்டாள்? அவள் உளனோ? அவ்வாச்சரயம் இன்னும் நமக்குக் கிடைக்குமோ?’ என்று திருவுள்ளமானானே யாகிலும்; அங்ஙனன்றியே துஷ்பந்தனைப்போலே ‘அங்ஙனைக் கொப்பாளொருத்தியை அறியோம்’ என்றானாகிலும் ” என்று.

வல்லினையேன் = என் நெஞ்சம் எனக்கு உதவாதபடியான
மஹா பாபத்தைப் பண்ணினேனென்கை. ஊராருகப்பதேயாயி
னேன் = 'ஒரு ஸாதநத்தை அதுஷ்டித்தாலன்றிப் பலன் வளித்திக்க
மாட்டாது' என்று ஊரார் சொல்லுவது; 'ஸாதநாதுஷ்டாநமெல்
லாம் கால்கட்டு; அவனாலேதான் பேறு' என்று நான் சொல்லிக்
கொண்டிருப்பது; இப்படி சொல்லிக்கொண்டிருந்த நானே 'மட
லூரக்கடவே' நென்று இன்று சொல்ல நேர்ந்தபடியால் என்னு
டைய அத்யவஸாயம் பழுதாகி ஊராருடையகொள்கையே பலித்த
தாயிற்று என்பது கருத்து. மட லூர்வேனென்றபோதே வளித்தோ
பாய நிஷ்டை குலீந்ததாமிதே. *

... .. மற்றேனக்கிங்கு

ஆராய்வா ரில்லை அழல்வாய் மெழுகுபோல்

நீரா யுருகுமென் னாலி நெடுங்கண்கள்

ஊரா ருறங்கிலுந் தானுறங்கா வுத்தமன்றன்

பேரா யினவே பிதற்றுவன் பின்னையும்

காரார் கடல்போலுங் காமத்த ராயினார்

ஆரே பொல்லாமை யறிவார்.....—

பதவுரை

எனக்கு இங்கு { என்னேப்பற்றிக்
ஆராய்வார் { கவலை கொண்டு
மற்று { விசாரிப்பவர்கள்
இல்லை { இங்குயாருமில்லை

என் ஆவி { எனது ஆத்மவஸ்து

அழல் வாய் { நெருப்பினருகே
மெழுகு { வைத்த அரக்குப்
போல் நீர் { போல்நீர்ப்பண்ட
ஆய் { மாக உருகா
உருகும் { நின்றது,

நெடு கண்கள் { நீண்ட கண்களும்
தான் {

ஊரார் { எல்லாரும் உறங்கும்
உறங்கிலும் { போதிலும்
உறங்கா { உறங்கமாட்டா;

உத்தமன் { அப்புருஷோத்தம
தன் { லுடைய
பேர் { திருநாமங்களா
ஆயினவே { யுள்ளவற்றையே
பின்னையும் { மேன்மேலும்

பிதற்றுவன் { வாய்வந்தபடி சொல்
விக்கொண்டிரா
நின்றேன்;

கார் ஆர்கடல் { அகாதமான கடல்
போலும் { போல அளவு
காமத்தார் { கடந்த காமத்தை
ஆயினார் { யுடையவர்கள்

ஆரே { ஆர்தான்
பொல்லாமை { ஸ்வரூப விரோத
அறிவார் { மறிவர்கள்?

* * *—ஆற்றாமை கரைபுரண்டால் சிலபேரோடே ஸல்லா பங்கள் செய்து ஒருவாறு தரித்திருக்க வேண்டாவோ? இப்படி பதறலாமோ? என்று சிலர் சொல்ல, அவர்கட்கு மறுமொழி கூறுகின்றாள் பரகாலநாயகி. என் வார்த்தைகள் யாருக்கும் பிடிக்க மாட்டாவாகையால் என்னோடு உசாவ ஆரும் வரமாட்டார்கள்; என்பேரைச் சொன்னாலும் காதை முடிக்கொள்வார்கள்; * உண்டியே உடையே உகந்தோடு மிம்மண்டலத்துக்கும் * உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையு மெல்லாங் கண்ணனென்றிருக்கு மெனக்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு? என்னெஞ்சம் எனக்கு உதவாதிருக்க வேறு உசாத்துணை யாவாருண்டோ? நெருப்பினருகே வைத்த மெழுகுபோலே சிதிலமாகாநின்றது ஆத்மவஸ்து; உலகத்தாரைப்போலே உறங்கியாகிலும் ஆற்றலாமென்று பார்த்தால் எல்லாரு முறங்கினாலும் என் கண்கள் உறங்குகின்றில. இவ்வளவு ஆபத்தகாலத்திலே வந்து முகங்காட்டி உதவாதவனை மறந்திருக்க வேணுமே, அதுவும் மாட்டாதபடி அவனது திருநாமங்கனையே வாய்வெருவா நின்றேன்.

இப்பரகாலநாயகி இப்படி சொல்லச் செய்தேயும் சிலர் ஸ்வரூபசிகைப்பண்ணத் தொடங்கினர்; அவர்களை நோக்கிச் சொல்லுகின்றாள்—“ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகள் பத்து மாஸம் ஆறியிருந்தாப்போலே நீயும் ஆறியிருக்கவேண்டாவா? அப்படியிராமல் பதறினால் ஸ்வரூபஹாரியன்றோ” என்றுதானே நீங்கள் சொல்லுவது; ஸ்வரூபஹாரியை நினைத்து ஆறியிருப்பவர்கள் மட்டமான காமமுடையவர்களென்று கொள்ளுங்கள்; காராரந்த திருமேனியைக் காணவேணு மென்னுமாசை கரைபுரண்டிருப்பார்க்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தாலே ஆறியிருக்கப்போமோ? அப்படி ஆறியிருந்தவர்களுண்டாகில் அவர்களுடைய காதல் அல்பம் என்றன்றோ கொள்ளவேண்டும்—என்கிறாள். *

... .. அது நிற்க

ஆரானு மாதானு மல்ல ளவள்காணீர்
வாரார் வனமுலை வாசவ தத்தையென்று
ஆரானுஞ் சொல்லப் படுவா ளவளுந்தன்

பேராய மெல்லா மொழியப் பெருந்தெருவே
தாரார் தடந்தோள் தளைக்காலன் பின்போனார்
ஊரா ரிகழ்ந்திடப் பட்டாளே மற்றெனங்கிங்கு
ஆரானங் கற்பிப்பார் நாயகரே.....—

பதவுரை

வார் ஆர் வனம் முலை வாசவதத்தை என்று	{ கச்சணிந்த அழகிய முலையையுடைய வாசவதத்தை என்று	தார் ஆர் தட தோள் தளை காலன் பின் போனார்	{ மாலை யணிந்த பெரிய தோள் களை யுடையவ னும் விலங்கிடப் பெற்ற கால்களை யுடையனுமான வத்ஸராஜ னென்பவன் பின்னே புறப்பட்ட புப் போனார் ;
ஆரானும் சொல்லப் படுவாள் அவள்	{ எல்லாராலும் புகழ்ந்து சொல் லப்பட்டவ ளானவள்	ஊரார் இகழ்ந்திடப் பட்டாளே	{ (அவள்) ஊராராலே நிந்திக்கப்பட்டா ளோ? (இல்லை)
ஆரானும் ஆதானும் அல்லள் காணீர்	{ ஸாமாந்தமான ஒருத்தியல்லள் ; (மிகவும் பிர வித்தையா யிருப்பவள் ;)	இங்கு	{ இப்படிப்பட்ட எனது அவஸ் தையிலே
அவளும்	{ அந்த வாசவதத்தை தானும்	எனக்கு	{ பதற்றமுடைய எனக்கு
தன் பேர் ஆயம் எல்லாம் ஒழிய	{ தனது சிறந்த தோழிகளையெல் லாம் விட்டிட்டு	மற்று கற்பிப்பார்	{ எனது துணிவுக்கு எதிர்த்தட்டான பொறுமையை உபதேசிப்பவர்கள்
பெரு தெருவே பெரியதெருவழியே		ஆரானும்	ஆராயிருந்தாலும்
		நாயகரே	{ அவர்கள் எனக்கு நியாமகராவரோ? (அவர்கள் பேச்சை நான் பேணமாட் டேன்.)

* * *—இருந்தவிடத்திலிருக்கமாட்டாமல் நாயகன்பின்னே
பதறி ஓடுவது என்னுடைய புதிய வழக்கமல்ல ; இதற்கு சிஷ்டா

சாரமுமுண்டென்று காட்ட முயன்ற பரகாலநாயகி, வாஸவ தத்தை யென்று ப்ரலித்தையான ஒரு புராதன ஸ்திரீயின் நடத்தை யை எடுத்துக் காட்டுகின்றாள்.

“வாரார்வனமுலை வாசவதத்தை யென்று ஆரானு மாதானு மல்லள் காணீர்” = ஸாமாந்யமான ஒரு ஸ்திரீயாகில் ‘அவளுடைய நடத்தை நமக்கு ப்ரமாணமோ?’ என்று கழித்துவிடலாம்; வாஸவ தத்தை அப்படிப்பட்டவளல்லள்; விவேகத்திற் சிறந்தவள்; கற்பில் பெருத்தவள்; அனைவராலும் புகழப்பட்டவள்; அன்னவளது நடத்தை நமக்குப் பரமப்ரமாணமன்றோ வென்கின்றாள்.

[அவளுந்தன் பேராயமேல்லா மொழியப் பெருந்தேருவே, தாரார் தடந்தோள் தளைக்காலன் பின்போனாள்.] ஸுபந்து என்னுமொரு மஹாகவியால் இயற்றப்பட்ட வாஸவதத்தா என்று ப்ரலித்தமான ஸம்ஸ்கிருத-ஆக்க்யாயிகாப்ரபந்தத்தில் ப்ரதி பாதிக்கப்பட்ட வாஸவதத்தை யென்ற கதாநாயகிதான் இங்கு ஆழ்வாரால் உதாஹரிக்கப்பட்டவளென்று பலர் ப்ரமித்திருக்கின்றனர். அந்த வாஸவதத்தை கவியினால் கல்பித்துக் கொள்ளப் பட்டவளேயன்றி ஒரு புராண நாயகியல்லள்; காதம்பரீ, மாலதீ, வஸந்தா என்று சில வ்யக்திகளைக் கவிகள்தாமே கல்பித்துக் கொண்டு நாவல்போன்ற க்ரந்தங்களை எழுதினற்போல் ஸுபந்துகவியும் வாஸவதத்தை யென்ற பெயரால் ஒரு வ்யக்தியைக் கல்பித்துக்கொண்டு தனது புத்தி சமத்காரத்தால் ஒரு கதை எழுதி வைத்தான். அர்வாசீநமாகிய அந்த நூலில் வருணிக்கப்பட்ட வாஸவதத்தை இத்திருமடலில் உதாஹரிக்கப்பட்டவளல்லள்; அந்த வாஸவதத்தையின் கதையே வேறு. அவள் ஒரு சாப விசேஷத்தால் கல்லுருவமடைந்ததாகவும் தனது காதலனாகிய கந்தர்ப்பகேதுவின் கரஸ்பர்சத்தாலே சாபம்நீங்கிப் பெண்ணுருவம் பெற்று அக்காதலனைக்கூடி மகிழ்ந்ததாகவும் அதிற் சொல்லப் பட்டுள்ளது. இங்கு ஆழ்வார் எடுத்துக்காட்டும் வாஸவதத்தையின் சரிதை அங்ஙனன்று; காதலனும் அப்பெயருடையனல்லன். “தோழிமாருடைய பெரிய திரளைக் கடுக விட்டு, விலங்கிட்டிருக்கிற வத்ஸராஜன் பின்னே போனாள்” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்துள்ளமையால், இவளது காதலனுடைய

பெயர் வத்ஸராஜனென்றும், இவளது வரலாறே வேறுவகையான தென்றும் நன்கு விளங்கக் குறையில்லை. இவளுடைய சரித்திரம் ஏதோ ஒரு புராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கவேணும்; ஸ்ரீ மஹா பாரதம் முதலிய சில புராண இதிஹாஸங்களை ஆராய்ந்து பார்த்ததில் அடியேனுடைய சிற்றறிவிற்கு இவளுடைய வரலாறு எட்டவில்லை. இவளது கணவனான வத்ஸராஜனுடைய பெயர் மாத்திரம் மஹாபாரதத்தில் ஒரு மூலையில் படிக்கப்பட்டுள்ளது. எங்கே யெனில்; ஆதிபர்வத்தில் த்ரௌபதியின் ஸ்வயம்வரத்திற்காகத் திரண்ட அரசர்களின் பெயர்களைச் சொல்லிவரும் ப்ரகராணத்தில், இருநூற்றோராமத்யாயத்தில் இருபத்திரண்டாம் ச்லோகத்தில் “*वत्सराजस्य मन्त्रिणा*” [வத்ஸராஜச்ச மத்ரிமாந்] என்றுள்ளதுகாண்க. அந்தவத்ஸராஜனே இங்கு “தாரார் தடந்தோள் தளைக்காலன்” என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டானாகக்கொள்க. இந்த வரலாறு விரிவாக வந்தவிடத்தே கண்டுகொள்க. அரும்பதவுரை காரரொருவர்—“வாஸவதத்தையான ராஜபுத்ரி வத்ஸராஜனென்பானோடே ஸங்கதையாக, அவனை ராஜா சிறையிலே வைக்க, அவனையுங் கூட்டிக்கொண்டு அவன் பின்னே போனானென்கிற கதை” என்றெழுதி வைத்திருக்கக் காண்கிறோமித்தனை. ஆனால், “கதாஸரித்ஸாகரம்” என்கிற வடமொழிப் புத்தக மொன்றில் பன்னிரண்டாவது தரங்கத்தில் இந்த வாஸவதத்தையின் சரித்திரம் இவ்விடத்திற்குச் சிறிது பொருத்தமாக மிகவும் விரிவாக யெழுதப்பட்டுள்ளது; கண்டு கொள்க. அப்புத்தகத்திற்கு எந்தப் புராணம் மூலமென்று ஆராயவேண்டும்.

வாஸவதத்தை யென்பவள் துணிந்து நாயகன் பின்னே பதறிச் செல்லவில்லையா? அவளை யார் ஒதுக்கிவிட்டார்கள்? அவளைப்போலே நானும் தெருவேறப் புறப்படத்தான் போகிறேனென்ற கருத்தாக உரைத்த பரகாலநாயகியை நோக்கிச் சில பெரியோர், ‘அம்மா! இப்படி நீ சொல்வது தகுதியன்று; ஸ்வரூபஜ்ஞாநமுடையார் இப்படி சொல்லத் தகாது’ என்றும் போலே சில உரைக்க, அவர்களைத் தூக்கி யெறிந்து பேசுகிறாள்—“மற்றேனக்கிங் காரானுங் கற்பிப்பார் நாயகரே?” என்கிறாள். என்னுடைய துணிவுக்கு எதிர்த்தட்டாக வார்த்தை சொல்லி

என்னை சிஷிப்பவர்கள் எனக்கு நியாமகரல்லர்; அவர்கள் பேச்சை நான் செவியேற்க வேண்டியதே அநாவசியம் என்றாலாயிற்று.

பின்னை நீ செய்ய நினைத்திருக்கிற காரியம் என்னவென்று கேட்டார்க்குத் தன் உறுதியை வெளிப்படையாக விளம்புகின்றாள் மேல்.

... .. நானவனைக்

காரார் திருமேனி காணு மளவும்போய்ச்
சீரார் திருவேங் கடமே திருக்கோவல்
ஊரே மதிட்கச்சி யூரகமே பேரகமே
பேரா மருதிமுத்தான் வெள்ளறையே வேல்காவே
பேராலி தண்கால் நறையூர் திருப்புவியூர்
ஆராமஞ் சூழ்ந்த வரங்கங் கணமங்கை
காரார் மணிநிறக் கண்ணனார் விண்ணகரம்
சீரார் கணபுரஞ் சேறை திருவழுந்தூர்
காரார் குடந்தை கடிகை கடன்மல்லை
ஏரார் பொழில்சூ ழிடவேந்தை நீர்மலை
சீராரும் மாலிருஞ் சோலை திருமோகூர்
பாரோர் புகழும் வதரி வடமதுரை
ஊராய வெல்லா மொழியாமே நானவனை
ஓராளை கொம்போசித் தோராளை கொள்விடுத்த
சீராளைச் செங்க ணையானைத் தேன்துழாய்த்
தாராளைத் தாமரைபோற் கண்ணனை யெண்ணருஞ்சீர்ப்
பேரா யிரமும் பிதற்றிப் பெருந்தெருவே
ஊரா ரிகழிலு முரா தொழியேன்நான்
வாரார்பூம் பெண்ணை மடல்.

பதவுரை

நான் அவனை	{	(காமம் தலைக்	{	சீர் ஆர் திருவேங்கடமே...+...வட
கார் ஆர்		கொண்ட) நான்		மதுரை—சிறந்த திருவேங்கடமலை,
திரு மேனி		அவனுடைய காள		திருக்கோவலூர், மதின் சூழ்ந்த
காணும்		மேகத் திருவுரு		காஞ்சீநகரத்திலுள்ள ஊரகம், அப்
அளவும்		வைக்கண்டுகளிக்		பக்குடத்தான் ஸந்திதி, சலியாமற்
போய்		கும் வரையில்		கிடந்த மருத மரங்களை முறித்த
		ஊரூராகப்போய்		பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற

திருவெள்ளறை, திருவெஃகா, பெரிய திருவாலி நகர், திருத்தண்கால், திருநறையூர், குட்டநாட்டித் திருப்புவியூர், அழகிய தோட்டங்கள் சூழ்ந்த திருவரங்கம், திருக்கண்ணமங்கை, நீலமணி வண்ண னுன கண்ணபிரானது திவ்ய தேசமாகிய திருவிண்ணகர், அழகிய திருக்கண்ணபுரம், திருச்சேறை: தேரமுந்தூர், சரமஹரமான திருக்குடந்தை, கழிகைத் தடங்குன்று, (அதவாது - சோளவியம்ஹபுரம்), திருக்கடல்மல்லை, அழகிய சோலைகள் சூழ்ந்த திருவிட வெந்தை, திருநீர்மலை, அழகிய திருமாலிருஞ்சோலை, திருமோகூர், உலகத்தாரணைவரும் துதக்கின்ற ஸ்ரீபதரிகா சரமம், வடதிசைமதுரை (ஆகிய)

ஊர் ஆய எல்லாம் ஒழியாமே { திவ்ய தேசங்களா யுள்ளவற்றில் ஓரிடமும் தப்பாமல் (எங்கும் புகுந்து)

ஓர் ஆனை கொம்பு ஒசித்து ஓர் ஆனை கோள் விடுத்த சீரானே { குவலயாபீடமென்ற ஒரு யானையின் கொம்பை முறித்தும் மற்றொரு யானையின் இடரைப்போக்கியும் சீர்மைபெற்றவனாய்

செம் கண் நெடியானே { சிவந்தகண்களை யுடையனாய்க் கொண்டு எனக்கு எட்டாதே யிருப்பவனாய்

தேன் துழாய் தாரானே { தேனெழுக்குகின்ற திருத்துழாய் மாலையை யுடையனாய்

தாமரை போல் கண்ணனை அவனே { தாமரை போன்ற திருக்கண்களை யுடையனாய் அப் பெருமானைக் குறித்து

எண் அரு சீர் பேர் ஆவிரமும் பிதற்றி { எண்ணமுடியாத (கொடிய) குணங்களுக்கு வாசகமான (நூதந) ஸஹஸ்ர நாமங்களைப் பிதற்றிக் கொண்டு

பெரு தெருவே { பெரிய தெரு வழியே

ஊரார் இகழிலும் { (என்னை) ஊரிலுள்ளாரெல்லாரும் பழித்தாலும்

நான் வார் ஆர் பூ பெண்ணை மடல் ஊராத ஒழியேன் { நான், நீண்டு அழகிய பனைமட்டையைக்கொண்ட மடலூர்வதை நிறுத்த மாட்டேன் (மடலூர்ந்தே தீர்வேன்.)

சிறிய திருமடல் பதவுரை முற்றிற்று.

* * *—பந்தடிக்கத் தொடங்கிக் குடக்கூத்திலேயுகப்பட்டு மெலிந்த நான், என்னை இப்பாடு படுத்தினவனுடைய காராரந்த திருமேனியைக்கண்டு களிக்கப் பெறுமளவும் அவன் குணங்கள் கொண்டாடி யிருக்கும் தேசமெங்கும் துழைந்து, விரஹம் தின்ற

என்வடிவைக்காட்டி அவன் குணங்களை யழித்து வழியல்லா வழி யினாலாயினும் அவனைப் பெறக் கடவேனென்று தன் துணியை வெளியிடுகிறான்.

கச்சியூரகம்=காஞ்சிபுரத்திலுள்ள ஸ்ரீ உலகனந்த பெருமாள் ஸந்நிதி. பேரகம்—அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி.

பேரா மருதிறுத்தான் = 'பேரா' என்பதை மருதுக்கு விசேஷணமாக யோஜிப்பது; பேராத—(அஸுராவேசத்தாலே) ஸ்திரமாக நின்ற யமளார்ஜுநங்களை என்றபடி. அன்றியே, பேரா என்பதை செய்யாவென்னும் 'வாய்பாட்டி'றந்தகால வினையெச்சமாகக் கொண்டு [பேர்ந்து என்றபடியாய்] தளர் நடையிட்டிக்கொண்டு சென்று மருதுகளை முறித்தானென்றுமாம். மருதிறுத்தவரலாறு—குழந்தைப்பருவமுள்ள கண்ணன் துன்பப்படுத்துகின்ற பலவினையாடல்களைச் செய்யக்கண்டு கோபித்த யசோதை கிருஷ்ணனைத் திருவயிற்றில் கயிற்றினால் கட்டி ஒருரலிலே பிணித்துவிட, கண்ணன் அவ்வுரலை இழுத்துக்கொண்டு தவழ்ந்து அங்கிருந்த இரட்டை மருதமரத்தின் நடுவே எழுந்தருளியபொழுது அவ்வுரல் குறுக்காய் நின்று இழுக்கப்பட்டபடியினாலே அம்மரங்களிரண்டும் முறிந்து விழுந்தவளவில், முன் நாரதர் சாபத்தால் அம்மரங்களாய்க்கிடந்த நளகூபரன் மணிக்ரீவன் என்னும் குபேரபுத்திரர் இருவரும் சாபந்தீர்ந்து சென்றனர்.—இந்தக் குபேரபுத்திரர்கள் முன்பு ஒரு காலத்தில் பல அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகளுடனே ஆடையில்லாமல் ஜலக்ரீடை செய்து கொண்டிருக்கையில் நாரதமா முனிவர் அங்கு எழுந்தருள, மங்கையர் அனைவரும் நாணங்கொண்டு ஆடையெடுத்து உடுத்து நீங்க, இந்த மைந்தர்மாத்திரம் மதுபான மயக்கத்தால் வஸ்த்ரமில்லாமலே யிருக்க, நாரதர்கண்டு கோபங்கொண்டு 'மரங்கள் போலிருக்கிற நீங்கள் மரங்களாவீர்' என்று சபிக்க உடனே அவர்கள் வேண்டிக்கொண்டதற்கு இரங்கி 'நெடுங்காலஞ் சென்றபின்பு திருமால் உங்களிடம்வர நேரும் சமயத்தில் இவ்வடிவ மொழிந்து முன்னையவடிவம் பெற்று மீள்வீர்' என்று சாபவிடை கூறிப்போயினர். இப்படி சாபத்தினால் மரங்களான இவற்றில், கம்ஸனால் ஏவப்பட்ட இரண்டு அசுரர்களும் ஆவேசித்

துக்கிடந்தனர் என்று கொள்ளல் வேண்டும்; “ஒருங்கொத்த விணை மருதம் உன்னிய வந்தவரை” என்றும் “பொய்ம்மாய மருதான வசுரரை” என்றும் பெரியாழ்வார் அருளிச்செய்திருத்தலால்

வேஃகா = கச்சியில் ஸ்ரீ யதோக்தகாரி ஸந்நிதி. இவ்வெம் பெருமான், பிரமன் செய்த வேள்வியை அழிக்க வந்த வேகவதி நதியைத் தடுக்கும்பொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுக்கில் பள்ளி கொண்டருளினவனாதலால், அப்பிரானுக்கு, வடமொழியில் ‘வேகாஸேது’ என்று பெயர்; அது தமிழில் ‘வேகவணை’ என்று மொழி பெயர்ந்து, அது பின் (நாகவணையென்பது நாகணையென விகாரப்படுதல்போல, வேகணை என விகாரப்பட்டு, அது பின்னர் ‘வெஃகணை’ எனத்திரிந்து, தானியாகு பெயராய்த் தலத்தைக்குறித்து, அது பின்பு ‘வேஃகா’ என மருவி வழங்கிற்றென நுண்ணிதின் உணர்க.

திருப்புவியூர்—சிறுபுவியூ ரென்கிற சோழநாட்டுத் திருப்பதியென்று கொள்ளலாமாயினும் குட்டநாட்டுத்திருப்புவியூரென்கிற மலைநாட்டுத் திருப்பதியாகவே பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம் பற்றினர். விண்ணகரம் = ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி. கடிகை—சோளவிம்ஹபுரம். ஸுட்டிகாசலம் [கடிகாசலம்] என்பது வடமொழித் திருநாமம்.

ஓராணை கோம்போசித்த வரலாறு—வில்விழா என்னும் வியாஜத்தாலே கம்ஸனூலழைக்கப்பட்ட ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பலராமர்கள் மதுரைக்கெழுந்தருளிக் கம்ஸனது அரண்மனையை நோக்கிச் செல்லுகையில் வழியில் தம்மைக்கொல்லும்படி அவனால் ஏவி நிறுத்தப்பட்ட குவலயாபீடமென்னும் மதயானைகோபித்துவர, அவ்யாதவ வீரர் அதனை யெதிர்த்து அதன் தந்தங்களிரண்டையும் சேற்றிலிருந்து கொடியை யெடுப்பதுபோல எளிதிற் பறித்து அவற்றையே ஆயுதமாகக்கொண்டு அவற்றால் அடித்து அவ்யானையை உயிர் தொலைத்து விட்டு உள்ளே சென்றனர்.

எண்ணருஞ்சீர்ப் பேராயிரமும் பிதற்றி என்ற விடத்துப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்—“ குணகதநம் பண்ணுகைக்கு ஒரு ஸ்ரீ ஸஹஸ்ர நாமமுண்டிறே ; அப்படி குண ஹாநிக்கும் ஒரு ஸஹஸ்ரநாமம் பண்ணுகிறேன் ”—என்று.

சீரார் திருவேங்கடம் முதலிய பல திருப்பதிகளிலே சென்று ஒவ்வொரு திருப்பதியிலும் ஒரு மூலையிலிருந்து நால்வரிருவர்க்குச் சொல்லி விடுகையன்றிக்கே நெடுவீதியேறப் புறப்பட்டு “ இங்கே இப்படி குணம்பாராட்டிக்கொண்டுகிடக்கிற மஹாநுபாவனுடைய குணஹாரியை நாட்டாரும் நகரத்தாரும் நன்கு அறியுங்கோள் ” என்று கோஷம்போட்டு மடலூரக் கடவேன் ; இப்படி நான் செய்வதற்காக ஊராரெல்லாரும் என்னைச் சிறிதும் இகழாமல் தலைமேல் சுமந்து கொண்டாடவேணும் ; அப்படி கொண்டாடாதே இகழ்ந்து பழிசொன்னார்களேயாகிலும் நான் மடலூருகை தவிர மாட்டேன் என்று தனது உறுதியை உரைத்துத் தலைக்கட்டின ளாயிற்று.

பெண்ணை என்று பனைமரத்துக்குப் பெயர் ; “ வாரார்பூம் பெண்ணைமடல் ” என்று பனைமடலைச் சிறப்பித்துச் சொன்னது ‘ என்கையிலே சிறந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமிருக்கிறபடி பாருங்கள் ; இனி எனக்கு என்னகுறை ? என் காரியம் கைபுகுந்ததேயாம் ’ என்று தான் பரிக்க்ரஹித்தஸாதநத்தின் உறைப்பைக் காட்டினபடி. ...

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
சிறியதிருமடல் திவ்யார்த்ததீபிகை
முற்றுப் பேற்றது.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

முடிவில் அனுசந்திக்கும் தனிப்பாடல்.

[கம்பர் பாடியது.]

(நேரிசை வேண்பா.)

ஊரா தோழியே னுலகறிய வொண்ணுதலீர்
சீரார் முலைத்தடங்கள் சேரளவும்—பாரெல்லாம்
அன்றோங்கி நின்றளந்தான் நின்ற திருநறையூர்
மன்றோங்க வூர்வன் மடல்.

(இதன் கருத்து.) ஒளிபொருந்திய நெற்றியையுடைய ஸ்திரீ
களே! எம்பெருமான் எனது முலைத்தடங்களிலே வந்து ஸம்சுலே
ஷிக்குமளவும் நான் மடலூருகை தவிரமாட்டேன்; முன்பொரு
கால் உலகங்களையெல்லாம் அளந்து ஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொண்ட
பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருநறையூரிலே நாற்சந்தியிலே
நின்று பலருமறிய மடலூரக்கடவேனென்று பரகாலநாயகி சொல்
லுகிற பாவனையாகவே இப்பாடல் பாடப்பட்டதென்க.

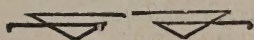
மேல், பெரியதிருமடலில் மடலூர்த்தங்கிடமான திருப்பதிக
ளைச் சொல்லிக்கொண்டுவருமிடத்துத் திருநறையூரை முடிவாகச்
சொல்லியிருப்பதாலும், “இரும்பொழில்குழ் மன்னு மறையோர்
திருநறையூர் மாமலைபோல்” என்று தொடங்கித் திருநறையூரில்
தளர்ச்சியுண்டானதாக அருளிச்செய்தபடியாலும் அந்தத் திருப்
பதியே ஆழ்வாருடைய திருமடலுக்கு ப்ரதானலக்ஷ்யமான ஸ்தல
மென்று கொள்ளப்பட்டது போலும், பெரிய திருமடலின் தனிய
னோடும் இக்கருத்து இணங்கும்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

திருமங்கை மன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமடல்.

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம்

உபய வேதாந்த வித்வான் அண்ணங்கராசாரியர்

முன்னோருரைகளைத்தழுவி எளிய நடையில்

தெனிய எழுதிய

திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும் உரையுடன்,

காஞ்சீபுரம் யுனிட்டெட் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

1927.

ஸ்ரீ:

புஸ்தக விளம்பரம்.

ஸ்ரீமான் உ. வே. (காஞ்சீபுரம்) பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமிகள் அருளிச்செய்த க்ரந்தங்களும்
அவற்றின் விலையும்:—

			ரூ.	அ.	ப.
திருப்பல்லாண்டு, பெரியாழ்வார் திருமொழி—	}	தெளிவுரை.	3	0	0
திருப்பாவையின் விரிவுரை ...			1	4	0
நாச்சியார் திருமொழியின் விரிவுரை ...			2	0	0
பெருமாள் திருமொழியின் விரிவுரை ...			2	0	0
திருச்சந்த விருத்தத்தின் விரிவுரை ...			1	12	0
திருமலை, திருப்பள்ளி யெழுச்சி, அமலனாதிபிரான்,) கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு—இவற்றின் விரிவுரை }			1	12	0
இராமா நுச நூற்றந்தாதியின் விரிவுரை ...			(அச்சில்)		
சிறிய திருமடல்—விரிவுரை ...			0	10	0
முகுந்தமாலையின் தெளிவுரை ...			0	8	0
ஆளவந்தார் ஸ்தோத்தரத்தின் தெளிவுரை ...			0	8	0
ஸ்ரீவாதராஜ ஸ்தவத்தின்—விஸ்தாரமான மணிப்ர வாள வியாக்கியானம் (தெலுங்கு விபி).			1	8	0
ஸ்ரீஸ்தவத்தின் ஷட ஷட ...			0	6	0
அதிமா நுஷ ஸ்தவத்தின் ஷட ...			0	12	0
ஆசார்யஹ்ருதய தாத்பர்யஸங்க்ரஹம் (தெலுங்குவிபி).			(அச்சில்)		
ஸ்ரீவசந பூஷண ஸாரம் ...			(அச்சில்)		
உபந்யாஸரத்நமாலா(க்ரந்தவிபி)[ஸம்ஸ்க்ருதபாஷை யில் சிறந்த 5 உபந்யாஸங்கள்]. }			0	6	0
ஸுதர்சந சதகம்—மணிப்ரவாள வியாக்கியானம். 26 ச்லோகம்வரை 1-ஸஞ்சிகை. }			0	10	0
கூரத்தாழ்வான் வைபவம் ...			0	4	0
திவ்யப்ரபந்த வைபவ விவேகம் (ஸம்ஸ்க்ருத நூல்)...			0	8	0

[இன்னும் பல புஸ்தகங்களும் உள்ளன.]

இவை கிடைக்குமிடம்:—

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு.

திவ்யப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை ஆபீஸ்,

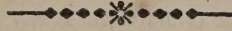
32, பந்தர் தெரு, G. T. மதராஸ்.

ஸ்ரீ.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருமடல்.

பெரிய திருமடல் என்னும் இத்திவ்ய ப்ரபந்தமானது இந்த உலகில் இருள் நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந் துரைத்த ஆழ்வார்களுள் பிரதானரான நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த சதுர்வேத ஸாரமான நான்கு திவ்ய ப்ரபந்தங்களுக்கு ஆறங்கங்கூற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆறு திவ்ய ப்ரபந்தங்களுள் ஒன்றும். [பெரிய திருமொழி, திருக்குறந்தாண்டகம், திருவெழுசுற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம்—என்பன ஆறு திவ்ய ப்ரபந்தங்களாம்.] ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் வகுத்தருளின அடைவில் முன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் பத்தாவது பிரபந்தமாக அமைந்தது இது.

ஆழ்வார் திருமடலருளிச் செய்யவேண்டிய காரணத்தையும், மடலின் ஸ்வரூபம் முதலியவற்றையும், திருமடற்பிரபந்தம் ஒரே

பாட்டு என்பதற்கு உள்ள உபபத்திகளையும், ப்ராஸங்கிகமாக மற்
றும் பல விஷயங்களையும் சிறிய திருமடல் முன்னுரையில் விரித்
துரைத்தோம்; அங்கே கண்டு கொள்க.

பரகாலநாயகி, கீழே சிறிய திருமடலில்—எம்பெருமான் பதறி
ஒடிவந்து மேல்விழுந்து தன்னைப் புணர்வதற்காக மடலூர்வே
னென்று சொன்னவிடத்திலும் அவ்வெம்பெருமான் வந்து தோன்
றிலனாகவே மடலெடுத்தே தீர்வதென்கிற தனது திண்ணிய
துணியை மீண்டும் விரிவாகக்கூறுகின்றான் இப்பெரிய திருமடலில்.
சிறிய அஸ்தாம் விட்டதில் காரியம், கைகூடவில்லை யென்று பார்த்
துப் பெரிய அஸ்தாம் விடுகிறான் போலும்.

கீழே கழிந்த திருமடல் நூற்றைம்பத்தைந்து அடிகளினு
லமைந்த கவி வெண்பா வாதலால் அது சிறிய திருமடலென்றும்,
இஃது இருநூற்றுத் தொண்ணூற்றே முடிகளினுலமைந்த கவி
வெண்பா வாதலால் பெரிய திருமடலென்றும் வ்யவஹரிக்க
லாயிற்று.

நாயகனும் நாயகியும் தெய்வ வசத்தால் ஏகாந்தமான ஒரிடத்
திலே ஸந்தித்துப் பாஸ்பரம் காதல் கொண்டு கொடுப்பாரு மடுங்
பாருமின்றித் தமது விருப்பத்தின்படி களவுப் புணர்ச்சி புணர்ந்து
பிரிந்தபின்பு ஆற்றாமைவிஞ்சி அதனால் நாணம் முதலியன அழிந்து
இவர்களுள் ஒருவர் மற்றொருவரது வடிவத்தையும் ஊரையும்
பேரையும் தமது ஊரையும் பேசையும் ஒரு படத்திலெழுதி அந்தச்
சித்திர படத்தைக் கையிற்கொண்டு பனைமடலினால் ஒரு குதிரை
யுருச்செய்வித்து அதன்மீது தாம் ஏறி அதனைப் பிறரால் இழுப்
பித்து வீதிவழியேபலருங்கூடும் பொதுவிடங்களிலெல்லாம் செல்லு
பவராவர்; இது, மடலூர்தலெனவும் மடன்மாவேறுதலெனவும்
படும். இதற்குப் பயன்—இவரது இக்கடுந் தொழிலைக்கண்டு அத
னால் இவரது பெருவேட்கையை புணர்ந்து நாயகனோ நாயகியோ
தானே ஓடிவந்து கூடுதல், உறவினராயினும் அரசனாயினும் வெளிப்
படையாக மணஞ்செய்விக்கப் பெறுதல், இல்லையாகில் முடிந்து
பிழைத்தல் ஏதேனுமாம். இம்மடற்றிறம் ஆடவர்க்கே பெரும்
பாலும் உரியது. அளவுக்கு விஞ்சின ஆசையின் மிகுதியால் மக
ளிர்க்கும் சிறுபான்மை வரும். அன்றியும், மடலூர்தல் ஆடவர்க்கே
உரியதென்றும், மடலூர்வேனென்று சொல்லுதல் இருபாலர்க்கு
முரியதென்றும் உணர்க.

ஆழ்வாருடைய திருமடல்களிரண்டும்—‘மடலூர்வேன், மடலூர்வேன்’ என்று பகட்டினவளவேயன்றி மெய்யே மடலூர்ந்தமையில்கை. சிறியதிருமடலில் வாஸவதத்தையை எடுத்துக்காட்டினதுபோல் இப்பெரிய திருமடலில் ஸீதை, வேகவதி, உலாபிகை, உஷை, பார்வதி என்னும் மாதர்களை மடலூர்ந்தவர்களாக ஆழ்வார் எடுத்துக் காட்டியிருப்பது கொண்டு ‘அந்த மாதர்கள் மடலூர்ந்தார்கள்’ என்று எண்ணவேண்டா; பின்னை அவர்களை இவர் எடுத்துக் காட்டினது ஏதுக்காக வென்னில்; கேண்மின்;—‘பேறு பெறுவதற்கு ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யொன்றுங்கூடாது; காஷ்ட லோஷ்டாதிகளான அசேதநம்போலே வாயடைத்துக் கிடக்கவேண்டும்; எம்பெருமானுக்குத் திருவுள்ளமானபோது தானே பேறு பெறுவிப்பன்’ என்கொண்டிருப்பார்களின் கொள்கையைத்தள்ளி ‘என்னை விரைவில் சேர்த்துக்கொள், என்னை விரைவில் சேர்த்துக்கொள்’ என்று பதறுகை வேண்டுமென்பதை ஸ்தாபிக்க நினைத்த ஆழ்வார், ஸாமான்யமாக உலகத்திலுள்ள பெண்கள் தங்கள் கணவனோடு சேர்வதற்கு எவ்வாறு பதறுகின்றார்களோ அவ்வாறுகவேதான் பகவத்காமுகர்களும் பகவானோடு சேர்வதற்குப் பதறவேண்டுமென்று நிரூபிக்கவேண்டி, ‘அப்படி பதறின பேர்களுண்டு; தங்கள் இஷ்ட விஷயத்தில் காதல் கிளர்ந்து நிர்ப்பந்தரூபமாகக் கலந்து மகிழ்ந்த அக்காதலிகளை யாரும் பழித்திலர்; அவர்களுடைய காமத்தை மஹர்ஷிகள் கொண்டாடியே யிருக்கின்றனர்’ என்பதற்காகச் சில பெண்ணரசிகளை எடுத்துக்காட்டின ராழ்வார் என்றுணர்க.

ஆகவே, ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தால், மடலூர்வதாவது பேற்றுக்குப்பதறுவதைக் காட்டுகிறவளவேயன்றி மற்றபடி ஹேயமான க்ரியாகலாபமல்ல வென்பதும் உய்த்துணரத் தக்கது. காமத்தின் அதிசயத்தைக் காட்டும் வகையில் மடலூர்தல் என்னுஞ் சொல்லைத் தமிழர் உபயோகித்திருப்பதால், ஹேயமான காமத்தின் ஸ்தாநத்திலே பகவத்காமத்தை ஏற்றுக்கொண்ட ஆழ்வார்கள் தமது காமாதிசயத்தை அந்த மடல்சப்தத்தையிட்டே வெளியிட்டார்கள் என்னுமிதுவே ஸாரம். பகவத்காமம் அளவற்றிருந்தாலும் பதறலாமோ என்கிற சங்கைக்குப் பரிஹாரம் சிறிய திருமடல் முன்னுரையில் விரிய வரைந்தோம்.

சிறிய திருமடல் போலவே இப்பெரிய திருமடலும் ஸ்த்ரீத்வ பாவனையாலே அருளிச் செய்வதாம்; “மானோக்கினன்ன நடையா ரலரச ஆடவர்மேல், மன்னு மடலூரா ரென்பதோர் வாசகமும், தென்னுரையிற் கேட்டறிவதுண்டதனையாம் தெளியோம்”— “என்னுடைய நெஞ்சமறிவு மினவளையும் பொன்னியலு மேகலையுமாங் கொழியப் போந்தேற்கு”—“என்னுடைய பெண்மையு மென்ன லனு மென்முலையும்.....முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக்காப்ப தோர் மன்னுமருந் தறிவீ ரில்லையே” இத்யாதி ஸ்ரீ ஸூக்திகளில் ஸ்த்ரீஸமாதி வெளிப்படுமாறு காண்க. *

பெரிய திருமடலின் தனியன்.

(பிள்ளை திருநறையூரையார் அருளிச் செய்தது.)

நேரிசை வேண்பா.

போன்னுலகில் வானவரும் பூமகளும் போற்றிசேயும்
நன்னுதலீர் நம்பி நறையூரார்—மன்னுலகில்
என்னிலைமை கண்டு மிரங்காரே யாமாகில்
மன்னு மடலூர்வன் வந்து.

நல் நுதலீர்	அழகியநெற்றியையுடையமாதர்காள்!
பொன் உலகில் வானவரும்	பரமபதத்திலுள்ள நித்யஸூரிகளும்
பூ மகளும்	தாமரைப்பூவிற் பிறந்த பிராட்டியும்
போற்றி செய்யும்	தோத்திரம் செய்யப்பெற்ற
நறையூரார்	திருநறையூரில்எழுந்தருளியிருப்பவனும்
நம்பி	கல்யாண குணபரிபூர்ணனுமான எம் பெருமான்
மன் உலகில்	ப்ரவாஹதோ நித்யமான இந்நிலத்தில்
என் நிலைமை கண்டும்	எனது, அவஸ்தையைக் கடைக்கித்தும்
இரங்கார் ஆம் ஆகில்	க்ருபை செய்தருளாவிடில்
வந்து	திருப்பதிகள்தோறும் வந்து
மன்னு மடல் ஊர்வன்	நி த் தி யம் மடலூர்ந்து கொண்டே யிருப்பேன்.

—***—இது ஆழ்வாருடைய பாவனையாகவே பேசின பாசரம். ஆழ்வாருடைய திருநாமத்தைச் சொல்லி வணங்குதல், அவர் அவ தரித்த ஊரைச் சொல்லிப் புகழ்தல், அவர் அருளிய ஸ்ரீ ஸ-ஓக்தி யின் பெருமையையோ உட்கருத்தையோ எடுத்துரைத்தல் ஆகிய இவை பெரும்பாலும் தனியன்களில் வரும். இத்தனியன் அங்ங னல்லாமல் ஆழ்வார் பிரபந்தம் பேசுகிற பாவனையாகவே அமைந் துளதென்பதும், இதனால் இத்தனியன் அருளிச்செய்த ஆசிரி யர்க்கு ஆழ்வாருடைய த்யானம் முற்றி பாவநாப்ரகர்ஷத்தால் தந் மயதவம் உண்டாயிற்றென்பதும் அறியத்தக்கன.

நன்னுதலீர்! என்கிற ஸம்போதநம்—ஸ்தரீபாவமடைந்த ஆழ் வார் [பரகால நாயகி] தோழிகளை நோக்கி விளிப்பதாகக் கொள்க. பரமபதவாஸிகளான நித்யஸ-ஓரிகளும் பெரிய பிராட்டியாரும் வந்து மங்களாசாஸனம் செய்யப்பெற்ற திருநறையூ ரெம்பெருமான் என் ஆற்றாமையைக் கண்டும் ஓடிவந்து கலவி செய்தருளாவிடில் மடலூர்வது தவிர்மாட்டேனென்கை. பொன்னுலகு என்று ஸ்வர்க்க லோகத்தைச் சொல்லவுமாம். பூமகனும் என்றும் பாட முண்டு; பூவிற் பிறந்த பிரமனும் என்றபடி.

போற்றி—இகரவிசுதிபெற்ற தொழிற் பெயர்; இனி, போற்றி் செய்யும் என்பதற்கு—போற்றி என்ற சொல்லைக்கொண்டு வாழ்த்தப் பெற்ற என்னுமாம்: இப்பொருளில் போற்றி என்பது போற்றியு என்னும் வியங்கோளின் அநுகரணம்; ஈறு தொக்கு வந்ததென்க.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

இத்திருமடலின் தாத்பர்யஸங்க்ரஹம்.

[இத்திருமடல் மற்றப் பிரபந்தங்களைப்போல நாலடிகோண்ட பாட்டுடைத்தல்லாமல் மிக நீண்டதோர் பிரபந்தமாய் முழுதும் ஒரே வாக்கியார்த்தமா யிருப்பதனால், கண்டம் கண்டமாக நாம் உரையிட்டுக்கொண்டு போவதில் ஆங்காங்கு பதப்போருங்கள் ஏற்பட்டாலும் அகண்ட வாக்கியார்த்தம் நேஞ்சிற் பதிவது அரிதாயிருக்க மாகையாலே அக்துறை நீங்க, மூலத்தைப் பெரும்பான்மை தழுவி இப்பிரபந்தத்தின் ஸாரமான தாத்பர்யம் இங்கே எழுதப்படுகின்றது—கற்போர் தம் மனம் தெளிய.]

எம்பெருமான் திருவனந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளியிலே சயனித்துக்கொண்டு ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி திருவடி வருடப்பெற்று ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்காக யோக நித்திரை செய்தருளுமளவில், தனது திருநாபிக்கமலத்திலே நான்முகக் கடவுளை ஸ்ருஷ்டிக்க, அப்பிரமன் நான்கு வேதங்களை வெளிப்படுத்தினான். அந்த வேதங்களில்—தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்று நான்கு புருஷார்த்தங்கள் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் மோக்ஷ மென்பது சரீரம் முடிந்த பிறகு கிடைக்கக்கூடிய புருஷார்த்தமென்று ஓதப்பட்டுள்ளது. அப்புருஷார்த்தத்தைப் பெற விரும்புமவர்கள் கனிகளையும் இலைகளையும் தின்று தாபஸர்களாய்க் குடிசைகளில் வஸித்தும் ஸூர்ய கிரணங்களைப் பகிழ்த்தும் நீர்நிலங்களில் மூழ்கிக் கிடந்தும் இப்படியே பல பல பாடுகள் பட்டு முடிவில் இவ்வுடலை யொழித்து மோக்ஷத்துக்குச் சென்றார்களென்று ஏடுகளில் எழுதி வைத்திருப்பதைப் படிக்குமித்தனையேயன்றி, ‘இன்னான் இன்ன காலத்தில் மோக்ஷமடைய நான் கண்டேன்’ என்று மெய்யே கண்டறிந்தார் சொல்லக் கேட்டதேயில்லை. ஆகையாலே மோக்ஷமென்னும் புருஷார்த்தமே பொய்யானது. அது மெய்யே உண்டென்னில்; ‘ஸூர்ய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு ஸூக்ஷ்மமான ரந்தரத்தின் வழியே போய் மோக்ஷத்தைப் பெற்று வந்தேன்’ என்று வந்தாரொருவரைக் காட்டிச் சொல்லுங்கள்: அங்ஙனே காட்டமாட்டாமல் ‘அவன் மோக்ஷமடைந்தான், இவன் மோக்ஷமடைந்தான்’ என்று பழம்பாட்டையே பாடிக்கொண்டிருக்கிற அவிவேகிகளுக்கு நாம் என்ன சொல்வது!.

அந்த மோகூ வார்த்தையை விட்டுத் துலையுங்கள். மற்ற தர்மார்த்த காமமென்ற மூன்று புருஷார்த்தங்களுள் முதல்தான தர்மத்தை அதுஷ்டித்த மஹான்கள் — தேவலோகத்திற் சென்று தேவர்களால் கொண்டாடப்பெற்றுச் சீரிய சிங்காசனத்திலே யிருந்துகொண்டு, ஆங்கு அப்ஸரஸ்ஸ்தரீகள் சாமரம்வீசிக்கொண்டே அருகே நின்று புன்முறுவல் செய்ய அதனை அதுபவித்தும், அவர்களது கடாசூ விசூணங்களைப் பெற்று மகிழ்ந்தும், அங்கேயுள்ள அழகிய கற்பகச் சோலைகளிலே அந்த மாதர்களுடனே கூடி விளையாடியும், அலங்காரங்களாற் சிறந்த அழகிய மண்டபத்தில் அம் மாதர்கள் வினை வாசிக்கக்கேட்டு ஆநந்தித்தும், சிறந்த மாடமாளிகைகளில் அம்மாதர்கள் ஆச்சரியமாக விரித்த படுக்கையின்மேல் படுத்துக்கொண்டு இனிய தென்றற்காற்று வீசப்பெற்று அழகிற் சிறந்த அம்மாதர்களின் ஸம்சுலேஷத்தைப் பெற்றும் இப்படியாகச் சில போகங்களை அதுபவித்து மகிழ்வார்கள்; இது வாய்த்து தர்ம புருஷார்த்தத்தாற் பெறும் பேறு.

இரண்டாவதான அர்த்த புருஷார்த்தத்தின் பலனும் இப்படிப்பட்டதேயாம். (ஏனென்றால், அர்த்தமுள்ளவர்களே தர்ம மதுஷ்டிப்பவர்களாதலால் தர்மத்தின் பலனாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டதுதானே அர்த்தத்திற்கும் பரம்பரயா பலனாகத் தேறக்கடவது.) ஆக, தர்மம் அர்த்தம் என்ற இரண்டு புருஷார்த்தங்களாலும் (கீழ் விவரித்தபடி) காமபுருஷார்த்தமே பலனாகப் பெறப்படுதலால் காமமே ப்ரதாந சேஷியான புருஷார்த்தமென்றும் அறம்பொருள்கள் அக்காமத்திற்கு சேஷபூதமான புருஷார்த்தங்களென்றும் கொண்டு காமத்தையே நாம் கடைப்பிடித்தோம். அது தன்னில், ஆபாஸமான காமத்தை யொழித்து ஸ்திரமாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயுமுள்ள பகவத் காமத்தைப் பற்றினோம். அது கைபுகுவதற்காக இப்போது நாம் மடலூரத் துணிந்தோம். ‘நாயகனை நோக்கி நாயகியானவள் மடலூரத் தகாது’ என்று தமிழர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோமாகிலும் நாம் இவ்விஷயத்தில் தமிழர் மரியாதையை உதறித்தள்ளுவோமத்தனை; ‘ஸ்தரீகளுக்கு மடலூருகையே புருஷார்த்தம்’ என்று உபபாதிக்கிற ஸ்ரீராமாயணதிகள் ஸம்ஸ்கருத பாஷையில் உள்ளனவாகையால் நாம் அவ்வட நெறியையே பேணி மடலூரக் கடவோம்.

என்னைப்போலே காம புருஷார்த்தத்தை விரும்பாதவர்கள் (எப்படிப்பட்டவர்களென்றால்,) சந்தரத்தின் தன்மையை அறியாத

வர்கள்; குழலோசையிலே ஈடுபடாதவர்கள்; காளைகளின்கழுத்திலே யணை ஒலிக்க ஆவ்வொலி கேட்டுச் சுருண்டு போகமாட்டாதவர்கள்; பனைமரத்தின்மீது வாயலகு கோத்திருக்கின்ற அன்றிற் பறவையின் ஆர்த்த நாதத்தைக் கேட்டு உருகி யிரங்காதவர்கள்; நாயகனை யொழியவும் நிலாவிலே படுக்க வல்லவர்கள்; மன்மதன் தனது ஷஷ்ப பாணங்களைத் தொடுத்துப் பிரயோகிக்கவும் மடலூரப் புறப் படாமல் சலியாதே யிருப்பவர்கள்; தனிக் கிடையிலே தென்றல் வந்து வீசவும் திக்கதுவினாற்போலே வருந்துதலின்றியே பரம ஸுகமாக உறங்கவல்ல அரவிக-புஞ்ஜங்கள் பின்னையும் ஒரு சுற்றுத் தடிக்கட்டும்; நாயக விரஹத்துக்கு வாடாதே வதங்காதே கிடந்து மேன்மேலும் செல்வங்களை அதுபவிக்கட்டும். அப்படிப்பட்ட அரவிக ஸ்தரீகளைப்பற்றி நமக்குக் கவலையிலலை.

நாயகனைப்பிரிந்துதறித்திருக்கமாட்டாதேமடலூருமாபோலே புறப்பட்டுப் பின் சென்று மகிழ்ந்த மஹாநுபாவைகளான மாதர்களில் சிலரைச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள். தசரத சகாவர்த்தியின் வார்த்தையை ஆதரித்துத் திருவபிஷேகத்தை யொழிந்து ராஜ்யத்தை உபேஷித்து மிகக் கொடிய காட்டிலே இராமபிரான் எழுந்தருள ஸீதாபிராட்டியும் கூட எழுந்தருளவில்லையா? அழகிற் சிறந்த வேகவதி யென்பா ளொரு கன்னிகை தான் தனது காதலனைக் காணவொண்ணாதபடி தமையன் தடுக்கச் செய்தேயும் அதனை லக்ஷ்யம் பண்ணாமல் பதறிச் சென்று போர்க்களத்திலே போய் நாயகனைப் பற்றிப் பிடித்து நகரத்திலே கொணர்ந்து புணர்ந்தாளன்றோ. உலூபிகை யென்கிற நாக கன்னிகை அர்ஜுனனைக் கண்டு கூழுற்றுத் தனது நகரத்திற்கு அவனை யழைத்துக்கொண்டு சென்று அதுபவித்து மகிழவில்லையா? மஹாபாரதத் திலுள்ள இக் கதையை நீங்கள் கேட்டதில்லையா? இன்னமும், பாணஸூர லுடைய பெண்ணாகிய உஷை யென்பவள் சித்ரலேகை யென்னும் தன் தோழி மூலமாக அநிருத்தாழ்வானை வரவழைத்துக்கொண்டு ரமிக்க வில்லையா? உங்களுக்கு நான் எத்தனை திருஷ்டாந்தங்காட்டுவேன்? பார்வதியானவள் * ஊன்வாட வுண்ணாது உயிர் காவலிட்டு உடலிற் பிரியாய் புலனைந்தும் நொந்து தான் வாட வாடத் தவஞ் செய்து பரமசிவனைப் பெற்று மகிழ்ந்தாளென்கிற கதை உங்களுக்குத் தெரியாதா? இவ்வளவும் நான் சுருங்கச் சொன்னேன்; விஸ்தரித்துச் சொல்ல வ்யாஸபராசராதிகளே வல்லவர். இந்தப் பழங் கதைகள் கிடக்கட்டும்.

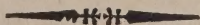
யானுற்ற நோயை யான் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்;—நான் திருநறையூ ரெம்பெருமானை ஸேவிக்கச் சென்று ஸந்திதியுள்ளே புகுந்து பார்த்தேன்; பார்த்தவுடனே அவ்வெம்பெருமானுடைய திருமார்பு திருவதரம் திருவடி திருக்கை திருக்கண் ஆகிய இவ்வவயவங்கள் நீலகிரிமேல் தாமரைக்காடு பூத்தாற்போல் பொலிந்தன; திருவரைநாண் திருத்தோள்வளை திருமகர குண்டலம் ஹாரம் திரு வபிஷேகம் ஆகிய திருவாபரணங்கள் பளபள வென்று ப்ரகாசித் தன. அவ் வெம்பெருமான் பக்கத்தில்—அன்னம் போன்ற நடை யழகும் மான் போன்ற நோக்கழகும் மயில் போன்ற கூந்த லழகும், மின்போல் நுண்ணிய இடையழகும், வேய் போன்ற தோளழகும், செப்புப் போன்ற முலையழகும், கோவை போன்ற வாயழகும், கெண்டை போன்ற கண்ணழகு முடையளான பெரிய பிராட்டியார் இளவஞ்சிக் கொடிபோலே நின்றதையுங் கண்டேன்; கண்டதும் அறிவு போயிற்று; பல விகாரங்களுண்டாயின. இப்படி வருத்தப்படாநின்ற எனக்குக் கடலோசை வந்து மேன்மேலும் ஹரிமலையைப் பண்ணுகின்றது; எல்லார்க்கும் இனிதான நிலா எனக்குத் தீ விசுகின்றது; குளிர்ந்த நிலா சுடும்படியாக ஸங்கல்பித் தவனாரோ அறியேன்.

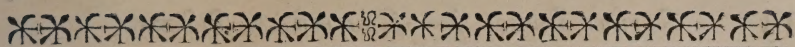
இவ்வளவேயோ? எல்லார்க்கும் ஆநந்தகரமாக மலயபர்வதத் தினின்றும் வருகின்ற தென்றல் எனக்கு அழலை விசாநின்றது.. பனைமரத்தின்மீது தாமரைத்தண்டாலே செய்த கூட்டிலிருந்து கொண்டு அன்றிற் பறவையின் பேடை லகுவான ஸ்வரத்தோடே கூவுவதும் என் நெஞ்சை அறுக்கின்றது. என் செய்வேன்? கொடிய னுன மன்மதனும் தனது கருப்புவிடலை வளைத்து என்னையே இலக் காக்கக்கொண்டு புஷ்பபாணங்களைப் பிரயோகிக்கின்றானே, நானிதற் குத் தப்பிப் பிழைக்கும்படி செய்வாராருமில்லையே!. எனது தேஹ குணங்களும் ஆத்ம குணங்களும் திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமா னுடைய ஸம்சலேஷத்துக்கு உறுப்பாகாவிடில் இவற்றாலென்ன பயன்? ஒருவரும் புகக்கூடாத காட்டிலே மணம்மிக்க புஷ்பம் புஷ் பித்துக் கமழநின்றால் ஆர்க்கு என்ன பயன்? எம்பெருமானோடு அணையப்பெறாதே விணை வளர்ந்து கிடக்கின்ற இம் முலைகள் எப் போதும் கண்ணெதிரே தோன்றி நின்று மார்புக்கும் பாரமாக வருத்துகின்றனவே, இம்முலைகள் துலைந்தொழிய மருந்துதருவாரு மில்லையே!. செவிக்கு இனிதாகக் கேட்கத்தக்க விடை மணிக்குர லும் என் காதுக்குக் கரோமாயிரா நின்றது. இந்தத் துன்பங்களெல் லாம் நீங்கி நான் வாழும் வகை ஏதேனுமுண்டோ? சொல்லீர்.

தென்றல் முதலான இவை யெல்லாம் என்மேல் படையெடுக்கும்படி செய்த மஹாநுபாவன் எனக்குத் தெரியாமை யில்லை; அவனாகிறான் திருத்துழாய்மார்வன்; சந்திரனுக்குண்டான க்ஷயத்தைப் போக்கிக் காத்தருளினவன்; காளமேகத் திருவுருவன்; காயாம்பூவண்ணன்; கடலில் அணைகட்டி இலங்கை புக்குப் போர்க்களத்திலே இராவணனைக் கொன்றொழித்தவன்; தேவர்களனைவர்க்கும் குலபாதகனாயிருந்த ஹிரண்ய கசிபுவை நரசிங்க வுருக்கொண்டு தன்மடியீது போட்டுக்கொண்டு மார்பு கிழிய வதைத்திட்டவன்; திருவாழி கொண்ட பெருவீரன்; வராஹாவதாரஞ் செய்தருளி பூமிப்பிராட்டியை உத்தரித்தவன்; கடல் கடைந்து வானவர்க்கு அமுதளித்தவன்; வாமநரூபியாய் மாவலிபக்கம் சென்று த்ரிவிக்காமனாகி உலகமெல்லா மளந்தவன்; ஸாக்ஷாத் சரியஃபதியாயுள்ளவன்; நன்கு அறிவேன்;

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானைத் திருவிண்ணகர் திருக்குடந்தை.....திருக்கண்ணபுரம் திருநறையூர் முதலான திருப்பதிகளிலே சென்று சேவித்து “ஸ்வாமிந்! இப்படிதானா என்னைக் கைவிடுவது? விரஹம் தின்ற உடம்பைப்பாரீர்” என்று என் அவஸ்தையை விண்ணப்பஞ் செய்வேன்; அதுகேட்டுத் திருவுள்ளமிரங்கித் திருமார்போடே என்னை அணைத்துக் கொள்ளா தொழியில், மாதர்களும் வைதிகர்களும் பக்தர்களும் அரசர்களும் திராண்டுகட்கு குடிடங்கள்தோறும் புகுந்து அவனது ஸமாசாரங்களை யெல்லாம் பலரறிய விளம்பரப்படுத்துவேன்.

அவை எவை யென்னில்; இடைச்சேரியில் தயிர் வெண்ணெய் திருடி இடைச்சிகள் கையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு உரலோடே கட்டுண்டு ஏங்கி யழுது நின்ற நிலைமை,—தேவேந்திரனுக்கு இட்ட சோற்றையெல்லாம் தானே பெரும்பூத வடிவுகொண்டு வயிறுராத் தின்று நின்ற வெட்கக்கேடு,—சேவகன் என்று பலரும் ஏசும்படியாகப் பாண்டவர்கட்குத் தூதுசென்ற செலவு,—கூத்தாடியென்று பெண்கள் கூறும்படி குடக்கூத்தாடினமை,—தன்னை யாசைப்பட்டு வந்த சூர்ப்பணகையின் காதையும் மூக்கையும் ஆரிந்துவிட்ட புன்மை,—ஒரு ரிஷியின் பேச்சைக்கேட்டுத் தாடகை யென்ற ஒரு ஸ்த்ரீயைக் கொலை செய்த சிறுச்சேவகம்,—இவை போல்வன மற்றும் பல ஸமாசாரங்களையும் தெருவிலே எடுத்துவிட்டு நாடு நகரமும் நன்கறிய மடலூர்வேன் காண்மின்—என்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

ஸ்ரீ:

திருமங்கை மன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

பெரிய திருமடல்.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய திவ்யார்த்த தீபிகை யென்னும் விரிவுரையுடன் கூடியது.]

மன்னிய பல்பொறிசே ராயிரவாய் வாணரவின்
சென்னி மணிக்குடுமித் தேய்வச் சுடர்நடுவுள்
மன்னிய நாகத் தணைமேலோர் மாமலைபோல்
மின்னு மணிமகர குண்டலங்கள் வில்வீசத்
துன்னிய தாரகையின் பேரோளிசே ராகாசம்
என்னும் விதானத்தின் கீழால் இருகடரை
மன்னும் விளக்காக வேற்றி மறிகடலும்
பன்னு திரைக்கவரி வீச நிலமங்கை
தன்னை முனநா ளளவிட்ட தாமரைபோல்
மன்னிய சேவடியை வானியங்கு தாரகைமீன்
என்னும் மலர்ப்பிணைய லேய்ந்த மழைக்கூந்தல்
தென்ன னுயர்பொருப்புந் தேய்வ வடமலையும்
என்னு மிவையே முலையா வடிவமைந்த
அன்ன நடைய வணங்கே அடியிணையைத்
தன்னுடைய வங்கைகளால் தான்தடவத் தான்கிடந்தோர்
உன்னிய யோகத் துறக்கந் தலைக்கோண்ட
பின்னைத் தன்னாபி வலயத்துப் பேரோளிசேர்
மன்னிய தாமரை மாமலர்பூத் தம்மலர்மேல்
முன்னந் திசைமுகனைத் தான்படைக்க மற்றவனும்
முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்.....—

பதவுரை

வாழ்ந்திடுக.

மன்னிய

தான்

எம்பெருமானாள், [மங்ளாசரணம்]

பல் பொறி சேர் ஆயிரம் } பல புள்ளிகளையும் ஆயிரம் வாய்களை
வாய் வாள் அரவின் } யும் ஒளியையுமுடையனான திருவனந்
தாழ்வா னுடைய

சென்னி மணி குடுமி படங்களில் விளங்குகின்ற மாணிக்கங்
களின் நுனிகளில் நின்றும் பரவுகின்ற

தெய்வம் சடர் நடுவுள் } திவ்யமான தேஜஸ் ஸமுஹத்தினி
மன்னி } டையே பொருந்தி

அநாகத்து அணை மேல் அந்தத் திருவனந்தாழ்வானாகிற சய
நத்தின்மேலே

துன்னிய தாரகையின் நெருங்கிய நகூத்தரங்கள் நன்கு விளங்
பேர் ஒளி சேர் ஆகாசம் கப் பெற்ற ஆகாசமாகிற மேற்கட்டி
என்னும் விதானத்தின் யின் கீழே,
கீழால் }

மின்னு மணி மகர குண்ட ரத்நங்கள் விளங்குகின்ற மகர குண்ட
டலங்கள் வில்வீச } லங்கள் பளபளவென்று ஜ்வலிக்கப்
பெற்றும்

இரு சடரை மன்னும் } திருவாழி திருச்சங்குகளாகிற இரண்டு
விளக்கு ஆக ஏற்றி } தேஜஸ்ஸுகளை என்றுமணையாத திரு
விளக்காகப் பெற்றும்

மறி கடலும் முனம் நாள் அலை யெறிகிற ஸமுத்ர ராஜன், முன்
நிலம் மங்கை தன்னை நெருகால் பூமிப்பிராட்டியை அளந்த
அளவிட்ட தாமரை திருவடித் தாமரையை நோக்கி—பரம்
போல் மன்னிய சே பின் அலைகளாகிற சாமரங்களை வீசப்
பெற்றும்,
பெற்றும்,
பெற்றும்,
கவரி வீச }

1. வான் இயங்கு தாரகை மீன் என்னும் மலர் பிணையல் ஏய்ந்த, 2. மழை கூந்தல், 3. தென்னன் உயர் பொருப்பும் தெய்வம் வடமலையும் என்னும் இவையே முலை ஆ, 4. அமைந்த வடிவு, 5. அன்னம் நடைய, 6. அணங்கு தான், 7. தன்னுடைய அம் கைகளால் அடி இணையை தடவ
1. ஆகாசத்திலேயுள்ள நகூத்தரங்களாகிற புஷ்ப புஞ்சங்களை அணிந்துள்ள வளாய், 2. மேகங்களாகிற கூந்தலையுடையளாய், 3. திருமாவிருஞ்சோலை மலையையும் திருவேங்கட மலையையும் முலையாகவுடையளாய், 4. பொருத்தமான ரூபத்தையுடையளாய், 5. அன்னத்தின் நடைபோன்ற நடையையுடையளாய், 6. தெய்வப் பெண்ணாகிய பூமிப்பிராட்டி, 7. தனது அழகிய கைகளாலே திருவடிகளைப் பிடிக்கப் பெற்றும். (ஆகிய இத்தனை விபவங்களுடனே)

ஓர் மா மலை போல் கிடந்து விலகாணமான வொரு கருமலையாய்ந்
தாற்போலே பள்ளி கொண்டு

ஓர் உன்னிய யோகத்து } விலகாணமாய் ஜகத் ரகாணத்தைச்
உறக்கம் தலைக்கொண்ட } சிந்திக்கிற யோகசித்திரையை மேற்
பின்னை } கொண்ட பின்பு

தன் நாபி வலயத்து தனது நாபீ மண்டலத்தில்

பேர் ஒளி சேர் மன்னிய } சிறந்த ஒளி பொருந்தியதும் என்று
தாமரை மா மலர் பூத்து } முழியாததுமான தாமரைப் பூவைப்
புஷ்பிக்கச் செய்து

அ மலர் மேல் அந்தத் தாமரைப் பூவிலே

மு ன் ன ம் திசைமுகளை } முதல் முதலாக நான்முகக் கடவுளை
தான் படைக்க } ஸ்ருஷ்டிக்க

மற்றவனும் அந்தப் பிரமன்

முன்னம் நால் மறைகள் } முதலில் நான்கு வேதங்களை வெளிப்
படைத்தனன் } படுத்தினான்.

—***—பிரபந்தாரம்பத்தில் மன்னிய என்றவிது—மங்களாசாஸ
நமாய்த் தனியே நிற்பதொரு வியங்கோள் வினைமுற்று; வாழிய
என்னுமாபோலே. மன்னிய—வாழ்கவென்றபடி. நாடுவாழ்க; எம்
பெருமான் வாழ்க; இத்திருமடல் வாழ்க. வடநூலார், ‘புநீரஸ்து’
என்றும் ‘ஸ்வஸ்தி’ என்றும் முகப்பில் எழுதுவதொக்கும் இது.

“காமபுருஷார்த்தத்தையே நான் முக்கியமாகக் கைப்பற்றி
னேன்’ என்று சொல்ல விரும்பிய ஆழ்வார், அதற்கு உறுப்பாகப்
‘புருஷார்த்தங்கள் நான்கு’ என்றும், ‘அப்புருஷார்த்தங்களை வெளி
யிட்டது வேதம்’ என்றும், ‘அந்தவேதம் நான்முகனால் வெளியிடப்
பட்டது’ என்றும், ‘அந்த நான்முகன் எம்பெருமானது உந்திக்
கமலத்தில் தோன்றினவன்’ என்றும், ‘அக்கமலம் எம்பெருமான்
ஜகத்ரகாணார்த்தமாக உறங்குவான்போல் யோகு செய்தருளின
காலத்து மலர்ந்தது’ என்றும் அருளிச்செய்யவேண்டி அந்த யோக
நித்ரார்த்தமான சயனத்தின் வைபவத்தை வருணிக்கிறார்—பல்
பொறிசேர் என்று தொடங்கி, தான் கிடந்து என்னுமளவால்.

உலகில் சாமான்யரான அரசர்கள் பள்ளி கொண்டால், கீழே மெத்தென்ற பஞ்சசயனமும், மேலே முத்துப்பந்தலும், பக்கங்களில் சிறந்த திருவிளக்குகளும், கால்மாட்டில் சாமரம்வீசும் பரிஜநங்களும் கால் பிடிக்கும் கிங்கரங்களும்—ஆக இத்தனை விபவங்கள் அமையக்காண்கிறோம்; ஸாக்ஷாத் பாம்புருஷன் பள்ளிகொண்டருளினால் அக்காலத்திய விபவங்கள் வருணிக்க முடியுமோ!. ஆயினும் சுருக்கமாக ஒருவாறு வருணிக்கிறார் ஆழ்வார்.

[பல்பொறிசேர் இத்தயாதி.] திருமேனி நிறையப் புள்ளிகளையுடையனும் ஆயிரம் பைந்தலைகளையுடையனும் மஹாதேஜஸ்வியுமான திருவனந்தாழ்வானுடைய படங்களிலேயுள்ள மாணிக்கமணிகளின் சிகைகளிலிருந்து கிளம்பி எங்கும் பரவியிராநின்ற ஆச்சரியமான தேஜோராசிகளால் முட்டாக்கிடப்பெற்ற அந்த சேஷசயனத்திலே, திருமகர்க்குழைகள் பளபளவென்று ஜ்வலிக்க, கரியமால் வரை போலே துயில்கின்றதாம் நாராயண பரஞ்சோதி. முத்துக்களென்னத்தக்க நக்ஷத்ரங்கள் நிறைந்த ஆகாசமண்டலம் மேற்கட்டியாக அமைந்தது; நிகரின்றி ஜ்வலிக்கின்ற திருவாழி திருச்சங்குகள் திருவிளக்குகளாயின; * அன்றிவ்வுலகமளந்த திருவடியின் விடாய்தீரப் பாற்கடல் தனது அலைகளையே சாமரமாக வீசிற்று; பூமிப் பிராட்டி திருவடி வருடாநின்றாள். ஆக இப்படிப்பட்ட விபவத்துடனே சேஷசயனத்திலே அமர்ந்து *உறங்குவான்போல் யோசு செய்யும் எம்பெருமான் தனது திருநாபியில் திவ்யமானதொரு தாமரைப்பூவைத் தோன்றுவித்து “உய்ய வுலகுபடைக்க வேண்டி உந்தியில் தோற்றினாய் நான்முகனை” என்கிறபடியே * அக்கொப்பூழ்ச் செந்தாமரைமேல் நான்முகனைத் தோன்றுவிக்க, அந்தப் பிரமன் நான்கு வேதங்களையும் வெளியிட்டனன்—என்றாராயிற்று.

ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்காக எம்பெருமான் பாற்கடலில் அரவணமேற்பள்ளிகொண்டு யோகசித்திரை செய்து தனது திருநாபியில் ஒரு கமலத்தையும் அதில் பிரமனையும் தோற்றுவித்து அப்பிரமனுக்கு நான்கு வேதங்களையும் ஒதுவிக்க, அவ்வேதங்கள் காட்டியபடியே அப்பிரமன் முன்னிருந்த வண்ணமாகவே உலகங்களைப் படைக்கிறுனென்பது நூற்கொள்கை.

சேன்னி—தலை; படமென்க. “சேன்னி மணிக்குடுமித் தெய்வச்சுடர்நடுவுள்” என்கிற விதனையே ஆளவந்தார் “*ਧਨੁਸੋਲਾ*”

“மன்னிய நாகத்து” என்று வினை யெச்சமாகப் பிரித்து, அந்நாகத்து என்பது அநாகத்து எனத் தொக்கியிருப்பதாகக் கொண்டு உரைக் கப்பட்டது; இதுவே நன்கு பொருந்தும். மன்னிய என்றே பிரித் துப் பெயரெச்சமாகக்கொண்டு நாகத்தினைக்கு விசேஷணமாக்கி உரைத்தலுமாம்; மன்னிய—படுக்கும்போது விரித்து மற்றபோது சுருட்டிவைக்க வேண்டாதே எப் போது ம் படுக்கையாகவே பொருந்தியிருக்கிற நாகமென்கை. இவ்வகைப் பொருளில், அகரச் சுட்டு வருவித்துக் கொள்ள வேண்டியது அவசியமாம்.

மாமலை போல்—மா என்று கருமைக்கும் பெருமைக்கும் வாச கம். “நாகத்தினைமேல் ஓர் மாமலை போல் தான் கிடந்து” என்று அந்வயம். மகர குண்டலம், தாரகா, ஆகாசம், விதாநம், — வட சொற்கள். [வில்லிச] வில்—ஒளி. இருசுடரை என்று ஸ-ஓர்ய சந்திரர்களைச் சொல்லவுமாம்.

இந்த வர்ணனையில் ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடும்; அதாவது— இங்கு எம்பெருமானுடைய திருக்கண்வளர்த்தியைச் சொல்லுகிற விது ஜகத் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னேயுள்ள படியைச் சொல்வதாகை யாலே, அக்காலத்தில், “ஒன்றுந்தேவு முலகு முயிரும் மற்றும் யாதுமில்லாவன்று” என்றும் “பன்மைப் படர்பொருள் ஆதுமில் பாழ் நெடுங்காலத்து” என்றும் ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடி ஸ-ஓர்ய சந்திர நகைந்திரைகள் ஒன்றும் இல்லையாதலால் இல்லாத அவற்றை யிட்டு வருணிக்கிற விது எங்ஙனே பொருந்தும்?—என்று. நம் ஸித்தாந்தத்தில் முன்பு இல்லாத வஸ்துவுக்குப் புதிதாக ஸ்ருஷ்டி யென்பதில்லை; ஸ-ஓக்ஷம் ரூபமாயிருந்த பொருள்களை ஸ்தூலரூப மாக்குவதே ஸ்ருஷ்டியாதலால் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னே எல்லாம் ஸ-ஓக்ஷம் ரூபமாக இருக்குமனையே யாதலால் அவற்றை ஆழ்வார் தமது சமத்கார சக்தியால் பெருக்கடித்து வருணிக்கிறாரென்க. வேறுவகையான ஸமாதாநங்களுமுண்டு.

கவரி—கவரி (கபரி) என்னும் வடசொல் கவரியெனத் திரிந் தது. “நிலமங்கை தன்னை முனநாளளவிட்ட தாமரைபோல் மன்

னிய சேவடியை (நோக்கி) மறிகடலும் பன்னுதிரைக் கவரிவீசு” என்று அந்வயம். சேவடிக்கு “நிலமங்கை தன்னை அளவிட்ட” என்று அடைமொழி கொடுத்ததனால் உலகளந்த ச்ரமந்திர ஸமுத்ர ராஜன் திரைக்கவரிகளை வீசின னென்பதாகக் கொள்க.

“வானியங்கு தாரகைமீன்” என்று தொடங்கி “அன்ன நடையவணங்கே” என்னுமளவும்—எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பிடிக்கின்ற பூமிப்பிராட்டியை வருணிப்பது. அவள் ஸ்திரீகளுக்கு உரிய லக்ஷணங்களோடு பொருந்தி யிருக்கின்றாளென்கிறது. ஆகாசமானது பூமிக்கு உச்சியின் ஸ்தாநத்திலே நிற்கிற படியால் அவ்வாகாசத்திலுள்ள நக்ஷத்ரங்களைச் சிரமீதணிந்த புஷ்பங்களாகக் கூறினர். தாரகா என்னும் வடசொல்லும் மீன் என்னும் தமிழ்ச் சொல்லும் நக்ஷத்ரங்களுக்குப் பெயராயிருக்க அவ்விரண்டு பதங்களையும் இங்குச்சேர்த்துப் பிரயோகித்தது எங்ஙனையெனில்; அச்விநீ, பரணீ, கிருத்திகை என்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிற நக்ஷத்ரங்களும், இந்த இருபத்தேழு நக்ஷத்ரங்கள் தவிர மற்றும் பல ஆயிரக்கணக்கான நக்ஷத்ரங்களுமாக இரண்டு வகுப்பு ஆகாசத்தில் உள்ளமையால் அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றித் தாரகை மீன் என இரண்டு சொற்களைச் சேர்த்து அருளிச் செய்தாரென்க. “நக்ஷத்ர தாரா கணங்கள்” என்று ஆரியர்கள் கூறுவதும் இக்கருத்துக் கொண்டேயாம்.

தேன்னனுயர் பொருப்பும் = “தென்னன் கொண்டாடும் தென் திருமாலிருஞ் சோலையே” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியை நோக்குக. அகஸ்திய முனிவர் வாஸஞ் செய்கிற மலயமலையிலே சென்று அம்முனிவர் முன்னிலையில் ‘தருமமே நடத்தக்கடவேன்’ என்று மலய மலையை யெழுதிக் கொடியெடுத்து அதனால் மலயத் வஜனென்று பேர்பெற்ற பாண்டிய ராஜனொருவன் தன் தவவலிமையால் நான்தோறுஞ் சென்று கங்காநதியில் நீராடி வருகையில் ஒரு நாள் தேர்மேலேறிப்பிறப்பட்டுக் கங்கையில் நீராடுதற்குச்செல்லும் போது வழியில் திருமாலிருஞ் சோலைமலை ஸமீபித்த வளவில் தேர் அப்பால் வடக்கே போகமாட்டாமல் நின்றுவிட, அப்பாண்டியன் ‘இங்கே ஒரு தீர்த்த விசேஷமும் தேவதா ஸநிதியும் இருக்க வேணும்’ என்றெண்ணி அத் தேரினின்னு இறங்கி ஆராய்ந்து

பார்த்தவளவில், அவ்விடத்திலே அப்பாண்டியனுக்கு அழகர் ப்ரத்யக்ஷமாக ஸேவை ஸாதித்து ‘முன்பு பிரமன் நம்மைக் காலைக்கழுவுகிறகாலத்திலே நமது காற்சிலம்பினின்று தோன்றிச் சிலம்பாறு என்று பேரைப்பெற்ற இவ்வாற்றிலே [தூபுர கங்கையிலே] ஸ்நானஞ் செய்’ என்ன, அவ்வரசன் அன்று முதல் கங்காஸ்நானஞ் செய்வதை விட்டிட்டு, அங்கே ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டு அழகர்க்குப் பலவகையடிமைகளுஞ்செய்து வரலாயினான் என்கிற இதிலுடையதான் அறியத் தக்கது. அப்பாண்டிய ராஜன் தென்திசைக்கும் பிரதான னுணமைபற்றித் தென்னன் எனப்பட்டான். அவனுடையதான் உயர்ந்த மலை என்று திருமாலிருஞ் சோலையைச் சொல்லுகிறது. தென் நன் என்று பிரித்து, தென் திசையிலே உள்ளதும் விலக்ஷணமுமான என்று உரைத்தலுமாம். பொருப்பு—மலை. தேய்வ வடமலை—தெய்வத்தன்மை பொருந்திய [திவ்யமான] திருவேங்கடமலை. ஆகிய இத்திருமலைகளிரண்டும் பூமிப்பிராட்டிக்குத் திருமுலைகளாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. “காரார்வரைக்கொங்கை” என்றாரே சிறிய திருமடலிலும். சிறந்த மேரு முதலிய மலைகளை நிலமங்கைக்குக் கொங்கையாகச் சொல்லலாமாயிருக்க அவற்றை விட்டுத் தென் வடமலைகளைச் சொன்னது—நாயகன் விரும்பிப் படுகாடு கிடக்குமிடமே முலையாகத் தகுதலால்.

உன்னிய யோகத்துறக்கம் — உன்னுதல்—ஆராய்தல். ‘எவ்விதமாக ஸ்ருஷ்டிக்கலாம்’ என்று ஆராய்ந்துகொண்டு தூங்குபவன் போல யோகுபுணர்வானிறே எம்பெருமான். நாபிவலயம்—வடசொல். பூத்து—பூக்க; எச்சத்திரிபு.

“மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்” என்றால் பிரமனே வேதங்களை ஸ்ருஷ்டித்தவனென்று பொருளாகிறதே, இது சேருமோ? வேதம் ஸ்வயம் வ்யக்தமென்றும் நித்யமென்றும் எம்பெருமான்கூட வேதகர்த்தா அல்லனென்றும் வித்தாந்தமாயிருக்க, இப்படி சொல்லலாமோ? என்னில்; “ॐ नमो भगवते वासुदेवाय” [அநாத் நிதநாஹ்யேஷா வாகுத் ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா] என்று ஸ்ம்ருதியில் கூறியுள்ளபடி சொல்லியிருக்கிற வித்தால் வேதங்களின் நித்யத்வமும் அபௌருஷேயத்வ

மும் குறைபுறுது. பிரமனது வாக்கில் நின்றும் ஆவிர்ப்பனித்த
மாத்திரமே கொண்டு படைத்தனன் என்றது. ருக்கு, யஜுஸ்,
ஸாமம், அதர்வணம் என்பன நான்மறைகளாம்.

ஆக இவ்வளவும்—இவ்வாழ்வார் அருளிச்செய்ய உத்தேசித்த
புருஷார்த்தங்களுக்கு மூலப்ரமாணமான வேதங்களின் வரலாற்
றைச் சொன்னாராயிற்று. அவனைமேற் பள்ளிகொண்டு யோகத்
துயில்புரிந்த எம்பெருமான் தனது நாபிக்கமலத்திலே பிரமனைப்
படைத்து அவனுக்கு நான்கு வேதங்களையும் சந்தை சொல்லி
வைத்தானென்றதாயிற்று. *

... .. அம்மறைதான்
மன்னு மறம்பொரு ளின்பம்வீ டேன்றுலகில்
நன்னேறி மேம்பட்டன நான்கன்றே நான்கினிலும்
பின்னையது பின்னைப் பெயர்தரு மென்பதோர்
தோன்னேறியை வேண்டுவார் வீழ்கனியு முழிலையும்
என்னு மிவையே நுகர்ந்துடலம் தாம்வருந்தித்
துன்னு மிலைக்குரம்பைத் துஞ்சியும் வெஞ்சுடரோன்
மன்னு மழல்நுகர்ந்தும் வண்தடத்தி னுட்கிடங்கும்
இன்னதோர் தன்மையரா யீங்குடலம் விட்டெழுந்து
தோன்னேறிக்கட் சென்று ரேனப்படுஞ் சோல்லல்லால்
இன்னதோர் காலத் தினையா ரிதுபெற்றார்
என்னவுங் கேட்டறிவ தில்லை.....—

அம்மறை தான்

அந்த வேதங்களானவை

மன்னும் அறம் பொருள் } நிலைநின்ற தருமம் அர்த்தம் காமம்
இன்பம் வீடு என்று } மோகமும் என்று

உலகில் நல் நெறி மேம் } இவ்வுலகில் நல்வழியாலே சிறப்பித்
பட்டன நான்கு அன்றே } துக் கூறப்படுகின்ற நான்குபுருஷார்த்
தங்கள் நிறைந்திருக்கப் பெற்றவை
யாம்;

நான்கினிலும்

அந்த நால்வகைப் புருஷார்த்தங்களி
லும்

பின்னையது

கடைசியில் சொல்லப்பட்ட மோகூத
மானது

பின்னை பெயர்தரும்

என்பது } இந்த சரீரம் தொலைந்தபிறகு உண்
டாகுமென்று (சாஸ்த்ரங்களில்) சொல்
வப்படுகிறது;

ஓர் தொல் நெறியை

விலகூணமாயும் அநாதியாயுமுள்ள
அந்தப் பரமபதத்தை (அல்லது, அர்ச்
சிராதி மார்க்கத்தை)

வேண்டுவார் தாம்

அடைய விரும்பும்பவர்கள்

வீழ் கனியும் ஊழ்இலையும்

என்னும் இவையே நுக
ர்ந்து } தானே பழுத்து விழுந்த பழங்களை
யும் சருகான இலைகளையுமே தின்று

உடலம் வருந்தி

காயக்லேசங்கள் பட்டு

துன்னும் இலைக் குரம்பை

நெருக்கமான பர்ணசாலைகளிற் கிடந்
துஞ்சியும் } தும்

வெம்கடரோன் மன்னும்

ஸூர்யனோடு பொருந்திய வெய்யிலை
அழல் நுகர்ந்தும் } பகிழ்த்தும்

வண் தடத்தினுள்

அழகிய தடாகங்களிலே மூழ்கிக்
கிடந்தும் } கிடந்தும்

இன்னது ஓர் தன்மையர்

ஆக இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவங்களை
ஆய் } யுடையராய்க்கொண்டு

ஈங்கு உடலம் விட்டு

இவ்வுலகில் சரீரத்தைவிட்டொழித்து
எழுந்து } மேலே கிளம்பி

தொல் நெறிக்கண் சென்

றார் எனப்படும் சொல்
அல்லால் } திரும்பி வருதலில்லாத வொரு ஸ்தா
னத்திலேபோய்ச்சேர்ந்தார்கள் என்று
சொல்வதைத் தவிர,

இன்னது ஓர் காலத்து

இனையார் இது பெற்றார் } இன்ன தினத்தில் இன்ன மறுஷ்யன்
என்னவும் கேட்டுஅறி
வது இல்லை } தான் என்று விளங்கச்சொல்லக் கேட்
டதேயில்லை.

—***—அந்த வேதங்களில், தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோக்ஷம் என நான்கு புருஷார்த்தங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த நான்கு புருஷார்த்தங்கள் தவிர இன்னுஞ் சிலவிஷயங்களும் வேதங்களிற் கூறப்பட்டிருக்குமோவென்று ஒருவர்க்கும் சங்கைபிறக்க வழியில்லாதபடி இங்கு ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறபடி பாருங்கள்; “வேதங்களில் நான்கு புருஷார்த்தங்கள் சொல்லப்பட்டன” என்று † வ்யதிகரண ப்ரயோகம் பண்ணால் “அம்மறை அறம்போருளின்பம் வீடென்று நான்கன்றே” என்று ‡ ஸமாநாதிகரண ப்ரயோகம் பண்ணியிருப்பதனால், வேதம்முழுமையும் இந்தநான்குபுருஷார்த்த ஸ்வரூபம்;—வேறில்லை என்றதாகிறது.

நன்னெறி மேம்பட்டன—‘மேம்பட்டன நன்னெறி’ என்று மாற்றி இயைத்து ச்லாக் கயமான புருஷார்த்தங்கள் என்று உரைக்கவுமாம். இங்கே ஒன்று சங்கிக்கலாம்;—சிறிய திருமடலில் “இப் பாரோர் சொலப்பட்ட முன்றன்றே” என்று மூன்றே புருஷார்த்தங்கள் உள்ளனவாகச் சொல்லி, “சிக்கனமற்றரானு முண்டென்பாரென்பது தானதுவும் ஓராமையன்றே உலகத்தார் சொல்லுஞ் சொல்” என்று நான்காவது புருஷார்த்த முண்டென்பவர்கள் அவிவேகிகளென்று தூஷித்தும் அருளிச்செய்த ஆழ்வார் தாமே இங்கு நான்கன்றே என்று நான்கு புருஷார்த்தங்களுண்டாகச் சொல்வது ஸ்வோக்திவிருத்தமாமே என்று, -- இது விருத்தமன்று; சிறிய திருமடலில் தமது ஸித்தாந்தத்தை முதல்முதலிலேநிஷ்கர்ஷித்துக் கூறிவிட்டு, பிறகு மோக்ஷ புருஷார்த்த முண்டென்பாருடைய பக்ஷத்தை அதுவதித்து மறுத்தார்; இதில், புருஷார்த்தங்கள் நான்கு என்கிற பக்ஷத்தை முதலில் அதுவதித்து விட்டு, அடுத்த படியாகவே மோக்ஷ புருஷார்த்த முண்டென்கிற பக்ஷத்தைக் கண்டித்து மூன்றே புருஷார்த்தங்க ளென்கிற ஸ்வஸித்தாந்தத்தையே தலைக்கட்டுகிறார். ஆகையால் இரண்டு திருமடல்களிலும்

† வ்யதிகரணப்ரயோகமாவது—பலவிபக்திகளால் செய்யும் பிரயோகம்; ‘இராமன் சந்திரனே ஓத்தவன்’ என்றால் இதில், இரண்டு வேற்றுமைகள் உள்ளமை காண்க,

‡ ஸமாநாதிகரண ப்ரயோகமாவது—ஒரே விபக்தியையுடைய பிரயோகம்; ‘இராமன் சந்திரனே’.

இவருடைய கொள்கை ஒன்றேயாம். பரமவைதிகரான ஆழ்வார் “நான்கு புருஷார்த்தங்கள் வேதப்ரதிபாத்யங்கள்” என்று முதலில் சொல்லிவிட்டு, உடனே, நான்காவது புருஷார்த்தமே இல்லையென்றும் மூன்றே யென்றும் சொல்வது அபசாரமன்றோ? அவைதிகராக மாட்டாரோ? என்று கேட்பார்க்குச் சிறிய திருமடலுரையிலே [பக்கம்—26.] ஸமாதானம் சொன்னோம். க ண் டு க ள் க. மோக்ஷத்தை இல்லை செய்தல் இவருடைய திருவுள்ளமன்று; வேறொரு தேஹத்தைப் பூண்டு வேறொரு காலத்தில் வேறொரு ஸ்தானத்தில் எம்பெருமானை அதுபவிப்பதற்காட்டிலும் இவ்வுலகத்திலேயே இப்போதே இவ்வுடம்போடே எ ம் பெ ரு மா னை அணைந்து மகிழ்வதே இவர்க்குப் பரமோத்தேச்யமாகத் தோன்றினமையால் “கொம்மை முலைகளிடர்தீரக் கோவிந்தற்கோர் குற்றேவல், இம்மைப்பிறவி செய்யாதே இனிப்போய்ச் செய்யுந் தவந்தானென்?” என்ற ஆண்டானைப்போலே மோக்ஷத்தில் வெறுப்பைக் காட்டுகின்றாரேயன்றி, உண்மையில் மோக்ஷ மென்பதொன்றே அஸத்யம் என்று ஸாதிப்பது இவர்க்கு விவக்ஷிதமன்றென்க.

அந்த மோக்ஷத்தைப் பெறுகிறவர்கள் இந்த சரீரம் கழிந்த பிறகே பெறுகிறார்களென்பது “மாணமானால் வைகுந்தங் கொடுக்கும் பிரான்” இத்யாதிகளால் ஸித்தமாதலால் அதனையருளிச்செய்கிறார்—நான்கினிலும் என்று தொடங்கி. மோக்ஷத்தைப் பெறுவதற்காக இங்கேயிருந்து படுகிற பாடுகளைப் பேசுகிறார் ஓர் தோன்றெறியை வேண்டுவார் என்று தொடங்கி. “ஊன்வாடவுண்ணாது உயிர்காவலிட்டு உடலிற்பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து, தான்வாடவாடத் தவஞ்செய்ய வேண்டா” என்றும் “காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசுகடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து தீயூடு நின்று தவஞ்செய்ய வேண்டா” என்றும் இவ்வாழ்வார்தாமே அருளிச் செய்தது காண்க. “பொருப்பிடையே நின்றுப் புனல் குளித்தும் ஐந்து நெருப்பிடையே நிற்கவும் நீர்வேண்டா” என்றார் பேயாழ்வாரும். “காயிலை தின்றுங் கானிலுறைந்துங் கதிதேடித் தீயிடை நின்றுங் பூவலம் வந்துந் திரிவீர்கான், தாயிலுமன்பன் பூமகள்நண்பன் தடநாகப், பாயன்முகுந்தன் கோயிலாங்கம்பணிவிரே” என்று உபதேசித்தார் பிள்ளைப்பெருமானும் கலம்பகத்தில். பொல்லா

வொழுக்கும் அழுக்குடம்புமற்று எம்பெருமானைப் பெற்றதுபவிக்க நினைப்பவர்கள், மனம்பொறிவழிபோகாது நின்றற்பொருட்டு நீர் பருகியும் காற்று நுகர்ந்தும் காய் கனி கிழங்கு சருகு வருக்கங்களை உண்டும் விரதங்களால் உண்டி சருக்கலும், கோடை காலத்தில் வெயில் நிலையிலும் பஞ்சாக்நிமத்தியிலும் நின்றலும், மாரிக்காலத் தும் பனிக்காலத்தும் நீர் நிலையில் பாசியேற நின்றலும் முதலிய செயல்களைமேற்கொண்டு அவற்றால்வருந் துன்பங்களைப்பொறுத்து இவ்வாறு சரீரத்தை யொறுத்து நல்வீடு செல்வர்களைன்பது அநி யத்தக்கது. எம்பெருமானை அர்ச்சாவதாரத்தில் நாம் எளிதாக அநுபவித்து ஆநந்திக்கலாமானபின்பு இப்படிப்பட்ட வீணை காயக்லேசங்கள் படவேண்டா என்று உபதேசிப்பார்கள் ஆழ்வா ராதிகள்.

தொன்னேறி என்று பரமபதத்தைச் சொல்லவுமாம்; பரம பதத்திற்குச்செல்லும்வழியாகிய அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தைச்சொல்ல வுமாம். நேறி—கோவிலும் மார்க்கமும். ஊழிலை—பழகிப்போனஇலை,— சருகு. இலைக்குரம்பை—இலைகளாற் சமைக்கப்பட்ட குடிசை,— பர்ணசாலை.

ஈங்குடலம் விட்டெழுந்து — “युष्मद् नृणां नृणां” [தூர் ஸபோ மாநுஷோ தேஹ?] என்று அருமையாகச் சொல்லப்பட்ட இந்த மதுஷ்யதேஹத்தைப் பெற்றுவைத்து இது கொண்டே எம் பெருமானை இஷ்டப்படி அநுபவித்து ஆநந்திக்க விரும்பாமல் அநி யாயமாக இவ்வுடலைப் பாழாக்க நினைக்கிறார்களே பாவிகள்! என்று வருந்துகின்றார் போலும்.

அருமந்த தேஹத்தைத்தான் இழக்கிறார்களே, அங்குச் சென் றுகிலும் ஏதாவது நல்ல பேற்றைப் பெறுகிறார்களோ; அது ஒன்று மில்லை; ‘அவன் மோகூதம் போனான், இவன் மோகூதம் போனான்’ என்று வாய்நோவச் சொல்வதைக் கேட்கிறோமேயன்றி ‘இன்ன நினத்தில் இன்னமதுஷ்யன் இன்ன ஸுகத்தைப்பெற்றான்’ என்று சொல்லக் கேட்டதே யில்லை. *

... .. உளதேன்னில்
மன்னுங் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள்
அன்னதோ ரில்லியி னுடுபோய் லீடென்னும்

தோன்னெறிக்கட் சென்றாரைச் சொல்லுமின்கள் சொல்
அன்னதே பேசு மறிவில் சிறுமனத்துஆங்கு [லாதே
அன்னவரைக் கற்பிப்போம் யாமே அதுநிற்க.....—

உளது என்னில்

(அடியோடு இல்லையென்று நான்
சொல்லுகிற அந்த மோகஷம்) உண்டு
என்கிற பகஷத்தில்,

மன்னும் கடுங்கதிரோன்
மண்டலத்தின் நல்
நடுவுள்

} நிபிடமாயும் தீக்ஷணமாயுமுள்ள கிர
ணங்களை யுடையனான ஸூர்யனு
டைய மண்டலத்தின் நட்ட நடுவே

அன்னதுலர் இல்லியின்
ஊடு போய்

} வாய்கொண்டு சொல்ல முடியாத அப்
படிப்பட்ட ஸூக்ஷ்மமான ரந்தரத்
தின் வழியே சென்று

விடு என்னும் தொல்
நெறி கண் சென்றாரை
சொல்லுமின்கள்

} மோகஷமென்று நீங்கள் சொல்லுகிற
ஒருஸ்தாரத்திற்குப் போய்த் திரும்பி
வந்தவர்களைக் காட்டுங்கள்;

சொல்லாதே

அப்படிப்பட்டவர்களைக் காட்டமாட்
டாமல்

அன்னதே பேசும்

(மோகஷமுண்டென்று சாஸ்தரத்தில்
சொல்லியிருக்கிறதென்று) பழம்பாட்
டையே பாடிக்கொண்டிருக்கிற

அறிவு இல் சிறு மனத்து
அன்னவரை

} விவேகமற்றவர்களும் சிறிய மனமு
டையவர்களுமான அவர்களுக்கு

கற்பிப்போம் யாமே

நாமோ தெளிவைப் பிறப்பிக்கவல்
லோம்; [அந்த அவிவேகிகளுக்கு நம்
மால் தெளிவுபிறப்பிக்கவொண்ணாது.]

அது நிற்க

அந்த மோகஷவார்த்தை அப்படி
கூடக்கட்டும்.

—***—ஏன் கேட்டதில்லை? “ஸகீஷுக்ஷ் ஸகீஷுக்ஷ்” [சுகோ
முக்தஃ, வாமதேவோ முக்தஃ] என்று சாஸ்தரங்கள் முறையிடுகின்
றனவே; சுகன் வாமதேவன் முதலானோர் மோகஷமடைந்தார்கள்

என்று சொல்லக் கேட்கவில்லையோ என்ன; அப்படி சொல்லி யிருப்பது போராது; ஒருமனிதன் என்கண்ணெதிரேவந்து நின்று “நான் ஸூர்ய மண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அதன் வழியே சென்று மோக்ஷம் போய்ச்சேர்ந்து கண்டு வந்தேன்” என்று அங் குப் போய்வந்தார் சொல்லக் கேட்கவேணும்; அப்படி ஒருவருஞ் சொல்லக் கேட்டதில்லை என்கிறார்.

“விடென்னுந் தொன்னெறிக்கண்சென்றுரை” என்றவிடத்து, சென்றுரை என்பதற்கு ‘சென்று திரும்பி வந்தவர்களை’ என்று பொருள் கொள்ளல் வேண்டும். அறிவு இல் சிறுமனத்து—மோக்ஷ முண்டென்று சொல்லுகிறவர்களுக்கு விவேகமில்லை; இனி விவேக முண்டாகலா மென்னவும் கூடாதபடி நெஞ்சங் குறுகியது என்கிறார்.

கற்பிப்போம் யாமே—இல்லாததொன்றை உண்டென்று சில அவிவேகிகள் சொன்னால் அவர்களோடு வாக்யார்த்தம் சொல்வது தானா எனக்குக் காரியம்; நான் பிடித்த புருஷார்த்தத்தை இனிதா கப் பேசுவது தவிர்த்து அந்த அறிவினிகளோடு வாதப்ரதிவாதம் பண்ணுவது எனக்கு வேலையன்று. அவர்கள் மனம் போனபடி ஏதேனும் சொல்லிக்கொண்டிருக்கட்டும் என்று கையொழிகிறார். “ஆரானு மாதானுஞ் செய்ய, அகலிடத்தை ஆராய்ந்து அது திருத்தலாவதே” என்ற நம்மாழ்வாரை ஒருபுடை ஒப்பர் இவர். *

முன்னநான் சொன்ன அறத்தின் வழிமுயன்ற
அன்னவர்தாங் கண்டிர்க ளாயிரக்கண் வானவர்கோன்
பொன்னகரம் புக்கமரர் போற்றிசேப்பப் பொங்கோளரிசேர்
கோன்னவிலுங் கோளரிமாத் தான்சுமந்த கோலஞ்சேர்
மன்னிய சிங்கா சனத்தின்மேல் வானேடுங்கண்
கன்னியரா லிட்ட கவரிப் பொதியவிழ்ந்தாங்கு
இன்னிளம்பூந் தேன்ற லியங்க மருங்கிருந்த
மின்னனைய நுண்மருங்குல் மேல்லியலார் வேண்முறுவல்
முன்னம் முகிழ்த்த முகிழ்நிலா வந்தரும்ப
அன்னவர்தம் மாளோக்க முண்டாங் கணிமலர்சேர்
பொன்னியல் கற்பகத்தின் காடுதேத் த மாடெல்லாம்
மன்னிய மந்தாரம் பூத்த மதுத்தியலை

இன்னிசை வண்டமருஞ் சோலைவாய் மாலைசேர்
 மன்னிய மாமயில்போல் கூந்தல் மழைத்தடங்கண்
 மின்னிடையாரோடும் விளையாடி வேண்டிடத்து
 மன்னு மணித்தலத்து மாணிக்க மஞ்சரிபின்
 மின்னி னொளிசேர் பளிங்கு விளிம்படுத்த
 மன்னும் பவளக்கால் செம்பொன்செய் மண்டபத்துள்
 அன்ன நடைய வரம்பையர்தங் கைவளர்த்த
 இன்னிசையாழ் பாடல்கேட் டின்புற் றிருவிசும்பில்
 மன்னு மழைதவழும் வாணிலா நீண்மதிதோய்
 மின்னி னொளிசேர் விசும்பூரும் மாளிகைமேல்
 மன்னு மணிவிளக்கை மாட்டி மழைக்கண்ணூர்
 பன்னு விசித்திரமாப் பாப்படுத்த பள்ளிமேல்
 துன்னிய சாலேகஞ் சூழ்கதவந் தாள்திறப்ப
 அன்ன முழக்க நெரிந்துக்க வாணீலச்
 சின்ன நறுந்தாது குடியோர் மந்தாரம்
 துன்னு நறுமலரால் தோள்கொட்டிக் கற்பகத்தின்
 மன்னு மலர்வாய் மணிவண்டு பின்தோடா
 இன்னிளம் பூந்தேன்றல் புருந்தீங் கிளமுலைமேல்
 நன்னறுஞ் சந்தனச்சே யுள்புலர்த்தத் தாங்கருஞ்சீர்
 மின்னிடைமேல் கைவைத் திருந்தேந் திளமுலைமேல்
 பொன்னரும் பாரம் புலம்ப வகங்குழைந்தாங்கு
 இன்ன வருவி னிமையாத் தடங்கண்ணூர்
 அன்னவர்தம் மானோக்க முண்டாங் கணிமுறுவல்
 இன்னமுதம் மாந்தி யிருப்பர் இதுவன்றே
 அன்ன வறத்தின் பயனாவ தொண்பொருளும்
 அன்ன திறத்ததே யாதலால் காமத்தின்
 மன்னும் வழிமுறையே நிறுநாம்.....—

முன்னம் நான் சொன்ன } (புருஷார்த்தங்களில்) முதலதாக நான்
 அறத்தின் வழி முயன்ற } எடுத்துச்சொன்ன தருமத்தின் வழி
 அன்னவர் தாம் } யிலே அதுஷ்டானஞ் செய்தவர்கள்

ஆயிரம் கண் வானவர் } ஆயிரங்கண்ணுடை இந்திரனுடைய
 கோன் பொன் நகரம் } அழகிய லோகத்திற்கென்று சேர்ந்து
 புக்கு }

அமரர் போற்றி செப்ப தேவர்கள் வாழ்த்தப் பெற்று,

பொங்கு ஒளி சேர் கொல் } மேன்மேலும் வளர்கின்ற ஒளியை
நவிலும் கோள் அரி மா } யுடையதும், கொல்லுந் தொழிலிற்
தான் சமந்த கோலம் } பழகின வலிய சிங்கத்தால் சமக்கப்
சேர் மன்னிய சிங்க } பட்டதும், அழகியதும், பொருத்த
ஆசனத்தின்மேல் } முடையதுமான சிங்காசனத்தின்
மேலே (இருந்துகொண்டு)

வாள் நெடு கண் கன்னி } வாள்போற் கூரிய நீண்ட கண்களை
யரால் இட்ட } யுடைய கன்னிகைகளாலே வீசப்
பட்ட

கவரி பொதி அவிழ்ந்து சாமரத்திரள்கள் (தம்மேல்வந்து) மல
ரப்பெற்று,

இன் இள பூ தென்றல் } இனிதாயும் மந்தமாயும் பரிமா
இயங்க } முடையதாயுமிருக்கிற தென்றல்
வந்து வீசப்பெற்று,

மருங்கு இருந்த மின் } அருகே யிருக்கிற-மின்போல் ஸூகீத்
அனைய நுண் மருங்குல் } மமான இடையையுடைய மாதர்கள்
மெல்லியலார் }

வெண் முறுவல் (தங்களுடைய) வெளுத்தபற்களாலே

முன்னம் முகிழ்த்த அபிப்ராயத்தை ஸூகிப்பிக்கின்ற

முகிழ் நிலா வந்து அரும்ப இளநிலா வந்து மேலேப் பரவிக்க

அன்னவர் தம் அப்படிப்பட்ட மாதர்களுடைய

மான் நோக்கம் உண்டு மானின் நோக்குப்போன்ற நோக்கை
அநுபவித்து

ஆங்கு அவ்வளவிலே

அணி மலர் சேர் அழகிய பூக்கள் நிறைந்துள்ள

பொன்னியல் கற்பகத் } பொன்மயமான கற்பகக் காடுகள்
தின் காடு உடுத்த மாடு } நிறைந்த ப்ரதேசங்க ளெல்லாவற்றி
எல்லாம் } லும்

மன்னிய மந்தாரம் பூத்த } நிலைபெற்றிருக்கிற பாரிஜாதவருகூங்
மது திவலை } களின் பூக்களிலுள்ள மகரந்த பிந்துக்
களில்

இன் இசை வண்டு அமரும் } இனிய இசைகளைப் பாடுகின்ற வண்டு
சோலை வாய் } கள் பொருந்தி யிருக்கப்பெற்ற பூஞ்
சோலைகளிலே,

மாலை சேர் மன்னிய மா } புஷ்பங்களை யணிந்தும் மயில்தோகை
மயில் போல் கூந்தல் } போன்றுமிருக்கிற கூந்தலையுடையவர்
களாயும்

மழை தட கண் } குளிர்ந்துவிசாலமான கண்களையுடைய
வர்களாயும்

மின் இடையாரோடும் } மின்போல் நுண்ணிய இடையை
யுடையர்களாய் மிருக்கிற அப்ஸரஸ்
ஸ்தரீகளோடே

வேண்டிடத்து விளையாடி யதேஷ்டமான இடங்களில் ரமித்து,
மன்னும் மணி தலத்து சிறந்த ரத்தனங்களழுத்தின ஸ்தலங்
களிலே, [கட்டப்பட்டு]

மாணிக்கம் மஞ்சரியின் மாணிக்கமயமான பூங்கொத்துக்களை
யுடையதும்

மின்னின் ஒளி சேர் } மின்னல்போலே பளபள வென்று
பளிங்கு விளிம்பு அடுத்த } விளங்குகின்ற ஸ்படிகக் கற்களாலே
குறடு [கொடுங்கை] கட்டப்பெற்றதும்

மன்னும் பவளக்கால் சிறந்த பவழஸ்தம்பங்களையுடையதும்

செம்பொன் செய் செம்பொன் னுச்செய்யப்பட்டதுமான

மண்டபத்துள் மண்டபத்திலே

அன்னம் நடைய அரம் } அன்ன நடையுடைய அப்ஸரஸ்ஸுக்
பையர்தம் கை வளர்த்த } களின் கைவழியாகவுண்டான

இன் இசையாழ் பாடல் இனிய இசையையுடைய வீணையின்
பாட்டை

கேட்டு இன்புற்று கேட்டு ஆரந்தித்தும்,

இரு விசம்பில் மன்னு } பரந்த ஆகாசத்திலே பொருந்தியிருக்
மழை தவழும் } கிற மேகமண்டலங்கள் வந்து படியப்
பெற்றதும்

வாள் நிலா நீள் மதி தோய் அழகிய நிலவையுடைய பெரிய சந்தி
ரன் வந்து படியப்பெற்றதும்

மின்னின் ஒளி சேர் மின்னவின் ஒளிபோன்ற ஒளி யை
யுடையதும்

விசம்பு ஊரும் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிப்பதுமான
மாளிகை மேல் விமாந்திலே

மழை கண்ணூர் குளிரந்த கண் களையுடைய ரான
மாதர்கள்

மன்னு மணி விளக்கை } என்றுமணையாத மணிவிளக்குகளைத்
மாட்டி } தொங்கவிட்டு

விசித்திரமா பாப்படுத்த ஆச்சரியமாக விஸ்தாரமாய்ப்பரப்பின

பன்னு பள்ளி மேல் கொண்டாடத்தக்க சயனத்தின்மீது

துன்னிய சாலேகம் சூழ் } நெருங்கிய சன்னல்களைச் சுற்றியுள்ள
கதவம் தாள் திறப்ப } கதவுகள் திறந்துகொள்ள,

இன் இள பூ தென்றல் பரம்போக்யமான மந்தமாருதமானது

அன்னம் உழக்க நெரிந்து } அன்னப்பறவைகள் மிதிப்பதனாலே
உக்க வாள் நீலம் நறு } நெரிந்து துகளாய்ப்போன அழகிய
சின்ன தாது சூடி } நீலோத்பலத்தின் மணம் மிக்க சிறிய
தாதுகளைச் சூடிக்கொண்டும்

ஓர் மந்தாரம் துன்னு நறு } சிறந்த மந்தார வ்ருஷத்திலே நெருங்
மலரால் தோள்கொட்டி } கியுள்ளதும் மணம்மிக்கதுமான புஷ்
பங்களாலே தோள்களை அலங்கரித்
துக்கொண்டும்

கற்பகத்தில் மன்னு மலர் } கல்ப வ்ருஷத்திலே பொருந்திய பூக்
வாய் மணி வண்டு பின் } களிலே படிந்த அழகிய வண்டுகள்
தொடர பின் தொடரப்பெற்றதும்

சங்கு புகுந்து இவர்கள் ரமிக்குமிடங்களிலே வந்து
சேர்ந்து

இள முலை மேல் நல் நறு } இளமுலைகள்மேல் பூசப்பட்ட நல்ல
சந்தனம் சேறு உள் } மணமுடைய சந்தனச்சேற்றை நன்கு
புலர்த்த உலர்த்த,

தாங்க அரு சீர் மின் } தரிக்கமுடியாத [ஸூக்ஷ்மமான] அழ
இடை மேல் கை } கிய மின்போன்ற இடுப்பின் மீது
வைத்து இருந்து } கையை வைத்துக்கொண்டிருந்து

எந்து இள முலை மேல் } உந்தமான இளமுலைமேலே காசமாலை
பொன் அரும்பு ஆரம் } கள் ஒலிக்கும்படி நிற்க
புலம்ப }

ஆங்கு அவ்விருப்பைக்கண்டு

அகம் குழைந்து மனமுருகி

இன்ன உருவின் இமையா } இப்படிப்பட்ட விலகூணமான வடிவு
தடங்கண்ணார் அன்ன } படைத்த தேவமாதர்களுடைய
வர்தம் }

மான் நோக்கம் உண்டு மானின் நோக்குப்போன்ற நோக்கை
அதுபவித்து

ஆங்கு அதனோடுகூட

அணி முறுவல் இன் அமு } அழகிய புன்சிரிப்பாகிற இனிய
தம் மாந்தி இருப்பர் } அம்ருதத்தையும் புஜித்திருப்பர்கள்.

அன்ன அறத்தின் பயன் } அப்படிப்பட்ட (முன்னே நான்
ஆவது இது அன்றே } சொன்ன) தர்ம புருஷார்த்தத்திற்குப்
பலனாகப் பெறும்பேறு இதுவேயாம்;

ஒண் பொருளும் அன்ன } சிறந்த அர்த்த புருஷார்த்தத்தின் பல
திறத்ததே } னும் அப்படிக்கொத்ததேயாம்;

ஆதலால் இப்படி தர்ம அர்த்தங்களாகிய
இரண்டு புருஷார்த்தங்களுக்கும்
காமமே பயனாகத் தேறுவதனால்

காமத்தின் அக்காம புருஷார்த்தத்தினுடைய

மன்னும் வழி முறையே நிலை நின்ற வழியாகிய பகவத்காம
மார்க்கத்திலே

நாம் நிற்கும் நாம் ஊற்றமுடையராயிருப்போம்.

—***—இனி, தாம் பற்றின புருஷார்த்தம் காமம் என்று சொல்ல வேண்டி, மற்ற தருமம் அர்த்தம் என்ற இரண்டு புருஷார்த்தங்களால் பெறக்கூடிய பேறு இன்னது, இப்படிப்பட்டது—என்று நிரூபிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி, தருமத்தை அநுஷ்டிப்பவர்கள் பெறும்பேறு இன்னதென்கிறார். “ஆயிரக்கண் வானவர்கோன்” என்று தொடங்கி “இன்னமுதம் மாந்தியிருப்பார்” என்னுமளவும் தர்ம புருஷார்த்தத்தினால் ஸ்வர்க்கலோகத்தில் கிடைக்கும் விஷய போகங்களை விரிவாகச் சொல்லுகிறது.

“அம்மறைதான் மன்னுமறம் பொருளின்பம் வீடென்றுலகில், நன்னெறி மேம்பட்டன நான்கன்றே” என்று கீழே சொல்லுமிடத்துப் புருஷார்த்தங்களில் முதன்மையாகச் சொல்லப்பட்ட யாதொரு தர்மமுண்டு, அதனை அடைவுபட அநுஷ்டித்த மஹான்கள் இவ்வுடலைவிட்டு இவ்வுலகையும் விட்டொழிந்த பின்பு, புண்ய பலன்களை அநுபவிப்பதற்கென்று ஏற்பட்ட இடமாகிய தேவேந்திர நகரத்திற்கு [ஸ்வர்க்க லோகத்திற்கு]ச் செல்லுவார்கள்; சென்றவாறே அங்குள்ள அமரர்கள் “ஐய விஜயீபவ” இத்யாதி சப்த கோஷங்களாலே தோத்திரஞ் செய்து, விலையுயர்ந்து அழகுமிக்க சிங்காசனத்தின்மீது வீற்றிருக்கச் செய்வார்கள்; கண்ணழகிற் சிறந்த கன்னிகைகள் அருகேவந்து சாமரம் வீசுவார்கள்; இனிதான தென்றற் காற்றும் தன்னடையே வந்து மேலே படும்; மற்றுஞ் சிலமாதர்கள் அருகே வந்து நின்று தங்களுடைய உட்கருத்தை வெளிக்காட்டுகின்ற மந்தஸ்மிதத்தை [புன் சிரிப்பை]ச் செய்வார்கள்; அவர்களது நோக்கிலே ஈடு பட்டிருப்பவர்கள் இவர்கள்.

[ஆங்கணி மலர் சேர் என்று தொடங்கி விளையாடி வேண்டி டட்டத்து என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியார்த்தமாகக் கொள்க.] சிங்காசனத்தின்மீது வீற்றிருந்து போகங்கள் பெறும்படியைச் சொல்லிற்றுக் கீழ் வாக்கியத்தில்; கற்பகவ்ருகஷங்கள் நிறைந்த அழகிய பூஞ்சோலைகளிலிருந்து கொண்டு போகங்கள் அநுபவிக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது இவ்வாக்கியம். சிங்காசனத்திலிருக்கும்போது சிலமாதர்கள் வந்து ஸாபிப்ராயமாகப் புன் சிரிப்புச் சிரித்தவாறே, ‘பூக்கொய்கையிலே நோக்காகச் சிரிக்கிறார்களிவர்கள்’ என்று உணர்ந்து உடனே எழுந்துபோய்ச் சோலைகளிலே விளையாடித் திரிவர்களாம்.

அந்த நந்தவனங்கள் எப்படி யிருக்கின்றன வென்றால், எங்கே பார்த்தாலும் பொன்மயமான கல்ப வ்ருக்ஷங்கள் நிறைந்தும், அந்தக்கல்ப வ்ருக்ஷங்களின் மலர்களில் மதுவைப்பருகுவதற்காக வண்டுகள் வந்து படிந்து இனிதாக ரீங்காரம் பண்ணப்பெற்றும் இருக்கின்றனவாம்: அப்படிப்பட்ட சோலைகளிலே, கூந்தலழகும் கண்ணழகும் இடையழகும் அமைந்த மங்கையர்களுடனேகூடி யதேச் சமாக விளையாடுவர்களாம்.

[மன்னு மணித்தலத்து என்று தொடங்கி இன்னிசையாழ் பாடல் கேட்டின்புற்று என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியார்த்தமாகக் கொள்க.] நந்தவனங்களில் விளையாடிக் களைத்துப்போய் ஒரு திவ்ய மண்டபத்திற் சென்று வீற்றிருந்து அங்கு அப்ஸரஸ் ஸ்த்ரீகள் செவிக்கினிதாக வீணுகானம் பண்ண அதனைக் கேட்டுக் களைதீர்ந்து ஆநந்திக்கும்படி சொல்லுகிறது. அந்த மண்டபங்கள் எப்படியிருக்கின்றன வென்றால்; கீழ்த்தரை யெல்லாம் ரத்னங்களழுத்தப்பட்டு அந்த நத்ரமய ஸ்தலத்திலே கட்டப்பட்டும், மாணிக்கமயமான பூங்கொத்துக்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டும், மின்னல் போலே பளபளவென்று விளங்குகின்ற ஸ்படிகக் கற்களாலே கொடுங்கைகள் கட்டப்பெற்றும், பவழ ஸ்தம்பங்கள் நாட்டப்பெற்றும் செம்பொன்னாற் செய்யப்பட்டு மிருக்கின்றனவாம்; அப்படிப்பட்ட மண்டபத்துள் தேவமாதர்கள் வீணை வாசிக்க, மதுமான அப்பாடலைக் கேட்டு இன்புறுகின்றனராம்.

[இருவிசும்பில் மன்னு மழை தவழும் என்று தொடங்கி அணிமுறுவ லின்னமுதம் மாந்தியிருப்பர் என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியார்த்தமாகக் கொள்க.] வீணுகானங் கேட்டுக் களைதீர்ந்து களித்தபின்பு அத்தேவமாதர் விரித்த படுக்கைகளிலே கிடந்து போகங்களின் எல்லையான பரம்போகங்களை அநுபவித்துத் தீருகிற படி சொல்லுகிறது. ஸ்வர்க்கலோகத்து அநுபவங்களின் சரமாவதியைச் சொல்லுகிறதாய்கையாலே இந்த வாக்கியத்தைச் சிறிது விரிவாகச் சொல்லி முடிக்கிறார். இந்த தார்மிகர்கட்காகப் படுக்கை விரிக்கும் மாளிகை மேக மண்டலங்கள் வந்து படியப்பெற்றிருத்தலால் இருட்சியும் குளிர்ச்சியும் பொருந்தியும், சந்திரன்வந்து உறைந்திருப்பதனால் பரகாசம் பொருந்தியுமிருக்கும். ஸம்போக ருசியுடை

யார்க்கு இருளும் வெளிச்சமும் இரண்டும் வேண்டியிருக்குமே. அப்படிக்குப் பாங்கான மாளிகையின்மேல் ரத்ன தீபங்களைத் தொங்க விட்டு அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் ஆச்சரியமான படுக்கையை விரிப்பார்கள்; ‘உலகில் இப்படியும் ஒரு படுக்கையுண்டோ?’ என்று கொண்டாடிக் கொண்டாடி நாத்தழும்பேறும்படி யிருக்குமாம் அப்படுக்கை. அதன்மேல் சயனிக்கும்போது சன்னல்கள் கதவு திறந்து கொள்ள அவ்வழியாலே இனிய தென்றற்காற்று வந்து உள்ளே வீசும்;

காற்றுக்கு உருவமில்லையாயினும் ஆழ்வார் தமது சமத்காரர் தோற்ற அதனை ஒரு மஹா புருஷன்போலத் தோற்றுவித்து வருணிக்கிறபடி பாருங்கள்;—மஹா புருஷன் வரும்போது நல்ல பூக்களைத் தலையிற் சூடிக்கொண்டும் நல்ல மாலையைத் தோளிலணிந்து கொண்டும் பின்னே சில சேவகர்கள் தொடரவும் வருவனே; அப்படியே வருகிறதாம் அந்தத் தென்றலும். அதாவது—நீலோற்பல மலர்களின் தாதுகளைச் சூடிக்கொண்டும் பாரிஜாத மலர் மாலையைத் தோளிலணிந்து கொண்டும் அம்மலரிலுள்ள மதுவில் நசையாலே பின் தொடர்ந்து வருகின்ற வண்டுகளாலே பின் செல்லப்பெற்றும் வருகின்ற தென்கிழார். தென்றலானது நல்ல பொய்கைகளில் வியாபித்து அங்குள்ள மலர்களின் மணத்தை ஏன்று வீசிக் கொண்டே வருகின்ற தென்றவாறு.

அப்படிப்பட்ட தென்றலானது முன் சொன்ன கதவு திறந்த சன்னல் வழியே உள்ளே புதுந்து மாதர்களின் முலைமேற்பூசியுள்ள சந்தனச்சேற்றை யுலர்த்துகின்றதாம். அத்தகைய தென்றற்காற்று இனிதாகவிசப் படுக்கையிற் படுக்கிறபடி சொல்லிற்றுகிறது. இது உடலுக்கு நேரும் ஸுகம். இனி, செவிப்புலனுக்கு நேரும் ஸுகஞ் சொல்லுகிறது—சில தேவமாதர் உல்லாஸமாக இடுப்பின்மீது கையை வைத்துக்கொண்டு முன்னே வந்து நிற்க அவர்களது முலைகளின்மேல் அணியப்பட்டிருக்கின்ற காசுமலை முதலிய ஆபரணங்கள் ஒன்றோடொன்று உறைந்து கலகலவென்று சப்திக்க, அந்த சப்தத்தாலே செவிக்கு ஆநந்தம் பெறுகிறபடி. உண்ணுஞ்சோறும் பருகும் நீரும் அவர்கட்குவேறில்லை; அத்தேவமாதர்களின் கடாசு விசுஷணத்தை ஒவாத ஊணுக உண்பர்; அவர்களது புன்முறுவலோடு கூடின அதராம்ருதத்தைப் பானம் பண்ணுவர்; ஆக இவ்வ

ளவுஞ் சொல்லப்பட்ட இன்ப நுகர்ச்சியே தரும புருஷார்த்தத் திற்குப்பயனாகப்பெறுவதாம். இரண்டாவதான அர்த்தம்[பொருள்] என்னும் புருஷார்த்தத்தின் பயனும் இதுவே யொழிய வேறில்லை; பொருள் படைத்தவர்கள் தருமம் செய்வார்கள்; ஆதலால் அறத்தின் பயனை பொருட்கும் பயனாக முடியக்கடவதாம்.

[ஆதலால் காமத்தின் மன்னும் வழிமுறையே நிற்கும் நாம்.] நான்கு புருஷார்த்தங்களில் மோக்ஷமென்பது முதலிலேயே தள்ளுண்டது; தருமமும் அர்த்தமும் காமஸித்தியையே பயனாகக் கொண்டன; ஆகவே, காமபுருஷார்த்த மொன்றே முக்கியம்; மற்ற அறம் பொருள்கள் இதற்குச் சேஷபூதம்—என்று இதுவரையில் நிரூபிக்கப் பட்டதாதலால் நாம் காமபுருஷார்த்தத்தையே கைக் கொள்வோமானோம்; அதுதன்னிலும் ஹேயமான வியஷாந்தரகாம மன்றிக்கே வேதாந்த விஹிதமாய் உத்தேச்யமாய் சாச்வதபலமான பகவத்விஷய காமத்தைக் கைக் கொண்டோம் என்று ஆழ்வார்தமது உறுதியைக் கூறித்தலைக்கட்டினாராயிற்று.

“சேமநல்விடும் பொருளுந் தருமமுஞ் சீரிய நற்காமமும் என்றிவை நான்கென்பர்—நான்கினுங் கண்ணனுக்கேயாமது காமம் அறம் பொருள் வீடிதற் கென்றுரைத்தான், வாமநன் சீலன் இராமாநுசு னிந்த மண்மிசையே” என்ற நூற்றந்தாதிப் பாசரம் இங்கே நினைக்கத்தகும்.

சில குறிப்புகள்.

கோன்னவிலுங் கோளரி மாத்தான் சுமந்த—மெய்யே பயங்கரமான சிங்கம் ஆஸநத்தைச் சுமந்து கொண்டிருப்பதாகப் பொருளல்ல; ‘சிங்கம்தானே சுமந்து நிற்கிறதோ’ என்று சங்கிக்கும்படியாக சிற்பவேலைப்பாட்டின் அமைதி உள்ளபடி. [கவரிப் பொதிய விழ்ந்து] பொதியவிழ்தலாவது—கட்டு நெகிழ்தல்; விகளித்தல். சாமரம் வீச வீச விகலிக்குமிதே. [முன்னம் முகிழ்த்த.] முன்னம் என்று கருத்துக்குப் பெயர். நெஞ்சிற் கருத்தை ஸூசிப்பித்துக் கொண்டே புன்னகை செய்வர்களாம் பெண்டிர்கள். [மாடெல்லாம்] “மாடு பொன்பக்கம் செல்வம்” என்று நிகண்டு. சுற்றுப் பிரதேசங்களென்கை. மந்தாரம்—தேவலோகத்து ஐந்து வ்ருக்ஷங்

களுள் ஒன்று; வடசொல். மாணிக்கமஞ்சரி—வடசொல் தொடர். ரத்னமயமான தரையிலே செம்பொன் மயமான மண்டபம் கட்டப் பட்டிருக்கிறதாம்; அதில் மாணிக்க மயமான பூங்கொத்துக்கள் தொங்கவிடப்பட்டிருக்கின்றனவாம்; ஸ்படிகக்கற்களாலே கொடுங் கைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றனவாம்; பவழக்கம்பங்கள் நாட்டப் பட்டிருக்கின்றனவாம். “மின்னினொளிசேர் பளிங்கு விளிம்புதே” என்பதைப் பவளக்காலுக்கு விசேஷணமாக்கி, மாணிக்க மயமான தோரணங்கள் நிறைந்த பவளக்கால்களை யுடையதான மண்டபத் திலே என்று உரைக்கவுமாம். ப்ரவாளம் என்ற வடசொல் பவள மெனத் திரிந்தது. மண்டபம்—வட சொல். அரம்பையர்—தேவ மாதர்.

[இருவிசம்பில் மன்னுமழைதவழும் இத்யாதி.] தவழும், தோய், சேர், ஊரும் என்ற நான்கும் மாளிகைக்கு விசேஷணங் கள். சிறந்த ராஜ பவனங்கள் விமான மெனப்படும். தேவ லோகத்திலுள்ள மாளிகைகளெல்லாம் ஸுக்ருத பலனாகக் கிடைப் பவையாதலால் புண்யாத்மாக்களுடைய இஷ்டப்படி அங்கு எங் கும் அசைத்துக்கொண்டு போகக்கூடிய நிலைமையில் உள்ளமை பற்றி “விசம்பு ஊரும் மாளிகை” எனப்பட்டது.

சாலேகம்—வட மொழியில் ஜாலகம் என்ற பதம் கவாக்ஷ ரந்தரத்தைச் சொல்லும்; அச்சொல் இங்குச் சாலேக மெனத் திரிந்து வந்து ‘பலகணி’ என்று பொருள்பட்டது.

“நன்னுஞ்சந்தனச் சேறுபுலர்த்த” என்ற அத்யாபக பாடம் வெண்டளை பிறழ நிற்பலாலும் வியாக்கியான விருத்தமாதலாலும் உபேக்ஷிக்கத்தக்கது. “சேறு உள்புலர்த்த” என்பதே சுத்தமான பாடம். அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச்செய்த வியாக்கியானத்தில் உள் பு ல ர் த் த என்று ப்ரதீகமெடுத்து, “மேலெழவன்றியிலே அந்தப்பணிக்குக் கடவார் சிற்றூலவட்டங் கொண்டு ஆற்றுமாபோலே புலர்த்த” என்று வியாக்கியானிக்கப் பட்டுள்ளமை காண்க.

இமையாத் தடங்கண்ணார் — அநிமிஷர்களாதலால் இமைக் கொட்டுதலில்லாத கண்களையுடையவர்கள். அன்றிக்கே; இமையா-

இமைக்கொட்டாமல் கண்டுகொண்டே யிருக்கத்தக்க போக்ய
தையையுடைய, தடங்கண்ணூர்—பரந்த கண்களையுடைய ஸ்த்ரீ
கள் என்னவுமாம். மாந்துதல்—உட்கொள்ளுதல்.

[ஆதலால் காமத்தின் மன்னும்வழி முறையே நிற்பும் நாம்.]
இதனை இரண்டு வாக்கியார்த்தமாக யோஜிப்பது நன்று; எங்ஙனே
யெனில்; “ஆதலால் காமத்தின் வழிமுறையே நாம் நிற்பும்”
என்று ஒரு வாக்கியார்த்தம்; “ஆதலால் காமத்தின் மன்னும்வழி
முறையே நாம் நிற்பும்” என்று மற்றொரு வாக்கியார்த்தம். “தரு
மத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் காம புருஷார்த்தமே பலகைத் தேறு
வதனால் நாம் காமத்திலே ஊன்றுவோம்” என்பது முதல் வாக்கி
யார்த்தத்தின் கருத்து; தருமத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கும் பலகைத்
தேறுகிற காமபுருஷார்த்தம் அற்பமாதலாலும் அஸ்திரமாதலாலும்
நாம் [காமத்தின் மன்னும் வழிமுறையே] அநல்ப ஸ்திரமான பக
வத்காம மார்க்கத்திலே ஊன்றுவோமென்பது இரண்டாவது வாக்கி
யார்த்தத்தின் கருத்து. ஆதலால் என்னுஞ் சொல் ஒன்றே இருந்
தாலும் ஆவ்ருத்தியினால் இரண்டு தடவை அநுஸந்திக்கப்பட்டு
இரண்டு விதமான கருத்தையுங் காட்டவற்றேயாம் நிற்பும்—
தன்மைப் பன்மைவினைமுற்று. *

... .. மானோக்கின்
அன்ன நடையா ரலரசே ஆடவர்மேல்
மன்னு மடலுரா ரென்பதோர் வாசகமும்
தென்னுரையிற் கேட்டறிவ துண்டதனை யாந்தேளியோம்
மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம்.....—

மான் நோக்கின் } ‘மான்போன்ற நோக்கையும் அன்னம்
அன்னம் நடையார் } போன்றநடையையுமுடையமாதர்கள்

அலர் ஏச (உலகத்தார்) பழிதூற்றும்படி

ஆடவர் மேல் புருஷர்களின்மேலே [ஆண் களை
நோக்கி]

மன்னும் மடல் ஊரார் } மடலுரக் கூடாது’ என்று சொல்லு
என்பது ஓர் வாசகமும் } கிற ஒரு வாக்கியத்தை

தென் உரையில் கேட்டு } தமிழ்ப் பாஷையில் கேட்டு அறிந்தி
அறிவது உண்டு } ருக்கிறோம்;

யாம் அதனை தெளியோம் } அந்த வாக்கியத்தைத் தெளிவுடைய
தாக நாம் நினைக்கமாட்டோம்; (அது
அஸங்கதம்.)

மன்னும் வடநெறியே } (இவ்விஷயத்தில்) சிறந்த ஸம்ஸ்கிருத
வேண்டினோம் } தூல்களிற் கூறிய வழியையே கைப்
பற்றுவோம்.

—***—சிறந்த காம புருஷார்த்தத்தையே நாம் கடைப்பிடிப்
போம் என்றார் கீழ். தாம்பற்றின பகவத்காமம் தமக்குக் கைகூடா
மையாலே அதற்காக மடலூர்வதே கதி என்பதைத் திருவுள்ளத்
தில் அறுதியிட்டு, “புருஷனை நோக்கி ஸ்த்ரீகள் மடலூர்வது
கூடாது” என்று தமிழர் ஒரு வரம்பு கட்டிவைத்திருக்க, ஸ்த்ரீ
யாகிய நீர் எங்ஙனே மடலூர்ப்புகுவீர்? என்று சிலர் ஆகேஷிப்ப
தாகக் கொண்டு அவ்வாசேஷத்தை அதுவதித்து அதற்கு ஸமா
தானமும் அருளிச்செய்கிறார்.

மடலூர்வதென்பது நாணத்தை அறவே யொழித்துக் காதலை
வெளிப்படையாக்கித் தெருவேறப் புறப்பட்டுச் செய்யுங்காரிய
மாதலால், நாணத்தையே ஸர்வஸ்வமாகக் கொண்ட மாதர்கட்கு
இக்காரியம் கூடவே கூடாதென்று தமிழர் மறுத்தனர்; அந்த ஸித்
தாந்தத்தையே “கடலன்ன காமத்தராயினும் மாதர், மடலூரார்
மற்றையார்மேல்” இத்யாதிகளால் பின்புள்ளார் வெளியிட்டனர்.

காதல் கடல்போல வளர்ந்து கிடந்தாலும் அபவாதத்துக்கு
ஆஸ்பதமான மடலூர்தல் பெண்டுகளுக்குக் கூடாதென்பது தமி
ழர்களின் கொள்கையாயிருந்தாலும் அதனை நான் உசிதமாகக்
கொள்ளே நென்கிறார் ஆழ்வார். மடலூர்வதற்குக் காமத்தின்
மிகையே அதிகாரமாதலால் அப்படிப்பட்ட காமமுள்ளவர்கள்
ஆணயிருந்தாலென்? பெண்ணயிருந்தாலென்? யாரேனும் மடலூர
லாம்; ஆசையை வரம்பிட்டுக் காக்க ஆராலும் முடியாது; அரச
ராணைக்குக் கட்டுப்படுமோ ஆசை; வேலியடைத்தால் நிற்குமோ
வேட்கை; அளவு கடந்த வேட்கையின் காரியமாக விளையக்கடவ

தான மடலுருகையை ஆண்கள் தாம் செய்யலாம், பெண்கள் செய்யலாகாதென ஒரு வரம்பு கட்டுவதானது ப்ரேமத்தின் போக்கை அறியாதவர்களுடைய செயலாமத்தனை யென்பது ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம்.

மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம் = ஸ்ரீ ராமாயணம், ஸ்ரீ மஹா பாரதம் முதலிய வட நூல்களில்—ஸீதை, உஷை முதலிய பெண்ணரசிகள் நாணந்தவிர்ந்து தத்தம் காமத்தை நன்கு வெளிப்படுத்தி யிருப்பதாகக் கூறப்பட்டிருத்தலால் என்னுடைய ஸித்தாந்தம் வடமொழி நூல் நெறிக்கு ஒக்குமென்றாயிற்று. கம்பராமாயணம், வில்லிபுத்தூரார் பாரதம் முதலிய தமிழ் நூல்களிலும் இவ்வர்த்தம் இருந்தாலும், அவை வழிநூலேயன்றி முதலுல்லாமை அறிக.

ஆழ்வார் புருஷர்தானே, ஸ்த்ரீ அல்லரே, இவர் மடலூர்வது தென்னுரைக்கு இணங்கியதேயன்றி விருத்தமன்றே என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும். இவர் பிறப்பால் புருஷரேயாயினும் புருஷோத்தமனை அதுபவிக்குந் திறத்தில் ஸ்த்ரீபாவத்தை யடைந்தனராதலாலும், மேலே “என்னுடைய பெண்மையும் என்னலனும் என்முலையும்” என்று அந்த ஸ்த்ரீபாவத்தையே விளங்கக் காட்டுகின்றனராதலாலும் இப்போது இவர்க்கு ஸ்த்ரீத்வமே உள்ளதென்க.

அப்படியே யிருந்தாலும், மடலூர்தல் ஆடவர்க்கே உரியதென்றும் மடலூர்வேனென்று சொல்லுதல் இருபாலர்க்கும் உரியதென்றும் தமிழர் கூறுகின்றாராதலின் இப்போது ஆழ்வார் மடலூர்வேனென்று சொல்வதுமாத்நிரமேயன்றி மடலூர்தலைச்செய்து முடித்தல் இல்லாமையாலே தென்னுரையோடு விரோதம் ஒன்று மில்லையே யென்னில்; இஃது உண்மையாயினும், மடலூர்வேனென்று சொல்லுகிற வார்த்தைதானே ஆழ்வார் திருவுள்ளத்தால் மடலூர்வதாதலாலும், மடலூர்ந்தே தீர்வே எனன்று இவர் சொல்வதைக்கேட்டு ‘மாதராகிய நீர் எப்படி மடலூரலாம்?’ என்றுகேட்பார்க்கு ஸமாதாநம் சொல்லவேண்டி யிருப்பதாலும் “தென்னுரையில்கேட்டறிவதுண்டு, அதனை யாந் தெளியோம்” என்று இங்கு அருளிச் செய்ய வேண்டியது அவசியமாயிற்றென்க.

இதற்குமேல் ஒன்று கேட்கலாம்; — மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம் என்று சொல்லிவிட்டாரே; ஸ்த்ரீகள் மடலூரலா மென்றாவது மடலூர்ந்தார்க ளென்றாவது எந்த ஸம்ஸ்க்ருத நூலில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? மேலே அப்படிப்பட்ட ப்ரமாணம் ஒன்றும் இவர் இதில் எடுத்துக் காட்டவுமில்லை; ஆகையாலே ஆகேஷ பத்திற்குத் தகுந்த பரிஹாரம் வரவில்லையே! என்று சிலர் கேட்கக்கூடும். இத்திருமடலின் முன்னுரையில் இவ்விஷயங்கூறினோம். [பக்கம்-5. காண்க.] *

... .. வேண்டாதார்
தென்னன் பொதியில் செழுஞ்சந்த னக்குழம்பின்
அன்னதோர் தன்மை யறியாதார் ஆயன்வேய்
இன்னிசை யோசைக் கிரங்காதார் மால்விடையின்
மன்னு மணிபுலம்ப வாடாதார் பெண்ணைமேல்
பின்னுமவ் வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறுகுரலுக்கு
உன்னி யுடலுருகி நையாதார் உம்பர்வாய்த்
துன்னு மதியுதத்த தூநிலா நீணெருட்பில்
தம்முடலம் வேவத் தளராதார் காமவேள்
மன்னுஞ் சிலைவாய் மலர்வாளி கோத்தேய்யப்
பொன்னெடு வீதி புகாதார்.....—

வேண்டாதார் (அப்படி ஸம்ஸ்க்ருத நூல்களில் சொல்லப்பட்டுள்ளபடி காமத்தின் அதிப்ரவ்ருத்தியை) விரும்பாதவர்கள் (எப்படிப்பட்டவர்களென்றால்,)

தென்னன் பொதியில் செழு சந்தனம் குழம்பின் அன்னது ஓர் தன்மை அறியாதார் } பாண்டியராஜனது நாட்டிலுள்ள பொதிய மலையில் விளைகிற சந்தனத்தினாலாகிய குழம்பின் அப்படிப்பட்ட தன்மையை அறியாதவர்கள்; (விரஹத்தில் 'சந்தனம் நெருப்பு' என்றறியாதே அதைப்பூசிக்கொண்டு குளிர்ச்சியாயிருக்கும் ஸாஹஸிகர்க ளென்றபடி.)

ஆயன் வேய் இன் இசை } இடையன் ஊதுகிற புல்லாங்குழலின் ஓசைக்கு இரங்காதார் } இனிய கானத்வனியைக் கேட்டுத் தளராதே யிருப்பவர்கள்;

மால் விடையின் மன்னு } (பசுவின்மேலே) வ்யாமோஹித்து
மணி புலம்ப வாடாதார் } வருகிறகாளையின் சிறந்த (கழுத்தின்)
மணியானது ஒலி செய்ய அதனைக்
கேட்டு இரங்காதே யிருப்பவர்கள்;

பெண்ணை மேல் பின்னும் பனைமரத்தின்மீது ஆணோடே வாய
லகு கோத்துக்கொண்டிருக்கிற

அவ் அன்றில் பெடை } அன்றிற் பறவையின் பேடையினது
வாய் சிறு குரலுக்கு } வாயில் நின்று முண்டாகிற அப்படிப்
பிட்ட சிறு குரலுக்கேட்டு

உன்னி தமது நாயக விரஹத்தை நினைத்து

உடல் உருகி நையாதார் சரீரம் கரைந்து சிதிலராகாதவர்கள்;

உம்பர் வாய் ஆகாசத்திலே

துன்னு மதி உகுத்த நெருங்கிய (கிரணங்களைபுடைய) சந்
திரன் சொரிந்த

தூ நிலா நீள் நெருப்பில் நிர்மலமானநிலாவாகிறபெருநெருப்பில்

தம் உடலம் வேவ } தங்களுடைய சரீரம் வெந்துபோம்படி
தளராதார் } சிதிலராகாதவர்கள்; (இப்படிப்பட்ட
அரஸிகர்கள் யாரென்னில்);

காமவேள் சிலை வாய் } மன்மதன் தனது வில்லிலே பொருந்
மன்னும் மலர் வாளி } திய புஷ்ப பாணங்களைத் தொடுத்துப்
கோத்து எய்ய பொன் } பிரயோகிக்கச் செய்தே (இனி மட
நெடு வீதி புகாதார் } லூர்வதே புருஷார்த்த மென்று
கொண்டு) அழகிய பெரியவீதிகளிலே
புறப்படாதவர்கள் எவரோ, அவர்கள்.

—***—எல்லை கடந்த காமமுடையவர்கள் லஜ்ஜையை விட்டுக்
கதறியாகிலும் அபிமதத்தைப்பெற்றுத் தீரவேண்டும்—என்கிற என்
கொள்கையைப் பின் செல்லாமல், ஸ்திரீயாகப் பிறந்து வைத்து
நாணத்தை விடுவதென்பது எங்காவது உண்டா' என்று நினைத்து
வாயடைத்துக் கிடக்கப் பார்க்கிறவர்கள் அரஸிகர்களில் கடை
கெட்ட அரஸிகர்களென்கிறார்.

[தென்னன் பொதியில் இத்யாதி.] தென்னனாகிருன்—தெற்குத் திசைக்குத் தலைவனாய் மலயத்வஜனென்று பெயரையுடைய னான பாண்டியன்; அவனுடையதான யாதொரு பொதியமலை யுண்டு—மலையபர்வதம், அதில் விளைகிற சந்தனத்தினாலாகிய குழம்பின் தன்மையை அறியாதவர்கள் என்கை. நாயகனைப் பிரிந்து தனியிருக்கும் ஸமயத்திலே சந்தனக்குழம்பை உடம்பிலே பூசிக் கொள்ளும் மாதர் நெருப்பை யணைந்தாற்போலே தபிக்கப்பட்டு வருந்தவேண்டியது முறைமை; அங்ஙனம் வருந்தாதே ‘ஹா ஹா! சந்தனச்சேறு என்ன குளிர்த்தியாயிருக்கிறது!’, அதிபோக்யம்!! பரமபோக்யம்!!!’ என்று உகந்து பேசும்படியான ஆரஸிகர்கள் என்றதாயிற்று. ஆகவே, சந்தனக்குழம்பின் அன்னதோர் தன்மையாவது—விரஹத்தில் சந்தனத்துக்குண்டான தா ஹ க த் வ ம்; அதனை யறியாதவர்கள்—‘சந்தனம் சைத்யோபசாரத்திற்கு ஏற்ற வஸ்து’ என்று கொள்ளும் அறிவிவிகள்; அவர்கள் ஆரஸிகர்களேயிதே.

பொதியில் = பொதி என்றும், பொதியில் என்றும் மலையமலைக்குப்பெயர்; இங்கு இல் என்பது சொல்வடிவமாகவுமாம், ஏழாம் வேற்றுமையுருபாகவுமாம்.

ஆயன்வே யின்னிசை யோசைக் கிரங்காதார் = விரஹ காலத்தில் வேயங்குழலோசை [வேணுநாதம்] காதிற்பட்டால் உள்ள முருகிச் சுருண்டு விழுவது முறைமை; அப்படி தளராமல் ‘குழலோசை செவிக்கு இனிதாயிருக்கிறது, நல்ல ராகத்தில் வாசிக்கப்படுகிறது; லக்ஷணத்தில் வழுவில்லாமல் ஸல்லக்ஷணமாயிருக்கிறது’ என்று சொல்லித் தரித்திருப்பவர்கள் ஆரஸிகர்களேயாவர். குழலாவது இடையர்க்குச் சாதியியல்வாகையால் ஆயன்வேய் எனப்பட்டது.

மால்விடையின் மன்னு மணிபுலம்ப வாடாதார் = ஊராமாட்டுக்களின் கழுத்திலே தொங்கவிடப்பட்டுள்ள மணிகளின் ஒலியானது விரஹிஸ்தரீகளுக்கு உத்தீபகம்; மாடுகள் காடுகளிலே மேய்ந்துவிட்டு ஸூர்யாஸ்தமன ஸமயத்திலே ஊரினுள்ளே புகும் போது ஆந்தமமாகத் துள்ளிக்கொண்டு வருகையாலே உண்டாகின்ற ஆந்த மணியோசையானது கலவிக்கு ஏகாந்தமான இராக்

காலத்தை நினைப்பூட்டி வருந்தச்செய்யும்; “கனையா ரிடிசூரலுங் கார்மணியின் நாவாடல், தினையேனும் நில்லாது தீயிற்கொடி தாலோ” என்று பெரிய திருமொழியிலும், “மாலையாய்த் தன்னுடைய நாவொழியாதாடுந் தனிமணியின், இன்னிசை யோசையும் வந்தென் செவிதனக்கே, கொன்னவிலு மெஃகில் கொடிதாய் நெடிதாகும்” என்று இத்திருமடலிலும் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது காண்க. மால்விடையின் மணிபுலம்ப அதனைக்கேட்டு வாடாதவர்கள் எப்படி அரசிகர்களோ அப்படியே இவர்களும் அரசிகர்கள் என்றதாயிற்று.

[பெண்ணைமேல் பின்னு மவ்வன்றில் பேடைவாய்ச் சிறுதூலுக்கு உன்னியுடலுருகி நையாதார்.] அன்றில் என்பது ஒரு பறவை; அது பெரும்பாலும் பனைமரத்தில் வாழும்; அது எப்பொழுதும் ஆணும் பெண்ணும் இணை பிரியாது நிற்கும். கணப் பொழுது ஒன்றை ஒன்று விட்டுப் பிரிந்தாலும் அத்துயரத்தைப் பொருமல் ஒன்றை ஒன்று இரண்டு மூன்றுதரம் கத்திக்கூவி அதன் பின்பும் தன் துணையைக் கூடாவிடின் உடனே இறந்துபடும்; இப்பறவையை வடநூலார் க்ரௌஞ்சம் என்பர்; ஆணும் பெண்ணுமான அந்த அன்றிற்பறவை இணை பிரியாமல் நெருங்கி ஒன்றோடொன்று வாயலகைக் கோத்துக்கொண்டு உறங்கும்பொழுது அவ்வுறக்கத்திலே வாயலகு தன்னில் நெகிழ்ந்த வளவிலே தூயிலுணர்ந்து அப்பிரிவைப் பொருமல் மெலிந்து பெருந்தொனியாகக் கத்துகிற மிக இரங்கத்தக்க சிறுதூல் காமோத் தீபகமாய்ப் பிரிவாற்றாமைத்துயரை வளர்த்து விரஹிகளை மிகவருத்தும்; அதற்கு வருந்தாதவர்கள் அரசிகர்களேயாவர்.

[உம்பர்வாய்த் துன்னுமதியுகுத்த தூநிலா நீணைருப்பில், தம்முடலம் வேவத் தளராதார்.] “மேவுதண்மதியம் -வெம்மதியமாலோ” (திருவாய்மொழி) என்றபடி விரஹிகளுக்குச் சந்திரகிரணங்கள் நெருப்பைவாரி எறிந்தாற்போலையிருக்கவேண்டும்; நிலா, மேலே பட்டவாறே தீக்கதுவிஹற்போலே நொந்து கூக்குரலிடவேண்டும்; அப்படியன்றி, குளிர்ந்த நிலா கிடைத்ததென்று மகிழ்ந்து அதிலே படுக்கையை விரித்துப் படுக்கவல்லார் அரசிகர்களேயாவர்.

முதலிலே, வேண்டாதார் என்றாரே, அதற்குப்பொருள்விவரிக்கிறார்—காமவேள் + வீதி புகாதார் என்பதனால். மன்மதன் தனது வில்லிலே புஷ்ப பாணங்களைத் தொடுத்துப் பிரயோகித்த வளவிலும் “நவ யௌவந ஸ்த்ரீகளா யிருந்து வைத்து நாணங் காக்க வேணுமேயன்றி லஜையைவிட்டுத் தெருவிலே புறப்படலாமோ” என்று தத்துவம் பேசியிருப்பவர்கள்—சந்தனக் குழம்பின் தன்மையறியாதார், ஆயன்வேய் இன்னிசை யோசைக்கிரங்காதார், விடையின் மணிபுலம்ப வாடாதார், அன்றில் பெடைவாய்ச் சிறுசூரலுக்கு உருகி நையாதார், மதியுகுத்த தூநிலா நீனெருப்பில் தளராதார்,—[இப்படிப்பட்ட அரஸிக சுகாமணிகளாவர்] என்றதாயிற்று. *

... .. தம்புவணைமேல்
சின்ன மலர்க்குழலு மல்குலு மென்முலையும்
இன்னிள வாடை தடவத்தாங் கண்டயிலும்
பொன்னையார் பின்னுந் திருவுறிக.....—

தம் பூ அணை மேல்	தங்களுடைய புஷ்ப சயனத்தின்மீது
சின்னம் மலர் குழலும்	துகள்களையுடைய புஷ்பங்களை யணிந்த கூந்தலையும்
அல்குலும்	நிதம்பத்தையும்
மெல் முலையும்	மெல்லிய முலையையும்
இன் இள வாடை தடவ	இனிதாய் இளையதாயுள்ள வாடைக் காற்றானது வந்து தடவ
கண் துயிலும்	(ஆநந்தமாகத்) தூங்குகின்ற
பொன் அணையார் தாம்	ஸ்த்ரீகளானவர்கள்
பின்னும் திரு உறுக	மேன்மேலும் மேனியழகு மேலிட்டு விளங்கட்டும்.

—***—பல மாதர்கள் நாயகனைப் பிரிந்த காலத்தும் சிறிதும் வாடாமல் வருந்தாமல் புஷ்பங்களினால் படுக்கை அமைத்துக் கொண்டு அதன்மேலே ஸுகமாகப் படுத்துக்கொண்டு தமது கூந்தலையும் அல்குலையும் முலையையும் வாடைக் காற்று வந்துவிசி இனிமைப்படுத்த இனியராய்க் கிடப்பார்கள்; அவர்கள் நெருப்பிலே

கிடந்து நிறம் பெறுவார்கள்; காட்டுத்தீக் கதுவினாலும் லக்ஷியம் பண்ணாமல் உறங்க வல்லவர்கள்; அவர்கள் [பின்னும் திரு உறுக] நாயகனைப் பிரிந்து நிறமழியவேண்டியிருக்க, விரஹமே வினைநீராக மேன்மேலும் அழகுஞ் செல்வமும் அதிகமாகப் பெறுவார்களாகில் அப்படியே பெற்றிடுக; அப்படிப்பட்ட கல்நெஞ்சு எனக்கில்லை; தலைவனை ஒரு நொடிப்பொழுது பிரிந்தாலும் “மென்மலர்ப்பள்ளி வெம்பள்ளியாலோ” என்று கதறிக்கொண்டு நாண்மடமச்சங்களை விட்டு நெடுந்தெருவே புறப்பட்டு நான் மடலூர்வனேயன்றி “ஒழிந்த பாவி அப்படியே ஒழியானு” என்று சிந்தித்துக்கொண்டு ஸுகமாக வாழ்பவர்களைப்போலே வாழமாட்டேன் என்றதாயிற்று.

சின்னமலர்க்குழலும் = சின்ன மலர்—விரிந்த புஷ்பங்களை யுடைய என்றுமாம். “சின்னம்—விரிகை” என்று வியாக்கியா னம். பொன்னையார்—பொன் போன்ற மேனியையுடையவர் கள்—மாதர்கள். பொன்னானது நெருப்பிலே இடப்பட்டு உருவழி யாமல் அழுக்கற்று நிறமும் ஒளி பெறுமாபோலே விரஹாக்நியில் வீழ்ந்தகாலத்தும் உருவழியாமல் மேன்மேலும் ஒளிபெற்று விளங் கும் பாக்கியவதிகள் என்பார் பொன்னையார் என்றார். திரு உறுக—உறுதலாவது அதிகப்படுதல்; அதிகமான சோபையை அடைந்திட்டும் என்றபடி. இது சேஷ பித்துச் சொல்லும் வார்த்தை. ... *
... ..

... .. போர்வேந்தன்
தன்னுடைய தாதை பணியா லரசொழிந்து
பொன்னகரம் பின்னே புலம்ப வலங்கொண்டு
மன்னும் வளநாடு கைவிட்டு மாதிரங்கள்
மின்னுருவில் \$ விண்டேர் திரிந்து வெளிப்பட்டுக்
கன்னிரைந்து தீய்ந்து கழையுடைந்து கால்கழன்று
பின்னுந் திரைவயிற்றுப் பேயே திரிந்துலவாக்
கொன்னவிலும் வெங்கானத் தூடு கொடுங்கதிரோன்
துன்னு வெயில்வறுத்த வெம்பரல்மேல் பஞ்சடியால்
மன்ன னிராமன்பின் வைதேவி யென்றுரைக்கும்
அன்ன நடைய வணங்கு நடந்திலளே.

போர் வேந்தன்	ரணசூரனாகிய இராமன்
தன்னுடைய தாதை பணியால்	தன் தகப்பனான தசரதனுடைய சொற்படி
அரசு ஒழிந்து	ராஜ்யமாள்வதைத் தவிர்த்து (காட் டுக்குப் புறப்பட்டபோது)
பொன் நகரம்	அழகிய அயோத்யாபுரியிலுள்ள ரடங்கலும்
பின்னே புலம்ப	(நீ காட்டுக்குப்போகேல் என்று) பின் னொழுதுகொண்டே வந்தபோதிலும்
வலம் கொண்டு	தான்கொண்ட உறுதியை விடாமற் கொண்டு
வளம் மன்னும் நாடுகை விட்டு	செல்வம் மிகுந்த நாட்டை உபே ஷித்துவிட்டு
மாதிரங்கள் மின்உருவின் வெண்தோர் திரிந்து	திக்குக்கள்தோறும் மின்போன்ற கானலே பரவியிருக்கப் பெற்றதும்
வெளிப்பட்டு	எல்லாம் சூர்யஸ்தலமாகவு மிருக்கப் பெற்றதும்
கல் நிரைந்து தீய்ந்து கழை உடைந்து கால் சுழன்று	கல்லுகள் நிறைந்து(புல்லுகள்) தீஞ்ச மூங்கில்கள் வெடித்து சுழல்காற்று அடித்துக்கொண்டிருக்கப்பெற்றதும்
பின்னும்	அதற்குமேலும்,
திரை வயிறு பேயே திரிந்து உலவா	(ஆஹாரமில்லாமையால்) மடிந்த வயிற்றையுடைய பேய்களே திரிந்து கொண்டிருக்கப்பெற்றதும்.
கொல் நவிலும்	கொலையைப்பற்றின சப்தமே கிளம். பிக்கொண்டிருக்கப் பெற்றதுமான
வெம் கானத்தூடு	வெவ்விய காட்டினுள்ளோ
கொடு கதிரோன் துன்னு வெயில் வறுத்த வெம் பரல் மேல்	உஷ்ண கிரணமான ஸூர்யனுடைய வெய்யிலாலே வறுக்கப்பட்ட வெவ் வியப்ருக்கைக் கற்களின்மேலே (எழுந்தருளின வளவிலே)

வைதேவி என்று } வைதேஹீ என்று சொல்லப்பட்டவ
உரைக்கும் } ளாய்

அன்னம் நடைய அணங்கு அன்னத்தின்நடைபோன்ற நடையை
புடையளான ஸீதாபிராட்டியானவள்

மன்னன் இராமன் பின் அந்த ஸ்ரீராம மஹாராஜன் பின்னே
பஞ்ச அடியால் பஞ்சபோல்மெல்லியதிருவடிகளாலே
நடந்திலளே தானும் நடந்து செல்லவில்லையா?

—***—ஆசையின் மிகுதியாலே நாணந்தவிர்ந்து நாயகன்பின்னே
போவதும், நாயகனை பலாத்காரத்தாலே தனக்காக்கிக்கொள்வதும்,
நாயகனைப் பெறுதற்கு அரியபெரிய ஸாதநங்களை அறுஷ்டிப்பதும்
இவை யெல்லாம் மடலூர்வதற்குப் பர்யாயமேயாம் என்பது ஆழ்
வார் திருவுள்ளம். தமிழர்கள் ஏதோ எழுதி வைத்திருக்கிறபடி
மடன்மாவேறினால்தான் மடலூர்ந்ததாக இவருடைய அபிப்ராய
மில்லை; ஸ்த்ரீகளுக்கு இன்றியமையாத ஸ்வரூபமாகிய நாணத்தைக்
காத்து மரியாதை வழுவாமல் நிற்கிற நிலைகுலைந்து நாணம் நீங்கின
படியை வெளியிடுகின்றசெய்தி எதுவாயிருந்தாலும் அது மடலூர்வ
தொக்குமென்றாயிற்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம்பற்றி யிருப்பது. அப்
படி நாணந் துறந்து அதிப்ரவ்ருத்தி பண்ணின பெண்ணரசிகளின்
சரித்திரம் வடமொழியில் இதிலாஸ புராணங்களில் ஏராளமாகச்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதில் நாலேந்து பெண்களுடைய செய்தியை
எடுத்துச்சொல்ல உத்தேசித்த ஆழ்வார், முதலில் ஸீதாபிராட்டி
யின் நடத்தையை எடுத்துக் காட்டுகின்றார்.

கைகேயியின் சொற்படி நடக்கவேண்டியவனான தசரத சக்ர
வர்த்தி இராமபிரானை யழைத்து வநவாஸஞ் செல்லுமாறு நியமிக்க
அந்த நியமனத்தைச் சிரமேற்கொண்ட இராமபிரான் வனத்திற்
குப் புறப்படுங் காலத்தில் ஸீதாதேவியிடஞ் சென்று இச்செய்தி
யைத் தெரிவித்து 'நான் போய் வருகிறேன்; வருமளவும் நீ மாம
னார்க்கும் மாமியார்க்கும் ஒரு குறைவுமின்றிப் பணிவிடை செய்து
கொண்டிரு' என்று சொல்லுங்கால், தன்னை நிறுத்திப்போவதாகச்
சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்ட பிராட்டி மிகவுங் கோபித்து
'என் தகப்பனார் உம்மை ஒரு ஆண்பிள்ளையாக எண்ணி என்னை

உமக்குக் கொடுத்தார்; ஒரு பெண்பெண்டாட்டியைக் கூடக்கூட்டிக்கொண்டுபோய்க் காப்பாற்றி ஆளத்தக்க வல்லமையற்றவர் நீர் என்பதை அப்போது அவர் அறிந்திலர்; இப்போது அவர் இச்செய்தியைக் கேட்டால் உம்மை நன்றாக வெகுமானிப்பார்; ஒரு பெண்பிள்ளை ஆணுடையுடுத்துவந்து நம்பெண்ணைக் கைக்கொண்டு போய்த்துக்காண்' என்று நினைப்பார்; என்று ரோஷந் தோற்றவார்த்தை சொல்லித் தன்னையுங் கூட்டிக்கொண்டு போகவேணுமென்று நிர்ப்பந்தித்து காட்டு வழிகளின் கொடுமையையுங் கணிசியாமல் காமஸித்தியையே தலையாகக்கொண்டு போகவில்லையா? இது மடலுர்தலல்லவா? என்கிறார்.

தாத: என்ற வட சொல் தாதையெனத் திரிந்தது. வலங் கோண்டு = பலம் [பலம்] என்ற வடசொல் வலமெனத் திரிந்தது. மனவலிவைச் சொல்லுகிறது. கொண்ட காரியத்தைக் குறையறத்தலைக்கட்டியே விடும்படியான அத்யவஸாயம். மன்னும் வளநாடு = மன்னும்—குலக்ரமமாகத் தனக்குப் ப்ராப்தமான என்றுமாம். மாதிரங்கள் = மாதிரம் என்று ஆகாயத்துக்கும் திசைக்கும் பூமிக்கும் மற்றும் பலவற்றுக்கும் வாசகம். “விண்டேர் திரிந்து” என்று பாடம் வழங்கிவந்தாலும் வெண்டேர் திரிந்து என்றே பாடமாக வேண்டும். பல தமிழ் நிகண்டுகளிலும் வெண்டேர் என்றே உள்ளது. பிரயோகங்களும் அப்படியே. வடமொழியில் ம்ருகத்ருஷ்ணா என்று சொல்லப்படுகிற கானல், தமிழில் வெண்டேர் என்றும் பேய்த்தேர் என்றும் சொல்லப்படும்.

வேளிப்பட்டடு = செடி மரம் முதலியவை இருந்தால் வெய்யிலுக்கு அவற்றின் நிழலில் ஒதுங்கலாமே; அப்படி ஒன்றுமில்லாமல் பார்த்த பார்த்தவிட மெல்லாம் வெளிலிமாயிருக்கை. கல் நிரைந்து—வழிமுழுதும் கற்கள் நிரம்பியிருக்கும். தீய்ந்து எனினும் தீந்து எனினும் ஒக்கும். மருகாந்தாரங்களிற் கண்ட விடமெங்கும் தீப்பற்றி எரிந்துகிடக்குமாய்த்து. கழை—மூங்கில். வெய்யிலின் மிகுதியினால் மூங்கில்கள் வெடித்துக்கிடக்கும். கால்சுழன்று—எங்கும் சூறாவளியாய்க்கிடக்கும். சூறாவளி—சுழல் காற்று; மனிசரைத் தூக்கி யெறியுங் காற்று.

திரைவயிற்றுப்பேய்—ஐநஸஞ்சாரமுள்ள காடாயிருந்தால் அங்
குள்ள பேய்களுக்கு ஏதாவது உணவு கிடைக்கும்; வயிறும் நிரம்பி
யிருக்கும்; நிர்ஐநமான காடாகையாலே பேய்கள் உணவின்றிச்
சுருங்கி மடிந்த வயிற்றையுடையனவாயிருக்கும். திரிந்துலவா==
உலவுதலாவது—உலாவுதலும் ஒழிதலும். ‘திரிந்துலவா’ என்றது
திரிந்து மாளாத என்றபடியாய், எப்போதும் பேய்களே திரிந்து
கொண்டிருக்கிற காடு என்னவுமாம்.

வைதேவீ—ஸீதைக்கு வட மொழியில் ‘வைதேஹீ’ என்று பெயர்; விதேஹராஜனான ஜநகனது மகள் என்றபடி. அணங்கு—தெய்வப்பெண்; “சூருமணங்கும் தெய்வப் பெண்ணே” என்பது நிகண்டு. *

பின்னுங் கருநெடுங்கண் செவவாய்ப் பிணைநோக்கின்
மின்னனைய நுண்மருங்குல் வேகவதி யென்றுரைக்கும்
கன்னிதன் இன்னுயிராங் காதலனைக் காணாது
தன்னுடைய முன்தோன்றல் கொண்டேகத் தான்சென்ற
அன்னவனை நோக்கா தழித்துரப்பி வாளமருள் [ங்கு
கன்னவில்தோள் கானையைக் கைப்பிடித்து மீண்டும்போ
பொன்னவிலு மாகம் புணர்ந்திலளே.....— [ய்ப்

பின்னும்

அது தவிரவும்,

கரு நெடுகண் செம் வாய் } கறுத்து நீண்ட கண்களையும் சிவந்த
பிணை நோக்கின் மின் } வாயையும் ஊன்போன்ற நோக்கை
அனைய நுண் மருங்குல் } யும் மின்போல் ஸூக்ச்மமான இடை
யையும் உடையளாய்

வேகவதி என்று } வேகவதியென்று சொல்லப்படுபவ
உரைக்கும் கன்னி } ளான ஒரு பெண்பிள்ளை

தன் இன்உயிர் ஆம் } தனது இனிய உயிர்போன்ற கணவ
காதலனை காணாது } னைத்தான் காணவொட்டாமல்

தன்னுடைய முன் } தனது தமையன் (தடுத்ததுத்) தன்னைக்
தோன்றல்கொண்டு ஏக } கொண்டுபோக

ஆங்கு

அவ்வவஸ்தையிலே

ஆன்னவனை

அந்தத் தமையனை

நோக்காது

லக்ஷியம் பண்ணாமல்

தான் சென்று

தான் பலாத்காரமாகப் புறப்பட்டுப் போய்

வாள் அமருள்

பெரிய போர்க்களத்திலே

கல் நவில் தோள் காணையை மலைபோல் திண்ணிய தோளையுடைய
னும் காளைபோல் செருக்குற்றிருப்ப
வனுமான தனது காதலனை

அழித்து உரப்பி

இழிவானசொற்களைச்சொல்லி அதட்டி

கை பிடித்து

பாணிக்ரஹணம் செய்துகொண்டு

மீண்டும் போய்

அங்கிருந்து ஸ்வஸ்தாநத்திலேபோய்ச் சேர்ந்து

பொன் நவிலும் ஆகம்

(அக்காதலனுடைய) பொன் போன்ற மார்பிலே

புணர்ந்திலளே

அணையப் பெற்றாளில்லையோ?

—***—வேகவதி என்பாளொரு தெய்வமாதின் சரிதையை எடுத்துக் காட்டுகிறார் இதில். சிறிய திருமடலிற் சொல்லப்பட்ட வாஸவ தத்தையின் சரித்திரத்துக்கு மூலமாகிய புராணம் இன்னதென்று தெரியாததுபோலவே இவ்வேகவதியின் சரிதைக்கு மூலமான புராணமும் இன்னதென்று தெரியவில்லை. தமிழ்நாடுகளில் ப்ரஸித்தமான பெருங்கதை என்ற தொகுதியில் உதயணன் சரித்திரப்பகுதியில் இத்தெய்வமாதுகளின் வரலாறு ஒருவிதமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. வடமொழியிலும் கதாஸரித்ஸாகரம் என்ற கதைப்புத்தகத்தில் இவர்களின் சரித்திரம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. பிற்காலத்தவர்கள் எழுதிய அப்புத்தகங்களை ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூகத்திகட்கு மூலமாகச் சொல்லவொண்ணாது. கதைப்போக்கிலும் வேறுபாடு உள்ளது போலும். ஆகையாலே இக்கதையை இங்கு விரித்துரைக்க விரும்புகின்றிலோம்.

அழகிற்சிறந்த வேகவதியென்னுமோர் தேவகன்னிகை தனது கணவன் முகத்திலே தான் விழிக்கவொண்ணாதபடி தன்னைத்தனது தமையன் தடைசெய்து இழுத்துக்கொண்டு போக, அவள் அவனை

லக்ஷியம் பண்ணுமல் திரஸ்கரித்து உதறித்தள்ளிவிட்டுத் தனது காதலன் ஒரு போர்க்களத்திலே யுத்தம் செய்துகொண்டிருப்பதாகத் தெரிந்து அங்கே போய் ‘இப்படிதானா என்னை நீ கைவிட்டுத் திரிவது!’ என்று தார்க்காணித்து அந்தப் போர்க்களத்திலே பலரு மறிய அவன் கையைப் பிடித்திழுத்துத் தன்னுார்க்குக் கொண்டு சென்று இஷ்டமான போகங்களை அநுபவித்து வாழ்ந்தான்—என்பதாக இவ்விடத்தில் கதை ஏற்படுகிறது. இதன் விரிவை வல்லார் வாய்க் கேட்டுணர்க. முன் தோன்றல்—முன்னே பிறந்தவன். *

... .. பூங்கங்கை
முன்னம் புனல்பரக்கும் நன்னாடன் மின்னாடும்
கொன்னவிலும் நீள்வேல் குருக்கள் குலமதலை
தன்னிகரோன் றில்லாத வென்றித் தனஞ்சயனைப்
பன்னாக ராயன் மடப்பாவை பாவைதன்
மன்னிய நாணச்சம் மடமென் றிவையகலத்
தன்னுடைய கொங்கை முகநெரியத் தானவன்றன்
பொன்வரை யாகந் தழீஇக்கொண்டு போய்த்தனது
நன்னகரம் புக்கு நயந்தினிது வாழ்ந்ததுவும்
முன்னுரையிற் கேட்டறிவ தில்லையே.....—

பூ கங்கை புனல் முன்னம் } அழகிய கங்காநதியின் தீர்த்தம்
பரக்கும் நல் நாடன் } முன்னே ப்ரவணிக்கப்பெற்ற சிறந்த
நாட்டுக்குத் தலைவனும்

மின் ஆடும் கொல் } ஒளியையுடையதும் கொலைத் தொழி
நவிலும் நீள் வேல் } லைக் கற்றதும் நீண்டதுமான வேலா
யுதத்தைக் கையிலே உடையவனும்

குருக்கள் குலம் மதலை } குருராஜ வம்சத்தில் தோன்றினவனும்

தன் நிகர் ஒன்று } ஒப்பற்ற வெற்றி பொருந்தினவனு
இல்லாத வென்றி } மான

தனஞ்சயனை } அர்ஜுனனை

பன்னாகராயன் மடம் } கொளவ்யனென்னும் ஸர்ப்ப ராஜனு
பாவை } டைய - மடமை பொருந்திய பெண்
ணை உலூபி யென்பவள்

பாவைதன் மன்னிய } ஸ்திரீத்வத்திற்குப் பொருந்தின நாண்
நாண் அச்சம் மடம் } மடமச்சம் முதலிய குணங்கள் நீங்கப்
என்று இவை அகல } பெற்று

தன்னுடைய கொங்கை } தனது கொங்கையின் முகம் நெறிக்
முகம் நெரிய } கப்பெற்று

தான் (வெட்கத்தை விட்டுத்) தானாகவே

நயந்து ஆசைப்பட்டு

அவன்தன் அவ்வர்ஜுநனுடைய

பொன் வரை ஆகம் அழகிய மலைபோன்ற மார்பை

தழீஇக்கொண்டு ஆலிங்கனஞ் செய்துகொண்டு

தனது நல் நகரம் போய் } தன்னுடைய அழகான ஸ்தானத்திலே
புக்கு } [நாகலோகத்திலே] போய்ச்சேர்ந்து

இனிது வாழ்ந்ததுவும் ஆநந்தமாக வாழ்ந்தாளென்பதையும்

முன்உரையில் கேட்டு } மஹாபாரதத்தில் நீங்கள் கேட்டறிந்த
அறிவது இல்லையே } தில்லையோ?.

—***—அர்ஜுநன் தீர்த்தயாத்திரையாகச் செல்லும்போது ஸ்நா
நஞ் செய்யக் கங்கையில் இறங்கி நீராடிக் கரையேறப் புகும்போது
உலாபி யென்னும் நாக கன்னிகை இவனைக்கண்டு காமமோஹ
மடைந்து ரமிக்கவிரும்வி இவனைத் தண்ணீரினுள்ளே இழுத்துக்
கொண்டு செல்ல இவனும் உள்ளே சென்று ‘நீ யார்? என்னை ஏதுக்
காக இங்கே கொணர்ந்தாய்?’ என்று கேட்க, அவ்வுலாபி ‘ஐராவத
குலத்திற் பிறந்த கௌரவ்யனென்னும் ஸர்ப்பராஜனுடைய பெண்
நான்; உன்னைக் கண்டவாறே மன்மத பாணங்களுக்கு இலக்கா
னேன்; எப்படியாவது நீ என்னைப் புணர்ந்து மகிழ்விக்கவேணும்’
என்று வேண்ட; அதற்கு அர்ஜுநன் ‘அம்மா! நான் இப்போது
ஸம்வத்ஸா ப்ராஹ்மசர்ய வ்ரதத்தில் நிஷ்டனாயிருக்கின்றேன்; ஆகை
யால் எங்கனே புணர்ச்சி செய்வேன்? உனது விருப்பை நிறை
வேற்ற வேணுமென்கிற ஆசையும் எனக்கு உளது; என்செய்வேன்?
என் விரதமும் கெடாமல் உன் விருப்பமும் பழுதுபடாமல் காரிய
மாகும்படியான உபாயத்தை நீயே சொல்’ என்ன; அதற்கு அவ்வு
லாபிகை ‘உன் விரதத்தின் வரலாறு எனக்குத்தெரியும்; நான் காம
நோயைத் தாங்க முடியாது உன்னைச் சரணமடைகின்றேன்;

அடைக்கலம் புகுந்தவர்களைக் கைவிடுதல் அதர்மமன்றோ; என்னை ரக்ஷிப்பதற்காக நீ புணர்ச்சி செய்வாயாகில் இது உன் விரதத்தைக் கெடுக்கமாட்டாது; என்னைக் கைவிடுவாயாகில் இப்போதே என் உயிர் அற்றொழியும்படிபாராய்' என்று மிக்கஆர்த்தியுடன் சொல்ல, அர்ஜுநன் அதற்கிணங்கி அன்றிரவு அவளோடே கலந்திருந்து இராவாந் என்கிற அழகிய ஒரு புத்திரனையும் அவளிடத்திற் பிறப்பித்து மீண்டு சென்றான்—என்கிற கதை மஹா பாரதத்தில் ஆதி பர்வத்தில் இருநூற்று முப்பத்தினான்கா மத்தியாயத்திற் கூறப்பட்டுள்ளது.

குருக்கள் குலமதலை—பரத வம்சத்திற் பிறந்த குரு என்னும் அரசனது மரபில் தோன்றினவர்கள் பாண்டவர்களும் துரியோத நாதியரும். தனஞ்சயன்—அர்ஜுநனுடைய நாமங்கள் பலவற்றுள் ஒன்று.

பந்நகம் என்ற வடசொல் பாம்பு என்று பொருள்படும்; பத்—காலாலே, ந கஃ—நடவாதது; உரகமாதலால் மார்பாலே ஊர்ந்து செல்வது என்று பொருள்; அச்சொல் இங்கு பன்னகமென நீண்டு கிடக்கிறது. 'பன்னகராயன்' என்றே பாடமிருந்தாலும் தனை பிறழாது; ஆயினும் பன்னகராயனென்றேபாடமாம். பாவை—சித்திரப் பதுமை; உவமவாகு பெயரால் ஸ்த்ரீயைக் குறிக்கும். இங்கு பிரகாணம் நோக்கிப் புத்திரியைக் குறித்தது. பாவை தன் மன்னிய என்ற விடத்துள்ள பாவை என்னுஞ்சொல் ஸ்த்ரீத்வத்தைக் குறிக்கும். நாண், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்று ஸ்த்ரீகளுக்கு உரிய குணங்கள் நான்கு; இவற்றுள் நாண்மாவது—தகாத காரியத்தில் மனமொடுங்கி நிற்பது; கொளுத்தக்கொண்டு கொண்டது விடாமையுமாம். மடமாவது—எல்லாமறிந்தும் அறியாதுபோலிருத்தல். அச்சமாவது — மிகச்சிறிய காரணத்தினாலும் மனம் நடுங்குதல். பயிர்ப்பாவது — பரபுருஷர்களின் ஆடை முதலியன தம்மேற்பட்டால் அருவருப்புக்கொள்வது. ... *
... *
... *
... *

... குழ்கடவுள்

பொன்னகரஞ் சேற்ற புரந்தரனோ டேரோக்கும்
மன்னவன் வாண னவுணர்க்கு வாள்வேந்தன்

தன்னுடைய பாவை யுலகத்துத் தன்னோக்குங்
 கன்னியரை யில்லாத காட்சியாள் தன்னுடைய
 இன்னுயிர்த் தோழியா லெம்பெருமா னீன்றுழாய்
 மன்னு மணிவரைத்தோள் மாயவன் பாவியேன்
 என்னை யிதுவிளைத்த ஈரிரண்டு மால்வரைத்தோள்
 மன்னவன்றன் காதலனை மாயத்தாற் கொண்டுபோய்க்
 கன்னிதன் பால்வைக்க மற்றவனோ டேத்தனையோர்
 மன்னிய பேரின்ப மெய்தினாள்.....—

சூழ் கடலுள்

பரந்த கடலினுள்ளே

பொன் நகரம் செற்ற

ஹிரண்யாஸுரனுடைய நகரங்களை
அழித்தவனான

புரந்தரனோடு ஏர் ஒக்கும்

தேவேந்திரனோடு ஒத்த செல்வமுடையனான

மன்னவன்

ராஜாதிராஜனாயும்

அவுணர்க்கு வான்

வேந்தன்

அசுரர்களுக்குள் பிரஸித்தனான தலைவனாயுமிருந்த

வாணன் தன்னுடைய

பாவை

பாணாஸுரனுடைய மகளாய்

உலகத்து தன் ஒக்கும்

கன்னியரை இல்லாத

காட்சியாள்

எவ்வுலகத்திலும் தன்னோடு டொத்த
மாதர்கள் இல்லை யென்னும்படி அழ
கிற்சிற்றந்தவளான உஷையென்பவள்

தன்னுடைய இன் உயிர்

தோழியால்

தனது ப்ராண ஸகியான சித்ரலேகை
யென்பவளைக்கொண்டு,

என் துழாய் மன்னு மணி

வரை தோள் மாயவன்

போக்யமான திருத்துழாய் மாலையணி
ந்தரத்தன்பர்வதம்போன்ற திருத்தோள்
களையுடைய ஆச்சரிய பூதனும்

பாவியேன் என்னை இது

விளைத்த ஈர் இரண்டு

மால் வரை தோள்

மன்னவன்

பாவியான என்னை இப்பாடு படுத்து
கின்ற பெரிய மலைபோன்ற நான்கு
புஜங்களையுடைய ராஜாதிராஜனுமான

எம்பெருமான் தன்

கண்ணிராநுடைய

காதலனை அன்புக்கு உரியவனான [பொளத்திர
னா] அநிருத்தாழ்வாரை

மாயத்தால் கொண்டு } (யோக வித்தைக்கு உரிய) மாயத்தி
போய் கன்னிதன்பால் } னால் எடுத்துக்கொண்டு வந்து தன்னி
வைக்க } டத்தில் சேர்க்கப்பெற்று

மற்றவனோடு அந்த அநிருத்தனோடே

எத்தனை ஓர் மன்னிய } பலவிதமாய் ஒப்பற்ற அமர்ந்த பெரிய
பேர் இன்பம் எய்தினான் } ஸுகத்தை அநுபவித்தாள்.

—***—பலிசக்கரவர்த்தியின் ஸந்தியிற்பிறந்தவனான பாணஸூர
னுடைய பெண்ணாகிய உஷையென்பவள், ஒருநாள் ஒரு புருஷ
னோடு தான் கூடியதாகக் கணக்கண்டு, அவனிடத்தில் மிக்க ஆசை
பற்றியவளாய்த் தன் உயிர்த்தோழியான சித்ரலேகைக்கு அச்செய்
தியைத் தெரிவித்து, அவள் மூலமாய் அந்தப் புருஷன் க்ருஷ்ண
னுடைய பொளத்திரனும் ப்ரத்யும்னனது புத்திரனுமாகிய அநிருத்த
னென்று அறிந்துகொண்டு, ‘அவனைப்பெறுதற்கு உபாயஞ்செய்ய
வேண்டும்’ என்று அத்தோழியை வேண்ட, அவள் தன் யோக
வித்தை மஹிமையினால் த்வாரகைக்குச் சென்று அநிருத்தனைத்துக்
கிக் கொண்டுவந்து அந்தப்புரத்திலேவிட உஷை அவனோடு போகங்
களை அநுபவித்து வந்தாள் என்கிற கதை அறியத்தக்கது. (இதற்கு
மேல் நடந்த வரலாறு வாணனைத் தோள்துணித்த வரலாற்றில்
காணத்தக்கது.)

பொன்னகரம் செற்ற = ஹிரண்யாஸூரனுக்குத் த மி ழி ல்
பொன் என்று பெயர் வழங்குதலால் ‘பொன்னகரம்’ என்று அவ்வ
ஸூரனுடைய பட்டணங்களைச் சொல்லுகிறது. புரந்தர? என்ற வட
சொல்(பகைவருடைய)பட்டணங்களை அழிப்பவன் என்று பொருள்
பட்டு இந்திரனுக்குப் பெயராயிற்று.

உஷையின்வரலாறு சொல்லப்புகுந்து அவ்வரலாற்றில் அநிருத்
தனைப்பற்றிக் கண்ணபிரானுடைய ப்ரஸ்தாவம் வருதலால் தனது
வயிற்றெரிச்சல் தோன்ற விசேஷணமிடுகிறாள் பாகாலநாயகி. அழ
கிய திருத்துழாய் மாலையை அணிந்துகொண்டிருந்தும் என்னை
அநுபவிக்க வொட்டாமல் இப்படி மடலெடுக்கும்படி பண்ணின
மஹாநுபாவன் என்கிறாளாயிற்று.

கன்னிதன்பால்—தெய்வப் பெண்ணாகிய தன்னிடத்திலே
என்கை.

மன்னிய பேரின்ப மெய்தினாள்—உஷை அநுபவித்தது சிற்
றின்பமேயாயினும், அதனில் மேற்பட்ட ஆநந்தமில்லை யென்று
அவள் நினைத்திருந்தது கொண்டு மன்னிய பேரின்ப மென்றார். *

... .. மற்றிவைதான்

என்னாலே கேட்டிரே ஏழைகா ளென்னுரைக்கேன்
மன்னு மலையரையன் பொற்பாவை வாணிலா
மின்னு மணிமுறுவல் செவ்வா யுமையென்னும்
அன்ன நடைய வணங்கு நுடங்கிடைசேர்
பொன்னுடம்பு வாடப் புலனைந்தும் நொந்தகலத்
தன்னுடைய கூழைச் சடாபாரந் தான்தரித்தாங்கு
அன்ன வருந்தவத்தி னாடுபோய் ஆயிரந்தோள்
மன்னு கரதலங்கள் மட்டித்து மாதிரங்கள்
மின்னி யெரிவீச மேலேடுத்த சூழ்கழற்கால்
பொன்னுலக மேழுங் கடந்தும்பர் மேற்சிலும்ப
மன்னு குலவரையும் மாருதமுந் தாரகையும்
தன்னி னுடனே சுழலச் சுழன்றும்
கொன்னவிலும் மூவிலைவேற் கூத்தன் பொடியாடி
அன்னவன்றன் பொன்னகலஞ் சென்றுங் கணைந்திலளோ
பன்னி யுரைக்குங்காற் பாரதமாம்.....—

ஏழைகாள்

அவிவேகிகளே!

மற்று இவை தான்

என்னாலே கேட்டிரே

} இன்னும் இப்படிப்பட்ட உதாஹர
ணங்களை என்னைக்கொண்டே கேட்க
விருக்கிறீர்களோ?

என் உரைக்கேன்

(உ ந் க ளு க் கு) எவ்வளவு சொல்லு
வேன்? (இன்னும் ஒரு உதாஹரணம்
சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்:)

மன்னு மலை அரையன்

பொன் பாவை

} (சலிப்பிக்க வொண்ணாமல்) நிலைநின்ற
பர்வதராஜனை ஹிமவா னுடைய
சிறந்த பெண்ணாய்

வாள் நிலா மின்னு மணி

முறுவல் செம் வாய்

} ஒளிபொருந்திய நிலாப்போல் விளங்கு
கின்ற அழகிய புன்னகையையுடைய
சிவந்த அதரத்தையுடையளாய்

உமை என்னும் 'உமா' என்னும் பெயரையுடையளாய்
அன்னம் நடைய அணங்கு அன்ன நடையையுடையளான் (பார்
வதி யென்கிற) தெய்வப் பெண்ணு
னவள்

தன்னுடைய கூழை தனது மயிர்முடியை
சடாபாரம் தான் தரித்து தானே ஜடாமண்டலமாக்கித் தரித்
துக்கொண்டு

நுடங்கு இடைசேர் } துவண்ட இடையோடு சேர்ந்த அழ
பொன்உடம்பு வாட } கய் உடம்பு வாடவும்

புலன் ஐந்தும் நொந்து } இந்திரியங்கள் ஐந்தும் வருந்தி நீங்
அகல } கவும்

அன்ன அரு தவத்தின் } அப்படிப்பட்ட அருமையான தபஸ்
ஊடு போய் } னைச் செய்து முடித்து
(என்னபேறு பெற்றாளென்றால்)

ஆயிரம் தோள் மன்னு } (சிவன் தனது) ஆயிரம் பு ஜ ங் க ள்
கரதலங்கள் மட்டித்து } பொருந்திய கைகளை (த்திசைகளிலே)
வியாபிக்கச் செய்து,

மாதிரங்கள் மின்னி } திக்குகள் மின்னி நெருப்புப் பொறி
எரி வீச } கிளம்பும்படியாக

மேல் எடுத்த மேற்புறமாகத் தூக்கின
கழல் சூழ் கால் வீரக்கழலணிந்த ஒரு பாதமானது

பொன் உலகம் ஏழும் } மேலுலகங்களை யெல்லாம் அதிக்
கடந்து } மித்து

உம்பர் மேல் சிலும்ப மேலே மேலே ப்ரஸரிக்கும்படியாக
(ஒற்றைக்காலை உயரத்துக்கி),

மன்னு குலம் வரையும் } ஸ்திரமாக நிற்கிற குலபர்வதங்களும்
மாருதமும் தாரகையும் } காற்றும் நகூத்திரங்களும் தன்னோடு
தன்னினுடனே சமூல } கூடவே சமூன்றுவா

சமூன்று ஆடும் தான்சமூன்று நர்த்தனஞ்செய்பவனும்

கொல் நவிலும் மூஇலை } கொலைத்தொழில் புரிகின்ற மூன்று
வேல் } இலைகளையுடைத்தான குலத்தையுடை
யவனும்

கூத்தன்	கூத்தாடியென்று ப்ரஸித்தனும்
பொடியாடி	பஸ்மதாரியென்று ப்ரஸித்தனுமான
அன்னவன் தன்	அப்படிப்பட்ட சிவபிரானுடைய
பொன் அகலம் சென்று	} அழகிய மார்பைக்கட்டி ஆலிங்கனஞ் செய்துகொள்ளவில்லையா?
அணைந்திலனே	
பன்னி உரைக்குங்கால்	(இப்படிப்பட்ட உதாஹரணங்களை இ ன்னும்) விஸ்தரித்துச் சொல்லுகிற பகூத்தில்
பாரதம் ஆம்	ஒரு மஹாபாரதமாய்த் தலைக்கட்டும்.

—***—நாண்மடமச்சங்களைத் தவிர்த்து அதிப்ரவ்ருத்தி பண்ணி நாயகனைப் புணர்ந்தவர்கள் ஒருவரிருவரல்லர்; பல்லாயிரம் பேர் களுண்டு; இங்கே சில மாதர்களை எடுத்துக் காட்டினேன்; இன்னும் எத்தனைபேர்களை நான் காட்டுவது. இவ்வளவு உதாஹரணங் கள் போராதா? ஆயினும் இன்னும் ஒரு பெரியான் மடலூர்ந்தபடியைச் சொல்லி முடிக்கிறேன், கேளுங்கள்—என்று பரமசிவனைப் பெறுதற்குப் பார்வதி தவம் புரிந்தபடியைப் பேசுகிறாள்.

தகூப்ராஜாபதி யென்பவர்க்குப் பெண்ணாகப் பிறந்து, ஸதீ என்ற பெயரோடிருந்தாள் பார்வதி. அந்த தகூப்ராஜாபதியானவர் ஒருகால் ஓரிடத்தில் வேள்விக்குச்செல்ல அப்போது அங்கேயிருந்த தேவர்களும் மஹர்ஷிகளுமெல்லாரும் சடக்கென எழுந்து கௌர விக்க, பிரமனும் சிவனும் எழுந்திராமல் இருந்தபடியே யிருக்க, தகூன் பிரமனை லோககுருவென்று நமஸ்கரித்துவிட்டுத் தனது கௌரவம் தோற்றச் சிவன் எழுந்திருந்து வணங்கவில்லை யென்று சீற்றங்கொண்டு “இந்த ருத்ரன் எனக்கு மாப்பிள்ளையானபோதே எனக்கு சிஷ்யனாயிருந்து வைத்து என்னைக் கண்டவாறே ஆசாரியனைக் கண்டாற்போல் கௌரவித்து வழிபடவேண்டியிருக்க இப்படி எழுந்திராதே யிருக்கிறானன்றோ; இவனில் மிக்க கொடும்பாவி உலகிலுண்டோ? இப்படிப்பட்ட மூட னுக்கு அநியாயமாய் அருமந்த பெண்ணைக்கொடுத்துக் கெட் டேனே!” என்று பலவாறாக நிந்தித்து ‘தேவயஜநத்தில் இப்பா விக்கு ஹவிர்ப்பாகம் கிடைக்காமற் போகக்கடவது’ என்று சாப மும் கூறிவிட்டு மஹா கோபத்துடனே எழுந்து தன்னிருப்பிடம்

போய்ச்சேர்ந்து, பிறகு நெடுநாளைக்கப்பால் அந்த தக்ஷன் ப்ருஹஸ் பதி ஸ்வமென்றொரு யாகம் பண்ணத் தொடங்கின செய்தியை மகளர்கிய ஸதி (பார்வதி) கேள்விப்பட்டுத் 'தந்தையின்வேள்வி வைபவங்களை நாழுங்கண்டுவருவோம்' என்று ஆவல்கொண்டு புறப்பட, சிவபிரான் பழைய பகையை நினைத்து 'அங்கே நீ போகக்கூடாது' என்று தடுத்தும் குதூஹலாதிசயத்தாலே அவள் விரைந்து புறப்பட்டுத் தந்தையினது இல்லம் செல்ல, அங்கே இவளைக்கண்டு தந்தை நல்வரவு கூறுதல் யோகக்ஷேமம் வினவுதல் ஒன்றுஞ்செய்யாமல் பராங்குமமா யிருக்கு மிருப்பையும் ருத்ரபாகமில்லாமல் வேள்வி நடைபெறுவதையுங்கண்டு வருத்தமும் சீற்றமுங்கொண்டு 'இந்த மஹாபாபியான தக்ஷனிடத்தில் நின்று முண்டான இந்த என் சரீரம் இனி முடிந்து போவதே நன்று' என்று அறுதியிட்டுத் தனது யோகபலத்தாலே அக்நியை உண்டாக்கி அது தன்னிலே சரீரத்தைவிட் டொழிந்தாள். பிறகு மலையாசனாகிய ஹிமவானுக்குப் பெண்ணாய்ப் பிறந்து [பர்வத புத்ரீ என்னுங் காரணத்தால்] பார்வதி யென்று பெயர் பெற்று அப்பிறப்பிலும் அந்தப் பரமசிவனையே கணவனாகப் பெறவேணுமென்று ஆசைகொண்டு கடுத்தவம் புரிந்து அத்தவத்தின் பயனாக அங்ஙனமே மனோரதம் நிறைவேறி மகிழ்ந்தாளென்பது இங்கே அறியத்தக்கது.

மற்றொரு ஸமயத்திலும் பார்வதி தவம் புரிந்ததுண்டு; முன்னொரு காலத்திற் கைலாஸ மலையிலே சிவபிரானும் தானும் ஏகாஸநத்தில் நெருக்கமாக வீற்றிருந்தபொழுது ப்ருங் கீ யென்னும் மாமுனி சிவனைமாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யவிரும்பி ஒரு வண்டு வடிவமெடுத்து அந்தஆஸனத்தை இடையிலே துளைத்துக்கொண்டு அதன் வழியாய் துழைந்து சென்று அம்பிகையை விட்டுச் சிவனை மாத்திரம் பிரதக்ஷிணஞ் செய்ய, அது கண்ட பார்வதி தேவி தன்பதியை நோக்கி 'முனிவன் என்னைப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்யாமைக்குக் காரணம் என்ன?' என்று கேட்க, அதற்குச் சிவன் 'இம்மை மறுமைகளில் இஷ்டஸித்தி பெற விரும்புமவர்கள் உன்னை வழிபடுவார்கள்; முத்திபெற விரும்புமவர்கள் என்னைவழிபடுவார்கள்; இது நூல் துணிபு' என்று சொல்ல, அது கேட்ட பார்வதி 'இறைவன் வடிவத்தைப் பிரிந்து தனியே யிருந்ததனால்ன்றோ எனக்கு இவ்விழிவு நேர்ந்தது' என்று வருந்தி, தான் சிவபிரானைவிட்டுப் பிரியா

திருக்குமாறு கருதி, புண்ணியக்ஷேத்திரமான கேதாரத்திற்சென்று தவம் புரிந்து வரம் பெற்று அப்பிரானது வடிவத்திலே வாமபாகத் தைத் தனக்கு இடமாக அடைந்து அவ்வடிவிலேயே தான் ஒற்றுமைப்பட்டுநின்றனள் என்று சைவபுராணங்களிற் சொல்லிப்போரும் கதையுமுண்டு. முன்னே கூறிய தவமே இங்கு விவக்ஷிதம்.

மலையரையன் = அரையன் என்றது அரசனென்றபடி. பர்வத ராஜன் என்கை. [உமை யென்னும்.] பார்வதிக்கு உமா என்றும் ஒரு வடமொழிப் பெயருண்டு. அவள் தவம் புரிந்த காலத்து ஆஹாரமே யில்லாமையாலே பொன்னுடம்பு வாடப்பெற்றாள்; அந்தந்த இந்திரியங்களுக்கு வேண்டிய விஷயங்களில் அவை பட்டிமேய வொண்ணாதபடி * காவலிற் புலனை வைத்துத் தவம் புரிந்த படியாலே அந்த இந்திரியங்கள் ‘எத்தனை நானேக்கு நாம் இவள் பால் பட்டினி கிடப்பது!’ என வருந்தி அகன்றனவாம்.

கூழை—கூந்தலுக்குப் பெயர்; “முள்ளையிறேயந்தில கூழை முடிகொடா” என்ற பெரிய திருமொழியுங் காண்க. சடாபாரம்—ஐலூர் மென்ற வடசொல் விகாரம். தவநிலைக்குத் தகுதியாகக் கூந்தலைச் சடையாக்கின னென்க. [அன்ன அருந்தவத்தினூடு போய்] அவள் அநுஷ்டித்த தபஸ்ஸு ஸாமாந்யமல்ல; * கோரமாதவஞ் செய்தனள் என்கிறது. ஊடுபோய் என்றது — அந்தத் தவத்தை முற்றமுடிய நடத்தி என்றபடி. “அருந்தவத்தினூடு போய்...அன்னவன்றன் பொன்னகலஞ் சென்றாங் கணைந்திலனே” என்று அவ்வயிப்பது.

“ஆயிரந்தோள் மன்னுகரதலங்கள் மட்டித்து” என்று தொடங்கித் “தன்னினுடனே சுலழச் சுழன்றும்” என்னுமளவும் சிவபிரானது நடனத்தின் சிறப்பு வருணிக்கப்படுகிறது. அப்படி அற்புதமான நாட்டியஞ் செய்ய வல்ல சிவபிரானது ஸம்சுலேஷத் தைப் பெற்றுள்ளனரே என்கிறது. சிவன் கூத்தாடும் வகைகள் பல பலவுள்ளன; திருவிளையாடற் புராணம் முதலிய நூல்களில் அவற்றைக் கண்டுகொள்க. இங்கே சொல்லப்படுகிற நாட்டியவகை—ஆயிரங் கைகளையும் திசைகளில் வியாபிக்கச் செய்து ஒற்றைக் காலால்நின்றனுகொண்டு மற்றொருகாலே மேலேதூக்கி, பம்பரம்போல் சுழற்றி ஆடினவகையாம். “தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்

தாய் துணைமலர்க் கண்களாயிரத்தாய், தாள்களாயிரத்தாய் பேர்க ளாயிரத்தாய்” என்று எம்பெருமானைச் சொல்வதுபோல, சைவ புராணங்களில் சிவனைப்பற்றியும் சொல்லியிருத்தலால் “ஆயிரந் தோள் மன்னுகரதலங்கள் மட்டித்து” எனப்பட்டது. தெய்வத் தன்மைக்குரிய சக்தி விசேஷத்தினால், வேண்டியபோது வேண்டிய படி வடிவுகொள்ள வல்லமையுள்ளமைப்பற்றி ஒரு நர்த்தனவிசேஷத் தில் இங்ஙனே ஆயிரந்தோள் மன்னுகரதலங்கள் கொண்டு ஆடின னாகவுங்கொள்க. ஒருகால் தன்னுடைய நடனத்தைக்கண்டு அதற் குத் தகுதியாகத் தனது இரண்டு கைகளால் மத்தளங் கொட்டின பாணஸூரனுக்கு உவந்து ஆயிரங்கைகள் உண்டாம்படி வரமளித் தனாகச் சொல்லப்பட்ட சிவபிரானுக்கு இஃது அருமையன் றென்ப. மட்டித்து=மட்டித்தலாவது மண்டலாகாரமாக வியாபிக் கச் செய்தல்.

மாதிரங்கள் மின்னி எரிவீச = “ஒருருவம் பொன்னுருவ மோன்று செந்தீ ஒன்றுமாகடலுருவம்” என்றபடி சிவனது உருவம் செந்தி யுருவமாதலால் அன்னவன் தனது காலே மேலே தூக்கிச் சுழன்று ஆடும்போது திசைகளெல்லாம் நெருப்புப்பற்றி யெரிவன போல் காணப்படுமென்க. சூழ்கழற்கால்—கழல் சூழ்ந்த கால்; வீரத்தண்டை அணிந்த கால் என்றபடி. பொன்னுலக மேழுங் கடந்து என்றது—கூத்தாடும்போது சிவனுடைய கால் நெடுந்தூரம் வளர்ந்து சென்றமையைச் சொன்னவாறு. உம்பர் மேல்—மேன் மேலும்.

[மன்னு குலவரையும் இத்யாதி.] நாமெல்லாம் தட்டாமாலை யாடும்போது அருகிலுள்ள செடி கொடி முதலியனவும் கூடவே சுழல்வதாகக் காணப்படுமன்றோ. சிவபிரான் பெரியவுருக்கொண்டு சுழன்றாடும்போது பெருப்பெருத்த பதார்த்தங்களெல்லாம் உடன் சுழல்வன போற் காணப்படுமாறாக. இப்படியாகக் கூத்தாடின சூலபாணியும் பஸ்மதாரியுமான சிவனது மார்போடே அணையப் பெறுதற்காகப் பார்வதி தவம்புரிந்தபடியை மஹாபாரதத்தில் பரக் கக் காண்மின் என்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. ... *

... .. பாலியேற்கு

என்னுந்நாய் யானுரைப்பக் கேண்மின் இரும்பொழில்
மன்னு மறையோர் திருநறையூர் மாமலைபோல் [சூழ்

பொன்னியலு மாடக் கவாடம் கடந்துபுக்கு
 என்னுடைய கண்களிப்ப நோக்கினேன் நோக்குதலும்
 மன்னன் திருமார்பும் வாயு மடியிணையும்
 பன்னு கரதலமும் கண்களும் பங்கயத்தின்
 பொன்னியல் காடோர் மணிவரைமேல் பூத்ததுபோல்
 மின்னி யொளிபடைப்ப வீணுணும் தோள்வளையும்
 மன்னிய குண்டலமு மாரமும் நீண்முடியும்
 துன்னு வெயில்விரித்த சூளா மணியிமைப்ப
 மன்னு மரதகக் குன்றின் மருங்கேயோர்
 இன்னிள வஞ்சிக் கோடியொன்று நின்றதுதான்
 அன்னமாய் மாளு யணிமயிலா யாங்கிடையே
 மின்னா யிளவே யிரண்டா யிணைச்செப்பாய்
 முன்னுய தொண்டையாய்க் கெண்டைக் குலமிரண்டாய்
 அன்ன திருவுருவம் நின்ற தறியாதே
 என்னுடைய நெஞ்சு மறிவு மினவளையும்
 பொன்னியலும் மேகலையு மாங்கொழியப் போந்தேற்கு
 மன்னு மறிகடலு மார்க்கும் மதியுகுத்த
 இன்னிலா வின்கதிரு மென்றனக்கே வெய்தாகும்
 தன்னுடைய தன்மை தவிரத்தா னென்கொலோ.

யாவியேற்குஎன் உறு } பாவியாகிய எனக்கு நேர்ந்த நோயை
 நோய் }

யான் உரைப்ப கேண்மின் நானே சொல்லக்கேளுங்கள்;
 (என்ன வென்றால்)

இரு பொழில் சூழ் விசாலமான சோலைகள் சூழப் பெற்
 றதும்

மறையோர் மன்னும் வைதிகர்கள் வாழப்பெற்றதுமான

திரு நறையூர் திருநறையூரில்

மா மலை போல் பொன் } பெரிய மலைபோன்றதும் ஸ்வர்ணமய
 இயலும் மாடம் கவாடம் } மூமான ஸந்நிதியின் திருக்காப்பை
 கடந்து புக்கு } நீக்கிச் சென்று

என்னுடைய கண் } எனது கண்கள் களிக்கும்படி உற்றுப்
 களிப்ப நோக்கினேன் } பார்த்தேன்;

நோக்குதலும்

பார்த்தவளவில்,

மன்னன்

(அங்குள்ள) எம்பெருமானுடைய

திருமார்பும்

பிராட்டியுறையும் மார்வும்

வாயும்

(புன்முறுவல் நிறைந்த) அதரமும்

அடி இணையும்

உபயபாதங்களும்

பன்னு கரதலமும்

கொண்டாடத்தக்க திருக்கைகளும்

கண்களும்

திருக்கண்களும்

ஓர் மணி வரை மேல்

பொன்னியல் பங்கயத்

தின் காடு பூத்தது

போல் மின்னி

ஒளிபடைப்ப

} ஒரு நீலரத்நபர்வதத்தின்மேல் பொன்
மயமான தாமரைக்காடு புஷ்பித்தாற்
போல் பளபளத்த ஒளியை வீச,

வீழ்நாணும்

விரும்பத்தக்க திருவரைநாணும்.

தோள்வளையும்

தோள்வளைகளும்

மன்னிய குண்டலமும்

பொருத்தமான திருக்குண்டலங்களும்

ஆரமும்

(திருமார்பில்) ஹாரமும்

நீள் முடியும்

பெரிய திருவபிஷேகமும்

துன்னு வெயில் விரித்த

சூளாமணி இமைப்ப

மன்னு மரதக்க குன்றின்

மருங்கே

கத்திலே

} மிக்க தேஜஸ்ஸை வெளிவிடுகின்ற மு
டியிற் பதித்த ரத்தனமும் ப்ரகாசிக்க,

} எல்லார்க்கும் ஆசிரயமான மரகதமலை
யென்னும்படியான எம்பெருமான் பக்
கத்திலே

ஓர் இன் இள வஞ்சி

கொடி ஒன்று நின்றது

அன்னம் ஆய்

மான் ஆய்

அணி மயில் ஆய்

இடை மின் ஆய்

இள இரண்டு வேய் ஆய்

} விலகூணமாய் போக்யமாய் இளைசா
யிருப்பதொரு வஞ்சிக்கொடி யென்
னும்படியான பிராட்டி நின்றாள்;

(நடையில்) ஹம்ஸத்தையொத்தும்

(நோக்கில்) மாணையொத்தும்

(கூந்தலில்) அழகிய மயிலையொத்தும்

இடையழகில் மின்னலையொத்தும்

(தோளில்) இளைதான இரண்டு மூங்கி
ல்களையொத்தும்

இணை செப்பு ஆய் (ஸ்தநத்தில்) இரண்டு கலசங்களை
யொத்தும்

முன் ஆய தொண்டை ஆய் முன்னே தோற்றுகிற (அதரத்தில்)
கொவ்வைக் கணியையொத்தும்

குலம் கெண்டை இரண்டு } (கண்ணில்) சிறந்த இரண்டுகெண்டை
ஆய் } மீன்களையொத்தும்

அன்ன அப்படிப்பட்டிருந்த
திரு உருவம் திவ்ய மங்கள விக்ரஹம் [பிராட்டி]
நின்றது அறியாது (பக்கத்தில்) நிற்கும்படியை அறியா
தே (எம்பெருமான் மாத்திரமே யுள
னென்று ஸேவிக்கப் புகுந்த)

என்னுடைய நெஞ்சம் எனது நெஞ்சம்

அறிவும் (அந்தநெஞ்சின்தருமமாகிய) அறிவும்

இனம் வளையும் சிறந்த கைவளையும்

பொன்னியலும் மேகலையும் ஸவர்ணமயமான மேகலையும்

ஒழிய போந்தேற்கு (எல்லாம்) விட்டு நீங்கப்பெற்ற எனக்
கு (இதற்குமேலும் ஹிம்ஸையாம்படி)

மன்னு மறி கடலும் } சலியாததும் மடிந்து அலையெறிவது
ஆர்க்கும் } மான கடலும் கோஷம் செய்யா
நின்றது;

மதி உகுத்த இன் } சந்திரன் வெளியிடுகின்ற இனிய நிலா
நிலாவின் கதிரும் } வின் ஒளியும்

என் தனக்கே எனக்குமாத்திரம்

வெய்து ஆகும்திசுண்ணமாயிராநின்றது;

தன்னுடைய தன்மை } நிலாவின் ஸ்வபாவமாகிய குளிர்த்தி
தவிர தான் என்கொல் } தவிர்ந்து இப்படி வெப்பமாம்படி எம்
பெருமானாரான் ஏதாவது செய்துவிட்
டானே.

—* * *—இங்ஙனே ஊரிலுள்ள பெண்களின் சரித்திரங்களை
எடுத்துரைப்பதனால் எனக்கு என்னபயனும்? அந்த வம்புக்கதை
களை யெல்லாம் விரித்துரைப்பதற்கோ நான் பெண் பிறந்தது.

அதுகிடக்கட்டும், நான் பட்டபாடு நாடறியச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்—என்று திருநறையூ ரெம்பெருமான் ஸந்நிதியிலே ஸேவிக்கப்புகுந்த தான் பட்ட பாட்டைப் பேசத் தொடங்குகின் றான் பரகால நாயகி.

பாவியேற் கென்னுந் நோய் என்று இங்ஙனே அந்வயித்துப் பொருள் கொள்வதற் காட்டிலும் “பன்னியுரைக்குங்காற் பாரத மாம் பாவியேற்கு” என்று கீழோடே அந்வயிப்பது பூருவர்க ளின் வியாக்கியானங்களுக்கு நன்கு பொருந்தும்.

“சீக்ஷணேய ஸுரயம் ப்ரஹ்மேவ ஞ்சுதீ” [நெஞ்சினுள்ளே துக்கம் அதிகரித்தால் வாய்விட்டுக் கதறினால் தான் தீரும்] என்று சொல்லியுள்ளபடி—தனது வருத்தத்தை ஒருவாறு தணித்துக் கொள்ள வேண்டி வாய்விட்டுக் கதறுகின்றாளுென்க. யானுற்ற நோயை யான் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்;—நான் திருநறையூ ரெம்பெருமானே ஸேவிக்கச்சென்று ஸந்நிதியுள்ளே புகுந்து பார்த்தேன்; பார்த்தவுடனே அவ்வெம்பெருமானுடைய திரு மார்பு திருவதாம் திருவடி திருக்கை திருக்கண் ஆகிய இவ்வவய வங்கள் நீலகிரிமேல் தா ம ரை க் கா டு பூத்தாற்போல் பொலிந் தன. திருவரைநாண் திருத்தோள்வளை திருமகர குண்டலம் ஹாரம் திருவபிஷேகம் அதனுச்சியிற்பதித்த மணி ஆகிய இவை பளபளவென்று ப்ரகாசித்தன; அவ்வெம்பெருமான் பக்கத்திலே அன்னம்போன்ற ந டை ய ம் மூ கு ம் மான்போன்ற நோக்கமும் மயில் போன்ற கூந்தலமும் மின்போல் நுண்ணிய இடையமும் வேய்போன்ற தோளமும் செப்புப்போன்ற முலையமும் கோவை போன்ற வாயமும் கெண்டைபோன்ற க ண் ண ம் மூ கு மு டை ய ளான பெரிய பிராட்டியார் இளவஞ்சிக் கொடிபோலே நின்ற தையுங் கண்டேன். கண்டதும் அறிவு போயிற்று. பல விகா ரங்களுண்டாயின. இப்படி வருத்தப்படா நின்ற எனக்குக் கட லோசை தானும் வந்து மேன்மேலும் ஹிம்ஸையைப் பண்ணி நின்றது. எல்லார்க்கும் இனிதான நிலா எனக்குத் தீ வீசுகின் றது. குளிர்ச்சியையே இயல்வாக வுடைய நிலாவும் இப்படி சுடும்படியான காரணம் என்னோ, அறியேன்—என்றுளாயிற்று.

திருநறையூர்ப் போன்னியலுமாடம் = நாச்சியார்கோவிலுக் குத் திருநறையூர் மணிமாடம் என்று ப்ரஸித்தியுள்ளது. “திரு

நறையூர் மணிமாடம் சேர்மின்களே” என்றார் பெரிய திருமொழியில்; “தென்னறையூர் மன்னு மணிமாடக் கோயில் மணாளனை” என்பர் இத்திருமடலிலும். கவாடம்—கதவு; வடசொல்.

பன்னு கரதலம் = ‘இப்படியுமொரு கரதலமுண்டோ’ என்று வாய்வெருவப் பண்ணும் கை. கரதலம்—வடசொல். ஓர் மணி வரைமேல் பொன்னியல் பங்கயத்தின் காடு பூத்ததுபோல் = எம்பெருமானது திருமேனி நீலரத்ந பர்வதமாகவும் திருக்கண் முதலியன தாமரைக் காடாகவும் ரூபிக்கப்பட்டன. * அகலகில்லேனி நையுமென்று அலர்மேல்மங்கையுன்ற மார்பனாதலால் திருமார்பும் தாமரையாக விளங்கக் குறையில்லை. பங்கயம்—பங்கஜம். ஒளி படைப்ப—ஒளியை யுண்டாக்க. வீணணும் = வீழ் + நாண்—வீணுண்; வீரசோழிய மென்னும் இலக்கண நூலில் (சந்திப்படலம்—18.) “நவ்வரின் முன்னழிந்து பின் மிக்க ணவ்வாம்” என்றது காண்க. வீழ்தல்—விரும்பப்படுதல். ஆரம்—ஹாரம்.

[“துன்னு வெயில்விரித்த சூடாமணி இமைப்ப.”] சூடாமணியிமைப்ப என்ற விடத்து உம்மைத் தொகையாகவும் உவமைத் தொகையாகவுங் கொள்ளலாம்; உம்மைத் தொகையாகக் கொள்ளும்போது, சூடாமணியாவது திருவபிஷேகத்தின் துனியிற்பதித்த ரத்னம்; அதுவும் விளங்க—என்றதாகிறது. உவமத்தொகையாகக் கொள்ளும்போது, சூடாமணியாவது தேவிலோகத்துச் சிறந்த தொரு மாணிக்கம்; அதுபோல வீணணும்.....நீ ண் முடியும் விளங்க—என்றதாகிறது. சூடாமணி எனினும் சூளாமணி யெனினும் ஒக்கும். இமைத்தல்—ஒளிசெய்தல்.

மன்னுமரதகக் குன்றின் மருங்கே = எம்பெருமான்றன்னையே ஸாக்ஷாத் மரகத பர்வதமாகக்கூறினது முற்றுவமை. அப்படியே, பிராட்டியை இளவஞ்சிக் கொடியாகக் கூறினதும் முற்றுவமை. இதனை வடநூலார் ரூபகாதிசயோக்தி யென்பர். ஒரு மலையினருகே ஒரு பொற்கொடி நிற்கக் கண்டேனென்று சமத்காரமாக அருளிச் செய்தபடி. மாதர்க்கு இளவஞ்சிக்கொடியை ஒப்புச்சொல்லுதல் கவிமரபு.

அன்னமாய் மாளாய்.....என்ற விடங்களிலும் உபமேயங்களான நடை நோக்கு முதலியன மறைக்கப்பட்டன. மயில் கூந்

தற் செறிவுக்கும் சாயலுக்கும் உவமையாம். பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் மூங்கிலைத் தோள்களுக்கு உபமானமாக்குவது. சேப்பு—பொற்கலசம். தோண்டை—கோவைக்கனி.

அன்ன திருவுருவம் நின்றதறியாதே = ‘ப்ரஹ்மசாரிநாராயணன் மாத்திரமே யுள்ளான், கண்டு வந்துவிடுவோம்’ என்று கருதிச் சென்றேன். பக்கத்தில் ஒரு பிராட்டி யெழுந்தருளியிருப்பது தெரியாமற் போயிற்று; தெரிந்திருந்தால் உட்புகுந்தேயிருக்கமாட்டேன்; அந்தோ! தெரியாமற்சென்று பட்டபாடு இது! என்கிறாள் போலும். நெஞ்சு போயிற்று, அறிவு போயிற்று, வளை கழன் ரொழிந்தது, மேகலை நெகிழ்ந்தொழிந்தது. இப்படிப்பட்ட பரிதாப நிலைமையிலே கடல்தானும் தனது கோஷத்தைச் செய்து கொலை செய்யா நின்றது.

“[தன்னுடைய தன்மை தவிரத்தா னென்கோலோ?] “சீதோ பவ ஹநாமத?” என்ன, நெருப்புக் குளிருமாபோலே ‘நிலாச்சுடுக’ என்று நினைப்பிட்டதோ? இதுக்குக் காரணம் என்? என்கிறாள்” — என்ற பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி காண்க. சந்திரனுக்குத் தன்னுடைய தன்மையாகிய குளிர்த்திமாறி வெப்பமுண்டாவதற்கு என்ன காரணம்?....

தேன்னன் பொதியில் செழுஞ்சந்தின் தாதனைந்து
மன்னிவ் வுலகை மனங்களிப்ப வந்தியங்கும்
இன்னிளம் பூந்தேன்றலும் வீசு மேரியேனக்கே
முன்னிய பெண்ணைமேல் முன்முளரிக் கூட்டகத்துப்
பின்னமவ் வன்றில் பேடைவாய்ச் சிறுகுரலும்
என்னுடைய நெஞ்சக்கோ ரீர்வாளா மேன்செய்கேன்.

தேன்னன் பொதியில் தென்றிசைக்குத் தலைவனான பாண்டியராஜனது மலையமலையிலுள்ள

செழு சந்தின் தாது } அழகிய சந்தநமரத்தின் பூந்தாதுகளை
அனைந்து } அனைந்துகொண்டு

மன் இ உலகை மனம் } நித்யமான இந்த லோகத்திலுள்ளவர்
களிப்ப வந்து இயங்கும் } கள் மனம்மகிழும்படிவந்துஉலவுகின்ற

இன் இள பூ தென்றலும் போக்யமாய் அழகான இளந்தென்
றற்காற்றும்

தன்னுடைய தோள்கழிய வாங்கித் தமிழேன்மேல்
என்னுடைய நெஞ்சே யிலக்காக வெய்கின்றான்
பின்னினைக் காப்பீர்தா னில்லையே.....—

கல் நவில் தோள் காமன் மலைபோல் (திண்ணிய) தோள்களை
யுடையன மன்மதன்

கரும்பு சிலை வளைய (தனது) கரும்பு வில்லை வளைத்து
கொல்நவிலும் பூ கணைகள் } (அந்த வில்லில்) கொலை செய்ய வல்ல
கோத்து } புஷ்ப பாணங்களைத் தொடுத்து

பொத அணைந்து (அந்தவில்லைமார்பிலே) அழுந்த அணை
த்துக்கொண்டு

தன்னுடைய தோள் } தனது தோள்வரையில் நீள இழுத்து
கழிய வாங்கி }

என்னுடைய நெஞ்சே } எனது நெஞ்சையே குறியாகக்கொ
இலக்கு ஆக தமிழேன் } ண்டு துணையற்ற என்மீது (அந்த அம்
மேல் எய்கின்றான் } புகளைப்) பிரயோகிக்கின்றான்;

பின் இதனை காப்பீர்தான் } இப்போது இந்த ஆபத்தில் நின்றும்
இல்லையே } என்னைத் தப்புவிக்க வல்லீரில்லையே!..

—***—கீழ்ச் சொன்ன கடலோசை முதலியவற்றுக்கு ஒருவாறு
தப்பிப்பிழைத்தாலும் பிழைக்கலாம்; இனி ஜீவிக்கவழியில்லை யென்
னும்படியாக மன்மதன் தனது பாணங்களைச் செலுத்தி வருத்துந்
திறம் வாசாமகோசரம் என்கிறான். மஹாபலசாவியான மன்மதனும்
தனது கரும்புவில்லை வளைத்துஎன்னையே இலக்காகக்கொண்டு புஷ்ப
பாணங்களைப் பிரயோகிக்கின்றானே; நான் இதற்குத் தப்பிப்
பிழைக்கும்படி செய்வாராருமில்லையே; என்கிறான்.

கன்னவில் தோள் காமன் = ஒருகால் பரமசிவனுடைய கோ
பாக்கிக்கு இலக்காகி நெற்றிக்கண்ணால் தறிக்கப்பட்டு உடலிழந்து
அநங்கன் என்று பேர்பெற்றவனை மன்மதனுக்கு உடம்புஇல்லையா
யிருக்க, “கன்னவில் தோள் காமன்” என்றும் “தன்னுடைய தோள்
கழியவாங்கி” என்றும் அருளிச் செய்வது சேருமோ எனின்; அநங்
கன் செய்கிற காரியத்தைப் பார்த்தால், ‘திண்ணிய உடம்புடை
யானும் இவ்வளவு காரியம் செய்ய வல்லவனல்லன்’ என்னும்படி
யாகப் பெரிய கொலைத்தொழிலாயிருப்பதனால் அவனுக்குவலிதான

வுடம்பு இருந்தே தீரவேணு மென்று காமிகள் கருதுவதுண் டாதலால் இப்பரகால நாயகியும் அந்த ஸமாதியாலே சொல்லுகின் றாளென்க. மன்மதனுக்குக் கரும்பை வில்லாகவும் ஐவகைப் புஷ்பங்களை அம்பாகவும் அந்த அம்புகளை வில்லிலே தொடுத்துப் பிர யோகிக்கின்றானாகவும் நூல்கள் கூறுகின்றமை காண்க.

கரும்பு X சிலை, கருப்புச்சிலை. பூங்கணைகள் = முல்லை, அசோ கம், நீலம், மா, முளரி என்ற ஐந்துமலர்கள் மன்மத பஞ்சபாணங்க ளெனப்படும். மத்தம், தீரம், சந்தாபம், வசிகரணம், மோகனம் என்கிற ஐவகைச் செயல்களைப் பஞ்சபாணமாகச் சொல்லுவர் ஒரு சாரார். “ఉండు దశస్థపశ్య ణీషణః స్తంభస్థ థాసంఘాపశ్య కాసుస్థ పంచ బాణః ప్రకీర్తతః.” [உந்மாதநஸ் தாபநச்ச சோஷணః స్తమ్ப నస్తతా—ஸம்மோஹநச்ச காமஸ்ய பஞ்ச பாణః ப்ரகீர்த்தితాః] என்பாருமுளர். ... *
... ..

... .. பேதையேன்
கன்னவிலும் காட்டகத்தோர் வல்லிக் கடிமலரின்
நன்னறு வாசமற் றுரானு மெய்தாமே
மன்னும் வறுநிலத்து வாளாங் குகுத்ததுபோல்
என்னுடைய பேண்மையு மென்னலனு மென்முலையும்
மன்னு மலர்மங்கை மைந்தன் கணபுரத்துப்
பொன்மலைபோல் நின்றவன்றன் பொன்னகலம் தோயா
என்னிவைதான் வாளா வெனக்கே பொறையாகி [வேல்
முன்னிருந்து முக்கின்று மூவாமைக் காப்பதோர்
மன்னு மருந்தறிவீ ரில்லையே,.....—

கல் நவிலும் காடு அகத்து	கல்மயமான காட்டினுள்ளே
ஓர் வல்லி	ஒரு கொடியில் (புஷ்பித்த)
கடி மலரின்	புது மலரினுடைய
நல் நறு வாசம்	நல்ல பரிமளம்

மற்று ஆரானும் எய்தாமே யார்க்கும் உபயோகப்படாமல்

மன்னும் வறு நிலத்து } அந்த சூன்ய ஸ்தலத்திலேயே வீணு
ஆங்கு வாளா உகுத்தது } கக் கழிவதுபோல்,
போல் }

பேதையேன் என்னு } அறிவற்றவளான என்னுடையஸ்தீர்த்
டைய பெண்மையும் } வமும்

என் நலனும் } எனது குணங்களும்

என் முலையும் } எனது முலைகளும்

மலர் மங்கை மன்னும் } பூவிற் பிறந்த பெரியபிராட்டியோடு
மைந்தன் } சேர்ந்த பரம்பருஷனாயும்

கண்புரத்து பொன் மலை } திருக்கண்ணபுரத்தில் பொன் மலை
போல் நின்றவன் தன் } போல் நிற்பவனுமுள்ள எம்பெருமா
னுடைய

பொன் அகலம் தோயா } அழகிய திரு மார்பிலே சேர்வதற்கு
ஏல் } உறுப்பாகாவிடில்

வாளா இவை என் } வ்யர்த்தமான இந்தவஸ்துக்கள் ஏதுக்கு?
(இவை) } இம்முலைகளானவை

எனக்கே பொறை ஆகி } எனக்கு ஒருத்திக்கே வீண்பாரமாகி

முன் இருந்து } கண்ணெதிரே இருந்துகொண்டு

மூக்கின்று } மேன்மேலும் வீங்கும்போது

மூவாமை காப்பது } அப்படி வீங்காமல் தடுக்கவல்ல

ஓர் மன்னு மருந்து } ஒரு சிறந்த மருந்து கண்டறிவாராரு
அறிவீர் இல்லையே } மில்லையே.

—***—காமன் செப்கிற ஹிம்ஸை ஒருபுறமிருக்கட்டும்; என்னோடு கூடவே பிறந்து என்னை ஹிம்ஸிக்கின்ற இம்முலைகளைத் தண்டிப்பா ராருமில்லையேயென்கிறான். ஒருவரும் புகக்கூடாதகாட்டிலே சிறந்த தொரு கொடிதன்னிலே பரிமளோத்தரமான புஷ்பம் புஷ்பித்துக் கமழ நின்றால் ஆர்க்கு என்ன பயன்? “கோங்கலரும் பொழில் மாவிருஞ்சோலையிற் கொன்றைகள் மேல் தூங்கு பொன் மாலைகளோடுடனாய் நின்று தூங்குகின்றேன்” (நாச்சியார் திருமொழி) என்றாற்போல, அங்கே புஷ்பித்து அங்கே உதிர்ந்து அங்கே உரு மாய்ந்து போக வேண்டியதே அம்மலர்களின் கதி. அது போல, எனது தேஹ குணங்களும் ஆத்ம குணங்களும் திருக்கண்ண புரத் தெம் பெருமானுடைய ஸம்ச்சலேஷத் துக்கு உறுப்பாகாவிடில் இவற்றால் என்ன பயன்; மேற் சொன்ன மலர்கள் போல இவையும் நிஷ்பலங்களேயன்றோ. எம்பெருமானோடு அணையப்பெறுதே வீணாக

வளர்ந்து கிடக்கின்ற இம்முலைகள் எப்போதும் கண்ணெதிரே தோன்றி நின்று மார்புக்கும் பாரமாகி வருத்துகின்றனவே! ஏதுக்கு இவை விம்மி வீங்குகின்றன? இம்முலைகள் துலைந்தொழிய மருந்து தருவாருமில்லையே! என வருந்துகின்றாள்.

பேதையேன் = இப்படி ஹிம்ஸை பொறுக்க முடியாமல் வருத் தழுறுகிற இந்நிலைமையில் முடிந்துபிழைக்கலாமாயினும் 'என்றேனு மொருநாள் நமது மனோரதம் வித்திக்குமோ' என்னும் நசையாலே பிராணனைப் பிடித்து நிறுத்திக் கொண்டிருக்கிற சாபல்யம் தோற்றுகிறது. வல்லி-வட சொல். வாசம்-வாஸனை. வறுநிலம்-புல் பூண்டு தண்ணீர் ஒன்று மில்லாத மரு காந்தாரம்.

“எனக்கே பொறையாகி “என்றவிடத்து, “இருவர் சுமக்கக் கூடவ முலையை ஒருவர் சுமக்கப்போமோ” என்ற பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி நோக்கத்தக்கது. முன்னிருந்து-பெண்மைக்கு உறுப்பாக முலையிருக்க வேண்டியது அவசியமாகில் முதுகிலே முளைத்தாலாகாதோ? கண்ணெதிரே முளைத்து வீங்கவும் வேணுமோ?.

“கொள்ளும்பய நென்றில்லாத கொங்கை தன்னைக் கிழங்கோடும் அள்ளிப் பறித்திட்டு அவன் மார்வி லெறிந்து என்னழலைத் தீர்வேனே” என்றாள் ஆண்டாளர்; அவள் மெய்யே பெண்ணாய்ப் பிறந்தவளாகையாலே முலைபடைத்துப் படுகிற வருத்த மெல்லாம் தோற்ற அப்படி சொன்னாள்; அங்நனன்றிக்கே திருமங்கையாழ்வார் பாவநாப்ரகர்ஷத்தால் மாத்திரம் பெண்மையை ஏறிட்டுக் கொண்டவராதலால் அவ்வளவு ரோஷங்கொண்டு சொல்ல மாட்டாமல் ‘இந்த முலைகள் உள்ளே அடங்கிப் போவதற்கு மருந்து கொடுப்பாருண்டோ’? என்கிறார்.... ... *

... .. மால்விடையின்
துன்னு பிடரெருத்துத் தூக்குண்டு வன்தோடரால்
கன்னியர் கண்மீளிரக் கட்டுண்டு மாலைவாய்த்
தன்னுடைய நாவொழியா தாடும் தனிமணியின்
இன்னிசை யோசையும் வந்தேன் சேவிதனக்கே
கொன்னவிலு மெஃகில் கொடிதாய் நெடிதாகும்
என்னிதனைக் காக்குமா சொல்லீர்.....—

மால் விடையின்	(பசுவின்மேல்)வியாமோ ஹங்கொண்ட வ்ருஷபங்களினுடைய
துன்னு பிடர் எடுத்து	பெருத்த பிடரியிலுள்ள முசப்பிலே
தூக்குண்டு	தூக்கப்பட்டு,
கன்னியர் கண் மிளிர	சிறுப்பெண்களின் கண் களிக்கும்படி
வன் தொடரால் கட்டுண்டு	வலிதான கயிற்றூலே கட்டப்பட்டு
மாலே வாய்	ஸாயம் ஸந்தியா காலத்தில்
தன்னுடைய நா	} தனது நாக்கு ஓயாமல் ஆடிக்கொண் டிருக்கப்பெற்ற சிறந்த மணியி னுடைய
ஒழியாது ஆடும் தனி மணியின்	
இன் இசை ஓசையும் வந்து	இனிதான இசையின் ஒலியும் வந்து
என் செவி தனக்கே	என்னுடைய காதுக்குமாத்திரம்
கொல் நவிலும் எலிகல்	} கொலை செய்ய வல்ல வேலைக்காட்டி லும் கடுமாயி நெடுகா நின்றது;
கொடிது ஆய் நெடிது ஆகும்	
இதனை காக்கும் ஆ என்	இந்த ஆபத்திற்குத் தப்பிப் பிழைக் கும் வழி என்ன?
சொல்லீர்	(ஏதாவது உபாயம் உண்டாகில்) சொல்லுங்கள்.

—***—“மன்னு மருந்தறிவிரில்லையே?” என்றதும் ‘நல்ல மருந்
துண்டு’ என்று விடையளிக்க வல்லாருடைய வார்த்தை காதில் விழ
வேனுமென்று பாரித்திருந்த பரகால நாயகியின்காதிலே ஊராமாடு
களின் மணியோசை வந்து விழுந்தது; அதற்கு வருந்திப்பேசுகின்
றாள். செவிக்கு இனிதாகக் கேட்கத்தக்க விடைமணிக்குாலும்
என் காதுக்குக் கடுமாயிராநின்றது; இந்தத்துன்பமெல்லாம் நீங்கி
நான் வாழும் வகை ஏதேனுமுண்டோ? சொல்லீர் என்கிறாள்.

மாட்டின் கழுத்தில் தொங்கும் மணியை மூன்றடிகளாலே
கூறுகின்றாள். நாகின்மேலே பித்தங்கொண்டு காமித்து வருகின்ற
காளையின் புறங்கழுத்திலுள்ள முசப்பின்மேலே மனோஹரமாகக்
கட்டப்பட்டு ஸாயங்காலத்தில் இடைவிடாதுசுப்தித்துக்கொண்டே
யிருக்கிற மணியின் ஓசையும் வந்து செவிப்பட்டி, செவியிலே சூலத்
தைப் பாய்ச்சினுற்போலே ஹிம்ஸை பண்ணுகின்றது. அவ்வோசை

ஓய்ந்தபாடில்லே; நெடுகிச் செல்கின்றதே! என்கிறாள். கடலோசை குழலோசை முதலியனபோல விடைமணியோசையும் விரலிக னுக்கு உத்தீபகமாதல் அறிக.

எஃகு—ஆயுதப் பொதுப்பெயர்; சூலத்துக்குச் சிறப்புப்பெய ருமாம். ஈட்டியையுஞ் சொல்லும். *

... .. இதுவினைத்த

மன்னன் நறுந்துழாய் வாழ்மார்பன் மாமதிகோள்
முன்னம் விடுத்த முகில்வண்ணன் காயாவின்
சின்ன நறும்பூந் திகழ்வண்ணன் வண்ணம்போ
லன்ன கடலை மலையிட் டணைகட்டி
மன்ன னிராவணனை மாமண்டு வெஞ்சமத்துப்
பொன்முடிகள் பத்தும் புரளச் சரந்தூர்து
தென்னுலக மேற்றுவித்த சேவகனை.....—

இது வினைத்த மன்னன்	(தென்றல் முதலானவை பாதகமாம் படி) இப்படிப்பட்ட நிலைமையை உண்டுபண்ணின மஹாநுபாவனாய்,
நறு துழாய் வாழ் மார்பன்	மணம் மிக்க திருத்துழாய்மலை விளங் குகின்ற திருமார்பையுடையனாய்,
முன்னம் மா மதி கோள்	{ முன்னொருகால் சந்திரனுடைய துன் விடுத்த முகில் வண்ணன் பத்தைப் போக்கின காளமேக வண்ணனாய்,
காயாவின் சின்ன நறு பூ	
திகழ் வண்ணன்	{ 'காயா' என்னும் செடியிலுண்டான சிறிய மணம்மிக்க பூப்போலே விளங் குகின்ற நிறத்தையுடையனாய்,
வண்ணம் போல் அன்ன	{ தன்னுடைய வர்ணம் போன்ற வர் கடலை } ணத்தையுடைய கடலிலே
மலை இட்டு	
அணை கட்டி	மலைகளைக்கொண்டெறிந்து ஸேதுவைக் கட்டி (இலங்கைக் கெழுந் தருளி)
மா மண்டு வெம் சமத்து	சதுரங்கபலம் நிறைந்த கொடியபோர் க்களத்தில்
மன்னன் இராவணனை	ராசாஸ ராஜனான ராவணனுடைய

பொன் முடிகள் பத்தும் } அழகிய பத்துத்தலைகளும் (பூமியில்
புரள } விழுந்து) புரளும்படியாக

சரம் துரந்து அம்புகளைப் பிரயோகித்து

தென் உலகம் ஏற்றுவித்த } (அவ்விராவணனை) யமலோக மடை
சேவகனை } வித்த மஹாகுரனாய்.

—***—ஆகக்கீழ்வரையில், தானநுபவிக்கும் கஷ்டங்களைச் சொல்லி முடித்தான்; இக்கஷ்டங்களைவிளைத்த மஹாநுபாவன் இன்னொன்றைப் பதை நான் அறியாமையில்லை; நன்கு அறிவேன்; அடிபணிந்தாரை ரக்ஷிப்பதற்கென்றே மார்பில் தனிமலை யிட்டுக்கொண்டிருப்பதாகச் சொல்லி உலகங்களை வஞ்சிப்பவனும் அவன்; ‘சந்திரனுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தைத் துலைத்தேன், அப்படியே உங்களுடைய துன்பத்தையும் துலைத்தொழிப்பேன் வாருங்கள்’ என்று மயக்கி அழைப்பவன் அவன்; ‘காளமேகம்போலும் காயாமலர்போலும் என் வடிவு விளங்குகிற அழகைக்கண்டு களியுங்கள்’ என்று மேனி நிறத்தைக்காட்டி வலைப்படுத்திக்கொள்பவன் அவன்; ‘ஒரு ஸீதாபிராட்டிக்காகவும் ஒரு ப்ரஹ்லாதனுக்காகவும் ஒரு பூமிப்பிராட்டிக்காகவும் தேவர்களுக்காகவும் தேவேந்திரனுக்காகவும் எப்படியெப்படியோ உருமாறிப் படாப்பாடுகள் பட்டு அதிமாதுஷ்மான காரியங்கள் செய்த வனாகம் நான்; என்னை யடுப்பார்க்கு ஒரு குறையுமுறாது’ என்று சொல்லி அகப்படுத்திக்கொள்பவன் அவன்; பல திருப்பதிகளிலே தனது பெருமையைக் காட்டிக்கொண்டு மேனாணித்திருப்பவன் அவன்; அவன்படிகளெல்லாம் நன்கறிவேன் நான்; அவனுள்ள திருப்பதிகள்தோறும் நுழைந்து புறப்பட்டு என் மனவருத்தங்களை இனி நான் சொல்லிக்கொள்ளப்போகிறேன்; ஆதரித்து உஜ்ஜீவிப்பித்தானாகில் பிழைத்துப்போகிறான்; இல்லையாகில், என் வாய்க்கு இரையாகி அவன் படப்போகிற பாடுகளைப் பாருங்கள்—என்கிறான் மேல்.

முன்னம் மாமதிகோள் விடுத்த—சந்திரனுக்கு நேர்ந்த க்ஷய ரோகத்தைப் போக்கியருளினவன் இன்று எனக்கு க்ஷயத்தை விளைக்கலானது என்னோ என்று இரங்குகின்றனாகவுமாம். “இப்போது கிடர் அவன் ஆபந்நரானுரை நோக்கத் தவிர்ந்தது” என்பர் அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும். (“மதியுகுத்த இன்னிலாவின் கதிரும் என்றனக்கே வெய்தாகும்” என்று கீழே அரு

ளிச்செய்தபடி) என்னை எரிக்கின்ற சந்திரனுக்கு நேர்ந்த ஆபத்தைப் போக்கி என்னை நன்றாகத் தபிக்குமாறு அந்த சந்திரனுக்கு நியமித்த மஹாநுபாவன் என்றதாகவுமாம்.

மா மண்டு வெஞ்சமத்து = மா என்று யானையையும் குதிரையையும் சொல்லும்; ரதம், கஜம், தூரகம், பதாதி எனச் சேனையுறுப்புகள் நான்காதலால் மற்ற இரண்டு உறுப்புகட்கு உபலக்ஷணமென்க. மண்டுதல் — நெருங்கியிருத்தல். சேவகனை = சேவகமாவது வீரம்; அத்தனையுடையவன் சேவகன். “செருவிலே அரசுக்கர்கோனைச் செற்ற நம் சேவகனார்”, என்றார் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும்.

“இது விளைத்த மன்னன்” என்று தொடங்கி, “தென்னறையூர் மன்னு மணிமாடக்கோயில் மனாளைக் கன்னவில் தோள்காளையை” என்கிற வரையில் எம்பெருமானுடைய விபவாவதாரவையவங்கள் அர்ச்சாவதாரவையவங்கள் முதலியன விரிவாகக் கூறப்படுகின்றன. மார்பன், முகில்வண்ணன், சேவகனை, வீரனை, கூத்தனை என்கிற இவ்விசேஷணங்கள் எல்லாம் மேலே கன்னவில் தோள்காளையை என்ற விடத்தில் அந்வயித்து முடியும். ... *

... ... ஆயிரக்கண்

மன்னவன் வானமும் வானவர்தம் போன்னுலகும்
தன்னுடைய தோள்வலியால் கைக்கொண்ட தானவனைப்
பின்னோ ரரியுருவ மாகி யெரிவிழித்துக்
கொன்னவிலும் வெஞ்சமத்துக் கொல்லாதே வல்லாளன்
மன்னு மணிக்குஞ்சி பற்றி வரவீர்த்துத்
தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி அவனுடைய
போன்னகலம் வள்ளுகிரால் போழ்ந்து புகழ்படைத்த
மின்னிலங்கு மாழிப் படைத்தடக்கை வீரனை.

ஆயிரம் கண் மன்னவன் } ஆயிரங்கண்ணான இந்திரனுடைய
வானமும் } ஸ்வர்க்கலோகத்தையும்

வானவர்தம் பொன் } (மற்றுமுள்ள) தேவதைகளின் திவ்ய
உலகும் } லோகங்களையும்

தன்னுடைய தோள் } தனது புஜபலத்தாலே தன் வசமாக
வலியால் கைக்கொண்ட } கைக்கொண்ட ஹிரண்யாஸுரனை
தானவனை }

இப்படி ஒரு நொடிப்பொழுதிலே கொன்றுவிடக்கூடாது, சித்திர வதை பண்ணிவிடவேணும்' என்று தாள்மேல்கிடாத்திப்போழந்தார் னுயிற்று.

தன்னுடைய தாள்மேல் கிடாத்தி...வள்ளுகிரால் போழ்ந்து—
தனித்தனி தேவர் மனிதர் விலங்கு முதலிய பிராணிகளாலும் ஆயு
தங்களாலும் பகலிலும் இரவிலும் சூரியிலும் வானத்திலும் வீட்
டின் அகத்திலும் புறத்திலும் தனக்கு மரணமில்லாதபடி இரணியன்
வரம்பெற்றிருந்தானாதலால் அந்த வரம் பழுதுபடாதபடி, அவனைப்
பிடித்து வாசற்படியில் தன் மடியிது வைத்துக்கொண்டு அந்திப்
பொழுதில் திருக்கையுக்களாலே பிளந்தருளினன். ... *

மன்னிவ் வகலிடத்தை மாமுதுநீர் தான்விழுங்கப்
பின்னுமோ ரேனமாய்ப் புக்கு வளைமருப்பின்
கோன்னவிலும் கூர்நுதிமேல் வைத்தேதேத்த கூத்தனை.

மன்னு இ அகல் இடத்தை எல்லாரும் பொருந்தியிருக்கின்ற விசா
லமான இப்பூமியை

மா முது நீர் விழுங்க மஹா ஸமுத்ரம் விழுங்கவிட

பின்னும் அதற்குப் பிறகு

ஓர் எனம் ஆய் புக்கு ஒருதிவ்யவராஹமாய் (கடலினுள்ளே)
பிரவேசித்து

வளை மருப்பின் வளைந்த கோட்டினுடைய

கொல் நவிலும் கூர் நுதி } (பகைவரைக்) கொல்லவல்ல கூர்மை
மேல் } யான நுனியின் மீது

வைத்து எடுத்த கூத்தனை (அந்தப்பூமியை)வைத்துக்கொணர்ந்த
அழகிய சேஷ்டிதத்தைபுடையனாய்.

—***—ஹிரண்யகசிபுவின் உடன் பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷ
னென்னும் கொடிய அசுரராஜன் தன்வலிமையால் பூமியைப் பாயா
கச் சுருட்டி யெடுத்துக்கொண்டு கடலினுள் மூழ்கிச் சென்றபோது
தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹா
வராஹரூபியாய்த் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை
நாடிக் கண்டு பொருது கோட்டினுற் குத்திக்கொன்று, பாதாள
லோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினுற் குத்தி அங்கு

நின்றும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்ற வரலாறு அறிக.

“புண்ணியந் தெய்வதமுஞ் சேர்பூலோகத்தைப்
புற்பாய்போற் சுருட்டிக்கொண்டே பாதாளம்,
நண்ணிரணி யாட்சனைப்பின் தொடர்ந்தேயேகி
நலமுடனே யாதிவராகத் தேவாகி,
மண்ணுலக மனைத்துமிடந் தெடுத்தோர்கோட்டில்
வைத்துவர வவன்மறிக்க வதைத்துத்தேவர்,
எண்ணவுல கீரேழும்படியப் பண்ணு
யிறைவா நாராயணனே யெம்பிரானே!”.

என்பர் பின்னோரும்.

இப்பொழுது நடக்கிற சுவேத வராஹகல்பத்துக்கு முந்தின பாத்ம கல்பத்தைப்பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் பூமீமநாராயணன் ஏகார்ணவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து பூவிராஹாவதாரத்தைச் செய்தருளிக் கோட்டு நுனியாற் பூமியை யெடுத்துவந்தனன் என்ற வரலாறும் உண்டு. இதுவே இவ்விடத்திற்குப் பொருந்தும்; “அகலிடத்தை மாமுதுநீர்தான் விழுங்க” என்றிறே இங்குள்ளது. முதுநீர்—ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் முற்பட்டுப் புராதநமாயுள்ளநீர். “அப ஏவ ஸஸர்ஜாதேள” என்றும் “நன்மைப் புனல்பண்ணி நான்முகனைப் பண்ணி” என்றும் சொல்லக்கடவது.

வைத்தேடுத்த கூத்தனை = பூமியைக் கோட்டின் நுனியில் வைத்துக்கொண்டு எழுந்தருளும்போது அகமகிழ்ச்சி தோற்றக் கூத்தாடிக்கொண்டே யெழுந்தருளினன் போலும். ... *

மன்னும் வடமலையை மத்தாக மாசுணத்தால்
மின்னு மிருசுடரும் விண்ணும் பிறங்கோளியும்
தன்னி னுடனே சுழல மலைதிரித்தாங்கு
இன்னமுதம் வானவரை யூட்டி அவருடைய
மன்னும் துயர்கடிந்த வள்ளலை.....—

மன்னும் வட மலையை அழுத்தமாக நாட்டப்பட்ட மந்தா
கிரியை

மத்து ஆக மத்தாகக்கொண்டு

மாசுணத்தால்

(வாஸுகியென்னும்) பாம்பினால்
(சுற்றி)

மின்னும் இரு சுடரும்

விண்ணும் பிறங்கு

ஒளியும் தன்னினுடனே

சுழல மலை திரித்து

விளங்குகின்ற சந்திர ஸூர்யர்களும்,

ஆகாசமும், ப்ரகாசிக்கின்ற (மற்றும்

பல)தேஜஸ்பதார்த்தங்களும் தன்னோடு

சுழலும்படி அந்த மந்தர மலையைச்

சுழற்றி [கடலைக் கடைந்து]

வானவரை இன் அமுதம்

ஊட்டி

தேவர்களுக்கு இனிய அமிருதத்தை

உண்ணக்கொடுத்து

அவருடைய

அத் தேவர்களுடைய

மன்னும் துயர் கடிந்த

நெடுநாளையதுக்கத்தைப்போக்கடித்த

வள்ளலை

பரம உதாரனாய்,

—***—முன் ஒரு காலத்தில், இவ்வண்ட கோளத்திற்கு அப்புறத்திலுள்ள விஷ்ணு லோகத்துச் சென்று திருமகளைப் புகழ்ந்து பாடி அவளால் ஒரு பூமலை ப்ரஸாதிக்கப் பெற்ற ஒரு வித்தியாதரமகள், மகிழ்ச்சியோடு அம்மாலையைத் தன் கை வீணையில் தரித்துக் கொண்டு ப்ரஹ்மலோக வழியாய் மீண்டு வருகையில், தூர்வாஸ மஹாமுநி எதிர்ப்பட்டு அவளை வணங்கித் துதிக்க அவ்விஞ்சை மங்கை அம்மாலையை அம் முனிவனுக்கு அளித்திட்டாள்; அதன் பெருமையை புணர்ந்து அதனைச் சிரமேற்கொண்ட அம் முனிவன் ஆநந்தத்தோடு தேவலோகத்திற்கு வந்து, அப்பொழுது அங்கு வெகு உல்லாஸமாக ஐராவத யானையின்மேற் பவனி வந்துகொண்டிருந்த இந்திரனைக் கண்டு அவனுக்கு அம்மாலையைக் கை நீட்டிக் கொடுக்க, அவன் அதனை மாவட்டியினால் வாங்கி அந்த யானையின் பிடரியின்மேல் வைத்த வளவில் அம் மதவிலங்கு அதனைத் துதிக்கையாற் பிடித்து இழுத்துக் கீழெறிந்து காலால் மிதித்துத் துவைத்தது; அதுகண்டு முநிவரன் கடுங் கோபங்கொண்டு இந்திரனை நோக்கி 'இவ்வாறு செல்வச் செருக்குற்ற நினது ஐச்வரியங்களெல்லாம் கடலில் ஒளிந்துவிடக் கடவன்' என்று சபிக்க, உடனே தேவர்களின் செல்வம் யாவும் ஒழிந்தன; ஒழியவே, அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர்; பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபயமளித்துக் கட்டளையிட்டபடி, அசுரர்களைபுந் துணைக்கொண்டு மந்தர மலையை மத்தாக

நாட்டி வாஸுகி யென்னும் மஹா நாகத்தைக் கடைகயிருகப் பூட்டிப் பாற் கடலைக் கடையலாயினர். அப்பொழுது மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலிலுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுகோளி னால் திருமால் பெரியதோர் ஆமை வடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம் மலைகடலில் அழுந்திவிடாமற்கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன் என்ற வரலாறு அறிக.

கடல் கடைகின்றபோது ஸ்ரீமந்நாராயணன் அக்கடலினி டையே மஹாகூர்மமாய் மந்தர்பர்வதத்திற்கு ஆதாரமாக எழுந் தருளியிருக்க, வாஸுகியின் வாலேப்பிடித்துக்கொண்ட தேவர்க ளும் தலையைப் பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இருதிறத் தாரும் அதனை வலியப் பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலிமை யில்லாதவராய்நிற்க அதுநோக்கி அத்திருமால் தான் ஒருநிருமேனி யைத் தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும் வேறொரு திருமேனி யைத் தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகியின் வாலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக் கடைந்தனனென்பதும், அப்பால் அந்த ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு தந்வந்தரி யென்னும் தேவருபத்தைத் தரித்து அம்ருத பூர்ணமான கமண்ட லத்தைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு அந்த க்ஷீரஸமுத்ரத்திலிருந்து தோன்றினனென்பதும், அப்பொழுது அசுரர்கள் தந்வந்தரியின் கையிலிருந்த அம்ருத கலசத்தைப் பலாத்காரமாகப் பிடுங்கிக் கொள்ள அந்த எம்பெருமான் ஜகந்மோஹநகரமான ஒரு பெண் வடிவத்தைத் தரித்து அசுரர்களை வஞ்சித்து அமுதத்தைக் கைக் கொண்டு அமரர்கட்குப் ப்ரஸாதித்தனன் என்பதும் அறியத்தக்கன.

மாசுணம் என்று பாம்புக்கும் பெரிய பாம்புக்கும் ஐயர். கடலைக்கடைய மந்தாமலையைச் சுழற்றினபோது அது சுழன்ற விசையின் மிகுதியினால் இருசுடர் விண் முதலிய ஸகல பதார்த்தங் களும் கூடவே சுழல்வனபோலத் தோற்றினமைபற்றி “மின்னு மிருசுடரும்.....தன்னினுடனே சுழல மலேதிரித்து” என்றார்.

அவருடைய மன்னுந்துயர்கடிந்த = தூர்வாச முனிவரது சாபத் தால் தேவர்களுக்கு நேர்ந்திருந்த வறுமையைப் போக்கின என்ற வரலாறு. ... *

... .. மற்றன்றியும்

தன்னுருவ மாரு மறியாமல் தானங்கோர்
மன்னும் குறளுருவின் மாணியாய் மாவலிதன்
பொன்னியலும் வேள்விக்கண் புக்கிருந்து போர்வேந்தர்
மன்னை மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சருக்கி
என்னுடைய பாதத்தால் யானளப்ப மூவடிமண்
மன்னு தருகென்று வாய்திறப்ப மற்றவனும்
என்னுல் தரப்பட்ட தேன்றலுமே அத்துணைக்கண்
மின்னார் மணிமுடிபோய் விண்தடவ மேலேடுத்த
பொன்னார் கனைகழற்கா லேழுலகும் போய்க்கடந்தங்கு
ஒன்னு வசுரர் துளங்கச் செலநீட்டி
மன்னிவ் வகலிடத்தை மாவலியை வஞ்சித்துத்
தன்னுலக மாக்குவித்த தாளானை.....—

மற்று அன்றியும்

தவிரவும்,—

தன் உருவம் ஆரும்

தனது ஸ்வரூபத்தை யாரும் தெரிந்து
அறியாமல் } கொள்ள வொண்ணாதபடி

தான் ஓர் மன்னும் குறள்

பரமபுருஷனுன தான் ஒரு திவ்யமான
உருவின் மாணி ஆய் } வாமநவேஷங்கொண்ட பிரமசாரியாகி

மா வலி தன்

மஹாபலியினுடைய தான

பொன் இயலும் வேள்வி
க்கண் புக்கிருந்து

ஸ்வர்ணதானஞ்செய்யும்யாகபூமியிலே
எழுந்தருளி

யோர் வேந்தர் மன்னை

போர் செய்யவல்ல மிடுக்கையுடைய
அரசர்களில்தலைவனுன அந்தமாவலியை

மனம் கொள்ள வஞ்சித்து

(இப்பிரமசாரி யாசிப்பதற்காகவே வந்
தானென்று) நம்பும்படியாக மயக்கி

நெஞ்ச உருக்கி

(நடையழகு சொல்லழகு முதலியவற்
றால்) அவனது நெஞ்சை உருக்கி

மன்னு

‘மஹாப்ரபுவே!’

என்னுடைய பாதத்தால்
யான் அளப்ப

என்காலடியால் நானே அளந்துகொள்
ளும்படி

மூ அடி மண் தருக என்று மூவடி நிலம் கொடு’ என்று

என்னுடைய வின்னமுதை யெவ்வுள் பெருமலையைக்
கன்னி மதில்கூழ் கணமங்கைக் கற்பகத்தை
மின்னை யிருசுடரை வேள்ளறையுள் கல்லறைமேல்
போன்னை மரதகத்தைப் புட்குழியேம் போரேற்றை
மன்னு மரங்கத்தேம் மாமணியை.....—

தாமரை மேல் மின் } தாமரைப்பூவில் பிறந்தவனும் மின்
இடையாள் நாயகனை } போன்ற இடையை யுடையனுமான
பிராட்டிக்கு நாயகனாய்

விண்ணகருள் பொன் } திருவிண்ணகரிலே பொன்மலைபோல்
மலையை } விளங்குமவனாய்

பொன்னி மணி கொழிக் } காவேரி நதியானது ரத்னங்களைக்
கும் பூ குடந்தை போர் } கொண்டு தன்னுமிடமான அழகிய
விடையை } திருக்குடந்தையிலே யெழுந்தருளியி
ருக்கிற—யுத்த ஸந்தத்தமான காளை
போலச் செருக்குடையனாய்,

தென் நன் குறுங்குடியுள் } தென் திசையிலுள்ள விலகூணமான
செம் பவளம் குன்றினை } திருக்குறுங்குடியிலே சிவந்த பவழ
மலைபோல் விளங்குமவனாய்,

தண் சேறை மன்னிய } குளிர்ந்த திருச்சேறையிலேபொருந்தி
வள்ளலை } யெழுந்தருளியிருக்கிறபரமஉதாரனாய்,

மா மலர் மேல் அன்னம் } சிறந்ததாமரைப்பூக்களின்மேலே அன்
துயிலும் அணி நீர் } னப்பறவைகள் உறங்கப்பெற்ற அழ
வயல் ஆலி என்னுடைய } கிய நீர் நிறைந்த வயல்களையுடைத்
ஜின் அமுதை } தான திருவாலியிலே எனக்குப் பரம
போக்யனாக ஸேவை ஸாதிப்பவனாய்,

எவ்வுள் பெரு மலையை } திருவெவ்வுனரில் பெரியதொரு மலை
சாய்ந்தாற்போலேசாய்ந்தருள்பவனாய்

கன்னி மதில் சூழ் } சாச்வதமான மதில்களாலே சூழப்
கணமங்கை கற்பகத்தை } பட்ட திருக்கண்ணமங்கையில் கல்ப
வ்ருகூழ்ம்போல்எழுந்தருளியிருப்பவனாய்

மின்னை } மின்போல்விளங்குகின்றபெரியபிராட்
டியாரையுடையனாய்

இரு சுடரை

ஸூர்ய சந்திரர்களோ என்னும்படி
யான திருவாழி திருச்சங்குகளையுடை
யனாய்

வெள்ளறையுள்

திருவெள்ளறையிலே

சுல் அறை மேல்

கருங்கல் மயமான ஸந்திதியினுள்ளே

பொன்னை

பொன்பேரல் விளங்குமவனாய்

மரதகத்தை

மரதகப்பச்சைபோன்ற வடிவையுடை
யனாய்

புட்குழி எம் போர் ஏற்றை திருப்புட்குழியிலே எழுந்தருளியிருக்
கிற அஸ்மத்ஸ்வாமியான ஸமரபுங்கவனாய்,

அரங்கத்து மன்னும்

திருவரங்கத்தில் நித்யவாஸம் பண்ணு
கிறவனாய்

எம் மா மணியை

நாம் கையாளக்கூடிய நீலமணிபோன்
றவனாய்.

—***—ஆகக் கீழே சிலவிசேஷணங்களால் விபவாவதாரசரித்திரங்
களிற் சிலவற்றைப்பேசி, இனி அர்ச்சாவதாரங்களிலுஞ் சிலவற்றை
அநுஸந்திக்க விரும்பித் திருவிண்ணகரிலே வாய்வைக்கிறார். பல
திருப்பதிகளையும்பற்றி அருளிச்செய்துகொண்டுபோகிற இக்கண்ணி
களில் “கோயில் திருமலை பேருமாகோயில்” என்னும் அநாதி
வ்யவஹாரத்திற்கு ஏற்ப, “மன்னுமரங்கத்தேம்மாமணியை” என்ற
வளவில் ஒருபகுதியாகவும் “மின்னி மழைதவழும் வேங்கடத்தேம்
வித்தகனை” என்றவளவில் ஒருபகுதியாகவும், “வேஃகாலிலுன்
னிய யோகத்துறக்கத்தை” என்றவளவில் ஒருபகுதியாகவும், அதற்
குமேல் வினைமுற்று வருமளவிலீ ஒரு பகுதியாகவும் பிரித்துக்
கொண்டு உரையிடுகின்றோம்.

விண்ணகர் = ஒப்பிலியப்பன் ஸந்திதி. “தன்னொப்பாரில்லப்
பன்” என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செயல். “ஒருவரையும் நின்னொப்
பாரொப்பிலா வென்னப்பா!” (திருக்கண்ணபுரத்துப் பாசரத்தில்)
என்றார் இத்திருமங்கையாழ்வாரும். உப்பிலியப்பன் என்கிறவ்யவ
ஹாரம் ஸ்தலபுராணத்தையடியொற்றிய தென்பர். குடந்தை = குட
மூக்கு என்றும் கும்பகோணமென்றும் வழங்கப்படும் தலம். குறுங்

குடி = குறுகியவனான வாமநனது க்ஷேத்ரமாதலால் குறுங்குடியெனத் திருநாமமாயிற்றென்பர். இத்தலத்தெம்பெருமான் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பக்கலிலே சிஷ்யனாய் ‘நாமும் நம்மிராமாதுசனையுடையோம்’ என்கையாலே வைஷ்ணவநம்பியென்று திருநாமம் பெற்றனன். நம்மாழ்வார் திருவவதாரத்திற்குக் காரணமாயிருந்தவரும் இத்தலத்து நம்பியே. சேறை = பஞ்சஸார க்ஷேத்ரமென வழங்கப்படும்.

ஆலி = எம்பெருமானைத் திருமகள் ஆலிங்கனஞ் செய்து கொண்ட திவ்யதேசமானதுபற்றித் திருவாலி யென வழங்கப்படுமென்பர்; ஆலிங்கனம் என்பதன் ஏகதேசம் நாமமாயிற்று. எவ்வுள் = எம்பெருமான் சாலிஹோத்ர மஹாமுனிக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகி ‘வாஸம் பண்ணுவதற்குத் தகுதியான உள் எவ்வுள்?’ என வினாவியதனால் இத்தலத்திற்குத் திருவெவ்வுனரென்று திருநாமமாயிற்றென்பர். கிம்க்ருஹம் என்பர் வடமொழியில்.

கணமங்கை—கண்ணமங்கை யென்பதன் தொகுத்தல். மின்னை இருசுடரை = மின்னல் போலவும் சந்திரஸூரியர்கள் போலவும் பளபளவென்று விளங்குபவன் என்று பெரியவாச்சான்பின்னே திருவுள்ளம்; மின் என்று மின்னற் கொடிபோன்ற பெரியபிராட்டியாரைச் சொல்லிற்றாய்; இருசுடர் என்று ஸூர்ய சந்திரர்களுக்குக் கொப்பான திருவாழி திருச்சங்குகளைச் சொல்லிற்றாய் இம் மூவரின் சேர்த்தியைச் சொல்லுகிறதாக அழகியமணவாளப் பெருமாள்நாயனார் திருவுள்ளம். “அங்கு நிற்கிறபடி யெங்கனே யென்னில்; பெரிய பிராட்டியாரோடும் இரண்டருகுஞ் சேர்ந்த ஆழ்வார்களோடு மாயிற்று நிற்பது” என்ற ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

வேள்ளறை = வெண்மையான பாறைகளாலியன்ற மலை; [அறை—பாறை.] இது வடமொழியில் ச்வேதாத்ரி எனப்படும்.

புட்குழி = புள்-ஜடாயு வெண்ணும் பெரியவுடையார்; அவரைக்குழியிலிட்டு ஸம்ஸ்கரித்தவிடமென்று சொல்லுதல்பற்றிப் புட்குழியென்று திருநாமமாயிற்றென்பர். போரேறு—ஸமரபுங்கவன் என்று வடமொழித்திருநாமம். ஸமர—யுத்தத்தில், புங்கவ:—காளை போலச் செருக்கி யுத்தம் நடத்துபவர்.

அரங்கம் = எம்பெருமான் ரதியை அடைந்த இடம்; ரதியாவது ஆசைப்பெருக்கம். அதனை யடைந்து [ஆசையுடன்] வாழு

மிடம். ஸ்ரீவைகுண்டம் திருப்பாற்கடல் ஸூர்யமண்டலம் யோகிக்
கூருடைய உள்ளக்கமலம் என்னும் இவையனைத்தினும் இனிய
தென்று திருமால் திருவுள்ளமுவந்து எழுந்தருளியிருக்கு மிடமான
தென்பது பற்றி 'ரங்கம்' என்று அவ்விமாநத் திற்குப் பெயர்.
அதுவே லக்ஷணையால் திவ்ய தேசத்திற்குத் திருநாமமாயிற்று.
தானியாகுபெயர். இனி, ரங்கமென்று கூத்தாடு மிடத்துக்கும்
பெயராதலால், திரு அரங்கம்—பெரியபிராட்டியார் ஆரந்தமுள்ள
டங்காமல் நிருத்தஞ் செய்யுமிடம்; என்றும் மற்றும் பலவகையாக
வுங் கொள்ளலாம்....

... .. வல்லவாழ்ப்
பின்னை மணளைப் பேரில் பிறப்பிலியைத்
தோன்னீர்க் கடல்கிடந்த தோளா மணிச்சுடரை
என்மனத்து மாலை யிடவேந்தை யீசனை
மன்னும் கடன்மல்லை மாயவனை வானவர்தம்
சென்னி மணிச்சுடரைத் தண்கால் திறல்வலியைத்
தன்னைப் பிறரறியாத் தத்துவத்தை முத்தினை
அன்னத்தை மீனை யரியை யருமறையை
முன்னிவ் வுலகுண்ட மூர்த்தியைக் கோவலூர்
மன்னு மிடைகழியேம் மாயவனைப் பேயலரப்
பின்னும் முலையுண்ட பிள்ளையை அள்ளல்வாய்
அன்ன மிரைதே ரழுந்தூ ரெழுஞ்சுடரைத்
தென்தில்லைச் சித்திர கூடத்தேன் செல்வனை
மின்னி மழைதவழும் வேங்கடத்தேம் வித்தகனை.

வல்லவாழ்	திருவல்லவாழிலே எழுந்தருளியிருக்கிற
பின்னை மணளை	நப்பின்னைநாயகனுய்
பேரில் பிறப்பு இலியை	திருப்பேர்நகரிலெழுந்தருளியிருக்கிற நித்யஸித்தனுய்
தொல் நீர் கடல் கிடந்த	என்றுமழியாத நீரையுடையகடலிலே பள்ளிகொள்பவனுய்
தோளா மணி சுடரை	துளைவிடாத ரத்னம்போலே ஜ்வலிப்ப வனுய்

என் மனத்து மாலை	என் மேல் வ்யாமோஹமுடையனாகி
இடவெந்தை ஈசனை	எனதுநெஞ்சைவிட்டுப்பிரியாதவனாய்
கடல்மல்லை மன்னும்	திருவிடவெந்தையி லெழுந்தளிருயி
மாயவனை	ருக்கிற ஸர்வேச்வரனாய்
வானவர் தம் சென்னி	திருக்கடல் மல்லையிலே நித்யவாஸம்
மணி சுடரை	செய்யும் ஆச்சரியனாய்
தண்கால் திறல் வலியை	நித்ய ஸூரிகளுடைய சிரோபூஷண
	மாக விளங்குமவனாய்
தன்னை பிறர் அறியா	திருத்தண்காலில்எழுந்தருளியிருக்கிற
தத்துவத்தை	மஹா பலசாலியாய்
	(தனது திருவருளுக்குவிஷயமாகாத)
	பிறர் அறிந்துகொள்ளமுடியாத ஸ்வ
	ரூபத்தைபுடையனாய்
முத்தினை	முத்துப்போன்றவனாய்
அன்னத்தை	ஹம்ஸாவதாரஞ் செய்தவனாய்
மனை	மத்ஸ்யாவதாரஞ் செய்தவனாய்
அரியை	நரஸிம்ஹாவதாரஞ்செய்தவனாய் (அல்
	லது) ஹயக்ரீவாவதாரஞ்செய்தவனாய்
அரு மறையை	ஸகலவித்யாஸ்வரூபியாய்
முன் இ உலகு உண்ட	முன்னொருகால் இவ்வுலகங்களை யெல்
முர்த்தியை	லாம் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்
	கின ஸ்வாமியாய்
கோவலூர் இடைகழி	திருக்கோவலூரிடைகழியில் நித்யவா
மன்னும் எம் மாயவனை	ஸம் பண்ணுகிற எங்கள் திருமாலாய்
பேய் அலற முலை உண்ட	பூதனையானவள் கதறும்படியாக அவ
பிள்ளையை	ளது முலையை உண்ட பிள்ளையாய்
அன்னம்	ஹம்ஸங்களானவை.
அள்ளல் வாய்	சேற்று நிலங்களில்
இரை தேர் அழுந்தார்	இரைதேடும்படியான திருவழுந்தூரில்
எழும் சுடரை	விளங்கும் சோதியாய்

தென் தில்லை சித்திர	} தென் திசையிலுள்ள தில்லைத் திருச் கூடத்து என் செல்வனை } சித்திரகூடத்தில் (எழுந்தருளி யிருக் கிற) எனது செல்வனாய்,
மழை	
மின்னி	மேகங்களானவை
தவழும்	பளபளவென்று மின்னிக்கொண்டு
வேங்கடத்து	சிகரங்களில் ஸஞ்சரிக்கப்பெற்ற
	திருவேங்கட மலையில் (எழுந்தருளி யிருக்கிற)
எம் வித்தகனை	நமக்கு ஆச்சர்யகரமான குணசேஷி தங்கனையுடையனாய்.

—***—வல்லவாழ் = மலைநாட்டுத் திருப்பதிகள் பதின் மூன்ற
னுள் ஒன்று; நம்மாழ்வாராலும் மங்களாசாஸனஞ் செய்யப்பெற்ற
தலம். இதனைத் திருவல்லாய் என்று மலையாளர் வழங்குகின்றனர்.
வல்லவாழ்ப் பின்னைமணாளனை—நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணம்
புரிவதற்குக் கொண்ட கோலத்துடன் திருவல்லவாழில் இவ்வாழ்
வார்க்கு ஸேவைஸாதித்தனன் போலும்.

பேர்—திருப்பேர்நகர்; அப்பக்குடத்தான் ஸந்நிதி. பேரில்
பிறப்பியை = அடியவர்களுக்காகப் பலபல பிறவிகள் பிறந்திருந்
தும் இதுவரை ஒருபிறப்பும் பிறவாதவன்போலும் இனிமேல்தான்
பிறந்து காரியஞ் செய்யப் பாரிப்பவன்போலும் ஸேவைஸாதிக்
கிறபடி.

தோளாமணிச்சுடரை = தோளுதலாவது துளைத்தல்; துளைத்
தல்செய்யாத மணியென்றது—அநுபவித்துப் பழகிப்போகாமல்
புதிதான ரத்னம் என்றபடி. (துளைவிட்டிருந்தால் நூல்கோத்து
அணிந்து 'கொள்ளுவர்கள்.) “அநாவித்தம் ரத்நம்” என்று வட
நூலாரும் சொல்லுவார்கள்.

இடவெந்தை = இத்தலத்திலெழுந்தருளியுள்ள வராஹப்பெரு
மாள் தமது தேவியை இடப்பக்கத்திற் கொண்டிருத்தலால் இத்
தலத்திற்குத் திருவிடவெந்தை யென்று திருநாமமாயிற்று.

தண்கால்—இது ஸ்ரீ வில்லிபுத்தூர்க்கு ஸமீபத்திலுள்ளது.
திருத்தாங்கல் என்று ஸாமாந்யர் வ்யவஹரிப்பார்கள். தண்கால்
என்பதற்குக் குளிர்ந்த காற்று என்று பொருள்; சீதவாதபுர
மென்பர்.

திறல்வலி—எதிரிகளை அடக்கவல்ல பெருமிடுக்கன்.

தன்னைப் பிறரறியாத் தத்துவத்தை—தானான தன்மையைத் தானே நிர்ஹேதுகக்ருபையால் காட்டி ஆழ்வார் போல்வார்க்கு அறிவிக்கலாமத்தனை யொழிய மற்றையோர்க்கு ஸ்வப்ரயத்நத்தால் அறிய வொண்ணாதபடி. முத்தினை—முத்துப்போலே தாபஹானவனை. அன்னத்தை மீனை அரியை—ஹரி என்னும் வடசொல்லுக்குப் பதினைந்து அர்த்தங்களுண்டு; “ $\text{यस्यैवैन्द्रियं चन्द्रा-}$
 $\text{विष्णुसिंहं वासुदेवस्य वासुदेवस्य वासुदेवस्य वासुदेवस्य वासुदेवस्य}$ ” என்று அமரஸிம்ஹன் சொல்லி வைத்தான். பிரகிருதத்தில், குதிரை சிங்கம் என்கிற இரண்டு பொருள்கள் கொள்ளலாம். குதிரையென்று கொண்டால் ஹயக்ரீவாவதாரஞ் செய்தபடியைச் சொல்லிற்றுகிறது. சிங்கமென்று கொண்டால் நரசிங்காவதாரஞ் சொல்லிற்றுகிறது. ஹம்ஸாவதாரம் மத்ஸ்யாவதாரம் ஹயக்ரீவாவதாரம் என்ற மூன்றவதாரங்களும் வித்யோப தேசத்திற்காகச் செய்தருளினவையாம்.

அருமறையை = ஸகல வேதங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப் படுவன் என்று கருத்து.

கோவலுர் + மாயவனை = கோபாலன் எனப்படுகிற ஆயனார் எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்ய தேசமானதுபற்றி இதற்குத் திருக் கோவலுரென்று திருநாமமாயிற்று. வடமொழியில் இது கோபாலபுரம் எனப்படும். “பாவருந்தமிழாற் பேர்பெறு பனுவற் பாவலர் பாதிநாளிரவின், மூவரு நெருக்கி மொழிவிளக்கேற்றி முகுந்தனைத் தொழுதநன்னாடு” என்று புகழ்ந்து கூறும்படி முதலாழ்வார் மூவரும் ஒருவரை யொருவர் சந்தித்து அந்தாதி பாடினதலம் இது.

இடைகழி = தேஹஸீ என்று வடமொழியிற் கூறப்படும். “வாசற்கடை கழியாவுள்புகா காமருபூங்கோவல் இடைகழியே பற்றியினி... நீயுந்திருமகனும் நின்றாயால்” என்ற பொய்கையாழ்வார் பாசரம் நோக்குக.

பேய்முலையுண்ட வரலாறு:—கம்ஸனா லேவப்பட்ட பூதனையென்னும் ராசுஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத்தாங்கிக் கொண்டிருந்த ஸ்ரீக்ருஷ்ண

சிசுவை யெடுத்து நஞ்சு தீற்றிய தனது முலையைக் கொடுத்துக் கொல்ல முயல, பகவானான குழந்தை அவ்வாக்கியின் முலைகளைக் கைகளால் இறுகப்பிடித்து அவனையிரோடு நன்றாக உறிஞ்சி அவனைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி விழுந்திருக்கும்படி செய்தன னென்பதாம்.

அள்ளல்வாய் அன்னமிரைதேர் அழுந்தூர் = “சேறுகண்டு இறயக்கக்கடவ அன்னங்களும் சேற்றைக்கண்டு இறயாதே மேல் விழுந்து ஸஞ்சரிக்கும்படியான போக்யதையையுடைய திருவழுந்தூரிலே நித்ய வாஸம்பண்ணுகிற நிரவதிக தேஜோரூபனை” என்ற அழகிமணவாளப் பெருமாள் நாயனார் ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

அழுந்தூர் = தனது தபோபலத்தால் விமானத்துடன் ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்குந் தன்மையான உபரிசாவஸு வென்னும் அசன்தேவர்கட்கும் முனிவர்கட்கும் நேர்ந்த விவாதத்தில் பக்ஷபாதமாகத் தீர்ப்புச் சொன்னமையால் ரிஷிகளால் சபிக்கப்பட்டுப் பூமியில் விழுகையில் அவனது தேர் அழுந்தப்பெற்ற இடமானதுபற்றி இதற்கு அழுந்தூரென்று பெயர் வந்ததென்பர்; தேரழுந்தூர் எனவும் வழங்குவர். பிரகிருதத்தில் மூலத்திலுள்ள தேர் என்னுஞ் சொல் ரதத்தைச் சொல்வதல்ல; தேர்தலாவது தேடுதல்; புள்ளுப் பிள்ளைக்கிராதேடு மழுந்தூரென்கை.

தேன் தில்லைச் சித்திரகூடம் = சித்திரகூடம்—விசித்திரமான சிகரங்களையுடையது; இது ஸ்ரீராமபிரான் வனவாஸஞ் செய்த பொழுது அவ்வெம்பெருமானது திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் பாங்காயிருந்ததொரு மலை; அதனைப்போலவே இத்தலமும் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் பாங்காயிருப்ப தென்பதுபற்றி அப்பெயரே இதற்கும் இடப்பட்ட தென்பர். இங்கு உத்ஸவ மூர்த்தி இராமபிரான் வனவாஸஞ் செய்கையில் சித்திரகூட பர்வதத்தில் வீற்றிருந்த வண்ணமாக எழுந்தருளியிருக்கின்றனர். மூலமூர்த்தி க்ஷீராப்தி நாதன் போலச் சயனத்திருக்கோலமாகிச் சிவபிரானது நடனத்தைப்பார்த்து ஆமோதித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். இது தில்லை மரங்களடர்ந்த காடாயிருந்ததனால் தில்லைத்திருச் சித்திரகூடமென வழங்கப்படும். இது, எம்பெருமான் தேவர்களும் முனிவர்களும் சூழக் கொலு வீற்றிருந்த ஸபை,

வேங்கடம் = தன்னையடைந்தவர்களது பாவமனைத்தையும் ஒழிப்பதனால் வேங்கடமெனப் பெயர்பெற்றது; வடசொல். வேம்—பாவம்; கடம்—எரித்தல் எனப் பொருள் காண்க. “அத்திருமலைக்குச் சீரார் வேங்கடாசலமெனும் பேர், வைத்தனரது வேதென்னில் வேமெனவழங்கெழுத்தே, கொத்துறு பவத்தைக்கூறும் கடவெனக்கூறிரண்டாஞ், சுத்தவக்கரம் கொளுத்தப் படுமெனச் சொல்வர் மேலோர்” என்றும், “வெங்கொடும்பவங்களல்லாம் வெந்திடச் செய்வதால் நல், மங்கலம் பொருந்துஞ்சீர் வேங்கடமலையான தென்று” என்று முள்ள புராணச் செய்யுள்கள் காண்க. அன்றி, வேம் என்பது அழிவின்மை; கடம் என்பது ஐசுவர்யம்; அழிவில்லாத ஐசுவரியங்களைத் தன்னையடைந்தார்க்குத் தருதலால் வேங்கட மெனப்பெயர் கொண்ட தென்றலுமுண்டு. ... *

மன்னனை மாலிருஞ் சோலை மணளைக்
கோன்னவிலு மாழிப் படையாளைக் கோட்டியூர்
அன்ன வருவி னரியைத் திருமெய்யத்து
இன்னமுத வெள்ளத்தை யிந்தன ரந்தனை
மன்னு மதிட்கச்சி வேளுக்கை யாளரியை
மன்னிய பாடகத்தேம் மைந்தனை வெஃகாவில்
உன்னிய யோகத் துறக்கத்தை.....—

மன்னனை

ஸர்வேச்வரனாய்

மாலிருஞ் சோலை மணளைத் திருமாலிருஞ்சோலையில் எழுந்தருளியி
ருக்கிற மணவாளப் பிள்ளையாய்

கொல் நவிலும் ஆழி

பகைவரைக் கொல்லவல்ல திருவாழி

படையாளை } யை ஆபுதமாகவுடையனாய்

கோட்டியூர்

திருக்கோட்டியூரில்

அன்ன உருவின் அரியை

அப்படிப்பட்ட [விலகூணமான] திரு
மேனியையுடையநாஸிம்ஹமூர்த்தியாய்

திரு மெய்யத்து

திருமெய்ய மலையில்

இன் அமுதம் வெள்ளத்தை

இனிதான அம்ருதப்ரவாஹம் போல்
பரமபோக்யனாய்

இந்தனார்

திருவிந்தனாரில்

அந்தனை

பரமகாருணிகனாய்

மன்னு மதில்	பொருந்திய மதின்களையுடைய
கச்சி	காஞ்சீநகரத்தில்
வேளுக்கை ஆளரியை	வேளுக்கை யென்கிற தலத்திலுள்ள
	ஆள முகியசிக்கராய்
பாடகத்து மன்னிய எம்	} திருப்பாடகத்தில் நித்யவாஸம் பண் மைந்தனை } ணுகிற எமது யுவாவாய்,
வெஃகாவில்	திரு வெஃகாவில்
உன்னிய யோகத்து	} ஜாகருகளுகவே யோகநித்ரை செய் உறக்கத்தை } பவனாய்.

—***—மாலிருஞ்சோலை = “ஆயிரம்பூம் பொழிலுமுடை மாலிருஞ்சோலையதே” என்றபடி மிகப்பெரிய பல சோலைகளையுடைய மலை யாதலால் மாலிருஞ்சோலை யென்று திருநாமம். உயர்ந்து பரந்த சோலைகளையுடைய மலை. வறகிரி எனப்படும். கோட்டியூர் = ஹிரண்யாஸுரன் மூவுலகத்தையும் ஆட்சி செய்த காலத்தில் தேவர்கள் அவ்வஸுரனை யொழிப்பதற்கு உபாயத்தை ஆலோசிப்பதற்கு ஏற்றதாய் அஸுரர்களின் உபத்ரவமில்லாததான இடத்தைத் தேடுகையில் கதம்ப முனிவரது சாபத்தால் ‘துஷ்டர் ஒருவரும் வரக்கூடாது’ என்று ஏற்பட்டிருந்த இந்த கேஷத்ரம் அவர்கள் கூட்டமாக இருந்து ஆலோசிப்பதற்கு ஏற்ற இடமாயிருந்த காரணம் பற்றி இத்தலத்திற்கு கோஷ்டிபுரம் என்று வடமொழியில் திருநாமம்; அதுவே கோட்டியூரெனத் தமிழில் வழங்குகிறது. அன்ன வருவினரியை = “வண்கையினார்கள் வாழ்திருக்கோட்டியூர் நாதனை நரசிங்கனை” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழிப் பாசுரங்காண்க. தெக்காழ்வாரைக் குறித்தபடி.

திருமெய்யம் = ஸத்ய தேவதைகள் திருமலை நோக்கித் தவஞ் செய்த தலமானது பற்றி இத்திருமலை ஸத்யகிரி யென்றும் எம் பெருமான் ஸத்யகிரிநாத ரென்றும் பெயர் பெறுவர். ஸத்யகிரி யென்ற அச் சொல்லே திருமெய்யமலை யென்றும், அத்திருப்பதி திருமெய்ய மென்றும் வழங்கப் பெறும்.

இந்தளூர் = சந்திரன் தனது சாபம் நீங்கப்பெற்ற தலமாதலால் திருவிந்தனூரென்று திருநாமமாயிற்றென்பர். இந்துபுரீ எனப்படும். ஸுகந்தவநம் என்றொரு திருநாமமும் வழங்குகின்றது. அந்த

ணனை = “அந்தணரென்போர் அறவோர் மற்ற்ெவ்வுயிர்க்கும் செந்
தண்மை பூண்டொழுகலான்” (தொல்காப்பியம்) என்றபடி அழகிய
தண்மையையுடையவனென்று பொருளாய், பரமகாருணிகனென்ற
தாம். “அறவனை ஆழிப்படை அந்தணனை” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

வேளுக்கை = காஞ்சீபுரத்திலுள்ள திருப்பதிகளில் ஒன்று.
‘வேள் இருக்கை’ என்பது மருவிற்புப் போலும். வேள்-ஆசை;
எம்பெருமான் தனது ஆசையினாலே வந்திருக்கும் தலம் என்றவா
றும். இத்திவ்ய தேசத்தைப்பற்றி ஸ்ரீவேதாந்த தேசிகன் அருளிச்
செய்த காமாஸிகாஷ்டகம் என்ற ஸ்தோத்தரத்தில் “காமாத் அதி
வஸந் ஜீயாத் கசசித் அப்புத கேஸரி” என்றமையால் வேளுக்கை
யென்பதற்கு இங்ஙனே பொருளாமென்று தோன்றுகிறது. ‘காமா
ஸிகா’ என்பதன் அர்த்தமும் இதுவேயாம்; காமேந ஆஸிகா = தன்
ஆசையினாலே இருக்குமிடம். ஆளரியை = ஆளமுகியசிகங்கர்ஸந்ரிதி
என்று வ்யவஹரிக்கப்படும்.

பாடகம் = பெரியகாஞ்சீபுரத்திலுள்ள பாண்டவ தூதர் ஸந்
ரிதி. ‘பாடுஅகம்’ என்று பிரிக்க. பெருமைதோற்ற எழுந்தருளி
யிருக்கும் தலம் என்கை. கண்ணன் பாண்டவதூதனாய்த் துரி
யோதனனிடஞ் சென்றபொழுது தூர்யோதனன் ரஹஸ்யமாகத்
தனது ஸபாமண்டபத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறை யொன்றைத்
தோண்டிவித்து அதில் அனேக மல்லர்களை ஆபுதபாணிகளாய் உள்
ளையிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறியவொண்ணாதபடி
மூங்கிற்பிளப்புக்களால் மேலேமூடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்நாஸந்
மொன்றை அமைத்து அவ்வாஸனத்தில் கண்ணனை வீற்றிருக்கச்
சொல்ல, அங்ஙனமே ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அதன்மேல் ஏறின மாத்திரத்தி
லே மூங்கிற்பிளப்புக்கள் முறிபட்டு ஆசனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவ
றையிற் செல்லுமளவில், அப்பெருமான் மிகப்பெரிதாக விச்வரூப
மெடுத்துப் பல கைகளையுங் கால்களையுங் கொண்டு எதிர்க்கவே அப்
பிலவறையிலிருந்த மல்லர்கள் அழிந்தனர். அப்போது கொண்ட
விச்வரூபத் திருக்கோலத்திற்கு ஸ்மாரகமாகப் பெரிய திருமேனி
யோடே ஸேவை ஸாதிக்குமிடம் பாடகம். பாடு-பெருமை. (“அர
வுநீன் கொடியோன் அவையுள் ஆசனத்தை அஞ்சிடாதேயிட
அதற்குப், பெரியமாமேனி அண்டமுடுருவப் பெருந்திசை

கிட நிமிர்ந்தோன்” என்ற பெரியதிருமொழிப் பாசுரத்தில் அதுஸந்திக்கப்பட்ட ;திருமேனிவளர்த்தியோடே ஸேவை ஸாதிக்குமாறு காண்க.)

வேஃகா = கச்சியில் ஸ்ரீ யதோக்தகாரி ஸந்திதி. இவ்வெம்பெருமான், பிரமன் செய்த வேள்வியை அழிக்க வந்த வேகவதிநதியைத் தடுக்கும்பொருட்டு அதற்கு அணையாகக் குறுக்கில் பள்ளிகொண்டருளினவனாதலால், அப்பிரானுக்கு, வடமொழியில் ‘வேகா ஸேது’ என்று பெயர்; அது தமிழில் ‘வேகவணை’ என்று மொழிபெயர்ந்து, அது பின் (நாகவணை யென்பது நாகணையென விகாரப்படுதல்போல, வேகணை என விகாரப்பட்டு, அது பின்னர் ‘வேஃகணை’ எனத்திரிந்து, தானியாகு பெயராய்த் தலத்தைக் குறித்து, அது பின்பு ‘வேஃகா’ என மருவி வழங்கிற்றென துண்ணிதின் உணர்க. ... *
... ..

ஊரகத்துள்

அன்னவனை யட்ட புயகரத்தேம் மானேற்றை

என்னை மனங்கவர்ந்த வீசனை வானவர்தம்

முன்னவனை முழிக் களத்து விளக்கினை

அன்னவனை யாதனா ராண்டளக்கு மையனை

நென்னலை யின்றினை நாகையை நீர்மலைமேல்

மன்னு மறைநான்கு மாணைப் புல்லாணித்

தென்னன் தமிழை வடமொழியை நாங்கூரில்

மன்னு மணிமாடக் கோயில் மனாளனை

நன்னீர் தலைச்சங்க நாண்மதியை நான்வணங்கும்

கண்ணனைக் கண்ண புரத்தானைத் தென்னறையூர்

மன்னு மணிமாடக் கோயில் மனாளனைக்

கன்னவில்தோள் காகையைக் கண்டாங்குக் கைதொழுது

என்னிலைமை யெல்லா மறிவித்தா லெம்பெருமான்

தன்னருளு மாகமும் தாரானேல் தன்னைநான்

மின்னிடையார் சேரியிலும் வேதியர்கள் வாழ்விடத்தும்

தன்னடியார் முன்பும் தரணி முழுதாளும்

கொன்னவிலும் வேல்வேந்தர் கூட்டத்தும் நாட்டகத்தும்

தன்னிலைமை யெல்லா மறிவிப்பன்.....—

ஊரகத்துள் அன்னவனை திருஊரகத்தில் விலகூணாய்
 அட்டபுயகரத்து எம்மான் } அட்டபுயகரதலத்திலுள்ள அஸ்மத்
 ஏற்றை } ஸ்வாமி சுகாமணியாய்
 என்னை மனம் கவர்ந்த } எனது நெஞ்சைக் கொள்ளைகொண்ட
 ஈசனை } தலைவனாய்
 வானவர் தம் முன்னவனை தேவாதிராஜனாய்
 முழிக்களத்து விளக்கினை திருமுழிக்களத்தில் விளங்குபவனாய்
 அன்னவனை இப்படிப்பட்டவனென்று சொல்லமுடியாதவனாய்
 ஆதனார் திருவாதனூரில்
 ஆண்டு அளக்கும் ஐயனை ஸகல காலங்களுக்கும் நிர்வாஹகனான ஸ்வாமியாய்
 நென்னலை இன்றினை } நேற்று இன்று நாளை என்னும் முக்காலத்துக்கும் ப்ரவர்த்தகனாய்,
 நாளையை }
 நீர்மலை மேல் மன்னும் திருநீர்மலையி லெழுந்தருளியிருக்கிற
 மறை நான்கும் ஆனனை சதுர்வேத ஸ்வரூபியாய்
 புல்லாணி திருப்புல்லாணியிலெழுந்தருளியிருக்கிற
 தென்னன் தமிழை வட } உபயவேத ப்ரதிபாத்யனாய்
 மொழியை }
 நாங்கூரில் திருநாங்கூரில்
 மணிமாடக்கோயில் } மணிமாடக் கோயிலில் நித்யவாஸம்
 மன்னு மணாளனை } பண்ணுகிற மணவாளப்பிள்ளையாய்
 நல் நீர் தலைச்சங்கம் நாண் } நல்ல நீர்சூழ்ந்த தலைச்சங்கநாட்டிலுள்ள நாண்மதியப்பெருமாளாய்
 மதியை }
 நான் வணங்கும் கண்ணனை நான் வணங்கத்தக்க கண்ணனாய்
 கண்ணபுரத்தானை திருக்கண்ணபுரத்துறைவானாய்
 தென் நறையூர் மணிமா } திருநறையூர் மணிமாடமென்று ப்ரஸித்தமான ஸந்திதியில் எழுந்தருளியிருக்கிற மணவாளனாய்
 டக்கோயில் மன்னு மணாளனை }
 கல் நவில் தோள் காளையை மலையென்று சொல்லத்தக்க தோள்களையுடைய யுவாவாயுள்ள ஸர்வேச்வரனை

ஆங்கு கண்டு கைதொழுது அவ்வவ்விடங்களில் கண்டு ஸேவித்து
என் நிலைமை எல்லாம் } எனது அவஸ்தைகளையெல்லாம் விண்
அறிவித்தால் } ணப்பஞ் செய்துகொண்டால்
(அதுகேட்டு)

எம் பெருமான் } அப்பெருமான்
தன் அருளும் ஆகமும் } தனது திருவருளையும் திருமாற்பையும்
தாரான் ஏல் } எனக்குத் தந்தருளானாகில்
தன்னை } அவ்வெம்பெருமானை
நான் } (அவனது செயல்களையெல்லாமறிந்த)
நான்

மின் இடையார் } ஸ்த்ரீகள் இருக்கும் திரள்களிலும்
சேரியிலும் }

வேதியர்கள் வாழ்வு } வைதிகர்கள் வாழ்மிடங்களிலும்
இடத்தும் }

தன் அடியார் முன்பும் } அவனது பக்தர்கள் முன்னிலையிலும்
தரணி முழுது ஆளும் } பூ மண்டலம் முழுவதையும் ஆள்கின்
கொல்நவிலும் வேல் } றவரையும் கொடிய படைகளையுடைய
வேந்தர் கூட்டத்தும் } வராயுமிருக்கிற அரசர்களுடையஸபை
களிலும்

நாடு அகத்தும் } மற்றும் தேசமெங்கும்
தன் நிலைமை எல்லாம் } அவன்படிகளையெல்லாம் பிரகாசப்படு
அறிவிப்பன் } த்திவிடுவேன்.

—***—ஊரகம்=பெரியகாஞ்சீபுரத்திலுள்ள உலகளந்த பெருமான்
ஸந்நிதி. இத்தலத்தில் திருமால் உரக ரூபியாய் ஸேவைஸாதிப்பது
பற்றி இத்திருப்பதிக்கு ஊரகம் என்று திருநாம மென்பர்; உரகம்-
பாம்பு. வடசொல்.

அட்டபுயகரம்=இத்தலத் தெம்பெருமானுக்கு எட்டுத் திருக்
கைகள் உள்ளதுபற்றி அஷ்டபுஜன் என்று திருநாமமாய் அவன்
எழுந்தருளியிருக்கின்ற கரம்--க்ருஹம் ஆதல் பற்றி அட்டபுயகர
மென வழங்கப்படும். அட்டபுயவகரம் என்பதன் மருஉ வென்பாரு
முளர்.

என்னை மனங்கவர்ந்த வீசனை வானர்தம் முன்னவனை=வான
வர்தம் முன்னவனென்று தேவாதிராஜனுன பேரருளாளப் பெருமா

னைச் சொல்லுகிறதென்றும், “என்னை மனங்கவர்ந்தவீசனை” என்கிற விசேஷணம் இவ்வர்த்தத்தை ஸ்திரப்படுத்துகின்ற தென்றும் பெரியோர் கூறுவர். திருமங்கையாழ்வாருடைய மனத்தைப் பேராருளாளன் கவர்ந்தானென்னுமிடம் இவரது வைபவத்திலே காணத்தக்கது. கனவிலேகாட்சிதந்து வேகவதியில் நிதியைக் காட்டித் துயர் தீர்த்த வரலாறு.

மூழிக்களம்=மலைநாட்டுத் திருப்பதிகளுள் ஒன்று; நம்மாழ்வாராலும் போற்றப் பெற்ற தலம். “மூழிக்களத்து வளத்தினை” என்றும் பாடமுண்டாம்; வளமாவது ஸம்பத்து; ஸம்பத்ஸ்வரூபனை யென்றபடி. ஆதனார்=ஆதன் ஊர்—காமதேதுவுக்குப் பிரத்யக்ஷமான தலமாதல்பற்றி வந்த திருநாம மென்பர்; ஆ-பசு.

ஆண்டு அளக்கும்ஐயனை=ஆண்டு—வருஷம்; இது காலத்துக் கெல்லாம் உபலக்ஷணம்; ஸகல காலங்களையும் பரிச்சேதித்த ஸ்வாமி என்றபடி. காலசக்ரநிர்வாஹகனென்கை. நென்னல்—நேற்றுக்கழிந்தநாள்; இறந்தகாலத்துக்கெல்லாம்உபலக்ஷணம். “ஆண்ட ளக்குமையன்” என்றதை விவரிக்கின்றார் மூன்று விசேஷணங்களாலே. பூத வர்த்தமான பவிஷ்யத் காலங்களுக்கு நிர்வாஹகனென்றவாறு.

நீர்மலை=நீரானது ஆரண் போலச் சூழப்பெற்ற மலையானது பற்றித் திருநீர்மலை யெனப்படும். புல்லாணி=புல்லனை யென்பதன் மரூஉ; லீதையைக் கவர்ந்து சென்ற இராவணனைக் கொல்லும் பெர்ருட்டு பூரீராமபிரான் வாரஸேனையுடனே புறப்பட்டுச் சென்று தென்கடற்கரையை யடைந்து கடல்கடக்க உபாயஞ் சொல்லவேண்டுமென்று அக்கடலரசனான வருணனைப் பிரார்த்தித்துத்தர்ப்பத்தில் பிராயோபவேசமாகக் கிடந்த ஸ்தலமாதலால் புல்லனை யெனப்பட்டது. தர்ப்பசயந் சேஷ்தரமெனவும் படும்.

தலைச்சங்க நாண்மதியை—சிறந்த சங்கத்தை யேந்திய நாண்மதியப் பெருமாளையுடைய தலமாதல்பற்றித் தலைச்சங்க நாண்மதியமென்று திவ்யதேசத்தின் திருநாமம்.

கன்னவில் தோள்காஜையை=கீழே “இதுவினைத்த மன்னன்” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைப்பற்றிப் பேசினாயிற்று. கீழே இரண்டாம் வேற்

றுமையாக வந்த அடைமொழிகளெல்லாம் இங்கு அந்வயித்து முடிந்தன. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானை ஆங்காங்குச் சென்று ஸேவித்து “ஸ்வாமிந்! இப்படிதானா என்னைக் கைவிடுவது? விரஹம் தின்றவுடம்பைப்பாரீர்” என்று என் அவஸ்தையை விண்ணப்பஞ் செய்வேன்; அதுகேட்டுத் திருவுள்ள மிரங்கித் திருமார்போடே என்னை அணைத்துக் கொள்ளாவிடில் மாதர்களும் வைதிகர்களும் பக்தர்களும் அரசர்களும் திரண்டுகிடக்குமிடங்கள்தோறும் புகுந்து அவனது ஸமாசாரங்களை யெல்லாம் பலரறிய விளம்பரப்படுத்துவேனென்றாயிற்று.—ஆண்டாள் ஆய்ச்சிமார்போன்ற பெண்ணரசிகளும், பெரியாழ்வார் வ்யாஸர் பராசர்போன்ற வைதிகர்களும், இளையபெருமாள் ப்ரஹ்லாதன்போன்ற பக்தர்களும், குலசேகரப் பெருமாள் தொண்டைமான் சக்ரவர்த்திபோன்ற அரசர்களும் இவனுடைய பெருமேன்மைகளைச் சொல்லிக்கொண்டு ப்ரமித்துக்கிடப்பர்களே; அங்கங்கெல்லாம் நான் சென்று “அவனைப்போன்ற நிர்க்குணன் இவ்வுலகில் எங்குமில்லை” என்று பறையடித்து எல்லாரும் அவனைக் கைவிடும்படி பண்ணிவிடுகிறேன் பாருங்களென்கிறார்.

“லோகமடங்கத் திரண்டவிடங்களிலே சென்று ‘ஸேச்வரம் ஜகத்து’ என்று ப்ரமித்திருக்கிறவர்களை ‘நிரீச்வரம் ஜகத்து’ என்றிருக்கும்படி பண்ணுகிறேன்” என்ற விபாக்கியான ஸ-ஓக்தியுங்காண்க. ... *
... ..

தான்முனநாள்
மின்னிடை யாய்ச்சியர்தம் சேரிக் களவின்கண்
துன்னு படல்திறந்து புக்குத் தயிர்வேண்ணேய்
தன்வயி ருர விழுங்கக் கொழுங்கயல்கண்
மன்னு மடவோர்கள் பற்றியோர் வான்கயிற்றால்
பின்னு முரலோடு கட்டுண்ட பெற்றிமையும்.

முனம் நாள்	முற்காலத்தில் [கிருஷ்ணாவதாரத்தில்]
மின்னிடை ஆச்சியர் தம்	மின்போல் துண்ணிய இடையையுடை சேரி } ய இடைச்சிகளின் சேரியிலே
துன்னு படல் திறந்து	
களவின்கண் புக்கு	நெருக்கமாகக் கட்டிவைத்த படலைத் திறந்து திருட்டுத்தனமாகப் புகுந்து

தயிர் வெண்ணெய்	தயிரையும் வெண்ணெயையும்
தன் வயிறு ஆர தான்	} தனது வயிறுநிறையும்படி வாரியமுது விழுங்க } செய்த வளவில்
கொழு கயல் கண் மன்னு	} நல்ல கயல்மீன்போன்ற கண்களையு மடவோர்கள் } டைய அவ்வாயர்மாதர்
பற்றி	பிடித்துக்கொண்டு
ஓர் வான் கயிற்றால்	ஒரு குறுங்கயிற்றால்
உரலோடு	உரலோடே பிணைத்து(க் கட்டிவிட)
கட்டுண்ட பெற்றிமையும்	(கட்டை யவிழ்த்துக்கொள்ளமாட்டா மல்)கட்டுண்டுக்கிடந்ததன்மையென்ன.

—***—என்னினைவைத் தலைக்கட்டாவிடில் அவனுடைய ஸமா சாரங்கனையெல்லாம் தெருவிலே எடுத்து விடுகிறேனென்று கீழ்ப் பிரதிஜ்ஞை பண்ணிப்படியே சிலஸமாசாரங்களை யெடுத்துவிடத் தொடங்குகிறான் பரகாலநாயகி.—“கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க் கப்பெற்றான் காடுவாழ் சாதியுமாகப் பெற்றான், பற்றியுரவிடை யாப்புமுண்டான் பாவிகாளுங்களுக்கு ஏச்சுக்கொலோ? கற்றன பேசி வசவுணாதே” என்று—எம்பெருமானுடைய சரிதைகளை இழி வாக்கக் கூறி ஏசுமவர்களை வாய்புடைக்கவேண்டிய இவ்வாழ்வார் தாமே ஏசுத்தொடங்குவது ப்ரணயரோஷத்தின் பரம காஷ்டை யாகும். “ஏசியே யாயினும் ஈனதுழாய் மாயனையே பேசியே போக்காய் பிழை” என்பாருமுண்டே. குணகீர்த்தனங்களில் இதுவும் ஒரு ப்ரகாரமேயாகும். இவ்வாழ்வார்தாமே பெரியதிரு மொழியில் பதினோரம்பத்தில் மானமருமென்றோக்கி என்னுந் திருமொழியில், இரண்டு பிராட்டிகளின் தன்மையை ஏககாலத்தில் அடைந்து முன்னடிகளால் இகழ்ந்துரைப்பதும் பின்னடிகளால் புகழ்ந்துரைப்பதுமாக அநுபவித்ததும் அறியத்தக்கது.

[தான்முனநாள் இத்யாதி.] இடைச்சிகளின் சேரியில் பிரவேசித்து, படல்மூடியிருந்த மனைகளிலே திருட்டுத்தனமாகப் படலைத் திறந்துகொண்டு புகுந்து தயிரையும் வெண்ணெயையும் வயிறு நிறைய விழுங்கினவளவிலே அவ்வாயர்மாதர் கண்டு பிடித்துக் கொண்டு உரலோடே இணைத்துக் கயிற்றாலே கட்டிப்போட்டு வைக்க ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமல் அழுது ஏங்கிக்கிடந்தானே,

இது என்றைக்கோ நடந்தகாரியமென்று நான் விட்டுவிடுவேனோ? இவ்விழிதொழிலை இன்று எல்லாருமறிந்து ‘கள்ளப்பையலோ இவன்’ என்று அவமதிக்கும்படி செய்துவிடுகிறேன் பாருங்கள்— என்கிறான். பெற்றிமையும், தேற்றெனவும், சேன்றதுவும் என்கிற இவையெல்லாம் மேலே “மற்றிவைதான் உன்னி யுலவா” என்ற விடத்தில் அந்வயித்து முடிவுபெறும். இப்படிப்பட்ட இவனுடைய இழிதொழில்கள் சொல்லி முடிக்கப் போகாதவை என்றவாறு.

“தன் வயிறா” என்ற விடத்து “திருமங்கை யாழ்வாரைப் போலே பரார்த்தமாகக் களவு காண்கிறதன்று” என்ற பெரிய வாச்சான் பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

வான்கயிறு என்றது எதிர்மறையிலக்கணயினால் குறுங்கயிறு என்று பொருள் படும்; * கண்ணிதண் சிறுத்தாம்பினாலிறே கட்டுண்டது. ... *
... .. *

அன்னதோர் பூதமா யாயர் விழுவின்கண்
துன்னு சகடத்தால் புக்க பெருஞ்சோற்றை
முன்னிருந்து முற்றத்தான் துற்றிய தேற்றெனவும்.

ஆயர் விழுவின் கண் இடையர்கள் (இந்திரனுக்குச்செய்த)
ஆராதனையில்

துன்னு சகடத்தால் புக்க } பலபலவண்டிகளால்கொண்டுசேர்த்த
பெரு சோற்றை } பெருஞ்சோற்றை

அன்னது ஓர் பூதம் ஆய் வருணிக்க முடியாதவொரு பெரும்
பூதவடிவுகொண்டு

முன் இருந்து கண்முன்னே யிருந்துகொண்டு

முற்ற துளிகூட மிச்சமாகாதபடி

தான் தானொருவனாகவே

துற்றிய உட்கொண்ட

தேற்றெனவும் வெட்கக்கேடென்ன.

—***—திருவாய்ப்பாடியில் ஆயர்களுல்லாருங் கூடி வழக்கப்படி இந்திரனை ஆரதிப்பதற்கென்று சமைத்துப் பல வண்டிகளிற் கொணர்ந்து பெருந்திரளாகக் குவித்த சோற்றை ஒருகால் கண்ண

பிரான் அவனுக்கு இடவொட்டாமல்விலக்கிக் கோவர்த்தனமலைக்கு இடச் சொல்லித் தானே ஒரு தேவதாருபங்கொண்டு அமுதுசெய்தருளினுன் என்பது கதை. “ஆயிரங்கண்ணுடை யிந்திரானுக்கென்று ஆயர்விழுவெடுப்பப், பாசன நல்லன பண்டிகளாற் புகப் பெய்தவதனை யெல்லாம், போயிருந்தங்கொரு பூதவடிவுகொண்டு உன்மகனின் நங்காய், மாயனதனை யெல்லாம் முற்றும் வாரி வளைத்துண்டிருந்தான்போலும்” (பெரிய திருமொழி 10—7—7.) என்ற பாசாங்காண்க. “அட்டுக்குவி சோற்றுப் பருப்பதமுந் தயிர் வாவியும் நெய்யளறு மடங்கப் பொட்டத்துற்று” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

துன்னு சகடத்தால்புக்க=சிலர் தலைமேலே சமந்துகொண்டு போய்க் கொட்டின சோறன்று; பல்லாயிரம் வண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டுபோய்ப் பெரிய மலைபோலே கொட்டிவைத்த பெருஞ் சோறு; இவற்றையெல்லாம் ஒரு திரை வளைத்துக்கொண்டாவது உண்டானோ? இல்லை; முன்னிருந்து உண்டான்; அதிலே சிறிது சோறு மிச்சமாம்படி உண்டானோ? இல்லை; முற்றத்துற்றினான்; உற்றருருவினர்க்கும் சிறிது கொடுத்து உண்டானோ? அதுவுமில்லை; முற்றவும் தானே துற்றினான்; இப்படி வயிறுதாரித்தனம் விளங்கச் செய்த செயலுக்குச் சிறிது வெட்கமாவது பட்டானோ? அதுவுமில்லை; இப்படிப்பட்ட வெட்கக்கேடான செய்தியைத் தெருவேறச் சொல்லிக்கொண்டுபோய் “வயிறுதாரிப்பையலோ இவன்!” என்று எல்லாரும் அவமதிக்கும்படி செய்துவிடுகிறேன் பாருங்கள்—என்கிறான்.

பூதம், சகடம் — வட சொற்கள். தேற்றெனவு = தெளிவு; அதாவது வெட்கமில்லாமையென்று இங்கே விவக்ஷிதம். ... *

மன்னர் பெருஞ்சவையுள் வாழ்வேந்தர் தூதனாய்
தன்னை யிகழ்ந்துரைப்பத் தான்முனநாள் சென்றதுவும்.

முனம் நாள்

முன்னொரு காலத்தில்

வாழ் வேந்தர் தூதன் ஆய் பாண்டவர்களுக்குத் தூதனாய்

தன்னை இகழ்ந்து உரைப்ப (கண்டாரடங்கலும்) இழிவாகச்சொல்லும்படியாக

மன்னர் பெரு சவையுள் } (துரியோதநாதி) அரசர்களுடையபெரு
சென்றதுவும் } ரிய ஸபையிலே சென்றதென்ன.

—***—கண்ணபிரான், பாண்டவர்களையும் துரியோதநாதிகளையும்
ஸந்தி செய்விக்கைக்காகத் துரியோதநாதியரிடம் தூதுசென்ற வா
லாறு ப்ரஸித்தமேயாம். “கோதைவேல் ஐவர்க்காய் மண்ணகலங்
கூறிடுவான், தூதனாய் மன்னவனால் சொல்லுண்டான்” என்கிற
இவ்விழிதொழிலை நாடறியச் சொல்லி ‘ஒரு வேலைக்காரப்பையலோ
இவன்’ என்று எல்லாரும் அவமதிக்கும்படி செய்துவிடுகிறேன்
பாருங்கள்—என்கிறான். ... *

மன்னு பறைகறங்க மங்கையர்தம் கண்களிப்க்
கொன்னவிலும் கூத்தனாய்ப் பேர்த்தும குடமாடி
என்னிவ னென்னப் படுகின்ற வீடறவும்

மங்கையர் தம் கண் களிப்ப (இடைப்) பெண்களின் கண்களிக்கும்
படி

மன்னு பறை கறங்க (அரையிலே) கட்டிக்கொண்ட பறை
ஒலிக்க

கொல்நவிலும் கூத்தன் } (பெண்களைக்) கொலைசெய்கின்ற கூத்
ஆய் } தையாடுபவனாய்

பேர்த்தும் மேன்மேலும்

குடம் ஆடி குடங்களை யெடுத்து ஆடி

என் இவன் என்னப் } “இப்படியும் கூத்தாடுவானெருவனு
படுகின்ற ஈடறவும் } ண்டோ!” என்னும்படிபெற்ற சீர்கே
டென்ன.

—***—கண்ணபிரான் அரையிலே பறையைக் கட்டிக்கொண்டு
குடக்கூத்தாடுவது சாதிவழக்கத்தை அறுஸரித்த ஒரு காரியம்.
அந்தணர்க்குச்செல்வம்விஞ்சினால் யாகம்செய்வதுபோல இடையர்க்
குச்செல்வம்மிகுந்தால் அதனலுண்டாகுஞ் செருக்குக்குப் போக்கு
வீடாகக் குடக்கூத்தாடுவார்கள். கண்ணபிரானும் சாதிமெய்ப்பாட்
டுக்காக “குடங்களெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல எங்கோவே”
என்றபடி அடிக்கடி குடக்கூத்தாடுவது வழக்கம். தலையிலே அடுக்
குக்குடமிருக்க, இரு தோள்களிலும் இரு குடங்களிருக்க, இரு
கையிலுங் குடங்களை ஏந்தி ஆகாசத்திலே யெறிந்து ஆடுவதொரு

கூத்து இது என்பர். இதனைப் பதினோராடலி லொன்றென்றும் அறுவகைக் கூத்தி லொன்றென்றும் கூறி, “சூடத்தாடல் குன்றெடுத்தோடலதனுக் கடைக்குப் வைந்துறுப் பாய்ந்து” என்று மேற்கோளுங் காட்டினர் சிலப்பதிகார வுரையில் அடியார்க்கு நல்லார்.

இவன் சில பெண்களைப் பிச்சேற்றுவதற்காகக் கூத்தாடின படியைப் பலருமறியப்பேசி, “கூத்தாடிப்பையலோஇவன்!” என்று எல்லாரும் அவமதிக்கும்படி செய்துவிடுகிறேன் பாருங்கள் என்று ளாயிற்று.

ஈடறவு = சீர்கேடு. ஈடு—பெருமை; அஃது இல்லாமை—அற்பத்தனம். வீடறவும் என்று பிரித்து, கூத்தினின்றும் மீளாமை என்று சிலர் சொல்வது ஏலாது. *

தென்னிலங்கை யாட்டி யரக்கர் குலப்பாவை
மன்ன னிராவணன்றன் நல்தங்கை வாளெயிற்றுத்
துன்னு சுடுசினத்துச் சூர்ப்பணகாச் சோர்வெய்திப்
பொன்னிறங் கொண்டு புலர்ந்தேழுந்த காமத்தால்
தன்னை நயந்தாடாத் தான்முனிந்து மூக்கரிந்து
மன்னிய திண்ணெனவும்.....—

தென் இலங்கையாட்டி	தென்னிலங்கைக்கு அரசியும்
அரக்கர் குலம் பாவை	ராசாஸகுலத்தில் தோன்றிய பதுமை
	போன்றவளும்
மன்னன் இராவணன் தன்	பிரபுவாகிய இராவணனது அன்புக்
நல் தங்கை	குரிய தங்கையானவளும்
வாள் எயிறு	வாள்போன்ற பற்களையுடையளும்
துன்னு சுடு சினத்து	எப்போதும் (எதிரிகளைச்) சுடக்கடவ
	தான கோபத்தையுடையளமான
சூர்ப்பணகா	சூர்ப்பணகை யென்பவள்
புலர்ந்து எழுந்த	} அதிகமாகவுண்டான காமநோயினால்
காமத்தால்	
பொன் நிறம் கொண்டு	வைவரணிய மடைந்து
சோர்வு எய்தி	பரவசப்பட்டு [தளர்ந்து]

தன்னை நயந்தானே	தன்னை ஆசைப்பட்ட, அந்த அரக்கியை
தான் முனிந்து	தான் சிறி
மூக்கு அறிந்து	மூக்கையறுத்து
மன்னிய தண்ணெனவும்	இதையே ஒருபுரதிஷ்டையாக நினைத் துக்கொண்டிருப்பதென்ன.

—***—சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கஞ் செய்தது இனைய பெருமா
ளாயினும் இதனைப் பெருமாள் செயலாகவே கூறுதலும் உண்டு;
“சூர்ப்பணகாவைச் செவியொடு மூக்கு அவளார்க்க அரிந்தானைப்
பாடிப்பற அயோத்திக்கரசனைப் பாடிப்பற” என்றார் பெரியாழ்
வார்; “மலைபோலுருவத் தொரிராக்கதி மூக்கு அரிந்திட்டவன்
காண்மின் இன்றாய்ச்சியரால் அனாவெண்ணெயுண்டாப்புண்டிருந்
தவனே” என்றார் இத்திருமங் கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழி
யில். இனையபெருமானைச் சொல்லுமிடத்து வால்மீகி முனிவர்
[ராமஸ்ய தக்ஷிணோ பாஹு?] என்றார்; அதாவது—லக்ஷ்மணனை
ஹ்ரீராமபிரானது வலக்கையாகக் கூறினர். ஆகையால் சூர்ப்பணகா
பங்கத்தைப் பெருமாள் செய்தலாகக் கூறுவது பொருந்து மென்க.
தன் கையாலேயிறே தண்டித்தது.

“ஆலீறையும்” என்ற நன்னூல் விதிப்படி ‘சூர்ப்பணகை’
எனத் திரியவேண்டியிருக்க அங்ஙனம் திரியாது ‘சூர்ப்பணகா’
என்று ஆவீராகவே நின்றது—புதியன புகுதல் என்னலாம்; “பழை
யன கழிதலும் புதியன புகுதலும், வழுவல காலவகையினுனே”
என்றார் நன்னூலார்.

தன்னை ஆசைப்பட்டு வந்தவனே ஏதோ நல்வார்த்தை சொல்
லிப் போகவிடாமல் ஈர நெஞ்ச இள நெஞ்ச இல்லாதவனாய் அங்க
பங்கஞ் செய்துவைத்து அனுப்பினவன் காண்மின் என்று தெரு
வேறச்சொல்லி “ஸ்த்ரீகளை அநியாயம் பண்ணுகிறவனே இவன்”
என்று எல்லாரும் அவமதிக்கும்படி செய்துவிடுகிறேன் பாருங்கள்—
என்றாளாயிற்று.

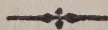
பொன்னிறங்கொண்டு = காமநோயுடையார்க்கு உடல் விவர
ணப்படுங்காலத்து அந்த நிறம் பொன்னிறமெனப்படும். “அபி
மதம் பெருமையாலே விவர்ணமான உடம்பையுடையளாய்” என்
பது விவாக்கியானம். புலர்ந்தேழுந்த காமத்தால் = புலர்தல் என்ப

தற்கு, காய்தல் வாடல் விடிதல் என்று பல பொருள்களுண்டு;
இங்கு விடிதல் என்று பொருளாய் உதயமாகி வளர்ந்த காமத்தி
னால் என்றதாம். மன்னிய திண்ணெனவும்=“ஸ்தரீவதம் பண்ணி
னால் அதுதாபமுமின்றிக்கே பெரிய ஆண்பிள்ளைத்தனம் செய்த
தாக நினைத்திருக்கிற நிலைநின்ற த்ருடத்வமும்” என்பது வியாக்கி
யான ஸ்ரீஸூக்தி. ... *

... வாய்த்த மலைபோலும்
தன்னிகரோன் றில்லாத தாடகையை மாமுனிக்காத்
தேன்னுலக மேற்றுவித்த திண்டிறலும் மற்றிவைதான்
உன்னி யுலவா வுலகறிய லூர்வன்நான்
முன்னி முளைத்தேழுந் தோங்கி யொளிபரந்த
மன்னியபூம் பெண்ணை மடல்.

பெரிய திருமடல் முற்றிற்று.

வாய்த்த மலை போலும்	பெரியமலைபோன்ற உருவமுடையனும்
தன் நிகர் ஒன்று இல்லாத	(கொடுமையில்) ஒப்பற்றவருமான
தாடகையை	தாடகை யென்பவனை
மா முனிக்கா	விச்வாமித்ர முனிவர்க்காக
தென்உலகம் ஏற்றுவித்த	யமலோகமடைவித்த
திண் திறலும்	மிக்க பராக்ரமமென்ன
மற்று இவை தான்	இப்படியாகவுள்ள மற்றும் பல செய்கைகளும்
உன்னி உலவா	நினைத்து முடியமாட்டா [வாசாமகோசரம்];
உலகு அறிய	அப்படிப்பட்ட சேஷ்டிதங்களை யெல்லாம் உலகத்தாரறியும்படி பிரசுரப்படுத்திக்கொண்டு
நான்	பரகாலநாயகியாகிய நான்
முன்னி முளைத்து எழுந்து	முன்னே முளைத்து எழுந்து வளர்ந்து
ஒங்கி ஒளி பரந்த	விளங்குகின்ற சிறந்த அழகிய பனை
மன்னிய பூ பெண்ணை	மடலைக்கொண்டு மடலூரக்கடவேன்.
மடல் ஊர்வன்.	

—***—தாடகை—ஸு—கேது வென்னும் யக்ஷனுடைய மகள்; ஸுந்தனென்பவனுடைய மனைவி; ஆயிரம் யாளை வலிமைகொண்டவள்; கணவன் அகஸ்தய மஹாமுனியின் கோபாக்நிக்கு இலக்காகி நீரூயொழிந்ததையறிந்த இவள் தன் புத்திரர்களாகிய ஸுபாஹு மாரீசர்களுடனே அம்முனிவனை எதிர்த்துச் சென்றபொழுது அவனிட்ட சாபத்தால் தன் மக்களோடு ராக்ஷஸத் தன்மையடைந்தனள். பின்பு முனிவர்களுடைய யாகாதிகளைக் கெடுக்கின்ற இவர்களையழித்துத் தன் வேள்வியைக் காக்கும்பொருட்டு விச்வாமித்ர முனிவன் தசரத சக்ரவர்த்தியினிடம் அதுமதி பெற்று இளம்பிராயமுடைய ஸ்ரீராம லக்ஷ்மணர்களை அழைத்துக்கொண்டு போன பொழுது அம்முனிவனது ஆச்ரமத்துக்குச் செல்லும் வழியிடையே வந்து எதிர்த்த தாடகையை ஸ்ரீராமன் முனிவனது கட்டளைப்படி பெண்ணென்று பாராமற் போர்செய்து கொன்றனன் என்ற வாலாறு அறிக.

சூர்ப்பணகையை அங்கபங்கஞ் செய்து உயிரோடாவது விட்டிட்டான்; தாடகையை உயிர்க்கொலையே செய்துவிட்டான்; இப்படி ஸ்த்ரீஹத்தி பண்ணுவதே இவனுடைய பராக்ரமத்துக்குப் போக்குவிடு; பெண்களைக் கொலைசெய்து தன்னை மஹாபலசாலியாக நினைத்துச் செருக்குற்றிருக்கு மிவனுடைய இந்த அழகான பராக்ரமத்தை நாடறியச்சொல்லி “இதுவோ இவனுடைய ஸமாசாரம்!” என்று எல்லாரும் இழிவாக நினைக்கும்படி பண்ணிவிடுகிறேன் பாருங்கள்—என்றாலாயிற்று.

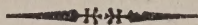
திண்திறலும்—ஒரு பெண்பெண்டாட்டியைக் கொலைசெய்து விடுவது ஒரு பராக்ரமமோ! என்று ஏசுகின்றவாறு.

மற்றிவைதான் உன்னி உலவா=ஸ்ரீராமாயணம், ஸ்ரீபாகவதம், மஹாபாரதம் முதலியவற்றில் இப்படிப்பட்ட இழிதொழில்கள் எவ்வளவோ சொல்லப்பட்டுள்ளன; அவற்றுக்குக் கங்குகரையில்லை; அவை என்னால் சொல்லிமுடிக்கப் போகாதவை. முடிந்தவரையில் சிலவற்றையெடுத்துச் சொல்லிக்கொண்டு தெருவேற மடலூர்ந்து செல்வேன் என்று தலைக்கட்டினாலாயிற்று.

பெண்ணை என்று பனைமரத்துக்குப் பெயர்; “முன்னிமுனைத் தெழுந்தோங்கி யொளிபரந்த மன்னியபூம் பெண்ணைமடல்” என்று

பனைமடலைச் சிறப்பித்துச்சொன்னது—என் கையிலே சிறந்த ப்ரஹ்
மாஸ்த்ர மிருக்கிறபடி. பாருங்கள்; இனி எனக்கு என்னகுறை? என்
காரியம் கைபுகுந்ததேயாம் என்று தான்பரிக்ரஹித்த ஸாதநத்தின்
உறைப்பைக் காட்டினபடி. ... *

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

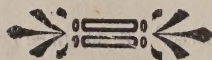
முடிவில் அநுஸந்திக்கும் தனிப்பாடல்.

[க ம ப ர் பா டி ய து.]

நேரிசை வேண்பா.

என்னிலைமை யெல்லா மறிவித்தா லெம்பெருமான்
தன்னருளு மாகமுந் தாரானேல்—பின்னைப்போய்
ஒண்ணுறை நீர்வேலை யுலகறிய வுர்வன்நான்
வண்டறையும் பெண்ணை மடல்.

(இதன் கருத்து.) எம்பெருமானிடத்தில் போய் என்னுடைய
அவஸ்தைகளை யெல்லாம் அறிவித்த பின்பும் அவன் திருவுள்ளமிரங்
கித் திருமார்போடே அணைத்துக்கொள்ளாவிடில், கடல் சூழ்ந்த
இந்நிலவுலகத்திலுள்ளா ரனைவரும் அறியும்படியாக அழகிய பனை
மட்டையைக் கையிற்கொண்டு மடலூரக் கடவேனென்று பரகால
நாயகி சொல்லுகிறபாவனையாகவே இப்பாடல் பாடப்பட்டதென்க.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
பெரிய திருமடல் திவ்யார்த்த தீபிகை
முற்றுப் பெற்றது.

நீலம் ஊர் செவ்வாய் நல்லாருவாயிடு தா ஊர் சிவாய்

[மாநோக்கினன்ன நடையார் + வடநெறியே வேண்டினோம்]
ஹம்ஸீமகிநாமுநா கீழீழ்சொனொகமஹுணாஹதாழ் ।
புரூஷாஷ்சுபாண்டியாநநாஹுணிகததுலிகிசிவி
சூலியவாழியிவி பூதகிஸாவிநது தது நஃ பூகா ।
ஸம்ஸுதவாணீஸுரணாபவவாஸாஹுஹிஹாஹுரணது ॥ ௩௨ ॥

[illegible]

ஸுமேரிதனிகுரஹாரம்ஜவமம்வமங்கெநாஹரளவகுவள
வரிபூசதிவவநவொதஸுமேசய்யாயாம்ஸுஷாவிஸு
வஹாஜஃ ॥ ௩௭ ॥

[பேர் வேந்தன் தன்னுடையதாத்தை + நடந்திலே.]

நிஜவிதாராஜகோவந்திரோவிமாயஸா திரோஜிஸ்ய திஷ்ணஸகஸா ||

வ்யூதா தாமிரிவரஸனிவதாஹபுஜாஸ்யஸ்ய வளசுநி
ரஹ்யம் ।

ஓஸ்ய ஸ்ரானிகிராமதத்ய தெந ஸகிம் ஸஹபுஷாநதிகாநா
கஹவதீய ஹொமாநா கியதெவகிஹம் வதெயதீயி சிவாஃ ।

[மன்னுமலையரையன் + பன்னியுரைக்குங்காற்பாரதமாம்.]
ஹிசுவதிரிவரதநாஜா விஸஸநஜா தாஸகிஸிதா ஸ்யரா ॥
ஹவீமதிஸகிமகிநா தெதவீ மதநா ஹி வாவதீநா ॥
தநாதாஸ்யஸதெதம் ஸ்யஹணீயவஹஃக்யஸம்விதநாநா ॥
வதெந்ரிபாணயிவ்யஸம்ஸொகம்புராவயுஹவதீக்யத
யுக்யா கஹதவாரம் ஜடாதகம் தீவ்ர தவலி நிஷாதா ॥
கஸஸதஹஜமதஹஸ்யவ்யவ்யபாபாஸஹ லிக்யஸகஹாஸஹ ॥
உணவஹிஜாஹாவ்யாவிஸகிஹ தததீவிஷஹ ஸதீஷஹ ॥ ௧௬ ॥
ஹதெயதாதிவஸநதிவாரஹதென ஜமதாஹ ஸவகதீத
ககிரஸிரஸஹ நிஷதென கஹவவதவாயு தாரகாலிரய ॥
ஹாஜிநீலிஸாகஹாஜிதி ஹிநெஸ்திவதஸநதிவெஸ்ய ॥
தாணவகததஸுத ராஸஹஸவஹஹொகிநொஜகவக்யலிஸா ॥
மக்யா ஸ்யதெவ ந கிம் மாகாஸெஷவ்யஹஷதகிஹவக்ய? ॥
உத்யாஜிவரிதராஸெவிதஸ்யதகயதெஹிஹாரதஹவதி ॥ ௧௭ ॥

[பாஸியற்கென்னுமநோய் + தன்னுடைய தன்மை தவிர்த்தா
னென்கொலோ.]
வாவிநா வதீயாசு பூபாஹம் ரஹஜகி வலி நிஸதீயத ।
விஹஹொஷாநவநீதெ நெஸ்திபஹரிதெ வ ஸளரஹகெத
தெ ॥ ௧௮ ॥
மஹாதாமிரிவரஸனிவஸளவணதகிநொஜகிநிரகவாடத ।
கதீயஹாஹமக்யா யாவஹக்யஃபுஹஷதகிஷாஷத ॥ ௧௯ ॥
தத வதஸதநஸகிதெ விதெஷாவதகெஷாயராஜி கரநயநத ।
கிணீதீயஹதிரவிகலிதஸளவணதாஹ ராஜவநஸதக்யகிஹா
கபிஸதிசுதகககஹணஹாரகிரீடாஜிவிவஹதிஷாஸ ॥
வரிதஸதீவிதீயதவதீயாரதஹ விஸககானியதத ॥ ௨௦ ॥
கிரதகஸிவரிஸகிதெ வெதஸவதீ விதக்யணா காலிசு ।
ஹவீதீவிவ கஹாஜி ஸிவிநீதஹயதூதிஷததஸ்யாஃ ॥

கநொவொவநதடுவெது ஸுவிசுவாஸுபோவ்வாநாயாஃ ।
ஸாயம் ஜிஹ்வாவாதநோதநதுஸா லிவ்யவணாயாஃ ॥ ௭௮ ॥
புராவ்யபநிரவிகணெடுவாதகஸுருவாஜுதெவநுஷஃ
ஂரஃபுஸவிவடிவஹாரஃசுயஂ ஸவிதாடிசீதடியதயருயு ॥

[இதுவினைத்த மன்னன் + தென்னுலகமேற்றறித்தசேவகனை.]
33 வெதாடிமவஸூரோ தாடிதவனீஸூரம் ஜமதாடி ।
ஸளரஹஸுததமவஸீராவிரெடிதகோநவகூஸு ॥ ௮௦ ॥
ஸஸிமடிஹாரிணீ பூடிஸவணபூதவீபூஸருநஸுஹாயு ।
ஸாவணபூஹாஜிவிஸுள நிரீநம்பகூதிவெஸெதமோவக ॥
ராகூஸநாயகராவண பூதிதபூமாவெஸு ரணாஜென ரளெடி ।
விமாமநஸகூஸகம் வியாய வானபூபொமதவஸு ॥ ௮௨ ॥
கூதிணலிஸி பூதெமாகம் பூவிதவனா பூவீரமோவணு ॥

[ஆயிரக்கண்மன்னவன் + ஆழிப்படைத்தடக்கைவீரனை.]
புஸஸதெவாநதெகாநநெடிஷாஹாவிலிவிஷடாஂதெகாநு
நிஜஂஜயமவமஹுதாஸுஸகாநுதவகூஸுரஸுரோஜம்
யுகாநரஹரிருவஂவஹிஂவீதாநிரீகூ நயநெந ॥ ௮௪ ॥
ரணஂவிதருணபூஹகா ஸிவாம் பூவீகாநய நிஜவடி
பூதெ ॥

பூகூதிவ தஸு வகூஷாவிலிடி ஸிஸிதெநதடுவெயபூஸொ
ஹாஜு ॥ ௮௫ ॥

உய்யுதகூயாயயரவிஸாஹஹஸாஹிதம் பூவீரஸு ।

[மன்னிவ்வகலிடத்தை + வைத்தெடுத்தகூத்தனை.]
வயுஂ வயுஂதெநாம் நிமிணபுவதி வருவபூஸோ ராஸள ॥
சுஸாயாய வரஹஹுரருவபூனா பூவிஸு வாரிநியைஃ ।
ஂருஷீராவரி கூதிநி தாமோபூதவனா பூநாஜகூவாரிசு ॥

[மன்னும்வடமலையை + துயர்கடிந்தவள்ளை.]
34 ரநாபிநீநு வெஷிதபூஹிநா வியாய பூநாநு ।
ஹிபகூரவரகூரஂஷாநெஜோநிகரெஸுமீ வரிஹாபூ ॥
தடிநுஹாஂஸுயாரஸபீரோநம்பஹாஜிதடிஷாஹுரம்
மற்றன்றியும்தன்னுருவமாரும் + தன்னுலகமாக்குவித்ததாளானை.
கூவிவ வரெராவிரெயுஸுரருவவபூவாபூநகூரோஸாய ॥

சாக்கோநலசுழும் வாழிமலீசாவுழிவாழ்நாயுழி ।
 ஸாமரதோநமநீசாயிநகிழ்தாங்ஸாம் ஸிரொரநுழி ॥ க௦௨ ॥
 ஸிஸிரஸீரணநமநீநாயும்பலிநம்மிமருங்குததீயுழி ।
 சீள்குகொறும் ஹம்ஸம் கீதும் நயுஹரிந் துயீயம் டெவழி ॥
 ஹக்ஷஜமதுயீசம் மொவாஹவாஸுடெஹலீசஹரிழி ।
 டெஸஸவநிவீதவளதநகூமகீயதஸுரஸுநாஸநெகூஸம் ॥
 ஜயிமவெஷணததரஹம்ஸமஸதடி-கீழாயநமரெ ।
 ஹாஸுடெதஜொரடுவம் ஸகீதரிநம் வலிதுகடுடிஸுழி ॥ க௦௩ ॥
 விஹிதவிடிஹுஜயரஸம்ஸிஷ்டவஷாதிவாலிநம் நாயுழி ।

[மன்னனை மாவிருஞ்சோலை + வெஃகாவி லுன்னிய யோகத்
துறக்கத்தை.]

வநதிரிவஹீஸம் விஹஸதுக்ரம் விவாஹஸநக்டு ॥ ॥க௦௯॥
 மொஷீநமரநிகெதநஹீபுதரநிவம் நபுகெஸரிபுவர்டு
 ஸதபுவநீயஸதபுதபுவாஹீபுதாஸம் நமரநாபிபுடு ॥
 பூகாராவதகாஹீபுவஸகாஹீலிகாநபுகெஸரிண்டு ।
 வாணவதநிதபுஹஸம் வெமநமரெ வ யொமநிபூபுடு ॥

[illegible]

ஸளமநு நமரவிவஸு துபுராசாரநிராயுக்ஷு ।
 ஸிவரிபுஸ்யபுமஜுதரூணஸுஸெவதுகதுகதுஹரி
 ஸீயா ஸிதிதிவிவாபுஹம் யதி ஜாவபெயயி ஹவாநு ।
 க்யவயா ஸஹ நிஜெஹுஹுயதிநபுராதுகதுஹதெ ॥

விபு நயுதிவநாவீயிஷு வெவெவிநா ஸவி ।
 துசுதாநாடு க்யுஸுஹீவாவஸுஸவியெ ॥ ௧௧ ॥

சுநுதாவி உ தஸு ஸுவாவதிஹம் நிவெபெயயிஹு ।
 [தான்முனநாள்மின்னிடை + கட்டுண்டபெற்றிமையும்.]
 தநுயுமொவதநாவீயிஷுபுராசுபுவிஸுயளபெயுண

நிஷாஸுசுபுதிபுதம் உயிநவநீதெ யெயுமரூஸாடி ।
 ஸிதிதிதிசுஷ நயநாவதநாஸுஹு ஸீயபுரா ஸுசகா
 வஜிஸுஸாவடுவெ ஹி புஹவ: புவிஸு வநதஸு ।

[அன்னதோரூதமாய் + துற்றியதெதற்றெனவும்.]
 மொவஸுஜக்யுதொ தவகாடுயுகாவிலிசுபுததநு
 வநதாஸுசுபுதகிபுஹடுதாஸுவிவெகாசு ।
 வுஹுஜெஸுயிதிஹதொ:புபுராதிசுஷுநிஸுபுதிவி

(மன்னர்பெருஞ்சுவையுள் + தான்முனநான்சென்றதுவும்.)
 உபெயுநாதிவரிஷுதிவாணவஸுநுஸஹாரிஸுஜுஸுநு ।
 மஹிதரீதிமய துபுதிதிஹ புகீதிடுதொ விஹ: ॥

(மன்னுபறைகறங்க + ஈடறவும்.)
 குவபுநுஹநிநாடி வநிதாநயநாநி ஹஷுபுஸவி உ ।
 க்யுரா வரதுகதாணவயி உ விதநு வடாவலீநுதது ॥

நடதி கூத வவயிதிதிவிஹிதீநாகிமொவரகூவி ।
 (தென்னிலங்கையாட்டி + மன்னியதிண்ணெனவும்.)
 ககிணுநாநாயா ரகூ:கூவலாவஹிகாரடுவாடுகடநு ॥

உஸகாஸுஸுலாரம் ஸுசுதிசிராசுசுபுரொஷயுதாடு ।
 சுவிபுதிநவாயாதிவவவிவணுஸுஹநிஜெஹாடுகடநு ॥

ஸங்கிய காசியோநாம் ஸஞ்ஞபுணவாவ்யாசிதீவ ரொஷண |
க்யூகாநிக்யூதநாஸாம்பளரூஷாபுஷ்யவஹாஜயதடிவி ||

(வாய்த்தமலைபோலும் + மன்னியபூம்பெண்ணைமடல்.)

வாரிண தவவடி தவவஹுநிஸாஹரீம்நாசிதாடகாசிதஹாடி |
காஸிகஸு தாடிசிநெநஷீடிசெயாகிதிபூவலிஸிவிவீயபூம்
ரஹ்ஸாநெஷி தராஸய உதரெ வ உஸனி உஸுசுயாநாஃ |
சஹரிஹ ஜமதாசிநெஸு உபுரஸுரஹி கதயெயடி || கஉ எஃ
கூஸரி தவபுஷாஸுரஸுநா தாஸ்யவாஸிகாயாநடி |

உதி வரகாதுகவீரிதமுராவாஷாஃ பூதிக்யூதிஃ க்யூதாந
வலிதா || கஉ அ ||

காஷிவாடிஹயஉரமுராவரகாதுவலிஸுஹுஜநநெந |
சுணஹராயபூநாஸி டாவெந ஸிவிபூதா வ ஹரிஹரண ||

(எண்ணிலைமையெல்லாம்.)

சிபியாசெஸஷாம் ஸூதிஃ ஜூவிதொடி

பூஹுஸெஹ டிடிஸுஷுஷெஹம் க்யூவாம் வ |
சுயாநஹம் ஸிஃ டூவூதொவீஸிசுஷம்
கரிஷெ ரணபூஜவாஸ்யுயாண்டி ||

உதி ஸ்ரீமுராவாஸ்யுபூபூதிக்யூதிஸிஸாஷா ||

பெரிய திருமடல் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

திருமங்கை மன்னன் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருவெழுகூற்றிருக்கை ,

—o-o-o-o—

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம்

உபயவேதாந்தவித்வான் அண்ணங்கராசாரியர்

முன்னோருரைகளைத் தழுவி எளிய நடையில்

தெளிய எழுதிய

திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும் உரையுடன்,

—

காஞ்சீபுரம் குமரன் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது

பிரபவஸ்ரு சித்திரைமீ

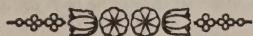
—

இதன் விலை 0 6 0] 1927 [தபால்செலவு வேறு.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவெழு கூற்றிருக்கை.

திருவெழுகூற்றிருக்கை என்னும் இத்திவ்யப் பிரபந்தமானது இந்த உலகில் இருள் நீங்க வந்துதித்து அந்தமிழால் நற்கலைகள் ஆய்ந்துரைத்த ஆழ்வார்களுள் பிரதானரான நம்மாழ்வாரருளிச் செய்த சதுர்வேதஸாரமான நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு ஆறாம் கங்குற அவதரித்த திருமங்கையாழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் ஒன்றும். [பெரிய திருமொழி, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருவெழுகூற்றிருக்கை, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல், திருநெடுந்தாண்டகம்-என்பன ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களாம்.]

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் வகுத்தருளின அடைவில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் எட்டாவது பிரபந்தமாக அமைந்தது இது.

“வென்றியே வேண்டி வீழ்பொருட் கிரங்கி வேற்கணூர் கல வியே கருதி, நின்றவா நில்லா நெஞ்சினை யுடையேன்” என்றும் “சாந்தேந்து மென்முலையார் தடந்தோள் புணரின்ப வெள்ளத் தாழ்ந்தேன்” என்றும் தாமே அருளிச்செய்தபடி விஷயப்ரவண ராய்த் திரிந்தகொண்டிருந்த இவ்வாழ்வார்தம்மை எம்பெருமான் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம்பற்றி ‘விஷயங்க ளில் ஆழ்ந்து திரிகிற இவரை சாஸ்த்ரங்களைக் காட்டித் திருத்த முடியாது, நம் அழகைக் காட்டியே மீட்கவேணும்’ என்று கொண்டு தன் அழகைக் காட்டி க்கொடுக்க, ‘ஆழ்வாரும் அதைக்கண்டு ஈடு பட்டு “வேம்பின் புழு வேம்பன்றி யுண்ணாது, அடியேன் நான் பின்னுமுன்சேவடியன்றி நயவேன்”’ என்னும்படி அவகாஹித்தார்.

இவர்இப்படி தன்பக்கல் அவகாஹிக்கக்கண்ட எம்பெருமான் “இப்போது இவர்க்கு நம்மிடத்து உண்டான பற்று மற்ற விஷயங்களிற் பாலல்லாமல் ஸம்பந்த வுணர்ச்சியைமுன்னிட்டப்பிறந்த தாக வேணும்; இல்லையேல் இப்பற்று இவர்க்கு நிலைநிற்காதொழி யினும் ஒழியும்” என்றெண்ணி எல்லாப் பொருள்களையும் விளக்கு வதான திருமந்தர்த்ததையும் தனது ஸௌசீல்யம் முதலிய திருக்கு ணங்களையும் திருமந்தார்த்தத்துக்கு எல்லை நிலமான தீவ்ய தேசங் களையும் ஆழ்வார்க்குக் காட்டிக் கொடுக்க, அவரும் “வாடினேன் வாடி” என்று தொடங்கி எம்பெருமானு கந்தருளின இடமே பரம் ப்ராப்யமென்று அநுபவித்தார்.

இங்ஙனம் அநுபவித்த ஆழ்வார்க்கு இவ்வநுபவம் நித்யமாய்ச் செல்லு கைக்காக இவரைத் திருநாட்டிலே கொண்டிபோக வேணு மெனக் கருதிய எம்பெருமான் ஸம்ஸாரத்தில் இவர்க்கு ஜிஹாஸை பிறக்குப்படி அதனுடைய தண்மையை அறிவிக்க, அறிந்தவிவர் அஞ்சி நடுங்கி “மாற்றமுள ” என்னுந் திருமொழியிலே “இருபா டெரி கொள்ளியினுள் ளெறும்பேபோல் ” “பாம்போடொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல்” “வெள்ளத் திடைப்பட்ட நரியினம் போலே” என்று தமது அச்சத்திற்குப் பலவற்றை த்ருஷ்டாந்த மாகச் சொல்லிக் கதறினார்.

இப்படி இவர் கதறிக்கதறி “பணியாயெனக் குய்யும் வகை பரஞ்சோதி!” என்றும், “அந்தோ வருளாய் அடியேற்குன் னருளே” என்றும் சொல்லி வேண்டின விடத்தும், சிறுகுழந்தை

கள் பசி பசி யென்று கதறியழுதாலும் அஜீரணம் முதலியவை கழிந்து உண்மையான பசி உண்டாமளவும் சோறிடாத தாயைப் போலே, எம்பெருமான் 'இவர்க்குமுற்ற முதிர்ந்த பரமபக்தி பிறக்குமளவும் நாம் முகங்காட்டுவோமல்லோம்' என்று உதாலீநனாயிருக்க; ஒரு கஷணமும் அவனைப் பிரிந்திருக்கபாட்டாத ஆழ்வார்-மிகுந்த தாஹம் கொண்டவர்கள் நீரிலே விழுந்து நீரைக் குடிப்பதும் நீரை வாரி மேலே இறைத்துக்கொள்வதும் செய்யுமாபோலே, அவ்வெம்பெருமானை வாயாலே பேசிடும் தலையாலே வணங்கிடும் நெஞ்சாலே நினைத்தும் தரிக்கப்பார்த்தார்—திருக்குறுந்தாண்டகமென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்திலே.

தாஹம் அளவற்றதாயிருக்கச் சிறிது குடித்த தண்ணீர் த்ருப்தியை உண்டுபண்ணுமல் மேலும் விஞ்சிய விடையைப் பிறப்பிக்குமாபோலே, இவர் திருக்குறுந் தாண்டகத்தில் அநுபவித்த அநுபவம் பழைய அபிநிவேசத்தைக் கிளப்பிப் பெரிய ஆர்த்தியை உண்டாக்கவே, “நின்னடியினை பணிவன் வருமிடரகல மாற்றே வினையே” என்று ஆர்த்தராய்ச் சாணம் புகுகிறார்—இத்திருவெழுகூற்றிருக்கை யென்னும் திவ்யப்ரபந்தத்திலே.

“திருவெழுகூற்றிருக்கை” என்றால் என்ன?

இத்திருமங்கையாழ்வார், தமிழ்க்கவிதையில் தலையானவர் என்பது உலகறிந்த விஷயம். ஆசகவி என்றும், மதுரகவி என்றும் சித்திரக்கவி என்றும், வித்தாரக்கவியென்றும், கவிகளில் நான்கு வகைகள் உண்டு. அருமைப்பட்டுச் சொற்களைச் சேர்த்து மஹாப் பிரயாஸமாய்ப் பாடுகையன்றியே பல நிபந்தனைகளோடு கூடிய பாடல்களையும் விரைவில் பரவசமாகப் பாடுதலாகிற ஆசகவித்வமும், தொடையும் தொடைவிகற்பமுஞ் செறியச் சொற்களையும் பொருட்சுவையும் விளங்கப் பலவகை அலங்காரங்களும் பொலியப் பாடுதலாகிற மதுரகவித்வமும், கவிவெண்பா முதலியன விரித்துப் பாடுதலாகிற விஸ்தாரகவித்வமும் இவ்வாழ்வாருடைய திவ்யப்ரபந்தங்களாகிய பெரிய திருமொழி திருத்தாண்டகங்கள் திருமடல்களாமவற்றில் நன்கு விளங்கும்.

இனி மிகுந்துள்ளது சித்ரகவித்வம். இதன் வகைகள் பல; “ஏகபாதமும் எழுகூற்றிருக்கையும், காதைக்கரப்பும் கரந்துறைச்

செய்யுளும், கூடச்சதுக்கமும் கோமூத்திரியும், இவைமுதலாவன சித்திரக்கவியே” என்றும், “மாலேமாற்றே சக்கரஞ் சுழிஞாய், ஏகபாதம் எழுகூற்றிருக்கை, காதைகரப்பே கரந்துறைப்பாட்டே, பாதமடக்கே பாவின் புணர்ப்பே, கூடசதுக்கம் கோமூத்திரியே, ஓரினத்தெழுத்தாலுயர்ந்த பாட்டே, ஒற்றுப்பெயர்த்தல் ஒரு பொருட்பாட்டே, சித்திரப்பாவே விசித்திரப்பாவே, விகற்ப நடையே வினாவுத்தரமே, சருப்பதோபத்திரம் சார்ந்தவெழுத்தே, வருக்கமுமற்றும் வடநூற்கடலுள், ஒருக்குடன்வைத்த உதாரண நோக்கி, விரித்து மறைத்தும் மிறைக்கவிப்பாட்டும், தெரித்துப் பாடுவது சித்திரக்கவியே” என்றும் இலக்கண நூல்களில் அவ்வகைகள்வகுக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே, எழுகூற்றிருக்கை யென்பது சித்திரக்கவிகளிற் சேர்ந்ததாம்.

சக்ரபந்தம், பத்மபந்தம், முரஜபந்தம், நாகபந்தம், ரதபந்தம் என வடமொழிப்புலவர்கள் கவநஞ்செய்வதுபோலவே தமிழர்களுஞ் செய்வதுண்டு. இவற்றின் லக்ஷணங்களும் இலக்கண நூல்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. ஸம்ஸ்கிருதத்தில் சிசுபாலவதமஹாகாவ்யம், யமகரத்நாகரம், பாதுகாஸஹஸ்ரம், லக்ஷ்மீஸஹஸ்ரம், ப்ரதாபருத்ரீயம் முதலிய நூல்களில் பலபல பந்தங்களில் விசித்திரமாகச் சீலோகங்களை யமைத்துக் கவனஞ் செய்திருப்பதுபோலத் தமிழிலும் சில புலவர்கள் சித்திரக்கவிகள் பாடி யிருக்கின்றனர். எழுகூற்றிருக்கை யென்பது ரதபந்தத்தில் அமைக்கத்தக்க ஒரு பாசரம். (ரதமாவது தேர்.) தேரின் உருவந்தோன்றக் கட்டங்கள் போட்டு அவற்றில் எண்முறையே பாசரப்பகுதிகளை அடக்க வேண்டும். தேரானது மேற்பாகமென்றும் கீழ்ப்பாகமென்றும் இரண்டுபாகங் கொண்டதாயிருக்கும். ஒவ்வொரு பாகத்திலும் ஏழுகூறுகள் உண்டாம்படி கீறவேண்டும். அப்படி கீறும்போது, முதற்கூறு மூன்று அறையும், இரண்டாங்கூறு ஐந்து அறையும், மூன்றாங்கூறு ஏழு அறையும், நான்காங்கூறு ஒன்பது அறையும், ஐந்தாங்கூறு பதினேரையும் ஆறாங்கூறு பதின்மூன்றறையும் ஏழாங்கூறும் அங்ஙனமேயாக இப்படி ஒன்றற்கொன்று இரண்டறையே மேற்பட முறையே கீறவேண்டும். மேற்பாகத்தில் தலையிலிருந்தும் கீழ்ப்பாகத்தில் அடியிலிருந்தும் இந்தக் கரமங் கொள்ளத்தக்கது. வீரசோழியம் முதலிய இலக்கண நூல்களில் இதன் லக்ஷணம் மிக்க சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

இதில் எண்களை
மாத்திரம்

$$\begin{array}{c} \text{௨} \\ \begin{array}{|c|c|c|} \hline 1 & 2 & 1 \\ \hline \end{array} \end{array}$$

இலக்கணப்படி
நிரப்பியிருக்கிறோம்.

$$\begin{array}{|c|c|c|c|c|} \hline 1 & 2 & 3 & 2 & 1 \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|c|c|c|c|} \hline 1 & 2 & 3 & 4 & 3 & 2 & 1 \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|c|c|c|c|c|c|} \hline 1 & 2 & 3 & 4 & 5 & 4 & 3 & 2 & 1 \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|} \hline 1 & 2 & 3 & 4 & 5 & 6 & 5 & 4 & 3 & 2 & 1 \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|} \hline 1 & 2 & 3 & 4 & 5 & 6 & 7 & 6 & 5 & 4 & 3 & 2 & 1 \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|} \hline 1 & 2 & 3 & 4 & 5 & 6 & 7 & 6 & 5 & 4 & 3 & 2 & 1 \\ \hline \end{array}$$

ரதபந்தம்.

$$\begin{array}{|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|} \hline 1 & 2 & 3 & 4 & 5 & 6 & 7 & 6 & 5 & 4 & 3 & 2 & 1 \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|} \hline 1 & 2 & 3 & 4 & 5 & 6 & 7 & 6 & 5 & 4 & 3 & 2 & 1 \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|c|} \hline 1 & 2 & 3 & 4 & 5 & 6 & 5 & 4 & 3 & 2 & 1 \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|c|c|c|c|c|} \hline 1 & 2 & 3 & 4 & 5 & 4 & 3 & 2 & 1 \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|c|c|c|} \hline 1 & 2 & 3 & 4 & 3 & 2 & 1 \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|c|c|} \hline 1 & 2 & 3 & 2 & 1 \\ \hline \end{array}$$

$$\begin{array}{|c|c|c|} \hline 1 & 2 & 1 \\ \hline \end{array}$$

இந்த எண்கள்
முறையே
பாசரப் பகுதிகளை

நிரம்பக்கொண்ட
ரதபந்தம் ஆடுத்த
பக்கத்தில்.

1	2	1
ஒரு பேருந்தி	இரு மலர்த்த வீசில்	ஒருமுறை யாயின பின் றின

1	2	3	2	1
ஒருமுறை	இருசுடர் மீதுணி வியங்கா	மும்திளி லங்கை	இருகால் வளைய	ஒரு சிலை

1 ஒன்றிய	2. சர்வம் நிறுவல்வா யவாளியி னட்டனை	3 மூவடி	4. நால் நிலம் வேண்டி	3 முப்பரி தூலெடு மானுரியி லங்கு...	2 இரு பிறப்பு	1 ஒரு மாணுக்கி
-------------	---	------------	----------------------------	---	---------------------	----------------------

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
ஒரு முறை	ஈர் அடி	முல்லை களத் தனை	நாத்திசை நடுங்க	அஞ்சுறை ப்பறவை யேறி	நால்வாய்	முமாத த்து	இரு செலி	2	1 ஒருதளி வேழத் தர்நகை யை

1	2	3	4	5	6.	7.	8	9	10	
ஒரு நாள்	இருநீர் மடுவின் தீர்த்தனை	முத்தி	சூல்மறை	ஐவகை வேள்வி	சொழி வந்தனர் வணங்	ஜம்புவன சுத்தினுள் செறுத்து	நான்கு உடன டக்கி	முக்தணத்து	இரண்ட வை அக ந்றி	ஒன்றி னில்

1	2. இருபிற ப்பு அறுப் போர் அறி யும்	3.	4	5	6. ஆறு பொதி சடையே னறிவ	7. எழுபது யிற்றினி ல்காண்ட னே கூறிய	8. அறுசு வைபயனு மாயினே சுடர்விடும ந்தனை	9	10	11
ஒன்றி நின்ற ஆங்க		முக்கண்	கால் தோள்	ஐவாய் அரவோடு				முந்நீர் வண்ண நின்	நால் தோள்	ஒன்றிய மனத் தால்

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80																				

நாலாயிரத்திவ்யப்ரபந்த மூலப்பதிப்பில், இத்திருவெழுக்கூற்றிருக்கைப் பிரபந்தத்திற்குச் சார்பாக ரதபந்தம் அழகாக அச்சிட்டுச் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதைப் பலரும் கண்ணுற்றிருப்பார்கள். நாமும் இங்கே சுருக்கமாகப் பந்தமிட்டுக் காட்டினோம்.

தேரின் உருவந்தோன்றவும், அந்தத்தேரின் மேற்பாகத்தில் ஏழுகூறுகள்தோன்றவும் கீழ்ப்பாகத்திலும் அப்படியே ஏழுகூறுகள் தோன்றவும், முதற்கூறு மூன்று அறையும். இரண்டாங்குறு ஐந்தறையும்.....ஒன்றற்கொன்று இரண்டறை மேற்படக் கீறியுள்ளமை தோன்றவும் இந்தப்பந்தம் அமைக்கப்பட்டிருக்குமாறு காண்க. இதில் இலக்கணப்படி எண்களை நிரப்பிக்காட்டியிருக்கிறோம். இந்த எண்களை அர்த்த சக்தியாலாயினும் சப்தசக்தியாலாயினும் நினைப்பூட்டும் சொற்கள் திருவெழுக்கூற்றிருக்கைப் பிரபந்தத்தில் தொடுக்கப்பட்டுள்ளன. முதலில் குறிப்பிட்ட பந்தத்தில் எண்கள் அமைத்திருக்கிற முறைமையாகவே அந்தந்த அறைகளில் அந்தந்த எண்களைக் காட்டுஞ் சொற்கள் கொண்ட வாக்கியங்களை நிரப்பிக்கொள்ள வேண்டும். அங்ஙனம் நிரப்பிக் காட்டிய பந்தமும் இதில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. இங்ஙனம் பாடியதில் என்ன விசித்திரமென்றால், பலவிசித்திரங்களுண்டு. அவற்றையெல்லாம் இங்குத் தெளிவாக எழுதிக் காட்டப்படுந் தால் மிக்க விரிவாகும். ஸாமான்ய புத்திமான்களும் தாங்களே உற்றுநோக்கினால் எல்லாவிசித்திரங்களும் நன்குபுலப்படும். அன்றி வல்லார் வாயினும் கேட்டறியலாம். 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. எண்கள் தேரைச்சுற்றி ஒன்றன்பின ஒன்றாய் மாலையாக அமைந்திருத்தல் இதில் முக்கியமான அழகு. அந்த எண்முறையே சொற்கள் அமையவும் பொருள் சிறக்கவும் தொடுத்திருத்தல் 'பிக்கவல்லமை.

இப்பிரபந்தத்தில் சில இடங்களில் எண்ணுக்கு வாசகமான சொல் இன்றியே ஸ்மாரகமான சொல் இருந்தாலும் குற்றமில்லை. அதாவது:— “ஒரு பேருந்தி இருமலர்த்தவிசில்” என்ற விடத்து இரு என்ற சொல்லானது இரண்டு என்னும் எண்ணுக்கு வாசகமன்றியே பெருமைப்பொருளதாய் சப்த சக்தியால் மாத்திரம் எண்ணை நினைப்பூட்டுகின்றது. இங்ஙனமே, ஒன்றிய, அஞ்சிறை, நால்வாய், இருநீர், ஒன்றி, ஆறுபொதி என்றவிடங்களும் நோக்கத்தக்கன. அர்த்தசக்தியினாலேயே எண்ணைக் காட்டவேணுமென்னும் நியதி இல்லை. சப்தசக்தியாலும் காட்டலாம். வடமொழியிலும்

இங்ஙனே யுண்டு. ஓரிடங் காட்டுவோம்; ஸ்ரீஸுதர்சநசதகத்தில் “ॐக் ॐக்ஸ்” [ஏகம் லோகஸ்ய சக்ஷு:] என்ற பத்தாம் ச்லோகத்தில் 1, 2 3 4 5. 6 7 8. 9. 10, 100, 1000. என்கிற எண்களைக்காட்டும் முறையாகச் சொற்களை யடுக்கிவருகையில் ஒன்பது என்னும் ஸ்தானத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்ட நவ என்னுஞ் சொல்லானது அவ்விடத்தில் அந்த எண்ணுக்கு வாசக மன்றியே நூதனமென்னும் பொருளில் வந்தமையும் மற்றுங் காண்க [“ॐக் ॐக்ஸ்”]

எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் ரூபம் குணம் விபூதிமுதலியவற்றை விசதமாக அனுபவித்து அவ்வதுபவம் உள்ளடங்காமல் வழிந்துபுறப்பட்ட ஸ்ரீஸுத்திகளாகிய திவ்யப்ரபந்தத்தில் இவ்வகையான இலக்கணங்கள் வழுவாமே அமைந்தது எதுபோல வென்னி;துக்கம் உள்ளடங்கமாட்டாமல் வால்மீகி முனிவர் வாயினினூர். வெளிவந்த “மாநிஷாதப்ரதிஷ்டாம்” என்கிறச்ச்லோகம் அவருடைய நினைவாலன்றியே நான்முகக்கடவுளின் ப்ராஸாதத்தால் லக்ஷணக்குறையின்றியே அவதரித்தாற்போல் எம்பெருமானது திருவருளால் இவ்வகையான விசித்திரப் பிரபந்தம் திருவவதரித்ததென்க. ஸாமான்யனான பிரமனது அதுகூறாமே அவ்வளவு செய்ததென்றால், ஸாக்ஷாத் எம்பெருமானுடைய திருவருள் எவ்வளவு செய்யுமென்பதில் வாய்திறக்கவுண்டோவழி. எனவே, இது ஸ்வப்ரயத்ந பூர்வகமான பிரபந்தமன்றென்றதாயிற்று.

ஆழ்வார்களுள் திருமங்கைமன்ன நெருவர்தாம் இவ்வகையான சித்திரக்கவி பாடியருளினர். பிற்பட்டவர்களில், திருக்குருகைப் பெருமாள் கவிராயர் என்னும் பரம பண்டித பாசுவதோத்தமர்தாம் பாடிய மாறனலங்கார மென்னும் சிறந்த நூலில் சொல்லணியியலில் [நம்மாழ்வார் விஷயமாக] ஒரு எழுகூற்றிருக்கை பாடியுள்ளார். “நெருனித்திகிரியினீரு விசம்பொழுக்கத், தொரு ஞானஞ்ஞெருபகலொடியாவுழப்பின்” என்று தொடங்கி, “ஞான பூண சுகோதய நாவீர, மான பூடண குருகாபுரிவரோதய, ... கைம்மாறெவனீ கைக் கொண்டதுவே” என்று தலைக்கட்டியுள்ள பாசுரங்காண்க.

சைவசமயாசிரியர்களில் ஒருவரான திருஞானசம்பந்தர் இயற்றிய தேவாரப்பதிகங்களானும் (முதல் திருமுறையில்) ஒரு

எழுகூற்றிருக்கை யுண்டு. “ஒருருவாயினை மானுங்காரத்தீரியல்பா யொரு விண்முதல் பூதலம்” என்று தொடங்கி, நினை நினைவல் லவரில்லை நீணிலத்தே” என்று முடிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க.

பதினேரார்திருமுறையிலும் நக்கீரர்பாடிய ஒரு எழுகூற்றிருக் கையுண்டு. “ஒருடம்பீருருவாயினை” என்று தொடங்கி, “பாதஞ் சென்னியிற் பரவுவன் பணிந்தே” என்று முடிக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க.

ஆக, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்பந்தாயத்தில் இரண்டும், சைவசமயத் தில் இரண்டுமாக நான்கு எழுகூற்றிருக்கைப் பிரபந்தங்கள் இது காலும் அவதரித்தனவாகக் காண்கின்றன. இன்னமு முண்டேற் கண்டு கொள்வது.

முற்கூறியபடி ஸீப கோடுகள் சீறி அறைகளில் எண்களை நிரப்பவேணுமென்ற நியமமின்றியே ஒவ்வொரு அறையில் ஒவ் வோரெழுத்தை நிரப்பி விசித்திரப்படுத்துதலாகிற வேறுவகை யான ரதபந்தமும் உண்டு. மாறனலங்காரம் முதலிய நூல்களில் அதுவும் காணத்தகும். எண்கள் நிரம்பக்கொண்ட ரதபந்தமே எழுகூற்றிருக்கை பெனப்படும்.

இத்தவ்யப்பிரபந்தத்தில் “ஒரு பேருந்தி” என்று தொடங்கி “இருவகைப்பயனாய் ஒன்றாய் விரிந்துநின்றனை” என்னுமளவுமே அறைகளில் அடைக்கத்தகுவன; அதற்குமேல் “சூன்றாமதுமலர்ச் சோலை” என்று தொடங்கியுள்ளவை ஸ்தோத்ரஸமாப்தி. அதனைத் தேரின் நடுமண்டபத்தில் அமைத்துக்கொள்ளலாம்.

இத்தவ்னியப்பிரபந்தம் நாற்பத்தாறடிகளினாலமைந்த ஒரு ஆசிரியப்பா அடியொன்றுக்கு நான்கு சீராய் இயற்சீர் பயின்றும வெண்சீர் விரவியும் மூன்றடிக்குக் குறையாமல் பலவடிகளால் அக வலோசையுற்று இறுதியில் ஏ யென்னு மசையுடன் முடிவது ஆசி ரியப்பாவாம்.

இவ்வாசிரியப்பா— நேரிசை யாசிரியப்பா, நிலைமண்டிலவா சிரியப்பா முதலிய நான்கு வகைகளையுடையது. எல்லாவடிகளும் நாற்சீராய் ஈற்றயலடி முச்சீராய் முடிவது நேரிசையாசிரியப்பா. எல்லாவடிகளும் நான்கு சீராலேயே முடிவது நிலைமண்டிலவாசிரி யப்பா. இப்பிரபந்தம் எல்லாவடிகளும் நாற்சீராய் முடிந்தமை யால் நிலைமண்டிலவாசிரியப்பாவாயிற்று*

ஸ்ரீ:

திருவெழுசூற்றிருக்கையின் தனியன்.

(எம்பெருமானார் அருளிச் செய்தது.)

வாழி பரகாலன் வாழி கலிகன்றி
வாழி குறையலூர் வாழ்வேந்தன்—வாழியரோ
மாயோனை வாள்வலியால் மந்திரங்கோள் மங்கையர்கோன்
துயோன் சுடர்மான வேல்.

பதவுரை

பரகாலன்	புறமதத்தவர்கட்கு யமன் போன்ற திரு மங்கையாழ்வார்	வாள்வலியால்—தமது வாளின் வலி மையினால்
வாழி	வாழ்ந்திடுக	மந்திரம் கொள்—திருமந்திரத்தைப் பெற்றவராயும்
கலிகன்றி	கலியைக் கெடுத்த திருமங்கையாழ்வார்	துயோன் பரமபரிசுத்தராயு யிருக்கிற
வாழி	வாழ்ந்திடுக.	மங்கையர் } திருமங்கையாழ் கோன் } வாரது
குறையலூர்	திருக்குறையலூரில்	சுடர் ஒளிபொருந்தியதும்
வாழ்	வாழ்கின்ற	மானம் பெருமை பொருந் தியதுமான
வேந்தன்	அரசரான திருமங் கையாழ்வார்	வேல் கொற்ற வேலானது
வாழி	வாழ்ந்திடுக;	வாழி வாழ்ந்திடுக.
மாயோனை	எம்பெருமானிடத் தினின்று	(அரோ—அசை)

—***— எம்பெருமானுக்குத்திருமதிள் போல் அரணியிருப்
பவையான ஆறு திவ்யப்ரபந்தங்களைச் செய்தருளின திருமங்கை
யாழ்வாரையும் அவரது திவ்யாபுதத்தையும் வாழ்த்துகிறது இது.

எம்பெருமானது வைபவங்களைப் பொறுத பாவினைக் கண்
டித்து ஒழிப்பவரும், கலிதோஷம் நீங்கும்படி உலகை வாழ்விப்
பவரும், திருக்குறையலூரைத் திருவவதாரஸ்தலமாகவுடையவரும்
மங்கைநகர்க்கு அரசருமான திருமங்கையாழ்வார் பல்லாண்டு
பல்லாண்டு வாழ வேணும். அவரது திருக்கையிலே திகழ்வதும்.
எம்பெருமானை வெருட்டித் திருமந்திரோபதேசம் செய்வித்துக்
கொண்ட துமான வேலும் வாழி. என்றதாயிற்று.

பின்னடிகளில் அறியவேண்டிய வரலாறு :- ஸ்ரீமந்நாராயணன்
இவரை விசேஷகடாகூதம்பண்ணி அங்கீகரிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி
ஒரு பிராமண வேடங்கொண்டு பல அணிகலங்களைப்பூண்டுமண

வாளக்கோலமாய்மனைவியுடனே இவரிருக்கிறவழியிலேயெழுந்தருள, திருமணங்கொல்லையில் அரச மரத்தின்கீழ்ப் பதிவிருந்த இவர்கண்டு எதிரே ஓடிச்சென்று தம்வாளை யுருவி வெருட்டி அவர்களுடைய ஸகல ஆபரணங்களையும் பறித்துக்கொண்டு திருவடிவிரலிலணிந்த அறுகாழியையும் பறித்துக்கொள்ளப் பற்களால் கடித்திழுத்தும் வரக் காணாமல் எழுந்திருந்து 'இது கழற்றவெண்ணாமல் நீ ஏதோ மந்த்ரவாதம் பண்ணினாய் போலும்; அந்த மந்த்ரத்தை எனக்குச் சொல்' என்று தம்முடைய வாள்வலியாலே நிர்ப்பந்தித்துக்கேட்க, பெரிய பெருமானும் 'அந்த மந்த்ரத்தை உமக்குச் சொல்லுகிறேன், வாரும்' என்று ஆழ்வாருடைய கழுத்தைக் கட்டிக்கொண்டு ஸகல வேதஸாரமான திருவஷ்டாக்கூர மஹாமந்த்ரத்தை வலது திருச்செவியில் உபதேசித்தருளினன் என்பதாம்.

தூயோன்—ஆழ்வார் பலவகைக் களவுகள் செய்தாலும் அவையெல்லாம் பகவத்பாகவத ஸமாராதனத்தில் விரியோகப்பட்டமையால் அச்செயல்களால் ஆழ்வாருக்கு யாதொரு அவத்யமும் உண்டாகவில்லை யென்பதும், பாம பரிசுத்தியே ஆயிற்றென்பதும் தோன்றத் தூயோன் என விசேஷிக்கப்பட்டார் என்க.

தனியன் உரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமங்கையாழ்வார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருவெழு கூற்றிருக்கை.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர் ஸ்வாமி அருளிச்செய்த
திவ்யார்த்த தீபிகை யென்னும் உரையுடன் கூடியது.

ஒரு பேருந்தி யிருமலர்த் தவிசில்
ஒருமுறை யயனை யின்றனை.

பதவுரை.

ஒரு	விலக்ஷணமாய்	தவிசில்	ஆஸனத்தின் மீது
பேர்	பெருமை பொருந்திய	ஒருமுறை	ஒருகால்
உந்தி	திருநாபியிலுண்டான	அயனை	பிரமனை
இரு	பெரிதான	ஈன்றனை	படைத்தருளினாய்.
மலர்	(தாமரைப்) பூவாகிற		

— * * * — உலகங்களடங்கலும் பிரளயங்கொண்டபின்
மீண்டும் உலகங்களைப் படைக்க வேண்டி எம்பெருமான் தனது
திருநாபிக் கமலத்தில் நான்முகக் கடவுளைப் படைத்து அவனுக்கு
வேதங்களைப் பழையபடியே ஒதுவித்து அப்பிரமனைக் கொண்டு
முன்போலவே எல்லா வுலகங்களையும் படைப்பதாக நூல்கள்
கூறும். “உய்ய வுலகு படைக்க வேண்டி உந்தியில் தோற்றினாய்
நான் முகனை” என்றார் பெரியாழ்வாரும்.

உத்பத்திக்கு ஹேதுவான நீயே ஈக்ஷணமும் பண்ண வேண்
டாவோ? என்கைக்காக ஆழ்வார் முதலிலே இதனை அருளிச்
செய்தாரென்க. தவிசு—ஆசனம். *

... ஒரு முறை
 இருசுடர் மீதினி லியங்கா முடமதின்
 இலங்கை இருகால் வளைய ஒருசிலை
 ஒன்றிய ஈரெயிற்றழல் வாய்வாளியின்
 அட்டளை

பதவுரை.

ஒரு முறை	பூநீ ராமனுவதரித்த	இரு கால்	} இரண்டு நுனியும் வ
	ஒரு காலத்தில்,	வளைய	
இருசுடர்	சந்திர ஸூரியர்கள்	ஒரு சிலை	ஒப்பற்ற சார்ங்கவில்
மீதினில்	(அச்சத்தினால்)		வில்
இயங்கா	மேலே ஸஞ்சரிக்க	ஒன்றிய	பொருந்தியதும்
	வொண்ணாததும்	ஈர் எயிறு	இரண்டு பற்களை
மும்மதின்	நீர்க்கோட்டை, மலை		யுடையதும்
	க்கோட்டை, வன	அழல் வாய்	நெருப்பைக் கக்குகி
	க்கோட்டை என்		ற வாயை யுடைய
	கிற மூன்று தூர்க்க		துமான
	ங்களை யுடையது	வாளியின்	அம்பினால்
	மான	அட்டளை	நீருக்கினாய்.
இலங்கை	வங்காபுரியை,		

—***—கீழ் வாக்கியத்தில் உலகங்களைப் படைத்தமை சொன்னார்; படைத்த உலகத்திற்குத் தீங்கு நேருங்காலத்தில் படாதன பட்டு ரக்ஷிக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறார் இதில், குளவிக்கூடு போலே ராக்ஷஸர்களுக்குக் கூடாகிய இலங்கையை நீறுபடுத்தினபடியைச் சொல்லுகிறார். தேவதைகள் அனைவரும் இராவணனுக்கு அஞ்சிடுங்கி மறைந்து வாழ்ந்தனராதலால் ஸூரிய சந்திரர்களும் இலங்கையின் மேலே ஸஞ்சரிக்க மாட்டார்களாம்; ஆகவே, இருசுடர் மீதினிலியங்காத இலங்கையாயிற்று “பகவன் மீதியங்காத இலங்கை” என்றார் பெரிய திருமொழியிலும். (7-8-7).

இருசுடர்—இரண்டு சுடர்ப்பொருள்கள்; அவையாவன சந்திர ஸூரியர்கள்.

மீதினில்—இலங்கையின்மீது, இயங்குதல்—ஸஞ்சாரம் செய்தல். இவவிசேஷணத்தால், இராவணன் தேவர்களைவர்க்கும் மிருத்யுவாயிருந்தானென்பது விளங்கும். மும்மதின்—மலையரண், நீரரண், காட்டரண் என்னும் முக்கோட்டைகளை யுடையதாம் இலங்கை. இராவணனுடைய ஒப்புயர்வற்ற செல்வத்தைக் கண்டு

அனுமானும் அளவற்ற ஆச்சரியமடைந்தானென்பர் வான்மீக முனிவர். இப்படிப்பட்ட இலங்கையை வாளியின் அட்டனை என்று அந்வயம். வாளியாவது அரபு. அஃது எப்படிப்பட்ட தெனின்; அதன் கொடுமை தோற்ற மூன்று விசேஷணங்களிடுகிறார்; இருகால் வளைய ஒரு சிலை பொன்றியதும், ஈரெயிற்றதும், அழல்வாயது மாம் அவ்வாளி. ஸ்ரீசார்க்க மென்னும் இராமபிரானது வில் இரண்டு கோடியும் வளைந்து நிற்குமென்றது இயல்பு நவிற்கி; ஸ்வபாவோக்தி. அந்த சார்க்கத்திலே தொடுக்கப்பட்ட தாம் அம்பு. ஈரெயிறு—ஈர்கின்ற எயிற்றையுடையது என்று மாம். ஈர்தல்—கொல்லுதல். அட்டனை—முன்னிலை யொருமை வினை முற்று. அடுதல்—தணித்தல்

... மூவடி நானிலம் வேண்டி
முப்புரி நூலொடு மாணுரி யிலங்கு
மார்வினி நிருபிறப் பொருமானாகி
ஒருமுறை யீரடி மூவுல களந்தனை

ஒரு முறை	ஒருகாலத்தி ல்		(மாவலியிடம் செ
முப்புரி	யஜ்ஞோபவீதத்		ன்று)
நூலொடு	தோடு கூட	நானிலம்	பூமியிலே
மான் உரி	க்ருஷ்ணஜநமும்	மூ அடி	மூன்றடி நிலத்தை
இலங்கு	விளங்காநின்ற	வேண்டி	யாசித்து
மார்வினின்	திருமார்பையுடைய	மூ உலகு	மூன்று லோகங்களை
இரு பிறப்பு	ஒரு ப்ராஹ்மணப்		யும்
ஒரு மாண்	ஹ்மசாரியாகி	ஆளந்தனை	ஆளந்து
ஆகி			கொண்டாய்.

—***—அம்பாலே காரியங்கொண்ட படியை அருளிச்செய்தார் கீழ்; அழகாலே காரியங்கொண்ட படியை அருளிச் செய்கிறார் இதில். இந்திரனுடைய குறையை நீக்கவேண்டி எம்பெருமான் குறிய மாணுருவாகி மாவலிபக்கல் சென்று மூவடிவேண்டிப் பெற்று உலகங்களையெல்லாம் அளந்து மாவலியைப் பாதாளத்தில் அழுத்தின வரலாறு ப்ரவித்தமேயாம்.

நானிலம்—நான்காகிய நிலங்கையுடையதெனப் பூமிக்குக் காரணப்பெயர்; நால்வகைநிலங்களாவன— முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் என்பன. காடும் காடுசார்ந்த இடமும் முல்லையாம்; மலை

யும் மலைசார்ந்த இடமும் குறிஞ்சியாம்; நாடும் நாடுசார்ந்த இடமும் மருதமாம்; கடலும் கடல்சார்ந்த இடமும் நெய்தலாம். மற்றொன்றாகிய பாலைநிலம் பிராணிஸஞ்சாரத்திற்கு உரியதன்றென்று இங்கே விலக்கப்பட்டது. அது நீரும் நிழலுமில்லாத கொடுநிலம். பாலைக்குத்தனியே நிலமில்லையென்பதும், நால்வகை நிலங்களும் தத்தம் தன்மை கெட்டவிடத்தே பாலையாமென்பதும் சில ஆசிரியர் கொள்கை.

முப்புரிநூல்—பரஹ்மசாரிகள் பூணும் யஜ்ஞோபவீதம மூன்று புரியை யுடையதாம். (அதாவது—மூன்றுவடமுடையதாம்) மானுரி-அந்தப்பூணுநூலில் க்ருஷ்ணஜினத்தை மூடிந்து அணிதல் மரபு. “மாண்கொண்ட தேரால் மார்பின் மாணியாய்” என்றார் பெரிய திருமொழியிலும். இருபிறப்பு—‘த்விஜு’ என்றும், ‘த்விஜந்மா’ என்றும், ‘த்விஜாதி’ என்றும் வடமொழியில் பார்ப்பனர் வழங்கப்படுவர். “ஜந்மநா ஜாயதே சூத்ரஃ கர்மணா ஜாயதே த்விஜு” [யோனியிற்றிறப்பது ஒரு பிறவி; பிறகு வேத மோதுதல் முதலிய கருமங்களால் பிறப்பது இரண்டாம் பிறவி] என்று சொல்லப்பட்ட ஞ்ளமை காண்க.

ஈரடி மூவுலகளந்தனை— நிலவுலகத்தையும் அதற்குக்கீழ்ப்பட்ட பாதாளலோகத்தையும் சேர்த்து ஒரு திருவடியாலும் மேலுலகத்தை மற்றொரு திருவடியாலும் ஆக ஈரடியாலே மூவுலகளந்தானென்க

....

....

....

....

நாற்றிசை நடுங்க அஞ்சிறைப் பறவை
ஏறி, நால்வாய் மும்மதத் திருசெவி
ஒருதனி வேழத் தரந்தையை ஒருநாள்
இருநீர் மடுவுள் தீர்த்தனை ... —

ஒருநாள்
நால் திசை
நடுங்க

ஒருகாலத்தில்
எங்குமுள்ள ஜனங்
களும் நடுங்கும்
படியாக
(மஹத்தான கோபா
வேசத்தை ஏறிட்
கிக்கொண்டு)

அம் சிறை
பறவை ஏறி

இருநீர் மடுவுள்

} அழகிய சிறகையு
டைய பெரியதிரு
வடியின்மீது ஏறி
க்கொண்டு
ஆழமான நீரையு
டைய மடுவின்
கரையிலே (எழுந்
தருளி)

நால் வாய்	தொங்குகின்ற வாயையும்	ஒரு தனி வேழத்து	} பரமவிலக்ஷணனான கஜேந்திராழ்வானுடைய அரந்தையை தூக்கத்தை தீர்த்தனை நீக்கியருளினாய்.
மும்மதம்	மூவிடங்களில் மதநீர்ப் பெருக்கையும	அரந்தையை தூக்கத்தை தீர்த்தனை	
இரு செவி	இரண்டு காதுகளையும் உடைய		

—***—எம் பெருமானை ஆராதிப்பதற்காகத் தாமரைப்பூப் பறிக்கப் போன பொய்கையின் கண் முதலேவாயிலகப்பட்ட ஸ்ரீ கஜேந்திராழ்வானுடைய கூக்குரலைக் கேட்டு எம் பெருமான் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தினின்று கருடா ருடனாய் ஒடிவந்து முதலையைக் கொன்று ஆனையைக் காத்தருளின கதை உலகப் பிரவித்தம்.

கஜேந்திரன் ‘ஆதிமூலமே!’ என்று பெருமிடறு செய்து கூவினதைக் கேட்டவுடனே ஸ்ரீவைகுண்ட நிலயனை எம்பெருமான் தடுக்கிட்டு, பிராட்டிமாரையும் கையுதறி அரைகுலையத் தலைகுலையப் பெரியதிருவடியின்மீதேறி மகோலேகத்தினும் மிக்கவேகமாக ஒடிவந்த விசையைக் கண்டவர்களெல்லாரும் இன்ன செய்தியென்றறியாமல் ‘இன்று ஏதோ பிரளயம் விளையப்போகிறது’ என்று அஞ்சி நடுங்கினரென்கிறார் நால்திசைநடுங்க என்பதனால்.

அம்சிறை—கருடன் எம்பெருமானது திருவுள்ளத்தையறிந்து வெகு வேகந்தோன்றச் சிறகை அறைந்து கொண்டு வந்தமை பற்றி அஞ்சிறை என்று அந்தச்சிறகைப் பாராட்டிக் கூறுகின்றன ரென்க

நால்வாய்—நாலுதல்-தொங்குதல். யானைக்கு வாய் தொங்குதல் இயல்பு. மும்மதம்—இரண்டு கன்னங்களிலும் குறியிலும் ஆக மூவிடங்களில் யானைக்கு மதப்புனல் சேரும். இருசெவி—இரு என்று பெருமையைச் சொல்லிற்றாய், பெரிய காதுகளை யுடையது என்றுமாம். யானைக்கு வாய்தொங்குதலும் மதநீர் பெருகுதலும் காதுகள் பெரிதாயிருத்தலும் அதிசயமான விஷயமன்றே; இதைச் சொல்லி வருணிப்பதற்குப் பரமேயோஜகம் என்னெனில்;— ஒருகுழந்தை கிணற்றிலே விழுந்து போக, அகனையெடுத்துக் கரையிலே போட்டவர்கள் ‘அந்தோ! இதொரு காலழகும் இதொரு கையழகும் இதொரு தலையழகும் இதொரு முகவழகும் என்னே!’ என்று சொல்லிச் சொல்லி மாய்ந்து போவார்களன்றோ; அப்படியே எம் பெருமானும் யானையின் கால முதலேவாயினின்றும் விடுவித்தபின்

அதனுடைய வாயும் செனியும் முதலிய அவயவங்களின் அழகிலே ஆழ்ந்து சரைந்தமைதோற்ற ஆந்த பசுவத்ஸமாதியாலே ஆழ்வார் ஆணையை வருணிக்கின்றாரென்க.

இவ்விடத்தில் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தியின் போக்யதை அனுபவிக்கத்தக்கது:— “நால்வாய் மும்மதத்திருசேவி.... என்றாற் போலே சொல்லுவதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்; ப்ரஜை கிணற்றிலே விழுந்தால் ‘காதுங் கண்டவாளியும் காலும் தலையும் வடிவும் இருந்தபடி காண்!’ என்பாரைப்போலே இடர்ப்பட்ட இதனுடைய அவயவங்கள் அவனுக்கு ஆகர்ஷக்மரம்படியாலே சொல்லுகிறது” என்ற ஸ்ரீஸூக்தி காண்க.

ஒரு தனி வேழம்— பசுவத் பக்தியில் ஒப்பற்ற கஜராஜன்
அரந்தை - துன்பம்

... முத்தி

நான்மறை ஐவகை வேள்வி அறுதொழில்
அந்தணர் வணங்குந் தன்மையை...—

முத்தி	மூவகை அச்சிக்ளை	அறு தொழில் ஆறுவகைக் கருமங்
	யும்	களையும் உடைய
நால் மறை	நால்வகை வேதங்	ரான
	களையும்	அந்தணர் ப்ராஹ்மணர்களால்
ஐவகை	} ஐவகையஜ்ஞங்களை	} வணங்கப்படுந் தன்
வேள்வி		
		தன்மையை } மையை உடைய
		ஞாயிரான்றாய்.

—***— முத்தி— கார்ஹபத்யம், ஆஹவரீயம், தக்ஷிணக்ரி என்பவை த்ரேதாக்கிகளாம். நான்மறைகளாவன—ருக், யஜுஸ், ஸாமம், அதர்வணம் என்பன; இவை வேதவ்யாஸரால் பிரிக்கப்பட்ட பிரிவின் பெயர்களாதலால், அதற்கு முன்னிருந்ததைத் திரியம் பெளடியம் தலவகாரம் சாமம் என்ற நான்கும் என்று கொள்ளுதல் தகும்.

ஐவகை வேள்வி—ப்ரஹ்மயஜ்ஞம் தேவயஜ்ஞம் பூதயஜ்ஞம் பித்ருயஜ்ஞம் மதுஷ்யயஜ்ஞம் என்பன பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்கள். ப்ரம்மயஜ்ஞமாவது- ‘ப்ரஹ்மயஜ்ஞப்ரச்சம்’ என்று தினப்படியாக வேதத்தில் ஒவ்வொரு ப்ரச்சம் ஒதுவது. தேவயஜ்ஞமாவது

அக்நிஷேர்தாரம் செய்வது. பூதயஜ்ஞ மென்பது பிராணிகட்கு பலியிடுவது. பித்ருயஜ்ஞமென்பது பித்ருக்களை உத்தேசித்துத் தர்ப்பணம் விடுவது. மறுஷ்யயஜ்ஞமென்பது ஹிருந்தாளிகளுக்கு உணவு முதலியனகொடுப்பது.

அறு தொழில்— தான் வேதமோதுதல், பிறர்களுக்கு ஒது வித்தல், தான் யாகஞ்செய்தல், பிறர்க்கு யாகஞ்செய்வித்தல், தானங்கொடுத்தல், தானம் வாங்கிக்கொள்ளுதல் என்பன ஆறு கருமங்களாம். ஆக, த்ரேதாக்களையும் நான்கு வேதங்களையும் பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களையும் ஷட் கருமங்களையும் நிரூபகங்களாக வுடைய வேதியர்களாலே ஸேவிக்கப்படுபவன் எம்பெருமான் என்றதாயிற்று.

... .. ஐம்புலன்

அகத்தினுள் செறுத்து நான்குடனடக்கி
முக்குணத் திரண்டவை யகற்றி ஒன்றினில்
ஒன்றி நின்றாங்கிரு பிறப்பறுப்போர்
அறியுந் தன்மையை —

ஐம்புலன் பஞ்சேந்திரியங்களை
அகத்தினுள் } (வெளியில் பட்டிமே
செறுத்து } ய வொண்ணாதபடி)
உள்ளேயடக்கி
நான்கு உட } உண்ணுதல், உறங்
ன் அடக்கி } குதல், அஞ்சுதல்,
விஷயபோகஞ் செய்
தல் என்கிற நான்
கையுங் கூட இல்ல
செய்து
முக } ஸத்வம், ரஜஸ்,
குணத்து } தமஸ் என்கிற மூன்
று குணங்களில்
இரண்டு } ரஜஸையும் தமஸ்
அவை } ஸையும்

அகற்றி விலக்கி
ஒன் } ஸத்வகுண மொன்றி
றினில் } லேயே
ஒன்றி நின்று பொருந்தியிருந்து
ஆங்கு } அப்படிப்பட்ட நிலை
இரு பிறப்பு } மையின் பலனாக
அறுப்போர் } நீண்ட ஸம்ஸார துக்
கத்தை நீக்கிக்கொள்
ளவல்ல மகான்களா
லே
அறியும் தன் } அறியத்தக்க ஸ்வபா
மையை } வத்தை உடையை
யா யிராநின்றாய்.

—***—ஜிதேந்திரியர்களாய் ஸாத்விகர்களான யோகிகளால் யோக முறைமையில் ஸாக்ஷாத் கரிக்கத்தக்கவன் எம்பெருமான் என்கிறது ஐம்புலன்களாவன—மெய் வாய் கண் மூக்குச் செவியென்னும் பஞ்சேந்திரியங்கள்; இவற்றை அகத்தினுள் செறுத்து

லாவது — சப்தாத் விஷயங்களில் மூட்டாமல் அந்தரங்கனாக
பகவானிடத்திலே மூட்டுகை.

நான்கு உடனடக்கி— “ஆஹார நித்ரா பய மைதுநாநி
ஸாமாந்யமேதத் பசுபிர் நராணாம்” என்றபடி உணவு உட்கொள்
ளுதல், கண்ணுறங்குதல், எந்த வேளையில் என்ன தீங்கு நேரிடு
மோவென்று பயப்பட்டுக்கொண்டிருத்தல், விஷய போகங்களை
யறுபவித்தல் என்கிற இந்நான்கும் நாற்கால் விலங்குகட்கும்
பொதுவாகையாலே இவற்றைத் தள்ளி ஞானத்தையே கடைப்
பிடித்து என்றதாயிற்று.

முக்குணத்து இரண்டவை அகற்றி— ஸத்வகுணமென்றும்
ரஜோகுண மென்றும் தமோகுண மென்றும் சொல்லப்படுகிற
மூன்று குணங்களில் ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் அந்யதாஜ்ஞான
விபரீதஜ்ஞானங்களுக்குக் காரணமாதலால் அவற்றை யொழித்து,
தத்துவ ஞானத்துக்குக் காரணமாகிய ஸத்வகுணத்தை யுடைய
ராகி என்றபடி.

ஆக, இந்திரியங்களைப் பட்டி மேயாமலடக்கி, ஆஹார நித்
ராபய மைதுநங்களை விலக்கி ஸத்வகுண நிஷ்டராயிருந்து யோசு
புரிந்து அந்த யோகத்தின் பலனாக ஸம்ஸாரப் படுகுழியைப் புல்
மூடச்செய்து நற்கதி நண்ணுகின்ற மஹா யோகிகளால் அறியக்
கூடிய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை யுடையவன் எம்பெருமான் என்ற
தாயிற்று.

நான்குடனடக்கி என்பதற்கு—மனம் புத்தி ஆங்காரம் சித்
தம் என்ற நான்கையும் அடக்கி என்றும்; பொய் சொல்லுதல்
கோட்சொல்லுதல் சமஞ்சொல் சொல்லுதல் பயன்ற சொல்
சொல்லுதல் என்ற நான்கு துர்ப்பாஷணங்களையும் விலக்கி என்
றும் பொருள் கொள்ளுதலும் ஒக்கும்.

இருபிறப்பு என்றது—இருமை பெருமையாய் அநாதியாகை
யாலே நீண்டதாயுள்ள ஸம்ஸாரம் என்றபடி. அன்றியே, புண்ய
பாபங்களாகிற இருகருமங்களாலே வரும் ஸம்ஸாரம் என்றமாம்.
தன்மையை— ‘தன்மையன்’ என்பதன் முன்னிலை.*

... .. முக்கண் நாற்றோள்
ஐவா யரவோ டாறுபொதி சடையோன்
அறிவருந் தன்மைப் பெருமையுள் தின்றனை

முக்கண்	மூன்று கண்களையும்	அறிவு அரு	அறியக்கூடாத
நால் தோள்	நான்கு தேதாள்களையும்	தன்மை	ஸ்வபாவத்தையுடைய
ஐவாய் அரவோடு	ஐந்து வாயையுடைய	பெருமையுள்	யனாயிருக்கையாகிற
ஆறு பொதி	பாம்பையும்	நின்றனை	பெருமையிலே
சடையோன்	கங்காநதி அமைந்த		இராரின்றாய்;
	ஐடையையும் உடைய		
	யானை ருத்ரனுக்கு		

—*—எவ்வளவு மேன்மையுடையரா யிருந்தாலும் ஸ்வப்ரயத் நத்தாலே எம்பெருமானைக் கண்டுவிடவேணுமென்று முயன்றால் அவர்கட்கு பகவத் விஷயம் அறியக்கூடியதல்ல என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறும். பரமசிவன் 'நாம் முக்கண்ணுடையோம், அரவம் பூண்ட பெருமையுடையோம், கங்கை நீர் தரித்த வலிமையுடையோம்' என்று மேனாணித்திருந்தாலும் “பெண்ணுலாஞ் சடையினனும் பிரமனு முன்னைக் காண்பான், எண்ணிலா வுழியூழித் தவஞ்செய்தார் வெள்கி நிற்ப” (திருமலை) என்றபடி அவனுக்கு பகவானுடைய ஸாக்ஷாத்காரம் வாய்க்கவில்லை யென்கிறது:

ஐவாயரவோடு — ஒருகாலத்தில் சிவபிரான் தன்னை மதியாத தாருகவனத்து முனிவர்களுடைய கருவத்தைப் பங்கஞ்செய்யவும் அவர்களது மனைவிமார்களின் கற்புநிலையைப் பரிசோதிக்கவும் கருதித் தான் ஒரு விடனாக வடிவங்கொண்டு அவரில்லந்தோறும் சென்று பிசுஷாடநஞ் செய்து, தன்னை நோக்கிக் காதல் கொண்ட அம்முனிபத்ரிகளின் கற்புநிலையைக் கெடச் செய்ய, அதுகண்டு பொறாமற் நோபம் மூண்ட அம்முனிவர்கள் அபிசார யாகமொன்று செய்து அவ் வேராமத்தியினின்று எழுந்த நாகங்கள் பூதங்கள் மான் புலி முயலகன்வெண்டலை முதலியவற்றைச் சிவனைக்கொன்று வரும்படி ஏவ, சிவபெருமான் தன்மேற் பொங்கிவந்த நாகங்களை ஆபரணங்களாகவும் பூதங்களைத் தனது கணங்களாகவும் கொண்டு மானைக் கையிலேந்திப் புலியைத் தோலையுரித்து உடுத்து முயல்களை முதுகிற் காலாலுன்றி வெண்டலைபைக் கைபாற் பற்றிச்

சிரமேலணிந்து இங்ஙனமே அவற்றையெல்லாம் பயனிலவாகச் செய்துவிட்டனன் என்ற வரலாறு உணர்க. “நாகாபரணன்” என்று சிவபிரானுக்கு ஒரு பெயர் வழங்கிவருதலும் இவ்வரலாறு பற்றியே யென்க.

ஆறு பொதி சடையோன் என்றவிடத்து அறியவேண்டிய கதை :— எம்பெருமான் உலகளந்த காலத்தில் மேலே ஸத்ய லோகத்திற் சென்ற அப்பெருமானது திருவடியைப் பிரமன் தன் கைக்கமண்டல தீர்த்தத்தாற் கழுவி விளக்க அந்த ஸ்ரீபாத தீர்த்த மாகப் பெருகித் தேவலோகத்தி் லிருந்த ஆகாச கங்கையை, ஸூர்யகுலத்துப் பகீரத சக்ரவர்த்தி, கபிலமுனிவன டூ கண்ணின் கோபத்தீக்கு இலக்காய் உடலெரிந்து சரம்பலாய் நற்கதியிழந்த தனது மூதாதையரான ஸகரபுத்ரர் அறுபதினாயிரவரை நற்கதி பெறுவிக்கும் பொருட்டு நெடுங்காலம் தவஞ்செப்து மேலுலகத்தி் லிருந்து கீழலகத்துக்குக் கொண்டுவருகையில், அவனது வேண்டு கோளாலும் சிவபிரான் தான் புனிதனாகவேண்டிய அபிநிவேசத் தாலும் அந்நதியை முடியின்மேலேற்றுச் சிறிது சிறிதாகப் பூமியில் விட்டனன் என்பதாம்.

ஆக இவ்வகைகளாலே பெருமிடுக்கையுடையனாகப் ப்ரவித்த னான சிவபிரானாலும் ஸ்வப்ரயத்நத்தாலே அறியவொண்ணாத ஸ்வ ரூப ஸ்வபாவங்களையுடையன யிருப்பன் எம்பெருமான் என்ற தாயிற்று.

தன்மைப் பெருமையுள் நின்றனை என்றது— இப்படிப்பட்ட [சிவனாலுமறியப்போகாத] தன்மையையுடையன யிருக்கையாகிற பெருமை பொருந்தியவன் என்றவாறு. நின்றனை — முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. *.

ஏழுல கெயிற்றினிற் கொண்டனை, கூறிய அறுசுவைப் பயனு மாயினே. சுடர்விடும் ஐம்படை அங்கையுளமாந்தனை. சுந்தர நற்றோள் முத்தீர் வண்ண !, நின்னீரடி ஒன்றிய மனத்தால், ஒருமதி முகத்து மங்கையரிருவரும் மலரனவங்கையின் முப்பொழுதும் வருட அறிதுயிலமர்ந்தனை

ஏழ் உலகு	உலகங்களை	யெல்	நின் ஈர் அடி	உனது உபய பாதங்
		[லாய்]		களை
எயிற்றினில்	(ஸ்ரீ வராஹமாகி)		ஒன்றிய	ஆழ்ந்த அன்புடன்
கொண்	கோட்டில் எடுத்துக்		மனத்தால்	
டனை	கொண்டாய்;		ஒருமதி முடி	நிலக்ஷணஞ் சந்தி
சூறிய அறு	ப்ரவரித்தமாகச் சொ		த்து மருகை	ரன் போன்ற திரு
சுவை பய	ல்லப்பட்டுள்ள ஆறு		யர் இரு	முகத்தை யுடைய
னும் ஆயின	வகை ரஸங்களாகிற		ரும்	திருமடந்தை மண்
	ப்ரயோஜனமும் நீயே			மடந்தை யிருவரும்
	யாயிரரின் றாய்;			
அம் கையுள்	அழகிய திருக்கை		மலர் அன்	மலர்போல் ஸுகுமா
	யில்		அம் கை	ரமான (தங்களது)
சுடர் விடும்	ஒளிவிடாரின்ற பஞ்		யின்	அழகிய கைகளாலே
ஐ படை	சாயுதங்களும்		முப் பெழு	எப்போதும்
அமர்ந்தனை	பொருந்தப் பெற்		தும்	
	றாய்;		வருட	பிடிக்க
சுந்தரம் நால்	அழகிய நான்கு			(ஆந்தமாக)
தோள்	திருத் தோள்களை		அறி துயில்	யோக நித்திரையில்
	யுடையனாய்		அமர்ந்தனை	எழுந்தருளி யிரரின்
முந்நீர் வண்ண	கடல் போன்ற வடி			றாய்
	வையு முடையனான			
	எம்பெருமானே!			

—***—[எழுலகு இத்யாதி.] ஹிரண்யகசிபுவின் உடன்பிறந்தவனான ஹிரண்யாக்ஷனென்னுங் கொடிய அசுரன் தன் வலிமையாற் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டியெடுத்துக்கொண்டு கடலில் மூழ்கிச் சென்றபோது தேவர் முனிவர் முதலியோரது வேண்டுகோளினால் திருமால் மஹாவராஹ ரூபியாகத் திருவவதரித்துக் கடலினுட்புக்கு அவ்வசுரனை நாடிக் கண்டு பொருது கோட்டினாற் குத்திக் கொன்று பாதாள லோகத்தைச் சார்ந்திருந்த பூமியைக் கோட்டினாற் குத்தி அங்கு நின்று எடுத்துக்கொண்டு வந்து பழையபடி விரித்தருளினன் என்ற வரலாறு இதில் அடங்கியது. இப்பொழுது நடக்கிற ச்வேத வராஹ கல்பத்துக்கு முந்தின பாத்மகல்பத்தைப் பற்றிய பிரளயத்தின் இறுதியில் ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஏகார்ணவமான பிரளய ஜலத்தில் முழுகியிருந்த பூமியை மேலே யெடுக்க நினைத்து ஸ்ரீ வராஹாவதாரத்தைச் செய்தருளிக் கோட்டு நுனியாற் பூமியை எடுத்துவந்தனென்ற வரலாறும் உண்டு. அதுவும் இங்கு அநுஸந்திக்கப்பட்டதாகலாம்.

ஏழுலகு என்றவிடத்துள்ள ஏழ் என்னுஞ் சொல் ஏழான் எண்ணைக்குறிக்காமல் 'ஸகலமான' என்னும் பொருளைக் குறிக்குமென்க. பூமண்டலம் முழுவதையும் என்றபடி. அன்றியே, ஸப்தத்வீபங் [ஏழு தீவு] களையுடைய பூமண்டலம் என்னவுமாம். அவையாவன— நாவலந்தீவு; இறலித்தீவு, குசையின் தீவு, கிரவுஞ்சத்தீவு, சான்மலித்தீவு, தெங்கின் தீவு, புட்கரத்தீவு என ஏழாம்.

கூறிய அறுசுவைப் பயனுமாயினை— உப்பு, புளிப்பு, துவர்ப்பு, இனிப்பு, கார்ப்பு, கைப்பு என அறுசுவையாம். இவை நிரம்பிய உணவுபோலே பரமபோக்யன் எம்பெருமான் என்றவாறு. “உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன்” என்று கொண்டிருப்பார்க்கு அநுபவ விஷயமாம் இது. “அச்சுவைக் கட்டியென்கோ அறுசுவை யடிசிலென்கோ” என்றார் நம்மாழ்வாரும்.

முந்நீர்— ஆற்றுநீர் ஊற்றுநீர் மழைநீர் என்னும் மூவகை நீரையும் உடையது கடல். கடல்வண்ணனை! என்றபடி.

[நின் ஈரடி — அமர்ந்தனை] “வடிவினையில்லா மலர் மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி” என்றும், “పాదాశ్రయం పరిచిత చరణమ్” [பத்மா தாத்ரீ கராப்யாம் பரிசித சரணம்] என்றும் சொல்லுகிறபடியே—திங்கள்போல் முகத்தரான திருமடந்தை மண்மடந்தை யிருவரும் தமது குஸுமஸுகுமாரமான திருக்கைகளாலே திருவடிகளைப் பிடிக்க, ஆநந்தமாக யோக நித்திரை செய்தருள்பவனை! என்கை.

மலரன்— மலரன்ன; மலர் போன்ற. அறிதுயில்— உறங்குவான் போல் யோகுசெய்யுந் துயில். அமர்ந்தனை— முன்னிலை வினைமுற்று

நெறிமுறை நால்வகை வருணமு மாயினை
மேதகு மைம்பெரும் பூதமும் நீயே
அறுபத முரலுங் கூந்தல் காரணம்
ஏழ்விடையடங்கச் செற்றனை அறுவகைச்
சமயமு மறிவரு நிலையினை ஐம்பால்

ஓதியை ஆகத் திருத்தினை அறமுதல்

நான்க வையாய் மூர்த்தி மூன்றாய்

இருவகைப் பயனா யொன்றாய் விரிந்து

நின்றினை

....

....

....

....

நெறி முறை சாஸ்திர முறைப்படி
யேயுள்ள

நால் வகை } நான்கு ஜாதிகளின்
வருணமும் } மரியாதைக்கும் நிர்
ஆயினே } வாஹகனா யிராநின்
ராய்;

மேதகும் ஐ } ஆன்மாக்கள் பொ
பெரு பூத } ருந்தத்தக்க பஞ்ச
மும் நீயே } மஹா பூதங்களுக்கு
ம் ப்ரவர்த்தகனாயிரா
நின்றாய்;

அறுபதம் } வண்டுகள் (மதுபா
முரலும் கூந் } னத்திற்காக வந்து
தல்காரணம் } மொய்த்து) ரீங்கா
ரம் செய்யப்பெற்ற
கூந்தலையுடைய நப்
பின்னைப் பிராட்டிக்
காக

எழ் விடை ஏழு நிஷபங்களை
யும்

அடங்க } வலியடக்கி நெரித்
செற்றனை } தாய்;
அறுவகை } பாஹ்ய குத்ருஷ்டி
சமயமும் } மதஸ்தர்களாலே
அறிவு அரு அறிந்துகொள்ளக்
கூடாத

நிலையினை

ஜம்டால் ஒதி
யை

ஆகத்து
இருத்தினை

அறம் முதல்
நான்கு அவை
ஆய்

மூன்று மூர் } த்ரிமூர்த்தி ஸ்வரூபி
த்தி ஆய் } யாய்

இரு வகை } ஸூக துக்கங்க ளிர
பயன் ஆய் } ண்டிக்கும் நிர்வாஹக
னாய்

ஒன்று ஆய் } தான் ஒருவனையிருந்
விரிந்து } தும் பிரபஞ்ச முழுவ
நின்றனை } திலும் வியாபித்து
நின்றாய்.

நிலைமையை யுடைய
னாயிராநின்றாய்;

மென்மை குளிர்த்தி
நறுமணம் கருமை
நெடுமை என்னும்
ஐந்து லக்ஷணங்க
ளமைந்த கூந்தலை
யுடையளான பிராட்
டியை

திருமார்பிலே
தரித்துக் கொண்
டிராநின்றாய்;

தருமம் முதலிய
நான்கு புருஷார்
த்தங்க ளையும்
கொடுப்பவனாய்

த்ரிமூர்த்தி ஸ்வரூபி
யாய்
ஸூக துக்கங்க ளிர
ண்டிக்கும் நிர்வாஹக
னாய்

தான் ஒருவனையிருந்
தும் பிரபஞ்ச முழுவ
திலும் வியாபித்து
நின்றாய்.

—***—நெறி முறை....ஆயினே— பிராமணர் கூத்திரியர் வைச்யர்
சூத்ரர் என வருணங்கள் நான்கு. விராட் புருஷனான எம்பெருமா
னுடைய திருமுகத்தினின்றும் பிராமணனும், புஜத்தினின்று
கூத்திரியனும், துடையினின்று வைச்யனும், திருவடியினின்று
சூத்ரனும் உண்டானதாக வேதங்கள் கூறுகின்றமையால் நால்
வகை வருணமும் எம்பெருமானுளையாயினன். அன்றி, அந்
தந்த ஜாதிகட்கு உரிய கருமங்களை சாஸ்திரமுகத்தாலே விதித்து
அந்தந்த வருணங்களின் மரியாதை வமுவாமல் நடத்திக்கொண்டு
போகிறவன் நீ என்றதாகவுமாம். இங்ஙனன்றியும், வர்ணாச்ரம

வொழுக்கங்கள் வழுவாமலிருக்கிற அவ்வவர்களாலே யதர்யோக்யமாக ஆர்த்திக்கப்படுகின்றாய் என்றதாகவுமாம்.

வருணம்—வர்ண மென்ற வட சொல் விகாரம். முற்காலத்தில் ஒரு வரம்பிலே நின்று விவாஹாதிகள் நடந்து வந்த போது உடல் நிறத்தைக் கொண்டே இன்னான் பிராமணன், இன்னான் கூத்திரியன் என்றிப்படி அறியக்கூடிய நிலைமையிலிருந்தமையால் நிறமென்னும் பொருள்தான வர்ண சப்தத்தையிட்டு ஜாதியை வ்யவஹரித்து வந்தனராம்.

மேதகும் ஐம்பெரும் பூதமும் நீயே—நிலம் நீர் தீ கால் விசம்பு என்கிற பஞ்சமஹா பூதங்களும் நீயிட்ட வழக்கு என்றபடி. மேதகும் என்றது—ஆத்மாக்கள் பொருந்தி வர்த்திப்பதற்குத் தகுதியான என்றபடி. சரீரமற்ற ஆத்மா ஸுக துக்காதிகளை அநுபவிக்க இயலாதாகையாலே ஆத்மாக்கள் விஷயாநுபவத்திலே மேவுவதற்குத் தகுதியாகவுள்ளவை பஞ்ச பூதங்களாம். ஆத்மாக்கள் புகும் சரீரங்கள் பஞ்ச பூத மயங்களிறே. அவரவர்களுடைய கருமங்களுக்குத் தகுதியாக உண்டாகிற பஞ்சப் பெளதிக சரீரங்களுக்கு அந்தராத்மாவாயிராநின்றாய் என்றதாகவுமாம்.

அறுபதம்....சேற்றினை—கும்பனென்னும் இடையர் தலைவனது மகளும் நீளாதேவியின் அம்சமாகப் பிறந்ததனால் நீளா என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டு வருபவளுமான நப்பின்னைப் பிராட்டியை மணஞ் செய்துகொள்ளுதற்காக அவள் தந்தை கந்யா சுல்கமாகக் குறித்தபடி யார்க்கும் அடங்காத அஸுராவேசம் பெற்ற ஏழு எருதுகளையும் கண்ணபிரான் ஏழு திருவுருக் கொண்டு சென்று வலியடக்கி அப்பிராட்டியை மணஞ் செய்து கொண்டனன் என்ற வரலாறு இங்கே உணரத்தக்கது வண்டு ஆறுகாலுடைமைபற்றி அறுபதம் என்று பெயர் பெற்றது ஷடபதமென்பர் வடநூலாரும். நப்பின்னை தனது கூந்தலில் மதுவெள்ள மொழுகும் நறுமலர்களை அணிந்து கொண்டிருப்பளாதலால் அவளது கூந்தலில் வண்டிகள் மொய்த்து முரலா நிற்கும். அறுபத முாலுங் கூந்தலை யுடையவள் என்னும் பொருளில்.....கூந்தல் என்றது அன் மொழித் தொகை. சேற்றினை—முன்னிலை யொருமைவினை முற்று.

அறுவகைச் சமயமும் அறிவருநிலையினை—சாக்யர் உலூக்யர்
பௌத்தர் சார்வாகர் பாசுபதர் காணாதர் என்றிப்படி சொல்லப்
படுகிற புறமதத்தவர்களாலே அறியக்கூடாத ஸ்வரூப ரூப குண
விபூதிகளையுடைய என்ற படி. எம் பெருமானுடைய நிர்
ஹேதுக கிருபையைப் பெற்ற ஆழ்வார்போல்வார்க்கு அவை
தெரியுமே யன்றி மற்றையோர்க்குத் தெரிய விரகில்லையிறே,

ஐம்பாலோதியை ஆகத்திருத்தினை—ஒதி யென்று கூந்தலுக்
குப் பெயர். கூந்தலின் பான்மை ஐவகையதாம்; மிருதுவா
யிருத்தல் குளிர்ந்திருத்தல் நறுமணம் மிக்கிருத்தல் கறுத்திருத்தல்
நீண்டிருத்தல் ஆகிய இவை உத்தம கேச லக்ஷணங்களாம். அத்
தகைய சிறந்த கூந்தலையுடையளான திருமாமகளைத் திருமார்
பிலே கொண்டுள்ளாய் என்றவாறு.

ஐம்பா லோதி—என்றவிதவும் அன்மொழித் தொகை.

அறமுதல் நான்கவையாய்—தர்மம் அர்த்தம் காமம் மோகூழ்ம்
என்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் அர்த்திகட்கு அளிப்பவன்
என்கை.

முர்த்தி முன்றாய்—படைப்புத் தொழிலை நடத்துகைக்காக
நான்முகனை ஆவேசித்தும் ஸம்ஹாரத்தொழிலை நடத்துகைக்காகச்
சிவபிரானை ஆவேசித்தும் ரக்ஷணத் தொழிலை நடத்துகைக்குத்
தானான தன்மையிலே இருந்தும் ஆக விப்படி மூவுருவினனாய்
ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தாவாயிரா நின்றாய் என்கை.

இருவகைப் பயனாய்—சேதநர் செய்யுங் கருமங்களுக்கெல்
லாம் ஸுகமாவது துக்கமாவது பயனாகத் தேறும். கருமம்
வாயிலாக அந்த ஸுகதுக்கங்களுக்கு ப்ரயோஜகன் நீ என்கை.

ஒன்றாய் விரிந்து நின்றனை—ஸூகூழ்ம சித்சித்விசிஷ்ட
ப்ரஹ்மமான தானே ஸ்தூல சித்சித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மமாகக்
காணப்படுகின்றமையைக் கூறியவாறு. திருவாய் மொழியில்,
“மாயா வாமநனை மது சூதா நீயருளாய், தீயாய் நீராய் நிலனாய்
விசும்பாய்க்காலாய், தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய்
முற்றுமாய், நீயாய் நீ நின்றவாறு இவை என்ன நியாயங்களே”
என்று தொடங்கி அருளிச்செய்த பாசுரங்கள் இங்கே அநுஸந்தே
யம்.

ஆக, இவ்வளவில் எழுகூற்றிருக்கை என்றதன் இலக்கணப் படி தொடுக்க வேண்டிய சொல் மாலைகள் முற்றுப் பெற்றன. இனி மேலுள்ள சில அடிகள் ஸ்தோத்ர ஸ்மாரபதம்.

... .. குன்ற மதுமலர்ச் சோலை
வண்கொடிப் படப்பை வருபுனல் பொன்னி
மாமணி யலைக்குஞ் செந்தெலொண் கழனித்
திகழ்வன முடுத்த கற்போர் புரிசெய்
கனக மாளிகை நிமிர்கொடி விசும்பில்
இளம்பிறை துவக்கும் செல்வம் மல்குதென்
திருக்குடந்தை யந்தணர் மந்திர மொழியுடன்
வணங்க வாடர வமளியி லறி துயில்
அமர்ந்த பரமநின் னடியிணை பணிவன்
வருமிட ரகல மாற்றோ வினையே.

திருவெழுகூற்றிருக்கை முற்றிற்று.

குன்ற மது	குன்றாத [நிறைந்த]	பெற்றதும்
மலர்	தேனையுடைய	கனகம்
சோலை	பூக்கள் நிறைந்த	மாளிகை
	சோலை களையுடைய	நிமிர்
	யதும்	
வண்	வெற்றிலைத்தோட	கொடி
கொடி	டங்களை யுடையதும்	விசும்பில்
படப்பை		இளபிறை
வருபுனல்	எப்போதும் பெருகு	துவக்கும்
	கின்ற தீர்த்தத்தை	செல்வம்
	யுடைய	மல்கு
பொன்னி	காவேரியானது	தென்
மாமணி	சிறந்த ரத்தனங்களை	திரு
அலைக்கும்	அலை யெறிந்து	குடந்தை
	கொழிக்கப் பெற்றதும்	அந்தணர்
செந்நெல்	செந்நெற்பயிர்களாலே	மந்திரம்
ஒண்	அழகிய கழனிகளை	மொழியு
கழனி	யுடையதும்	டன் வண
திகழ்	விளங்குகின்ற வனங்	ங்க
வனம்	களை நாற்புறங்களிலு	ஆடு அரவு
உடுத்த	முடையதும்	அமளியில்
கற்போர்	வித்வான்களுடைய	
புரிசெய்	நகரமாகச் செய்யப்	

பெற்றதும்
டொன்மயமான மாளி
கைகளினின்றும்
மேல்முகமாக ஒங்கு
கின்ற
தவழங்களானவை
ஆகாயத்திலுள்ள
பாலசந்திரனை
ஸ்பர்சிக்கப் பெற்றதும்
செல்வம் நிறைந்தது
மான
தென் திருக்குடந்தை
யிலே
பிராமணர்கள்
வேதவாக்குகளைச்
சொல்லிக்கொண்டு
வணங்கும்படியாக
படமெடுத்தாடுகிற ஆதி
சேஷனாகிற சயனத்
தில்

அறி துயி	} யோக நித்திரை செய்வ	நின்	உன்னுடைய
ல் அமர்ந்த		தில் ஆஸக்த ஞான	அடி இணை
பரம	} ஸர்வேச்வரனே!	பணிவன்	ஆச்ரயிக்கின்றேன்;
வரும		இந் த ஸம்ஸாரத்தில்	வினை
இடர்	} நேரக் கூடிய துக்கங்		களை
அகல		கள் நீங்க	மாற்று

—***—“ஒருபெருந்தி” என்று தொடங்கி “ஒன்றாய் விரிந்து நின்றினை” என்னுமளவும், எம்பெருமான் ஆச்ரிதர்களைக் காத்தருள்வதற்காகச் செய்த செயல்களையும் மற்றும் அவனுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையும் பரக்கப் பேசி, மேற்கூறிய திருக்குணங்க ளெல்லாம் செவ்வனே விளங்கத் திருக் குடந்தையில் கிடக்கிற கிடையிலே ஈடுபட்டு அங்கே சரணாகதி பண்ணித் தலைக் கட்டு கிறார்.

திருக்குடந்தையின் நீர்வளம் நிலவளம் முதலியவற்றைச் சில விசேஷணங்களால் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றார். எப்போதும் வற்றாத தேன் வெள்ளங்களை யுடைய பூஞ் சோலைகள் சூழ்ந்ததும், பல பல ரத்னங்களைக் கொழித்துக்கொண்டு வருகிற காவிரிநீர் பாயப் பெற்றதும், அக்காவிரியின் நீர்வளத்தாலே செந்நெற்பயிர்கள் நன்றாக விளையப் பெற்ற கழனிகள் கண்ட விட மெங்கும் ஒங்கப் பெற்றதும், வித்வான்கள் வாழப்பெற்றதும், சந்திர மண்டலம் வரையில் நீண்டு விளங்குகின்ற கனக மாளிகைகள் திகழப் பெற்றதும், பல்வகைச் செல்வமும் நிறையப் பெற்றதுமான திருக் குடந்தையிலே, அந்தணர்கள் புருஷஸூக்தம் முதலிய வேதவாக் கியங்களை அநுஸந்தித்துக் கொண்டு வந்து பணியும்படியாக சேஷ சயனத்திலே திருக்கண் வளர்ந்தருளும் நெடுமாலே! எனது தாப மெல்லாம் தீரும்படி உன்றன் திருவடியிணைகளைப் பணிகின்றேன்; இனியாகிலும் எனது ஸம்ஸார தாபங்கள் தீரும்படி அருள் புரிய வேணும்—என்று ஆர்த்தராய்ச் சரணம் புகுந்து தலைக் கட்டின ராயிற்று.

கற்போர் புரி செய் என்ற விடத்து இரண்டு வகையான பாட மும் அதற்கு ஏற்ப அர்த்த பேதமும் உண்டு;—புரி செய் என்பது ஒரு பாடம்; புரிசை என்பது மற்றொரு பாடம்.

“வித்வான்கள் படுகாடு கிடக்கும் நகரி” என்ற பெரியவாச் சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்திக்குத் தகுதியாகப் புரி செய் என்ற பாடம்

கொள்ளத்தக்கது; புரீ என்ற வடசொல் நகரமெனப் பொருள் படும்; கற்போர்களுடைய [வித்வான்களுடைய] புரியாகச் செய்யப்பட்டதென்க. மற்றொரு சிறிய வியாக்கியானத்திலே “தொழில் ஓரப்படாநின்றன மதிள்களையுமுடையதாய்” என்ற ஸ்ரீஸூக்திக்குத் தகுதியாகப் புரிசை என்ற பாடம் கொள்ளத்தக்கது.

“கற்பு ஓர் புரிசை” என்று பிரித்து, நல்ல வேலைப் பாடுகளை யுடைய திருமதில்களை யுடைத்தான என்று கொள்க. புரிசை என்ற ஒரு பாடத்திலேயே இரண்டு வகைப் பொருள்களையும் பொருந்த விடலா மென்பாருமுளர். நிற்க.

கனக மாளிகைகளினின்றும் நிமிர்ந்த கொடியானது விசம்பி விளம்பிறையைத் துவக்கு மென்ற அதிசயோக்தியினால் அவ்விடத்துத் திருமாளிகைகளின் ஒக்கம் தெரிவிக்கப்பட்டதாகும்.

ஆடு அரவு—எம்பெருமான் எப்போதும் தன்னோடு அணைந்திருக்கப் பெற்றதனால் மகிழ்ச்சிக்குப் போக்கு வீடாகப் படமெடுத்தாடுவன் திருவனந்தாழ்வான். அமளி—படுக்கை. அறிதுயில்—ஜாகரணத்தோடு கூடிய நித்ரை; அதாவது யோக நித்ரை. *உறங்குவான் போல் யோகு செய்யும் பெருமானிறே.

ஆக இப் பிரபந்தத்தால்—தம்முடைய ஆர்த்தி யெல்லாந் தோற்றத் திருவடிகளிலே தீர்க்க சரணாகதி பண்ணியும் இன்னும் இவரைக் கொண்டு சில தவ்யப் பரபந்தங்களை வெளியிடுவித்து உலகத்தை வாழ்விக்க வேணு மென்று திருவுள்ளம் பற்றிய எம்பெருமான் இவ்வாழ்வார்க்கு வந்துமுகங் காட்டா தொழியவே, இனிமடலூரப் புகுகிரார் என்று—மேல் திருமடல் பிரபந்தத்தோடே இதற்கு ஸங்கதி கண்டு கொள்க.*.

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

திருவெழுகூற்றிருக்கை உரை

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

முடிவில் அதுஸந்திக்கும் தனிப்பாடல்.

(கம்பர் பாடிய தென்பர்)

[கட்டளைக் கலித்துறை.]

இடங்கோண்ட நெஞ்சத் திணங்கிக் கிடப்பன

என்றும் பொன்னித்

தடங்கோண்ட தாமரை சூழும்மலர்ந்த

தண்பூங் குடந்தை

விடங்கோண்ட வெண்பல் கருந்துத்தி

செங்கண் தழுவமிழ்வாய்

படங்கோண்ட பாம்பனைப் பள்ளிகோண்டான்

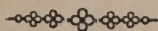
திருப்பாதங்களே.

பதவுரை.

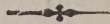
பொன்னி	காவேரியின்	கரையி	படம்	படங்களையும் உடைய
தடம்	லுள்ளதும்		கொண்ட	
கொண்ட			பாம்பு அனை	திருவனந்தாழ் வா னு
சூழும்	நாற்புறங்களிலும்			கிற சயனத்தில்
தாமரை	தாமரைப் பூக்கள்		பள்ளி	பள்ளி கொண்டருள்
மலர்ந்த	மலர்ந்திருக்கப் பெற்ற		கொண்	கின்ற ஆராவமுதனு
	தும்		டான்	டைய
தண்	சூளிர்ச்சி பொருந்திய		திரு பாத	திருவடிகளானவை
	தும்		ங்கள்	
பூ	அழகியதுமான		இடம்	விசாலமான (எனது)
குடந்தை	திருக்குடந்தையில்—,		கொண்ட	நெஞ்சினுள்ளே
விடம்	விஷமுள்ள வெளுத்த		நெஞ்சத்	
கொண்ட	பற்களையும்		து	
வெண்பல்			என்றும்	எப்போதும்
கருதுத்தி	கரிய துத்தியையும்			
செங்கண்	சிவந்த கண்ணையும்		இணங்கி	பொருந்தி யிருப்பவை
தழுவல்	நெருப்பைக் கக்குகிற		கிடப்பன	களாம்,
உமிழ்	வாயையும்			
வாய்				

—***—இது ஆழ்வார் தாம் அதுஸந்திக்கிற பாவனையாகவே இயற்றப்பட்ட பாசரம். காவிரியாற்றின் கரையிலேயுள்ள பரம பேரக்யமான திருக்குடந்தையிலே திருவனந்தாழ்வான்மீது திருக் கண்வளர்கின்ற ஆராவமுதனுடைய திருவடிகள் ஒருகாலும் என் னெஞ்சை விட்டு நீங்கா என்றதாயிற்று. *

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

திருவெழுகூற்றிருக்கையின் தாத்தார்ய ஸங்க்ரஹம்.

ஒரு கால் திருநாபிக் கமலத்தில் நான்முகனைப் படைத்த வனே!, ஸூர்ய சந்திராதிகள் அஞ்சி நடுங்குவதற்குக் காரணமாயிருந்த இலங்கையை நீறுக்கினவனே!, மாவலிபக்கல் வாமநப்ரஹ்மசாரியாய்ச் சென்று மூவடிமண் இரந்து பெற்று ஈடியாலே உலக மெல்லா மளந்தவனே!, பெரிய திருவடிமீதேறி மடுவின் கரையிலே வந்து கஜேந்திரனைக் காத்தருளினவனே!, நெறிமுறை நின்ற அந்தணர்களால் வணங்கப்படுபவனே!, ஜிதேந்திரியர்களான ஸாத்திகர்களாலே அறியக்கூடிய ஸ்வரூபத்தையுடையவனே!, பரமசிவனாலும் அறிய வொண்ணாத பெருமை பொருந்தியவனே!, வராஹாவதாரஞ்செய்து பூமியை உத்தரித்தவனே!, அறுசுவைப்பயனுமானவனே!, பஞ்சாயுதாழ்வார்களைத் திருக்கையில் தரிப்பவனே!, சதூர்ப்புஜனே!, கடல்வண்ணனே!, திருமகளும் மண்மகளும் அன்புடன் திருவடி வருடத் துயில் கொள்பவனே!, ப்ராஹ்மணாதி நாலுவருணங்களுக்கும் ப்ரதிஷ்டாபகனே!, பஞ்சபூத சரீரனே!, நப்பின்னைப்பிராட்டிக்காக ஏழ் விடைகளை வலியடக்கினவனே!, புறமதத்தவர்களாலறிய வொண்ணாத ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களையுடையவனே!, திருமகள் சேர்மார்பனே!, சதூர் விதபுருஷார்த்த ஸ்வரூபியே!, த்ரிமூர்த்திஸ்வரூபியே!, ஸுகதுக்க நிர்வாஹகனே! பிரபஞ்ச மெங்கும் பரந்து நிற்கும் மூலப்பொருளே! பரமவிலக்ஷணமான திருக்குடந்தையிலே திருக்கண் துயில்பவனே! உன்னை அடிபணிகின்ற அடியேனுடைய தீவினைகளையெல்லாம் தீர்த்தருள வேணும். *

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திருவெழுகூற்றிருக்கை

திவ்யார்த்த தீபிகை

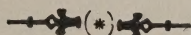
முற்றிற்று.

ஸ்ரீ.

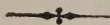
ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரான
நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாசிரியம்.

பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய
திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும்
உரையுடன் கூடியது.

சென்னை. M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு அவர்களால்,
வேளியிடப்பட்டது.

பிரபவஸ்ரு ஆனின்

1927.

குமரன் பிரஸ், காஞ்சிபுரம்.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சுரணம்.

திருவாசிரியம்.

இது—மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும், ப்ரபந்நகுகூடஸ்தருமான நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் இரண்டாவதான பிரபந்தம். திருவிருத்தம், திருவாசிரியம். பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களும் நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளாம். இந் நான்கும், முறையே நான்கு வேதங்களின் ஸாரமாம். நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் இது ஆரவதாகும். யஜுர் வேத ஸாரமுமாம்.

ஆழ்வார் தமது ஞானக்கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானை நோக்கி, 'தேவரீரை அதுபவிப்பதற்கு இடையூருன தேஹஸம்பந்தத்தை அறுத்துத் தந்தருள வேணும்' என்று ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித்தார்—முதற் பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில். ஆழ்வார் அப்படி பிரார்த்தித்தபோதிலும், எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரைக் கொண்டு நாட்டுக்கு நன்மை

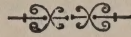
யாகச் சில திவ்யப்ரபந்தங்களை வெளியிடுவித்து ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பண்கொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றினவனாகையாலே “பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா பொழுக்கு மழுக்குடம்பு மிர்நின்ற நீர்மை இனியாமுறமை” என்று இவர் அபேக்ஷித்த போதே இவருடைய பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டித் தந்தருள வில்லை. “இவ்வாழ்வார் இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டு விலகி ஒரு ஃநலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே போய்ச் சேரவேணு மென்று பாரிப்பது நம்முடைய குணங்களை அநுபவிப்பதற்காக வேயன்றி வேறென்றுக்காகவன்றே; அந்த குணநுபவத்தை இவர்க்கு நாம் இவ்விடத்திலேயே வாய்க்கச் செய்வோம்; இங்கே தானே இவர் குணநுபவம் பண்ணிக் களித்தாராய், அவ்வநுபவம் உள்ளடங்காமல் புற வெள்ளமிட்டுப் பிரபந்தங்களாகப் பெருகி லோகோபகாரமும் செய்தாராகட்டும்” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றித் தனது ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளைக் காட்டிக் கொடுக்க, ஆழ்வார் அவற்றைக் கண்டு பரமநந்தம் பொலிய அநுபவிக்கிறார்—இத் திருவாசிரியத்தில், ஸம்ஸார ஸம்பந்தங்கழிந்து பரமபதத்திலே போன பின்பு அநுபவிக்கக் கூடிய எம்பெருமானது மேன்மையையும் நீர்மையையும் வடிவழகையும் இங்கிருந்து கொண்டே சுருக்கமாக ஏழு பாட்டாலே அநுபவிக்கிறாயிற்று.

ஆசிரியப்பாக்களினைமைந்த இத்திவ்யப்ரபந்தத்திற்குத் திரு ஆசிரியம் எனத் திருநாமம் வழங்கலாயிற்று. அடியொன்றுக்கு நான்கு சீராய் இயற்சீர் பயின்றும் வெண்சீர் விரவியும் மூன்றடிக்குக் குறையாமல் பலவடிகளால் அகவலோசையுற்று இறுதியில் ஏயென்னு மசையுடன் முடிவது ஆசிரியப்பாவாம். இது—நேரிசையாசிரியப்பா, நிலைமண்டில வாசிரியப்பா முதலிய நான்கு வகைகையுடையது; எல்லாவடிகளும் நாத்சீராய் ஈற்றயலடி முச்சீராய் முடிவது நேரிசையாசிரியப்பா. எல்லாவடிகளும் நான்கு சீராலேயே முடிவது நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா. இப்பிரபந்தத்தில் 1, 2, 3, 6-ஆம் பாசுரங்கள் நேரிசையாசிரியப்பாக்கள்; 4, 5, 7-ஆம் பாசுரங்கள் நிலைமண்டில வாசிரியப்பாக்கள். அந்தாதித் தொடையால் அமைந்ததாம் இப் பிரபந்தம். *

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

தனியன் உரை.

அருளாளப்பெருமாளேம்பெருமானார் அருளிச் செய்தது.

[கலி விருத்தம்.]

காசினியோர் தாம்வாழக் கலியுகத்தே வந்துதித்து
ஆசிரியப் பாவதனா லருமறைநூல் விரித்தானைத்
தேசிகனைப் பராங்குசனைத் திகழ்வருளத் தாரானை
மாசடையா மனத்துவைத்து மறவாமல் வாழ்த்துதுமே.

பதவுரை.

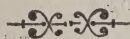
காசினியோர்	பூலோகத்திலுள்ள	திகழ் வருளம்	விளங்குகின்ற
தாம்	வர்கள்	தாரானை	மகிழ்மாயையை
வாழ	உஜ்ஜீவிப்பதற்காக		அணிந்துள்ள
கலியுகத்தே	இக்கலியுகத்தில்	பராங்குசனை	வருமான
வந்து உதித்து	இந்நிலத்தில் வந்து		நம்மாழ்வாரை
	அவதரித்து		
ஆசிரியப்பா	திருவாசிரியப்	மாசு அடையா	அஹங்கார
அதனால்	பிரபந்தத்தினால்	மனத்து	மமகாரங்களாகிற
		வைத்து	குற்றங்கள்
அரு மறை	தெரியவரிதான		அற்றமனத்திலே
நூல்	வேத சாஸ்த்ரங்	மறவாமல்	வைத்து
விரித்தானை	களை விவரித்த		ஒருகாலும்
	வரும்	வாழ்த்துதும்	மறவாமல்
தேசிகனை	ஆசார்யரும்		மங்களாசாஸநஞ்
			செய்வோம்.

* * *—இவ்விருள் தருமானாலத்திலே ஸம்ஸாரிகளாய்த்
தடுமாறுகிற நம்போல்வாரை உஜ்ஜீவிக்கச் செய்வதற்காக இக்கலி

யுகத்திலே இப்பூமண்டலத்திலே வந்து திருவவதரித்துத் திருவா
சிரியமென்னுமித்திவ்யப்ரபந்தத்தை அருளிச்செய்து இதன்
மூலமாக வேதார்த்தங்களை வெளியிட்டவரும், “ஆத்யஸ்ய ந: குல
பதே:” என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்தபடி ஸ்ரீவைஷ்ணவகுல
கூடஸ்தராய்க்கொண்டு ப்ரதமாசார்யரும், மகிழ்மாலையை நிரூபக
மாகச் சாத்திக்கொண்டிருப்பவரும், புறமதத்தவர்களைக்கண்டித்து
ஒழித்ததனாலே பராங்குசர் என்று திருநாமம் பெற்றவருமான
நம்மாழ்வாரை நிஷ்கல்மஷமான நெஞ்சிலேவைத்து நித்தியம்
வாழ்த்துவோமென்றதாயிற்று.

பராங்குசன் என்பதற்கு மாஞானிகள் சொல்லும் அர்த்தமும்
ஒன்றுண்டு; பார்கட்கு அங்குசம் [மாவட்டி] போன்றவர்,—
மதாந்தரஸ்தர்களை அடக்குகிறவர் என்கிற பொருள் ஒருபுறமிருக்
கட்டும். பரன் என்று பரமபுருஷனை எம்பெருமானைச் சொல்லு
கிறது. அவனைத் தம்முடைய ஸ்ரீஸூக்திகளாகிற மாவட்டி
யினால் வசப்படுத்திக்கொள்ளவல்லவர் என்கை. * “வலக்கையாழி
இடக்கைச்சங்கமிவையுடை மால்வண்ணனை, மலக்கு நாவுடை
யேற்கு” என்று தாமே அருளிச்செய்தார். சில குத்ருஷ்டிகள்
மறைகுலையச் சாதுசனங்களடங்கத் தருக்கச் செருக்காலே எம்
பெருமானுடைய பரத்வத்தை இல்லையெய்தவளவிலே ஸர்வேச்
வரன் அதுகண்டு நடுங்கி ‘நான் பரதத்வமல்லேன், நான் பரதத்வ
மல்லேன்’ என்று பின்வாங்க, ஆழ்வார் “ஒன்றுந்தேவுமுலகும்”
என்கிற திருவாய்மொழியாகிற மாவட்டியையிட்டு அவ்வெம்
பெருமானாகிற களிற்றை ஓடவொட்டாதே நிலைநிறுத்திப் பரத்வ
ஸ்தாபனம் பண்ணிப்படியாலே பராங்குசரென்கிறது என்று
கருத்து. * * *

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

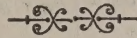
ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தரான நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

திருவாசிரியம்.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

திவ்யார்த்த தீபிகையுடன் கூடியது.]

சேக்கர்மா முகிலுடுத்து மிக்க சேஞ்சுடர்ப்
பரிதிசூடி * அஞ்சுடர் மதியம்பூண்டு *
பலசுடர் புனைந்து பவளச்சேவ்வாய் *
திகழ் பசுஞ்சோதி மரதகக் குன்றம் *
கடலோன் கைமிசைக் கண்வளர்வதுபோல் *
பீதகவாடை முடிபூண் முதலா *
மேதகு பல்கலனணிந்து * சோதி
வாயவும் கண்ணவும் சிவப்ப * மீதிட்டுப்
பச்சைமேனி மிகப்பகைப்ப *
நச்சவினைக் கவர்தலை யரவி னமளியேறி *
எறிகடல் நடுவு ளறிதுயி லமர்ந்து *
சிவனய னிந்திர னிவர்முத லனைத்தோர் *
தேய்வக் குழாங்கள் கைதொழக் கிடந்த *
தாமரையுந்தித் தனிப்பெரு நாயக ! *
மூவுலகளந்த சேவடியோயே !

(க)

ப த வு ரை.

பவளம் செம்
வாய் { பவழங்களாலே
சிவந்த இடங்களை
யுடையதும

திகழ் பசும்
சோதி { விளங்குகின்ற
பசுமையான
நிறத்தை
யுடையதுமான

மரதகம் } ஒரு பச்சை
 குன்றம் } மாமலையானது,
 செக்கர் மா } சிவந்த பெரிய
 முகில் } மேகத்தை
 உடுத்து } அரையில் உடுத்துக்
 கொண்டும்
 மிக்க செம் } மிகவுஞ் சிவந்த
 சுடர் பரிதி } தேஜஸ்ஸையுடைய
 குடி } ஸூர்யனை சிரஸ்வரில்
 அணிந்துகொண்டும்
 அம் சுடர் } குளிர்ந்த ஒளியை
 மதியம்பூண்டு } யுடைய சந்திரனைக்
 கண்டபூஷணமாக
 அணிந்துகொண்டும்
 பல சுடர் } (நகத்தாங்களாகிற்)
 புனைந்து } பல தேஜஸ் பதார்த்
 தங்களையும் (பலவகை
 ஆபரணங்களாக)
 அணிந்து
 கொண்டும்
 கடலோன் } கடலரசனுடைய
 கை மிசை } கைமேலே
 கண்வளர்வது } படுத்துக்கொண்
 போல் } டிருப்பது போல,—
 பீதக ஆடை } பீதாம்பரம், திருவபி
 முடி பூண் } வேடகம், கண்டிகை
 முதலா } முதலான சிறந்த பல
 மேதகு பல் } திருவாபரணங்களைச்
 கலன் } சாத்திக்கொண்டு
 அணிந்து
 சோதி } அழகிய வாயும்
 வாயவும் } கண்களும்
 கண்ணவும் } சிவந்திருக்கப்
 சிவப்ப } பெற்று
 பச்சை } பசுமையான
 மேனி } திவ்யமங்கள
 விக்ரஹத்தின்
 நிறமானது

மற்ற
 ஒளிகளெல்லா
 வற்றிற்
 காட்டிலும்
 மீதிட்டு மிக } மேலோங்கி மற்ற
 பகைப்ப } ஒளிகளோடு
 போர் செய்து
 கொண்டு
 விளங்கப் பெற்று
 எறி கடல் } அலையெறிகின்ற
 நடுவுள் } கடலினிடையே
 நஞ்சு வினை } விஷத்தொழிலையும்
 கவர் தலை } கப்புவிட்டுக் கிளர்
 கின்ற (பல)
 தலைகளையுமுடைய
 அரவு } திருவனந்தாழ்வா
 னாகிற
 இன் அமளி } போக்யமான
 ஏறி } சயனத்தின் மீது
 ஏறி
 அறிதுயில் } யோக நித்திரையில்
 அமர்ந்து } அமர்ந்து
 சிவன் அயன் } சிவன் பிரமன்
 இந்திரன் } இந்திரன்
 இவர் முதல் } முதலிய
 அனைத்தோர் } எல்லாத் தேவ
 தெய்வம் } ஸமூஹங்களும்
 குழாங்கள்
 கை தொழி } ஸேவிக்கும்படியாக
 கிடந்த } பள்ளிகொண்
 டிருக்கிற,
 தாமரை உந்தி } தாமரைப்பூவைத்
 தனி பெரு } திருநாபியிலே
 நாயக } உடைய அத்விதீய
 ஸர்வேச்வரனே!
 மூ உலகு } மூன்று
 அளந்த } லோகங்களையும்
 அளந்த
 சே அடியோய் } அழகிய திருவடிகளை
 யுடையவனே!
 வாழ்ந்திகெ!

* * * [சேக்கர்மாமுகில்.] ஆழ்வார், கீழ்ப்பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தின் முதற்பாட்டில் “அழக்குடம்பும்” என்று தம் முடைய சரீரத்தின் தண்மையைப்பேசினார்; இந்த முதற்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய திருமேனியின் வைலக்ஷணயத்திலீடு பட்டுப் பேசுகிறார். அப்ராக்ருதமாய் ஒப்புயர்வற்றதான பகவத் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்திற்குப் ப்ராக்ருத வஸ்துக்களிலே ஒன்றை உபமானமாக எடுத்துக்கூறுவதானது * “ஒட்டுரைத் திவ்வுலகுந் ணைப் புகழ்வெல்லாம் பெரும்பாலும், பட்டுரையாய்ப் புற்கென்றே காட்டுமால் பரஞ்சோதி” என்றபடி அவத்யமேயாயினும், ஓர் உபமானத்தையிட்டே அதுபவித்துத்தீரவேண்டியிருப்பதாலும், வேதாந்தங்களிலும் அப்படியே உபமானங்களையிட்டே நிருபித் திருப்பதாலும் இவ்வாழ்வார்தாமும் இங்து ஓர் உபமானத்தை யிட்டுப்பேசி அதுபவிக்கிறார்.

‘ப்ரவித்தோபமை’ என்றும் ‘அபூதோபமை’ என்றும் உவமை இரண்டு வகைப்படும்; முகம் சந்திரனைப் போன்றது, திருவடி தாமரைபைப் போன்றது, என்றிங்ஙனே பேசுதல் ப்ரவித்தோபமையாம்; இனி அபூதோபமையாவது—தமிழில் இல்பொருளுவமை எனப்படும். ப்ரவித்தமல்லாத ஒரு விஷயத்தைக் கவிகள் தம் புத்திசமக்காரத்தாலே ஏற்படுத்திக்கொண்டு அதனைத் த்ருஷ்டார்தமாக்கிக் கூறுதல் அபூதோபமையாம். இப்படிப்பட்ட அபூதோபமையைக் கூறுவதன் கருத்து—உபமேயப் பொருளானது ஒப்பற்றது என்பதைத் தெரிவிப்பதேயாம்.

இப்பாசரத்தில் அபூதோபமை வருணிக்கப்படுகிறது. எம் பெருமான் திருவரையில் திருப்பீதாம்பரம் சாத்திக்கொண்டும் திருமுடியில் திருவபிஷேகமணிந்துகொண்டும், இப்படியே மற்றும் பலபல திருவாபரணங்களைப் பூண்டுகொண்டும், செந்தாமரை போன்ற திருவாயும் திருக்கண்களும் விளங்கவும், ச்யாமமான திருமேனிநிறமானது மற்ற சோபைகளுல்லாவற்றையுங் காட்டில்

விசேஷித்து விளங்கவும் கடலினிடையே திருவனந்தாழ்வா
னேனும் திருவணையின்மீதேறித் திருக்கண்வளர்ந்தருளுகிற
படிக்குத் தருஷ்டாந்தமாக வருணிக்கப் பொருத்தமான ப்ரவித்
தோபமை ஒன்றில்லாமையால் அபூதோபமை அருளிச்செய்
கிறார். மரகதப்பச்சைமயமான ஒரு மலையானது செந்நிறமான
மேகத்தைப் பீதகவாடையாக உடுத்துக்கொண்டும், கிரீடத்தின்
ஸ்தானத்திலே ஸூர்யனை அணிந்துகொண்டும், கண்டிகையின்
ஸ்தானத்திலே சந்திரனை அணிந்துகொண்டும், முத்துஸரம்
முதலான மற்றும் பல திருவாபரணங்களின் ஸ்தானத்திலே
நக்ஷத்ரங்களைப் புனைந்துகொண்டும் திருஅதரம் திருக்கண்களின்
ஸ்தானத்திலே பவமுமயமான பிரதேசங்களையுடைத்தாகியும் ஒரு
கடலிலே பள்ளிகொண்டிருந்தால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி
யிராநின்றது தேவரீர் திருக்கோலமுந் தாமுமாகத் திருப்பள்ளி
கொண்டருளுகின்றமை—என்கிறாராயிற்று.

சேக்கர் என்று சிவப்பு நிறத்துக்கும் செவ்வானத்துக்கும்
பெயர்; இங்கே, சிவந்தமேகமென்றும், செவ்வானத்தில் தோன்றிய
மேகமென்றும் பொருள்கொள்ளலாம். மேகங்கள் மலைச்சாரலிற்
படியுமாதலாலும், செக்கர்மாமுகில் படிந்திருந்தால் பீதகவாடை
யுடுத்தாற்போலிருக்குமாதலாலும் “செக்கர்மா முகிலுடுத்து”
எனப்பட்டது. எம்பெருமான் உபமேயம்; மலை உபமானம்;
பீதாம்பரம் உபமேயம், செக்கர்மாமுகில் உபமானம்.

* “கதிராயிரமிரனி கலந்தெரித்தாலொத்த நீண்முடியன்”
என்று திருவபிஷேகத்திற்கு ஸூர்யனை ஒப்புச்சொல்லுவதுண்
டாதலால் “மிக்கசேஞ்சடர்ப்பரிதிசூடி” எனப்பட்டது. எம்
பெருமானுடைய கிரீடத்திற்கு ஸாதாரண ஸூர்யன் உபமான
மாகப் பேராமையால் சேஞ்சடர் என விசேஷிக்கப்பட்டது.
பரிதி என்கிற வடசொல் ஸாக்ஷாததாக ஸூர்யனைச் சொல்லா
தாகிலும் தமிழில் இலக்கணையால் ஸூர்யனுக்குப் பேராயிருக்கும்.

* பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-1-1.

இங்கு உபமானமாகிய மலை ஸூர்யமண்டலம்வரை ஒங்கியிருப்பதாகக் கொண்டால் ஸூர்யன் கிரீடத்தின் ஸ்தானத்திலே ஆவன்.

மார்பில் அணிந்துகொள்ளும் ஆபரணங்களில் ‘சந்தர் ஹாரம்’ என்பது ஒன்று; அது சந்திரன் வடிவமாக அமைக்கப் படுமாதலால் அப்பெயர்கொண்டதாகிறது. சந்திரனுக்கு மலையி னோடு ஸம்பந்தம் கீழ்ச்சொன்னபடியிலேயாம்: ஸூர்ய சந்தர் மண்டலம் வரையில் ஒங்கின மலை என்று கொள்க. மதி—சந்திரன்; அம்—சாரியை.

பலசுடர் என்றது ஆகாசத்திலுள்ள மற்றும் பல நக்சத்ராதி தேஜஸ் ஸமுஹங்களைச் சொன்னபடி. திருவாபரணங்களில் நக்சத் ரஹாரமென்பதுமொன்று. புனைந்த என்று பாடமானபோது பெயரெச்சமாகி மரதகக் குன்றத்திற்கு விசேஷணமாகக் கடவது.

பவளச் செவ்வாய்=‘ப்ரவாளம்’ என்ற வடசொல் பவள மெனத்திரியும். வாய் என்று இடங்களைச் சொன்னபடி. மலையிற் பல இடங்களில் பவளமுண்டாதலால் பவளங்களாற் சிவந்த இடங் கள் * “கைவண்ணந்தாமரை வாய்கமலம் போலும் கண்ணினையுமர விர்தம் அடியுமல்தே” என்றும் † “பவளவாய் கமலச் செங்கண்” என்றும் சொல்லப்படுகிற திவ்ய அவயவங்களுக்கு உபமான மாகக் கூறப்பட்டன.

திகழ்பசுஞ்சோதி மரதகக்குன்றம்=பசுமை நீலம் கருமை என்ற நிறங்களை அபேதமாகக் கூறுவது கவிமரபாதலால் எம் பெருமானுடைய காளமேகத் திருவுருவத்திற்கு மரதகக்குன் றத்தை [—பச்சைமா மலையை] உவமை கூறினார். ஸாதாரண மலை யானது எம்பெருமானுடைய துளக்கலாகாநிலைக்கும் வளர்த்திக் கும் ஒப்பாகுமேயன்றி, காண்புக்கவர்களின் கண்ணையும் நெஞ் சையும் குளிர்வித்து அவர்களுடைய ஸம்ஸாரதாபங்களை யெல்

* திருநெடுந்தாண்டகம்-21.

† திருமாலை-2.

லாம் போக்குந்தன்மையும் எப்போதும் தியானஞ்செய்வதற்கு உரியதாயிருத்தலும் பெருங்கருணைக்கு இருப்பிடமாயிருத்தலும் முதலிய குண விசேஷங்களில் ஒப்பாகமாட்டாமையால், திகழ் புகஞ்சோதி மரதகம் என்று குன்றம் விசேஷிக்கப்பட்டது. ஆக இப்படிப்பட்டதொரு குன்றம் உலகில் எங்குமில்லை; இருந்தாலும் அது கடலோன்கைமிசைக் கண்வளர்வது அஸம்பாவிதம்; ஆக இத்தனையும் ஸம்பாவிதமாகில் எம்பெருமான் படிக்குப் போலி சொல்லலாமாய்த்து.

செக்கர்மா என்று தொடங்கி, கண்வளர்வதுபோல் என்னு மளவும் உபமானத்தை சிஷித்து முடித்து, இனி பீதகவாடை என்று தொடங்கி உபமேயமான் எப்பெருமானுடைய அதுபவத் தில் இழிகிறார். செக்கர்மா முகிலுக்கு உபமேயம் பீதகவாடை; மிக்க செஞ்சுடர்ப் பரிதிக்கு உபமேயம் முடி (அதாவது-கிரீடம்); அஞ்சுடர் மதிக்கும் பலசுடர்கட்கும் உபமேயம் பூண்முதலா மேதகு பல்கலன். பூண் என்பது ஆபரணஸாமான்யத்துக்குப் போயினும் இங்கே சந்த்ரஹாரமென்கிற ஆபரண விசேஷத்தைக் குறிக்குமென்க. மேதகு = மேவத்தகு என்றபடியாய், (திருமே னிக்குப்) பொருந்தத்தக்கின என்றதாம். மெய்தகு என்றும் பாட முண்டாம்; மெய்—திருமேனி. கலன்—ஆபரணம். மீதிட்டுப் பச்சைமேனி மிகப்பகைப்ப = எம்பெருமானுடைய திருமேனியில் பீதகவாடையின் சோதி ஒரு நிறமாகவும், திருவபிஷேகத்தின் சோதி மற்றொரு நிறமாகவும், திவ்ய பூஷணங்களின் சோதி வேறொரு நிறமாகவும், திருவாய் திருக்கண் முதலிய அவயவங் களின் சோதி மற்றுமோர் நிறமாகவும் இப்படி பலவகைநிறச்சோதி கள் இருந்தாலும் திருமேனியின் நிறமாகிய * பாசியின் பசம்புறம் போன்ற திருநிறமே மற்ற எல்லாச் சோபைகளோடும் போரிட்டு வெற்றிபெற்று விளங்குகின்றதாம். மேனி என்று உடலுக்கும் நிறத் துக்கும் பேர்; இங்கு நிறத்தைச் சொல்லுகிறது. பசுமைநிறமா னது; (மீதிட்டு மிகப்பகைப்ப = மிகப்பகைத்து மீதிட என்று விசுதிமாற்றிக் கூட்டியுரைக்கலாம்.) என்னுடைய சோபையின் முன்னே உங்களுடைய சோபை எப்படி விளங்கலாம் என்று

போராடித்தானே மேற்பட்டதாயிற்கும். மீதிடுதல்—வெற்றி பெறுதல் என்னலாம். ஆக இவ்வளவும் எம்பெருமானுடைய திவ்ய சோபைகளை வருணித்தாராயிற்று. இனி, பள்ளிகொள்ளு மழகைப் பேசுகிறார்.

கூர்ஸாகரமத்தியில் திருவனந்தாழ்வான்மேல் துயில்கொண்டருளி, சிவன் பிரமன் இந்திரன் முதலான தேவர்களால் தொழப் படுமவனே! தாமரைபூத்த திருநாபியையுடைய ஸர்வேச்வரனே! பண்டொருகால் மாவலிபக்கல் நீரேற்று மூவுலகுமளந்தவனே! ஜய விஜயீபவ—என்றாராயிற்று.

திருமேனியழகிலும் துயில்கொண்ட அழகிலும் இவ்வாழ்வார் நெஞ்சைப் பறிகொடுத்தாராகையாலே ஒரு வினைமுற்றோடே பாசுரத்தை முடிக்கமாட்டாமல் “மூவுலகளந்த சேவடியோயே!” என்று கண்ணாஞ் சுழலையிட்டுக் கிடக்கிறார்.

நஞ்சு X வினை = நச்சுவினை ; சத்துருக்கள்மேல் விஷத்தை உமிழும் தொழிலையுடையனிறே திருவனந்தாழ்வான். கவர்தலை = கப்புவிட்டுக் கிளர்கின்ற தலைகளையுடைய என்று சப்தார்த்தம்; பலபல தலைகளையுடைய என்பது தாத்பரியம். அமளி—படுக்கை. அறிதுயில்—யோகநித்திரை. சேவடியோய்—சேவடியோன் என்ப தன்விளி. (க.)

உலகுபடைத் துண்டவேந்தை * அறைகழல்

சுடர்ப்பூந் தாமரை சூதேற்கு - * அவாவா

ருயிருருகியுக்க * நேரியகாத

லன்பிலின்பின் தேறல் * அமுத

வேள்ளத்தானும் சிறப்பு விட்டு - * ஒருபொருட்

கசைவோரசைக * திருவோடு மருவிய

இயற்கை * மாயாப் பெருவிறலுலகம்

முன்றினோடு நல்வீடு பெறினும் *

கொள்வதெண்ணுமோ தெள்ளியோர் குறிப்பே? (உ)

உலகு	உலகங்களை	ஒரு	கூட்தரமான
படைத்து	ஸ்ருஷ்டித்து	பொருட்கு	வொரு
உண்ட	(பிரளய காலத்தில்)		பலனுக்காக
	விழுங்கிய	அசைவோர்	அலைகின்றவர்கள்
எந்தை	ஸர்வேசுவரனுடைய	அசைக	அப்படியே
			அலையட்டும்;
அறை கழல்	ஆபரண வொலி		(அவர்களைப்
சுடர் பூ	பொருந்திய		பற்றி
தாமரை	திருவடிகளாகிற		நமக்கென்ன
	அழகிய தாமரை		கவலை?)
	மலர்களை		
சூடுதற்கு	சிரோபூஷணமாக		
	அணுவதற்கு		
அவாவு	ஆசைப்படுகின்ற	திருவொடு	செல்வத்தோடு
ஆர் உயிர்	அருமையான	மருவிய	எப்போதும்
	ஆத்மாவானது	இயற்கை	சேர்ந்திருக்கை
			யாகிற
உருகி உக்க	நைந்து சிதிலமாக,		ரித்ய ஐச்வரிய
நேரிய	(அந்த த்யானத்தால்)		நிலையென்ன,
	ஸம்பவித்த		
காதல்	பக்தியாகிய	மாயா பெரு	அழியாத
அன்பில்	ஆசைப்	விறல்	பெருமிடுக்கென்ன,
	பெருக்கத்தில்		
	உற்பவித்து	உலகம்	மூவுலகுக்கும்
		மூன்றினொடு	நாயகனுயிருக்கை
			யென்ன
இன்பு ஈன்	இன்பத்தைக்		
	கொடுக்கிற	நல் வீடு	உத்தமமான
			மோகூ பதவி
தேறல்	தேன் போலிருக்கிற		யென்ன
	(அல்லது,		(ஆகிய இவற்றை)
	தேனாகிய)	பெறினும்	பெறுவதா
			யிருந்தாலும்
அமுதம்	அமிருத		
வெள்ளத்தான்	ப்ரவாஹத்தில்	தெள்ளியோர்	விவேகிகளுடைய
ஆம் சிறப்பு	மூழ்கி	குறிப்பு	அந்தரங்கமானது
விட்டு	யிருக்கையாகிற		
	பெருமையை	கொள்வது	பெற்றுக்கொள்ள
	விட்டிட்டு	எண்ணுமோ	நினைக்குமோ?

***-[உலகுபடைத்து.] கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய விலகூணமான திருமேனியழகை அநுஸந்தித்த ஆழ்வார், இப்படி பரமவிலகூணான எம்பெருமானுடைய திருவடித் தாமரைகளைச் சென்னியிற் சூடவேணும் சூடவேணும் என்று ஆவல்கொண்டிருப்பதேயன்றே புருஷார்த்தம்; இவ்வுலகிலுள்ள

பாவிகள் இதனை யறியாதே ‘பிள்ளைவேணும் குட்டிவேணும் சேலை வேணும் செல்வம் வேணும்’ என்று கூடூத்ரபலன்களை யெல்லாம் விரும்பி இவை கொடுப்பாராரென்று கண்டவிடமெங்கும் அலைந்து திரிகிறார்களே! அந்தோ! இஃது என்ன கொடுமை! என்று முதலிலே திருவுள்ளம் நொந்து, அப்படிப்பட்ட கூடூத்ரர்களைப் பற்றி நாம் ஏன் கவலைப்படவேணும்? அவர்கள் இஷ்டப்படி அலைந்துழலட்டும்; * உண்டியே உடையே உகந்தோடுமிம்மண்ட லத்தாரைப்பற்றி நாம் சிந்திக்கவே வேண்டா; பகவத்பக்தி தலை பெடுத்த மஹான்களும் இப்பூமியின்கண் இருக்கிறார்களன்றோ; அவர்களுடைய அத்யவஸாயத்தைக் கண்டு நாம் உகப்போம்; என்று பரமபக்தர்களுடைய அந்தரங்க வறுதியைப் பேசி மகிழ் கிறார் இப்பாட்டில்.

திருச்சந்த விருத்தத்தில்—“கேடில் சீர் வரத்தனங் கெடும் வரத்தயனரன், நாடினோடு நாட்ட மாயிரத்தனாடு நண்ணினும், வீடதான போகமெய்தி வீற்றிருந்தபோதிலும், கூடுமாசைபல்ல தொன்று கொள்வனோ குறிப்பிலே” என்று திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த பாசுரத்தைப் பெரும்பாலும் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு இப்பாசுரமருளிச்செய்கிறாரென்பது உய்த்துணரத்தக் கது. எம்பெருமானைக் கிட்டி அநுபவிப்பதினாங்காட்டில் அவ்வநுப வத்தைப்பற்றின மனோரதமே நித்யமாய்ச் செல்லுமாகில் அதுவே சிறக்கு மென்பது ஆழ்ந்தபக்தியுடையவர்களுடைய வித்தாந்தம்; அதைத்தானருளிச்செய்தார் திருமழிசைப்பிரான். ப்ரஹ்மலோக ஸாம்ராஜ்யம் கிடைத்தாலும், ருத்ரலோக ஆதிபத்யம் கிடைத் தாலும் இந்திரலோகமானும் பாக்யம் வாய்த்தாலும், பரம புரு ஷார்த்தமாகிய ஒன்றான பரமபதானுபவமே கிடைப்பதானாலும் இவற்றையெல்லாம் ஒரு புருஷார்த்தமாகவே மதிக்கமாட்டேன்; பிள்ளை எனக்கு எதிலே ஊற்ற மென்றால் ‘எம்பெருமானோடு கூட வேணும், எம்பெருமானோடு கூடவேணும்’ என்று மனோரதங் கொண்டிருப்பதுண்டே, அதுதான் எனக்குப் பரமபோக்யம் என்றார்.

இஷ்டமானவிஷயத்தை அதுபவிப்பதிற்காட்டிலும் அது பவிப்போமென்னும் மனோரதமே சிறந்ததாமென்பதை அனுபவ ரஸிகர்கள் எளிதில் உணர்வர். தேனூறி எப்பொழுதுந் தித் திக்கும்படியானது மனோரதமேயாம். திருவரங்கஞ்சென்று நம்பெருமானே ஸேவிக்கவேணுமென்று ஒருவனுக்கு ஆவல் இருப்பதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள் ; ஒருநாள் போய் ஸேவித்து வந்து விட்டால் அவ்வளவிலே ஆசை தீர்ந்துவிட்டதாகும் ; அங்குநல்லாமல் மனோரதமேயாய்ச் செல்லுமாயிற்று அது நெடுநாளோக்கு ரஸவத்தரமாயிருக்கும். சந்தனம் பூசிக்கொள்ளுதல், புஷ்பஞ் சூட்டிக்கொள்ளுதல், பஞ்சகச்சவேஷ்டி உடுத்திக்கொள்ளுதல் முதலிய அலங்காரகாரியங்களில் பிரமசாரிகளுக்கு உள்ள ஆவல் க்ருஹஸ்தர்களுக்கு இல்லாமையும் இங்கு ஒரு உதாஹரணமாகக் காட்டத்தகும். ஆகவே, அனுபவ நிலைமையிற் காட்டிலும் அது பவப்பாரிப்புநிலைமையே சிறந்ததென்பது விளங்கும்.

ஆதியில் உலகங்களைப் படைத்தும் பிரளயம் வந்தவாறே அவற்றைத் திருவயிற்றிலே வைத்தருளி ரக்ஷித்தும் வருகிற எம் பெருமானுடைய திருவடித்தாமரைகளை நாம் சிரமேல் அணிந்து கொள்ளவேணுமென்று ஆவல்கொண்டு, அந்த ஆவலினால் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாக உருகி, மேன்மேலும் பரபக்தி பரமபக்திகள் தலையெடுத்து, அப்படிப்பட்ட பரமபக்தி நிலைமையிலே அமர்ந்திருக்கை தானே பரமபோக்யமானது ; எம்பெருமானது திருவடிகள் தலையே மேல் வந்து சேரவேண்டா ; திருநாடும் எய்தவேண்டா ; வழுவிலா வடிமைசெய்யப் பெறவேண்டா ; “இவை நமக்கு வாய்க்கவேணும்” என்கிற ஆவல் ஒன்றுமாத் திரம் அநவரதம் நெஞ்சில்நடையாடுமேல் போதுமானது ; இந்த ஆவல்தான் அமுதவெள்ளம். இப்படிப்பட்ட ஆவல் பூண்டு “என் கண்ணினைக் கொண்டு கொலோ களிக்கும் நாளே” “மாயோனை மணத்தானே பற்றிநின்று என் வாயார என்று கொலோ வாழ்த்துநாளே” “அங்கடியவரோடு என்று கொலோ அணுகுநாளே” “கொய்மலர்தூய் என்று

கொலோ கூப்புநாளே ” “என்மலர்ச்சென்னி என்று கொலோ வணங்குநாளே ” “அணியரங்கன் திருமுற்றத்து அடியார் தங்கள் இன்பமிகு பெருங்குழுவு கண்டு யானுமிசைந்துடனே என்று கொலோ இருக்குநாளே ” என்றிவைபோல்வன பல பாசுரங்களை வாய் வெருவிக்கொண்டு இதுவே ஒரு ஆநந்தமாகப் போதுபோக்கப் ப்ராப்தமாயிருக்க, இந்தப் போதுபோக்கை விட்டிட்டுக் கூறை சோறு முதலிய அற்ப பலன்களை அபேக்ஷித்து அங்கு மிங்கும் அலைந்துழல்கின்ற பாமரர்கள் அப்படியே அலையட்டும்; அவர்கள் எக்கேடு கெட்டால் நமக்கென்ன ? என்கிறார் ஒருபொருட்கசை வோர் அசைக என்னுமளவால்.

தெளிந்த ஞானமுடைய மஹான்கள் இப்படிப்பட்ட கூடூதர பலன்கள் கையிலே வலித்தமாகவந்து சேர்ந்தாலும் உதறித்தள்ளி விடுவார்கள்; கீழ்ச்சொன்ன அமுதவெள்ளத்திலேயே அவர்கள் ஊன்றி யிருப்பார்கள் என்கிறார் மேல்.

திருவொடு மருவிய இயற்கை பெறினும், மாயாப் பெருவிறல் பெறினும், உலகம் மூன்று பெறினும், நல்விடு பெறினும் தெள்ளியோர் குறிப்பு (இவற்றைக்) கொள்வதெண்ணாது. “கூடுமாசையல்ல தொன்று கொள்வனோ குறிப்பிலே” என்றபடி எம்பெருமானோடு கூடவேணுமென்கிற ஆசை யொன்றையே தெள்ளியோர் குறிக்கொண்டிருப்பர் என்றவாறு. இங்குத் தேள்ளியோர் என்றது திருமழிசைப்பிராணையும் அவர் போல்வாரையுமென்க.

“அவாவாருயிருருகியுக்க ” என்று தொடங்கிச் “சிறப்பு விட்டு” என்றவரையில் அவா காதல் அன்பு இன்பு தேறல் அமுதம் என்று ஒரு பொருட் பன்மொழிகளை இணைத்துத் தொடுத்திருப்பதனால் பகவானுடைய திருவடிகளை முடிமேலணிந்துகொள்வதை ஆசைப்படும் விஷயத்தில் ஆழ்வார்க்குண்டான ஆதரம் அளவற்ற தென்பது நன்கு வெளிப்படும். அவாவாருயிர் என்றவிடத்து ‘அவா ஆர்’ என்றும் பிரிக்கலாம்; ஆசை நிரம்பிய என்று பொருளாம்.

குறிப்பில் கொண்டு நெறிப்பட * உலகம்
மூன்றுடன் வணங்குதோன்று புகழ், ஆணை *
மெய்பெற நடாய தேய்வம் மூவரில்
முதல்வனாகி * சுடர்விளங்ககலத்து *
வரைபுரை திரைபோரு பேருவரை வேருவர *
உருமுரலோலி மலி நளிர்கடற்படவர
வரசு - * உடல்தடவரை சுழற்றிய * தனிமாத்
தேய்வத்தடியவர்க்கினி நாமாளாகவே
யிசையுங்கோல் ? * ஊழிதேறாழி யோவாதே. (ந)

மூன்று உலகம்	மூவுலகங்களும்	பொரு	எறியப்பெற்றதும்,
நெறிப்பட	{ நல்வழி படிந்து உஜ்ஜீவிக்கும் படியாக	பெரு வரை வெருவர	{ குலபர்வதங்களும் அஞ்சம்படியாக
குறிப்பில் கொண்டு	{ திருவுள்ளம்பற்றி,	உரும் முரல் ஒலி மலி	{ இடிபோல் ஒலிக்கின்ற கோஷம் நிறைந்ததும்,
உடன் வணங்கு தோன்று புகழ்	{ அவ்வுலகங்க னெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்துவணங்கப் பெற்றமையால் ப்ரவிர்த்தமான கீர்த்தியை யுடையனும்	நளிர்	{ குளிர்ச்சியை யுடையதுமான
ஆணை மெய்பெற நடாய	{ தனது ஆஜ்ஞையைத் தடையின்றிச் செலுத்துமவனும்	கடல்	கடலில்,
தேய்வம் மூவரில் முதல்வன்	{ மூன்று மூர்த்தி களுக்குள்ளே ப்ரதானமும்	படம் அரவு அரசு உடல்	{ படங்களை யுடைய ஸர்ப்பராஜனாகிய வாஸுகியின் உடலை
சுடர் விளங்கு அகலத்தி	{ திருவாபரணச் சோதி விளங்குகின்ற திருமார்பை யுடையனும்,	தட வரை	(மந்தரமென்கிற) பெரிய மலையிலே
வரை புரை திரை	மலைபோன்ற அலைகள்	சுழற்றிய	{ கட்டிச் சுழற்றினவனும்,
		தனி	அத்விதீயனான
		மா தெய்வம்	{ தேவாதி தேவனுடைய
		அடியவர்க்கு	பக்தர்களுக்கு
		நாம் இனி	நாம் இனி ஸர்வ
		ஊழி தோறு	காலமும்
		ஊழி ஒவாது	இடையறாது
		ஆள் ஆக	ஆட்பட்டிருக்கப்
		இசையும்	பொருந்துமா ?
		கொல்	

யிருக்கை. “ஆணை மெய்ப்பெற நடாய தெய்வம் மூவரில்” என்று சேர்த்து நடாய என்பதை தெய்வம் மூவர்க்கு விசேஷணமாக அந்வயிப்பதும் பொருந்தும். அப்போது, எம்பெருமானாகிய தன்னுடைய ஆஜ்ஞையை உள்ளபடி பரிபாலிக்கின்ற பிரமன் சிவன் இந்திரன் என்னும் மூவர்க்கும் நியாமகன் என்று பொருளாம். இப்போது, மூவரில் என்றது மூவர்க்கும் என்றபடி.

சுடர்விளங்கு அகலத்து = சுடராவது தேஜஸ்ஸு ; திருவா பரணங்களாலுண்டாகும் தேஜஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. திருவா பரணச் சோதியாலே பளபளவென்று விளங்குகின்ற திருமாற்பை யுடையனாய் என்றபடி.

வரைபுரைதிரைபொரு என்று தொடங்கித் தடவரைசுழற்றிய என்னுமளவும் ஒரு வாக்கியம். தூர்வாஸமாமுனியின் சாபத்தால் தேவர்களின் செல்வமயாவும் கடலில் ஒளிந்து ஒழிந்துவிடவே அசுரர் வந்து பொருது அமரரை வென்றனர் ; பின்பு இந்திரன் தேவர்களோடு திருமாலைச் சரணமடைந்து அப்பிரான் அபய மளித்துக் கட்டளையிட்டபடி அசுரர்களையும் துணைக்கொண்டு மந்தரமலையை மத்தாக நாட்டி வாஸுகியென்னும் மஹா நாகத்தைக் கடைகயிருகப்பூட்டிப் பாற்கடலைக் கடையலாயினர். அப்போது மத்தாகிய மந்தரகிரி கடலினுள்ளே அழுந்திவிட, தேவர்கள் வேண்டுமோளினால் திருமால் பெரியதோர் ஆமைவடிவமெடுத்து அம்மலையின் கீழே சென்று அதனைத் தனது முதுகின்மீது கொண்டு தாங்கி அம்மலை கடலில் அழுந்திவிடாமற் கடைதற்கு உபயோகமாம்படி அதற்கு ஆதாரமாக எழுந்தருளியிருந்தனன். அப்போது, வாஸுகி நாகத்தின் வலைப்பிடித்துக்கொண்ட தேவர்களும் தலையைப்பிடித்துக்கொண்ட அசுரர்களும் ஆகிய இருதிருத்தாரும் அதனை வலியப்பிடித்து இழுத்துக் கடையவல்ல வலிமையில்லாத வராய் நிற்க அது நோக்கி அத்திருமால் தான் ஒரு திருமேனியைத் தரித்துத் தேவர்கள் பக்கத்திலேயும், வேறொரு திருமேனியைத் தரித்து அசுரர்கள் பக்கத்திலேயும் நின்று வாஸுகியின் வலையும் தலையையும் பிடித்து வலமும் இடமுமாக இழுத்துக் கடைந்தனன் என்ற வரலாறு அறியத்தக்கது.

கடைகிற அக்காலத்தில் கடலானது மிகவும் பயங்கரமாக இருந்ததென்பதைக் கூறுகின்றார் வரைபுரைதிரைபோரு என்று தொடங்கி. அப்போது கடலில் ஸாதாரணமான அலைகள் கிளம்ப வில்லை; ஒவ்வொரு அலையும் ஒவ்வொரு மலை பெயர்ந்தாற்போலே பெயர்ந்து எறிந்ததாம். புரை—உவமவுருபு; மலைபோன்ற [பெருப் பெருத்த] அலைகள், பொரு—மோதப்பெற்ற; இது கடலுக்கு விசேஷணம். உருமுரலோலிமலி என்பதும் கடலுக்கு விசேஷணம். கடைகிறகாலத்தில் கடலில் உண்டான த்வனியானது இடியிடித் தாற்போலிருந்ததாம். அந்த த்வனி குலபர்வதங்களையும் நடுக்கி அசைக்கவற்றாயிருந்தமை தோற்றப் பெருவரைவேருவர எனப் பட்டது. உரும் என்றும் உருமு என்றும் இடிக்குப்பெயர்; உரும் முரல் என்று பிரிக்க. இடிபோலே முரல்கின்ற [கோஷிக் கின்ற] யாதொரு ஒலியுண்டு, அது மலி—நிறைந்திருக்கிற என்ற படி. “வரைபுரைதிரைபோரப் பெருவரை வெருவுற” என்ற பாடமும் ஒக்கும்.

நளிர்கடல்—குளிர்த் கடலிலே. கடலுக்கு இயற்கையாக வுள்ள குளிர்த்தியைச் சொல்லுகிறதன்று இங்கு; கீழ்ச் சொன்னபடி பயங்கரமாயிருக்கச்செய்தேயும் எம்பெருமானு டைய கடாசூழ் பட்டமாத்திரத்தில் குளிர்தபடியைச் சொல்லு கிறது. இப்படிப்பட்ட கடலிலே மத்தாகநாட்டின மந்தர மலையிலே வாஸுகிராகத்தைக் கடைகயிருகக் கட்டிச்சுழற்றிய யாதொரு தனிமாத் தெய்வமுண்டு—ஒப்புயர்வற்ற பரதேவதை, அதற்கு நாம் ஆளாவதிலுங்காட்டில், அதற்கு ஆட்பட்டிருக்கும் அடியவர்களுண்டே, அவர்கட்கு [ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு] இனி மேலுள்ளகாலமெல்லாம் நாம் ஆட்பட்டிருக்க வாய்க்குமா? இப் படிப்பட்ட மஹாபாக்யமும் நமக்குக் கிடைக்குமோ? என்று ராயிற்று.

ஆளாகவே என்ற விடத்துள்ள ஏகாரத்தைப் பிரித்து “அடி யவர்க்கே” என்று கூட்டிக்கொள்ளலாம். பிரயோஜனாந்தர பரரான தேவதைகளுக்காகத் தன் உடம்பு நோவக் கடலைக்

கடைந்து அம்ருதத்தைக்கொடுத்தானென்கிற மஹோபகாரத்தில்
ஈடுபட்டிருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கே ஆட்பட்டிருக்க விரும்பின
ராயிற்று.

ஊழிதோறாழி = ஊழியூழிதோறு என்கை. ஊழியாவது
காலம்; ஸகலகாலமும் என்றபடி. ஓவாது என்றது - நடுவில் ஒரு
சூக்ஷ்ணமும் பாழாகாமல் என்றவாறு. ... (ந)

ஊழிதோறாழி யோவாது * வாழிய
வேன்று யான்தோழ விசையுங்கோல் ? *
யாவகை யுலகமும் யாவரு மில்லா
மேல்வரும் பெரும்பாழ் காலத்து - * இரும்பொருட்
கெல்லா மரும்பெறல் தனிவித்து - * ஒருநா
னாகித் தேய்வநான்முகக் கோழுமுளை
யீன்று * முக்கணீசனோடு தேவுபல நுதலி *
முவுலகம் விளைத்த உந்தி *
மாயக்கடவுள் மாமுதலடியே. (சு)

யாவகை } எவ்வகைப்பட்ட
உலகமும் } லோகங்களும்
யாவரும் } எவ்வகைப்பட்ட
பிராணிகளும்
இல்லா } இல்லாமலிருந்த
மேல் வரும் } கீழ்க்கழிந்த
பெரு பாழ் } மஹா ப்ரளய
காலத்து } காலத்தில்
இரு } எண்ணிறந்த ஆத்ம
பொருட்கு } வஸ்துக்களுக்
எல்லாம் } கெல்லாம்
பெறல் அரு } பெறுதற்கரிய
தனி ஒரு } மூவகைக்
வித்து தான் } காரணமும் தானே
ஆகி } யாய்க்கொண்டு
தேய்வம் } நான் முக்க
நான் முகன் } கடவுளாகிற
கொழு முளை } சிறந்தவொரு
ஈன்று } முளையைப்
படைத்து
(அவன் மூலமாக)

முக்கண் ஈச } முக்கண்ணான
னோடு பல } சிவன் முதலிய
தேவு நுதலி } பல தேவதைகளை
உண்டாக்கி
(ஆக இவ்வகையாலே)
மூ உலகம் } மூன்று
விளைத்த } லோகங்களையும்
உந்தி } உண்டாக்கின
யுடையனும் } திருநாயகை
யுடையனும் } ஆச்சர்யபூதனும்
மாயன் } ஸர்வோத்தமனை
கடவுள் } ஸ்ரீமத் நாராயண
னுடைய
(உஜ்ஜீவனத்திற்கு)
மா முதல் } மூலகாரணமான
அடியே } திருவடிகளையே
ஊழி ஊழி } ஸர்வகாலமும்
தோறு } இடைவிடாமல்
ஓவாது

வாழிய	} 'வாழ்ந்திகெ' என்று நாம் சொல்லி வணங்கும்படியாக	இசையும்	} (பாக்கியம்) வாய்க்குமோ?
என்று யாம்		கொல்	
தொழ			

***—[ஊழிதோறாழி.] கீழ்ப்பாட்டில் “தனிமாத் தெய்வத் தடியவர்க்கினி நாமாளாகவே இசையுங் கொல்” என்று பாகவத சேஷத்வம் நமக்குக் கிடைக்குமா? என்று மனோரதித்தார்; பாகவதர்களை அதுவர்த்தித்துப் பார்த்தார்; அவர்கள் எப்போதும் “பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரத்தாண்டு...உன் சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு” என்று எம்பெருமான் திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தார்கள்; அதைப்பார்த்து ‘இவர்களுடைய காலசேஷமேயன்றோ நமக்கு உத்தேசம்; இவர்களோ இடைவிடாது எம்பெருமான் திருவடிகளுக்கு மங்களாசாஸனமே பண்ணிக்கொண்டிருப்பார்கள்; இது மிகஅழகாயிராநின்றது; இப்படிப்பட்ட போது போக்கு நமக்கும் கிடைக்குமாகில் நலமாயிருக்குமே!’ என்று கொண்டு, அப்படிப்பட்ட பாக்கியம்வாய்க்குமா என்கிறார் இதில்.

யாவகையுலகமும் என்று தொடங்கி மாயக்கடவுள் என்னுமளவும் எம்பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசுகிறார். * “பன்மைப் படர் பொருளாதுமில்பாழ் நெடுங்காலத்து, நன்மைப்புனல் பண்ணி நான்முகனைப்பண்ணித் தன்னுள்ளே, தொன்மமயக்கிய தோற்றிய சூழல்கள் சிந்தித்தே” என்ற பாசரம் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தகும். சேதநவர்க்கங்களிலும் அசேதநவர்க்கங்களிலும் ஒன்றுமில்லாதபடி மஹாப்ரளயங் கோத்தகாலத்தில், தேவமநுஷ்யாதி ரூபத்தாலே எண்ணிறந்தவைகளாய் அசித்தோடே கலசிக்கிடப்பவைகளான ஜீவவஸ்துக்களுக்கெல்லாம் தானே காரணமாயிருப்பவன் எம்பெருமான்.

தனிவித்து ஒரு தானுகி = தான் ஒரு தனிவித்தாகி என்று அரவயிப்பது. வித்தாகி என்னுமல் ஒருவித்தாகி என்னுமல் ஒரு தனிவித்தாகி என்றதனால் - நிமித்தகாரணம் ஸஹகாரிகாரணம் உபாதானகாரணம் என்கிற மூவகைக் காரணங்களும் எம்பெரு

மான் தானேயாகிறான் என்று தெரிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. உலகில், குடம் துணி முதலிய வஸ்துக்கள் ஜனிக்கவேனுமானால் மேற் சொன்ன முக்காரணங்களும் அமையவேண்டும்; பாளைக்கு மண் உபாதானகாரணமென்றும், சக்கரம் தடி தண்ணீர் முதலியவை ஸஹகாரிகாரணமென்றும், குயவன், காலம், அத்ருஷ்டம் முதலியன நிமித்தகாரணமென்றும் சொல்லப்படும். கார்யவஸ்துக்களுக்கெல்லாம் இப்படிப்பட்ட காரணங்கள் இருந்தாகவேண்டுமானால் பிரபஞ்சமாகிற காரியத்திற்கு எது உபாதானகாரணம்? எது ஸஹகாரிகாரணம்? எது நிமித்தகாரணம்? என்று கேள்வி பிறக்குமே; எம்பெருமானாளுனே மூவகைக் காரணமுமாகிறுனென்பது வேதாந்திகளின் கொள்கை. இஃது இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்.

மேல்வரும் என்பதற்கு, கீழே கழிந்த என்று பொருள் கொள்ளுதல் விபரீதலக்ஷணையினாலென்க. இங்கு வியாக்யான ஸ்ரீஸூக்தி :—“மேலென்றது பண்டென்றபடி; வருமென்றது போன வென்றபடி.”

அரும்பெறல் என்றது நிர்ஹேதுகத்வத்தைக் காட்டும். இப்படிப்பட்ட விலக்ஷணமானதொரு காரணவஸ்துவானது ஸம்ஸாரிகளிடத்திலுள்ள கிருபையினால் தானாகவே வந்து முகங்காட்டிக் காரியம் செய்ததென்கை. அன்றி, ஒருவருடைய முயற்சியால் பெறமுடியாதது.

அத்வாரகஸ்ருஷ்டியென்றும் ஸத்வாரகஸ்ருஷ்டியென்றும் ஸ்ருஷ்டி இருவகைப்படும். எம்பெருமான் தானே நேராக ஸ்ருஷ்டிப்பது அத்வாரகஸ்ருஷ்டியாம்; ஒருவன் மூலமாக ஸ்ருஷ்டிப்பது ஸத்வாரக ஸ்ருஷ்டியாம். அண்டஸ்ருஷ்டி வரையில் தானே ஸ்ருஷ்டிப்பதாதலால் அது அத்வாரகஸ்ருஷ்டி. இவ்வருகுள்ளவற்றை நான்முகன் மூலமாக ஸ்ருஷ்டிக்கிறான்கையாலே இவற்றின் ஸ்ருஷ்டி ஸத்வாரகஸ்ருஷ்டி. இதைச் சொல்லுகிறார் மேல் தேய்வநான்முகக்கோழமுளையீன்று என்று. கப்பும் கிளையும் காயும் கனியும் முளையினின்று உண்டாகிறபடியால் நான்முகன்

இங்கு ஒரு முனையாகக் கூறப்பட்டான். கோழுமுளை என்றது சிறந்த அங்குரம் என்றபடி. இப்பாலுள்ள கார்யவர்க்கங்களையெல்லாம் உண்டாக்குகைக்குப் பாங்கான யோக்யதையை யுடையவன் பிரமன் என்றவாறு.

“நான் முகனை நாராயணன் படைத்தான், நான் முகனுந் தான் முகமாய்ச் சங்கரனைத்தான் படைத்தான்” என்றபடி பிரமன் முதன்முதலாக சிவனைப் படைத்தனனாதலால் முக்கணீசனோடு என்றும், பிறகு அடைவே பல தேவதைகளையும் ஸ்ருஷ்டித்தனனாதலால் தேவுபலநுதலி என்றும் அருளிச்செய்தார். ஆக, ஸத்வராகஸ்ருஷ்டியாலே உண்டாக்கின ஸகலவஸ்துக்களுக்கும் மூலகந்தம் திருநாபியாகையாலே மூவுலகம்விளைத்தவந்தி என்றார். இப்படிப்பட்ட திருவுந்தியையுடைய மாயக்கடவுளுண்டு—ஆச்சரியமான ஞானசக்திகளையுடையனான ஸர்வேச்வரன், அவனுடைய திருவடிகளை, ஊழிதோறாழி யோவாது வாழியவென்று யாந்தொழி விசையுங்கொல்.

அந்தத்திருவடிகளைச் சரமப்படுத்திக் காரியங்கொண்டவர்களைப்போலே நாமும் ஆகாமல் அவற்றுக்குப் பல்லாண்டுபாடப் பெறவேணும். வாழிய—வியங்கோள்வினைமுற்று. ... (ச.)

மாமுத லடிப்போதோன்று கவிழ்த்தலர்த்தி *
 மண்முழுதுமகப்படுத்து - * ஒண்கடரடிப்போ
 தோன்று விண்சேலீஇ * நான்முகப் புத்தேள்
 நாடு வியந்துவப்ப * வானவர் முறைமுறை
 வழிபட நிறீ இ * தாமரைக்காடு
 மலர்க்கண்ணோடு கனிவாயுடையது
 மாய் * இருநாயிருயிரம் மலர்ந்தன்ன *
 கற்பகக்காவு பற்பலவன்ன *
 முடிதோ ளாயிரம் தழைத்த*
 நெடியோய்க்கல்லது மடியதோ வுலகே.

(ரு)

மா முதல்	{ (உலகத்துக் கெல்லாம்)	விண் செலீஇ	{ ஆகாசத்திலே நிறீஇ	{ செலுத்தி நிறுத்தி
அடி போது	{ மூலாதாரமாகிய	தாமரை	{ தாமரைக்காடு மலர்ந்	
ஒன்று	{ திருவடிகளில் ஒன்றை	காடு மலர்	{ தாம் போலிருக்கிற	
		கண்ணெடு	{ திருக்கண்களையும்	
கவிழ்த்து	{ நிலமட்டமாகப்		{ கொவ்வைக் கனி	
அலர்த்தி	{ பரப்பி	கனி வாய்	{ போன்ற	
மண் முழுதும்	{ பூமியை யெல்லாம்		{ திரு அதரத்தையும்	
		உடையதும்	{ உடையவனாயும்	
அகப்படுத்து	{ அத்திருவடிக் குள்ளடக்கி ஸ்வாதீனப்படுத்தி திக்கொண்டும்	இரு நாயிறு	{ பெரிய ஆயிரம்	
		ஆயிரம்	{ ஸூர்யர்கள் சேர்ந்து	
ஒண் சுடர்	{ அழகிய தேஜஸ்ஸு	மலர்ந்தன்ன	{ உதித்தாற்போன்ற	
அடி போது	{ நிறைந்த மற்	முடி	{ திருவபிஷேகத்தை	
ஒன்று	{ ரெரு திருவடிக் தாமரையை	பல் பல	{ யுடையனாயும்	
		கற்பகம்	{ பலவகைப்பட்ட	
நான்முகன்	{ பிரமதேவனுடைய	காவு அன்ன	{ கற்பகச் சோலைகள்	
புத்தேள் நாடு	{ உலகமானது		{ போலே	
		தோள்	{ ஆயிரம்	
வியந்து	{ ஆச்சரியமும்	ஆயிரம்	{ திருத்தோள்கள்	
உவப்ப	{ ஸந்தோஷமும் அடையும் படியாகவும்	தழைத்த	{ பீணத்திருக்கப் பெற்றவனாயுமுள்ள	
		நெடி	{ பரம புருஷனை	
வானவர்	{ மற்றுமுள்ள	யோய்க்கு	{ உனக்குத்தவிர	
	{ தேவர்கள்	அல்லதும்	{ (வேறு யார்க்கேனும்)	
முறை முறை	{ சாஸ்திரவிதிப்படி			
வழி பட	{ ஆராதிக்கும்படி யாகவும்	உலகு	{ இவ்வுலகம் அடிமைப்	
		அடியதோ	{ படக்கூடியதோ?	

***—[மாமுதல்] எம்பெருமான் உலகமளந்த சரிதையை அநுஸந்தித்து, 'இப்படியும் ஒரு ஸௌலப்யமும் ஸௌசீல்யமும் உண்டாவதே!' என்று ஈடுபட்டு, ஆச்சரிதர்க்காகத் தன்னை அழிய மாறிக் காரியஞ்செய்கிற மஹோபகாரகனாகிய பரமபுருஷனுக் கன்றி வேறுபாருக்கு இவ்வுலகம் அடிமைப்பட முடியும்? எல்லார் தலையிலும் திருவடிகளைப் பரப்பின தெய்வத்தை நோக்கி "அன்றிவ்வுலகமளந்தாய் அடிபோற்றி" என்று மங்களா சாஸநம் பண்ணுகை ஏற்குமேயன்றி அவன் திருவடிகளின் கீழ்

துகையுண்ட சிலரை நோக்கி 'ஐய விஜயீபவ' என்னக்கூடுமோ வென்கிறார்.

உலகளந்த வரலாறு வருமாறு:— ப்ரஹ்மாதன் தனக்கு வயது சென்றபிறகு தன்னுடைய பகவத்தியானத்திற்கு இடையூறாயிருக்கிற ராஜ்ய பரிபாலனத்தைத் தனது பெளத்திரனாகிய பஸ்யினிடத்தில் ஒப்புவித்துத் தான் தவஞ்செய்யப்போவதாகக் கருதி அந்த மாவலிபை ஒரு நாள் ஏகாந்தத்தில் அழைத்து 'நான் வெகுகாலம் அரசாண்டு வந்தேன்; என்காலத்தில் ஒருவரும் அதர்மம் செய்யாதபடி நோக்கி வந்தேன்; ஸ்ரீவிஷ்ணுவே முழு முதற்கடவுள் என்கிற வலித்தாந்தத்தை நான் உலகிற் பரவச் செய்து அனைவரையும் விஷ்ணுபக்தர்களாக்கி வந்தேன். இப்போது நான் கிழவனாய் விட்டபடியால் விதிப்படி தவஞ் செய்பப் போகின்றேன்; விஷ்ணுத்வேஷியாய் மாண்டுபோன உன் தந்தையை [விரோசனன்] ப் போலல்லாமல் நீ பரமவிஷ்ணு பக்தனாயிருந்து ராஜ்யமாளக்கடவை' என்று நன்மதிகூறிப் பட்டங்கட்டித் தான் இமயமலையேறித் தவஞ்செய்யச்சென்றான்.

பிறகு மாவலி அப்படியே சிலநாள் அரசாண்டிவந்து ஒரு நாள் மந்திரிகளை அழைத்து 'நான் சில நன்மைகளையடையத் தவஞ் செய்யச்செல்ல விரும்புகிறேன்; நான் மீண்டு வருமளவும் இந்த ராஜ்யத்தில் விஷ்ணுபக்தி வழுவாதபடி நோக்கி வாருங்கள்' என்று கட்டளையிட்டுத் தான் இமயமலையருகில போய் நான்முகக் கடவுளை நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில் பிரமன் ப்ரஸந்நனாய் வந்து காட்சிதந்து 'வரம்வேண்டிக்கொள்' என, 'ஸ்வாமிந்! எனக்கு என் பாட்டனாருபதேசித்த விஷ்ணுபக்தியும் தருமசிந்தையும் ஸத்யமும் எப்போதும் வழுவாதிருக்க வேணும்' என்றும் 'மூவுலகத்தையும் நான் வென்று வாழவேணும்' என்றும் இவை முதலான சிலவரங்களை வேண்டிப் பெற்றுக் கொண்ட மாவலி தனது ராஜதானியாகிய சோணிதபுரத்திற்கு வந்து சுக்கிராசாரியர் முதலிய ஆப்தர்களுடன் தான் பெற்ற வரங்களைச் சொல்லி அவர்களுடன் கூட மகிழ்ச்சியடைந்து ராஜ்யத்தைச் செங்கோல் செலுத்திக்கொண்டு வந்து பலபல யாகங்களையும்

மற்றும் பலவிதமான தான தருமங்களையும் செய்துகொண்டு சக்கிராசாரியரையும் ப்ரஸந்நராக்கி, தான் ஸகல லோகங்களையும் வெல்லத்தக்க வீறுடையனும்படி அவரிடத்திலும் ஆசீர்வாதம் பெற்று அதனால் செருக்குற்று ஒருவரையும் மதியாமல் திரிந்து கொண்டிருந்தான்.

சிலநாள் கழிந்தபின் ஸ்வர்க்கலோகத்தையும் வென்று ஆள வேண்டுமெனக் கருதி சக்கிராசாரியரை யழைத்து 'நீர் ப்ருஹஸ்பதியிடஞ் சென்றுநான் சொன்னதாகச் சொல்லும்; அதாவது— ஓ ப்ருஹஸ்பதீ! உமக்கு இந்திரனைப்போல் நானுமொரு சிஷ்யனே; எங்கள் குலத்தில் ஹிரண்பகசிபு ஆண்டுவந்த ஸ்வர்க்கலோகத்தைப் பின்பு ஒருவரும் ஆளத்தக்க பலசாலிகளாகப் பிறவாமையால் இந்திரன் பிடித்துக்கொண்டான்; இப்போது அதனை ஆளுகைக்கு எனக்கு வல்லமையுண்டு; ஆகையால் இப்போது அதை எனக்கு விட்டுவிடவேண்டியது; இல்லையாகில் போர் செய்யவேண்டியது; இதற்கு இந்திரன் என்னசொல்லுகிறானோ அதை உணர்ந்து சொல்லும்' என்று சொல்லியனுப்பினான். சக்கிரனால் இதுகேட்ட ப்ருஹஸ்பதியும் இந்திரனோடு ஆலோசித்து ஒருமாதத்திற்குள் விடையளிப்பதாகச் சொல்லி சக்கிரனை அனுப்பிவிட்டார். பிறகு இந்திரன் ஒன்றுந்தோன்றாமல் ப்ருஹஸ்பதியையுங் கூட்டிக்கொண்டு பிரமனிடஞ் சென்று செய்தியைச் சொல்ல, அதுகேட்ட நான்முகன் 'வரங்கொடுப்பதற்கு மாத்திரமே எனக்கு அதிகாரமுளது; கொடுத்த வரத்தினால் கெடுதி நேரிடுங்காலத்தில் வேறொரு உபாயத்தினால் அதை மாற்ற எனக்கு வல்லமை இல்லை' என்ன, பிறகு சிவனிடஞ் சென்றுமுறையிட, அச்சிவபிரானும் 'பிரமன் தந்த வரத்தை நான் அழிக்க வல்லேனல்லேன்; விஷ்ணுவிடஞ் சென்று முறையிடுதல் நன்று' என்று சொல்லிவிட, அவர்கள் விஷ்ணு பக்கலில் வந்து சொல்லிக்கொள்ள, 'அதற்கு விஷ்ணு 'ஓ ப்ருஹஸ்பதே! மாவலி எனக்குச் சிறந்த பக்தன், மிக்க தருமசிந்தையுள்ளவன், திடீரென்று அவனை நான் ஒன்றுஞ் செய்யலாகாது; தக்க உபாயத்தை நீங்களே ஆராய்ந்து சிறிதுகாலங் கழியுங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தார்.

முன்பு சக்கிரனிடம் ப்ருஹஸ்பதி சொல்லியிருந்த ஒரு மாத அவதிகடந்துவிட, ஸ்வர்க்கலோகத்தினின்றும் ஒரு ஸமாசாரமும் வரக்காணாமையால் மாவலி தன் படைகளை யெடுத்துவிட்டு ஜய பேரி முழங்கப்புறப்பட்டு இந்திரனோடு போர் புரிவதென்று ஸ்வர்க்கஞ்சென்று அங்கு ஒருவரையுங் காணாமல் அங்குள்ள சிங்காசனத்தின்மீது தான் ஏறி வீற்றிருந்து இந்திரனைப்போல் மூன்று உலகங்களையும் ஆண்டுவந்தான். அப்போது மூன்றுலகங்களிலுமுள்ள ஸகல பிராணிகளும் விஷ்ணுபக்தராயினர். தருமம் குறையற நடைபெற்று வந்தது. ஒருநாள் ப்ருஹஸ்பதி மாவலியிடம் வந்து 'அரசனே! நீர் சக்கிரனை வைத்துக்கொண்டு அரசுபுரியும்; நான் தவஞ்செய்யப் போகிறேன்' என்ன, அதற்கு மாவலி 'இந்திரனை வருபவர்கட்கெல்லாம் உம்மைப் புரோஹிதராக ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு நியமித்திருக்கிறாராகையால் இவ்விடம்விட்டு நீர் போகலாகாது' என்ன, அதற்கு அவர் 'நூறு அச்வமேதயாகஞ் செய்துளவனொருவன் இந்திரபட்டத்திற்கு வருகிறானே அவனுக்கு நான் புரோஹிதனும்படி விஷ்ணு நியமனமேயன்றி, கிரஹமாக இருந்த இந்திரனை அச்சமுறுத்தித் துரத்திவிட்டு இந்த ஸ்தானத்திற்கு அநீதியாக வந்திருக்கிற உமக்கு நான் புரோஹிதனாகமாட்டேன்' என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டுக் கச்யபருடைய ஆச்ரமத்திற்கு வந்து அவருடைய தருமபத்தினியாகிய அதிதி தேவியிடத்தில் இந்திரனுடைய துக்கச் செய்திகளை யுரைக்க, அவள் கேட்டுமனம்பொருமல் அழுதுகொண்டு தன்புத்திரனாகிய இந்திரனுக்கு நன்மைகள் உண்டாகும்படி விஷ்ணுவிடம் பிரார்த்திக்க விரும்பி பகவானைத் துதித்துக்கொண்டிருக்கையில் ப்ராஸந்ரான ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணு அதிதியின் முன்னே வந்து ஸேவைஸாதித்து அவளுடைய கோரிக்கையை அறிந்துகொண்டு 'அம்மா! நான் உனக்குப் பிள்ளையாகப்பிறந்து இந்திரனுடைய துயரத்தைப் போக்குகிறேன்' என்று சோதிவாய் திறந்து அருளிச்செய்து மறைந்துவிட்டார்.

பிறகு சிறிது காலங்கழிந்தபின் அதிதி கர்ப்பந்தரித்து வாமனனைப் பெற்றனள். கச்யபர் அப்புதல்வனுக்கு ப்ராஹ்மணஸம்ஸ்

காரங்களை பெல்லாம் கிரமமாகச் செய்வித்தார். வாமனனும் தபஸ்வியாக இருந்துவந்தான். அக்காலத்தில் மாவலி நர்மதாந்தியின் கரையில் வைஷ்ணவயாகஞ் செய்யமுயன்று யாகத்தை நடத்திக் கொண்டிருக்கையில் இவ்வாமனன் ‘இந்திரனுக்கு நாம் உதவிசெய்ய இதுவே தக்க ஸமயம்’ என்றெண்ணி அங்கிருந்து புறப்பட்டு மாவலியின் யாகசாலைக்குச் சென்றார். பரமவிலக்ஷணமான திருக்கோலத்தைக்கண்ட மாவலி பெருமகிழ்ச்சிகொண்டு வாமனனை உபசாரபூர்வமாக ஆஸனத்தில் இருத்தி வந்தகாரியத்தை விரயத்துடன் விசாரிக்க, வாமனன் ‘ஓ மன்னவனே! நான் தவஞ் செய்ய விரும்புகிறேன்; பிறருடைய நிலத்திலிருந்து தவஞ் செய்தால் பயனில்லையாகையால் எனக்கு அறுதியாக என் காலால் மூவடிமண் தரவேண்டும்’ என்ன, அது கொடுப்பதற்கு அவன் இசைந்தவுடனே திரிவிக்கிரமனாக ஆகாயத்தை அளாவி வளர்ந்து ஓடியால் பூலோகத்தையும் மற்றோடியால் மேலுலகத்தையும் அளந்து மூன்றாமடிக்காக அவன் இசைவின்படியே அவன் முடியிற்காலைவைத்து அவனைப் பாதாளத்திலழுத்தி அடக்கினன்— என்பதாம்.

மாமுதல் என்பதைத் திருவடிக்கு விசேஷணமாக்கி உரைப்பதன்றி அண்மை விளியாகக் கொண்டு, உலகங்கட்கெல்லாம் ஆதி காரணனான எம்பெருமானே! என்று ஸம்போதநமாக உரைத்தலும் ஓக்கும். போது—புஷ்பம்; அதாவது தாமரைப்பூ. அடிப்போது—பாதாரவிந்தம். அதைக் கவிழ்த்துப் பரப்பிப் பூமண்டலம் முழுவதையும் ஸ்வாதீரப்படுத்திக்கொண்டானயிற்று.

சேலீஇ—செலுத்தி; சொல்லிசையள்பெடை. “வானவர் முறை முறை வழிபட நேரீஇ” என்றே பெரும்பாலும் ஒதுகின்றனர். நிரீஇ என்றபாடமும், நிறுத்தி என்று அதற்குப் பொருளும் அஸ்மதாசார்யர் அருளிச்செய்தது. நேரீஇ என்ற பாடமும் பொருந்தும்; வியாக்கியானத்திற்கும் இணங்கும். வானவர்—தேவர்கள், நேரீஇ—நல்வழிப்பட்டு, முறைமுறை—சாஸ்திர விதிப்படி, வழிபட—ஆரதிக்கும்படியாக என்று பொருளாகக் கடவது. நேரீஇ—இறந்தகால வினையெச்சம். நெறி—பகுதி;

இ—இறந்தகால வினையெச்ச விருதி; இகரம் ஈகாரமானதும் அளபெடுத்ததும் நீட்டலும் விகாரம். நான்முகப்புத்தேள்=புத்தேள் என்று தெய்வத்திற்குப் பெயர்; நான்முகன் + புத்தேள், நான்முகப் புத்தேள்; பிரமதேவன் என்றபடி. அவனுடைய நாடு வியந்து உவப்ப என்றது—அவனுடைய நாட்டிலே உள்ளவர்கள் ‘தாமரை போல் பரமபோக்யமான ஒரு திருவடி இங்கே வந்து ஸேவை ஸாதிப்பதே!’ என்று ஆச்சரியமும் ஸந்தோஷமும் அடைய என்றபடி.

தாமரைக்காடு என்று தொடங்கி உலகளந்த பெருமானுடைய சில அவயவங்களையும் திருவபிஷேகத்தையும் வருணிக்கிறது. இப்படி விலகண்ணான பரம்பருஷனுக்குத் தவிர மற்று யார்க்கேனும் அடிமைப்பட உரியதோ இவ்வுலகம்?.

நெடியோன் என்பதன் முன்னிலை நெடியோய் என்பது (ரு.)

ஒஹ உலகினதியல்வே * ஈன்றோளிருக்க
மணைநீராட்டி * படைத்திடந்துண்மேழ்ந்
தளந்து * தேர்ந்துலகளிக்கும் முதற்பேரும்
கடவுள் நிற்ப * புடைப்பல தானறி
தெய்வம் பேணுதல் * தனது
புல்லறிவாண்மை பொருந்தக்காட்டி *
கோல்வனமுதலா வல்லன முயலும் *
இனையசெய்கை யின்புதுன்பளி *
தோன்மாமாயப் பிறவியுள் நீங்கா *
பன்மா மாயத்தழுந்துமா நளிர்ந்தே.

(சு)

உலகு
படைத்து

லோகங்களை
ஸ்ருஷ்டித்தும்

இடந்து

{ ஒருகால் வராஹா உண்டு
வதாரத்தில்)
உத்தரித்தும்

{ (மற்றொருகால் பிர
ளயம்வந்தபோது)
வயிற்றிலே
வைத்து நோக்கி
யும்

உமிழ்ந்து	{ பிறகு வெளிப்படுத்தியும்	பொருந்த காட்டி	{ விளங்கக் காட்டிக் கொண்டு
அளந்து	{ (பின்னுமொருகால் த்ரிவிக்ரமனாய்) ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டும்	நன்றோள் இருக்க மனை நீராட்டி	{ பெற்ற தாய்க்கு ஒரு உபசாரமும் பண்ணாதே விட்டிட்டு அறிவற்றதொரு மனைக்கட்டைக்கு உபசாரம் பண்ணுவது போல்—,
தோந்து	{ இப்படியாகவே இன்னும் பல ரக்ஷண வழிகளைச் சிந்தித்துக் கொண்டு	கொல்வன முதலா	{ ஆடு பலிகொடுத்தல் கோழி பலி கொடுத்தலாகிற ஜீவஜிம்மை முதலான
அளிக்கும்	{ (முக்காலங்களிலும்) ரக்ஷித்துக்கொண்டேயிருக்கின்ற	அல்லன முயலும்	{ தப்புக்காரியங்களைச் செய்ய நினைக்கையாகிற
முதல் பெரு கடவுள் நிற்ப	{ ஸர்வகாரணனும் பராத்தரனுமான ஸ்ரீமந்நாராயணன் எழுந்தருளியிருக்கவும் (அவனை ஆசிரயித்து உஜ்ஜீவிக்க மாட்டாமல்)	இனைய செய்கை	{ இப்படிப்பட்ட காரியங்களாயிரா நின்றன;
புடை	{ எதோ பொரு மூலையில் சொல்லப்பட்டும்	அளி	{ (அந்த கூடாததெய்வங்களின்) ப்ரஸாதமோ
தான் அறி	{ தான்தோன்றித் தனமாக அறிந்து கொள்ளக் கூடியவும்	இன்பு துன்பு	{ ஸுகமென்று பேர் மாத்ரிமான துக்கம்; (அதாவது என்னெனில்);
பல	{ பலவகைப்பட்டு மிருக்கிற	தொல் மா மாயம்	{ அநாதியாய் மஹத்தாய் ஆச்சரியமான
தெய்வம் பேணுதல் தனது	{ தேவதைகளை ஆராதிப்பது, தன்னுடைய	பிறவியுள்	{ ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும்
புல் அறிவாண்மை	{ நீசபுத்தியை	நீங்கா	{ ஒருநாளும் நீங்குதலின்றிக்கே

பல் மா மாயத்து	{ பலவகைப்பட்ட வ்யாமோஹ ஜநகங்களான சப்தாதிவிஷயங்க ளிலே	ஒஹ உலகினது இயல்வு	{ இப்படிப்பட்ட லோகஸ்வபாவம் என்ன பரிதாபம் ஐயோ! (என்கி றார்.)
நளிர்த்து அழுந்தும் ஆ	{ ஆடி அழுந்திக் கிடப்பதும்;		

* * *—“முடிதோளாயிரந்தழைத்த நெடியோய்க்கல்லது மடியதோவுலகே” என்று கீழ்ப்பாட்டிலருளிச் செய்த ஆழ்வார்தம்முடைய கொள்கைப்படியே உலகமனைத்தும் எம்பெருமானை வணங்கி வழிபட்டு உஜ்ஜீவிக்கின்றதா என்று ஆராய்ந்துபார்த்தார். கூடாத்தரபலன்களை விரும்பி கூடாத்தேவதைகளை ஆராதிக்கின்ற கூடாத்தரஜனங்களை மிகுதியாகக் காணப்பட்டன; பரிதாபம் பொறுக்கமாட்டாமல் ஐயோ! ஐயோ!! இப்படியும் உலகம்பாழாய்ப் போவதே! என்று வயிற்றிலும் தலையிலும் அடித்துக்கொள்ளுகிறார்—ஓ ஓ என்று கதறுகிறார். இப்படி இவர் ஓ ஓ என்று கதறுகிற கதறல் எவ்வளவு தூரம் கேட்குமென்னில், இவர்தாம் கீழ்ப்பாட்டில் பேசின மேலுலகளந்த திருவடி எவ்வளவுதூரம் சென்றதோ, அவ்வளவினும் மேலாகவே சென்று ஒலிக்குமென்று கொள்ளீர்.

இவ்வுலகின் ஸ்வபாவத்தை நாம் என்ன சொல்லுவோம்! இவ்வுலகம் செய்கிற காரியம் என்னவென்றால், நன்றி கெட்ட காரியஞ்செய்யாநின்றது. பிள்ளைபைப் பெறுவதற்கு முன்பு பலவகைக் கஷ்டங்கள்பட்டும் பெற்றபின்பும் குறையற ஸம்ரக்ஷிப்பதற்காக எத்தனையோ வருத்தங்கள்பட்டும் நன்மையே செய்துபோருகிற மாதாவுக்குப் பலவகை உபசாரங்கள் செய்யவேண்டியது ப்ராப்தமாயிருக்க அவளைத் திரஸ்கரித்துவிட்டு உபயோகமற்ற வொரு மனைக்கட்டையை ஆதரித்து அதற்குக் கொண்டாட்டங்கள் செய்வாரைப்போலே இவ்வுலகத்தவர்கள் பலவகை உபகாரங்களும் செய்து போருகிற எம்பெருமானை அநாதரித்துவிட்டு ஒரு நன்றியும் செய்யமாட்டாத அசேதநப்ராயங்களான புதுத்தெய்வங்

களைக் கொண்டாடுகின்றார்களே! இது விவேகமிருந்து செய்கிற காரியமோ? அறிவு உள்ளவர்கள் இப்படியுஞ் செய்வார்களோ? எம்பெருமான் இவ்வுலகுக்குச் செய்த உபகாரங்களை இன்று நான் புதிதாகச் சொல்லவேண்டுமோ? இறகு ஒடிந்த பக்ஷிகளைப் போலே கரண களேபரங்களை யிழந்துகிடந்த இவ்வாத்துமாக் களைக் கரண களேபரங்களோடே கூட்டினதும், ஹிரண்யாக்ஷன் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டுபோன இந்நிலவுலகத்தை மஹா வராஹமாகி மீட்டுக் கொண்டந்ததும், இவ்வுலகமெல்லாம் பிரளயப் பெருங்கடலில் நசித்துப்போக நேரந்தகாலத்துத் திருவயிற் றிலே வைத்து ஸம்ரக்ஷித்ததும், பிரளயங்கழிந்தவாறே பழையபடி வெளியிட்டதும், மாவலியிடத்து நீரேற்றுப் பெற்றுத் தாளின்கீழ் ஆட்படுத்திக்கொண்டதும் முதலான உபகாரங்கள் சொல்லி முடி யுமோ? இப்படிப்பட்ட உபகாரங்கள் இன்னும் எத்தனையோ செய் வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றியிருப்பவனன்றோ திருமால். அவனைத் தவிரவேறொரு முழுமுதற்கடவுள் இவ்வுலகுக்கு உண்டோ? நன்றி யறிவுள்ளவர்கள் அப்பெருமானுக்கன்றோ பணிவிடைகள் செய்ய ப்ராப்தம்; அவனுக்குச் செய்யாததோடு ஒருநன்றியுஞ்செய்ய மாட்டாத தேவதாந்தரங்களுக்குப்போய்ப் பணிவிடை செய்கிற இவ்வுலகின் அவிவேகத்தை என்ன சொல்லுவோம்? அந்த தேவ தாந்தரங்களுக்கு இவர்கள் செய்கிற ஆராதனம் என்ன வென்றால் ஆட்டை வெட்டிப் பலியிடுவதும் கோழியைக் கொன்று நைவேத் யஞ்செய்வதும் இவை போல்வன ஜீவஹிம்ஸைச் செயல்களேயாம். இதற்குப்பலகை அந்த தேவதைகள் கொடுப்பது என்னவென்றால், இந்த ஸம்ஸாரத்திலேயே தரைப்பட்டு அழுந்தி உழல்வதற்கு உறுப்பான ஆபாஸ ஸுகங்களேயாம். உண்மையில் இவை ஸுகங் களல்ல; துக்கமேயாம். இப்படிப்பட்ட துக்கங்களைப்பெற விரும்பி இவ்வுலகம் ப்ராப்த தேவதையைவிட்டு தேவதாந்தர பஜனம் பண் ணித் திரிகின்றதே! அநியாயமாய் அநர்த்தப்பட்டுப்போகின்றதே! இதனில் மிக்க பரிதாபமுண்டோ? என்றாரயிற்று.

என்றோளிருக்க மணீரூட்டி = “பேயிருக்கு நெடுவெள்ளம் பெருவிகம்பின் மீதோடிப் பெருகுதாலம், தாயிருக்கும் வண்ணமே உம்மைத் தன்வயிற்றிருத்தி உய்யக்கொண்டான், பேயிருக்க மற்

நிங்கோர் புதுத்தெய்வங் கொண்டாடுந் தொண்டிர், * பெற்ற தாயிருக்க மனை வெந்நீராட்டுதிரோ மாட்டாத தகவற்றீரே” என்ற திருமங்கையாழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியும் இதனையடியொற்றியதே. மனைநீராட்டி = மனை என்றது அசேதநவஸ்துக்களையெல்லாம் சொன்னபடி. நீராட்டி என்றது உபசாரங்கள் பலவற்றையுஞ் சொன்னபடி. ‘மனைநீராட்டுமா போலே’ என்று சொல்ல வேண்டுமிடத்து (அவாய் நிலையாக) உவமையை உள்ளடக்கி மனைநீராட்டி என்றே சொன்னதன் கருத்து யாதெனில்; தேவதாந்தரபஜனம் பண்ணுவதோடு மனைநீராட்டுவதோடு ஒரு வாசியில்லை; இதுதான் அது, அதுதான் இது என்று இரண்டுக்குமுள்ள அபேதத்தைக் காட்டினபடியாம்.

மாதர்கள் ப்ரஸவித்தவுடனே பெற்ற அத் தாயையும் பிறந்த சிசுவையும் ஸ்நானஞ் செய்வித்தல் மலைராட்டுவழக்கமாக வெகு முற்காலத்தில் இருந்ததாம். ப்ரஸவித்தவுடனே தாயை நீராட்டுவது பலவகைக் கஷ்டங்களுக்குக் காரணமாவதால் அத் தாய்க்குப் பதிலாக ஒரு மனைக்கட்டையை ஸ்நானஞ்செய்விப்பது இடைக்காலத்துவழக்கமாக இற்றைக்கும் நடந்து வருகின்றதாம். அதனைத் திருவுள்ளம்பற்றி இங்கு ஆழ்வார் இப்படி அருளிச்செய்தார் என்று சிலர் சொல்லுவர்.

புடைப்பலதானறிதேய்வம் பேணுதல் = புடை என்றது ஏதோ வொரு பக்கம் என்றபடி. வேதத்தில் ஏதோ ஒரு மூலையில் சிவன் என்றும் ருத்ரன் என்றும் ஹிரண்யகர்ப்பன் என்றும் சில பதங்கள் கிடந்தால் அவற்றின் ப்ரகரணத்தையும் பொருளையும் தெரிந்து கொள்ளாது அந்த தேவதைக்குப் பரத்துவஞ் சொல்லியிருப்பதாகக் கொள்வார்களே சிலர்; அதைச் சொல்லுகிறது. ஆனது பற்றியே தானறிதேய்வம் என்றுஞ் சொல்லப்பட்டது. புத்ரகாமனுக்கு ஒரு தெய்வம், ஐச்வரிய காமனுக்கு ஒரு தெய்வம், ஆரோக்யகாமனுக்கு ஒரு தெய்வம் என்றிப்படி அவரவர்கள் பற்றும் தெய்வங்கள் பலபலவாயிருப்பதுபற்றிப் பலதேய்வம்பேணுதல் என்றார்.

தனது என்பது ‘தனது’ என்று நீட்டல்விகாரம் பெற்றுக் கிடக்கிறது. ‘புல்லறிவாளன்’ என்று விவேகமற்றவனைச் சொல்லு

கிறது ; புல்லறிவாண்மையாவது அவிவேகம். கோல்வனமுதலா அல்லன=இவ்வாழ்வார்தாமே திருவாய்மொழியில் “தீர்ப்பாறையாமினி” என்ற திருவாய்மொழியில் “நீர் எதுவானுஞ் செய்து அங்கோர் கள்ளும் இறைச்சியுந்தாவேல்மின்” என்றும், “நீர் கருஞ்சோறும் மற்றைச் செஞ்சோறும் கள்ளிழைத் தென்பயன்” என்றும், “அணங்குக் கருமருந்தென்றங்கோர் ஆடுங் கள்ளும் பறாய்” என்றும், “ஏதம்பறைந்து அல்ல செய்து கள்ளுகலாய்த்தாய், கீதமுழவிட்டு நீரணங்காடுதல் கீழ்மையே” என்றும் அருளிச்செய்தவை இங்கு அதுஸந்திக்கத்தகும்.

இன்புதுன்பு அளி=அளிப்பது அளி; அதாவது கொடுக்கும் வஸ்து; தேவதாந்தரங்கள் தரும் பொருள் யாதெனில், இன்புதுன்பு=இன்பாவது ஸுகம், துன்பாவது துக்கம்; ஸுகமென்று ப்ரமிக்கக்கூடிய துக்கமென்றவாறு. ஸம்ஸாரத்தில் கிடைக்கும் ஸுகங்களெல்லாம் இப்படிப்பட்ட வையேயாம். பிள்ளை பெறுவது, செல்வம் பெறுவது என்னுமிவைமேலெழப்பார்க்கையில் ஸுகமாகத் தோற்றி, வரவரத் துன்பமாகவே முடிகின்றமையைப் பன்னியுரைக்குங்காற் பாரதமாம்.

தேவதாந்தரபஜனம்பண்ணுவது நித்ய ஸம்ஸாரியாயொழிவதற்கு க்ருஷிபண்ணுவதேயன்றி வேறில்லை யென்பதைக் கூறி முடிக்கிறார் தோன்மாமாயப் பிறவியுள்ளீங்காப் பன்மாமாயத் தழுந் துமா நளிரந்தே என்று. (சு.)

நளிர்மதிச் சடையனும் நான்முகக்கடவுளும்*

தளிரோளி யிமையவர் தலைவனும்முதலா *

யாவகையுலகமும் யாவருமகப்பட *

நிலகீர் தீகால் சுடரிரு விசம்பும் *

மலர்சுடர்பிறவும் சிறிதுடன் மயங்க *

ஒருபொருள்புறப்பாடின்றி முழுவது

மகப்படக் கரந்து - * ஓராலிலைச் சேர்ந்தவேம்

பெருமாமாயனையல்லது - *

ஒருமாதேய்வம் மற்றுடையமோ யாமே.

(எ.)

திருவாசிரியம் முற்றிற்று.

களிர் மதி சுடையனும்	{ குளிர்ந்த சந்திரனை ஜடையிலே புடைய சிவனும்	சிறிது	{ சிறியதான திருவ யிற்றின் ஒரு பக்கத்திலே
நான்முகன் கடவுளும்	{ பிரமதேவனும்	மயங்க ஒரு பொருள் புறப்பாடு இன்றி	{ கலசம்படியாக ஒரு வஸ்துவும் வெளிப்படாதபடி
தளிர் ஒளி இமையவர் தலைவனும் முதலா	{ தழைத்த ஒளிபொ ருந்திய தேவேந்தி ரனும் ஆகிய இவர்கள் முதலாக	முழுவதும் அகப்பட கரந்து	{ எல்லாப் பொருள் களையும் உள்ளேயிட்டு மறைத்து
யாவரும்	எல்லாப்பிராணிகளும்	ஒர் ஆல் இலை சேர்ந்த	{ அத்விதீயமான வொரு ஆலந்தளிர்நிலே பள்ளிகொண்ட
யாவகை உல கமும் அகப்பட	{ எல்லாவுலகமும் உட்பட,	எம் பெரு மா மாயனை அல்லது	{ எமக்கு ஸ்வாமியாய் மிகப்பெரிய ஆச்சரி யங்களை யுடைய ஞான ஸ்ரீமந்நாரா யணனைத்தவிர்த்து
நிலம் நீர் நீ கால் சுடர் இரு விசும்பும்	{ பூமி ஜலம் அக்நி வாயு, தேஜஸ்- ஸுக்களையுடைய மஹத்தான ஆகா சம் ஆகிய பஞ்ச பூதங்களும்	மற்று ஒரு மா தெய்வம் யாம் உடை யமோ	{ வேறொரு க்ஷுத்ரா தேவதையை நாம் சேவியாகக் கொள்ளு வோமோ?(கொள் ளமாட்டோம்.)
மலர் சுடர் பிறவும்	{ சந்திரன் ஸூர்யன் முதலிய மற்றும் சிறந்த தேஜஸ் பதார்த்தங்களும்		
உடன்	ஏககாலத்தில்		

* * *—ஸகல சேதநர்களும் ஸ்வரூபப்ராப்தசேஷியான எம் பெருமானை அடிபணிந்து அவனுக்கே வழுவினாவடிமைகள் செய்யப் ப்ராப்தமாயிருக்க அப்படி செய்யாதே தேவதாந்தரங்களை ஆசர யித்து ஸம்ஸாரத்தையே பூண்கட்டிக்கொள்ளுகிறார்களே! அந்தோ! இஃது என்ன அநர்த்தம்! என்று கீழ்ப்பாட்டில் கவலைப்பட்டார். ஒரு ஸம்ஸாரியாவது இவருடைய துயரத்தைப் பரிஹரிக்க முன் வராமற்போகவே, 'இப்பாழும் ஸம்ஸாரிகள் எக்கேடாவது கெட்ட மும்; நாமும் அவர்களைப்போலே அநர்த்தப்பட்டுப் போகாமல் எம் பெருமானுக்கே அடிமைப்பட்டிருக்கப் பெற்றோமே!' என்று தம் முடைய மனவுறுதிக்கு உகந்து பேசுகிறார் இதில்.

ஸம்ஸாரிகள் பற்றுகிற தேவதாந்தரங்கள் யாவும் நம்மைப் போலவே பலவகை ஆபத்துக்களுக்கு உள்ளாகி எம்பெருமானுடைய திருவருளால் தப்பிப்பிழைப்பவர்களேயொழிய, பிறருடைய ஆபத்துக்களைத் தாம் பரிஹரிக்கவல்ல ஸர்வசக்தர்களல்லர் என்பதை விளக்கவேண்டி ‘இந்தத் தெய்வங்களெல்லாம் பிரளயகாலத்தில் எம்பெருமானது திருவயிற்றிலே பதுங்கிக்கிடந்தவை காண்மின்’ என்கிறார். எல்லாத் தெய்வங்களையும் உய்யக்கொண்ட பரம்புருஷனை ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கன்றி மற்றுயார்க்கும் நாம் அடிமைப்பட்டவர்களல்லோம் என்பது நிகமனம்.

நளிர்மதிச்சடையனும் என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான் பின்னே யருளிச்செயல்:—“ஸாதக வேஷம் தோற்ற ஜடையைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கச் செய்தேயும் துர்மானத்தாலே ஸுகப்ரதானன் என்று தோற்றும்படி தாழைமடலைக்கீறித் தலையிலே வைப்பாரைப்போலே குளிர்ந்த சந்த்ரணை ஜடையிலே தரித்த ருத்ரனும்” என்று. இதில் “தாழைமடலைக்கீறி” இத்யாதி த்ருஷ்டாந்த வாக் கியத்திற்குப் பொருள் யாதெனில்; உலகில் மூட்டை சுமந்து வருந்திக் கூலிஜீவனம் பண்ணுகிறவர்கள் தாங்கள் கஷ்டப்படுகிறவர்களென்பது பிறர்க்குத் தெரியாமைக்காகவும் இவர்கள் ஸுகமாக இருப்பவர்களென்று பலரும் நினைத்துக் கொள்வதற்காகவும் தாழம்பூ முதலிய பூக்களை யெடுத்துச் சூடிக்கொண்டு திரிவர்களாம்; அப்படியே சிவபிரானும் தான் ஸம்ஹார்க்கடவுளென்பதையும் ஸாதனாதுஷ்டாநம் பண்ணிச் சரமப்படுகிறவன் என்பதையும் பிற ரறிந்து அருவருக்காமைக்காகவும் ‘இவன் உல்லாஸமாக இருக்கக்கூடிய ரஸிகள்’ என்று பலரும் நினைத்துக்கொள்வதற்காகவும் அழகிய சந்திரகலையைச் சிரமீது அணிந்தான் போலும் என்று ஒரு விநோதமாக அருளிச்செய்தபடி.

இந்திரன், அரம்பை ஊர்வசி முதலிய அப்ஸரஸ்ஸ்தரீகள் தன்னை நன்கு காதலிக்கும்படி அலங்காரங்கள் செய்துகொண்டு அதனால் மேனிநிறம் வீறுபெற்றிருப்பனாதலால் தளிரோளி என்று விசேஷிக்கப்பட்டான். ஆக முக்கியமாகவுள்ள மூன்று

தேவர்களைச் சொல்லவே மற்ற சேதநாசேதநங்களை விவரித்துச் சொல்ல வேண்டாமென்பற்றி முதலாயாவகையுலகமும் யாவருமகப்பட என்றார். எம்பெருமானது திருவயிற்றினுள்ளே அடங்கிக்கிடந்து ஸத்தைபெற்ற பதார்த்தங்களை நாம் வாய்கொண்டு சொல்லுவதும் நமக்குப் பெரும் பாக்கியமன்றோ என்றெண்ணி நிலநீர்தீகால் சுடரிருவிசும்பும் மலர்சுடர் என்று மீண்டும் விவரித்துச் சொல்லத் தொடங்கினர் போலும்.

சிறிதுடன்மயங்க என்பதற்குப் பலவகையும் பொருள் கொள்ளலாம் ;—(கீழ்ச்சொன்ன வஸ்துக்களெல்லாம்) சிறிது—மிகச்சிறிய வடிவத்தை உடையனவாய்க்கொண்டு, உடன்—ஏக காலத்திலே, மயங்க—உள்ளேயடங்கும்படியாக என்பது ஒரு வகை. உடன்மயங்க என்றவிடத்து உடல் மயங்க என்று பதம் பிரித்து, சிறிதாகிய உடலிலே—பேதைக் குழவியானஎம்பெருமானது மிகச்சிறியவுடலிலே மயங்க என்றல் மற்றொருவகை. மற்றுங்கண்டுகொள்க. ஆக எல்லாப்பதார்த்தங்களையும் ஒன்று தப்பாமல் திருவயிற்றினுள்ளே அடக்கிக்கொண்டு “பாலன் தனதுருவாய் ஏழுலகுண்டு ஆலிலையின், மேலன்று நீவளர்ந்த மெய்யென்பர்” என்றபடி சிறுகுழந்தைவடிவமாகி முகிழ்விப்பாத சிற்றாலந்தளிரிலே கண்வளர்ந்த அற்புதசக்திவாய்ந்த ஸ்ரீமந்நாராயணமூர்த்தியைத் தவிர்த்து வேறொரு தெய்வத்தை நாம் தெய்வமாகக் கொள்ளோம்.

“நெற்றி மேற்கண்ணனும் நிறைமொழிவாய் நான்முகனும் நீண்டநால்வாய், ஒற்றைக்கை வெண்பகட்டிலொருவனையு முள்ளிட்ட வமரரோடும், வெற்றிப்போர்க்கடலரையன் விழுங்காமல் தான் விழுங்கி உய்யக்கொண்ட, கொற்றப்போராழியான் குணம் பரவாச் சிறுதொண்டர் கொடியவாரே” என்றும், “அன்றெல்லாருமறியாரோ எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எச்சில் தேவர், அல்லாதார் தாமுளரே” என்றும் (பெரிய திருமொழியில்) திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்தபாசுரங்கள் இங்கே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை.

“மங்கைபாகன் சடையிலவைத்த கங்கை யார்பதத்து நீர் ?
.....அங்கண்ணாலமுண்டபோது வெள்ளிவேற்பு அகன்றதோ ?
ஆதலாலரங்கனன்றி வேறு தெய்வமில்லையே” என்ற பிள்ளைப்
பெருமானையங்கார் விடுதிப்பாசரமும் குறிக்கொள்ளத்தக்கது.

இத்திவ்யப்பிரபந்தம் பெரும்பாலும் எம்பெருமானுடைய
பரத்வஸ்தாபனத்திலே நோக்குடையதென்று உணரத்தக்கது.

திருவிருத்தத்திலும் திருவாய்மொழியிலும் ஆழ்வார் தம்மு
டைய திருநாமத்தை அருளிச்செய்துள்ளார்; இப்பிரபந்தத்தில்
அப்படி அருளிச்செய்யவில்லை என்பதைக் காரணமாகக் கொண்டு
சிலர் சொல்லுவதாவது—இத்திருவாசிரியம் இன்னும் பல பாச
ரங்களையுடைய பிரபந்தமாயிருந்ததென்றும், காலக்கிரமத்தில் சில
பாசரங்கள் லோபித்துவிட்டன வென்றும் சொல்லுகிறார்கள் ;
நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த நான்கு பிரபந்தங்களுள் இதற்கு அடுத்த
தான பெரிய திருவந்தாதியிலும் ஆழ்வாருடைய திருநாமம் அரு
ளிச்செய்யப்பட்டிருக்கவில்லையாகையால் இது சேராது. அந்தா
தித்தொடையாக அமைந்த பிரபந்தங்கள் எல்லாவற்றிலும் முடிவு
பாசரத்தின் அந்தமும் முதற்பாசரத்தின் ஆதியும் ஒன்றாக அமை
யும்படி அருளிச்செய்யப்பட்டிருப்பதுபோல் இப்பிரபந்தத்தில்
அமையாமையால் இதைக் கொண்டு இதில் சில பாசரங்கள் லோபித்து
விட்டனவென்று சொல்லுவர் சிலர்; அதுவும் சேராது; ஈற்றுச்
செய்யுளின் அந்தமே முதற்செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்
தல் மண்டலித்தல் என்று தமிழர் சொல்லிவைத்திருக்கையால்
இப்பிரபந்தம் மண்டலித்தலாகாது என்று சொல்லலாமத்தனை
பொழிய, பாசரங்கள் லோபித்தன என்றல் பொருந்தமாட்டாது.
ஆகவே இப்பிரபந்தம் பூர்ணமென்றே கொள்ளத்தக்கது. ... *

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய

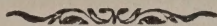
திருவாசிரியம் திவ்யார்த்ததீபிகை

முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீரஸம் ||

ஸ்ரீவரராஜமாயாஸவகவ்ருத்திகுதி: ||

திருவாசிரியம்—மொழிபெயர்ப்பு.

[ஸ்ரீஸங்கொவாஸு லிவஸுமரிவரிஸுபுணீதஸு]

“திருவாசிரிய” ஸரோஹய மாயாஸவகதித

லிவஸுபவஸுரதஸு டிண்குரடுவஸுஸுபுதாநுவாடி:]

[ஸ்ரீகாஹி-புதிவாடிமபபுராணஜராவாயுவிருவித:]

[தனியன்—“காசினியோர் தாம் வாழ”,]

தொகொஜீவநமெதும்நாகலியம்மெகுகொடியம்பூராவியெ:

வடுகெரூராரியாபுபுதகலிடெதெவடாடி-விஜாவகடா:

தொகாவாயுபுராரூ-ஸம்விதலிதஸ்ரீகெஸுரஸுபுதம்

நிடுகாடுஷஹுடிபெ நியாயநியதம் நிவிடஸுபுதிபுஸு: :

சுய புவஸார லி: ||

1. (“செக்கம்மாழிகுதிபுத்த.”) (டிண்கு) ஸரோண்கிஹி

தாவவஸுமவஸாநொயிகாஃஃரோணுஜீவாகுபுபுபாசினீக

ஸுர தளரீஸ்தாம்ஸுபுநெகதாராடியார் புவாஹ

ரோணொடுபுஸாஹி ஸுரநீதவநெடா யயாஸகூநீதாடி

ரஹியிராஜஸு ஹஸு விநிபூதி ததுதவீதா ரேஸ்ரீகி

நீடொயுஸ தணிகாஜீரநெகா விபுஷா வியுதூரோணா

ஃஃஸுரகூதிகாஹி ஸகிதாவிதாஸு ஸுநீதாஹிகாஹி ஸகிதா

புஸம் ஜபியகா விடுஷாஹாரிணம் நெகடுயபாநகாஸீ

விஷாயஸதயம் ஸரோஸுஹு வீவீரபொடிபவாடியாபி

யெ வஹநு பொமநிபூரம் ஸிவாஃஜெநுபேஸுரவிதாஃ

தபுஸம்வெ ஸஹாஜுமவாஸெவகாநெ ஸயாநாஃரவி

நாஹுநாஹ! விஜாதீயகாஹாதுஸாவிநு! ஸுஸெஷிநு!

புதொகீஸுதாசுரிகிவாரோணாபு! (நடுஸு வுநஸு

நக:)

2. [உலகுபடைத்துண்டவெந்தை] உஹ வும ஹவநம்

ஸகிதாடி ஹாஹுஃபீபஸு வதூபுபுநநுபவாரோ

3 ஸீதக பூரூபேளவாஹீவூதிர் டாழ் பொஹாலஹஸ்ராவி
 தம் ஸவ-தொகாயிகம் தம் விநா கஸ்ய தொகெர் ஹவேஷ
 ஹி ஷாஸஃ பரஸு? ||
 ஸ்ரீ

6. [ஒலலகனதுயல்வே] வதவத! ஜமதொடவு கொ
யம் ஸுறாவ: ஸுராதயபுவாநவ்யிதாயாஜிஜாநவநவ
கலாவுஸாபாராவணவ வுமெஜவ-ஸுபாஸகிபுது
ஹகாஸகிபுது வாசுரே ஸனிகு ரொகாவநெ ஸகதி
தெடவிதாடா ஜிஹாஜெவஜெவெ ஸிதெ கூதுவிதாதிபுக
ஸுராதாவமநவ்யுஜெவஸு ஹம்ஜொ! நிஜாபுஜதாம் வ
வதுவிதாதுவொயாம் ஸகிபுது களவிஸுதெஸதபுதி
புராணிஹிஸாஜிகாஸகபுயதஸுராமுவாஸா டு:வரிபு
ஸாவம் தகபுஜெயம் ததொநாஜிவிதாதுராயாஜநுபுது
நிலாரவீநம் வஹுமபுதுராயாஸு நிபுஜநம்ஹுகை: ॥

[illegible]

(ஸ்ரீ) வகுவாமிரணாய நம: கருதாம்

திரவவாஸிநியானியலிவகூதிழ்.

சுயிஸம்ஸுதவாணி விவதித் தவாநு

பெருவாழ்வினையுந் தாஸவரஃ ||

ஊதி ஸ்ரீகாஷ்^{க்} ப்ர^{க்}சிவா^{க்}டி^{க்}மய^{க்}ந^{க்} - சு^{க்}ண^{க்}ஜ^{க்}ராய^{க்} - வி^{க்}ர^{க்}வி^{க்}தா^{க்}

திரௌபதியின் திருமுகம்

திருவாசிரியம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

ப்ரபத்தஜநகூடஸ்தரான

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருவந்தாதி.

பெருமாள்கோயில்

பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்

இயற்றிய

திவ்யார்த்த தீபிகையென்னும்

உரையுடன் கூடியது.

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடுவால்,

சென்னை மாடல் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சிடுவிக்கப்பட்டது.

பிரபவஸ்ர புரட்டாசிமீ

1927

இப்புத்தகம் கிடைக்குமிடம்:—

M. R. கோவிந்தசாமி நாயுடு,

“திவ்ய ப்ரபந்த திவ்யார்த்த தீபிகை” ஆபீஸ்,

32, பந்தர் தெரு, G.T., மதராஸ்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருவந்தாதி.

இது—மயர்வற மதிநல மருளப் பெற்ற ஆழ்வார்களுள் தலைவரும், ப்ரபந்நஜநகூடஸ்தருமான நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த நான்கு திவ்யப்ரபந்தங்களுள் மூன்றாவதான பிரபந்தம். திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, திருவாய்மொழி என்ற நான்கு பிரபந்தங்களும் நம்மாழ்வாருடைய திவ்ய ஸூக்திகளாம். இந் நான்கும், முறையே நான்கு வேதங்களின் ஸாரமாம். நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமாகிய இயற்பாவில் இது ஏழாவதாகும். அதர்வண வேத ஸாரமுமாம்.

பெரிய திருவந்தாதி என்பதற்குப் பெருமை பொருந்திய திருவந்தாதிப் பிரபந்தமென்று பொருள். அந்தத்தை ஆதியாக வுடையது அந்தாதி. அன்மொழித்தொகை; வடமொழித்தொடர். அந்த ஆதி எனப் பிரிக்க. அந்தாதிபாவது—முன் நின்ற செய்யுளின் ஈற்றிலுள்ள எழுத்தாயினும் அசையாயினும் சீராயினும் அடியாயினும் அடுத்துவருஞ் செய்யுளின் முதலாக அமையும்படி

பாவேது; இங்ஙனம் பாடும் நூலினது ஈற்றுச் செய்யுளின் அந்தமே முதற் செய்யுளின் ஆதியாக அமையவைத்தல், மண்டலித்த லெனப்படும். அந்தாதி யென்பது தொண்ணூற்றாறுவகைப் பிரபந்தங்களுள் ஒன்றும். பதிற்றந்தாதி என்றும் நூற்றந்தாதி என்றும் வகைகளுண்டு. பத்து வெண்பாவினாலேனும் பத்து கட்டளைக் கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது பதிற்றந்தாதி. நூறு வெண்பாவினாலேனும் நூறு கட்டளைக் கலித்துறையினாலேனும் அந்தாதித் தொடையாற் கூறுவது நூற்றந்தாதி. இப்பிரபந்தம் நூற்றுக்குக் குறைந்த எண்பத்தேழு வெண்பாவினாலமைந்துள்ளதொரு திவ்யப்ரபந்தம். சொற்றொடர் நிலைச் செய்யுள் பொருட்டொடர் நிலைச் செய்யுள் என்ற வகையில் இது சொற்றொடர் நிலை; “செய்யுளந்தாதி சொற்றொடர் நிலையே” என்றார் தண்டியலங்காரத்தும். இந்நூலின் பாசரங்கள் பொருளில் ஒன்றை ஒன்று தொடர்ந்து நிற்பல் தோன்ற அறிவிற் சிறந்த மஹான்கள் உபந்யலிக்கக் கூடுமாதலால் இது பொருட்டொடர் நிலையுமாம். “பொருளினுஞ் சொல்லினுமிருவகை தொடர்நிலை” என்னுந் தண்டியலங்காரச் சூத்திரத்தின் உரையில் “இரண்டெனனாது வகை யென்ற மிகையான் மூன்றாவது பொருளினுஞ் சொல்லினுந் தொடர்தலுமுண்டெனக் கொள்க” என்றமை காண்க. நெடுக ஒரு கதையாகக் கூறுதலல்லாமல் ஸ்தோத்ரரூபமாக அருளிச் செய்யப்பட்ட பாசரங்களாதலால் சொற்றொடர் நிலையாகவே கொள்ளலாம்.

தொல்காப்பியத்துச் செய்யுளியலிற் கூறப்பட்ட அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்ற எண்வகை வனப்பினுள் இந்நூல் விருந்தென்னும் வனப்பின் பாற்படும். § “விருந்தேதானும் புதுவது கிளந்தயாப்பின் மேற்றே” என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரவுரையில் நச்சினுர்க்கினியர் “விருந்து தானும் பழங்கதை மேலதன்றிப் புதிதாகத் தாம் வேண்டியவாற்றாற் பல செய்யுளுந் தொடர்ந்து வரத்தொடுத்துச் செய்யப்படும் தொடர்நிலை மேலது” என்றும், “அது-முத்தொள்ளாயிரமும்பொய்கையார் முதலாயினோர் செய்த அந்தாதிச்செய்யுளும்

என உணர்க; கலம்பகம் முதலாயினவுஞ் சொல்லுப” என்றும் உரைத்துள்ளமை காண்க.

முதலாழ்வார்களருளிச் செய்த திருவந்தாதிப் பிரபந்தங்கள் நூறு பாசுரங்களையுடையனவாதலால் அவற்றினுங் குறைந்த பாசுரங்களையுடையதாய்ச் சிறியதான இத்திருவந்தாதிப்பிரபந்தத்தைப் பெரிய திருவந்தாதி என வழங்குதல் எங்ஙனே யெனின்; கேண்மின்;—உருவத்தால் பெருமை பெற்றதைப் பெரிது என வழங்குதல் போலக் குணங்களால் பெருமை பெற்றதையும் பெரிது என வழங்குதல் உண்டு; ‘பெரிய மனிதர்’ என்று உலகில் சிலரைச் சொல்வது குணப்பெருமையைக் கொண்டேயன்றி ஊன்மல்கி மோடுபருத்திருக்கையாகிற உடற்பெருமையைக் கொண்டு அல்ல. கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான பட்டர் சிறுபிராயத்திலே ஒரு நாள் ஆழ்வான் திருவாய்மொழி அதுஸந்திக்கும்போது “உறுமோ பாவியேனுக்கு” [8-10-3] என்ற பாசுரத்தில் “சிறுமாமனிசராய் என்றனை யாண்டாரிங்கே திரியவே” என்றதைக் கேட்டு அதில் சிறு மாமனிசர் என்றதைக் குறித்து ஆச்சுப்பங்கொண்டு தந்தையாரை நோக்கி ஒன்றுக்கொன்று எதிர்த்தட்டான சிறுமை பெருமை என்கிற குணங்களிரண்டும் ஒரு பொருளினிடத்து ஒன்று சேர்ந்திருக்குமோ? ஆழ்வார் ‘சிறு மா மனிசர்’ என்று இரண்டையும் ஒரு வரிடத்தே சேர அருளிச் செய்தது பொருந்துவது எங்ஙனே? என்று வினாவினர். அதற்கு ஆழ்வான் ஆலோசித்து, ‘பிள்ளாய்! நன்கு வினாவினாய்; உனக்கு உபநயநமாகாமையால் இப்பொழுது வேதசாஸ்திரங்களைக் கொண்டு விடை சொல்லலாகாது; ஆயினும் ப்ரத்யக்ஷத்திற் காட்டுகிறோம் காண்’ என்று சொல்லிச் சில பெரியோர்களைக் காட்டி ‘திருமேனி சிறுத்து ஞானம் பெருத்திருக்கிற சிறியாச்சான் அருளாளப் பெருமானெம்பெருமானார் போல் வாரைச் சிறுமாமனிசர் என்னத் தட்டில்லையே; முதலியாண்டான் எம்பார் முதலிய பெரியோர்கள் உலகத்தாரோடொக்க அந்நபாநாதிகள் கொள்வதோடு எம்பெருமான் பக்கல் ஈடுபடுவதிற் பரம்பதத்து நித்ய ஸூரிகளைப் போலுதலால், இப்படிப்பட்டவர்கள் சிறுமாமனிசர் என்னத் தக்கவரன்றோ? இங்ஙனமே வடிவுசிறுத்து மஹிமை பெருத்தவர்களும், மனிதரென்று பார்க்குமிடத்துச்

சிறுமை தோன்றினும் பகவதப்பக்தி ஞானம் அதுஷ்டாநம் முதலிய நற்குணங்களை நோக்குமிடத்து நித்யமுக்தர்களினும் மேன்மை பெறுகின்றவர்களுமான மஹாபுருஷர்களையே ஆழ்வார் சிறுமாமனிசரென்று குறித்தருளினர் ; என்று அருளிச் செய்ய, அது கேட்டுப் பட்டர் 'தகும் தகும்' என்று இசைவு கொண்டனர்.— என்கிற இதிஹாஸம் இங்கு உணரத்தக்கது. ஆகவே, இப்பிரபந்தம் மற்ற திருவந்தாதிகளில் காட்டிலும் உருவத்தால் கொஞ்சம் சிறியதாயிருந்தாலும், சொல்லின்பம் பொருளின்பம் முதலிய குணங்களாற் பெருமை பெற்று விளங்கிற்றென்று கொண்ட நம் பூருவர்கள் இதன் பெருமை தோன்ற இதற்குப் பெரிய திருவந்தாதி யென்று திருநாமமிட்டனரென்க.

இது பெரிய திருவந்தாதியாய் விட்டால் முதலாழ்வார்களின் திருவந்தாதிகள் சிறிய திருவந்தாதிகளோ? அவற்றில் குணங்கள் ஸ்வல்பமாகத் தானிருக்கின்றனவோ? என்று கேட்பது ரவிகர் கட்குப் பணியன்று. இப்பிரபந்தம் மிக்க பெருமை பெற்றது என்பது மாத்திரம் இங்குக் கொள்ளத்தக்கதேயன்றி மற்றவற்றின் லாகவமும் சொல்லிற்றுகாது.

இனி, பெரிய திருவந்தாதியென்று வழங்குதற்கு வேறொரு காரணமுங் கூறலாம்; அதாவது--“புவியுமிரு விசம்பும் நின் னகத்த, நீ என் செவியின் வழிபுகுந்து என்னுள்ளாய்-அவிவின்றி, யான் பெரியன் நீ பெரியை என்பதனை யாரறிவார்?, ஊன்பருகு நேமி யாயுள்ளு” என்று இப்பிரபந்தத்தில் ஒரு பாசரம்(75) உண்டு. ஆழ்வார் எம்பெருமானை நோக்கி, பிரானே! உபயவிபூதிகளும் உன்னிடத்தே அடங்கியிருக்கின்றன என்பது வாஸ்தவம்; அந்த உபய விபூதிகளைத் தரிக்கின்ற நீ பெரியவனா? அன்றி உபயவிபூதியுத்த னை உன்னைச் செவியின்வழியே உள்ளே புகுவித்துத் தரித்துக் கொண்டிருக்கிற நான் பெரியவனா? “மஹதோ மஹீயாந்” [பெரிய வஸ்துவிற் காட்டிலும் மிகப்பெரியவஸ்து] என்று உன்னை வேதங் கள் மிகப்பெரியவனாகச் சொல்லுகின்றனவே, இதுதகுமா? பெரிய வனான உன்னையும் ஒரு மூலையிலே அடக்கிக்கொண்டிருக்கிற நானன்றோ பெரியவன்; இதனை ஆராயவேணும் என்று ஒரு சமத்காரமாக அருளிச் செய்கிறார். ஆகவே, ஆழ்வார் தம்முடைய பெருமையைப் பேசிக்கொண்ட பிரபந்தம் இதுவாதலால் இதற் குப் பெரியதிருவந்தாதியென்று பேராயிற்றென்னலாம் போலும்.

பெரிய திருவந்தாதி—தனியன் உரை.

[எம்பெருமானார் அருளிச் செய்த தனியன்.]

(இருவிகற்ப நேரிசை வேண்பா.)

முந்துற்ற நெஞ்சே! முயற்றி தரித்துரைத்து
வந்தித்து வாயார வாழ்த்திச்—சந்த
முருகருஞ் சோலைகூழ் மொய்ப்பூம் பொருநல்
குருகூரன் மாறன்பேர் கூறு.

பதவுரை.

முந்துற்ற	{ (நல் விஷயங்களில்) முற்பட்டிச் செல் லுகிற	முருகு ஊரும் சந்தச் சோலை கூழ்	{ தேன் பெருகுகின்ற சந்தனைச் சோலை கள் சூழ்ந்ததும்
நெஞ்சே	ஓமனமே!		
முயற்றி தரித்து	{ (நான் இப்போது உனக்கு உரைக் கும் விஷயத்தில்) உத்ஸாஹங் கொண்டு	மொய்ப் பூ பொருநல்	{ நெருங்கிய அழகிய தாமிரபரணி நதியை யுடையது மான
உரைத்து	{ (என் நிலைமையை) ஆழ்வாரிடத்து விஜ்ஞாபித்து	குருகூரன்	{ திருநகரிக்குத் தலைவரான
வந்தித்து	தண்டன் ஸமர்ப்பித்து	மாறன்	நம்மாழ்வாருடைய
வாய் ஆர வாழ்த்தி	{ வாய்ப்படைத்தது ஸபலமாம்படி வாழ்த்தி,	பேர் கூறு	திருநாமங்களை நீ சொல்லு.

***—மாறனடி பணிந்துய்ந்தவரான இராமாநுசன் தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி ‘நெஞ்சே! நீ ஆழ்வாருடைய திவ்யப்ரபந்தத்தைச் சொல்லுவதும் அவருடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுவதுமாயிரு’ என்று உபதேசிக்கிறார். முயற்றியாவது முயற்சி; ஊக்கம் வந்தித்தல்-வணங்குதல். வாயாரவாழ்த்தி என்ற பாடத்தில் வெண்டளை பிறழ்கின்றமையால் “வாயார வாழ்த்தியே” என்று பாடமிருந்திருக்க வேணும்.

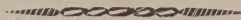
முயற்றி தரித்து என்பதற்கு—முயற்றி என்னுஞ் சொல்லை முதலிலே வைத்து ஆழ்வார் அருளிச் செய்த பிரபந்தத்தைத் தரித்துக் கொண்டு என்று பொருள் கொள்ளுதலும் சிறக்கும். “முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே” என்றிறே இப்பெரிய திருவந்தாதியின் தொடக்கம்.

ஸ்ரீ :

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய திருவந்தாதி உரையின் அவதாரிகை.

ஆழ்வார், முதற்பிரபந்தமாகிய திருவிருத்தத்தில்—தமது ஞானக் கண்ணுக்கு இலக்கான எம்பெருமானே நோக்கி ‘தேவரீரை அநுபவிப்பதற்கு இடையூறான தேஹஸம்பந்தத்தைத் துலைத் தருளவேணும்’ என்று ஸம்ஸாரஸம்பந்த நிவ்ருத்தியை அபேக்ஷித் தார். ஆழ்வார் அப்படி பிரார்த்தித்த போதிலும், எம்பெருமான் இவ்வாழ்வாரைக் கொண்டு நாட்டுக்கு நன்மையாகச் சில திவ்யப்ர பந்தங்களை வெளியிடுவித்து அவற்றால் ஸம்ஸாரிகளைத் திருத்திப் பணிகொள்ளத் திருவுள்ளம் பற்றினவனாகையாலே “பொய்ந் நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு மிந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறமை” என்று இவர் பிரார்த்தித்தபோதே இவ் ருடைய பிரார்த்தனையைத் தலைக்கட்டித் தந்தருளவில்லை. இவ் வாழ்வார் இந்த ஸம்ஸாரத்தை விட்டுவிடிக் ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற் சென்று சேரவேணுமென்று பாரிப்பது நம்முடைய குணங்களை யநுபவிப்பதற்காகவேயன்றி வேறொன்றுக்காகவுமன்றே ; அந்த குணநுபவத்தை நாம் இவர்க்கு இவ்விடத்திலேயே வாய்க்கச் செய்வோம் ; இங்கேதானே இவர் குணநுபவம் பண்ணிக் களிப் புற்றவராகி அவ்வநுபவம் உள்ளடங்காமல் புற வெள்ளமிட்டுப் பிரபந்தங்களாகப் பெருகி லோகோபகாரமும் செய்தாராகட்டும்.” என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம்பற்றித் தனது ஸ்வரூபரூப குணவிபூதிகளைக் காட்டிக்கொடுக்க, ஆழ்வார் அவற்றைக்கண்டு பரமானந்தம் பொலிய அநுபவித்தார் திருவாசிரியப் பிரபந்தத்திலே. அப்படி அநுபவித்த பகவத் விஷயத்திலே அவ்விஷயத்திற்குத் தகுதியாக ஆசை கரை புரண்டு பெருகிச் செல்லுகிறபடியைப் பேசுகிறார் இப்பெரிய திருவந்தாதியில்.

ஸ்ரீசக்ரவர்த்தி திருமகனார் காட்டுக்கெழுந்தருளின பிறகு மானுலக்ருஹத்தினின்றும் அயோத்திக்கு மீண்டுவந்த பரதாழ்

வாணை நோக்கிக் கைகேயியானவள் ராஜந் [அரசனே !] என்று ஸம்போதித்தவளாவில் பரதன் அச் சொல்லைக்கேட்டு என்ன ஸங்கடமடைந்தனனோ அந்த ஸங்கடம் ஆழ்வார்க்குத் திருவிருத் தத்திலேயாயிற்று. பிறகு அப்பரதன் சில பரிஜனங்களைக் கூட்டிக் கொண்டு சித்திரகூடஞ்சென்று இராமபிரானை மீட்டு எழுந்தருள் பண்ணிக்கொண்டு வருவதாகப் புறப்பட்டுச் செல்லும்போது அப்பரதனது நெஞ்சில் என்ன தரிப்பு இருந்ததோ அவ்வகையான தரிப்பு ஆழ்வார்க்குத் திருவாசிரியத்திலேயாயிற்று. பிறகு பரதன் ஸ்ரீ நந்திக்ராமத்திலே யிருந்துகொண்டு பதினாலு வருஷம் தனது ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டிருந்த நிலைபோலும் இப்பெரிய திரு வந்தாதியில் ஆழ்வாருடைய நிலை.

பெருமாள் மீண்டு திருவயோத்திக்கெழுந்தருளித் திருவபி ஷேகங் கண்டருளி அப்பரதனும் ஸ்வரூபாதுரூபமான பேறுபெற் றுற்போலேயாம் மேலே திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் பெறும் பேறு.

அருளிச் செயல் நாலாயிரத்திற்கும் அற்புதமான வியாக்கி யானமருளிச்செய்த பெரியவாச்சான் பிள்ளை இயற்பாவுக்கு அரு ளிய வியாக்கியானம் சுருக்கமுடைத்தாதலாலும், அவற்றினுள் ளும் இப்பிரபந்தத்திற்கு அருளிய வியாக்கியானம் மிக்க சுருக்க முடைத்தாதலாலும், ஆழ்ந்த பல கருத்துக்களை அமைத்துக் கொண்டுள்ள அந்த வியாக்கியானத்தைத் தழுவி அடியேனுடைய சிற்றறிவிற்கு எட்டிய பல விஷயங்களையுஞ் சேர்த்துப் பாசரப் பொருள் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியும்படி விரிவுரை எழுதப்படுகின் றது. குற்றங்குறைகளைப் பெரியோர் பொறுத்தருள்க.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த

பெரிய திருவந்தாதி.

[பெருமாள் கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம்
அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய
திவ்யார்த்ததீபிகையுடன் கூடியது.]

முயற்றி சுமந்தேழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே ! *
இயற்றுவாய் எம்மோனீ கூடி *—நயப்புடைய
நாவின் தொடைக்கிளவி யுள்பொதிவோம் * நற்பூவைப்
பூவீன்ற வண்ணன் புகழ்.

(க)

பதவுரை.

முயற்றி சுமந்து	{ எம்பெருமானைப் பற்றிப் பேசுகை யிலே உத் ஸாஹம் பூண்டு	நல் பூவைப்பு நன்ற வண்ணன்	{ அழகிய காயாம் பூவிலுண்டான நிறம் போன்ற நிறத்தையுடைய ஞான எம்பெருமா னுடைய
எழுந்து	கிளம்பி	புகழ்	{ திருக்கல்யாண குணங்களை
முந்தற்ற நெஞ்சே	{ (அவ்விஷயத்தில் என்னைவிட) முற்பட்டிருக்கிற மனமே!	நயப்பு உடைய	அன்பு பொருந்திய
நீ எம்மோடு கூடி	{ நீ (தனிப்பட்டிப் போகாமல்) என் னோடு சேர்ந்து	நா நன்	{ நாவிலே கவனஞ் செய்யப்படுகிற
இயற்றுவாய்	{ காரியத்தை நடத்த வேணும் ;	தொடை கிளவியுள்	{ சேர்க்கைப் பொருத்த முடைய சொற்க ளிலே
(நாம் இருவருஞ் சேர்ந்து நடத்த வேண்டிய காரியம் என்ன வென்றால்)		பொதிவோம்	அடக்குவோமாக.
		(இதுவே நீயும் நானும் சேர்ந்து செய்யவேண்டிய காரியம்.)	

* * *—[முயற்சிசமந்து.] ஆழ்வார் தம்முடைய திருவுள்ளத்தை நோக்கிப் பேசுகிறார். தமது நெஞ்சானது தம்மைவிட்டுத் தனித்துப் போய்விட்டதாம் பகவத் விஷயாநுபவத்திற்கு; அப்படி முற்பட்டுப் போன நெஞ்சைக் கூவி ‘என்னையுங்கூடக் கூட்டிக்கொள்’ என்கிறார்.

நெஞ்சு பிரிந்து போய்விட்ட தென்பதும் அதனை அழைத்து வார்த்தை சொல்லுகிறதென்பதும் அஸம்பாவிதமன்றோ? நெஞ்சு போய்விட்டதென்றால் வார்த்தையே சொல்ல முடியாதன்றோ; நெஞ்சு நினைத்ததையன்றோ வாய் சொல்லும்; “முந்துற்ற நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மோடு நீகூடி” என்று இப்போது சொல்லுகிற ஆழ்வார் நெஞ்சு அற்றவரென்று எப்படி கொள்ள முடியும்? நெஞ்சோடு கூடியிருந்துதானே இந்த வார்த்தை சொல்லியிருக்கவேண்டும்; அப்படியிருக்க “முந்துற்ற நெஞ்சே!—நீ எம்மோடுகூடி இயற்றுவாய்” என்று அருளிச் செய்வது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்று சங்கிக்க வேண்டா; தம்மிற்காட்டில் நெஞ்சை வேறுபடுத்திச் சொல்லுதல் கவிமரபு. நெஞ்சைத் தூதுவிடுவதாகவுஞ் சொல்லுவர்களிறே. நல்ல விஷயங்களைச் சொல்லிக் கொண்டு போது போக்குவதற்கு இவ்விருள் தருமாஞாலத்தில் வேறுயாரும் உடன்படாமல் உண்டியே உடையே உகந்தோடுகிறவர்களாயிருப்பதால், உசாத்துணையாவது நெஞ்சு தவிர வேறில்லாமையால் அந்த நெஞ்சை நோக்கித்தானே வார்த்தை சொல்ல வேண்டும். “யானும் என்னெஞ்சும் இசைந்தொழிந்தோம்” என்று மேலே அருளிச் செய்யப்போகிறார். ஆகையாலே நெஞ்சை விளித்து வார்த்தை சொல்லுவதென்பது பக்தர்களுக்கு ஒரு நற்போது போக்காக அமைந்ததாம். நெஞ்சு பிரிந்து போயிற்றதாகச் சொல்வதும் அப்படியே; நெஞ்சுவிடுதூதாகச் சொல்வதும் அப்படியே. இது நிற்க.

இப்பாட்டின் கருத்தை ஆழ்வார்க்கும் நெஞ்சுக்கும் ஸம்பாஷணையாக வைத்து எழுதுவோம்;—

ஆழ்வார்:—ஓ நெஞ்சே! நீ எனக்கும் முன்னாடி வெகு உத்ஸாஹமாகக் கிளம்புகிறாயே; என்ன செய்யப் போவதாக உத்ஸாஹங் கொண்டிருக்கிறாய்?

நெஞ்சு :—ஆழ்வீர் ! நான் பகவத் விஷயத்திலே அவகாஹிக் கப் போகிறேன் ; அதில் எனக்கு வெகு உத்ஸாஹமிருப்பதால் என்னைத் தடை செய்யவேண்டா.

ஆழ்வார் :—உன்னை யாரும் தடை செய்வாரில்லை ; என்னோடே சேர்ந்து காரியம் நடத்தினாயாகில் நல்லது என்று வேண்டிக் கொள்ளுகிறேன்.

நெஞ்சு :—நீர் செய்வதாக உத்தேசித்திருக்கும் காரியம் யாது? நான் மேற்கொண்ட காரியத்தோடு அது விரோதப்படாத காரிய மாயிருந்தால் பார்ப்போம்.

ஆழ்வார் :—நீ கொண்ட காரியமே நானும் கொண்டது ; வேறில்லை ; காயாம்பூப்போல் அழகிய கறுத்த திருநிறமுடைய னாள் எம்பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நல்ல சொல் தொடைகளிலே சேர்த்துப் பாடி அநுபவிக்கப் பாரிக்கின்றேன் ; அதற்கு நீ துணை செய்யவேணும்—என்கிறார்.

முயற்றியாவது முயற்சி ; அதனைச் சுமப்பதாவது மேற் கொள்ளுகை ; ப்ரயத்னப்படுகை என்றபடி. இயற்றுதல்--காரி யம் நடத்துதல்.

நயப்புடைய = (நயப்பாவது-ஆசை.) இந்த விசேஷணம் நானி லும் அந்வயிக்கலாம்; கிளவியிலும் அந்வயிக்கலாம். எம்பெருமானைத் துதிக்க ஆசைகொண்ட நாக்கினால் கவனம் செய்யப்படுகிற என்ற படி. கிளவியில் அந்வயிக்கும்போது - அன்புமிகுதியினாலுண்டா கிற சொற்கள் என்றதாம். நாவின் என்றவிடத்து ஈனுதலாவது உண்டாக்குதல்.

தோடைகிளவியுள் = “వదనం సాధృతాదనిషునిషేష్యం శ్రవణయోః” = பதாநாம் ஸௌப்ராத்ராதநிமிஷநிஷேவ்யம் ச்ரவ ணயோ:” (ஸ்ரீ குணரத்நகோசம்) என்றபடி-பதங்களுக்கு ஒன்றோ டொன்று அமையும் சேர்த்தியழகுக்குத் தோடை என்று பெயர். ஆகவே, சேர்த்தியழகு பொருந்திய இனிய சொற்களிலே பகவத் குணங்களை அமைத்துப் பாடும்படி நெஞ்சே! நீ அநுகூலிக்க வேணுமென்றதாயிற்று. இப்பிரபந்தம் முழுவதும் வேண்பாவின லமைந்தது, ... (க)

புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம் *
 இகழ்வோம் மதிப்போம் மதியோம்—இகழோம் * மற்று
 எங்கள்மால் ! செங்கண்மால் சீறல்நீ தீவினையோம் *
 எங்கள்மால் கண்டாயிவை. (உ)

எம் கண்	எங்களிடத்தில்	மதிப்போம்	{ உன்னைச் சிறந்தவ கை நெஞ்சால் நினைத்தோ மாகிலும்
மால்	{ வ்யாமோஹத்தை புடைய	இகழ்வோம்	{ உன்னை அகெளர வப் படுத்தினவர் களாக ஆய்விடு வோம்;
செம் கண் மால்	{ புண்டரீகாக்ஷண பெருமானே !,	மதியோம்	{ அப்படி நெஞ்சால் நினையாதிருந் தோமாகில்
புகழ்வோம்	{ (ஒருவராலும் புகழ்ந்து முடிக்க வொண்ணாத உன்னை அற்ப ஞானிகளான நாங்கள்) புகழ்ந் தோமாகில்	இகழோம்	{ அகெளரவப்படுத்தா தவர்களாக ஆவோம்;
பழிப்போம்	{ (அயோக்யர் புகழ் வது புகழ்ச்சியின் ரூதலால், உன்னை நாங்கள் பழித்த வர்களாகவே ஆய் விடுவோம் ;	(ஆக இப்படிப்பட்ட உண்மையை நாங்கள் நன்கு அறிந்திருந்தும் உன்னைப் புகழாமலாவது மதியாம லாவது இருக்கப் போகிறதில்லை; புகழ்வதும் மதிப்பதும் செய்யத் தான் போகிறோம்.)	
புகழோம்	{ (இவ் வுண்மையைத் தெரிந்து கொண்டு) புகழா திருந்தோமாகில்	நீ சீறல்	{ நீ கோபங்கொள்ள லாகாது ;
பழியோம்	{ உன்னைப் பழித்த வர்களாக ஆக மாட்டோம் ;	இவை	{ புகழ் நினைப்பதும் (பிறகு) புகழலா காதென்று பின் வாங்குவது மாகிற இவை
		தீவினையோம் எங்கள் மால் கண்டாய்	{ மஹாபாவிக்களான எங்களுடைய ப்ரமமேயாம்.

***—[புகழ்வோம்.] “ நற்புவைப் பூவீன்றவண்ணன் புகழை
 நயப்புடைய நாவின் தொடை கிள்வியுள் பொதிவோம் ” என்று
 கீழ்ப்பாட்டில், எம்பெருமானைத் துதித்துக் கவிபாடுவதாகத்
 தொடங்கின ஆழ்வார் ‘ இப்போது நாம் எடுத்துக்கொண்ட
 காரியும் என்ன ?’ என்று சிறிது ஆராய்ந்து பார்த்தார் ; எம்பெரு

மாண்பு புகழ்வது என்கிற காரியத்தையா நாம் எடுத்துக்கொண்டோம்; ஹா ஹா !! இப்படியும் நமக்கொரு மதிக்கேடு இருக்குமோ? எம்பெருமாண்பு புகழ்வது நம்முடைய காரியமாமோ? வேதங்களே புகழ்த்தொடங்கி முடியாதென்று மீண்ட விஷயத்தை நாமோ புகழ்க்கடவோம்! ஒருவனைப் புகழ்வதென்றால், அவனிடத்துள்ள குணங்களை யணைத்தையும் ஒன்று விடாமற் சொல்லித் தீர்த்து, மேலேயும் சில குணங்களை அதிகப்படியாக இட்டுச் சொல்லுவதன்றோ புகழ்வதாவது; எம்பெருமானிடத்து அது செய்ய ஆரால் ஆகும்? சிற்றறிவாளரான நாம் என்ன சொல்ல வல்லோம்!; † “கேழ்த்த சீர் அரன்முதலாக்கிளர் தெய்வமாய்க் கிளர்ந்து, சூழ்த்தமரர் துதித்தால் உன் தொல்புகழ் மாகுணாதே” என்னுமாபோலே அறிவிற்கிறந்த அரன்முதலானோர் புகழ்ந்தாலுங்கூட அது பகவத்குணங்களுக்கு இகழ்ச்சியாய்த் தலைக்கட்டா நிற்க, நமது ஊத்தைவாய்கொண்டு பேசுவது என்னாகும்!. “பகவானுடைய குணங்கள் இந்த அற்பன் பேசும்படியான அளவிலேயோ இருக்கின்றன?” என்று பலரும் இழிவாக நினைக்கவன்றோ காரணமாகும் நாம் புகழ்வது—என்றெண்ணி அந்த எண்ணத்தை வெளியிடா நின்றுகொண்டு எம்பெருமாணை நோக்கிச் சொல்லுகிறார் இதில்.

புகழ்வோம் பழிப்போம் = திருமாலே! உன்னை நான் புகழ்ந்தேனாகில் பழித்தவனாவேன்; என்னுடைய புகழ்ச்சி உனக்குப் பழிப்பேயாம் என்றபடி. ஆசாரஹீனான ஒருபயல் வலிஷ்டனைப் பற்றிப்பேசத் தொடங்கி ‘வலிஷ்ட முனிவர் நல்ல ஆசாரசீலர்’ என்று புகழ்வதானது எப்படியோ, அப்படியேயன்றோ குணஹீனான நீசனேன் குணக்கடலாகிய தேவரீரைப் புகழ்வதும். புகழோம் பழியோம் = நான் தேவரீரைப் புகழாதிருக்கிற பகைத்தில் பழித்தவனாக ஆகமாட்டேன். இவ்வர்த்தம் “புகழ்வோம் பழிப்போம்” என்றதிலேயே கிடைக்கக் கூடுமானாலும் ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்ல விரும்பின ரென்க. உன் திருநாமத்தையே நான் எடுக்காதிருப்பின் யாதொரு பழிப்புமில்லை யென்றவாறு.

இகழ்வோம் மதிப்போம் = 'மதிப்போ மிகழ்வோம்' என மாற்றி அந்வயித்துக் கொள்வது. இதன் கருத்தாவது--வாய்விட்டுப் புகழ்வதென்கிற விஷயம் அப்படி கிடக்கட்டும்; தேவரீரை நாயினேன் நெஞ்சால் நினைப்பதாவது தகுதியோ என்று பார்த்தால், அதற்கும் யோக்யதையில்லை; நெஞ்சால் நினைப்பதுதானும் இகழ்ந்தவாறாகும் என்றபடி. மதியோம் இகழோம் = உன்னை நான் நெஞ்சாலும் நினையாதிருக்கில் இகழ்ந்தவனாக ஆகமாட்டேனென்கை.

ஆழ்வார் இப்படி சொன்னதும், எம்பெருமான் திருவுள்ளஞ்சீறிக்கண்சிவந்து நின்றான்; ஏனென்னில்; 'திருநாவீறுடைய பிரானாகிய இவ்வாழ்வார் ஏதோபாகரம் சொல்வதாகத் தொடங்கினாரே, நல்லது, செவிக்கு இனிதாகக் கேட்போம்' என்று மிக்க ஆசை கொண்டிருந்தான் எம்பெருமான்; அந்த ஆசை * ஊமனார்கண்டுகனவிலும் பழுதா யொழியும்படி ஆழ்வார் அயோக்யதாதுஸந்தாநம் பண்ணி, 'நான் புகழத்தகாது, நெஞ்சால் நினைக்கவுந்தகாது' என்று பேசவே உண்ணுஞ் சோற்றை எதிர்பார்த்திருந்த பசியனுக்குச் சோறு தடுமாறிப்போனால் கண் சிவந்து கோபமுண்டாவது போல எம்பெருமானுக்கும் * செவிக்கினிய செஞ்சொல் கேட்டுக்களிக்கப் பாக்கியமில்லாமற் போகிறதேயென்று கோபம் மேலிட்டுக் கண்கள் சிவந்தன; அந்த நிலைமையைக் கண்ட ஆழ்வார் "எங்கண்மால் செங்கண்மால்" என விளிக்கின்றார். பிரானே! நீ எங்களிடத்து இயற்கையாகவே வ்யாமோஹ முடையவனல்லையோ; இப்படி கண்கள் சிவக்கச் சிறலாமோ? என்ற கருத்து உள்ளுறை.

செங்கண்மால்! என்று ஆழ்வார் அழைத்தவாறே எம்பெருமான் "ஓய்! என்னை ஏதுக்கு அழைக்கிறீர்? என்னை நெஞ்சால் நினைத்தாலும் இகழ்ந்ததாகும் என்று சொல்லிவிட்டாரே; அப்படியிருக்க, என்னை நெஞ்சாலும் நினைத்து வாயாலும் ஏன் அழைக்கிறீர்? போம் போம்" என்று சிற்றந் தோற்ற முகத்தை மாறவைத்தான்; ஆழ்வார் அது கண்டு சீறல் நீ என்கிறார்; நாயனே! அநந்ய கதியான என்மேலோ நீ சீறுவது; சீறவேண்டா என்கை.

"புகழ்வோம் பழிப்போம் புகழோம் பழியோம் இகழ்வோம் மதிப்போம் மதியோ மிகழோம்" என்று வெகு அழகாக

நீர் சொன்ன வார்த்தைக்கு நான் சீரூமலுமிருக்க வேணுமோ ?
 என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளமாக, அதற்கு ஸமாதானம்
 போல் “தீவினையோம் எங்கண்மால்கண்டாயிவை” என்கிறார்
 இதன் கருத்து:—தேவரீரைப் புகழ்வோமென்றால் என்னுடைய
 அந்தராத்மா சீறுகிறது; புகழாதிருப்போமென்றால் தேவரீர்
 சீறுகிறது; இந்த பாவத்திற்கு என்ன பண்ணுவேன்; இது பெரிய
 தீவினையாயிரா நின்றதே!. ஒருவிதத்தில் பார்த்தால் தேவரீரைப்
 புகழ் நா எழும்பவில்லை; ஒருவிதத்தில் பார்த்தால் புகழாதிருக்க
 முடியவில்லை; ஆகையாலே, புகழ்வேண்டியதாயுமிருக்கிறது, நாமோ
 புகழ்வதென்று பின்வாங்க வேண்டியதாயுமிருக்கிறது; இது என்
 னுடைய ப்ராந்தி நிலைமைகாணீர்; யான் என்ன செய்வேன் என்று
 ராயிற்று. பின்னடிகளின் கருத்தை வேறுவகையாகவும் உரை
 யிடலாம். (உ)

இவையன்றே நல்ல இவையன்றே தீய *

இவையென் றிவையறிவ னேலும் * —இவையெல்லாம்

என்னு லடைப்புநீக் கொண்ணு திறையவனே !*

என்னுல் செயற்பால தென் ?

(ங)

இறையவனே எம்பெருமானே !

இவை அன்றே நல்ல { உன்னைப் புகழா
 மையும் சிந்தியா
 மையுமாகிற
 இவையன்றே
 நல்லது ;

இவை அன்றே தீய { உன்னைப் புகழ்வ
 தும் சிந்திப்பது
 மாகிற இவை
 யன்றே செட்
 டது ;

இவை இவை என்று அறிவ
 னேலும் { (ஆகவே) ‘இன்
 னது இப்படிப்
 பட்டது’ என்று
 நான் உண்மை
 யில் தெரிந்து
 கொண்டிருக்கி
 மேனாகிலும்

இவை எல்லாம் { புகழாமையும் மதி
 யாமையும், புகழ்
 தலும் மதித்தலு
 மாகிற இவை
 யெல்லாம்

என்னுல் என்னுலே

அடைப்பு நீக்கு ஒண்ணது { பற்றவும் முடியாது,
 விடவும்
 முடியாது ;

என்னுல் செயற்பாலது என் { (சபலனான) என்
 னுலே செய்யக்
 கூடியது என்ன
 இருக்கிறது ?

* * *—[இவையன்றே நல்ல.] “சீறல் நீ” என்று திரு
வுள்ளத்தில் இரக்க முண்டாம்படி பிரார்த்தித்த ஆழ்வாரை நோக்கி
எம்பெருமான், “ஆழ்வீர்! என்னுடைய சீற்றம் கிடக்கட்டும்;
நீர் என்ன தீர்மானம் செய்து கொண்டீர்? ‘புகழ்வது தகுதிதான்’
என்று கொண்டீரா? அல்லது ‘புகழ்த்தகாது’ என்றே கொண்டீரா?
அதை நிஷ்கர்ஷித்துச் சொன்னீராகில், பிறகு பார்ப்போம்”
என்றான்; அதற்கு உத்தரமாயிருக்கிறது இப்பாட்டு. இதில்
சொல்லுகிறது யாதெனில்; எம்பெருமானே! இது யுத்தம், இது
அயுத்தம் என்கிற விஷயம் அடியேனுக்குத் தெரியாமையிலை;
அற்ப ஞானிகள் உன்னைப் புகழ்வது அயுத்தம், புகழாதிருப்பது
யுத்தம்—என்பதை அடியேன் நன்கு அறிவேன். அதில் ஸம்சய
மில்லை; ஆனால், அறிந்தபடியே அதுஷ்டிக்க என்னாலாகாது. நான்
அறிந்திருக்கிறபடியே அதுஷ்டிக்க வேணுமானால், உன்னைப் புகழ்
வதை விட்டுப் புகழாமையைப் பற்றவேணுமிதே. இந்த வீடுபற்
றுக்கள் என்னால் செய்யப்போகாது. (உன்னைப் புகழாதிருக்க என்
னால் முடியாது என்றபடி.)

என்னால் செயற்பாலது என்? = என்னுடைய இஷ்டப்படி
காரியம் நிறைவேறுமாகில் உன்னைப் புகழாமலிருந்துவிடுவேன்;
அதில் தடையில்லை. வாஸ்தவத்தில் என்னுடைய எண்ணமொன்
றும் பலிக்கிறதில்லை; † “என் நா முதல் வந்து புகுந்து நல்லீன்கவி,
தூமுதல் பத்தர்க்குத்தான் தன்னைச்சொன்ன என்வாய் முதலப்
பன்” என்றபடி என்னுடைய வாக்குக்களுக்கு ப்ரவர்த்தகன் நீ
யாகையாலே, அது புகழ்வதோ இகழ்வதோ உன் காரியமே
யொழிய என்னுடைய காரியமாக யாதொன்றுமில்லைகாண் என்ற
வாறு.

இனி, “என்னால் செயற்பாலதென்” என்பதற்கு—எனது
அன்பு செய்கிறதேயொழிய நான்செய்வதொன்றுமில்லை என்ப
தாகவும் உரைக்கலாம்.

நல்ல, தீய—பலவின்பால் குறிப்பு வினைமுற்று. அடைப்பு நீக்
கோண்ணுது = அடைப்பாவது பரிக்ரஹித்தல்; நீக்காவது பரித்ய

ஜித்தல்.-பரிக்ரஹிக்கத் தக்கதான புகழாமையைப் பரிக்ரஹிக்கவும், பரித்யஜிக்கத் தக்கதான புகழ்வதைப் பரித்யஜிக்கவும் என்னு லாகாது என்றபடி. ஏன் உம்மாலாகாது? என்னில்; அதற்கு ஸமா தானம் என்னால் செயற்பாலதேன்? என்பதாம். ... (ங)

என்னின் மிதபுகழார் யாவரே? * பின்னையும்மற்று

எண்ணில் மிதபுகழேன் யானல்லால் * —என்ன

கருஞ்சோதிக் கண்ணன், கடல்புரையும் * சீலப்

பெருஞ்சோதிக் கென்னெஞ்சாள் பெற்று.

(சு)

என்ன என்னுடையவனு

கரும் சோதி கண்ணன் { கறுத்த நிறத்தை
யுடைய
பூநீக்குஷ்ணனும்

கடல் புரையும் சீலன் { கடல் போன்ற (கம்
பீர) ஸ்வபாவ
முடையவனும்

பெரும் சோதிக்கு { மிகப் பெரிய சோதி
வடிவமானவனு
மான எம்பெரு
மானுக்கு

என் நெஞ்சு ஆள் பெற்று { என்னுடைய நெஞ்
சானது அடிமைப்
பட்டதனால்

என்னில் என்னேவிட

மிது புகழார் யாவரே { மிக்க புகழுடை
யவர் யார் கொல்?

மற்று பின்னையும் எண்ணில் { இன்னமும்
ஆராய்ந்து
பார்க்கு மளவில்

மிது புகழேன் யான் அல்லால் { மிக்க புகழுடைய
வன்நானே தவிர
வேறுயாரு
மில்லை.

* * *—[என்னில் மிதபுகழார்.] முதற்பாட்டில், ஆழ்வார் எம்பெருமானைப் புகழத் தொடங்கி, இரண்டாம் பாட்டில், அவனை நாமோ புகழ்வதென்று பின்வாங்கி, மூன்றாம் பாட்டில்—புகழாதிருக்க முடியாமையைச் சொல்லி முடித்தார். அவனைப் புகழ்வது நமக்குத் தகாதென்று நாம் அயோக்யதையால் பின்வாங்க நினைத்தாலுங்கூட ஏதேனுமொருபடியாலே அவனது புகழ்களைப் பற்றி நம் வாயால் சில பாசரங்கள் பேசியே தீரவேண்டியதாகி ருந்தே! ஹா ஹா!, நம்முடைய பாக்கியமே பாக்கியம்; நம்மைவிட பாக்கியசாலிகள் வேறுயாருளர்? எம்பெருமானுடைய சில திருக் குணங்கள் நம் வாயிலும் புகுந்து புறப்படும்படியான நல்லகாலம் வாய்த்ததே! என்று மகிழ்கிறார் இதில்.

“என்னில் மிதபுகழார் யாவரே” என்பதில் சொல்லுகிற அர்த்தமே “பின்னையும் மற்றெண்ணில் மிதபுகழேன்யானல்

லால்” என்பதிலும் கிடந்தாலும் ஸந்தோஷாதிசயத்தாலே இரம்
டித்துச் சொல்லுகிறபடி. “இல்லையெனக்கெதி ரில்லையெனக்
கெதி ரில்லையெனக்கெதிரே” என்பதுபோல. இவ்விடத்தில் இவர்
நினைக்கிற புகழாவது-பாக்யசாலி என்கிற கீர்த்தியாம். ஆகவே,
என்னைவிட பாக்யசாலி வேறு யார்? என்றதாயிற்று.

‘உமக்கிப்போது என்ன பாக்கியம் வந்துவிட்டது?’ என்ன,
பின்னடிகளில் அந்த பாக்கியத்தை விவரிக்கிறார்;—என்ன கருஞ்
சோதிக்கண்ணன் கடல்புரையுஞ் சீலப் பெருஞ்சோதிக்கு என்
னெஞ்சு ஆளாகப் பெற்றதனால் “என்னில் மிகுபுகழார் யாவரே?”
என்னவேண்டியதாயிற்று என்கிறார். என்ன என்றது-என்னுடைய
என்றபடி தன்னுடைய வடிவை எனக்கு அதுபவிக்கக் கொடுத்
தருளின கண்ணபிரான் என்கை. கடல்புரையும் சீலன் என்றது
கடல்போன்ற கம்பீரஸ்வபாவமுடையனென்றபடி. சீலம் என்ற
வடசொல்-ஸ்வபாவமென்றும் நல்லொழுக்கமென்றும் பொருள்
படும். “சீலப்பெருஞ் சோதிக்கு” என்றவிடத்து சீலன் என்று
பிரியும்; “சில விகாரமாமுயர்தினை” என்பது நன்னூல். ஆள்
பெற்று என்றது-ஆளாகப் பெற்றது காரணமாக என்றபடி. எம்
பெருமானை நெஞ்சால் நினைத்தாலும் கெடுதியாமென்று கொண்
டிருந்த கொள்கை நீங்கி அப்பெருமான் விஷயத்திலேயே இன்று
என்னெஞ்சு ஆழ்ந்து அவகாவிக்கப்பெற்றதனால் நான் மஹா
பாக்ய சாலியானேன் என்றராயிற்று.

இதென்ன விசித்திரம்!; எம்பெருமானை நீசனேன் நெஞ்சால்
நினைப்பதும் கெடுதல் என்று சில ஸமயங்களில் சொல்லுகிறார்;
மற்றுஞ் சில ஸமயங்களிலோ ‘அவனை நினைப்பது மஹாபாக்யம்’
என்கிறார்; இவ்விரண்டு வார்த்தைகளும் ஒன்றோடொன்று சேர
வில்லையே; ‘நினைத்தல் கூடும்’ என்பது வலித்தாந்தமா? ‘கூடாது’
என்பது வலித்தாந்தமா? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இரண்டும்
வலித்தாந்தமே யென்று கொள்ளக்கடவது. இப்படியுமுண்டோ?
என்னில்; கேண்மின்; “நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன்” என்
னும்படியான தம்முடைய தாழ்வு நினைவுக்கு வந்துவிட்டால், அப்
போது, ‘நாயிலுங்கடை கெட்ட நாமோ பரம்பொருளை நினைப்ப
தற்கும் புகழ்வதற்கும் தகுதியுடையோம்? இதில் ப்ரவர்த்திக்க

நமக்கு என்ன யோக்யதை?’ என்று பின்வாங்க வேண்டியதாகி
றது. இதுவும் தகுதியே. எம்பெருமானுடைய வடிவமுகம் போக்
யதையும் நோக்கப்படுமிடத்து நெஞ்சையும் வாயையும் கட்டிவைத்
திருக்க முடிகிறதில்லை; பரவசமாகவே ப்ரவ்ருத்தி உண்டாய் விடுகி
றது. அந்த ப்ரவ்ருத்தியினால் மிக்க ஆநந்தமும் உண்டாய்விடுகி
றது. அந்த ஆநந்தத்தினால் தலைதடுமாறுகக் கூத்தாடிக் கொண்டு
“என்னில் மிகு புகழார் யாவரே” என்றும் “யானே தவஞ் செய்
தேன்” என்றும் “எனக் காரும் நிகரில்லையே” என்றும் பலவாறு
பேச வேண்டியதாகிறது. இதுவும் தகுதியே. ஆகையால் இரண்
டுக்குங் குறையில்லையென்க. ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுகையும்,
பண்ணின பிறகு அநுதாபங் காட்டுதலுமாகிற இரண்டும் அவி
ருத்தமென்று கொள்வது போல இதனையும் கொள்க. ... (ச)

பெற்றதாய் நீயே பிறப்பித்த தந்தைநீ *

மற்றையா ராவாரும் நீபேசில் *—எற்றேயோ!

மாய! மா மாயவளைமாய முலை வாய்வைத்த *

நீயம்மா! காட்டும் நெறி.

(ரு)

மாய	மாயவனே!	மற்றையார்	{ மற்றும் ஆசாரியரும்
அம்மா	ஸ்வாமியே!	ஆவாரும் நீ	{ நீயே;
பேசில்	{ உன்னால் நான் பெற்ற உபகாரங் களைப் பேசப் புகுந்தால்	மா மாயவளை	{ மஹத்தான வஞ் சனையையுடைய மாய
பெற்ற தாய்	{ பெற்றதாய் போலே ப்ரியமான தையே செய்பவ னும் நீயே;	முலை	{ (அவளது விஷந்தட வின) முலையை
பிறப்பித்த	{ உண்டாக்கின பிதாவைப் போல ஹிதமானதையே செய்பவனும் நீயே;	வாய்வைத்த நீ	அமுது செய்த நீ
தந்தைநீ		காட்டும் நெறி	{ எனக்குக் காட்டின வழிகள்
		எற்றே ஒ—	{ என்ன ஆச்சரியமா னவை! (என்று உருகுகிறார்.)

* * *—[பெற்றதாய் நீயே.] எம்பெருமானை நினைப்பதற்கும்
துதிப்பதற்கும் நான் யோக்யதையற்றவன் என்று பின்வாங்கப்

பார்த்த அடியேனை அந்த எண்ணம் நீங்கி ப்ரவர்த்திக்கும்படி செய்
தருளிற்றே ; இப்படி மஹோபகாரம் செய்கிற மஹாநுபாவர்
தேவரீர் தவிர வேறு யாருளரெனக்கு? தாயும் தமப்பனும் ஆசா
ரியனுமாகிற உபகாரகர்கள் யாவரும் அடியேனுக்கு தேவரீரே
யாயிற்று ! என்று எம்பெருமானை நோக்கி உருக்கமாகப் பேசுகிறார்.

பேசில்—நீ பண்ணின உபகாரத்தை வாய்விட்டுப் பேசத்
தொடங்கினால், நீயே பெற்றதாய், நீயே பிறப்பித்த தந்தை ; நீயே
மற்றையாராவாரும்.—வயிற்றில் பத்து மாதம் சுமந்து பெறுகிற
தாயும், பிறப்பிக்குமவனான தகப்பனும், ஆத்மாவுக்கு உற்றநன்மை
களைச் செய்து விலகூணஜன்மத்தைக் கொடுக்கிற ஆசார்யனும்
ஆகிய ப்ரவித்தர்களான உபகாரகர்கள் மூவரும் அடியேனுக்கு
தேவரீர்தாம். அயோக்யனென்று பின்வாங்கி தேவரீரை அடியேன்
நினையாமலும் புகழாமலுமிருந்திட்டால் என்னுடைய ஸத்தையே
போய்விடும் ; அது போகாதபடி காப்பாற்றியிருளின உபகாரகர்
தேவரீரேயாதலால், ஸத்தைக்கு ஹேது பூதர்களான தாய் தந்தை
ஆசாரியர்கள் மூவரும் தேவரீரேயாயிற்றன்றோ என்கை.

மூன்றாமடியின் முதலிலுள்ள மாய என்பது ஸம்போதநம்
(விளி) ; உன்னுடைய ஆச்சரிய சேஷ்டிதத்தை என்ன சொல்லு
வேணப்பா ! என்று கருத்து. “ புகழ்வேம் பழிப்போம் ” என்று
கொண்டிருந்த எண்ணத்தைத் தவிர்த்து “ என்னில் மிகுபுகழார்
யாவரே ” என்னும்படி பண்ணின விது என்ன ஆச்சரியம் ! என்கி
றார்போலும்.

மாமாயவளை மாய முலைவாய்வைத்த என்று பூதனையின் முலை
யைச் சுவைத்த வ்ருத்தாந்தத்தை எடுத்துக் காட்டியது—பின்னே
யாயிருந்து முலையுண்கிற பாவனையிலே அப்பூதனையின் உயிரை
முடித்தது எப்படி ஆச்சரியமோ அப்படியே காண் இதுவும் ஒரு
ஆச்சரியம் என்றபடி. உன்னைக் கால்வதாக வந்த அவளை நீ
கொன்று உலகுக்கு ஒருயிரான உன்னை ரக்ஷித்துத் தந்த உப
காரம் போலே இதுவும் ஒரு உபகாரங்காண் என்றதாகவுமாம்.
மாயவள் மாய முலைவாய்வைத்த வரலாறு :—கிருஷ்ணனைப் பெற்ற
தாயான தேவகியினது உடன் பிறந்தவனாய் அக்கண்ணபிரானுக்கு

மாமனாகிய கம்ஸன், தன்னைக் கொல்லப் பிறந்த தேவகீபுத்திரன் ஒளித்து வளர்கிறானென்பதையறிந்து அக்குழந்தையை நாடியுணர்ந்து கொல்லும் பொருட்டுப் பல அசுரர்களை எவுகிற கிரமத்திலே அவர்களில் ஒருத்தியான பூதனையென்னும் ராக்ஷஸி நல்ல பெண்ணுருவத்தோடு இரவிலே திருவாய்ப்பாடிக்கு வந்து அங்குத் தூங்கிக் கொண்டிருந்த கண்ணனாகிய குழந்தையை எடுத்துத் தனது நஞ்சு தீற்றிய முலையைக் கொடுத்துக் கொல்லமுயல, பகவானான குழந்தை அவ்வரக்கியின் ஸ்தனங்களைக் கைகளால் இறுகப் பிடித்துப் பாலுண்ணுகிற பாவனையிலே அவனாயிரையும் உறிஞ்சி அவளைப் பேரிரைச்சலிட்டுக் கதறி உடம்பு நரம்புகளின் கட்டெடல் லாம் நீங்கி விழுந்து இறக்கும்படி செய்தனன் என்பதாம்.

நீகாட்டும் நெறி எற்றேயோ? = அயோக்யதாதுஸந்தானம் பண்ணிப் பின்வாங்கப் பார்த்த வென்னை வசப்படுத்தி உன் பக்கலிலேயே அவகாஹிக்கும்படி ஒரு வழி காட்டிற்றே! இஃது என்ன ஆச்சரியம்! என்கை. எற்றே என்பது அதிசய விரக்கச் சொல்; எற்று—எத்தன்மையது! (ரு)

நெறிகாட்டி நீக்குதியோ? நிற்பால் * கருமா முறிமேனி காட்டேதியோ? * மேனாள்—அறியோமை என்செய்வா னெண்ணினாய்? கண்ணனே! * ஈதுரையாய் என்செய்தால் என்படோம் யாம்? (கூ)

கண்ணனே எம்பெருமானே !,

நெறி காட்டி நிற்பால் நீக்குதியோ {
கருமம் ஞானம் முதலிய உபாயாந்தரங் களைக் காட்டி (இவற்றை அது ஷ்டித்துப் பலன் பெறுவாய் என்று சொல்லி என்னை) கை விட்டு விடப் பார்க்கிறாயோ? (அல்லது)

கரு மா முறி மேனி காட்டுதியோ {
கறுத்த மாமரத்தின் தளிர் போன்ற (உனது) திருமேனியை ஸேவை ஸாதிப்பித்து அநுக்ரஹிக்க நினைக்கிறாயோ?

மேல் நாள் அநாதி காலமாக

அறியோமை {
அறியாதவர்களான எங்கள்

என் செய்வான் எண்ணினாய் { என்ன செய்வ தாகத் திரு வுள்ளம் பற்றி யிருக்கிறது ?

ஈது உரையாய் { தேவரீருடைய திருவுள்ள மின்ன தென்பதை அருளிச் செய்ய வேணும்;

என் செய்தால் { நீ எமக்கு என்ன நன்மையைச் செய்தாலும்

யாம் என் படோம் { யாம் என்ன அநர்த் தத்தைத்தான் அருபவிக்க மாட் டோம்.

* * *--[நெறிகாட்டி.] 'நம்மை விட்டுப் பின் வாங்கப் பார்த்த இவ்வாழ்வாரை நாம் உபாயமாகப் பொருந்தவிட்டுக் கொண்டோம்; இனி இவர் நம்மை நினைப்பதும் துதிப்பதும் செய்து கொண்டிருக்கப் போகிறார்; அப்படியே யிருக்கட்டும்; அல்லும் பகலும் அழுது கதறிக்கொண்டிருக்கட்டும்; நம்மைக் கிட்டி அதுபவிக்க விரும்பினாராகில் கருமம் ஞானம் முதலிய ஸாதநங்களை அனுட்டித்து மெதுவாக வந்து சேரட்டும்' என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பதாகத் தெரிந்துகொண்ட ஆழ்வார் அப்பெருமானையே நோக்கிக் கேள்வி கேட்கிறார்;--பெருமானே! உனக்கு ஸ்வாதந்திரியம் என்கிற ஒரு குணமும், கிர்ஹேதுகக்ருபை என்கிற ஒரு குணமும் உண்டு; எந்த குணத்தைச் செலுத்தி நீ காரியம் செய்ய நினைத்தாலும் செய்பக்கட்டும். சிலரிடத்தில் ஸ்வாதந்திரியத்தைச் செலுத்திக் கைவிடப் பார்ப்பாய்; சிலரிடத்தில் கிர்ஹேதுக கருணையைச் செலுத்தி வலிகட்டாயமாகக் கைக்கொள்ளப் பார்ப்பாய். இப்படி எத்தனையோ செய்துமிருக்கிறது. இப்போது அடியேன் விஷயத்தில் செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றியிருப்பது எது? ஸ்வாதந்திரியத்தைக் காட்டிக் கைவிடப்பார்க்கிறாயோ? அல்லது, திருவருளாக் காட்டி அழகிய திருமேனியை ஸேவை ஸாதிப்பித்து விஷயீகரிக்கப் பார்க்கிறாயோ? எப்படி நீ செய்தாலும் அப்படிக்கு என்னைப் போன்ற ஸம்ஸாரிகள் உடன்பட வேண்டியவர்களே யன்றி உன்னை நியமிக்கவல்லார் ஆருமில்லை; ஆனாலும் 'இன்னது செய்ய நினைத்திருக்கிறேன்' என்பதைச் சோதிவாய்திறந்து சொல்லிவிட்டால் நெஞ்சுக்கு ஆறுதலாயிருக்கும்--என்கிறார்.

நெறிகாட்டி நீக்குதியோ நிற்பால்? = நெறியென்றால் வழி; வழியாவது உபாயம்; பகவத் கீதையில் சரமச்லோகத்துக்குக் கீழே

விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள கர்மஜ்ஞாநாதி ஸாதநாந்தரங்களை இங்கு நெறி யென்கிறது. எம்பெருமான் யாரை அதுக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறானோ அவர்களை நோக்கி “நீங்கள் எவ்விதமான அலைச்சலும் படவேண்டா; என்னையே தஞ்சமாக உறுதி கொண்டு மார்விலே கைவைத்து உறங்குங்கள்” என்பன்; எவர்களைக் கைவிட நினைக்கிறானோ அவர்களுக்கு அருந்தொழில் களை அளவில்லாதபடி விதித்து ‘இவற்றைச் சரியாகச் செய்து பேறு பெறுங்கள்’ என்பன். ஆகையாலே நெறிகாட்டுகை யென்பதும் நீக்குகை யென்பதும் பர்யாயம். நெறியைக் காட்டுகையாவது—‘இது கர்மயோகம், இது ஜ்ஞாநயோகம், இது பக்தியோகம்; இவற்றுள் எது உமக்கு ஸாத்யமோ அதனை அதுஷ்டிக்கக் கடவீர்’ என்றுசொல்லி, தான் உதாவீரனாய் விடுகை. நெறிகாட்டி நிற்பால் நீக்குதியோ? = உன்னையொழிய வேறோருபாயத்தைக் காட்டி உண்பக்கலில்நின்றும் என்னை அகற்றப் பார்க்கிறாயோ என்றவாறு.

நளமஹாராஜன் தமயந்தியை உடுத்த புடைவையிலே ஒரு தலையையறுத்து ‘இது விதர்ப்பதேசம் போகிறவழி, இது கோஸலதேசம் போகிறவழி; எந்த வழியில் வேணுமானாலும் போய்க்கொள்; என்று சொல்லிவிட்டு அகன்ற கதையை இங்கு நினைப்பது.

கரு மா முறி மேனி காட்டுதியோ? = நிர்ஹேதுக விஷயிகாரத்திற்கு அடியேனை ஆளாக்கப்பார்க்கிறதோ என்கை. [“नायू नायू प्रवचनैः लभ्यैः स मेधया स बभूव ना सुतेन यमे नैः पूषा तैः लभ्यैः तप्यैः अथ विव्रुणुते तनूम् स्वाम्”] என்று உபநிஷத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிற படி—எவனை அதுக்ரஹிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றுகிறானோ அவனுக்குத் தனது திவ்யமங்கள் விக்ரஹத்தைப் பரிபூர்ண நுபவ விஷயமாகக் காட்டிக்கொடுக்கக் கடவனாகையாலே, மேனி காட்டுதியோ வென்கிறார். முறி யென்று தனிர்க்குப் பெயர்; முறிக்கப்படுவது முறி யென்று காரணப்பெயர். மாமுறி—மாந்தளிர்; அதுபோல் ஸுகு

மாரமாயும், கரு—ச்யாமளமாயுமிருக்கிற திருமேனியைக் காட்டி யருள நினைக்கிறாயோ ?

கண்ணனே ! மேனாள் அறியோமை என்செய்வா னெண்ணி னாய்? = அநாதிகாலமாக அவிவேகியாய்க்கிடக்கிற அடியேன் திறத் தில் எது செய்ய நினைத்திருக்கிறது ? நிக்ரஹமோ ? அல்லது அநுக்ரஹமோ ? சொல்லவேணும். மேனாள் அறியோமை என்றதன் கருத்து யாதெனில்; ஒன்றிலும் அறிவில்லாத அடியேனுக்கு உபா யாந்தரங்களை விதித்தால் என்ன செய்யமுடியும் ? தேவரீருடைய நிர்ஹேதுகக்ருபைக்கு அஐஞரும் அசக்தருமன்றோ இலக்கு; ஞான முள்ளவர்களும்சக்தியுள்ளவர்களும் தங்களுடைய ஞானசக்திகளைக் கொண்டு கரையேறிவிடக் கூடும்; அறிவில்லாதவர்களும் அசக்தர் களுமே தேவரீருடைய நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்திற்குப் பாத்திரமா கக் கூடியவர்களாதலால் அஐஞனான அடியேன் நெறிகாட்டி நீக்கு வதற்கு உரியவனல்லேன் ; கருமாமுறிமேனி காட்டுவதற்கே உரி யேன்—என்று எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் படுப்படி சொல்லு கிறாரென்க.

என்செய்தாலென்படோம் யாம் = இதற்கு இரண்டு வகையா கப் பொருள்கொள்ள இடமுண்டு ; நீ ஸ்வாதந்திரியத்தைக் காட்டி அகற்றப்பார்த்தாலும் ஸரி ; அநுக்ரஹித்துத் திருமேனியை ஸேவைஸாதிப்பித்தாலும் ஸரி ; திருவுள்ளமானபடி எது செய் தாலும் அதன்படி அடியேன் உடன்படத்தக்கவனே யொழிய வேறு என்ன தடை செய்யப்போகிறேன்—என்கிறார் என்னலாம். அன்றி, நீ என்ன நன்மை செய்தாலும் அதைத்தாங்கிக்கொள்ள என்னால் முடியப்போகிறதோ ? யானையைக் குளிப்பாட்டி வைத்தாலும் நொடிப்பொழுதில் தும்புதுாசுகளையே வாரி மேற் கொள்ளுமாபோலே, நீ செய்யும் நன்மையையும் கெடுத்துக் கொண்டு தீமையையே ஏறிட்டுக்கொண்டவனாவேன்—என்கிறார் என்னவுமாம். (சு)

யாமே அருவியையோம் சேயோம் * என்னெஞ்சினார்
தாமே அணுக்கராய்ச் சார்ந்தொழிந்தார் *—பூமேய
சேம்மாதை நின்மார்வில் சேர்வித்து * பாரிடந்த
அம்மா! நின் பாதத் தருகு.

(எ)

பூ மேய	{ தாமரைப் பூவில் பொருந்தியிருக் கிற	அம்மா	ஸ்வாமீ!
		நின் பாதத்து அருகு	{ தேவரீருடைய திருவடிகளின் சம்பத்திலே
செம் மாதை	{ * ஹிரண்ய வர்ணை யான பிராட் டியை	என் நெஞ்சி னார் தாமே	{ என்னுடைய நெஞ்சுதானே
		அணுக்கர்	அந்தரங்கமாகச்
நின் மார்வில் சேர்வித்து	{ உனது திருமா பிலே சேர்த்துக் கொண்டவனாயும்	ஆய் சார்ந் தொழிந்தார்	{ சென்று சேர்ந்து விட்டது;
		அரு வினையோம்	{ போக்க முடியாத பாவத்தைப் பண்ணியுள்ள
பார் இடந்த	{ (பிரளயத்திலுந் திக் கிடந்த) பூமி யைக் குத்தியெ டுத்தவனாயிருக் கிற	யாமே	நாங்கள் மாத்திரம்
		சேயோம்	{ தூரத்திலிருக் கிறோம்.

* * * [யாமே அருவினையோம்.] “கருமா முறிமேனி காட்டு
தியோ?” என்றாரே கீழ்ப்பாட்டில். ‘ஆழ்வீர்! இதோ என்னுடைய
கருமாமுறிமேனியைப் பாரும’ என்று எம்பெருமான் சொல்லப்
போகிறானென்றும் திருமேனி ஸேவை கிடைக்கப்போகிறதென்றும்
ஆவல் கொண்டிருந்தார்; நெஞ்சுக்கு மாத்திரம் ஸேவை ஸாதித்த
படியேயொழிய, கட்கண்ணால் காணும்படியாகவும் கைகளாலே
அணைத்துக் கனிக்கும்படியாகவும் ஸேவை ஸாதிக்கப்பெறவில்லை.
அப்படி பெருததனாலே தமக்குண்டான கஷ்டத்தைக் கூறுகின்
ருரிகில்.

“பூமேய செம்மாதை நின்மார்வில் சேர்வித்துப் பாரிடந்த
அம்மா!, என் நெஞ்சினார்தாமே அணுக்கராய் நின்பாதத்தருகு
சார்ந்தொழிந்தார்; அருவினையோம் யாமே சேயோம்” என்று
அர்வயம். முதலிலேயே நான் எனது நெஞ்சைக்கூவி “முயற்றி
சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ
கூடி” என்று என்னோடு சேர்ந்து நீ காரியத்தை நடத்து என்று
சொல்லி வைத்திருந்தும் என் சொல்லை லக்ஷியம் பண்ணாத அந்த
நெஞ்சானது என்னை நெடுந்தூரத்திலே தனிப்பட விட்டுவிட்டுத்
தான் மாத்திரம் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளுக்கு அந்தரங்க
மாக அணுகி அங்கேயே லயித்துவிட்டது; அது நல்ல பேறு
பெற்றுவிட்டது; நான்தான் இப்படி தூரஸ்தனாய் வருந்திக் கிடக்

கிறேன்; நான் பண்ணின பாவமிது! என்கிறார். ஆழ்வார் நம் மைப்போலே இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலே ஸம்ஸாரிகளுடைய மத்தியில் இருந்தாலும் அவருடைய திருவுள்ளம் மாத்திரம் பக வத் பாதாரவிந்தத்திலேயே அழுந்தியிருக்கு மென்பது இதனால் அறியத்தக்கது.

சேயோம் = சேய்மை என்னும் பண்படியாப் பிறந்த தன் மைப்பன்மைவினைமுற்று. சேய்மையாவது தூரம்; தூரத்திலுள்ள வன் சேயோன்; சேயோம் என்றது-தூரத்திலிருக்கிறோம் என்ற படி. “என்னெஞ்சு சார்ந்தொழிந்தது” என்ன வேண்டியிருக்க, நெஞ்சினார் என்றும் சார்ந்தொழிந்தார் என்றும் உயர்திணையாகக் கூறியது- எம்பெருமானிடத்துத் தமக்குள்ள கௌரவத்தினால் அவனிடத்து ஆழங்காற்பட்ட மனத்தை உயர்த்திக்கூறவேணு மென்ற கருத்தினாலாம். அணுக்கர்—அந்தரங்கர், ஸமீபத்தி லுள்ளவர்.

“பூமேய செம்மாதை நின்மார்வில் சேர்வித்து” என்ற விடத் துக் கடல் கடைந்த வரலாற்றையும், “பாரிடந்த” என்றவிடத்து வராஹாவதாரவ்ருத்தாந்தத்தையும் அநுஸந்திப்பது (எ)

அருகும் சுவமே தெரிவுணரோம் * அன்பே

பெருகும்மிக இதுவேன்? பேசீர் *—பருகலாம்

பண்புடையீர்! பாரளந்தீர்! பாலியேம் கண்காண்பரிய *

நுண்புடையீர்: நும்மை நுமக்கு.

(அ)

பருகலாம்	வாய்மடுத்துப் பானம்	சுவமே	கிட்வேதற்கான
பண்பு	பண்ணுதற்கு		உபாயத்தையும்
உடையீர்	உரியதிருக்குணம்	தெரிவு	(நாங்கள்) பருத்தறிந்
	களையுடையவரே!	உணரோம்	தோயில்லை;
பார் அளந்தீர்	(தரிவிக்கரமாவதாரத்		(அப்படியிருக்கச் செய்தேயும்)
	தால்) பூமியெல்லா	நுமக்கே	உம் விஷயத்திலேயே
	மளந்தவரே!		
பாலியேம்	பாலிகளான எங்களு	அன்பு மிக	(எமக்கு) ஆசை
கண் காண்பு	டைய கண்களாலே	பெருகும்	யானது மிகவும்.
அரிய நுண்பு	காணமுடியாத		பெருகா நின்றது;
உடையீர்	வைலக்ஷணயத்தை	இது என்	இதற்கு என்ன
	யுடையவரே!		காரணம்?
நும்மை	உம்மை	பேசீர்	நீர்தாம் சொல்ல
அருகும்	கிட்வேதையும்		வேணும்.

* * *—[அருகுஞ் சுவமீம்.] எம்பெருமான் நெஞ்சக்குமாத் திரம் விஷயமானேயன்றி, கண்களால் காணவாவது கைகளாலணைக்க வாவது விஷயமாகவில்லை என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். அப்படி கண்ணால் காணப்பெறுதிருக்கச் செய்தேயும், கண்ணால்கண்ட விஷயங்களிற் போல அன்பு அதிகரித்து வருகின்றதே, இதற்கு என்ன காரணம்? சொல்லாய் என்று அப்பெருமானையே கேட்கிறார்.

“பருகலாம் பண்புடையீர்! பாரளந்தீர்! பாவிமே கண்காண்பரிய துண்புடையீர்! தும்மை அருகும் சுவமீம் தெரிவுணரோம்; (அப்படியிருந்தும்) துமக்கே அன்புமிகப் பெருகும்; இது என்? பேசீர்” என்று அர்வயம்.

பருகலாம் பண்புடையீர் = பண்பு என்று பொதுவாகக் குணத்தைச் சொல்லுகிறது; இவ்விடத்தில், ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் என்கிற குணங்களில் நோக்கு. “கணைநாணில் ஓவாத்தொழில் சார்ங்கன் தொல்சீரை நன்னெஞ்சே!, ஓவாத ஊணுகவுண்” என்று மேலே அருளிச்செய்கிறபடி பகவத்குணங்களை உணவாகக் கொள்ளுகிறவராதலால் பருகலாம் பண்புடையீர் என்கிறார். அப்படிப்பட்ட பண்பு உலகளந்த சரிதையில் விளங்கிற்றென்பார் போல அடுத்தபடியாகப் பாரளந்தீர் என்கிறார். [பாவிமே இத்யாதி.] பாவிகளான என்போன்ற ஸம்ஸாரிகளுடைய கட்டிலனுக்கு இலக்காகாத வைலக்ஷண்யத்தை யுடையவரே! என்றபடி. தும்மை அருகும் தெரிவுணரோம், சுவமீம் தெரிவுணரோம் = “கருதரிய வுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையும் ஒரு தனிநாயகம்” என்றபடி நீ எங்கணும் நிறைந்திருந்தாலும் அருகில் இருப்பதாக உன்னை நான் தெரிந்துகொள்ளவில்லை; (நீ எனக்கு ஸமீபத்தில் வந்து ஸேவை ஸாதிக்கவில்லை யென்றபடி.) இப்போது அப்படி தெரிந்து கொள்ளாவிட்டாலும், இனி என்றேனு மொருநாள் தெரிந்துகொள்ள வழியுண்டோ என்னில்; சுவமீந் தெரிவுணரோம் = சுவடாவது அடையாளம்; உன்னுடைய ஸேவை கிடைக்கக்கூடுமென்று நினைப்பதற்குரிய அடையாளமு மொன்றுங் கண்டிலேன். என்னிடத்தில் ஏதாவது யோக்யதையிருந்தால் அந்த

யோக்யதை நிமித்தமாக உன் ஸேவை கிடைக்கக்கூடுமென்று நினைக்கவழியுண்டு; அப்படிப்பட்ட யோக்யதை ஒன்றும் என்பக்கல் இல்லாமையாலே அந்த நினைவுக்கு ப்ரஸக்தியில்லை யென்கை. சுவடு என்பதற்கு போக்யதை என்கிற பொருளுங்கொள்ளலாம். திருவயோத்தியில் பிராட்டி இராமபிரானோடு பன்னிரண்டாண்டு கலந்திருந்து அவனுடைய ராவிக்யத்தை அறிந்தாற்போலே நான் உன்னோடு கலந்தவனுமல்லேன், உனது ராவிக்யத்தை அறிந்த வனுமல்லேன்; ஆயினும், அன்பு மாத்திரம் எனக்கு உன் மீதே வளர்ந்து செல்லுகின்றதே! இதற்கு என்னகாரணம்? சொல்ல வேணும்—என்கிருராகவுமாம்.

ஆசார்யஹ்ருதயம் நான்காம் ப்ரகரணத்தில் [பத்தாவது ஸூத்ரத்தில்] “அருகுஞ் சுவடும் போலே” என்ற விடத்திற்கு வியாக்கியானமருளிச் செய்யா நின்ற மணவாளமாமுனிகள்—“உம் முடைய அருகு வருதல் உம்முடைய சுவடறிதல் செய்யாதிருக்க உம்மளவிலே ஸ்நேஹமானது அறமிக்கு வாராநின்றது; இதுக்கு அடி அருளிச் செய்யவேணும்” என்று இப்பாசரத்திற்குக்கருத்து அருளிச் செய்தமை இங்கு நோக்கத்தகும்.

“பாட்டின் முடிவில் நும்மை நுமக்கு என்றிருக்கிறதே; அதற்கு எங்கே அந்வயம்?” என்று நஞ்சீயர் பிள்ளைதிருநறை யூரையரைக் கேட்டபோது அவர் “நும்மை அருகுஞ் சுவடுந் தெரிவுணரோம்; நுமக்கு அன்பே பெருகும் மிக” என்று அந்வயித்துக் காட்டிப் பொருளுரைத்தாராம். ... (அ)

நுமக்கடியோ மென்றென்று நொந்துரைத்தேன்? * மாலார் தமக்கவர்தாம் சார்வரிய ரானால்*—எமக்கினி யாதானும் ஆகிகோண் நெஞ்சே! * அவர்திறத்தே யாதானும் சிந்தித் திரு.

(கூ)

நெஞ்சே ஓ மனமே!
(மாலார்) { எம்பெருமானுகிற
அவர் தாம் { அப்பெரியவர்
 தாம்
சார்வு அரியர் { நமக்குக்கிட்ட
 முடியாதவரா
 யிருக்கும்போது

மாலார் { அவ்வெம்பெரு
தமக்கு { மாணே நோக்கி

நுமக்கு { “நாங்கள் உமக்கு
அடியோம் { அடிமைப்பட்டவர்
என்று என்று { கள்” என்று பல
 தடவை

நொந்து	வாய் நோவச் சொல்	அவர்	அப்பெருமான்
உரைத்து	வதில் என்ன	திறத்தே	விஷயமாகவே
என்	பயன்?		
இனி	இன்று முதலாக	யாதானும்	எதையாவது சிந்தித்
எமக்கு	நமக்கு எது வேணு	சிந்தித்து	துக்கொண்டு
ஆதானும்	மானாலும் நேரட்	இரு	கிடப்பாயாக.
ஆகிக் காண்	டம்;		

* * *—[நுமக்கடியோம்.] எம்பெருமானுடைய திருமேனியை ஸேவிக்கப் பெறவேணுமென்று ஆசை கொண்ட தம்முடைய மனோரதப்படியே அவன் ஸேவை தந்தருளாமையால் அவனிடத்தில் வீணாக அன்புவஹிப்பதில் என்ன பயன்? என்று நினைத்த ஆழ்வார் ‘இனி நாம் எம்பெருமானை நோக்கிப் பஞ்சைப் பாட்டுகள் பாடுவது அநாவச்யகம்; “எனக்கு நீயே கதி, எனக்கு நீயே கதி” என்று பலகாலும் சொல்லுவதில் என்னப்ரயோஜனம்? எவ்வளவு கதறினாலும் அந்தப் பெரியவர் நம்மை லக்ஷியம்பண்ணுகிறதில்லை; ஆகையால், இனி நாம் அப்பெருமானை நோக்கி “நுமக்கு அடியோம்” என்று சொல்வதை நிறுத்திவிட வேண்டியது—எனக் கருதி அக்கருத்தை இப்பாட்டில் முன்னடிகளில் வெளியிடுகிறார். அதற்கு மேல், இந்த உறுதியுடனே நாம் இருந்து விடமுடியுமா’ என்று ஆலோசித்துப் பார்த்தார்; கூண்காலமும் இப்படி யிருந்திட முடியாதென்று துணிந்து, நெஞ்சை நோக்கி ‘நெஞ்சே! அப்பெருமான் நம்மை அநுக்ரஹித்தாலும் அநுக்ரஹிக்கட்டும், நிக்ரஹித்தாலும் நிக்ரஹிக்கட்டும்: திருவுள்ளமான படி செய்திடட்டும். நீ மாத்திரம் சிந்தனையை அவர் விஷயத்திலேயே செலுத்திக்கிட’ என்கிறார் பின்னடிகளில்.

“மாலார் தாம் சார்வரியரானால் (அந்த) மாலார் தமக்கு நுமக்கடியோமென்றென்று நொந்து உரைத்து என்?” என்று முன்னடிகளின் அந்வயம். மாலார்தாம்—‘ஆச்ரிதர்களிடத்தில் வ்யாமோஹமே வடிவு கொண்டவர்’ என்று பேர் மாத்திரமேயா யிருக்கிற அவர் என்றவாறு. சார்வு அரியரானால் என்றது—நமக்கு நெருங்கிய நுபவிக்கக் கூடாதவராயிருக்கையினால் என்றபடி. நாம் ஆர்த்தியோடே நுமக்கடியோம் நுமக்கடியோம் என்று எத்தனை தடவை சொன்னாலும் அவர் ஸேவைஸாதியா திருக்குமளவில் அந்த வார்த்தையை

நாம் வாய் நோவ வீணாகப் பலகால் சொல்லிக் கதறுவதில் யாது பயன்? நெஞ்சு உலரக் கத்துவது ஏதுக்கு? என்கை. நோந்து உரைத்தலாவது—ஆர்த்தியோடே சொல்லுதல்; வாய் நோவச் சொல்லுதலுமாம். பசித்த போது சோறிடாதவனை நோக்கிச்சோறு சோறு என்று பலகால் கத்தினாலும் வாய் தானே நோகும்.

நெஞ்சே! எமக்கு இனி யாதானுமாகிகோண்; அவர் திறத்தே யாதானும் சிந்தித்து இரு=† “நல்லவென் தோழி! நாகணைமிசை நம்பரர், செல்வர் பெரியர், சிறுமானிடவர் நாம் செய்வதென்?” என்றூற் போலே, மிக்க பெரியவரான அவரை இன்னபடி செய்க வென்று நியமிக்க ஆராலாகும்; அவர் * நெறி காட்டி நீக்கினாலும் நீக்கட்டும்; * கருமாமுறிமேனி காட்டினாலும் காட்டட்டும்; நீ அவர் விஷயமாகவே எதையாவது சிந்தித்திரு.

இவ்விடத்தில் பெரியவாச்சான் பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்தி காண்மின்:—“[அவர் திறத்தேயாதானும் சிந்தித்திரு.] பேறும் இழவும் இரண்டு மொக்குமென்றிருக்கலாமோ? நம்முடைய ஸத்தைக்கு \$ அவன் வேணுமெயென்ன; ஸத்தைக்கு இதெல்லாம் வேண்டாகாண்; அவர் நம்மை வேண்டாவென்றத்தை நினைத்திருக்கவமையும்; நம்முடைய ஸத்தைக்கு அவர் ஸத்தையிறே காரணம்.” என்று. இந்த ஸூகத்திகளின் ஆழ் பொருளை என் சொல்வோம். ‘எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹத்தை நினைத்துக் கொண்டிருந்தால்தானே நமக்கு ஸத்தை; அவன் நம்மை அநுக்ரஹியாது நிக்ரஹித்து விட்டாலும் அவனையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கவேணுமென்று சொல்லலாமோ? “எமக்கினியாதானுமாகிகோண்” என்று எப்படி சொல்லலாம்? என்னில்; அவனுடைய அநுக்ரஹம் போலே அவனுடைய நிக்ரஹமும் நமக்கு அநுஸந்தேயமே. நம்மைப்பற்றி எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தில் பட்டிருக்க வேண்டுமெத்தனையே அபேக்ஷிதம். அது அநுக்ரஹரூபமாகவோ நிக்ரஹரூபமாகவோ எதுவாகிலுமாகலாம். திருவாய் மொழியிலும் [4-7-3.] “கூவிக்கூவி நெஞ்சருகிக் கண்பனி சோர நின்றால், பாவி நீ யென்றொன்று சொல்லாய் பாவியேன் காண்

† நாச்சியார் திருமொழி—10-10.

\$ அவன் வேணுமே யென்றது—அவனுடைய அநுக்ரஹம் வேணுமே என்றபடி.

வந்தே” என்றருளிச் செய்ததன் கருத்து நோக்கத்தக்கது. எம் பெருமான் விருப்பான வார்த்தையோ வெறுப்பான வார்த்தையோ எது சொன்னாலும் அதில் ஒரு நிர்ப்பந்தமில்லை; கண் முன்னே வந்து தோற்றிச் சொல்ல வேணுமென்பதொன்றே வேண்டுவது என்கிறாரன்றோ. ஆண்டாளும் ‡ “செம்மையுடைய திருமார்பில் சேர்த்தானேலும் ஒரு நானறு, மெய்ம்மை சொல்லி முகம் நோக்கி விடைதான் தருமேல் மிக நன்றே” என்றாள்;—கண்ணபிரான் தனது திருமார்பிலே எனது கொங்கைகளை அணைத்துக் கொள்ள வேணுமென்று விரும்பியிருக்கிற என் விருப்பத்தின்படி அவன் அணைத்துக் கொள்வனெல் நன்று; அப்படி அணைத்துக் கொள்ளத் திருவுள்ளமில்லையாகில், என் முகத்தை நேராகப் பார்த்து ‘எனக்கு உன்மேல் அன்பு எள்ளளவுமில்லை, உன்னைக் கைவிட்டேன், நீ போ’ என்று வாய் திறந்தொன்று சொல்லிவிட்டும்; அஃது எனக்கு மிகவும் ப்ரியம் என்றாள்ன்றோ. உன்னைக்கைவிட்டே னென்று சொல்லுகிற வார்த்தையையாவது அவன், முகம் நோக்கிச் சொல்லுவனாகில் அப்போதைய ஸ்வையாவது கிடைக்குமே என்றும் கண்ணிலே தென்பட்டானாகில் பிறகு அவனை உபாயங் களால் ஸ்வாதீனப்படுத்திக் கொள்ள வழியுண்டாகலாமென்றும் நினைத்துச் சொல்லுகிறபடியிறே இவை. அது போல, இவ்விடத் திலும் ‘அவன் திருவுள்ளத்தில் அதுக்ரஹமில்லாமல் ரிக்ரஹமே கொண்டிருந்தாலும் அதையாகிலும் சிந்தித்துக் கொண்டிரு’ என்றது—நல்லபடியாகவோ தீயபடியாகவோ ஏதேனு மொருவிதமாக நம்மைப்பற்றின எண்ணம் அவனது திருவுள்ளத்தே பட்டிருக்கு மாகில் அதுவே போதுமானது. நல்ல அபிப்பிராயமோ கெட்ட அபிப்பிராயமோ உண்டாம் போது நம்மை ஒரு வ்யக்தியாக நினைத் தன்றோ உண்டாக வேண்டும்; அந்த நினைவுதானே நமக்குப் போது மானது என்கை.

ஆகிடு—ஆகிகெ. காண்—முன்னிலையசை. ... (க)

இருநால்வ ரீரைந்தின் மேலோருவர் * எட்டோ
டோருநால்வ ரோரிருவரல்லால் *—திருமாற்கு
யாமார் ? வணக்கமார் ? ஏபாவம் நன்னெஞ்சே ! *
நாமா மிகவுடையோம் நாழ். (உ)

‡ நாச்சியார் திருமொழி 13—9.

இரு நால்வர் { அஷ்ட வஸுக்
களென்ன
ஈரைந்தின் { ஏகாதசருத்ரர்
மேல் ஒருவர் { களென்ன
எட்டோடு { த்வாதசாதித்யர்
ஒரு நால்வர் { களென்ன
ஞர் இருவர் { அச்விநீ தேவர்
அல்லால் { களென்ன ஆகிய
முப்பத்துமூவர்
மரர்கள் தவிர
(மற்றவர்களான)
யாம் நாம்

திரு மாற்கு { எம்பெருமானைப்
பணிவதற்கு
ஆர் எவ்வளவு மனிசர்?
வணக்கம் ஆர் { நம்முடைய பணிவு
தான் எத்தன்மை
யது!
எபாவம் அந்தோ !;
நல் நெஞ்சே நல்ல மனமே!
நாமா நாமோ வென்றால்
மிக நாழ் { மிகவும் சூழ்ந்முள்ள
உடையோம் { வர்களாயிருக்கி
ரோமிதே.

* * *—[இருநால்வர்.] எம்பெருமானைச் சிந்திப்பதற்கும்
துதிப்பதற்கும் அர்ஹரல்லாத நாம் நிறக்கேடாக அவனைச் சிந்தித்
தல் செய்து ‘அவன் நமக்குத் திருமேனியை ஸேவைஸாதிப்பிக்க
வில்லையே!’ என்று இப்படி வருத்தப்படுவதிற் காட்டிலும் ‘நாம்
அயோக்யர்’ என்று கை யொழிந்து கிடப்பதே நல்லதன்றோ
என்று திருவுள்ளம் பற்றின ஆழ்வார், பழைய அயோக்யதாது
ஸந்தானமே பண்ணுகிறார் இதில். ஜன்மத்தாலும் ஆசாரத்தாலும்
தூயரான முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களன்றோ அவனுக்கு
அடிமைசெய்ய அர்ஹதையுடையார்; ஒருகுணமுமின்றிக்குற்றமே
வடிவான நாம் அப்பெருமானை வணங்குதற்கு எவ்வளவு? நாம்
என்பதற்கும் நம்முடைய வணக்கமென்பதற்கும் இங்கே என்ன
விஷயமிருக்கிறது! என்று தம்முடைய அயோக்யதையைக் கூறி
அகலப்பார்க்கிறார். பகவதனுபவம் விலக்ஷணர்க்கே கிடைக்கும்த்
தனை யல்லது நம்மைப்போன்ற பாவிக்குக்குக்கிடையா துகாண்
நெஞ்சே!; நீ ஏன் வீணாக நாக்கை நீட்டிக் கிடக்கிறாய்? என்கிறார்
போலும்.

இதற்கு மற்றொருபடியாகவும் கருத்துரைக்க இடமுண்டு;—
‡“நினைவிண்ணோர் தான் நிலந்தோய்ந்து தொழுவர் நின்மூர்த்தி
பல் கூற்றிலொன்று காணலு மாங்கொலென்றே?” என்றபடி எம்

பெருமானுடைய வடிவழகில் சிறிதும் ஈடுபாடின்றியே 'எங்களுக்குச் சாவாமைக்கு மருந்து கொடுக்கக் கடலைக்கடை ; மாவலியைக் கொல்லு ; இரணியனைக் கொல்லு ; இராவணனைக் கொல்லு' என்று உடம்பு நோக்கக் காரியம் செய்யுமாறு நிர்ப்பந்திக்கிற ப்ரயோஜநாந்தரபரர்களான தேவதைகளுக்கு அப்பெருமானுடைய அதுபவம் எளிதாகக் கிடைக்குமேயன்றி ப்ரயோஜநாந்தர மொன்றையும் வேண்டாதே 'உன் வடிவழகின் அதுபவமே எமக்குப் பரமப்ரயோஜநம்' என்றிருக்கிற நமக்குக் கிடைக்குமோ நெஞ்சே ! ; ப்ரயோஜநாந்தரபரர்கட்குத்தான் காரியம் செய்யக்கடவோமென்று ஸங்கல்பித்துக் கொண்டிருக்கிற அப்பெரியவர்க்கு நம்முடைய அநந்யப்ரயோஜநத்வம் தோஷமாகவன்றோ திருவுள்ளத்திற்பட்டுக் கிடக்கிறது ; இப்படிப்பட்ட தோஷம் நிறைந்துள்ள நமக்கு அவருடைய அதுகரஹம் கிடைக்குமா என்ன ? கிடைக்காது தான்-- என்றுஇன்னாப்பாகச் சொல்லுகிறார் என்றுரைக்கவுமாம். ப்ரயோஜநாந்தரங்களை நச்சினவர்களும் உபாயாந்தரங்களைப் பற்றினவர்களுமான தேவதைகட்குக் காரியம் செய்கிற எம்பெருமான் அநந்யப்ரயோஜநராயும் அநந்யோபாயராயுமுள்ள ஆழ்வார்தமக்குக் கடுகக் காரியஞ் செய்யவில்லை யென்றால் இப்படிதானே சொல்லவேண்டும்.

“எண்மர் பதினொருவர் ஈரறுவரோரிருவர்” என்று முதல் திருவந்தாதியில் பொய்கையார் அருளிச்செய்த முப்பத்துமூன்று தேவர்களையே இவரும் சப்தபேதத்தாலே அருளிச் செய்கிறார். அவர் அஷ்டவஸுக்களை எண்மர் என்றார் ; இவர் இருநால்வர் என்கிறார் ; அவர் ஏகாதச ருத்ரர்களைப் பதினொருவர் என்றார் ; இவர் ஈரைந்தின்மேலோருவர் என்கிறார் ; அவர் த்வாதசாதித்யர்களை ஈரறுவர் என்றார் ; இவர் எட்டோடொருநால்வர் என்கிறார் ; அச்சுவிநீதேவர்களை ஓரிருவர் என்றது மாத்திரம் இருவர்க்குமொத்தது ஆக முப்பத்துமூன்று தேவர்களைச் சொன்னது ஸமஸ்த தேவர்களையும் சொன்னபடியாமென்பர் ; ஆண்டாளும் “முப்பத்து மூவிராமர்க்கு முன் சென்று” என்றாளிறே. வேதமும் “ $\text{ॐ} \text{॥} \text{ॐ} \text{॥} \text{ॐ} \text{॥}$ ” = த்ரயஸ்திரிம்சத்வைதேவாஃ” என்றுபலவிடங்களிலும் ஓதாநின்றது. முப்பத்து மூவரமரர்கள்தாம் எம்பெருமானுக்கு உரியவர்கள் ; நாம் ஆர், நம்முடைய வணக்கமென்பது யாது ?

என்று நைச்யானுஸந்தானமாகவோ வெறுப்பாகவோ அருளிச் செய்தாராயிற்று. யாம் ஆர்=பிறப்பு ஒழுக்கம் முதலியவற்றால் அயோக்யரான நாம் அவனுக்கு எந்த வகுப்பில் சேர்ந்தவர்கள்? ரக்ஷ்யவர்க்கங்களுள் ஒரு வகுப்பிலும் சேர்ந்தவர்களல்லோம் என்றபடி. வணக்கம் ஆர்=அயோக்யரான நம்முடைய ஆச்ரயணந்தான் அவனுக்கு எங்ஙனே? நாம் ஆச்ரயித்தோமென்பது அவனுக்கொரு பொருளோ?

§ “பிறையேறு சடையானும் நான் முகனுமிந்திரனும், இறையாக விருந்தேத்த வீற்றிருத்தலிது வியப்பே” என்னும்படியாயுள்ள அவனுக்கு, அறிவொன்றுமில்லாத நம்முடைய வணக்கம் ஒரு வஸ்துவாகவும் இட்டெண்ணத்தக்கதோ வென்றபடி. “வணக்கம் எது” என்னுமல் “வணக்கம் ஆர்” என்று அஃறிணைச் சொல்லுக்கு உயர்திணைவினாச்சொல் இட்டுச் சொன்னது ஒரு வகைக் கவிமரபு. ஏபாவம்=வடமொழியில், एवम् [அஹம்] एव [ஹந்த] एव [பத] என்னும் அவ்யயங்கள் போலே தமிழில் இது ஒரு இரக்கக் குறிப்பிடைச் சொல்போலும் “இருநிலத்தோர் பழிபடைத்தேன் ஏபாவமே” என்ற திருநெடுந்தாண்டக முங்காண்க.

திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம்!=புருஷோத்தமனாகிய அவன் முன்னே நாம் ஒரு பதார்த்தமாக நிற்பதும், அவனை நாம் வணங்கினோ மென்பதும் எவ்வளவு ஹேயமான விஷயம்!-- என்று தம்மில் தாம் கர்ஹித்துக் கொள்ளுகிறபடி. ஏன் இப்படி சொல்லுகிறீர்? என்ன; நாமா மிகவுடையோம் நாழ் என்கிறார். நாமா என்றது-நாமோ வென்றால் என்றபடி. நாம் அளவற்ற குற்றமுடையவர்களன்றோ; ஆனது பற்றி “நாமார் வணக்கமார்” என்றோம் என்கை. இப்பாட்டில் அயோக்யதாதுஸந்தானம் பண்ணுகிறாராகக் கொள்ளும் பகூதத்தில் “நாமாமிகவுடையோம் நாழ்” என்றது “अपराधसुखापराजयम् = அபராதஸஹஸ்ர பாஜநம்” என்னுமாபோலே ஸ்வரூபமாகச் சொல்லிக் கொண்டதாம். அங்ஙனன்றி, ப்ரயோஜநாந்தரபரர்கட்கு அவர் காரியம் செய்வரேயன்றி அநயப் ப்ரயோஜநரான நமக்குக் காரியம் செய்வரோ? என்று வெறுப்

பாகச் சொல்லுகிறாரென்று கொள்ளும் பக்கத்தில், இங்கு நாமா மிகவுடையோம் நாழ் என்றது—ப்ரயோஜநாதர பர்களுக்கே காரியஞ் செய்கிறவரான அவருடைய திருவுள்ளத்தாலே குற்ற மாகத் தீர்மானிக்கப்பட்ட அந்நயப்ரயோஜநத்வத்தை நாம் உடையோம்ன்றோ? என்றவாறு. நாழ்—குற்றம். ... (ய)

நாழா லமர்முயன்ற வல்லரக்க னின்னுயிரை *

வாழா வகைவலிதல் நின்வலியே *—ஆழாத

பாருநீ வானுநீ காலுநீ தீயுநீ *

நீரும் நீயாய்நின்ற நீ.

(கக)

ஆழாத பாருநீ { (நீரில்) அமுந்தாம
வீருக்கிற பூமியும்
நீயிட்ட வழக்கு;

நாழால் அமர் முயன்ற { அஹங்காரத்தினால்
யுத்தம் செய்வதில்
கைவைத்த

நீரும் நீ ஜலதத்வமும் நீ;

வல் அரக்கன் { கொடிய இராவண
னுடைய

தீயும் நீ தேஜஸ்தத்வமும் நீ;

இன் உயிரை { இனிமையான
பிராணனை

காலும் நீ வாயுதத்வமும் நீ;

வாழா வகை { வாழ்ந்திருக்க ஒட்
டாமல்

வானும் நீ ஆகாசமும் நீ;

வலிதல் கவர்ந்து கொண்டது

ஆய் நின்ற நீ { இப்படி பஞ்ச பூதங்
களையும் வடிவாக
வுடைய நீ,—

நின்வலியே { உனக்கு ஒரு குரத்
தனமோ? (அல்-ல.)

*** —[நாழாலமர்முயன்ற.] அந்நயப்ரயோஜநரான நம்மை உபேக்ஷிக்கின்ற எம்பெருமானுடைய சிந்தனை இனி நமக்கு ஏதுக் காக? அவனைக் குறித்துப் பாசரஞ் சொல்வதுதான் இனி நமக்கு ஏதுக்கு? இனி நாம் வாயை மூடிக்கொண்டு கிடப்போம்—என்றிருக்கப் பார்த்தார் ஆழ்வார்; எம்பெருமான் அவரை அப்படியே இருக்கவொட்டவில்லை; பாசரம் பேசவே தூண்டிவிட்டான்; இதென்ன அற்புதம்! நாம் வாயைமூடிக் கிடப்போமென்று பார்த்தாலும் பரவசமாகவே வாய் பேசத் தொடங்குகின்றதே! நமது முயற்சி இல்லாதிருக்கச் செய்தேயும் வாய்பேச எழும்புகிறதென்றால் இது யாருடைய செயலாக இருக்கவேணுமென்று ஆராய்ந்தார்; “ தீந விநா த்ருணாக்ரமபி

ந சலதி = [அவ்வெம்பெருமானையொழியத் துரும்பும் எழுந்தா
டாது”] என்றிருப்பதனாலே, அவ்வெம்பெருமானே இது செய்
விக்கிறானாக வேண்டும்; அவன்றான் மறைந்து உறைந்திருந்து நம்
வாயைக் கிளப்புகிறான் போலும் என்று நிச்சயித்து ‘இனிநாம்
இவன் விஷயமாக வாய்திறப்பதில்லை’ யென்று உறுதியாக நாம்
கொண்டிருந்த எண்ணத்தைப்போக்கி வாயைக்கிளப்புகின்ற இவ
னுடைய ஸாமர்த்தியத்தை நாம் என் சொல்வோம்! என் வியப்
புற்று, பண்டு இராவணனென்பானோரரக்கன் ‘நான் யார்க்கும்
தலை சாய்ப்பதில்லை; நிமிர்ந்ததலையைக் குனியவேமாட்டேன்’
என்று கொண்டு இறுமாப்புடனிருந்த நிலைமையைத் தொலைத்து
அவனைப் பங்கப்படுத்தினான் இப்பெருமான் என்று எல்லாரும்
மிக்க புகழ்ச்சியாகச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்களே, அந்தோ!
இஃதொரு புகழ்ச்சியோ இவனுக்கு? இராவணனது உறுதியைக்
காட்டிலும் வலிதான் எனது உறுதியைச் சிதைத்து என்னை வாய்
திறக்கப் பண்ணுகின்ற இப்பெருமானுக்கு அது ஒரு அருந்
தொழிலோ? என்று ஈடுபட்டு எம்பெருமானையே நோக்கி இத
னைப் பேசுகிறார்.

(திருமாலே!), “ஆழாத பாரும் நீரும் தீயும் காலும் வானும்
நீயாய் நின்ற நீ, நாழாலமர்முயன்ற வல்லரக்கனின்னுயிரை வாழா
வகை வலிதல் நின்வலியே?” என்று அர்வயம். மண் நீர் எரி
காற்று ஆகாயம் என்கிற பஞ்ச பூதமுமாய் நிற்கிற நீ என்றதற்
குக் கருத்து யாதெனில்; “விருத்தமான விபூதிகளைச் சேரவிட்டு
அதுபவிக்கிறவுனக்கு என்னைச் சேரவிடுகை ஒரு பணியோ?;
விபூதி ஸாமான்யங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய் அவற்றைச் சொல்லு
கிற சப்தம் உன்னளவும் வரும்படி நிற்கிற வுனக்கு, உனக்கே
அஸாதாரணமாய் உன்னுல்லது செல்லாதவர்களைச் சேரவிடுகை
பணியோ வென்றுமாம்” என்பது பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்
கியான ஸ்ரீஸூக்தி. மண்ணானது நீரில் கரைந்துவிடும்; நீரானது
தீயை அணைத்துவிடும்; இப்படி பரஸ்பரம் விருத்த ஸ்வபாவங்க
ளான பஞ்சபூதங்களை ஒன்றுசேர சரீரமாகக்கொண்டு “யஸ்யபு
ஷீரீரம், யஸ்யபுஷீரீரம் = யஸ்ய ப்ருதிவீ சரீரம், யஸ்ய ஆபச்
சரீரம்” என்று வேதங்கள் ஒதும்படி நிற்கிற வுனக்கு அருமை

யென்று சொல்லக்கூடிய காரியம் ஒன்றுமேயில்லை என்றவாறு. ஆனாலும், நீ அருமையான காரியங்களைச் செய்கிறவன் என்று பாராட்டிச் சொல்லவேண்டுமானால் என்னுடைய உறுதியைப்போக் கடித்து என்னை வாய்திறக்கப்பண்ணின இக்காரியமொன்றே அரு மையாகப் பாராட்டிச் சொல்லவுரியது; என் உறுதியைக் காட்டி லும் லகுவான் உறுதியையுடையரான இராவணதிகளைப் பங்கப் படுத்தினாயென்பதை அருந்தொழிலாகப் பலரும் பாராட்டிச்சொல் லுகிறார்களே, அது பயனற்ற சொல் என்கிறாயிற்று.

நாழாலமர்முயன்ற என்றது — வணங்காமுடித்தனமாகிற அஹங்காரதோஷத்தினால் உன்னை எதிரிட்டுச் சண்டை செய்வதாக ஒருப்பட்டு வந்த என்றபடி. அப்படிப்பட்ட வல்லரசுக்கனுண்டு— பெருமிடுக்கனான இராவணன், அவனுடைய தித்திப்பான பிரா ணனை அந்த சரீரத்தில் வாழ்வொட்டாமல் கவர்ந்து கொண்டது உனக்கு மிடுக்கோ? வலியே என் றஏகாரம்—வலியல்ல என்பதைக் காட்டும். என்னுடைய உறுதியைப் போக்கினது வலியேயன்றி அவ னது உயிரைப் போக்கினது வலியல்லகாண் என்கை. ... (கக)

நீயன்றே ஆழ்துயரில் வீழ்விப்பான் நின்னுழன்றாய்? *

போயொன்று சொல்லியேன்? போனெஞ்சே! *—நீயென்றும்

காழ்த்துபதேசந்தரினும் கைக்கொள்ளாய் * கண்ணன்தாள்

வாழ்த்துவதே கண்டாய் வழக்கு.

(கஉ)

நெஞ்சே ஒமனமே!,

ஆழ்துயரில் { அகாதமான துக்க
ஸாகரத்தில்

வீழ்விப்பான் { என்னைக்கொண்டு
போய்த் தள்ளுவ
தாக

நின்று உழன்றாய் நீ அன்றே { இடைவிடாதே
நின்று யத்னம்
பண்ணினது
நீயன்றே;

[என்னை வருத்தத்திற்கு ஆளாக
கப் பார்த்தது நீயேயன்றே.]

(‘உம்மை ஆழ்துயரில் வீழ்
வித்தது நானன்று; நீரே நும்மை
வீழ்வித்துக் கொள்ளுகிறீர்’ என்று
நெஞ்சு பதில் சொல்ல)

போய் ஒன்று சொல்லி என் { மேன்மேலும் நீ
யொன்று
நாடுஞன்றாக
வாதப்ரதிவாதங்
கள் சொல்லு
வதில் என்ன
பயன்?

போ அது கிடக்கட்டும்.

உபதேசம் {
தரினும் {
நம்பக்கல் உன்னுற
வாத்ஸல்ய
முண்டு' என்று
உணக்கு நான்)
உபதேசித்தாலும்
நீ என்மேற் கோபம்
கொண்டு என்
றைக்கும் (அவ்
வுபதேசத்தைக்)
குறிக்கொள்கிற
யில்லை;

நீ காழ்த்து
என்றும் கைக்
கொள்ளாய்

(இப்போது முடிவாகச் சொல்லு
கிறேன் கேள்:)

கண்ணன் { எம்பெருமானது
தாள் { திருவடிகளை

வாழ்த்துவதே வாழ்த்துவதுதான்

வழக்கு நியாயம்.

(கண்டாய்—முன்னிலையகை.)

* * *—[நீயன்றேயாழ்துயரில்.] கீழ்ப்பத்தாம் பாட்டில் “திரு
மார்து யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம் நன்னெஞ்சே!, நாமா மிக
வுடையோம் நாழ்” என்று சொல்லி எம்பெருமானிடத்தில் நின்
றும் பின்வாங்கப் பார்த்ததை நினைத்துக் கொண்டு ‘அப்படியும்
நமக்கொரு எண்ணம் தோற்றிற்றே! என்ன கஷ்டகாலம்!; “ఏక
స్మిన్ సత్యే కృత్యే ముఖ్యే కృత్యే నాஸ்தி” అనునాశ్చ. దక్షిణాక్షి. తేనీవ యుక్త
మాన్యుని సంస్కృతమ్ = ஏகஸ்மிந்நப்பயதிக்ரந்தே முஹூர்த்தே
த்யாநவாஜிதே-தஸ்யுபிர் முஷிதேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதாம் ந்ரு
ணாம்” [எம்பெருமானுடைய சிந்தனையில்லாமல் ஒரு க்ஷணகாலம்
கழிந்து போனாலும், ஸர்வஸ்வத்தையும் கள்வர்கவர்த்தால் எப்படி
முட்டிக்கொண்டமூவர்களோ அப்படி ‘பழுதே பல பகலும்
போயின’ என்றும் ‘ஊமனார் கண்ட கனவிலும் பழுதாயொழிந்
தன கழிந்தவந்நாள்கள்’ என்றுங் கதறியழுவேண்டும்] என்று
சொல்லிக்கிடக்கிறதே; ‘எம்பெருமானைச் சிந்தியாமலே யிருந்து
விடுவோம்’ என்கிற ஒரு கெட்ட எண்ணம் நமக்கு உண்டாயிற்றே!
அந்த எண்ணமே நமக்கு நிலைத்திருக்குமாகில் துக்க ஸாகரத்திலே
யன்றோ நாம் மூழ்கிக்கிடக்க வேண்டியதாகும்; எம்பெருமான்
ருனே அருள் செய்து அந்த எண்ணத்தை ஒழிக்கவே இப்போது
தேறினோம்; அவன் அருள் செய்யாவிடில் ஆழ்துயரில் அழுந்
தியே போயிருப்போமே!” என்றிப்படியெல்லாம் பலவாறுகவருத்த
முற்று, ‘இந்த கெட்ட எண்ணம் நமக்கு உண்டானதற்கு எது
காரணம்?’ என்று பார்த்தார்; “మన ఏవ మనుష్యాణాం కారణం
బద్ధమౌక్షయః = மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோ

கூடியோ :” என்று எல்லாவற்றுக்கும் நெஞ்சுதான் காரணமென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகையாலே நமக்கு இப்படிப்பட்ட கெட்ட எண்ணம் தோன்றினது நெஞ்சின் குற்றமேயாம் என்று நிச்சயித்து, அந்த நெஞ்சோடே வாது செய்யத்தொடங்கினர்—நீயன்றே ஆழ்துயரில் வீழ்விப்பான் நின்னுழன்றாய் என்று. அதாவது—“திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம்!” என்று சொல்லி அகன்று துன்பக்கடலில் நான் விழுந்தேனும்படி என்னைக்கொலை செய்யப்பார்த்த பாவி நீயன்றோ நெஞ்சே! என்றார்.

இதைக் கேட்ட நெஞ்சானது ஆழ்வாரை நோக்கி, “ஓய்! என்ன சொன்னீர்? நாளு உம்மை ஆழ்துயரில் வீழ்விப்பான் நின்னுழன்றது; ஸாஹஸமாகநீர் இப்படி சொல்லிவிடுவது யுத்தமன்று; ‘திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார்’ என்று சொன்ன பாசுரத்தை மறுபடியும் ஆலோசித்துப் பார்த்து வார்த்தை சொல்லும்.” என்று சொல்லிற்று.

அது கேட்ட ஆழ்வார், ‘நெஞ்சே! ஏது நீ ப்ரமாதமாகக் கத்துகிறாய்; “యస్ససా ధ్యాయతి తద్వయా వదతి=யத் மநஸா த்யாயதி, தத் வாசா வததி” என்றும், “మనః హృదీ వాగుత్తరః=மந: பூர்வோ வாசுத்தర:” என்றும் ‘நெஞ்சு எதை நினைக்கிறதோ அதை வாய் சொல்லக்கடவது’ என்றுதானே சாஸ்திரங்களில் சொல்லியிருக்கிறது; அனுபவமும் அப்படி தானேயுள்ளது; ஆனபின்பு நீ யில்லாமல் என் வாய்தானே “திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார்” என்று சொல்லிவிட்டதோ?’ என்றார்;

இதைக்கேட்ட நெஞ்சானது, “ஆழ்வீர்! நீர் சொன்ன பாசுரத்தை மறுபடியும் சொல்லிப்பாரும்; “திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம் நன்னென்சே” என்றன்றோ சொல்லியிருக்கிறீர்; நன்னெஞ்சே! என்று என்னை அழைத்து நீர் எனக்குச் சொல்லியிருக்கிறீரே யொழிய உமக்கு நான் யாதொன்றும் சொல்லவில்லையே; நீராகவே என்னையழைத்து அயோக்யதாதுஸந்தாநம் பண்ணிவிட்டு, இப்போது “நீயன்றே ஆழ்துயரில் வீழ்விப்பான் நின்னுழன்றாய்” என்று என் தலைமேல் பழி சுமத்துவது என்ன தருமம்!” என்று சொல்லிற்று.

அது கேட்ட ஆழ்வார், 'நன்னெஞ்சே! என்று உன்னை நோக்கி நான் சொன்னேனென்பது உண்மையே; அதை நான் இல்லைசெய்ய வரவில்லை; நான் 'யாமார் வணக்கமார்' என்று தப்பாகச் சொன்னால் அதை நீ ஏன் தடுக்கக்கூடாது? அதற்கு நீ இசைந்தாயன்றோ; ஆகையாலே "நீயன்றே ஆழ்துயரில் வீழ் விப்பான் நின்றுமுன்றாய்" என்று நான் சொல்லுகிறேன்' என்றார்.

அது கேட்ட நெஞ்சானது, 'ஆழ்வீர்! பூர்வோத்தர விருத்தமாக நீர் இப்படி வார்த்தை சொல்லுவது உசிதமல்ல; முதலிலேயே நீர் என்னையழைத்து "முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே! இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ கூடி" என்று உம்மோடே கூடிக் காரியம் செய்யும்படி எனக்குக் கட்டளையிட்டீர்; 'நான் சொன்னால் அதை நீ தடுப்பதற்கென்ன?' என்று இப்போது சொல்லுகிறீர்; நான் போகிற வழிக்கே நீ தலையாட்டவேண்டிய தென்று எனக்கு நீர் முன்னுடையே நியமித்துவிட்டு இப்போது அதற்கு விருத்தமாகச் சொல்லுவது யுக்தமன்று' என்றது.

அது கேட்ட ஆழ்வார், 'நெஞ்சே! நான் எப்போதும் விருத்தமாக ஒன்றும் சொல்லமாட்டேன்; "இயற்றுவாய் எம்மொடு நீ கூடி" என்று நான் சொன்னது உண்மையே; என்ன காரியத்திற்கு உன்னை நான் உடன்படச் சொல்லியிருக்கிறேன் தெரியுமோ? "நயப்புடையநாவின் தொடைகிளவியுள் பொதிவோம் நற்பூவைப் பூவீன்ற வண்ணன் புகழ்" என்றுதானே நான் சொன்னது; பகவத்குணதுபவத்திற்கு உசாத்துணையா யிருக்கும்படி உனக்கு நியமித்தேனே யொழிய "திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார்" என்கிற அயோக்யதாநுஸந்தாநத்திற்கோ உன்னை நான் துணை கூட்டினது?' என்றார்; இதைக் கேட்ட நெஞ்சானது, அதற்கும் ஏதோ மறுமொழி கூறுவதாகத் தொடங்க, அவ்வளவிலே ஆழ்வார் 'இந்த வாத ப்ரதிவாதங்களுக்கு முடிவு எங்கே? இந்த வீணான கக்ஷி ப்ரதிகக்ஷி வார்த்தைகளால் என்ன பயன்?' என்று நினைத்து நெஞ்சை நோக்கி, 'போய் ஒன்று சொல்ல என் போ நெஞ்சே! = போதும் போதும்; நான் ஒன்றுசொல்ல நீ ஒன்று சொல்ல இப்படி மேன்மேலும் வாத ப்ரதிவாதங்களை வளர்த்துக்

‘கொண்டு போவதில் என்ன பலன்?’ இந்த வீண் பேச்சுகள் ஒழியட்டும் என்கிறார்.

அதற்குமேல் நெஞ்சானது ஆழ்வாரை அடிபணிந்து விரயமுடன் நின்று ‘ஸ்வாமிந்! அடியேன்மீது தேவரீர்க்குச் சீற்றம் வேண்டா; அடியேன் தேவரீர்க்கு விதேயனான சேஷபூதன்; ஆனபின்பு அடியேன் தேவரீர்க்கு உகப்பாக எப்படி நடந்து கொள்ள வேணுமோ அப்படி உபதேசித்தருளீர்; அதன்படியே நடந்துகொள்கிறேன்’ என்ன; அதற்கு ஆழ்வார், “உபதேசம் தரினும் நீ என்றும் காழ்த்துக் கைக்கொள்ளாய்=நெஞ்சே! என் உபதேசத்தை நீ லக்ஷியம் பண்ணுகிறாயோ? இதுவரை உனக்கு எத்தனையோ உபதேசங்கள் செய்தாயிற்று. ஒன்றையும் நீ கைக்கொண்டாயில்லை; ‘நீர் என்ன எனக்கு உபதேசித்திருந்தது?’ என்று சீறி உதறித்தள்ளிவிடுகிறாய்” என்று சொல்ல; அதற்கு நெஞ்சானது ‘ஸ்வாமிந்! இதுவரை அடியேன் ஒருநாளும் இப்படி அபசாரப்பட்டதில்லை; பட்டிருந்தாலும் கூழிக்கவேணும்; இப்போது அடியேனுக்குக் கர்த்தவ்யத்தை ஸ்பஷ்டமாக உபதேசித்தருளீர்’ என்று வேண்ட, அதற்கு உபதேசித்திருக்கிறார் கண்ணன் தாள் வாழ்த்துவதே கண்டாய் வழக்கு என்று. நாம் ஒரு நாளும் அயோக்யதாதுஸந்தாமம் பண்ணி அகலப் பார்க்கலாகாது; எம் பெருமான் நம்மையே தேடித்திரிவானாயிருக்க, நாம் விமுகராய்ப் பின்வாங்கலாமோ? அவன் திருவடிகளை வாழ்த்துவதே நமக்குப் ப்ராப்தம்காண் என்றாயிற்று.

காழ்த்து— காழ்த்தலாவது கோபித்தல். உறைப்பாகச் சொல்லுதலுக்கும் பேருண்டு; அப்போது, காழ்த்து உபதேசம் தரினும்— உனக்கு நான் த்ருடமாக உபதேசித்தாலும் என்றவாறு. கைக்கொள்ளாய்— முன்னிலை யெதிர்மறை வினைமுற்று. (கஉ)

வழக்கோடு மாறுகோ என்றடியார் வேண்ட *

இழக்கவுங் காண்டு மிறைவ!—இழப்புண்டே? *

எம்மாட் கொண்டாகிலும் யான்வேண்ட * என்கண்கள் தம்மாற் கார்ட்டேன் மேனிச்சாய்.

(கங)

வழக்கோடு மாறுகொள் அன்று	(இப்போது அடியேன் விஜ்ஞாபிக் கப் போகிற ஒரு விஷயம்) நியாயத்தோடு மாறுபட்டதன்று;	இழப்பு உண்டே	(என்வேண்டு கோளை நிறை வேற்றுதற்காக) நீ நஷ்டப்படவேண் டியது எதேனு முண்டோ? (ஒன்றுமில்லை.)
அடியார் வேண்ட	(அஃது என்னவெனில்) (மேன்மக்களை நோக்கிக்) கீழ் மக்கள் ஒன்று பிரார்த்தித்தார்க ளாகில்	யான் வேண்ட எம் ஆள் கொண்டு ஆகிலும்	{ என்னுடைய வேண்டுகோளுக்காக { என்னை அடிமைப் படுத்திக் கொண் டாவது
இழக்கவும் காண்டும்	(மேன்மக்கள்) நஷ்டப்பட்டாதி லும் காரியம் செய்வதை (உல கில்) காண்கிறோம்;	என் கண்கள் தம்மால் உன் மேனி சாய்	{ எனது கண்களுக்கு { உனது திருமேனி யின் ஒளியை
இறைவ	ஸ்வாமீ!	காட்டு	{ காட்டியருள வேணும்.

***—[வழக்கோடு மாறுகொளன்று.] கீழ்ப்பாட்டில் “கண்ணந்தாள் வாழ்த்துவதே கண்டாய் வழக்கு” என்று திருவுள்ளத் திற்கு உபதேசித்தபடியே எம்பெருமானை வாழ்த்தத் தொடங்கினார்; வாழ்த்துவதென்றால் விஷயத்தைக் கண்ணாலே நன்கு கண்டு வாழ்த்த வேணுமே; அப்படிக்கு அவனுடைய திவ்யமங்கள நிகரஹ ஸேவை கிடைக்கவில்லை ஆழ்வார்க்கு; அது கிடைக்காமல் என்னவென்று வாழ்த்துகிறதென்று தடுமாறி, எம்பெருமானை நோக்கி ‘இறைவனே! உன் வடிவழகை அடியேனுடைய கண்களுக்குக் காட்டியருளவேணும்’ என்று பிரார்த்திக்கின்றார் இதில்.

வழக்கோடுமாறுகொளன்று—அடியேன் பிரார்த்திக்கிற விஷயம் வழக்கோடு மாறுகொண்டதன்று; வழக்காவது நியாயம்; நியாயத்தோடு மாறுபட்டதன்று; நியாயத்திற்கு ஒவ்வாததை அடியேன் விண்ணப்பம் செய்கின்றிலேன்; நியாயமானதையே சொல்ல வருகின்றேனென்றபடி.

வார்த்தை சொல்லத் தொடங்கும்போதே இன்னவிஷயமென்று சொல்லாமலே ‘அநியாயமாக நான் ஒன்றும் சொல்ல வரவில்லை’ என்ற ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான், ‘ஆழ்வீர்!

நீர்சொல்லுவது நியாயமோ அநியாயமோ விஷயத்தைக் கேட்டன்றோ நான் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் ; சொல்ல நினைத்த விஷயத்தைச் சொல்லிக்காணீர் ' என்ன ; அடியார் வேண்ட இழக்கவுங் காண்டும் என்கிறார். அதாவது—சேஷபூதரா யுள்ளவர்கள் சேஷியை நோக்கி ஏதாவது அபேக்ஷித்தார்களாகில் சேஷியானவன் தான் நஷ்டப்பட்டாகிலும் சேஷபூதர்களுடைய கோரிக்கையை நிறைவேற்றக் காணுநின்றோம் உலகத்தில்—என்றபடி. [அடியார் வேண்ட இழக்கவுங் காண்டும்.] 'நம்முடைய அடியார்களன்றோ நம்மை வேண்டுகிறார்கள் ; இவர்களுக்கு நாம் உயிரைவிட்டாகிலும் பரிந்து காரியம் செய்யவேண்டாவோ' என்று நெஞ்சுகணிந்து, பொருளையோ உடலையோ உயிரையோ எதையேனும் இழப்பதற்கும் இசைந்து தங்கள் பேராகக் காரியஞ்செய்யக் காண்கிறோமிறே என்கை.

இப்படி ஆழ்வார் சொன்னதைக் கேட்ட எம்பெருமான், 'ஆழ்வீர் ! நன்றாகச் சொன்னீர் ; உமக்காக என்னை உயிரிழக்கச் சொல்லுகிறீரோ இப்போது ; வார்த்தை அழகாயிருக்கிறது !' என்றான். எம்பெருமான் இப்படி திருவுள்ளங் கன்றினுற்போல் அருளிச்செய்வதைக் கேட்ட ஆழ்வார் அதுதபித்து இறைவ ! இழப்புண்டே ? என்கிறார். அதாவது—உலகில் நடக்கிறபடியை ஏதோ நான் எடுத்துக் காட்டினேனே யொழிய, தேவரீருக்கு இழவு உண்டாகவேணுமென்ற அடியேன் சொன்னேன் ; தேவரீர் எதையும் இழக்கவேண்டா—என்கை.

இதுகேட்ட எம்பெருமான், “ஆழ்வீர் ! உலகத்தில் தலைவராயுள்ளவர்கள் அடியார் விஷயத்தில் உயிர் முதலியவற்றை இழந்தாகிலும் காரியம் செய்கிறார்களென்று எடுத்துக்காட்டின உம்முடைய கருத்து எனக்குத் தெரியாமையில்லை ; நீர் மறைப்பதில் என்ன பயன் ? உம்முடைய எண்ணப்படி நான் எதைவேணுமானாலும் இழந்து காரியம் செய்யத் தடையில்லை ; “அடியார் வேண்ட இழக்கவுங்காண்டும்” என்று நீர் சொல்லியிருக்கிறீர் ; நீர் மெய்யே அடியாராகிலன்றோ நான் காரியம் செய்வேன் ; நீர் அடியவர்தானோ ?” என்று கேட்டான்.

அதற்கு ஆழ்வார் எம்ஆட்கொண்டாகிலும் என்கிறார். நான் அடியவனோ அல்லேனோ வென்று உனக்கு ஸந்தேஹமிருக்குமா னால் நீயே என்னை அடியவனுக்கிக் கொண்டாவது காரியம் செய்ய வேணும் என்கை. எதைக்கொண்டு உம்மை நான் அடியவ ராக்கிக் கொள்வதென்று எம்பெருமான் கேட்க; அதற்கு ஆழ்வார் யான் வேண்ட என்கிறார். “ $\text{ரக்ஷஸீகா} \text{ப்ரக்ஷிதே}$ = ரக்ஷ யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே” என்றுதானே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது; ரக்ஷயனுடைய அபேக்ஷையை மாத்திரமன்றோ ரக்ஷகனான நீ எதிர்பார்த்திருப்பது; நான் இப்போது அபேக்ஷிக்கிறேனன்றோ; இவ்வளவையேகொண்டு காரியம் செய்யலாமே. என் வாயால் உன்னை இறைவ! என்று சொன்னேனே; என்னுடைய அடிமைக்கு இசைந்துதானே உன்னை இறைவனென்றேன்—என்றார். அது கேட்ட எம்பெருமான் ‘இந்த விபூதியில் இவ்வளவு வார்த்தை சொல்லுவார் ஆர்?’ என்று ஆச்சரியப்பட்டுத் திருவுள்ளமுவந்து ‘ஆழ்வீர்! உமக்கு என்னால் ஆகவேண்டிய காரியம் என்ன? சொல்லும்’ என்ன; என் கண்கள்தம்மால் காட்டு உன்மேனிச்சாய் என்கிறார். உனது திருமேனியின் சாயலை என்கண்களுக்குக் காட்டவேணுமென்னுமவ்வளவே நான் வேண்டுவது என்றாராயிற்று.

கண்கள்தம்மால்—உருபுமயக்கம்; கண்கள் தமக்கு என்க. அன்றி, மூன்றாம் வேற்றுமைப்பொருளே கொண்டு, உன் மேனிச் சாயை என் கண்களால் நான் காணும்படி செய் என்றுரைக்கவு மாம். சாய் = சாயா [சாயா] என்ற வடசொல் சாயை எனத் திரிந்து சாய் எனச் சிதைந்தது.

இப்பாட்டுக்குப் பெரியவாச்சார்பிள்ளை அருளிய வியாக்கி யானத்தில் சிறிது வேறுவகையான பொருள் கொள்ளப்பட்டிருப் பதுபோல் தெரிகிறது. அப்பொருளை வல்லார்வாய்க் கேட் ணைர்க. ... (கங)

சாயால் கரியானை உள்ளறியாராய் நெஞ்சே! *

பேயார்முலை கொடுத்தார் பேயராய்*—நீ யார் போய்த்

தேம்பூண் சுவைத்து ஊனறிந்தறிந்தும் * தீவினையாம்

பாம்பார்வாய்க் கைநீட்டல் பார்த்தி.

(கச)

நெஞ்சே ஓ மனமே!
 பேயார் பூதனையானவள்,
 சாயால் { நிறத்தால் கரியனை
 கரியானை { கண்ணிரானை

உன் அறியார் { உள்ளே புகுந்து அது
 ஆய் { பவிக்க அறியாத
 வளாய்

(அப்பெருமானைக்

கொன்றுவிட நினைத்து)

பேயர் ஆய் அறிவு கெட்டவளாய்

{ (விஷம் தடவின)
 முலை முலையை
 கொடுத்தார் { (உண்ணக்)
 கொடுத்தான்;

நீ ஆர் { அவளுக்கு நீ உறவு
 முறையில் என்ன
 ஆகவேண்டும்?

(இப்படி கேட்பது ஏதுக்காக?

என்கிறாயோ? சொல்லு

கிறேன், கேள்;)

தேம்பு ஊண் { ஆத்மா கெட்டுப்
 சுவைத்து { போம்படியான
 சப்தாதி விஷய
 போகங்களை நீ
 அநுபவித்து

ஊண் { (அதனால்)
 அறிந்து { ஊனமடைந்திருக்
 அறிந்தும் { கிருயென்பதை
 நன்றாக நீ அறிந்
 திருந்தும்

போய் { நம்முடைய தாழ்வுக்
 குத் தகாததான
 சிறந்த பகவத்
 விஷயத்தை அநு
 பவிப்பதாகப்)
 போய்

தீ வினை ஆம் { அநர்த்தத்தை
 பாம்பார் { விளைக்கவல்ல
 வாய் கை { பாம்பின் வாயிலே
 நீட்டல் { கை நீட்டுவாரைப்
 பார்த்தி { போலே பகவதநு
 பவம்பண்ணிமுடி
 பப் பார்க்கிறாயே.

* * *—[சாயாற்கரியானை.] கீழ்ப்பாட்டில் “காட்டு உன்
 மேனிச் சாய்” என்று வடிவழகைக் காட்டுமாறு பிரார்த்தித்தார்;
 அப்படியே இவர்க்கு வடிவழகைச் சிறிது காட்டுவோமென்று
 எம்பெருமான் திருவுள்ளம் பற்றினான்; அஃதறிந்த ஆழ்வார்
 ‘அயோக்கியனாகிய நான் பரம்பொருளை அநுபவிக்கப் பார்ப்பது
 தகுமோ?’ என்று பழையபடியே நைச்சியம் சிந்தித்து ‘நெஞ்சே!
 பகவத் விஷயத்தை நீ அநுபவிக்கப் பார்ப்பது அதனைக் கெடுக்
 கிறபடியன்றோ; பண்டு பூதனை யென்பவள் அவ்வெம்பெருமானைக்
 கிட்டி அவனைக் கெடுக்கப் பார்த்ததை ஒக்குமன்றோ உனது நினை
 வும்; அந்தப் பூதனையோடு உனக்கும் உறவுமுறை உண்டுபோலும்’
 என்கிறார்.

பேயார் சாயால்கரியானை உள்ளறியாராய் பேயராய் முலை
 கொடுத்தார்=பேய்ச்சி முலை கொடுத்த வரலாறு ஐந்தாம் பாட்டி
 னுரையிற் காணத்தக்கது. “பேய் முலை கொடுத்தது” என்றாவது,

“பேய்ச்சி முலை கொடுத்தாள்” என்றாவது சொல்ல வேண்டியிருக்க, பேயார் என்றும் கோடுத்தார் என்றும் பெருமை தோற்றக் கூறியது என்? எனில்; “உவப்பினு முயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறவினும், இழிப்பினும் பால்திணை இழுக்கினுமியல்பே” என்பது நன்னூற் சூத்திரம். ஆழ்வார்க்கு அப்பேய்ச்சியினிடத்துள்ள கோபத்தினாலும் அவளுடைய இழிவை விளக்கவேண்டியும் பேயார் என்றொருன்க; பெருமைப் படுத்திக் கூறினாரல்லர்.

சாயால் கரியானை என்றது—கரியசாயலையுடையனான கண்ண பிரானை என்றபடி. சாய்—சாய் (சாயா) என்ற வட சொற் சிதைவு; நிறம் எனப்பொருள்படுமிங்கு. உள் அறியாராய்=இதற்கு இரண்டு வகையாகப் பொருள் கூறலாம்; நிறமழகிய பெருமானை நாம் கிட்டி நல்ல எண்ணத்துடன் பக்தியைச் செலுத்தி உள்ளூற அதுபவிக்கலாமென்று ஆசைப்படாதவளாய் என்னுதல்; (அன்றி,) உள் அறியாராய்=உண்மையைத் தெரிந்து கொள்ளாதவளாய்; ‘இவன் ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷன்; இவனைத் தொலைக்க நம்மாலாகாது; நாம் தொலைந்திடுவோமேயன்றி இவனைத் தொலைக்க நாமார்?’ என்று உண்மையுணராதவளாய் என்னுதல்.

பேயராய் முலை கொடுத்தார்=விவேகமற்றவளாய் முலைகொடுக்கிற வியாஜத்தாலே அப்பெருமானை அழிக்கப்பார்த்தாள் என்கை. “உள்ளறியாராய்” என்றவளவே போதுமாயிருக்க, மீண்டும் “பேயராய்” என்றது அவளுடைய ஞானஹீனத் தன்மையை நன்கு விளக்குதற்காகவாம்.

இங்ஙனே பூதனை செய்த செயலைச்சொன்னவுடனே “நீ யார்” என்கையாலே ‘அந்தப் பூதனைக்கு நீ என்ன ஆகவேண்டும்? அவளுக்கு நீ முன்னே பிறந்தாயோ? பின்னே பிறந்தாயோ?’ என்று கேட்பதாகப் பொருள்படுகின்றது.

நெஞ்சை நோக்கி நீ யார்? என்றுகேட்ட ஆழ்வாரைப்பார்த்து அந்த நெஞ்சானது, “ஆழ்வீர்! படுபாவியான பூதனை செய்தாற் போலே நான் என்ன கொடுந் தொழில் செய்து விட்டேன்? எனக்கு அவளை ஒப்புக்கூறவேண்டிய காரணம் யாது? சொல்லீர்” என்று கேட்க; அதற்கு உத்தரம் அருளிச் செய்கிறார் “தேம்பூண் சுவைத்து ஊனறிந்தறிந்தும் தீவினையாம் பாம்பார்வாய் கைநீட்டல்

பார்த்தி” என்று. ஊண் என்று இவ்விடத்தில், விஷயாந்தரங்களைச் சொல்லுகிறது. உண்ணப்படுவது ஊண்; சப்தாதி விஷயங்கள் செவி வாய் கண் முதலிய இந்திரியங்களினால் உண்ணப் படுதல் [அதுபவிக்கப்படுதல்] பற்றி அவை ஊணெனப்படும். தேம்புதலாவது நாசமடைதல். தேம்பூண் என்றது—ஆத்மா நசிக்கும்படியான விஷயாந்தரங்கள் என்றபடியாயிற்று. பகவத் விஷயத்தை அதுபவித்தலே ஆத்மா ஸத்தை பெறுவதற்கு ஹேது வென்றும், மற்ற விஷயங்களை அதுபவித்தல் ஆத்மா நாசமடைவதற்கு ஹேது வென்றும் உணர்க. இப்படிப்பட்ட விஷயங்களைச் சுவைக்கையாவது இனிதாக அதுபவித்தல். அப்படி அதுபவிப்பதனாலே உண்டாவது ஊன்; ஊநம் என்ற வட சொல் ஊனென்று கிடக்கிறது; குறைவு என்று பொருள்; நெடுநாளாக விஷயாந்தரங்களை அதுபவித்து வருவதனாலே நீ மிகவும் குறைவு அடைந்துவிட்டாய்; (அதாவது) அயோக்யனாப்சித்தாய்; இந்த அயோக்யதை உனக்குத் தெரியாமையில்லை; நன்கு தெரிந்திருந்தும், உன்னுடைய நிலைமைக்குத் தகாததொரு தப்புக்காரியத்தை நீ செய்ய நினைப்பது இன்னமும் கெடுதியை விளைத்துக்கொள்ளப் பாம்பின் வாயிலே கை நீட்ட முயல்வதுபோலிரா நின்றது. அயோக்யரான நமக்கு எம்பெருமானை யதுபவிக்க ஆசை பிறப்பது தப்பு; அது அப்பெருமானுக்கு அவத்யம்; நமக்கும் ஸ்வரூப நாசம்—என்று தெளிந்து ஒதுங்கி யிருக்கவேண்டி யிருந்தும் நீ பகவததுபவத்திற்கு நாக்கை நீட்டிச் செல்லுகிறாயே! இதைவிட வேறு தீவினையுண்டோ? பாம்புபோலே அநர்த்தத்தை விளைக்கவல்ல தீவினையன்றோ இது. இந்தப் பாம்பின் வாயிலே கை வைக்கவன்றோ நீ பார்ப்பது. ஆகையாலே பூதனைக்கு நீ உறவாகவே யிருக்க வேண்டுமன்றோ. பூதனையானவள் தனக்குக் கேடு வரும்படியான காரியத்தை எப்படி செய்தாளோ, அப்படி நீயும் உனக்குக் கெடுதிவிளையும்படியான காரியத்தைச் செய்யப் பார்க்கிறாயாகையாலே பூதனையோடு ஒப்பாயன்றோ நீ.

பூதனையின் காரியத்தால் எம்பெருமானுக்கு யாதொரு கேடும் விளையாதது போல, ஆழ்வாருடைய பகவததுபவவிருப்பத்தாலும் பகவானுக்கு யாதொரு கெடுதியும் விளையமாட்டாது; இவ்ருடைய

அதிசங்கை மாத்திரமே யுள்ளது—என்பதும் இதில் குறிப்பிடப் படுகிறது.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:—“பூதனை மனிச்சியாய் வஞ்சித்தாளன்றே; பேயாகையாலே வஞ்சித்தாளத் தனையிறே; உன்னைப்பார்த்தால் பூதனை நித்யஸூரிகளோடொக்கு மிறே.”

“பாம்பின்வாய்” என்னுமல் பாம்பார்வாய் என்றது திணை வழுவமைதி; இங்கு ஆர் விசுதி கொடுமையின் கனத்தைக் காட்டும். பார்த்தி = முன்னிலை யொருமை வினைமுற்று. ... (கச)

பார்த்தோர் எதிரிதா நெஞ்சே! * படுதயரம்
பேர்த்தோதப் பீடழிவாம் பேச்சில்லை *—ஆர்த்தோதம்
தம்மேனி தாள்தடவத் தாம்கிடந்து * தம்முடைய
சேம்மேனிக் கண்வளர்வார் சீர். (கரு)

நெஞ்சே	ஓ மனமே!,	தம்முடைய	தம்முடைய செந்நிற
ஓதம்	கடலானது	செம்மேனி	மான திருக்கண்
ஆர்த்து	{ கோஷித்துக் கொண்டு	கண் வளர்	கள் வளரப்பெறு
		வார்	கின்றவரான
		சீர்	பெருமானுடைய
தம்மேனி	{ தம்முடைய	படு தயரம்	திருக்குணங்களை,
தாள்	{ திருமேனியையும் திருவடியையும்	பேர்த்து	{ கொடிய துக்கங்கள்
		ஓத	{ திரும்படி நாம்
தடவ	{ (அலையாகிற கையினாலே)	பீடு அழிவு	{ அவனுடைய பெரு
	{ தடவும்படியாக	ஆம் பேச்சு	{ மைக்கு அழிவு
		இல்லை	{ உண்டாய்விடு
தாம் கிடந்து	{ (அக்கடலில்) பள்ளி	எதிரிதா	{ மென்பதில்லை;
	{ கொண்டருளி	பார்த்து ஓர்	{ (இவ்விஷயத்தை)
			{ கண்ணெதிரே
			{ நிற்பதாகக் கண்டு
			{ தெரிந்துகொள்.

* * *—[பார்த்தோரேதிரிதா.] கீழ்ப்பாட்டுக்கு எதிர்த்தடையாயிருக்கும் இப்பாட்டு; ‘ஹேயரான நாம் பகவானை அதுபவிக்கப் பார்ப்பது பொல்லாங்கு’ என்றார் கீழ்ப்பாட்டில்; இப்பாட்டிலோ வென்னில்; எம்பெருமானுடைய குணங்களைப் பேசுவதனால் நமது

பாவங்களெல்லாம் தொலையுமாகையால் அது செய்யலாம்; அவனுடைய பெருமைக்கு யாதொரு குறையும் விளையமாட்டாது என்கிறார்.

ஓதம் ஆர்த்து தம்மேனி தாள் தடவத் தாம் கிடந்து தம்முடைய செம்மேனிக் கண்வளர்வார் சீரை நெஞ்சே! எதிரிதாப்பார்த்து ஓர்; படுதுயரம்பேர்த்து ஓதப்பீடு அழிவாம் பேச்சு இல்லை என்றும் அவ்வயம். கடலானது ஆரவாரஞ் செய்துகொண்டு (தனது அலைகளாகிற கைகளாலே) திருவடிகளைத் தடவப்பெற்று இனிதாகத் திருக்கண் வளர்ந்தருளானின்ற பெருமானுடைய திருக்கல்யாண குணங்களை நெஞ்சே! நம் கண்முன்னே நிற்பனவாகக்கொண்டு அதுஸந்தானம் செய்; கங்கையில் நாய் நீராடினால் நாயின் பாவங்கள் தொலையுமேயன்றி, கங்கைக்கு உள்ள பெருமை குறைந்து விடாது; அதுபோல, எம்பெருமானுடைய குணங்களை நாம் பேச, நமது பாவங்கள் தொலையுமேயன்றி, அவனுடைய பெருமைக்குக் குறைவு நேரிடுமென்கிற பேச்சுக்கு இடமில்லைகாண்; திருப்பாற் கடலிலே சயனித்துக்கொண்டு 1. “உறங்குவான் போல் யோசு செய்த பெருமானே” என்கிறபடியே நம்முடைய ரக்ஷணத்தையே சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கின்ற பெருமானுடைய குணங்களை நாம் பேசினமது பாவங்களைப் பாற்றிக்கொள்ள வேண்டாவோ? அவனுடைய குணங்கள் நம்மால் மறக்கமுடியுமோ? கண்ணெதிரே நிற்பனபோல் தோன்றுகின்றனவன்றோ என்றாராயிற்று.

எதிரிதா=எதிரில் உள்ளது எதிரிது. ஆ—ஆக என்பதன் குறை; எதிரிதாக என்றபடி. படுதுயரம் பேர்த்து ஓத=ஸம்ஸாரத்திலே நாம் படுகிற துக்கங்களை யெல்லாம் உதறிவிட்டு ஆந்தமமாக அக்குணங்களையே பேசுகிறபகூத்தில் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்; ‘நமது துக்கங்கள் தீருவதற்காக’ என்று பொருள் கொள்ளில், பேர்த்து என்பதை எச்சத்திரிபாகக் கொள்ளவேண்டும்; பேர என்றபடி.

பீடுஅழிவுஆம் பேச்சுஇல்லை=பீடு என்று பெருமைக்குப் பெயர்; உயர்ந்தோருடைய குணங்களைத் தாழ்ந்தோர் பேசினால் உயர்ந்தோருடைய உயர்த்திக்கு அழிவு உண்டாகுமோவென்று சங்கிக்கவேண்டிய பிரஸத்தியில்லை யென்றபடி.

சேம்மேனிக்கண் = மேனி என்று இங்கு நிறத்தைச் சொல்லுகிறது. செந்தாமரையின் நிறம்போன்ற நிறத்தையுடைய திருக்கண் என்றவாறு. நித்திரை செய்வதைக் கண்வளர்த்தலென்பர். சீர் என்னுஞ் சொல் பால்பகா அஃறிணைப்பெயராதலால் குணங்கள் என்று பன்மைப் பொருள்படும்; இரண்டாம் வேற்றுமைத் தொகையாதலால் குணங்களை என்க.

கீழ்ப்பாட்டில் 'பகவததுபவத்திற்கு நாம் அயோக்யர்' என்று கருதி நெஞ்சைச் சீறி உரைத்தவர் இப்பாட்டில் "சீர் ஓதப் பிழிவாம் பேச்சில்லை" என்று உரைத்தல் கூடுமோ? என்று சங்கிக்கவேண்டா; தம்முடைய தாழ்ச்சியை நோக்குமிடத்து அயோக்யதாதுஸந்தானம் பண்ணி அகலப் பார்ப்பதும், அவனுடைய விலகலுணமாய் போக்யமான திருக்குணங்களை நோக்குமிடத்து 'நம் வாயாலும் இக்குணங்களைச் சிறிது பேசி ஆநந்திப்போம்' என்று ஒருப்படுவதும் ஆக இவ்விரண்டும் மாறி மாறி வருமென்றும் இவை ஒன்றோடொன்று விருத்தமல்ல என்றும் கீழே பன்னியுரைத்தோம். (கரு)

சீரால் பிறந்து சிறப்பால் வளராது *

பேர்வாம னாகாக்கால் பேராளா! * மார்பாரப்

புல்கிரீ யுண்மீழ்ந்த பூமிநீ ரேற்பரிதே? *

சொல்லு நீ யாமறியச் சூழ்ந்து.

(ககூ)

பேராளா { 'மஹாநுபாவனை
பெருமானே!
சீரால் { சிறப்புடன் பிறப்ப
பிறந்து { தையும் சிறப்பு
சிறப்பால் { டன் வளர்வதை
வளராது { யும் செய்யாமல்
பேர் வாமன் { திருநாமம்
ஆகாக்கால் { வ மநனென்று
வைத்துக் கொள்
ளாமலிருந்தால்
மார்பு ஆர { உன்னாலே மார்பால்
புல்கிரீ { அணையப்பட்டும்
உண்டு { வயிற்றில் வைக்
உமிழ்ந்த { கப்பட்டும் பின்பு
பூமி { வெளிப்படுத்தப்
பட்டும் இப்படி
ஸ்வாதீநமா
யிருந்த இப்பூமி
யானது

நீர் ஏற்பு { தாரைவார்த்து
அரிதே { தத்தம் பண்ணிக்
கொடுக்கப்பெற
முடியாதோ?

யாம் அறிய { இவ்விஷயத்தை
அடியோம்
தெரிந்து
கொள்ளும்படி

நீ சூழ்ந்து { நீ ஆராய்ந்து
சொல்லு { அருளிச் செய்ய
வேணும்.

* * *—[சீராற் பிறந்து.] “சீர் ஒதப் பீடழிவாம் பேச்சில்லை” என்றாரே கீழ்ப்பாட்டில்; அப்படியே அவனுடைய திருக்குணங்களை ஒதத் தொடங்குகிறார்; ஸ்ரீவாமநாவதார குணத்திலீடுபட்டு அருளிச்செய்யும் பாசரம் இது.

எல்லா விதங்களாலும் உனக்கே அஸாதாரணமாக உரிமைப்பட்டதான இப்பூமியை நீ மாவலியிடமிருந்து பெறவேண்டில், அதற்காக யாசகனாக வரவேண்டுமோ? எல்லாரும் கண்டு ஏசும் படியான குள்ள வடிவமெடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமோ? குள்ளனென்றே திருநாமமும் தரிக்கவேண்டுமோ? ஸ்ரீராமனாகப் பிறந்து வளர்ந்த காலத்தும் ஸ்ரீகிருஷ்ணனாகப் பிறந்து வளர்ந்த காலத்தும் எவ்வளவோ சீராகப் பிறந்து எவ்வளவோ சிறப்பாக வளர்ந்தவனன்றோ நீ; அப்படியே பிறந்து வளராமலும், ஸ்ரீராமன் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் என்றற்போலே சிறந்த திருநாமங்களை இட்டுக் கொள்ளாமலும், சீரும் சிறப்புமின்றிப் பிறந்து வளர்ந்து பரிஹாஸத்துக்கு ஆஸ்பதமான வாமநென்ற நாமத்தையும் வஹித்து நின்றது ஏதுக்கு? இப்படியானால்தான் பூமியை ஸம்பாதித்துக் கொள்ள முடியுமென்றும் இல்லாவிட்டால் முடியாதென்றும் திருவுள்ளமோ? என்கிறார்.

இந்தப் பூமி உனக்கே உரிமைப்பட்டதென்பதை மார்பாரப் புல்கி நீ உண்மீழ்ந்த என்ற விசேஷணத்தால் விளக்குகின்றார். மார்பாரப் புல்கி என்றது—பூமிப்பிராட்டி திவ்யமஹிஷியா யிருப்பது பற்றி யென்க. பண்டு அண்டபித்தியில் ஒட்டிக் கிடந்த பூமியை, வராஹாவதாரம் பண்ணிக் கோட்டாற்குத்தி ஒட்டுவிடுவித் தெடுத்தபோது மார்பாரப் புல்கி யெடுத்தானென்னவுமாம்.

இப்பாசரத்தின் தாத்பரியத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஆழ்வான் ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தில் அருளிச் செய்துள்ள ச்லோகம் வருமாறு:—“**கீதிரியம் ஜரிஸம்ஹருதி பாலநை: நிகிரேணுத்தகிரேணுத்தரணை ரபி—வரகிரீச! தவைவ ஸதீ கதம் வரத வாமந! பிக்ஷணமர் ஹதி?**” என்பதாம்; இப்பூமியைப் படைப்பவனும் நீ; துடைப்ப

[illegible]

ஸமாதாநமாகுமென்னில்; 1. “நீள்வான் குறளுருவாய் நின்
 றிரந்து மாவலிமண், தாளாலளவிட்ட” என்ற திருமங்கையாழ்வா
 ரருளிச் செயலில் “நீள்வான் குறளுருவாய்” என்று—தரிவிக்ரம
 னாக நீள்வதற்காகவே குறளுருவெடுத்ததாகச் சொல்லுகையாலே
 வாமநாவதாரம் தரிவிக்ரமாவதாரத்திற்கு சேஷ பூதமாயிற்றாத
 லால் இது ஸமாதானமாகக் குறையில்லை யென்க. “பேர்வாமனா
 காக்கால்...பூமிநீரேற்பரிதே?” என்று இங்கு எம்பெருமானை
 நோக்கி ஆழ்வார்கேட்ட கேள்விக்கே கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷ
 ஸ்தவத்தில் மேல் விவரித்தவண்ணம் ஸமாதநமருளிச் செய்தா
 ரென்றுணர்க.

சீரால்பிறந்து சிறப்பால்வளராது=சீர் என்றாலும் சிறப்பு
 என்றாலும் பொருள் ஒன்றே. “சீரால் சிறப்பால் பிறந்து வள
 ராது” என்று அந்வயித்து, மிக்க சிறப்புடனே பிறந்து வளராமல்
 எனப் பொருள் கொள்க. வளராது என்றவிடத்துள்ள எதிர்மறை,
 பிறந்து என்றவிடத்தும் கருதத்தக்கது; பிறவாமலும் வளராம
 லும் என்றவாறு. “பிறவாமலும் வளராமலும் பேர்வாமனாகக்
 கால்” என்றால் கருத்து ஒட்டிவரவில்லையே என்று சிலர் மயங்கு
 வர்; ‘சிறப்பால் பிறவாமலும் வளராமலும் வாமநனாக ஆனாயே,
 அப்படி ஆகாமற்போனால்’ என்று விரித்துக் கொள்ளவேண்டு
 கையாலே பொருந்தாமை யொன்றுமில்லையென்க.

பேர்வாமனாகாக்கால்=‘வாமநன்’ என்றது வாமன் எனச்
 சிதைந்தது. வாமநனென்று பேரிட்டுக்கொண்டு குள்ளனாகாவிடில்
 என்றபடி. பேர் என்பதற்குத் திருநாமமென்று பொருள் கொள்
 ளாமல் ‘பெரிய’ என்று பொருள் கொள்ளுதலும் பொருந்தும்.
 பெரிய வாமனென்றது—இவனுக்கு மேற்பட்ட குள்ளனில்லை
 யென்னும்படியான ஒப்பற்ற குள்ளன் என்றபடி.

பேராளா!=பெருமை பொருந்தியவனே! என்றும், பல திரு
 நாமங்களையுடையவனே! என்றும் பொருள் படும். வாமனென்று
 பேரிட்டுக்கொண்டது உன் பெருமைக்குத் தகுமோ? என்றும்,
 பேரிட்டுக்கொள்ளப் பல திருநாமங்களிருக்கவும் இந்தத் திருநாமந்
 தானு உனக்கு அகப்பட்டது? என்றும் கேட்கிறார் போலும். (கசு)

சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால் தோன்றதுவிட்டாலும்
வாழ்ந்திவெர் பின்னும் தம் வாய்திறவார்*—சூழ்ந்தேங்கும்
வாள்வரைகள் போலரக்கன் வன்தலைகள் தாமிடிய *
தாள்வரை வில்லேந்தினார் தாம். (கௌ)

எங்கும் { நாற்புறங்களிலும்
சூழ்ந்து { சுற்றிக்கொண்டு

அரக்கன் இராவணனுடைய

வாள் வரை { ஒளி பொருந்திய,
கள் போல் { மலைகள் போல்
வன் தலை { வலிதான தலைக
கள் தாம் { ளானவை இற்று
இடிய { விழும்படி,

தாள் வரை { கா லுரத்தை
வில் எந்தி { யுடைத்தாய் மலை
னார் தாம் { போன்றதான
{ வில்லைத் தாங்கி
{ நின்றவரான
{ இராமபிரான்

சூழ்ந்து { (இந்த லீலா விபூதி
{ யிலே வந்து)
{ வளைத்துக்
{ கொண்டி

அடியார் { 'ஓ ஜனங்களே!
வேண்டின் { நீங்கள் எனக்கு
அக்கால் { அடிமைப்பட
{ வேணும்' என
{ விரும்பினால்

தோன்றது { ஒரு அடியவனும்
விட்டாலும் { அகப்படாதபடி
{ உபேக்ஷிக்கப்
{ பெற்றாலும்

வாழ்ந்திடுவர் { (திருவுள்ளத்தில்
{ வெறுப்பு இல்லா
{ மல்) உகந்தே
{ யிருப்பர்;

பின்னும் { எக்காலத்திலும்

தம் வாய் { (பிராட்டிமாரிடத்தி
{ லும் இந்த மனக்
{ குறையை) வாய்
{ திறந்து சொல்
{ விக்கொள்ள
{ மாட்டார்.

* * *—[சூழ்ந்தடியார்.] ஆச்ரிதர்களிடத்தில் எம்பெருமா
னுக்குள்ள வாத்தஸல்யத்தைப் பேசுகிறார். “எங்கும் சூழ்ந்து அரக்
கன் வாள்வரைகள் போல் வன்தலைகள் தாம் இடியத் தாள் வரை
வில்லேந்தினார்தாம் சூழ்ந்து அடியார் வேண்டினக்கால் (அடியார்)
தோன்றது விட்டாலும் வாழ்ந்திடுவர்; பின்னும் தம் வாய் திற
வார்” என்று அர்வயம். இராவணனது தலைகளை அறுத்துத்தள்ள
வலிய வில்லைக் கையிலேந்தி நின்ற இராமபிரானாகிய திருமால்
இந்த லீலா விபூதியில் வந்து சேர்ந்து இங்குள்ள ஸம்ஸாரிகளைச்
சூழ்ந்துகொண்டு ‘எனக்கு நீங்கள் அடியாராக வேண்டும்’ என்று
அபேக்ஷித்தவளவில், “த்வம் மே” என்றால் “அஹம் மே” என்
கிற ஸம்ஸாரிகள் வணங்காமுடித்தனத்தினால் அநாதரவுகாட்டி
அடியவர்களாக ஆகாவிட்டாலும், அதனால் திருவுள்ளத்தில் சிறி

தும் வருத்தங் கொள்ளாமல் “நாம் அபேக்ஷித்தபடியே இந்த ஸம்ஸாரிகளெல்லாரும் அடியவர்களாக ஆய்விட்ட பக்ஷத்தில் இந்த லீலாவிபூதி ஆளற்று அழிந்துபோய் விடுமன்றோ; இஃது அழியாதபடி நோக்குவதற்கு இவர்கள் அமைந்தார்கள் என்று தேறி மகிழ்ந்தே செல்வர்; ஏகாந்தமான ஸங்கதிகளை யெல்லாம் கூசாமல் சொல்லுகைக்குரிய பிராட்டிமாரிடத்திலும் இவ்விஷயத் தைச் சொல்லிக்கொள்ள வாய்திறக்கமாட்டார்; “ஸம்ஸாரிகள் என்னை அலக்ஷியம்பண்ணிக் கைவிட்டார்கள்” என்று ஒருபோதும் சொல்லமாட்டார் என்றதாயிற்று.

ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் (மூன்றாம் ப்ரகரணத்தில்—“பிராட்டி, ராக்ஷஸிகள் குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவியாதாப்போலே, தனக்குப் பிறர் செய்த குற்றங்களை பகவத் பாகவத விஷயங்களில் அறிவிக்கக் கடவனல்லன்” என்றருளிச் செய்தபின் “அறிவிக்கவுரியவனாகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞவிஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்றொன்றிற்றே” என்று அருளிச் செய்தது இந்தப் பாசுரத்தைக்கொண்டேயாம். அவ்விடத்தில் ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு:— “‘எதிர்குழல்புக்கு’ என்கிறபடியே தன்னுடைய சீல ஸௌலப்யாதிகளைக் காட்டி ஸம்ஸாரி சேதநர்களைத் தப்பாமல் அகப்படுத்திக் கொள்வதாக வந்தவதரித்துத் தமக்கு அடியார் வேணுமென்றபேக்ஷித்தால் அவர்கள் அப்படி அதுகூலராய்த் தோன்ற தொழிந்தாலும் ‘இவர்கள் செய்தபடி செய்கிறார்கள்; நாம் இவர்களுக்கு உறுப்பாகப் பெற்றோமி’றே’ என்று அதுதானே போக்யமாக விருப்பர்; அதுக்குமேல், அவர்கள் வைமுக்க்யம் பண்ணினார்களென்று அவர்கள் குற்றத்தைத் தனியிருப்பிலே பிராட்டிக்கு மருளிச் செய்யாரென்கிற சூழ்ந்தடியார் என்கிற பாட்டிலே, சேதநர் செய்த குற்றங்களைத் தன் திருவுள்ளத்துக்கு உகந்தவர்களுடன் அறிவிக்கைக்கு ப்ராப்தனான ஸர்வேச்வரனுமுட்படத் தன் திருப்பவனம் திறந்து அருளிச்செய்யாதே, தானருளிச் செய்யா தொழிந்தாலுமறியவல்ல ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்குமென்று சொல்லா நின்றதிதே.” என்று.

இப்பாட்டை மற்றொருவகையாகவும் பெரியவாச்சான்பிள்ளை உரைத்தருளினர்;—“அடியார் சூழ்ந்து வேண்டினக்கால், சூழ்ந் தெங்கும் வாள் வரைகள் போலரக்கன் வன்தலைகள் தாமிடியத் தாள்வரைவில் லேந்தினுர்தாம் தோன்றாது விட்டாலும் (அடியார்) வாழ்ந்திடுவர்; பின்னும் தம் வாய்திறவார்” என்று அந்வயித்து, அடியவர்களாயுள்ளவர்கள் எம்பெருமானைச் சூழ்ந்து கொண்டு எமக்கு நீ ஸேவைஸாதிக்க வேணுமென்று வேண்டிக்கொள்ள எம்பெருமான் அவர்களுக்கு முகங்காட்டாவிடினும், ‘அவன் திருவுள்ளமானபடியே ஆகக்கடவது’ என்று மகிழ்ந்திருக்கக் கடவர்கள் அடியவர்கள்; ‘ஆர்த்தியின்கனத்தாலே நாங்கள் ஓயாது புலம்பி வேண்டினாலும் எங்களுக்கு ஸேவை ஸாதியாமலிருப்பது ஏன்?’ என்று ஆசேஷிக்க வாய் திறக்கவும் கடவரல்லர்; அபேக்ஷிப் பது மாத்திரம் அடியவர்களது கடமையேயன்றி அபேக்ஷித்த படியே அவன் காரியஞ் செய்யாவிடில் அவனை யெதிர்த்து வாய் திறக்க இவர்களுக்கு அதிகாரமில்லை—என்று சேதநர்களின் ஸ்வரூ பத்தை சிக்ஷித்தருளிச் செய்வதாக.

முந்தின யோஜனையில் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது; இந்த யோஜனையில் சேதநருடைய ஸ்வரூபம் சொல்லுகிறது. இரண்டு வகையும் பொருந்தக் குறையில்லை.

சூழ்ந்து எங்கும்=இலங்கை முழுவதையும் ஆக்ரமித்துக் கொண்டு என்றபடி. வாள் என்பதும் வரைகள்போல் என்பதும்—அரக்கனது வன்தலைகட்கு விசேஷணங்கள்; வாள்—ரத்தனங்க ளிழைத்த கிரீடங்கள ணிந்திருக்கையாலே ஒளிபொருந்திய என்ற படி. தாள் வரை வில்=விற்களுக்கு அடிப்பக்கம் உரத்திருக்க வேண்டியது அவசியமாதலால் ‘தாள்வில்’ எனப்பட்டது; காலுர முடைய வில் என்றபடி. மலை போல் பிறரால் சலிப்பிக்கவும் ஒண் னுதபடி சிக்கென்றிருத்தல் பற்றி “வரைவில்” எனப்பட்டது. (கௌ)

தாம்பாலாப் புண்டாலு மத்தழம்பு தானிளக *
பாம்பாலாப் புண்டு பாநேருவும் *—சோம்பாதுஇப்
பல்லுருவை யெல்லாம் படர்வித்த வித்தா! * உன்
தோல்லுருவை யாரறிவார்? சொல்லு.

(கஉ)

தாம்பால்	(அசோதையினால்)	(சிறிதும் திருவுள்ளம் வருந்தாமல்)
ஆப்புண்	தாம்பு கொண்டு	சோம்பாது
டாலும்	கட்டியடிக்கப்	{ (ஐகத்ஸ்ருஷ்டியில்)
	பெற்றாலும்	சோம்பப்படாமல்
அத்தழும்பு	அந்தத் தாம்பினால்	இ பல்
தான் இளக	கட்டினத்தா	உருவை எல்
	லுண்டான	லாம்
	காய்ப்பு அற்பம்	{ இவ்வுலகில் காண்ப்
	என்னும்படி	படுகிற பலபல
பாம்பால்	காளியனாகிற பாம்	பிராணிகளை
	பினால்	யெல்லாம்
ஆப்புண்டு	கட்டப்பட்டு	படர்வித்த
பாடு உற்ற	கஷ்டங்களையடைந்	வீத்தா
லும்	தாலும்	உன் தொல்
		உருவை ஆர்
		அறிவார்
		சொல்லு
		நீயே சொல்லு.

* * *—[தாம்பாலாப்புண்டாலும்.] ஸம்ஸாரிகள் அலக்ஷியம் பண்ணினாலும் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் வெறுக்கமாட்டான் என்றது கீழ்ப்பாட்டில்; அவ்வளவேயன்று; ஸம்ஸாரிகள் எம்பெருமானுக்குப் பலவகையான துன்பங்களை உண்டு பண்ணினாலும் அப்போதும் அவன் தன் காரியத்தைத் தான் விடுவதில்லை யென்கிற மஹா குணத்தைப் பேசுகிறாதிதில்.

பூக்கிருஷ்ணனாக அவரித்தகாலத்து யசோதைப்பிராட்டியாகிற மாதாவானவள் “நீராமிது செய்தீரென்றோர் நெடுங்கயிற்றால், ஊரார்களெல்லாருங் காணவுரலோடே, தீரா வெகுளியளாய்ச் சிக்கன ஆர்த்தடிப்ப, ஆராவயிற்றினோடாற்றாதான்” (சிறிய திருமடல்) என்றபடி. வெண்ணெய் களவுகண்ட காரணத்திற்காகக் கண்ணினுண் சிறுத்த தாம்பினால் உரலில் பிணைத்து அடித்துப் பகவானுடைய திருமேனியில் கஷ்டத்தை யுண்டுபண்ணினாள்; 1. “தாம்பே கொண்டார்த்த தழும்பு” என்றபடி அவள் தாம்பினால் கட்டினவிடம் காய்ப்புக் காய்த்துக் கிடந்ததென்றும் தெரிகிறது. இது அநுகூலர் அன்பின் மிகுதியால் கட்டின கட்டாகையாலே எம்பெருமானுக்கு ஸஹயம் என்று கொண்டாலும், யமுனையில் ஒரு துறையிலிருந்து கொண்டு விஷத்தைக் கக்கி அனைவர்க்கும் கொடுமை புரிந்த காளிய நாகத்தோடு பிணங்க நேர்ந்தபோது,

அந்த நாகம் கண்ணபிரானைத் தனது வாலால் கட்டிற்றென்றும், எசோதை கட்டின தாம்பினாலுண்டான காய்ப்பு அற்ப மென்னும் படி காளியன் வாலால் கட்டின காய்ப்பு வலிதாயிருந்த தென்றும் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி அதுகூலரோடு பிரதிகூலரோடு வாசிய்ற எல்லாரும் அவனைக் கட்டியடித்துத் துன்பப் படுத்துவதே இந்த பிராகிருத லோகத்தின் காரியமாக இருக்கின்றது. இருந்தாலும் எம்பெருமான் தன்னுடைய க்ருஷியில் நின்றும் கைவாங்குவ தில்லை. ‘நமக்குத் துன்பத்தையே உண்டு பண்ணுகிற இவ்வுலகை அடியோடு ஒழித்திடுவோம்’ என்று நிக்ரஹிக்க நினையாமல் 1. “சென்று சென்றாகிலுங்கண்டு சன்மங் கழிப்பானெண்ணி ஒன்றி யொன்றி யுலகம் படைத்தான்” என்றபடி என்றைக்காவது ஒருநாள் இவ்வுலகம் சீர்படக் கூடுமென்றே திருவுள்ளம்பற்றிச் சிறிதும் சோம்பலடையாமல் பிரஜைகளைப் படைக்கின்றனென்று இதனால் சொல்லிற்றாயிற்று.

இப்பாட்டின் கருத்தைக் கூரத்தாழ்வான் திருக்குமாரரான ஸ்ரீபராசரபட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவத்தில் உத்தராதகத்தில்—
“సార్వ! త్వత్సం సకలచరితం రజధామ! దురాశాపశేభ్యసన్య
న్న యది జగతం జాతు మూఖః తూణమ్! నిస్తన్యాశోస్తవ ని
యమశో సర్వలిజ్జప్రవాహః సగః సైమప్రభృతిషు సదాజగరా జఘ్న
టీతి = ஸார்வ! த்வத்கம் ஸகலசரிதம் ரங்கதாமம்! துராசாபாசேப்
யஸ் ஸ்யாநந் யதிஜகதாம் ஜாது மூர்க்கோத்தராணம். நிஸ்தந்தரா
ளோஸ் தவ நியமதோ நர்த்துலிங்க ப்ரவாஹா ஸர்க்கஸ்தேமப்ர
ப்ருதிஷு ஸதாஜாகரா ஜாகடதி.” என்ற ச்லோகத்தால் அதுஸந்
தித்தமை அறியத்தக்கது.

தாம்பாலாப்புண்டாலும் = நம்மாலே படைக்கப்படுகிறவர்கள் நம்மையே கயிற்றால் கட்டி நலிகின்றார்களே!; இப்படிப்பட்ட பாவினை நாம் ஏன் ஸ்ருஷ்டிக்கவேணும்; இறகொடிந்த பறவை போலே கரணகளேபரங்களற்று ப்ரளய லீமாவில் மங்கிக்கிடக்கிற சேதநவர்க்கங்கள் அப்படியே மங்கிக்கிடக்கட்டும்; அவற்றுக்குக் கையுங் காலும் உண்டாம்படி நாம் ஸ்ருஷ்டிக்கவே

யன்றோ அந்தக் கையையும் காலையும் கொண்டு அவை நம்மையே புடைக்கின்றன ; அவற்றை அப்படியே மங்கிப் போகும்படி போட்டு வைத்தால் நம்மைக் கட்டியடிப்பார் ஆருமில்லையே என்று கருதி எம்பெருமான் வெறுமனிருந்து விடலாம் ; ஆயினும் இந்த சேதநர்கள் பக்கல் உள்ள நப்பாசையானது அப்படி இருக்க வொட்டுகிறதில்லை என்று உணர்க.

அத்தழும்புதானிளகப் பாம்பாலாப்புண்டு பாற்றோலும் = காளியன் தனது வாலினால் கண்ணபிரானை அழுந்தக் கட்டி, திருமேனி தழும்பேறும்படி வருத்தத்தை உண்டுபண்ணினன் ; இந்தத் தழும்பின் முன்னே எசோதையின் தாம்பாலாப்புண்ட தழும்பு அற்பமென்னவேண்டும்படி பாம்பாலாப்புண்ட தழும்பே வலிதாயிருந்த தென்பது விளங்க “அத்தழும்புதானிளக” என்றார். பாடு—வருத்தம். வித்தா = உலகங்கட்கெல்லாம் வித்தாக இருப்பவனே ! என்ற படி. இப்படிப்பட்ட உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியவல்லார் ஆர் ? என்றது—ஸம்ஸாரிகள் உன்னைப் பரிபவித்தாலும் அவர்கள் மேல் ஆசாபாசம் விட்டுநீங்காமல் நன்மையையே நாடி யிருக்கையாகிற உன்னுடைய ஸ்வரூபம் ஒருவர்க்கும் நிலைகாண வொண்ணாது என்றபடி. (கஅ)

சொல்லில் குறையில்லை சூதறியா நெஞ்சமே ! *

எல்லிப் பகலென்றோ தேப்போதும் *—தொல்லைக்கண்

மாத்தானைக் கெல்லா மோரைவரையே மாறாக *

காத்தானைக் காண்டீ காண்.

(கக)

சூது அறியா நெஞ்சமே { செய்யவேண்டியது இன்னதென்றறி யாமல் தளம்புகிற மனமே !,	மா தானைக்கு எல்லாம் { (துரியோதநாதிகளுடைய) பெரிய சேனைகளுக்கெல்லாம்
சொல்லில் குறை இல்லை { பகவத் விஷயத்தைப் பேசினால் பேச்சில் குறையில்லை; (அல்லது) நமக்கொரு குறையில்லை ;	ஓர் ஐவரையே மாறு ஆக { பஞ்சபாண்டவர் களே எதிரிகளாம் படி எல்லி பகல் என்னுது எப்போதும் காத்தானை { இரவுபகலென்றோ மல் எக்காலத்திலும் ரகித்துக் கொண்டிருந்த பெருமானை
தொல்லை கண் { அநாதியான இப்பூமியில்	(மெய்யே காண விரும்பினால்) காண்டும் காண்போம் ! நீ காண் நீ காணலாம்.

* * *—[சோல்லில் குறையில்லை.] பஞ்ச பாண்டவர்கள் விஷயத்தில் கண்ணபிரான் பகஷ்பாதி யாயிருந்து செய்தருளின செயல்களை ஆலோசித்துப் பார்த்தால், அவன் அடியவர்களுக்கு எளியவன் என்பது நன்கு வெளியாகும். அந்த பஞ்சபாண்டவர்களைப்போலே நாமும் அப்பெருமான்மீது அன்பு வைத்து அவனை ஸேவிக்கவேண்டுமென்று மெய்யே ஆசைப்பட்டால் “மெய்யார்க்கே மெய்யனாகும்” என்னப்படுகிற அவன் ஸேவை ஸாதித்தே தீருவன்; அவனை ஸேவிப்பதற்கு இதுவே உபாயம். இப்படிப்பட்ட உபாயத்தைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் நெஞ்சே! நீ ஏன் வீணாகக் கவலைப்படுகிறாய்? இப்போதாவது நான் சொல்வதைக் குறிக்கொள்; என்கிறார்.

சோல்லில் குறையில்லை=இதற்குப் பலவகையாகப் பொருள் கொள்ளலாம். பகவத் குணங்களைப் பேசத்தொடங்கினால் அவற்றுக்கு ஓய்வு இல்லை; எவ்வளவு பேசினாலும் குறைவுபடாமல் மேன்மேலும் பெருகுகின்ற குணங்கள் அவனுக்கு எல்லையில்லாமலிருப்பதால் நாம் சொல்லி முடிக்கும்படியானவையல்ல பகவத் குணங்கள் என்று கொள்ளலாம். பரமபுருஷனுடைய குணங்களை அயோக்யரான நாம் பேசினால் அவற்றுக்குக் குறைவு நேரிடுமென்பதில்லை என்றும் கொள்ளலாம். அவனுடைய குணங்களை நாம் சொல்லத் தொடங்கினோமாகில் நம்முடைய குறைகளெல்லாம் நீங்கிவிடும் என்பதாகவுங் கொள்ளலாம். நாம் கற்ற கல்விகளுக்கிடாகக் குறைவில்லாமல் பலபல பாசுரங்களை யிட்டு பகவத் குணங்களைப் பேசிவிடலாம்; பேச்சில் குறையில்லை; ஆனால், அந்த குணங்கள் எல்லையற்றவையாதலால் அவற்றைக் கரை காண்பதில் குறையுண்டு என்பதாகக் கொள்ளுதல் சிறக்கும்.

அப்படி கரைகாணமுடியாத குணங்களில் ஒரு குணத்தைச் சொல்லிக் காட்டுகிறார்—பாண்டவ பகஷ்பாதித்வத்தை யருளிச் செய்கிற முகத்தாலே.

சூது அறியா நெஞ்சமே! = சூது என்பதற்குப் பல பொருள்களுண்டு; உபாயம் என்ற பொருள் இங்குக் கொள்ளத்தக்கது. உபாய மறியாத நெஞ்சே! என்றபடி. எம்பெருமானை நாம் காணவேண்டில், மெய்யே காணவேண்டுமென்று விரும்புகிற பகஷத்தில்

தவறுது காணமுடியும்; ஆகையாலே நம்முடைய மெய்யான விருப்பமே அவனைக் காண்பதற்கு உபாயம் என்று தெரிந்து கொண்டு அந்த வுபாயத்தால் அவனைக் காணலாமாயிருக்க அது செய்யாத மடநெஞ்சே! என்கிறாரென்க.

மெய்யே காணவேணுமென்று விரும்பினால் காண்பதற்கு எளியனே அவன்? என்ன; அவனுடைய எளிமையை எடுத்துக் காட்டுகிறார் மேல். தொல்லைக்கண் மாத்தானைக்கெல்லாம் ஓரைய ரையே மாறாகக் காத்தவனன்றோ அவன். தொல்லைக் கண் என்றது அநாதியான இப்பூமியிலே என்றபடி. 1. “மலைபுரைதோள் மன்னவரும் மாரதரும் மற்றும் பலர்” என்றபடி பாண்டவர்கட்கு எதிர்த்தலையில் திரண்ட சேனைகள் பிரபலமாகையால் மாத்தானைக் கெல்லாம் என்றார். தானே யென்று சேனைக்குப் பெயர். ஓர் ஐவ ரையே மாறாக்=பல்லாயிரம் போர்வீரர்கள் திரண்டு கிடக்கிற சேனைகளுக்கெல்லாம் எதிர்க்கூதியில் பாண்டவர்கள் ஐந்துபேர் மாத்திரமே நின்று வெற்றி பெற்றார்களென்று உலகில் புகழ் கிளம்பும்படி ரக்ஷித்தமை சொல்லுகிறது. எம்பெருமான் தானே துரியோதனதுயர்க்கு எதிரியாய் நின்று போர் செய்யக் கூடாமாயி னும், அப்படி நின்றால் அவர்கள் போர்க்களத்திற்கே வரமாட் டார்களென்று, தான் ஆயுத மெடுப்பதில்லையென்று ப்ரதிஜ்ஞை யும் பண்ணி, பஞ்சபாண்டவர்களே போர்புரிந்து வெற்றி பெற் றனரென்று பாரோர்புகழ்ச் செய்து வைத்தனனென்க.

காத்தானைக் காணும் நீ காண்=‘அடியவர்கள் விஷயத்தில் இவ்வளவு பகஷ்பாதம் வைத்து ரக்ஷிப்பதில் தீக்ஷிதனாயிருப்பன் எம்பெருமான்’ என்று நாம் தெரிந்துகொண்டோமாயின், இனி நாம் அவனைக் காணவேணுமென்று மெய்யே விரும்பவேண்டுமென் பதே யுள்ளது. அப்படி காண விரும்புகிறபகஷ்த்தில் கண்டே விடலாம்; இதை நீ அதுபவத்தில் காண்பாய் என்று ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்தை நோக்கி அருளிச்செய்தாராய்த்து.

எல்லிப்பகலென்னுதேப்போதும் என்பதை காத்தானே என்ற விடத்திலும் அந்வயிக்கலாம், காண் என்றவிடத்திலும் அந்வயிக்க லாம். இரவுபகலென்று பாராமல் ஸர்வ காலத்திலும் பாண்டவர்

களை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தவனை என்று முந்தின யோஜனையில் பொருளாம் ; நெஞ்சே ! அவனை நீ இரவுபகல் வாசியின்றி எப்போதும் காண் என்று பிந்தின யோஜனையில் பொருளாம்.

காண்மே = தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று. காண்போம் என்றபடி. (கக)

காணப் புகிலறிவு கைக்கொண்ட நன்னெஞ்சம் *

நாணப் பமேன்றே ! நாம்பேசில் *—மாணி

யுருவாகிக் கொண்டேகம் நீரேற்ற சீரான் *

திருவாகம் தீண்டிற்றுச் சென்று.

(உ௦)

அறிவு கைக் கொண்ட நல் நெஞ்சம்	{ அறிவையுடைய நல்ல நெஞ்சே !	சென்று	தானே எங்கும் பரவி
		திரு ஆகம்	{ தனது திருமேனி யினாலே
மாணி உரு ஆகிக் கொண்டு	{ வாமநருபியாய்	தீண்டிற்று	{ (உலகங்களையெல்லாம்) தீண்டினுனென்பதை
		காணப்புகில்	ஆராய்ந்தோமாகில்
உலகம் நீர் ஏற்ற சீரான்	{ (மாவலியிடத்திற் சென்று) உலகங்களை நீரேற்றுப் பெற்ற சீர்மை பொருந்திய திருமால்	நாம் பேசில்	{ நாம் பேசும் வார்த்தைகளுக்கு
		நாணப்படும்	{ வெட்கப்பட
		அன்றே	{ வேண்டுமன்றே.

* * *—[காணப்புகில்.] ஸ்வகதஸ்வீகாரமென்றும் பரகத ஸ்வீகாரமென்றும் சாஸ்தரங்களில் இரண்டு வகையான பற்றுதல்கள் சொல்லப்படும். எம்பெருமானை நாம்சென்று பற்றுகிற பற்று ஸ்வகதஸ்வீகார மெனப்படும். அவன்தானே வந்து நம்மை ஸ்வீகரித்தருள்வது பரகதஸ்வீகாரமெனப்படும். இவ்விரண்டுள், எம்பெருமான் தானே நம்மை வந்து ஸ்வீகரிக்கையாகிற பரகத ஸ்வீகாரமே சிறந்த தென்பது ஸத்ஸம்ப்ரதாய லித்தாந்தம். “அவனை இவன்பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்பம், அவத்யகரம்; அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்” என்றார் பிள்ளையுலகாசிரியரும். கீழ்ப்பாட்டில் ‘அவனை நாம் காண நினைத்தோமாகில் காணலாம்’ என்றருளிச் செய்த ஆழ்வார், ‘அப்பெருமானை நாமாகக் காண நினைப்பது தகுதியன்றே, அவன்தானே வந்து நம்மை ஸ்வீ

கரிக்கும்படி பார்த்திருக்கையன்றோ ஸ்வரூப ப்ராப்தம்' என்று தெளிந்து அந்தத் தெளிவை இப்பாட்டால் வெளியிடுகிறார்.

அறிவு கைக்கொண்ட நன்னெஞ்சம் என்பது நெஞ்சை நோக்கின அண்மை விளி; நெஞ்சே! நீ அறிவு இல்லாத அசேதந வஸ்துவன்றே; அறிவு கொண்டிருப்பவனன்றே; உன் அறிவுக்கு என்ன ப்ரயோஜனம்? நான் ஒன்று சொன்னால் 'இது தகும், தகாது' என்பதை நீ ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டாவோ? 1. "காத்தானைக் காண்மே நீகாண்" என்று நான் சொல்லிவிட்டால் இதை நன்கு ஆராயாமல் காணமுயல்வதுதானே உனக்குத் தகுதி? இப்படியாகில் உன் அறிவுக்குப் பயனில்லையே; உன்னையும் அசேதநமாகவே எம்பெருமான் படைத்திருக்கலாமே என்கிறார்போலும்.

நாம் காணப்புகில் பேசில் நாணப்படுமன்றே = எம்பெருமானை நாம் காணப்புகுவதும் பேசப்புகுவதும் வெட்கப்படத்தக்க விஷயமன்றே. ஏனென்றால், இதைப் பின்னடிகளில் விவரிக்கின்றார். எம்பெருமான் குறட்பிரமசாரியாகி மாவலிபக்கல் நீரேற்றுப் பெற்ற காலத்துத் தானே தனது திருமேனியைக் கொண்டு இவ்வுலகத்தை யெல்லாம் தீண்டினான் என்பது உனக்குத் தெரிந்ததேயன்றே. ஆகையாலே நம்மை வந்து தீண்டிக் கைக் கொள்வதற்கு அவன்தானே விரித்தனாயிருக்க, அதற்கு மாறாக அவனை நாம் காணப்புகுவதும் பேசப்புகுவதும் தகாத காரியமன்றே. ஒருவருடைய அபேகையுமில்லாமல் எல்லார் தலையிலும் திருவடியைக் கொண்டு வைத்தான் அவனாயிருக்க, நம்முடைய முயற்சி நாணத்தக்கதன்றே என்கிறார்.

"மாணியுருவாகிக் கொண்டு உலகம் நீரேற்ற சீரானுடைய திருவாகமானது (தானே) சென்று தீண்டிற்று; (இப்படியிருக்க,) நாம் காணப்புகில் நாம் பேசில் நாணப்படுமன்றே" என்றும், "மாணியுருவாகிக் கொண்டு உலகம் நீரேற்ற சீரானவன் தான் சென்று தன்னுடைய திருவாகத்தாலே உலகத்தைத் தீண்டின விஷயத்தைக் காணப்புகில்—(ஆராயுமளவில்,) நாம் பேசில் அறிவு கைக்கொண்ட நன்னெஞ்சம் நாணப்படுமன்றே" என்றும் அந்வயித்துப் பொருள் கொள்ள இடமுண்டு.

“யமேவ ஸுலதே தேந லப்ய தஸ்யைஷ
 ஶ்நாம் ஸ்ரீ” [யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய தஸ்யைஷ
 ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம்] என்ற வேதவாக்கியம்
 இங்கே நினைக்கத் தக்கது. இதன் பொருள்:—இந்த எம்பெரு
 மான் தானே எந்த சேதநனை ஸ்வீகரிக்கிறானே, அந்த சேதந
 னாலே இவன் அடையத் தக்கவன்; பரகத ஸ்வீகார நிஷ்டனை
 அப்படிப்பட்ட சேதநனுக்கே எம்பெருமான் தனது திருமேனியை
 வ்யக்தமாக ஸேவைஸாதிப்பிக்கிறான் என்பதாம்.

தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில் முதற் காண்டத்தில் ஆரவது
 ப்ரசநத்திலும்—“ஸ்ரீஸுமே ஸ்ரீஸுமே ஸ்ரீஸுமே ஸ்ரீஸுமே
 ஸ்ரீஸுமே ஸ்ரீஸுமே ஸ்ரீஸுமே ஸ்ரீஸுமே ஸ்ரீஸுமே ஸ்ரீஸுமே
 பதிஸ் த்வம்வேத யம் ப்ராஜாபதிர் வேத ஸ புண்யோ பவதி”]
 என்று சொல்லப்பட்டது. இதன் பொருள்:—ஒரு சேதநன்
 ஸர்வசேஷியான எம்பெருமானைப் பற்றுகிறான்; எம்பெருமான்
 ஒரு சேதநனை ஸ்வீகரிக்கிறான்; (இவ்விருவர்களுள்) எம்பெரு
 மானைப் பற்றுகிறவனைக் காட்டிலும் எம்பெருமானாலே பற்றப்
 படுகிறவனே புண்ணியனாகிறான் என்பதாம். எம்பெருமானே
 உலகங்களை பெல்லாம் தன் பேராகச் சென்று தீண்டினான் (தரி
 விக்ரமாவதார வ்யாஜத்தாலே) என்று நாம் தெரிந்துகொண்டால்,
 அவனை நாம் பற்ற நினைப்பது தகாது; ஆகிலும் நாம் சேதநராகை
 யால் வெறுமனிடுக்க முடியாது. எதையாவது வாயாலே சொல்
 லிக்கொண்டிருக்க நேர்கின்றது; அதனால் நாம் காண விரும்புவ
 தாகவும் நாம் பற்றுவதாகவும் ஏதோ போது போக்குக்குச் சொல்
 லிக்கொண்டிருக்கிறோமத்தனை. “நான் சென்று நாடி நறையூரில்
 கண்டேனே” என்றற் போலே ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்வதும்
 காலசேஷபார்த்தமாகவே யொழிய வேறில்லை. அவனுடைய ஸ்வீ
 காரமே ரக்ஷகம். அசோகவனத்திலே பிராட்டி தரித்திருப்பதற்
 காகப் பெருமானுடைய குணங்களை அநுபவித்துக் கொண்டிருந்
 தது போல இந்த ஸம்ஸாரத்தில் நாம் உள்ள வரையில் பகவத்
 குணாநுபவம் பண்ணிப் போது போக்க வேண்டியது அவசியமாத
 லால் அதற்காகப் பாசரங்கள் பேசுமவை அயுத்தமல்ல. (உய)

சேன்றங்கு வெந்நரகில் சேராமல் காப்பதற்கு *
 இன்றிங்கென் னெஞ்சா லிக்குண்ட *—அன்றங்குப்
 பாருருவும் பார்வளைத்த நீருருவும் கண்புதைய *
 காருருவன் தான்நிமிர்த்த கால். (உக)

அன்று	{ முன்பு மாவலியால் உலகம் நெருக் குண்ட காலத்தில்	அங்கு வெம்	{ கொடிய அந்த நர கங்களிலே நான் சென்று சேராத படி என்னை உஜ் ஜீவிக்கச் செய் யும் பொருட்டு
அங்கு	{ அந்த மாவலியின் யாக பூமியிற் சென்று	நரகில் சென்று சேராமல் காப்பதற்கு	
பார் உருவும்	பூமியாகிதவஸ்துவும்	இன்று	இப்போது
பார் வளைத்த நீர் உருவும்	{ அந்த பூமியைச் சூழ்ந்து கிடக்கிற ஐலத்தவழும்	இங்கு	இவ்விடத்தில்
கண் புதைய	மறையும்படி	என்	{ என்னுடைய நெஞ்சால் { நெஞ்சிலே
கார் உருவன்	{ காளமேகத் திருவுரு தான் வானை எம்பெரு நிமிர்த்த மான் நிமிர்த்தரு கால் னிய திருவடிகள்	இடுக்குண்ட	{ நெருக்குப்பட்டுக் கிடக்கின்றன.

* * *—[சேன்றங்கு வெந்நரகில்.] எம்பெருமானுடைய உலகளந்த சேவடியானது தானாகவே வந்து தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் குடிகொண்ட தென்கிரார். அன்று அங்குப் பாருருவும் பார்வளைத்த நீருருவும் கண்புதையக் காருருவன் தான் நிமிர்த்த கால் இன்று இங்கு என்னெஞ்சா லிக்குண்ட; (எதுக்காக வென்னில்;) அங்கு வெந்நரகிற் சென்று சேராமல் காப்பதற்கு. 1. “ஒண்மதியில் புனலுருவி யொருகால் நிற்ப ஒருகாலும் காமரு சீரவுண்ணுள் ளத் தெண்மதியுங் கடந்து அண்டமீது போகி இருவிசம்பினாடு போயெழுந்து, மேலைத் தண்மதியுங் கதிரவனுந் தவிர வோடித் தாரகையின் புறந்தடவியப்பால் மிக்கு, மண்முழுது மகப்படுத்தா நின்றவெந்தை” என்றபடி ஸகல லோகங்களையும் ஆக்கிரமித்து நின்ற திருவடிகள் இன்று என்னுடைய நெஞ்சினுள்ளே வந்து சேர்ந்து நெருக்குண்டிரா நின்றது. எல்லாவுலகங்களையும் அளாவின திருவடிகள் எவ்வளவு பெரிதாயிருக்க வேண்டும்; சிறியே

னுடைச் சிந்தையானது அவை அடங்குவதற்குப் போதுமான இடமன்றாகிலும் ‘நெருக்குப் பட்டாகிலும் ஆழ்வார் நெஞ்சினுள்ளே இருந்திட வேண்டியது’ என்ற ஸங்கல்பத்தினால் அப் பெருமான் அப் பெரிய திருவடிகளை இந்த நெஞ்சினுள் கஷ்டப் பட்டுப் புகுவித்து நிற்கின்றான்; இப்படி செய்தருளாவிடில் நான் நற்கதி பெற்று உஜ்ஜீவிக்க வழியில்லை யாகையால் என்னுடைய உஜ்ஜீவநார்த்தமாகவே இவ்வளவு காரியம் செய்தான் என்கிறார்.

நரகு=நரகம் என்ற வடசொல் விகாரம். சும்பீபாகம், ரௌரவம் முதலிய கொடிய நரகங்களைக் கருதி வேந்நரகு என்கிறார். “यस्सुयू सस्सुयू २२०० यस्सुयूविना = யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா” [எம்பெருமானோடு கூடியிருக்கை ஸ்வர்க்கம்; அவனை விட்டுப் பிரிந்திருக்கை நரகம்] என்றபடி நான் தன்னை விட்டுப் பிரிந்திருக்கக் கூடாதென்று திருவுள்ளம் பற்றித் தனது திருவடிகளை என்னெஞ்சினுள் அமைத்தான் என்னவுமாம்.

இன்று இங்கு என்னெஞ்சால் இடுக்குண்ட=விஸ்தாரமான இடங்களிலே அன்று ஸுகமாக வளர்ந்து விளங்கின அத்திருவடிகள் இன்று இவ்விடத்திலே இந்தச் சிறிய நெஞ்சினால் இடுக்குப் பட்டன. இடுக்குண்ட என்றது-இடுக்குண்டன என்றபடி; வினை முற்று. கால் என்பது பால்பகா அஃறிணைப் பெயராதலால் கால் கள் எனப் பொருள்படும். ... (உக)

காலே போதத்திரிந்து கத்துவராம் இனநாள் *
மாலார் குடிபுகுந்தா ரென்மனத்தே *--மேலால்
தருக்கு மிடம்பாட்டினோடும் வல்வினையார்தாம் * வீந்
றிருக்குமிடம் காணு தினைத்து. (உஉ)

என் மனத்தே {	எனது நெஞ்சினுள்ளே	மேலால்	முன்பெல்லாம்
மாலார் {	திருமால் வந்து	தருக்கும்	{ என்னைத் துன்பப் படுத்திக் கொண்டிருந்த
குடி புகுந்தார் {	சேர்ந்து விட்டார்;		
வல் வினையார் தாம் {	(இதுவரையில் இங்கே குடியிருந்த) கொடிய பாவங்கள்	இடம் பாட்டினோடும்	பெருமையோடே

வீற்றிருக்கும் இடம் காணுது கால் பொத திரிந்து	{	(இனிமேலும்) அதி	இளைத்து	வருத்தமுற்று	
		காரம் செலுத்திக்	இனநாள்	இப்போது	
		கொண்டு தங்கி			
		யிருக்க இடம்			
காணாமல்	{	காணாமல்	கத்துவராம்	{	கத்திக்கொண்டு
		கால் நோவத்திரி			கிடக்கின்றன
ந்து அலைந்ததனால்					போலும்.

* * *—[காலே பொதத் திரிந்து.] எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் தமது திருவுள்ளத்தில் வந்து சேர்ந்தனவாகக் கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச்செய்தார் அவயவியான வ்யக்தியை விட்டு அவயவமான திருவடிகள் தனியே வந்து சேரமாட்டாவாகையால், எம்பெருமானே தமது திருவுள்ளத்தில் வந்து சேர்ந்தமையைக் கூறினபடியாய்த்து. அதை இப்பாட்டில் “மாலார் குடிபுகுந்தார் என்மனத்தே” என்று வ்யக்தமாக அருளிச்செய்து, இன்று வரையில் என்னுடைய நெஞ்சினுள் துக்கங்களும் பாவங்களும் நித்யவாஸம் பண்ணிக்கொண்டு செங்கோல் செலுத்திக்கிடந்தன; இப்போது அவற்றுக்கு இங்கு இடம் கிடையாமையாலே ‘எங்கே போய்க் குடியிருக்கலா’ மென்று அவை அலைந்து திரிந்து வருந்துகின்றன என்று அருளிச்செய்கிறார்.

என்மனத்தே மாலார் குடிபுகுந்தார் = அடியவர்களிடத்திலே மிக்க மோஹங் கொண்டிருக்கின்ற எம்பெருமான் இன்று என்னுடைய நெஞ்சினுள்ளே குடிபுகுந்துவிட்டார்; இருள் மூடிக் கிடந்தவிடத்தில் ப்ரகாசம் வந்து சேர்ந்தால் பிறகு இருள் தன்னடையே விலகிப்போய்விடுவதுபோல், இதுவரையில் இங்கே குடியிருந்த பாவங்கள் இனி இவ்விடத்தில் தங்கமாட்டாமல் கிளம்பிப்போய் ‘இனி நாம் எங்கே சுகமாக வாழலாம்’ என்று இடந்தேடுகின்றன. 1. “ஊரும் நாடு முலகமும் தன்னைப்போல், அவனுடைய பேருந் தார்களுமே பிதற்ற” என்றபடி நான் வாழ்கிற ஆரிலே எல்லாரும் என்னைப்போலவே யிருப்பர்களாதலால் அவை குடிபுகுவதற்கு எங்கே இடம் கிடைக்கும்? கால் பாவி நிற்க எங்கும் இடங்கிடைக்காமையினால் பரிச்ரமப்பட்டுத் திரிந்து அலைந்து பார்த்தன. எங்கும் இடம் வாய்க்கவில்லை; “ஐயோ!

இதுவரையில் ஆழ்வாருடைய நெஞ்சில் செங்கோல் செலுத்திக் கொண்டு வாழ்ந்த வெமக்கு இன்று இக்கதி நேர்ந்து விட்டதே ! என் செய்வோம் ! ” என்று கத்துகின்றன.

“ வல்வினையார்தாம் மேலால் தருக்குமிடம்பாட்டினோம் வீற்றிருக்குமிடம் காணாது காலே பொதத் திரிந்து இளைத்துக் கத்துவர் ” என்று அவ்விதித்துக் கொள்க.

அசேதநங்களான வல்வினைகளை வல்வினையார்தாம் என்று சிறப்பித்துக் கூறுவது என் ; என்னில் ; “ உவப்பினுமுயர்வினுஞ் சிறப்பினுஞ் செறவினும், இழிப்பினும் பால்திணை யிழுக்கினு மியல்வே ” என்பர் நன்னூலார் ; இழிவு தோற்றச் சொல்லவேண் ம்போதும் சீற்றந்தோற்றச் சொல்லவேண்ம்போதும் பால் திணைகளை மாறாடிச் சொல்லலாமென்றிருப்பதனால், சீற்றமும் இழி வும் தோற்ற இங்கு வினையார் என உயர்திணைபாகக் கூறுகின்ற ரென்க. துஷ்டர்களைக்கண்டால் “ ஸ்வாமி எழுந்தருளுகிறார் ” என்று சொல்வதுண்டிதே, அதுபோலக் கொள்க.

மேலால் தருக்குமிடம்பாட்டினோம் வீற்றிருக்குமிடம் காணாது = மேலால் என்பதற்கு, இனிமேல் என்றும், இதற்கு முன்பு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் இதுவரையிலும் என்னை நெருக்கிக்கொண்டு பெருமதிப்போடு எழுந்தருளியிருந்த இந்த வல்வினையார்கள் இப்படியே இன்னமும் எழுந்தருளியிருக்க இடம் காணாமல் என்றபடி. இனிமேல் பிறரை ஹிம்ஸித்துக் கொண்டு வைபவமாகக் குடியிருப்பதற்கு உரிய இடம் காணாமல் என்றுமாம். இடம்பாடு—பெருமை.

வீற்றிருக்குமிடம் = வீற்றிருத்தலாவது வீறுதோற்ற இருத் தல் ; வீறு—பெருமை. தன்னு பெருமைக்குக் குறையில்லாமல் மேனாணிப்போடே யிருத்தல் வீற்றிருத்தலெனப்படும். ‘ தாங் கள் விழுந்துகிடக்க இடம் கிடைக்காமல் ’ என்று இழிவாகச் சொல்லவேண்டியதை இப்படி மாற்றியருளிச்செய்தா ரென்க.

எப்படியாவது ஓரிடத்தில் குடியிருந்து தீரவேண்டியவர்கள் ஓரிடத்தில் இடம் கிடைக்காவிடினும் மற்றுமெங்கேயாவது கிடைக்குமோவென்று பலவிடங்களிலும் திரிந்தலைந்து தடுமாறிப் பார்ப்பதுபோல இப்பாவங்களும் கால்நோவப் பலவிடங்களிலும்

திரிந்து பார்த்தனவென்கிறார் காலேபோதத்திரிந்து என்பதனால். அப்படி திரிந்துபார்த்தும், † “பொலிக பொலிக பொலிக! போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம், நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கியாதொன்றுமில்லை, கலியுங்கெடுங் கண்டுகொண்மின் கடல்வண்ணன் பூதங்கள் மண்மேல், மலியப்பு நுந்திசை பாடி யாடி யுழிதரக் கண்டோம்.” என்னும்படியான இந்நிலத்திலே கால் பாவுவதற்கு எங்கும் இடம்நேராமையாலே, கத்துவராம்=“ஐயோ! எங்களுக்குடியிருப்புப் போயிற்றே!” என்று வாப்பிட்டுக் கதறுகின்றனவாம்.

இன்று எம்பெருமான் என்னுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே எழுந்தருளினமையால் என்னைப் பற்றிக்கிடந்த பாவங்களெல்லாம் பறந்துபோயின என்று சொல்லவேண்டியதை இங்ஙனே ஒரு சமத்காரமாக விரித்துரைத்தாரெனக் கொள்க.

“இனநாள்” என்றும் “இந்நாள்” என்றும் பாடபேதங்களுண்டு; பொருள் ஒன்றே. (உஉ)

இளைப்பா யிளையாப்பாய் நெஞ்சமே! சொன்னேன் *

இளைக்க நமன்தமர்கள் பற்றி—இளைப்பேய்த *

நாய்தந்து மோதாமல் நல்குவான் நல்காப்பான் *

தாய்தந்தை எவ்வுயிர்க்கும் தான். (உ௩)

நெஞ்சமே	ஓ மனமே!	தான்	{ அந்த எம்பெருமான் தான்
நமன் தமர்கள்	யமபடர்கள்		
இளைக்க பற்றி	{ பிடிக்கிற பிடியிலே நாம் துடிக்கும்படி நம்மைப் பிடித்து	எவ்வுயிர்க்கும்	{ எல்லாப்பிராணி களுக்கும்
இளைப்பு எய்த	{ அதற்கு மேலும் அதிகமாகத் துடிக்கும்படி	தாய் தந்தை	{ தாயும் தம்பபனு மாவன் ;
நாய் தந்து மோதாமல்	{ நாய்களை ஏவி நலியாமற்படி	சொன்னேன்	{ (இவ்வுண்மையை உனக்குச்) சொல்லி விட்டேன் ;
நல்குவான் நல்காப்பான்	{ (எம்பெருமான் நமக்கு) அருள் செய்தாலும் சரி, அருள் செய்யா விட்டாலும் சரி ;	இளைப்பாய் இளையாப்பாய்	{ இனி நீ அநர்த்தப் பட்டாலும் படு ; சுகப்பட்டாலும் படு.

* * *--[இளைப்பாயினையாப்பாய்.] எம்பெருமான் சில ஸமயங்களில் தனது பேரருளைப் பிரகாசப்படுத்துவன் ; சில ஸமயங்களில் உதாவீரரைப்போலே உபேகக்ஷயாயிருந்திவன். அவன் எப்படியிருந்தாலும் நம்முடைய அத்யவஸாயம் மாத்திரம் மாறக்கூடாது ; அவன் நம்மை ரக்ஷிக்கும்போதோடு ரக்ஷியாத போதோடு வாசியற அவனையே நாம் ஸகலவித பந்துவுமாகக் கருதி விச்வவித்திருக்கவேணும்-என்கிற சாஸ்தார்த்தத்தைத் திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிற முகத்தாலே அஸ்மதாதிகளுக்குத் தெரிவிக்கிறார் இதில்.

நமன்தமர்கள் இளைக்கப் பற்றி, இளைப்பு எய்த நாய் தந்து மோதாமல் (எம்பெருமான்) நல்குவான் நல்காப்பான் ; தானே எவ்வுயிர்க்கும் தாய் தந்தை ; (இதை) நெஞ்சமே ! (உனக்குச்) சொன்னேன் ; (இனி) இளைப்பாய் இளையாப்பாய்.

† “காவலிற் புலனை வைத்துக் கவிதன்னைக் கடக்கப் பாய்ந்து நாவலிட்டுழி தருகின்றோம் நமன்றமர் தலைகள்மீதே” என்றபடியமகிங்கரர்களை நாம் தகர்க்கும்படியும் அவர்களால் நமக்கு எள்ளளவு துன்பமும் நேரிடாதபடியும் எம்பெருமான் நம்மைக் காத்தருள்பவன். அப்படி அவன் நம்மைக் காத்தருளாவிடிலும் அவனிடத்தில் நம்முடைய ப்ரதிபத்தி குலையக்கூடாது ; § “சேலேய்கண்ணியரும் பெருஞ் செல்வமும் நன்மக்களும் மேலாத் தாய் தந்தையும் அவரேயினி யாவாரே” என்றபடி அவனையே நாம் ஸகலவிதபந்துவுமாக விச்வவித்திருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். அவன் நம்மை ரக்ஷிக்கும்போதுதான் அவனிடத்தில் நாம் ப்ரதிபத்தி வைக்கவேண்டியது, உபேக்ஷித்த காலத்தில் நாமும் அவனை உபேக்ஷித்து விடவேண்டியது என்று ஒருகாலும் கருதவொண்ணாது. நெஞ்சமே ! இவ்விஷயம் எல்லார்க்கும் எளிதில் தெரியமாட்டாது ; ரஹஸ்யமான இவ்வர்த்தத்தை அன்பினால் உனக்குக் காதுபடச் சொன்னேன் ; இந்த என் வார்த்தையை நீ உறுதியாகக் கடைப்பிடித்திருப்பாயாகில் உனக்கு ஒருபோதும் இளைப்பு நேரிடாது ; இந்த வார்த்தையை நீ அலக்ஷியம் செய்து

† திருமலை, 1.

§ திருவாய்மொழி, 5-1-8.

விச்வாஸம் குலைய நின்றாயாகில் உனக்கு மிக்க இளைப்பு நேரிடும். உண்மை இது; இனி நீ உன் கருத்தின்படி ஒழுகலாம் என்றாயிற்று.

யமபட்டர்கள் நம்மை வந்து பிடிக்கும்போதே நமக்கு மிக்க க்லைசம் உண்டாகும்படி. பிடிப்பர்களாதலால் “நமன்றமர்கள் இளைக்கப்பற்றி” என்றார். அவர்கள் நம்மைப் பிடித்துக்கொண்டு போய், செந்நாய் கருநாய் வெறிநாய் முதலியவற்றை எவி நம்மை அளவற்ற க்லைசத்துக்கு ஆளாக்குவர்களாதலால் “இளைப்பெய்த நாய்தந்து மோதாமல்” என்றார்.

நல்குவான் நல்காப்பான் = நல்குதலாவது அருள் புரிதல்; அருள் செய்தாலும் செய்வன், அருள் செய்யாவிடினும் செய்யா தொழிவன் என்றபடி. அவன் எது செய்தாலும் 1. “களைவாய் துன்பங் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்” என்றிருப்பதே நமக்கு ஸ்வரூபம் என்கிறார் ஈற்றடியால்.

இளைப்பாய் இளையாப்பாய் = ‘எக்காலத்திலும் அவனே எவ் வுயிர்க்கும் தாய் தந்தை’ என்கிற அத்தயவஸாயம் குலையாதிருந் தால் நீ தளர்வடையாமலிருக்கலாம்; அந்த அத்தயவஸாயம் குலைந் தால் தளர்வடைவாய்; உள்ள விஷயத்தை உனக்கு நான் சொல்லி விட்டேனாகையால் இனி நீ தளர்ந்தாலும் தளர், தளராதொழிந் தாலும் ஒழி என்கிறார். (உங)

தானே தனித்தோன்றல் தன்னளப்போன் றில்லாதான் *

தானே பிறர்கட்கும் தற்றோன்றல் *—தானே

இளைக்கில் பாரகீழ்மேலா மீண்டமைப்பா னாலை *

அளக்கிற்பார் பாரின்மே லார் ?

(உச)

தானே தனி தோன்றல்	{ அவ்வெம்பெருமா நெருவனே புரு ஷோத்தமன் ;
தானே தன் அளப்பு ஒன்று இல்லாதான்	{ அவனே ஒப்பற்ற வன் ;

பிறர் தானே கட்கும் தற் றோன்றல்	{ அவனேமற்றெல் லாப் போருள் களிலும்வியாபித் திருப்பவன் ;
--------------------------------------	---

(தானே)	{ இப்படிப்பட்ட எம் பெருமானானே
--------	----------------------------------

இளைக்கில்	{ (ரக்ஷிக்குந் தொழிலில்) சனோத்து நிற்கிற பக்ஷத்தில்	மீண்டு அமைப்பான் ஆனால்	{ (தலை கீழான வற்றை அவனே) மறுபடியும் சரிப் படுத்தப்புகுந்தால்
பார்	இவ்வுலகமானது	பாரின் மேல் ஆர் அளக் கிற்பார்	{ இப்பூமியில் ஆர்தாம் (அவனு டைய ரக்ஷகத் வத்தை) அளவிட வரியார்?
கீழ் மேல் ஆம்	{ தலை கீழாக விபரீத மாய்விடும்;		

* * * [தானே தனித்தோன்றல்.] “தாய் தந்தை யெவ்
வுயிர்க்குந் தான்” என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். அப்படி சொல்லி
விடலாமோ? மற்றும் பல தேவதைகளும் ரக்ஷகராயிருக்கலாமே
யென்று நெஞ்சு நினைக்க, அதைக் கண்டித்து, எம்பெருமானே
ரக்ஷகன் என்பதை நன்கு நிலைநாட்டிப் பேசுகிறாநீதில்.

தானே தனித்தோன்றல் என்பதற்குப் பலவகையாகப்
பொருள் கொள்ளலாம்; தோன்றல் என்று ஆண்மகனையும் அரசனே
யும் பெருமையிற் சிறந்தவனையும் சொல்லும்; அவ்வெம்பெருமா
னெருவனே புருஷோத்தமன்; அவனே உலகங்கட்கெல்லாம்
இறைவன்; அவனே பெருமையிற் சிறந்தவன். இனி, தோன்றல்
என்று வெளிப்படுதலுக்கும் பேராகையாலே, அவன் மற்றவர்
களைப்போலே கருமங்களால் பிறப்பவனல்லன்; தன்னருளால்
தானே தோன்றுதலையுடையவன் என்று முரைக்கலாம். “
यमून् बभूव विजयते षष्ठिर्द्विजा ॥
अजायमानो बभूव विजयते; तस्य द्विजाः परिजानन्ति
योनिम्” என்று வேதம் கூறும். இதன் பொருள்:—எம்பெரு
மான் பிறப்பு இல்லாதவனாயினும் பல பிறவிகள் பிறக்கிறான்; அப்
படி அவன் பிறப்பதற்குக்காரணம் இன்னதென்பதை ஞானிகள்
அறிவர் என்பதாம். தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே
பிறக்கிறானென்றபடி. இனி, தானே தனித்தோன்றல் என்பதற்கு
எம்பெருமான் தன்னுடைய விருப்பமிருந்தால் மாத்திரம் பக்தர்
களுக்கு ஸேவை ஸாதிப்பவனே யொழிய, வேறொரு காரணங்
கொண்டு ஸேவைஸாதிப்பவனல்லன் என்பதாகவுங் கருத்துரைக்
கலாம்.

தன் அளப்பு ஒன்றில்லாதான் = தனக்கு வேறொருவரையும் ஒப்பாக உடைத்தாகாதவன். 1. “ஒருவரையும் நின்னொப்பா ரொப்பிலாவென்னப்பா வென்கின்றாளால்” என்றது காண்க. உலகமுழுவதும் இவனாலே படைக்கப்பட்டு இவனாலே காக்கப் பட்டு இவனாலே ஆழிக்கப்படுதலால், இவனோடு உபமானமாகப் போருவதற்கு யாருளர்?.

தானே பிறர்கட்கும் தற்றோன்றல் = எந்த வஸ்துவிலும் அவன் அதுப்ரவேசித்திருப்பவன்; அவனில்லாமல் ஒரு துரும்பும் எழுந்தாடாதாகையால் எல்லாப் பொருள்கட்கும் தான் அந்தர்யாமியாயிருந்து அவற்றின் ஸத்தையை நோக்குமவன் என்கை. 2. “கருதரிய வுயிர்க்குயிராய்க் கரந்தெங்கும் பரந்துறையுமொரு தனி நாயகம்” என்றபடி.

தானே இளைக்கில் பார் கீழ்மேலாம் = இப்படி ஒரு தனி நாயகனாய் நின்ற எம்பெருமான் தான் ரக்ஷிக்குந் தொழிலில் சோம்பிக்கைவாங்கி நிற்பனாகில் இவ்வுலகம் முழுதும் அநாதமாய்த் தலைகீழாக விகாரப்பட்டுவிடும். அமைப்பானானால் பாரின்மேல் அளக்கிற்பார் ஆர்? = அமைத்தலாவது-பார் கீழ்மேலாகாதபடி ஒழுங்குபட நியமித்தல்; அவரவர்களை அந்தந்த நிலைமைகளிலே நிறுத்திக் காப்பாற்றுதல். இது செய்வதற்கு எம்பெருமானே சக்தன்; அவன் இப்படி நியமித்து ரக்ஷிக்குமாகில் அந்த ரக்ஷகத்வத்தை எல்லைகாணக் கூடியவர்கள் இவ்வுலகில் ஆருளர்? அவனுடைய ரக்ஷண ஸாமர்த்தியம் இப்படிப்பட்டதென்று பரிச்சேதித்தறிவதற்கே இங்கு ஆளில்லை யென்னும்போது, வேறு ரக்ஷகரில்லை யென்பது சொல்லவும் வேணுமோ? என்று கருத்து.

மூன்றாமடியில் “பார் கீழ் மேலாமீண்டமைப்பானானால்” என்றவிடத்து, மீண்டு எனப்பிரிப்பதிற்காட்டிலும் ஈண்டு எனப் பிரித்தல் மோனையின்பத்திற்குச் சேர்ந்திருக்கும். ஈண்டு—இவ்வண்ணம், இவ்விடம், சீக்கிரம். மீண்டு என்று பிரித்தலில் பொருட்சுவையிருப்பதுகொண்டு பெரியவாச்சான்பிள்ளை மீண்டெனப் பிரித்தெடுத்துரைத்தருளினர் பார் கீழ்மேலான நிலைமையில் நின்றும் மீட்டு அமைப்பானாகில் என்கை. (உச)

ஆரானு மாதானும் செய்ய * அகலிடத்தை
ஆராய்ந் தது திருத்த லாவதே ? *—சீரார்
மனத்தலை வன்துன்பத்தை மாற்றினேன் * வாறோ
ரினத்தலைவன் கண்ணனால் யான். (உரு)

ஆரானும்	{ யாராவது எதை	சீர் ஆர்	{ (எனது) சிறந்த
ஆதானும்	{ யாவது செய்து	மனத்தலை	{ மனத்திலுள்ள
செய்ய	{ கொள்ளட்டும்;	வன்	{ வலிய
அகல்	{ விசாலமான	துன்பத்தை	{ துன்பங்களை
இடத்தை	{ இப்பூமியை	வாறோர்	{ நியம ஸூரிகளின்
ஆராய்ந்து	{ ஆராய்ந்து	இனம்	{ திரளுக்குத் தலை
அது	{ அவரவர்களது காரி	தலைவன்	{ வனான கண்ண
திருத்தல்	{ யங்களைத் திருத்த	கண்ணனால்	{ பிரானால்
ஆவதே	{ நம்மாலாகுமோ ?	மாற்றினேன்	{ நீக்கிக்கொண்டேன்.
யான்	{ நாறோவென்றால்		

* * *—[ஆரானுமாதானுஞ் செய்ய.] கீழ்ப்பாட்டில் விரித்
துரைத்தபடி எம்பெருமானே ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கவும் இதனைப்
பலர் தெரிந்துகொள்ளாமல் புறந்தொழுகின்றபடியைக் கண்ட
ஆழ்வார், இவ்வுண்மைப் பொருளைப் பலர்க்கும் உபதேசித்துத்
திருத்துவோம் என்று முயன்றார்; † “கருவிலே திருவிலாதீர்
காலத்தைக் கழிக்கின்றீரே” என்றபடி ஜாயமாநகடாக்ஷமில்லாதார்
பலருளராகையால் அவர்கள் திருந்திவரக் கண்டிலர்; * “சொன்
னால் விரோதமிது ஆகிலுஞ் சொல்லுவன் கேண்மினே” என்று
நாம் கெஞ்சிக் கெஞ்சி உபதேசித்தவிடத்திலும் பாடும் ஸம்
ஸாரிகள் திருந்தாவிடில் நாம் என் செய்வோம்? யானைக்குக்
கோமணங்கட்ட யாரால் முடியும்? அளவில்லாமல் பரந்துகிடக்கிற
இவ்வுலகத்திலுள்ளா ரெல்லாரையும் திருத்துவதென்றால் இது
நம்மாலாகக்கூடிய காரியமோ? நம்மாலானது நாம் நன்மை
சொல்லலாம்; ஆனவளவு சொல்லிப் பார்த்தோம்; பாக்கியமுள்
ளவர்கள் திருந்துவார்கள்; கர்ப்பதுர்ப்பாக்யசாலிகள் இழப்பார்கள்;
யார் எப்படி வேணுமானாலும் செய்யட்டும் என்று முன்னடிகளில்,
ஸம்ஸாரிகள்மேல் வெறுப்புத்தோற்ற அருளிச்செய்கிறார். இந்த
இருள்தருமானாலத்திலே இவர்களைப்போல் நான் கெட்டுப்

போகாமல் எம்பெருமானை யடிபணிந்து வாழப்பெற்றேனென்று தம்முடைய நிலைமைக்குத் தாம் உகக்கிறார் பின்னடிகளில். வழிப் போக்கர்களின் கைப்பொருள்களையெல்லாம் கொள்ளைகொள்ளுங்கள்வர் நிறைந்த காட்டிலே மற்றெல்லாரும் பறிகொடுத்து நிற்க, ஒன்றும் பறிகொடாமல் தப்பிப்போன வொருவன் “தேவதீனமாய் நாம் தப்பப் பெற்றோமே!” என்று உகப்பதுபோல, ஆழ்வாரும், எல்லாரையும் மதிக்கெடுக்கின்ற இவ்விருள்தருமாளுலத்திலே முந்தாற முன்னம் நாம் தப்பிப் பிழைக்கப் பெற்றோமே! என்று உகக்கிறாராய்த்து.

ஆரானும்ஆதானும் செய்ய=கற்றுணர்ந்தவர்களோடு கல்லாதவர்களோடு வாசியற எல்லாருமே இந்நிலத்தில் கலங்குவார்களாதலால் ஆரானும் என்கிறார். தேவதாரந்தரபஜனம் பண்ணுவார்களில், உபாயாந்தரங்களை அதுஷ்டிப்பார் சிலர், ப்ரயோஜனாந்தரங்களை நச்சுவார் சிலர் என்றிப்படி தப்புச் செய்கைகள் பல இருப்பதால் ஆதானும் என்கிறார். ஸம்ஸாரிகளை யெல்லாம் திருத்துவதற்கென்றே திருவவதரித்த ஆழ்வார்தாமும் “அகலிடத்தை ஆராய்ந்து அது திருத்தலாவதே!” என்று திருவுள்ளம் வெறுத்துச் சொல்லும்படியாய்த்து ஸம்ஸாரிகளின் பொல்லாங்கு. வழி தப்பி நடக்கும் பிள்ளையின்பக்கல், பெற்ற தகப்பனும் சில ஸமயங்களில் மனம் வெறுத்து “அது எக்கேடு கெட்டாலும் கெட்டும்” என்று சொல்லிக் கைவாங்கியிருப்பதுண்டிதே.

மனத்தலை என்றவிடத்து, தலை—ஏழனுருபு; மனத்திலே என்றபடி. தம்முடைய நெஞ்சு திருந்தப்பெற்ற ஸந்தோஷத்தினால் “சீராட்மன” மென்கிறார். “வானோரின்த்தலைவன்” என்று பரத்வமும் “கண்ணனால்” என்று ஸௌலப்யமும் சொல்லிற்று. நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கையாகிற மேன்மையைப் பாராமல் இடக்கை வலக்கை யறியாத இடையர்களுக்குள்ளே ஒருவனை வந்து பிறந்து காட்டியருளின ஸௌலப்யகுணத்திலே நான் ஈடுபட்டு என்னுடைய மனத்துன்பங்களை யெல்லாம் போக்கிக்கொண்டேன்; துன்பங்களுக்கே நிலமான இவ்விபூதியில் நானொருவனாகிலும் இன்பம் பெற நேர்ந்ததேயென்று ஆநந்திக்கின்றேனென்றாராயிற்று.

யானு மேன்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம் * வல்வினையைக்
கானும்மலையும் புகக்கடிவான் *—தானோர்
இருளன்ன மாமேனி யெம்மிறையார் தந்த *
அருளென்னுந் தண்டா லடித்து. (உசு)

ஓர் இருள் தான் அன்ன மாமேனி	{ இருள்தானே ஒரு வடிவு கொண் டாற்போலிருக் கிற விலகண்ண மான திருமேனி யையுடைய	அடித்து கானும் மலை யும் புக	புடைத்து, { (அவை)காடுகளிலும் மலைகளிலும் சென்று புகும் படியாக
எம்இறையார் தந்த	எம்பெருமான் அளித்த	கடிவான்	தூரத்துவதற்கு
அருள் என்னும் தண்டால்	{ கருபையாகிற ஒரு தடியினாலே	யானும் என் நெஞ்சம் இசைந் தொழிந் தோம்	{ நானும் என் மனமு மாகிற இருவரும் இசைந் து நின்றோம்.
வல் வினையை	கொடிய பாவங்களை		

* * *—[யானுமேன்னெஞ்சம்.] கீழ்ப்பாட்டில் “யான் வன்
துன்பத்தை மாற்றினேன்” என்று துன்பங்களைத் தாம் போக்கிக்
கொண்டதாக அருளிச்செப்தார்; ஆராய்ந்து பார்த்தவாறே,
“யான் வன் துன்பத்தை மாற்றினேன்” என்று சொன்னது அவ்வ
ளவு பொருத்தமானதல்லவென்றும் தமக்குக் கர்த்ருத்வம் தோன்
றாமல் எம்பெருமானுடைய திருவருளுக்கே கர்த்ருத்வம்தோன்றும்
படி ஸ்வரூபாநுரூபமாகப் பாசுரத்தைச் சிறிது மாறுபடுத்திச்
சொல்லவேணுமென்றும் திருவுள்ளமுண்டாகி, கீழ்ப்பாட்டின்
பின்னடிகளிற் கூறிய அர்த்தத்தையே ப்ரக்ரியா பேதத்தாலும்
சப்த பேதத்தாலும் அருளிச்செய்கிறார்.

ஓரிருளன்னமாமேனி யெம்மிறையார் தான் தந்த அரு
ளென்னுந் தண்டால் வல்வினையை அடித்துக் கானும் மலையும் புகக்
கடிவான் யானும் என்னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்—என்று அந்
வயம். எம்பெருமான் தனது நிர்ஹேதுக கருணையினால் என்
பாவங்களைத் தொலைக்கத் தொடங்கினபோது அடியேனும் அடி
யேனுடைய நெஞ்சம் அக்காரியத்திற்கு உடன்பட்டிருந்தோமத்
தனை; நான் செய்த காரியம் வேறொன்றுமில்லை என்கிறார்.

இருளன்னமாமேனி என்றது--கண்டவர்கள் நெஞ்சைக் குளி
ரச் செய்யவல்ல ச்ரமஹரமான திருமேனி யென்றபடி. அப்படிப்
பட்ட தனது திருமேனியைக் காட்டினபோதே பாவங்கள் அஞ்சி
ஓடத்தொடங்கினபோலும். உலகத்தில் ஒருவனை அடித்துத்
தூரத்த வேண்டில் கொம்பு தடி முதலியன இன்றியமையாதனவாத
லால், இவ்விடத்தில் பாவங்களைத் தூரத்தித் தள்ளுவதற்கு எம்
பெருமானுடைய திருவருளாகிற தடி ஸாதனமாயிற்றென்றார்.
¶ “நீ பணித்தவருளென்னு மொள்வாளுருவி யெறிந்தேன்”
என்ற திருமங்கையாழ்வா ரருளிச்செயல் இங்கு ஸ்மரிக்கத்தகும்.

“வல்வினையைக் கானும் மலையும் புகக் கடிவான்” என்ற
விடத்து ஒரு ஆசேஷபம் தோன்றும்; வல்வினையென்பது உருத்
தெரியக்கூடிய ஒரு வஸ்துவல்லவே; எம்பெருமானுடைய அநுக்
ரஹமே புண்யமென்றும், அவனுடைய நிக்ரஹமே பாபமென்று
மன்றோ சொல்லப்படுகிறது. ஆகவே பாபமென்பது உருத் தெரி
யாத அத்ருஷ்ட ரூபமான ஒரு வஸ்துவென்று தேறுகிறது.
இப்படிப்பட்ட பாபத்தைத் தண்டாலடித்துக் காடுகளிலும் மலை
களிலும் ஓடிப்போய்விடும்படி தூரத்துவதென்பது பொருந்தாத
பேச்சாயிருக்கின்றதே! என்று சங்கிக்கக்கூடும். எம்பெருமானு
டைய நிக்ரஹம் ஒழிந்துவிட்டது என்று சொல்லவேண்டியதை
இப்படி சமத்காரமாகப் பேசுவர்கள் கவிகள் என்று தெனிக.
பெரியாழ்வாரும் “நெய்க்குடத்தைப்பற்றி” என்கிற திருமொழி
யிலே இங்ஙனமே பன்னியுரைத்தா ரென்றுணர்க.

யானுமன்னெஞ்சமிசைந்தொழிந்தோம் = அவன் அநுக்ர
ஹிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி மேல்விழுந்துவந்தபோது நான் இறய்த்
துப் பின்வாங்காமல் அவனுடைய அநுக்ரஹத்துக்கு அநுமதி
பண்ணி யிருந்தேனென்கை. (உசு)

அடியால் படிகடந்த முத்தோ? * அதன்றேல்

முடியால் விசம்பளந்த முத்தோ? *—நெடியாய்!

சேறிகழல்கொள் தாளநிமிர்த்துச் சேன் றுலகமெல்லாம் *

அறிகிலமால் நீயளந்த வன்று.

(உஎ)

நெடியாய் செறி கழல் கொள் தாள் நிமிர்த்து	பகவானே ! { செறிந்த வீரக் கழலை அணிந்த திருவடிகளை நீட்டி	அது அன்றேல் } அல்லது,	{ திருமுடியால் மேலுலகத்தை யெல்லாம் அளந்து கொண்ட தனாலுண்டான ஸந்தோஷமோ ?
உலகம் எல்லாம் சென்று நீ அளந்த அன்று	{ கீழுலகம் மேலுலக மெல்லாம் வியா பித்து அளந்த காலமாகிய தரி விக்கிரமாவதாரத் திலே	முடியால் விசம்பு அளந்த முத்தோ	{ அவ்விரண்டு ஸந்தோஷங்க ளுள் எந்த ஸந் தோஷம் இப் போது உன் நெஞ்சில் ஓடுகிற தென்பதை அறிகிறே மில்லை.
அடியால் படி கடந்த முத்தோ	{ திருவடியால் பூமி முழுதையும் அளந்துகொண்ட தனாலுண்டான ஸந்தோஷமோ ?	அறிகிலம்	

* * * [அடியால் படிகடந்த.] கீழ்ப்பாட்டில் “யானுமென்
னெஞ்சு மிசைந்தொழிந்தோம்” என்று ஆழ்வார் பேசின பாசுரத்
தைத் திருச்செவி சாத்தின எம்பெருமான் “இவ்விபூதியிலே
இப்படிப்பட்ட வார்த்தை சொல்லுவாருமுண்டாவதே !; த்வம் மே
என்றால் அஹம் மே என்கிற இந்நிலத்திலே “யானுமென்னெஞ்சு
மிசைந்தொழிந்தோம்” என்று அழகாக ஒரு பாசுரம் செவிப்
படுவது அற்புதமே !” என்றுகொண்டு பரமநந்தப்பட்டான் ;
அதனை ஞானக்கண்ணுலே கண்டறிந்த ஆழ்வார், எம்பெருமானே !
இப்போது உனது திருவுள்ளத்தில் ஓடுகிற ஆநந்தம் பண்டு உல
களந்தகாலத்து உண்டான ஆநந்தத்தோடு ஒக்குமோ ? அன்றி அவ்
வானந்தத்தினும் மேற்பட்டதோ ? என வினவுகின்றார்போலும்.

நெடியாய்! நீ செறிகழல்கொள் தாள் நிமிர்த்து உலகமெல்லாம்
சென்று அளந்தவன்று அடியால்படிகடந்த முத்தோ ? அதன்
றேல் முடியால் விசம்பளந்த முத்தோ ? அறிகிலம் என்று அந்
வயம். “செறிகழல்கள்தாள்” என்று இக்காலத்தில் பாடம் வழங்கி
வந்தாலும் “செறிகழல் கொள்தாள்” என்றே ப்ராசீர பாட
மென்று அழகியமணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்வர். அதுவே
நன்கு பொருந்தும். நெருங்கின வீரத்தண்டைகளை அணிந்
துள்ள திருவடிகளை நீட்டி உலகங்களை அளந்த காலத்தில் திரு
வடியாலே பூமிப்பரப்பை யெல்லாம் ஆக்ரமித்து ஸ்வாதீரப்படுத்

திக்கொண்டதனால் ஒரு ஸந்தோஷமும், திருமுடியை நிமிர்த்தி மேலுலகங்களை யெல்லாம் அளாவி ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டதனால் ஒரு ஸந்தோஷமும் ஆக இரண்டு ஸந்தோஷங்கள் உண்டாயின ; அவற்றுள் எந்த ஸந்தோஷத்தோடொக்கும் இப்போதைய உன்னுடைய ஸந்தோஷம்? என்றுகேட்கிறபடி.

“సుత్ ప్రతిః ప్రసవో హుః” [முத் ப்ரீதி: ‘ப்ரமதோ’ ஹர்ஷ:] என்ற அமரகோசத்தின்படி வடமொழியில் முத் என்று ஸந்தோஷத்திற்குப்பெயர் ; அச்சொல்லே இங்குத் தமிழிலக் கணப்படி முத்து என்றிருக்கிறது.

“முடியால்விசும்பளந்தமுத்தோ” = இவ்விடத்தில் ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடும் ; 1. “ஒரு குறளாயிருநில மூவடிமண்வேண்டி உலகனைத்துமீரடியாலொடுக்கி” என்று திருமங்கையாழ்வாரும், 2. “மாமுதலடிப்போதொன்று கவிழ்த்தலர்த்தி மண் முழுது மகப்படுத்து, ஒண்சுடரடிப்போதொன்று விண்செலீஇ” என்று இவர்தாமும் அருளிச்செய்தபடி மேலே நீட்டப்பட்ட ஒரு திருவடியே மேலுலகங்களை யெல்லாம் அளந்ததாயிருக்க, முடியால் விசும்பளந்த என்று இங்கே இவர் அருளிச்செய்வானேன்? என்று. (இதற்கு ஸமாதானம்:—) ஒரு திருவடியே மேலுலகங்களையும் அளந்ததென்பது உண்மையே ; அந்தத்திருவடியோடு கூடத் திருமுடியும் ஒங்கி வளர்ந்தபடியாலும், எல்லாச் செயலையும் திருவடிக்கே சொன்னால் கண்ணொச்சிலாகுமென்று ஒரு செயலைத் திருமுடியிலேறிட்டுச் சொல்லுவோமென்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றினபடியாலும் முடியால்விசும்பளந்த என்றவிதில் அதுபபத்தி ஒன்றுமில்லை யென்றுணர்க.

முத்து என்பதற்கு அழகு என்கிற பொருளும் கொள்ள இடமுண்டாகையால் அப்பொருள்கொண்டு, எம்பெருமானே! நீ அடியால் பூமியையெல்லாம் அளந்தது அழகியதோ? அன்றி முடியால் மேலுலகங்களை யெல்லாம் அளந்தது அழகியதோ? இரண்டு காரியங்களில் எது அழகியது? சொல்லாய் என்று கேட்கிறாரென்றுரைக்கவுமாம். இரண்டும் அழகியதே என்று வெளியிடுவதே

1. பெரிய திருமொழி, 3-4-1.

2. திருவாசிரியம், 5.

இக்கேள்வியின் கருத்தாகும். அளந்த என்றது அளந்தது என்றபடி. இப்பொருளில், உலகளந்தபடியைப் பரமபோக்யமாக அநுபவிக்கிறார் என்று அவதாரிகை ஆகக்கடவது.

இனி, முத்து என்பதற்கு நவரத்னங்களிற் சேர்ந்த முத்துக் கள் என்றே பொருள்கொண்டு உரைப்பதும் ஒரு புடையுண்டு. திருவடியிலணிந்த வீரக்கழலில் சாத்தியுள்ள முத்துக்களே பூமியை அளந்துவிட்டனவோ? திருமுடியில் சாத்தியுள்ள முத் துக்களே விசம்பை அளந்து விட்டனவோ? என்கை. இப்பொரு ளில், கடந்த என்பதும் அளந்த என்பதும் ஈறுகெட்ட வீணைமுற் றுக்கள். முத்தோ அடியால்படிகடந்தன, முத்தோ முடியால் விசம்பளந்தன? என்றபடி. உலகளந்த காலத்தில் திருவடியும் திருமுடியும் முத்துமயமாயிருந்தபடியால் அவயவங்கள் கண்ணுக் குத் தோற்றமல் முத்துக்களே தோற்றின என்பதை வெளியிடு தல் இக்கேள்விக்குக் கருத்தாகும். (உஎ)

அன்றே நம்கண்காணு மாழியான் காருருவம் *
இன்றேநாம் காணுதிருப்பதுவும் *—என்றேனும்
கட்கண்ணால் காணாத வவ்வுருவை *—நெஞ்சேன்னும்
உட்கண்ணால் காணு முணர்ந்து. (உஅ)

என்றேனும். எக்காலத்திலும்
கண் கண்ணால் வெளிக்கண்ணாலே
காணாத காணக்கூடாத

அவ்வுருவை { அப்படிப்பட்ட
விலக்ஷணமான
திருவுருவத்தை

நெஞ்சு { நெஞ்சாகிற
என்னும் அகக்கண்
உள் கண் விகவித்து
உணர்ந்து ஸாக்ஷாத்கரிக்கு
காணுமேல் மாகில்,

அன்றே அப்போதே,

ஆழியான் { திருவாழியை நிரு
கார் பகமாக வுடைய
உருவம் { னான எம்பெருமா
னுடைய கரிய
திருமேனியை

நம் கண் { நமது புறக்கண்ணும்
காணும் { காணப்பெறும் ;

நாம் காண { நாம் அவ்வுருவத்
திருப்பதுவும் { தைக் காணாமல்
இன்றே { வருந்திக் கிடப்
பது அகக்கண்
மலராத
இப்போது
மாத்திரமே.

* * *—[அன்றே நங்கண் காணும்.] கீழ்ப்பாட்டில் உலகளந்த வரலாற்றைச் சிறிது ப்ரஸ்தாவம் செய்யவே, * ஒங்கி யுலகளந்த

உத்தமனுடைய அந்த விலகூணமான திருவுருவத்தை ஸேவிக்கப் பெறவேணுமென்று ஆழ்வார்க்கு ஆசை கிளர்ந்தது. கிளர்ந்தாலும் பரமபக்தி தலையெடுத்தாலன்றி அவன் ஸேவை ஸாதிக்கமாட்டா னாகையால், அந்தப் பரமபக்தி தலையெடுக்கும்போது விகலிக்கக் கூடியதான நெஞ்சென்னு முட்கண்ணுக்கு விஷயமாகக் கடவ தான பரம்பொருள் நமது புறக்கண்ணாகிய மாம்ஸசகூஸ்ஸுக்கு இப்போது எப்படி விஷயமாகுமென்று தம்மில்தாமே ஸமாதானப் படுகிறாற்போலும்.

என்றேனும் கட்கண்ணால் காணாத அவ்வுருவை நெஞ்சென் னும் உட்கண் உணர்ந்து காணுமேல் அன்றே ஆழியான் காருரு வம் நம் கண் காணும்; நாம் காணாதிருப்பதுவும் இன்றே—என்று அவ்வயம்.

“ந மூஃசக்ஷுர்பிஷ். தீ தீ” [ந மாம்ஸசகூஸ்ரபிஷீகூதே தம்=அந்த எம்பெருமானை மாம்ஸக் கண் காணமாட்டாது] என்றும், “ந சக்ஷுஸ் சக்ஷி கக்ஷுநை” [ந சகூஷா பச்யதி கச்சரைநம்=ஒருவனும் இவ்வெம்பெருமானைக் கண்ணால் காண மாட்டான்] என்றும் வேதங்களிற் சொல்லுகிறபடியே யாராலும் ஒருகாலும் புறக்கண்ணால் காணமுடியாத பரமாத்ம் ஸ்வரூபத்தை அகக்கண்ணால் காணமுயன்றால் காணலாமத்தனையொழிய, புறக் கண்ணால் இப்போது காண்கைக்கு என்ன ப்ரஸக்தி?

ஆழியான் காருருவம் அன்றே நம் கண் காணும்=நெஞ் சென்னுமுட்கண் காணுமேல் அன்றே ஆழியான் காருருவத்தை நம் கண் காணும்; நாம் காணாதிருப்பதுவும் இன்றே=நெஞ் சென்னுமுட்கண் காணப்புகாமையால் இன்று நாம் காணாதிருக் கின்றோம்.

கட்கண்ணால்=கண் என்று உலகத்தில் ஸாமான்யமாக வ்யவ ஹரிக்கப்படுகிற கண்ணாலே என்றபடி. இந்த மாம்ஸசகூஸ் ஸாலே எம்பெருமானுடைய திருவுருவம் காணப்படாது என்னில், “கமலக் கண்ணனென் கண்ணினுள்ளான்” “என் கண்ணனை நான் கண்டேனே” “தேவர்கட்கெல்லாங் கருவாகிய கண்ணனைக்

கண்டுகொண்டேனே ” என்றிப்படி பலகாலும் கண்டதாகத் திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்வானேன் ? என்றால், அவ்விடங்களெல்லாம் மாநஸஸாக்ஷாத்காரத்தையே சொல்லுகின்றனவாகையால் ஒரு குறையுமில்லை. “ கமலக்கண்ணென்று தொடங்கிக் கண்ணுள்ளின்றிறுதி கண்டேனென்ற பத்தும் உட்கண்ணுலேயாய் ” என்று ஆசார்யஹ்ருதய முடிவில் அருளிச் செய்ததுகாண்க. அகக்கண் எனப்படுகிற ஞானக்கண் விகலிக்கப் பெற்றவர்கள் புறக்கண்ணிலும் பரம்பொருளைக் காணவல்லராவர் என்பர் சிலர். அங்ஙனன்றி எம்பெருமான் தன்னுடைய விருப்பத்தாலே பரிக்ரஹித்துக் கொள்ளுகிற திவ்யமங்கள விக்ரஹம் மாத்திரம் பரமபக்தர்களுடைய புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படுமேயன்றி அவனுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபம் ஒருகாலும் புறக்கண்ணுக்குப் புலப்படாதென்பர் பெரியோர்.

இப்பாட்டில் “ அன்றே நம் கண்காணும் ” என்கிறாரே, இங்குக் கண் என்றது புறக்கண்ணோ அகக்கண்ணோ ? என்னில் ; புறக்கண் என்று கொள்க. அகக்கண் திறந்து திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்றோமாகில் பின்பு புறக்கண்ணுலே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை ஸேவிக்கப் பெறுவோம் என்பதே இப்பாட்டின் கருத்தாகக் கொள்ளத்தக்கது. ... (உஅ)

உணர வொருவர்க் கேளியனே ? சேவ்வே *
இணரும் துழாயலங்க லெந்தை *—உணரத்
தனக்கேளிய ரேவ்வளவ ரவ்வளவ னானல்
எனக்கேளிய னெம்பெருமா னிங்கு.

(உக)

இணரும் துழாய் அலங்கல் எந்தை	{	(திருமேனியின் ஸம்பந்தத்தாலே) மேன்மேலும் தழைத்தோங்கு கின்ற திருத் துழாய்மாலையை யுடைய எம்பெருமான்	{	ஒருவர்க்கு செவ்வே உணர எளியனே?	{	(தாமாகவே முயற்சி செய்பவர்களில்) ஒருவர்காவது நேராக அறியக் கூடியவனோ ?
				(ஒருவர்க்கும் அறியக் கூடியவ னல்லனாயினும்)		

தனக்கு எளியர்	{	தனக்கு அடிமைப் பட்டவர்கள்	ஆனால்	ஆகையினாலே
எவ்வளவர்	{	(தன்மேல்) எவ்வளவு அன்பு உடையவர்களோ	இங்கு	இவ்விடத்தில்
அவ்வளவன்	{	அவர்களுக்குக் தானும் தன்னை அவ்வளவு காட் டிக்கொடுப்பவன் (திருமால்);	எம் பெருமான் எனக்கு உணர் எளியன்	எம்பெருமான் என்னைலறிந்து கொள்ளக் கூடியவன்

* * *—[உணர்வொருவர்க்கு.] “இன்றே நாம் காணத்திருப்பதுவும்” என்று கீழ்ப்பாட்டில் ஆழ்வார் பேசின பேச்சு எம்பெருமானது திருச்செவியில் விழுந்தவாறே “ஆழ்வாருடைய திருவாயினாலே இப்படி சொல்லும்படி நாம் அருமைப்பட்டிருக்கலாமோ? ‘நாங்காணத்திருப்பதுவும்’ என்கிற வார்த்தை சொல்லவேண்டியவர்கள் *உண்டியே உடையே உகந்தோடும் ஸம்ஸாரிகளே யொழிய, * உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்த் தின்னும்வெற்றிலையுமெல்லாங் கண்ணன் என்றிருக்கிற ஆழ்வார் இவ்வார்த்தை சொல்லும்படி ஆகலாமோ? ஆழ்வார்க்கு நாம் எளிமைப்பட்டு நம்மை அவர்க்குக் காட்டிக் கொடுக்க வேண்டாவோ” என்று திருவுள்ளங் கொண்ட எம்பெருமான் தன்னுடைய ஸௌலப்ய குணத்தை ஆழ்வார் நெஞ்சிலே பிரகாசப்படுத்த, அதனை அநுபவித்துப் பேசுகிற ரிதில்.

இணர்ந்துழாயலங்கலெந்தை ஒருவர்க்கு செவ்வே உணர் எளியனே? (எளியனல்லன்.) (ஆர்போதிலும்) எம்பெருமான் தனக்கு எளியர் எவ்வளவர் அவ்வளவன்; ஆனால் எனக்கு இங்கு உணர் எளியன் என்று அவ்வயம்.

“தோளிணைமேலும் நன்மார்பின்மேலுஞ் சுடர்முடிமேலும் தாளிணைமேலும் புனைந்த தண்ணந்துழாயுடையம்மான்” என்ற படி திருத்துழாய் மாலைகளைப் பரமபோக்யமாக அணிந்துகொண்டள்ள எம்பெருமான் யாராலாவது உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளக் கூடியவனோ? ஸ்வப்ரயத்நத்தால் ஒருவராலும் அறிந்துகொள்ளக் கூடியவனல்லன்; ஒருவனுடைய ஞானத்துக்கும் எம்பெருமான்

முதலடியில் “ஒருவர்க்குச் செவ்வே உணர எளியனே” என்றது—அன்பு அற்ற ஒருவர்க்கும் ருஜுவாக அறியக்கூடாத வன் என்றபடி. புத்தி சாதாரியத்தாலே சாஸ்த்ரங்களை யெல்லாம் ஸந்தேஹமறக் கற்றுணர்ந்தவர்களுக்கும் பக்தியில்லாதவனவியல் ப்ரஹ்மஜ்ஞான முண்டாகமாட்டதென்று பெரியோர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ளது. “**यै तु त्वद्विप्रसख्यं भक्तिनाः तेषामुभयभिरपि नैव यथादृक्-भेदः । पितृषु मज्जनमनापुनः जातु नैतै नैव प्रभाभिरपि च क्षित्यत्युद्धिः ॥**” யே து த்வதங்க்ரி ஸரவீருஹபக்தி ஹீநா: தேஷாம் அமீபிரபி ரைவ யதார்த்த போத:—பித்தக்ந மஞ்ஜந மநாபுஷி ஜாது நேத்ரே ரைவ ப்ரபாபிரபி சங்கவலிதத்வபுத்தி:.” [எம்பெருமானே! உனது திருவடித் தாமரைகளில் அன்பு இல்லாதவர்கள் எவரோ அவர்களுக்கு சாஸ்த்ரங்களாலும் உண்மையுணர்ச்சி உண்டாகமாட்டாது; பித்தம் கொண்டவனுடைய கண்ணில் பித்தஹரமான அஞ்ஜனம் இடாவிடில் ஆயிரம் ஸூரியர்கள் காய்ந்தாலும் சங்கு மஞ்சள் நிற மாகக் காணப்படுமேயன்றி வெண்ணிறமாகக் காணப்படாதன்றோ, அதுபோல.] என்று ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவத்தில் கூரத்தாழ்வா னருளிச் செய்தது இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது.

இணருந்துழாயலங்கல் என்றவிடத்துப் பெரியவாச்சான்
பிள்ளை அருளிச்செய்த அர்த்தவிசேஷம் குறிக்கொள்ளத்தக்க

கது ;—“[இணரும்] தன்னிலத்திற் காட்டிலும் இவன் தோளில் விகலியாநிற்கும் ; தேவர்கள் தோளில் மாலை வாடாது ; ஸர்வாதிகனாகையாலே இவன் தோளிலிட்டது அரும்பியாநிற்கும்” என்று. தேவர்கள் மாலை அணிந்துகொண்டால் அந்தமாலை தோளில் வாடாமல் வதங்காமல் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் என்பது மாத்திரமே யுள்ளது ; ஸர்வாதிகனான எம்பெருமானுடைய திருத்தோளிலோ வென்னில், மாலை வாடாதிருப்பதுமாத்திரமேயன்று ; மேன்மேலும் அரும்புவிட்டு விகலிப்பதும் செய்யும் என்று, இணரும் என்ற பதஸ்வாரஸ்யத்தை நோக்கி இங்ஙனே அருளிச் செய்யப்பட்ட தென்க. இணர்தலாவது கொத்துக்கொத்தாக அலர்தல்.

எம்பெருமான் தனக்கு எளியர் எவ்வளவர், (தானும்) அவ்வளவன் = “பேசுவார் எவ்வளவு பேசுவார் அவ்வளவே வாச மலர்த்துழாய் மாலையான்—வடிவு.” என்று பேயாழ்வாரருளிச் செய்ததை ஒரு புடையொத்திருக்கின்றது இதுவும். தாழ்ந்தவர்களைச் சொல்வதான எளியர் என்ற சொல் இங்கு தாத்தர்ய வருத்தியால் சேஷபூதர்களைச் சொல்லுகிறது. தனக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள் எவ்வளவு அன்பையுடையவர்களாக இருக்கின்றார்களோ அவ்வளவாகத் தானிருப்பன் ; “பசிக்குத்தக்க ப்ரஸாதம்” என்னுமாபோலே, ஸ்நேஹத்துக்குத்தக்க ஸ்வரூபாவிஷ்காரஞ் செய்வனம் எம்பெருமானும். ஆனால் எனக்கேளியனெம்பெருமானிங்கு = ஆனால் என்றது ஆனதால் என்றபடி. அன்புக்குத் தக்கவளவு தன்னைக் காட்டிக் கொடுப்பவனாகையாலே என்னுடைய அன்புக்குத் தக்கவளவு எனக்கு அவன் எளியனாகத் தடையிலலை என்றராயிற்று. (உகூ)

இங்கில்லை பண்டுபோல் வீற்றிருத்தல் * என்னுடைய

சேங்கண்மால் சீர்க்கும் சிறிதுள்ளம் *—அங்கே

மடியடக்கி நிற்பதனில் வல்வினையார்தாம் * ஈண்டு

அடியெடுப்ப தன்றோ வழகு ?

(௩௦)

இங்கு { என்னுடைய
இந்த நெஞ்சில்

பண்டு போல் { இத்தனை நாளும்
போலே

வீற்றிருத்தல் { (பாவங்கள் இனி)
இல்லை { தங்கியிருக்க
முடியாது ;

(எனென்றால்)

என்னுடைய செம் கண் மால்	{	என்மேல் வாத்ஸல் யத்தாலே சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனான பெருமானுடைய	வல் வினையார் தாம்	{	கொடிய பாவங்கள்
சீர்க்கும்	{	கல்யாண குணங்களுக்கே	மடி அடக்கி நிற்பதனில்	{	துணியை இடுக்கிக்கொண்டு நெருக்கமாக நிற்பதைவிட
உள்ளம்சிறிது	{	எனது நெஞ்சு இடம் போராத தாயிருக்கின்றது,	ஈண்டு	{	இவ்விடத்தில் நின்றும்
அங்கே	{	முன்பு விசாலமாக வாழ்ந்த விடத்திலே	அடி எடுப்பது அன்றோ அழகு	{	கால் பேர்ந்து வெளிக் கிளம்பிப் போவதன்றோ அழகியது.

* * *—[இங்கில்லைபண்டுபோல்.] கீழ்ப்பாட்டில் “எனக்
கெளரிய நெம்பெருமானிங்கு” என்று எம்பெருமானுடைய
ஸௌலப்பகுணத்தை அதுஸந்தித்தார்; அந்த குணநுபவம் வர
வர அதிகரித்துத் திருவுள்ளத்தில் தாங்கமுடியாதபடி விஞ்சிற்று;
விஞ்சுவே, அந்த ஆநந்தத்தினால் பாவங்களைக் குறித்துப் பேசுகின்
றார். ஓ பாவங்களை! பகவத்குணநுபவத்திற்கே என் நெஞ்சில்
இடம் போரவில்லை; அதற்கே இன்னும் இடம் கடன் வாங்க
வேண்டியிருக்கிறது; அப்படியிருக்கும்போது உங்களுக்கு இங்கே
இடம் ஏது? ஒரு மூலையில் சுருங்கிக்கொண்டு கிடக்கிறோமென்று
நீங்கள் சொல்லக்கூடும்; அப்படி வருத்தப்பட்டுக் கொண்டு இங்கு
இருக்கவேண்டா; விசாலமாகக் கிடப்பதற்குரிய வேறிடம் தேடி
ஒடிப்போங்கள் என்கிறார்.

பண்டுபோல் வீற்றிருத்தல் இங்கில்லை=பாவங்களை! இது
வரையில் நீங்கள் என்னுடைய நெஞ்சை உங்களுக்கு வாஸஸ்தான
மாக ஆக்கிரமித்துக் கொண்டு உங்களுடைய பெருமையெல்லாந்
தோற்ற விசாலமாகக் கிடந்தீர்கள்; நான் பகவத் விஷயவாஸநை
யறியாத காலத்தில் நீங்கள் என் நெஞ்சில் குடியிருந்தீர்கள்
தனை; இனி அப்படியிருக்க முடியாது; ஏனென்றால், இப்போது
என்னெஞ்சு பகவத் குணநுபவம் பண்ணத் தொடங்கிவிட்டது.
* “உயர்வறவுயர் நலமுடையவன்” என்றபடி அநந்த கல்யாண
குணம்மகனான அப்பெருமானுடைய குணங்களுக்கே இங்கு இடம்

அற்பமாயிருக்கும்போது உங்களுக்கு இங்கே இடம் கிடைக்கப் பரஸக்தி ஏது?—என்றிப்படி ஆழ்வார் பாபராசிகளை சேதநஸமா தியாலே விளித்துச் சொன்னவாறே, அவை “ஆழ்வீர்! நெடுநாள் இங்கே பழகிக்கிடந்த எங்களை இன்று இப்படி அடித்துத் தூத்தி விடலாகாது; உமது நெஞ்சில் எங்களுக்கு முன்போல் விசாலமாக இடம் கிடைக்காவிட்டாலும் ஒரு மூலையில் பதுங்கி நிற்கும் படி மிக்க சுருக்கமான இடம் கிடைத்தாலும் எங்களுக்குப் போதும்; அரைத்துணிகளை இடுக்கி நெருக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு ஒரு மூலையிலே மறைத்து ஒதுங்கி நிற்பாரைப்போலே நாங்கள் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டாகிலும் ஒரு பக்கமாகக் கிடக்கிறோம்; எங்களை விலக்காமல் இடங்கொடுத்துக் காத்தருளவேணும்” என்று பணிந்து வேண்டிக்கொள்ள, பின்னடிகளால் அதற்கு மறு மொழி கூறுகின்றார்—பெருமை தோற்ற நன்றாக வாழ்ந்தவர்கள் அப்படி வாழமுடியாமல் கஷ்டப்பட நேர்ந்தகாலத்துக் கண்மறைய ஓடிப்போய்விடுவதன்றோ அழகு என்கிறார்.

வல்லினைகாள்! என்று முன்னிலையாகக் கூறாமல் வல்லினையார்தாம் என்று படர்க்கையாகக் கூறியதனால் அவற்றின்மேல் ஆழ்வார்களுள்ள கோபமும் தீவெஷமும் நன்கு விளங்கும். முகம் நோக்கி வார்த்தை சொல்லக் கூசுகின்றாரென்க.

“இங்கே மடியடக்கி நிற்பதனில்” என்று பாடமிருந்திருக்க வேணுமென்று சிலர் சொல்லுவர்; அது வேண்டா; அங்கே என்றிருப்பதே அழகியது ஆழ்வாருடைய நெஞ்சுக்கும் பாவங்களுக்கும் இப்போது நெடுந்தூரம் உள்ளமை உணர்க. தூரமான இடத்தைக் குறிப்பிடும்போது அங்கே என்றே குறிப்பிடவேண்டும். தவிரவும், “அங்கே மடியடக்கி நிற்பதனில் மீண்டடியெடுப்பதன்றோ வழகு” என்று உலகவழக்கச் சொல்லாகவும் கருத்ததக்கது. ‘தாங்கள் பெருமையாக வாழ்ந்தவிடத்திலே தங்களுக்கொரு குறையேரிட்டால் அவ்விடத்திலேயே பிறர் சிரிக்கும்படி வருந்தி வாழ்வதிற்காட்டிலும் அவ்விடத்தைவிட்டுக் கண்மறைய ஓடிப்போவது நலம்’ என்று உலகில் ஸாமான்யமாக வழங்குவதுண்டிதே; அந்த வார்த்தையை அதுவதிக்கிறபடியாகவுமிருக்கின்றது

இங்கு, மடியடக்கி நிற்பதனில் என்றது எங்ஙனே பொருந்தும்? பாவங்களுக்கு மடியென்று ஒன்றுண்டாகிலன்றோ அதையடக்கி நிற்க வேண்டா என்னலாம்—என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; வல்வினையார் என்று உயர்திணையாகச் சொன்னதுக்குச் சேர உலகவழக்கச் சொல்லையும் கூட்டிக்கொண்டு அருளிச் செய்கிறபடி. மூன்றாமடியின் இறுதியில் மீண்டு என்றும் ஈண்டு என்றும் பதம் பிரிக்கலாம். ஈண்டு என்பதற்கு சீக்கிரமாக என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (௩௦)

அழகு மறிவோமாய் வல்வினையைத் தீர்ப்பான் *
நிழலு மடிதாறு மாளேம் *—சுழலக்
குடங்கள் தலைமீதேடுத்துக்கொண்டாடி * அன்றத்
தடங்கடலை மேயார்த மக்கு. (௩௧)

வல் வினையை தீர்ப்பான் { வலிய பாவங்களைத் தீர்த்துக் கொள்வதற்காக
அழகும் அறிவோம் ஆம் { அழகிய உபாயத்தை அறிந்தோமாக,
குடங்கள் குடங்களை
தலைமீது எடுத்துக்கொண்டு { தலையின்மேலே எடுத்து வைத்துக்கொண்டு
சுழல ஆடி { ஆகாசத்திலே சுழன்று வரும் படி கூத்தாடி
அன்று முற்காலத்திலே

(அக்குடக்கூத்தாடினவிடாய் தீர்வதற்காக)
அத் தடகடலை மேயார் தமக்கு { (முதலில் விட்டு வந்த) அப்பெரிய திருப்பாற் கடலிலேயே போய்ச் சேர்ந்த பெருமானுக்கு
நிழலும் அடிதாறும் ஆளேம் { பாத நிழலாகவும் பாதரேகையாகவும் உடன்பட்டோ மாளேம்.
(வல்வினையைத் தீர்ப்பதற்கு அறிந்த உபாயம் இதுவே.)

* * *—[அழகுமறிவோமாய்.] வல்வினையைத் தீர்ப்பான் அழகுமறிவோமாய், குடங்கள் தலைமீதேடுத்துக்கொண்டு சுழல ஆடி அன்று அத்தடங்கடலைமேயார் தமக்கு நிழலும் அடிதாறும் ஆளேம் என்று அந்வயிப்பது. கீழ்ப்பாட்டில் “வல்வினையார் தாயீண்டடி யெடுப்பதன்றோ அழகு” என்று பாவங்களை யெல்லாம் துரத்தித் தள்ளும்படியானார். ‘நெடுநாளாகப் பாவங்களின்

சீழே அமுக்குண்டிருந்த உமக்கு இன்று இப்படிப்பட்ட சக்தி எங்ஙனே உண்டாயிற்று?' என்று யாராவது கேட்கக்கூடுமே; அவர்களுக்கு ஸமாதாநமாம்படி இப்பாட்டு அருளிச் செய்கிறார். வல்வினைகளைத் துரத்தித் தள்ளுவதற்கு அழகான ஒரு உபாய மறிந்தோம்; அஃது என்னென்னில்; எம்பெருமானுக்குத் திருவடி நிழல் போலவும் திருவடி ரேகை போலவும் விட்டு நீங்காது அத்தாணிச் சேவகமானோம். ஆகவே, காரியம் கை கூடிற்று என்கிறார்.

திருவாய்ப்பாடியிலே கோபாலக்ருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்துக் குடக்கூத்தாடின சரிதையிலே ஈடுபட்டுப் பேசுகிறது மூன்றாமடி. அந்தணர்க்குச் செல்வம் விஞ்சினால் யாகஞ் செய்வதுபோல இடையர்க்குச் செல்வம் மிகுந்தால் அதனாலுண்டாகுஞ் செருக்குக்குப் போக்குவீடாகக் குடக்கூத்தாடுவார்கள். கண்ணபிரானும் சாதி மெய்ப்பாட்டுக்காக 1. “குடங்கனெடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடவல்ல வெங்கோவே” என்றபடி அடிக்கடி குடக்கூத்தாடுவது வழக்கம். தலையிலே அடுக்குக் குடமிருக்க, இருதோள்களிலும் இருகுடங்களிருக்க, இருகையிலும் குடங்களை யேந்தி ஆகாசத்திலே யெறிந்து ஆடுவதொரு கூத்து இது என்பர். இதனைப் பதினோரடலிலொன்றென்றும் அறுவகைக் கூத்திலொன்றென்றும் கூறி, “குடத்தாடல் குன்றெடுத்தோடாட லதனுக்கடைக்குபவைந்துறுப்பாய்ந்து” என்று மேற்கோளுங் காட்டினர் சிலப்பதிகாரவுரையில் அடியார்க்குநல்லார்.

“ఏష నారాయణః శ్రీనూత్ క్షీరాణాపనికేశః | నాగపర్య
జ-ముత్సృజ్య హస్తగతో మధురం పురీమ్ = ஏஷ நாராயணః
ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவரிகேతநః. నాగపర్యங்க ముత్సృజ్య ఘృతా
కతో మధురం పురీమ్.” என்றபடி திருப்பாற்கடலில் நின்று
எழுந்தருளி ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாய்த் திருவவதரித்துக் குடக்கூத்தாடி,
அந்த ஆட்டத்தினாலுண்டான விடாய்தீர மீண்டும் திருப்பாற்கட
லிலே போய்ச் சேர்ந்து சயனித்து இளைப்பாறுகின்ற பெருமா
னுக்கு நிழலும் அடிதாறமானோம் என்கிறார்.

“அத்தடங்கடலை” என்றவிடத்து அகரச் சுட்டு—எந்தத் திருப்பாற்கடலில் நின்றும் வந்து அவதரித்தாரோ அந்தத் திருப்பாற்கடலிலேயே போய்ச் சேர்ந்தாரென்கைக்காக. மேயார்—மேவியவர்.

அழகுமறிவோமாய்=அழகு என்பதற்கு உபாயம் என்ற மட்டும் பொருள்கொண்டது பிரகாரணபலத்தினாலென்க.

“வல்வினையும் தீர்ப்பான்” என்றும் பாடமுண்டு. தீர்ப்பான்—பான்விசுதி பெற்ற எதிர்கால வினையெச்சம்.

நிழலுமடிதாறுமானோம்=‘நிழலானோம்’ என்று முதலில் சொன்னார்; அதில் த்ருப்தி பிறக்கவில்லை; உலகத்திலே நிழலானது வ்யக்தியை விட்டுத் தனிப்படவும் காணப்படும். அப்படியல்லாமல் வ்யக்தியோடு உடன்பட்டே காணக்கூடியது பாதரேகையாகையால் “அடிதாறுமானோம்” என்று பின்னே சொன்னார். தாறு என்று அளவுக்கும் ரேகை [கோடு]க்கும் பேராகையாலே, பாதத்தளவான பாதுகையென்றும் பாதரேகையென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஸம்பரதாயத்திலே எம்பரைச் சொல்லும்போது ‘எம்பெருமானாருடைய திருவடி நிழல்’ என்றும், ஸ்ரீவானமாமலைச்சீயரைச் சொல்லும்போது ‘ஸ்ரீமணவாளமாமுனிகளுடைய திருவடி ரேகை’ என்றும், முதலியாண்டானைச் சொல்லும்போது ‘எம்பெருமானாருடைய பாதுகை’ என்றும் அவரவர்களுடைய தனியன்களில் அது ஸந்திக்கப்பட்டு வருமாறு காண்க. [“ராமாநுஜபதச்சாயா” “ரம்யஜாமாத்ருயோகீந்த்ர பாதரேகாமயம்” “பாதுகையதிராஜஸ்ய” இத்தபாதிகள் தனியன்கள்.]

மூன்றாமடியிலும் நான்காமடியிலும் “குடங்கடலை” “தடங்கடலை” என யமகம் அமைந்தமை காண்க. (நக)

தமக்கடிமை வேண்டுவார் தாமோதரனார்

தமக்கு * அடிமைசெய்யென்றால் செய்யாது *—எமக்கென்று தாம்செய்யும் தீவினைக்கே தாழ்வுறுவர் நெஞ்சினார் *
யாம்செய்வ திவ்விடத்திங்கி யாது? (நஉ)

தமக்கு அடிமை வேண்டுவார்	{ தாம் அடிமையா யிருப்பதற்கு ஆசைப்படு மவரான	எமக்கென்று	{ என் வார்த்தை கேளாத ஸ்வாதந் திரியம் பாராட்டி
தாமோதரனார்	{ தாம்பாலாப்புண்ட தமக்கு	தாம் செய்யும் தீ வினைக்கே	{ (வெகுகாலமாகத்) தான் செய்து வருகிற தப்புக் காரியத்திலேயே
அடிமை செய் என்றால்	{ (' நெஞ்சே ! நீ) அடிமை செய் என்று சொன்னால்	தாழ்வுறுவர்	{ ஊன்றி யிருக்கின்றது ;
நெஞ்சினார்	எனது நெஞ்சானது	இங்கு	{ இப்படிப்பட்ட நிலைமையில்
செய்யாது	{ அப்படியே அடிமை செய்யாமல்	யாம் செய்வது யாது	{ நான் செய்யத்தக் கது என்னே ?

* * *—[தமக்கடிமை வேண்டுவார்.] கீழ்ப்பாட்டில் “நிழலு
மடிதாறுமானே” என்று தாம் எம்பெருமானே ஐக்கியப் பட்
டமையைப் பேசினாரே; உடனே இவருடைய நெஞ்சானது
பழையபடியே ரைச்சியம் பாவித்துப் பின்வாங்கத் தொடங்கிற்று.
அந்த நிலைமையைக்கண்டு ஆழ்வார், ‘அந்தோ! என் செய்வேன்?
நெஞ்ச அதுகூலித்து வரும்போது எம்பெருமான் அருமைப்
படுகிறான்; எம்பெருமான் எளியனும்போது நெஞ்ச பின்வாங்கு
கிறது; இந்த இழவுக்கு என்ன செய்வேன்?’ என்று அலமரு
கின்றார். பாயை விரித்துவிட்டுக் கணவனை அழைத்துவரப்
போவளாம் ஒரு நாயகி; கணவனை அழைத்து வருவதற்குள்ளே
பாய் சுருட்டுக் கொள்ளுமாம்; மறுபடியும் பாயை விரிக்கப் பார்ப்
பளாம்; அந்த கூணந்தன்னிலே நாயகன் ஓடிப்போவனாம். பாயை
விரிப்பதற்கும் கணவனை யழைத்து வருவதற்குமே அவளுடைய
போது சரிப்போகுமாம். அப்படியே ஆழ்வார்க்கு நெஞ்சை
இணக்கிக் கொள்வதற்கும் எம்பெருமானை இழுத்துப் பிடிக்க
நினைப்பதற்குமே போது சரிப்போகிறது போலும். இவர்க்கு
இப்படியே அடிக்கடி சிரமம் உண்டாவதுபற்றி அந்த வருத்தம்
தோன்ற “யான்செய்வதில்விடத்திங்கியாது” என்று தீர்ஸ்வரப்
பாசரம் பேசுகிறபடி காண்மின்.

“தமக்கடிமை வேண்டுவார்” என்பதற்கு இரண்டு வகையா
கூப் பொருள் கொள்ளலாம்; ‘தாம் பிறர்க்கு அடிமை செய்யு

ஆசைப்படுவன் எம்பெருமான் ' என்கிற ஒரு பொருளும், ' தமக்கு அடிமை செய்வார் வேணுமென்று எம்பெருமான் ஆசைப்பட்டிருப்பன் ' என்கிற மற்றொரு பொருளும் செவ்வனே கிடைக்கும். அடிமை என்ற பதத்திற்கு சேஷத்வம் என்றும், சேஷபூதர் என்றும் அர்த்தமுண்டாகையாலே இவ்விரண்டு யோஜனைகளும் ஒக்கும். தனக்கு சேஷத்வத்தை வேண்டிகையாவது—தான் தாஸனாயிருக்க விரும்புகை. தனக்கு சேஷபூதரை வேண்டிகையாவது—தான் ஸ்வாமியாயிருக்க நினைக்கை. எம்பெருமானுக்கு ஸ்வாமித்வம் அஸாதாரணமாயிருக்கச் செய்தேயும் சேஷத்வத்திலே அவனுக்கு ஆசையாம். ஏனென்னில்; தனக்கு அடிமைப்பட்டவர் பரமநந்தமடைகிறபடியைத் தான் காண்கையினாலே, தான் ஸ்வாமியாயிருக்குமிருப்பிலே அவ்வளவு ஆநந்தமில்லை யென்றும் சேஷப்பட்டிருக்குமிருப்பிலேயே ஆநந்த மிகுதியுண்டென்றும் கைகண்டு, சேஷித்வத்திற் காட்டிலும் சேஷத்வத்திலே மிக்க விருப்பமுடையனாயிருக்கிறானும் எம்பெருமான். இங்கு இவ்வர்த்தத்தையே பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்கிறார்—“தமக்கு அடிமையை உகக்குமவர்; அது என்கே கண்டோமென்றால் [தாமோதரனார்] அது கூலையான தாயார்க்கு அடியுண்பது கட்டுண்பதான விடத்திலே கண்டோம்.” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி.

தாமோதரனார் என்ற சொற் சேர்க்கை யழகுக்கு ஏற்ப இவ்வர்த்தமே இங்குப் பொருந்தும். தாமோதரன் என்றால் கயிற்றை வயிற்றிலே உடையவன் என்று பொருள் அதாவது—வெண்ணெய்களவு கண்ட காரணத்திற்காக யசோதைப் பிராட்டியினால் கண்ணி நுண் சிறுத்தாம்பு கொண்டு கட்டப்பட்டவன் என்கை. இதனால், எம்பெருமானுக்கு, சேஷத்வத்திலே விருப்பமுடைமை விளங்குமிறே. இங்கே இவ்விசேஷண மிடுவதற்குப் பயன் யாதெனில்; சேஷியாக இருப்பதற்கே இட்டுப் பிறந்த எம்பெருமானும் அந்த சேஷித்வ நிலைமையை உபேக்ஷித்துவிட்டு சேஷவ்ருத்தி செய்ய ஆசைப்படுகிறான்; என்னுடைய நெஞ்சோவென்றால் சேஷவ்ருத்தி செய்வதற்கே இட்டுப் பிறந்து வைத்தும் இந்த ரஸமறியாதே பிற்காலிக்கின்றது! என்கைக்காகச் சொல்லுகிறபடி. ' தமக்கு அடிமை வேண்டுவாராகிய தாமோதரனார் தமக்கு (நெஞ்சே! நீ) அடிமை

செய்' என்று நான் உரைத்தால், அந்தப் பாவிரெஞ்சானது அதைக் கேளாமல், அப்படி அடிமை செய்யாமல் ஸ்வாதந்திரியங்கொண்டு, நெடுநாளாகத் தான் செய்து வருகிற [ரைச்சியாதுஸந்தாநம்பண்ணிப் பின்வாங்குகையாகிற] தப்புக்காரியத்தையே செய்யப்பார்க்கின்றது!. எம்பெருமானே மேல்விழுகிறான், நெஞ்சோ பின் வாங்குகின்றது; இந்த அவஸ்தையில் இன்னது செய்வதென்று எனக்குத் தோன்றவில்லையே!. எம்பெருமான் வழியே போவதா? நெஞ்சு போம் வழியே போவதா? என்ன செய்யத்தக்கது என்று அலைபாய்கின்றாராழ்வார்.

[எமக்கேன்று.] நெஞ்சாவது எனக்கு சேஷப்பட்டதாகையாலே நான் சொன்னபடியே கேட்கக் கடமைப்பட்டிருந்தும் பாரதந்திரியம் வஹியாமல் தான் போனபோக்கே போம்படியாக ஸ்வாதந்திரியம் வஹிக்கின்றது. உனக்கென்றிருக்கையன்றியே எமக்கென்றிருக்கை ஸ்வாதந்திரிய காரியமாதலால் இங்கு, எமக்கேன்று என்பதற்கு 'ஸ்வதந்த்ரமாகி' என்று பொருளுரைக்கப்பட்டது. 'எனக்கென்று' என்ன வேண்டுமாயினும் நெஞ்சினார் என்ற பன்மைக்குச் சேர எமக்கேன்று எனப்பட்டது.

தாம் செய்யும் தீவினைக்கே தாழ்வுறுவர் = இதற்கு இரண்டுபடியாகப் பொருளுரைக்கலாம்; நெஞ்சினார் தாம் செய்கிற பாவங்களுையே நினைத்து, இப்படி பாவியான நாமோ பகவானை அநுபவிப்பது! என்று கொண்டு, தாழ்வுறுவர்—ரைச்சியம் பேசிப் பின்வாங்குகின்றார் என்னலாம். ஆன்றி, எம்பெருமான் நெருங்கினவாறே நெஞ்சினார்தாம் பின்வாங்கிப் போவதாகிற ஒரு பாபத்தை அடிக் கடி செய்வது வழக்கமாயிற்றே, அந்தப் பாபத்திலேயே இப்போதும் ஊன்றுகின்றார் என்றும் உரைக்கலாம். இந்த யோஜனையில், தாழ்வுறுதலாவது—ஆஸக்தியை யுடைத்தாயிருத்தல். “விஷயங்களிலே கால்தாழ்ந்தான்” என்றால் விஷய ப்ரவணானான் என்று பொருள்படுமிறே. தீவினைக்கே என்றது—தீவினையிலேயே என்றபடி. முந்தின யோஜனையில், தான் செய்த பாவங்களை நினைத்தே என்றபடி. நெஞ்சினார் என்ற பன்மை கோவத்தினாலயது.

இங்கு +யாது, இங்கியாது; “உயிர்வரினுக்குறள் மெய்விட்டோடும், யுவ்வரினிய்யாம்” என்பது நன்னூல்.

எம்பெருமான் அணுகிவரும்போது ஆழ்வார் ரைச்சியம் பேசிப் பின்வாங்குதலென்பது திருவாய்மொழியிலும் † வந்தாலும், இப்பிரபந்தத்தில் அடிக்கடி வருகின்றது. பரமபுருஷன் தனது பரத்துவத்தை மறைத்து ஸௌலப்ய குணத்தை எவ்வளவு தான்காட்டினாலும், * பொய்ந்நின்றஞானமும் பொல்லா வொழுக்கு மழுக்குடம்பு முடையவர்களுக்கு ஸ்வதோஷமே அடிக்கடி நெஞ்சில்பட்டுக் கூச்சமுண்டாகுமென்பது இதனால் காட்டப்படுகின்ற தென்றுணர்க. (ந.உ.)

யாதானு மொன்றறியில் தன்னுக்கி லென்கோலோ ? *

யாதானும் நேர்ந்தணுகா வாறுதான்*—யாதானும்

தேறுமா செய்யா வசுரர்களை * நேமியால்

பாறு பாருக்கினுன் பால்.

(ந.ந.)

யாதானும் { கொஞ்சமும்
தேறும் ஆ { விசுவவிக்கும்
செய்யா { படியான செய
அசுரர்களை { லைச் செய்யாத
வர்களான
அஸுரர்களை

[எப்போதும் தீங்கையே
செய்பவர்களை]

நேமியால் திருவாழியினாலே

பாறுபாறு { துண்டம் துண்ட
ஆக்கினுன் { மாகத் துணித்
பால் { தொழித்த
எம்பெருமான்
பக்கலில்

யாதானும் { எதையாவது
நேர்ந்து { ஸமர்ப்பித்து

அணுகா { கிட்டாம
ஆறுதான் { லிருப்பது
என்கொல் { என்னோ?
(சிறந்த பெருமானை அயோக்யரான
நாம் கிட்டலாமோ என்னில்)

யாதானும் { எதையாவது
ஒன்று { ஒரு வஸ்துவை
அறியில் { அறியக்கூடிய
சைதன்யத்தை
யுடைத்தா
யிருந்து
வைத்தும்

தன் உகக்கில் { தான் ஆரந்தப்படு
வதைத் தன்மை
யாக உடைத்தா
யிருந்து
வைத்தும்

அணுகாவாறு தான் என்கொல்?—

* * *—[யாதானுமொன்றறியில்.] ரைச்சியங் கொண்டாடி அகலுகிற நெஞ்சுக்கு நன்மை சொல்லுகிறது போலேயிருக்கிறது இப்பாட்டு. நெஞ்சு என்றும் ஆத்மா என்றும் பர்யாயம் போலே கொள்ளுங்கள்.

† “வளவேழலகின் முதலாய” என்ற [1-5-1.] திருவாய்மொழி காண்க.

“ஐநாநந்த மயஸ்த்வாத்மா” என்று ஞானமும் ஆனந்தமும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதைப் பிடித்துக் கொண்டு அருளிச் செய்கிற பாசரம் இது. இந்த நெஞ்ச அசேதநப் பொருளல்ல; சேதநப் பொருள்; அதாவது அறிவையும் ஆனந்தத்தையும் உடைய பொருள். இது அறிவில்லாத வஸ்துவாயிருந்தால் இதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. எப்போது அறிவுடையதாயிற்றோ அப்போதே எம் பெருமானைப் பற்றினதாகவே ஆய்விட்டது 1. “ஒண்தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு” என்கையாலே ஞானமாகில் பகவத்விஷயத்தைப் பற்றித்தானேயிருக்கும். ஆகையாலே இந்த நெஞ்ச பகவத்விஷயத்தைக் கண்டு பின்வாங்குவது எப்படி சேரும்? அது கிடக்கட்டும். ஞானம்போலே ஆனந்தமும் ஒரு தன்மையாக இருக்கிறது இதற்கு. ஆனந்தமுண்டாகில் பகவத்விஷயத்தைப் பற்றாமல் எப்படி ஆனந்தம் லித்திக்கும்? லித்திக்கமாட்டாது. ஆகவே, ஞானம் ஆனந்தம் என்கிற இரண்டு தன்மைகள் இதற்கு உள்ள போதே இது பகவத் விஷயத்தைப்பற்றினதாகவே ஆகா நிற்க. அந்தோ! அந்த பகவானை அணுகமாட்டேனென்று ஒடுகிறதே! இஃது என்ன பேதைமை! என்கிறார்.

“யாதானுமொன்றறியில் தன்னுகக்கில், யாதானுந்தேறுமா செய்வாசுரர்களை நேமியால் பாறு பாறுக்கினுன்பால் யாதானும் நேர்ந்து அணுகாவாறுதான் என் கொலோ” என்று அந் வயிப்பது. எம்பெருமான்றனக்கு விச்வாஸ முண்டாகும்படி ஒரு நல்ல காரியத்தையும் செய்யாத அசுரர்களைத் திருவாழியினாலே துண்டு துண்டாகத் துணித்துப் பொகட்ட அப்பெருமான் விஷயத்திலே இந்த நெஞ்சானது ஏதாவதொன்றைச் செய்து [ஆத்ம ஸமர்ப்பணமாவது செய்து] அணுகாமலிருப்பது என்றோ? என்று கரைகின்றார். நம்முடைய குற்றங் குறைகளைக்கண்டு நாம் பின்வாங்குவதேன்? எம்பெருமான் கையில் திருவாழி இல்லையோ? அசுரர்களை யெல்லாம் துணித்தாற்போலே நம்முடைய விரோதியான பாபங்களையும் அவன்றானே அவ்வாழி கொண்டு துணித்திடானோ? ஏதுக்கு ரைச்சியம் பேசிப் பின்வாங்க வேணும்? என்கை.

நைச்சியங் கொண்டாடிப் பிற்காலிக்க நேரிடுங் காலத்து எம் பெருமானுடைய அபார சக்தியை அநுஸந்தித்துத் தேறுத லடைந்து அணுக முயலவேண்டும் என்று உணர்த்துவது போலும் இப்பாட்டு. ஆழ்வார் ஸ்வாதுபவரூபத்தாலே சாஸ்த்ரார்த்தங் களையன்றோ நமக்கு வெளியிடுகிறார். ... (௩௩)

பாலாழி நீகிடக்கும் பண்பை * யாம்கேட்டேயும்
காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும் *—நீலாழிச்
சோதியாய்! ஆதியாய்! தோல்வினை யெம்பால்கடியும் *
நீதியாய்! நிற்சார்ந்து நின்று. (௩௪)

நீலாழி	நீலக்கடல்	சார்ந்து நின்று அணுகி,
சோதியாய்	போன்ற நிறத்	நீ பால் ஆழி
	தையுடைய	கிடக்கும்
	வனே!	பண்பை
ஆதியாய்	முழுமுதற் கட	நீ திருப்பாற் கட
	வுனே!	வில் சயனிக்கு
		மழகை
எம்பால்	எம்மிடத்திலே	கேட்டேயும்
தொல் வினை	யுள்ள பழைய	காதாற் கேட்ட
கடியும்	பாவங்களைத்	மாத்திரத்தி
	தொலைக்கு	லும்
நீதியாய்	மியல்வுடைய	கால் ஆழும்
	வனே!	கால்கள் தடுமாறு
		கின்றன;
யாம்	அடியோம்	நெஞ்சு அழியும்
நின்	உன்னை	நெஞ்சு சிதிலமாகா
		நின்றது;
		கண் சுழலும்
		கண்கள் சுழலமிடா
		நின்றன.

* * *—[பாலாழி.] நைச்சியங்கொண்டாடி அகலப் பார்ப் பது தகாது, எப்படியாவது அவனை அணுகப் பார்ப்பதே நன்று என்று கீழ்ப்பாட்டில் அருளிச்செய்த ஆழ்வார் தாம் அணுகி அநுபவிக்க இழிந்தார்; திருப்பாற் கடலிலே திருமால் பள்ளி கொள்ளுந் திறத்தை அநுபவிக்கத் தொடங்கும்போதே தாம் விகாரப்படுமபடியைப் பேசுகிறார் இதில்.

ஒரு வெள்ளைக் கடலிலே ஒரு கருங்கடல் சாயந்தாற்போல், நீலமணி வண்ணான நீ திருப்பாற் கடலிலே கிடந்ததோர் கிடக் கையை சாஸ்த்ரமறிந்த மஹான்கள் சொல்ல நான் காதாற்கேட்ட மாத்திரத்திலும் 'இப்படியும் ஒரு அழகுண்டோ!' என்று ஈடு

பட்டு, கால் நடைதாராமல் ஆழ்ந்துபோகவும், நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாகக் கரைந்து அழிந்து போகவும், கண்கள் ஒரு வஸ்துவையும் க்ரஹிக்க முடியாமற் சுழலமிடவும் பெற்றேன் என்கிறார்.

“நீலாழிச் சோதியாய்! பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பை” எனச் சேர்த்து அந்வயித்துப் பரபாக சோபா ரஸத்தைப் பாங்காக அநுபவிக்க. நீலம் என்பது நீல் எனச் சிதைந்தது என்றாவது, நீல+ஆழி, (நீலவாழி என்றாகாமல்) வடமொழித் தீர்க்க சந்தி பெற்றுக் கிடக்கிறது என்றாவது கொள்க. நின்+சார்ந்து, நிற சார்ந்து. நைச்சியம் பேசிப் பின்வாங்குகை தவிர்ந்து உன்னை அணுகினேன்; அணுகினவாறே உன் சரிதைகளைக் கேட்க ஆவல் கொண்டேன்; ஸ்ரீராப்திசயன வருத்தாந்த விஷயமாகச் சிறிது கேட்டேன்; கேட்டவுடனே விகாரமடைந்தொழிந்தேன். காதால் கேட்டதற்கே இவ்வளவானால் கண்ணால் காணப்பெற்றால் என் படுவேனோ அறியேன் என்றாராயிற்று.

“தொல்வினை எம்பாற்கடியும் நீதியாய்!” என்பதற்கு-நைச்சியம் கொண்டாடிப் பிற்காலிக்கையாகிற பழைய பாவத்தைப் போக்கடிக்கு மியல்வினனே! என்பதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். (௩௪)

நின்றமிருந்தும் கிடந்தும் திரிதந்தும் *

ஒன்றுமோ வாற்றானேன் நெஞ்சகலான் *--அன்றங்கை

வன்புடையால் போன்பெயரோன் வாய்தகர்த்து மார்விடந்

[தான் *

அன்புடைய னன்றே அவன்?

(௩௫)

அன்று முற்காலத்தில்

அம் கை வன் { அழகிய திருக்கை
புடையால் { களாலே ஒங்கி
அறைந்ததனால்

மார்வு { (அவ்விரணியனு
இடந்தான் { டைய)மார்பைக்
அவன் { கிழித்தெறிந்த
பெருமான்

பொன் { இரணியா சுரனு
பெயரோன் { டைய (ப்ரஹ்மலா
வாய் தகர்த்து { தனை அதட்
புடைத்து { டின) வாயைப்
புடைத்து

அன்பு { (ஆச்ரிதர்திறத்தில்)
உடையான் { மிக்க அன்புடை
அன்றே { யவனன்றே;
(ஆன தூபற்றியே

நின்றும்	{ (என்னெஞ்சிலே) நின்று கொண் டிருந்தும்	ஓவாற்றான்	{ த்ருப்தியடைகிற னில்லை;
இருந்தும்	வீற்றிருந்தும்	என் நெஞ்சு	{ என்னுடைய
கிடந்தும்	சயனித்திருந்தும்	அகலான்	{ நெஞ்சைவிட்டு
திரிதந்தும்	எழுந்து உலாவியும்		{ நீங்குகிற
ஒன்றும்	கொஞ்சமும்		{ னில்லை.

* * *—[நின்றமிருந்தும்.] கீழ்ப்பாட்டில் “பாலாழி நீ கிடக்கும் பண்பையாம் கேட்டேயும்” என்று எம்பெருமான் விஷயமான சரிதைகளைக் கேட்பதில் தமக்கு முயற்சி உண்டானமையைக் கூறினாரே; அவ்வளவிலே எம்பெருமான் “இவ்வாழ்வாருடைய காதலை மேன்மேலும் வளரச் செய்யவேணும்” என்று திருவுள்ளம்பற்றி இவருடைய நெஞ்சிலே பகொடு கிடக்கத் தொடங்கி விட்டான்; அதைப் பேசுகிறாநீதி.

1. நின்ற தெந்தை யூரகத்து” என்றபடி திருவூரகத்தில் நிற்கிறாப்போலே என்னெஞ்சில் நிற்கிறான். நின்று நின்று திருவடிகள் ஓய்ந்து போனால் “இருந்த தெந்தை பாடகத்து” என்றபடி திருப்பாடகத்தில் வீற்றிருக்கிறாப்போலே என்னெஞ்சில் வீற்றிருக்கிறான். வீற்றிருக்குமிருப்பிலும் இளைப்பு உண்டானவாறே “அன்று வெஃகணைக் கிடந்தது” என்றபடி திருவெஃகாவிலே சயனித்தருளுகிறாப்போலே என்னெஞ்சில் சயனித்தருளுகிறான். அதிலும் சிரமம் தோன்றினால் எழுந்து உலாவுகின்றான்; இப்படியே நின்றல் இருத்தல் கிடத்தல் திரிதல் என்னும் தொழில்களை ஓயாமல் செய்துகொண்டு என்னெஞ்சை விட்டுப் பேர்கின்ற னில்லை. ஆனால், பக்தாத்திறத்தில் எம்பெருமான் இவ்வளவு அன்பு கொண்டிருக்கிறானென்பது புதிதான ஒரு ஆச்சரிய விஷயமல்ல. பண்டே ப்ரஹ்மதாழ்வான் பக்கலில் அன்பு பூண்டு அரியன செய்துகாட்டிய பெருமானுக்கு இவை ஒரு வியப்போ? அன்பின் மிகுதியினால் இத்தனையும் செய்கிறான் என்றாயிற்று.

முதலடியிற் சொன்ன நின்றலிருத்தல் கிடத்தில் திரிதல்கள் ஆழ்வாருடைய நெஞ்சிலே செய்யப்பட்டவை யென்று கொள்ளா

மல் * கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர்மல்லை முதலிய திவ்ய தேசங்களிலே செய்திருப்பவற்றைச் சொல்வதாகக் கொண்டு உரைப்பதும் ஒக்கும். அந்தந்த திவ்யதேசங்களிலே நின்றது மிருந்ததும் கிடந்ததும் திரிந்தது மெல்லாம் ஸமயம்பார்த்து என்னெஞ்சைப் பெறுகைக்காகவே; என் நெஞ்சைப் பெற்றானை பின்பு அந்தத் திருப்பதிகளையெல்லாம் மறந்தொழிந்து என்னெஞ்சையே பற்றிக்கிடக்கிறான்; இதை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் நீங்குவதில்லை; இவ்வளவு செய்தும் ஒன்றுஞ் செய்யாதானாக நினைத்திரா நின்றான் என்றபடி.

ஒன்றுமோவாற்றான் = ஒவு ஆற்றான் எனப்பிரித்து, ஒய்வதை ஸஹிக்கமாட்டான் [அதாவது-ஒயமாட்டான்] என்று பொருள் கொள்ளலாம். அன்றி, ஒ ஆற்றான் எனப்பிரித்து, ஒ என்பதை ஆச்சரியக் குறிப்பிடைச்சொல்லாகக் கொண்டு, ஆற்றான்—ஆறியிருக்கமாட்டான் [இன்னமும் ஏதேதோ செய்யவேண்டுமென்று பாரித்திராநின்றான்] என்று முரைக்கலாம். ... (நடு)

அவனாமிவனாழ்வனாம் * மற்றும்ப

ரவனாமவனென்றிராதே *--அவனாம்

அவனே யெனத்தேளிந்து கண்ணனுக்கே தீர்த்தால் *

அவனே யெவனேலு மாம்.

(நகூ)

அவன்	{ ஸர்வேச்வரான வன்	அவன் அவனே	{ எம்பெருமானு டைய ஸ்வரு பமே ஸௌலப் யம் என்று தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டி
அவன் ஆம்	{ தூர்பலனையிருப் பனே?	ஆம் என தெளிந்து	
இவன் ஆம்	{ ஸுலபனையிருப் பனே?		
உவன் ஆம்	{ மத்யஸ்தனையிருப் பனே?		
மற்று உம்பரவன் ஆம்	{ அல்லது, மிகவும் உயர்ந்தவனாய் எட்டாதேயிருப் பனே?	கண்ணனுக்கே தீர்த்தால்	{ அந்த ஸௌலப் யத்தை க்ருஷ்ணாவதார முகத் தாலே விளங்கக் காட்டிய அவ னுக்கே ஆட்பட்டால்
என்று இராதே	{ என்றிப்படி பல வகையாக ஸந் தேஹங்கள் கொண்டிராமல்,	அவனே	அப்பெருமானே
		எவனே லும்	{ எல்லாவற்றவுமுறை யுமாவன்,

* * *—[அவனாமிவனாம்.] சில ஸமயங்களில் எம்பெருமான் ஸுலபன் என்று தோற்றும்; சில ஸமயங்களில் அவன் தூர்லபன் என்று தோற்றும்; மற்றுஞ் சில ஸமயங்களில் ‘அவன் ஸுலபனுமல்லவன், தூர்லபனுமல்லன்; நடுத்தரமாயுள்ளவன்’ என்று தோற்றும். பின்னையும் சில ஸமயங்களில் ‘அப்பப்ப! அவன் மிக உயர்ந்தவன், மேலோர்க்கும் மேலானவன், அவனைப் பெறுதல் கூடுமோ’ என்று தோற்றும். ஆக இப்படி யெல்லாம் பலபடியாகத் தோற்றும் தோற்றங்களைத் தொலைத்திட்டு அப்பெருமானுக்கு ஸௌலப்யமொன்றே அஸாதரணமான வடிவு என்று தெளிந்த ஞானத்தைப்பெற்று அக்கண்ணபிரானுக்கே ஆட்டுவிட்டால் அவன் நமக்கு ஸகலவித பந்துவுமாய் நின்று எல்லா நன்மைகளையும் செய்தருள்வான் என்கிறார்.

அவனாமிவனாமுமனாம்=அவன் என்றும் அது என்றும்—கைக்கு எட்டாத தூரத்திலுள்ள பொருள்களைச் சொல்லுவது வழக்கம். ஆகவே இங்கு அவனாம் என்றது—கைக்கு எட்டாமல் தூர்லபனாயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. இவன் என்றும் இது என்றும் கைக்கு எட்டின பொருளைச் சொல்லுவது வழக்கமாகையாலே இங்கு இவனாம் என்றது ஸுலபனாம் என்றபடி. எம்பெருமானை தூர்லபனாக நினைபாமல் ஸுலபனாக நினைக்கவேண்டுமென்று சொல்லுகிற இப்பாட்டில் “அவனாமென்றிராதே, உவனாமென்றிராதே, உம்பரவனாமென்றிராதே” என்று சொல்லுதல் மாத்திரமேயன்றோ பொருந்தும், “இவனாமென்றிராதே” என்றும் சொல்லுதல் எப்படி பொருந்தும்? எம்பெருமான் ஸுலபன் என்று நினையாதே என்று சொல்லுதல் இப்பாட்டுக்குச் சேராதன்றோ? என்னில்; கேண்மின்;—அவனாமிவனாமென்று தொடங்கிச் சொல்லுவதெல்லாம் அவரவர்கள் ஸந்தேஹிக்கிறபடியினைச் சொல்லுகிறது. அதாவது—அவன் தூர்லபனோ, ஸுலபனோ, மத்யஸ்தனோ, மிகவும் தூர்லபனோ என்றிப்படி ஸந்தேஹப்படாதே என்று ஸந்தேஹநிவ்ருத்தியை முன்னடிகளிலே விதித்து, மேலே ‘அவன் ஸுலபனே’ என்கிற நிச்சய வுணர்ச்சி பெறுமாறு விதிக்கிறது.

அவனாம் அவனேயெனத் தெளிந்து என்றதை ‘அவன் அவனேயாம்’ எனத் தெளிந்து’ என்று இயைத்துக்கொள்க. அவன் அவனே

யாகையாவது என்ன வென்றால், எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபமே ஸௌலப்பம் என்று தெரிவித்தபடி. எம்பெருமான் நம்மால் உணரப்படும்போதே ஸௌலப்ப குணவிசிஷ்டனாகவே உணரப்படுவான். இதிஹாஸ புராணங்களைக்கொண்டு எம்பெருமானை நாம் தெரிந்து கொள்ளும்போது முந்துற முன்னம் ஸௌலப்பகுணமே தெரியவருவதனால் அவன் என்கிற சொல்லில் ஸௌலப்பகுணமே பொருளாகப் பொதிந்துகிடக்கிறதென்று ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றி அவன் அவனேயாம் என்று இங்கு அருளிச்செய்யுமழகு அற்புதமானது.

“அவன் ஆமவனே எனத் தெளிந்து” என்று கொண்டு, அவன்-எம்பெருமான், ஆமவனே—நமக்கே கையாளாயிருப்பவன் என்று பொருள் கொள்வாருமுளர். ஆக, அவன் அரியனே எளியனே என்கிற ஸந்தேஹங்களை யெல்லாம் அறவே யொழித்து, அவனுக்குப் பாரதந்திரியமே வடிவு என்று துணிந்து, அக்குணம் நிறைந்த கண்ணபிரானுக்கே நாம் ஆட்பட்டால், அவனே எவனேலுமாம்=‘எவனேலும்’ என்றது மாதாவாகவோ பிதாவாகவோ உடன்பிறந்தவனாகவோ, உயிர்த்தோழனாகவோ மற்றும் எவ்விதமான உறவு முறையாக வேணுமானாலும் எல்லாவுறவும் அவனே ஆய்விடுவன் என்றபடி.

அர்ஜுநன்போல்வார்க்கு “अस्य सुखं नृणां सुखेष्टं
जगदसं=யஸ்ய மந்தரீச கோப்தாச ஸுஹ்ருச்சைவ ஜநார்தநஃ”
என்னும்படி எல்லாவுறவுமாக அமைந்தவனிறே கண்ணபிரான்.

இப்பாட்டுக்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கூறுவாருளர்;—நம்மால் ஆசரயிக்க வேண்டியவனாக சாஸ்த்ரங்களில் கூறப்பட்ட தேவன் சிவனே பிரமனே விஷ்ணுவோ? இவர்களினும் மேற்பட்ட வேறொரு தெய்வமோ? என்றிப்படியெல்லாம் ஸந்தேஹப்படாமல் வேதாந்தங்களில் ஸஃ என்றும் தத் என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ள தெய்வம் கண்ணபிரானே என்று தெளிந்து அவனைப்பற்றினால், அப்பெருமானே தேவதாந்தரங்கள் அளிக்கும் புலன்களையும் வேண்டுவார்க்கு அளித்திடுவான் என்பதாக. (நக)

அதுகரமே அன்பா லமை.

(௩௭)

வாழ்த்து ஆம் { வாழ்த்துவதாகிற
அது { அக்காரிய
மொன்றிலேயே
அன்பால் பக்தியுடன்
கரமே திண்ணமாக
அமை ஊன்றியிரு.

* * *—[ஆமாற்றிவுடையார்.] கீழ்ப்பாட்டில் எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்பத்தைப் பேசினார்; அது தம் நெஞ்சுக்கு மிகவும் ரஸித்தது. அந்த ஸௌலப்பத்தையே நெஞ்சு அதுஸரதித்து ஆநந்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. ஆழ்வார் அந்த நெஞ்சை நோக்கி “இப்படிப்பட்ட ஸௌலப்பம் எம்பெருமானுக்குள்ள தென்று நீ நன்கு அறிந்து கொண்டாயன்றோ; இந்த அறிவு எல்லார்க்கும் எளிதாக உண்டாமதன்று; ஏதோ எம்பெருமானது இன்னருளாலே நமக்கு உண்டாகப் பெற்றோம்; ஆகையாலே இனி ஒருகாலும் நைச்சியம் பாவித்துப் பின்வாங்கப் பாராதே அப்பெருமானுடைய போக்யதையிலும் சீலத்திலும் ஈடுபட்டு அவனை வாழ்த்துவதே தரும் என்கிற அத்யவஸாயத்தைத் திண்ணிதாகக் கொள்” என்று உபதேசிக்கிறார்.

நெஞ்சே	ஒ மனமே!	எசியே	பரிஹா
ஆராயில்	{ ஆராய்ந்து பார்த்தால்	ஆயினும்	{ ஸோக்தியாகச் சொல்லியாவது
இமைக்கும்	{ ஒரு கண்ணு	ஈன் துழாய்	{ போக்யமான
பொழுதும்	{ காலமாகிலும்	மாயனையே	{ திருத்துழாய் மாலையை அணிந்துள்ள அப்பெரு மானைப் பற்றியே
அமைக்கும்	{ வீண்போது	பேசியே	{ (எதையாவது) பேசிக் கொண்டே
பொழுது	{ போக்க	பிழை	{ உனது பாவங்களை
உண்டே	{ முடியுமோ?	போக்காய்	{ போக்கிக் கொள்ள்பார்.
இடைச்சி	{ யசோகையின்		
குமை	{ கையிலே அகப்		
திறங்கள்	{ பட்டு இவன்		
	{ நலிவுபட்ட		
	{ பாடுகளை		

* * *—[அமைக்கும் பொழுதுண்டே.] அவனுடைய குணங்களை வாழ்த்துவதே ப்ராப்தம் என்று நெஞ்சுக்கு உபதேசித்தார் கீழ்ப்பாட்டில். அவனுடைய ஸௌலப்பத்தை வாழ்த்துவதென்றால் அபசாரத்தில் போய் முடியுமே; “வெண்ணெய் திருடினால், இடைச்சிக்கையில் அகப்பட்டுக் கொண்டான், தாம்பினால் கட்டுண்டான், உரலோடு பிணிப்புண்டான், அடியுண்டு அழுது எங்கினான்” என்று இப்படிப்பட்ட கதைகளைச் சொல்லி வாழ்த்துவது தானே ஸௌலப்பகுணத்தை வாழ்த்துகையாவது; இவை பேசினால் சிசுபாலாதிகளோடு ஒப்போமன்றா; இது நமக்குத் தகுமோ? என்று நெஞ்சு இராய்க்க அதனை ஸமாதாநப்படுத்துகிறார் இதில்.

பரத்வம் என்றும் ஸௌலப்பம் என்றும் இரண்டு தன்மைகள் எம்பெருமானுக்கு உள்ளன; நெஞ்சே! பரத்வத்தை அநுஸந்திக்க நீ யோக்யனல்ல; அவன் பரமபுருஷன் என்று தெரிந்தவாறே ‘நான் நீசன் நான் நீசன்’ என்று நெடுந்தூரம் ஓடப்பார்க்கிறாய்; ஆகையாலே பரத்வத்தைப்பற்றின பேச்சு உனக்கில்லை. இனி, ஸௌலப்பத்தைப் பேசு என்றால் அபசாரமாகுமே யென்கிறாய். ஆக இரண்டையும் விட்டுவிட்டால் வேறுஎதைச் சொல்லிப்போது போக்கலாமென்றிருக்கிறாய் நெஞ்சே!; ஒரு நொடிப் பொழுதாகிலும் வீண் போகலாமோ? கீழே அநாதிகாலம் பாழே கழிந்தது

போராதோ? அவனுடைய ஸௌலப்ப குணத்தைப் பேசினால் ஓரிடைச்சியாகிய யசோதையினிடத்தில் அவன் பட்ட பரிபவங்களை யெல்லாம் பேச வேண்டியதாமாகையால் அது அபசாரமா மென்கிறாய்; அபசாரமாயினும் ஆயிடுக. ஏதாகிலும் எம்பெருமான் விஷயமான பேச்சாயிருந்தால் போதுமானது; அவனை ஏசின சிசு பாலாதிசுளும் முடிவில்நற்கதிபெற்று உயந்தனர்காண்; [1. “ஏசினா ருயந்துபோனார்” என்றார் திருமங்கையாழ்வாரும்.] ஆகையாலே, ஏத்துதலோஏசுதலோ எதுவாயினும் ஆகுக. எம்பெருமான் விஷய மென்பதொன்றே போரும்; பேசாய் என்கிறார்.

நெஞ்சே! ஆராயில் இமைக்கும்பொழுதும் அமைக்கும் பொழுது உண்டே? = “ $\text{ఁకస్మిన్పక్షాత్తే ముక్తాత్ ధౌనవజ్జితే దస్యభి మ్మక్షితేనైవ యక్షమక్రిన్ద్రాన్యేనైవ}$ = ஏகஸ்மிந்நப்பயதிக்ரந்தே முஹூ ர்த்தே த்யானவர்ஜితே-தஸ்யுபிர் முஷితேநேவ யுக்தமாக்ரந்திதும் ந்ருணம்” [எம்பெருமானைப்பற்றின சிந்தையின் றியே ஒருநொடிப் பொழுதுகழிந்தாலும், கள்ளர்வந்து ஸர்வஸொத்தையும் கொள்ளை கொண்டால் எப்படி கதறுவோமோ அப்படி கதறவேண்டும்] என்று சொல்லுகிற பிரமாணத்தை ஆராய்ந்தால் ஒரு நிமிஷமாவது வெறு மனிருக்க வொண்ணாமோ என்றபடி. அமைத்தல்—அடங்கியிருத் தல், வாய் மூடியிருத்தல்.

இடைச்சிசுமைத்திறங்களேசியேயாயினும் = இங்கே இடைச் சியென்று யசோதைப் பிராட்டியை மாத்திரம் சொல்லிற்றாகலாம்; அன்றியே ஜாத்யேகவசநமாய் மற்றும் பல இடைச்சிகளையும் சொல்லிற்றாகலாம். குமைத்திறங்களாவன—இடைச்சிகள் கையிலே அகப்பட்டுக் கொண்டு துன்பப்பட்டவிதங்கள். அவற்றைச் சொல்லி ஏசுகையாவது—2. “கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப் பெற்றான் காடுவாழ்சாதியு மாகப்பெற்றான், பற்றியுரலிடையாப்பு முண்டான்” 3. “வண்ணக்கருங்குழலாய்ச்சியால் மொத்துண்டு, கண்ணிக்குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான் காணோட” என்றற்போலே வசை கூறுகை.

1. திருக்குறந்தாண்டகம் 17.
2. நாச்சியார் திருமொழி 12-8.
3. பெரிய திருமொழி 11-5-5.

போக்காய் பிழை = ஈன் துழாய் மாயனை ஏசிப்பேசியேயாகிலும்
(காலத்தைப்) போக்காயாகில் (அது) பிழை—பிசகு என்றும், ஏசிப்
பேசியேயாகிலும் பிழைகளைப் போக்கிக் கொள்ளுகிறாயில்லை என்
றும், பிழைகளைப் போக்கிக்கொள் என்றும் உரைக்கலாம். (நாஅ)

பிழைக்க முயன்றோமோ? நெஞ்சமே! பேசாய் *

தழைக்குந் துழாய்மார்வன் தன்னை *—அழைத்தோருகால்

போய்புகாரம் பொலியக் கொள்ளாது * அவன்புகழே

வாய்புகாரங் கொண்ட வாய்ப்பு.

(நாஈ)

நெஞ்சமே	ஓமனமே!	உபகாரம்	{ கைங்கரியங்கள் செய்கையாகிற உபகாரத்தை
தழைக்கும் துழாய் மார்வன் தன்னை	{ தழைத்தோங்கு கின்ற திருத் துழாய் மாலே யைத் திருமார் விலே யுடைய னை எம்பெரு மானைக்குறித்து	கொள்ளாது	{ கொள்ள முயலாமல்
அழைத்து	கூப்பிட்டு	அவன் புகழே	{ அப்பெருமானது திருக் குணங்களையே
ஒருகால்	{ அவனுக்குத் திருவுள்ளமான வொரு காலத் திலே	வாய் உபகாரம் கொண்ட வாய்ப்பு	{ வாயாலே சொல் விக் கொண்டி ருக்கையாகிற இந்த நேர்பாடி
போய்	{ பரமபதத்திலே சென்று	பிழைக்க முயன்றோமோ	{ தப்பு செய்ததாமோ?
பொலிய	நன்றாக	பேசாய்	நீ சொல்லாய்.

* * *—[பிழைக்கமுயன்றோமோ] “ஈன் துழாய்மாயனையே
ஏசியேயாயினும் பேசியே போக்காய் பிழை” என்று பகவத் கீர்த்
தனமே பண்ணும்படி கீழ்ப்பாட்டில் நெஞ்சுக்கு உபதேசித்தார்.
1. “பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்குமழுக்குடம்
பும், இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறமை” என்று முதலடியிலே
விண்ணப்பம் செய்தபடி இந்நிலம் அடிக்கொதித்துப் பரமபதத்
திலே விரைந்துசென்று அங்கே நித்ய கைங்கரியம் பண்ணவேண்
டியது ப்ராப்தமாயிருக்க அது செய்யத் தேடாமல் இங்கே
இருந்துகொண்டு அவனது திருக்குணங்களைப் பேசிக்கொண்டி

ருப்பது ஏதுக்கு? என்று திருவுள்ளத்தில்பட்டதாக, அதனை அதுவாதம் செய்கிறாரிப்பாட்டில்

தழைக்குந்துழாய் மார்வன் தன்னை அழைத்து ஒருகால் போய் உபகாரம் பொலியக் கொள்ளாது அவன் புகழே வாயுபகாரங்கொண்ட வாய்ப்பு, நெஞ்சமே! பிழைக்கமுயன்றோமோ பேசாய் என்று அந்வயிப்பது. ஒரு வாடல்மாலையை இட்டாலும் அது தன்னிலத்திற் காட்டிலும் அதிகமாகத் தழைத்து விளங்குதற்கிடமான திருமார்விலே அம்மாலையை அணிந்துள்ள ஸர்வேச்வரனை நோக்கிக் “கூனிக்கொள்ளுங் கால மின்னங்குறுகாதோ?” என்றாற்போலே கதறியழைத்தால் ஒருகால் அவன் நம்மைப் பரமபதத்திலே சேர்த்துக்கொண்டு ஸகலவித கைங்கரிய ஸாம்ராஜ்யங்களைக் கொடுத்தருள்வன்; ஆகையாலே அப்படி கதறி அக்கைங்கரியங்களைக் கொள்ளப்பாராமல் இங்கிருந்துகொண்டு அவனது திருப் புகழ்களையே வாய்வெருவிக்கொண்டிருப்பதும் ஒரு வாய்ப்பான விஷயமேயாகிலும் ஓ நெஞ்சே! இது தப்போ சரியோ? எனக்குத் தெரியவில்லை, நீ சொல்லாய் என்கிறார்.

பரமபதத்திற் சென்றாலும் குணதுபவமே யாத்திரையாகையாலே அதனை இங்கிருந்து செய்தாலென்ன? அங்கிருந்து செய்தாலென்ன? என்று தோன்றும்போது இங்கிருந்து செய்யுமிக்குணதுபவம் அயுக்தமல்ல என்று தோற்றும். இந்நிலத்தில் குணதுபவம் நடந்தாலும் இது இருள்தருமாஞ்ஞால மாகையாலே “ஆற்றங் கரைவாழ் மரம்போ லஞ்சகின்றேன்” “பாம்போ டொரு கூரையிலே பயின்றாற்போல் தாங்காதுள்ளம் தள்ளும்” என்று ஞானிகள் அஞ்சவேண்டிய நிலமாயிருப்பதால் இங்கிருந்து குணதுபவம் செய்வதில் விருப்பமற்று இங்கே அடிக்கொதித்து அங்கே போய்ச் சேரவேணுமென்று விரைவு உண்டாம்போது இங்கிருந்து செய்யுமிக்குணதுபவம் யுக்தமல்ல என்று தோற்றும். ஆக இரண்டு வகையாகவுந்தோற்ற இடமுண்டாகையாலே ஆழ்வார் தம்முடைய நிஷ்கர்ஷத்தைத் துணிந்து சொல்லமாட்டாமல் “பிழைக்க முயன்றோமோ நெஞ்சமே!” என்கிறார்; பிழைக்க என்றது—பிழைசெய்ய என்றபடி. ‘நாம் தப்பாகச் செய்கிறோமோ’ என்று சொல்லுகிற ஸ்வரவகையில் ‘இது

தப்பு அல்ல, என்றும் 'இது தப்பு ஆகலாம்' என்றும் தோற்று மாறிருக்கும்.

“ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பு அடிமைக்கு அநுகூலமல்லாத ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் விட்டு நீங்குவது எப்போதோவென்று இந்நிலம் டிக்கொதித்து அடிமைக்கு அநுகூலமான பரமபதத்திலே போய்ப் பரிபூர்ணமாக அதுபவித்து அடிமை செய்து வாழ்வோமென்று அங்கே போகப் பாரியாமல் இங்கே குணதுபவ மாத்ரத்திலே த்ருப்தி பிறந்திருக்கையாவது பகவத் விஷயத்தில் கண்ணழிவற்ற ருசியில்லாமையிதே என்று தாத்பர்யம்.” என்ற முன்னோருரை வாக்கியம் நோக்கத்தக்கது.

ஒருகால் போய்=நாம் எவ்வளவு கதறினாலும் எம்பெருமான் திருவுள்ளமிரங்கின காலத்திலன்றிப் பரமபதம் செல்ல முடியாதாகையாலே அவனுக்குத் திருவுள்ளமானதொரு காலத்திலே அங்குச் சென்று என்றபடி. (நகூ)

வாய்ப்போ விதுவோப்ப மற்றில்லை வாநெஞ்சே! *

போய்ப்போஒய் வேந்நரகில் பூவியேல் *—தீப்பால

பேய்த்தா யுயிர்கலாய்ப் பாலுண்டு * அவருயிரை

மாய்த்தானே வாழ்த்தே வலி.

(சு0)

வா நெஞ்சே காராய் மனமே!

இது ஒப்ப வாய்ப்பு மற்று இல்லை { இப்போது நமக்கு வாய்த்திருக்கிற மாதிரி மற்று எப்போதும் வாய்க்கமாட்டாது காண்;

போய் போய் { மறுபடியும் மற்று படியும்

வெம் நரகில் { நைச்சியம் பேசிப் பின் வாங்குவதா கிற) கொடிய நரகத்திலே

பூவியேல் { கொண்டு தள்ளி விடாதே;

தீபால்

பேய்தாய்

உயிர்

பால்

கலாய்

உண்டு

அவன் உயிரை மாய்த்தானே

வாழ்த்தே

வலி

{ தீயதான தன் மையை யுடைய ளான

{ தாய் வடிவு கொண்டு வந்த பூதனையினுடைய

பிராணனை

{ அவளது மூலைப் பாலோடே

கலந்து

அமுது செய்து

{ அப்பூதனையினது உயிரை முடித்த பெருமானே

வாழ்த்துதலே

நமக்கு மிகக்காம்.

* * *—[வாய்ப்போலிதுவோப்ப.] எம்பெருமானுடைய திவ்ய சரிதங்களைச் சொல்லிப் புகழ்வதில் ஆழ்வார் தமக்குண்டான ருசியின் மிகுதியை வெளியிடுகிறாரிப்பாட்டில். நெஞ்சே! இப்படிப்பட்டதொரு வாய்ப்பு நமக்கு வேறொன்றில்லை; இவ்வுலகிலுள்ளா ரெல்லாரும் தங்கள் தங்கள் வாயவந்தபடி கண்ட விஷயங்களையும் பாடிக்கொண்டு திரிபவர்களாயிருக்க, நாம் மாத்திரம் அப்படியிராமே பகவானுடைய புகழ்களைப் பேசும்படியானவிது இவ்விருள்தருமாளுலத்தில் ஸம்பவிக்கக் கூடியதோ? அல்ல; ஆயினும் “விதிவாய்க்கின்ற வாய்க்குங் கண்டிர்” என்னுமாபோலே தெய்வயோகத்தாலே நமக்கு இப்பெரும்பாக்கியம் வாய்த்தது. ஆனால் பகவத் குணங்களின் தூய்மையையும் நமது நாவின் எச்சில் தன்மையையும் நோக்கும்போது 1. “வாக்குத் தூய்மையிலாமையினாலே மாதவா வுன்னை வாய்க்கொள்ள மாட்டேன்” என்றும் போலே இறாய்த்து நிற்கத் தோன்றுவதுண்டு; அப்படி நைச்சியம் பாவித்து பகவத் குணங்களைப் பேசாதிருப்பதானது சாஸ்த்ரங்களில் ப்ரஸித்தமான நரகங்களிற் காட்டில் மிகக்கொடிய நரகமேயாம் என்று கருதவேண்டும். அப்படிப்பட்ட நரகத்தில் என்னை நீ தள்ளப்பாராமல் அவனுடைய சரிதைகளில் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லிக்கொண்டே யிருக்கப்பார்; கஞ்சனாலேவப் பட்டுக் கண்ணபிரானைக் கொல்லக்கருதி முலையில் விஷந்தடவிக் கொண்டு பேய்வேஷத்தை மறைத்துத் தாய வேஷத்தோடு வந்து முலை கொடுத்த பூதனையைப் பாலுண்கிற பாவனையிலே முடித்த சரிதையைச் சொல்லிப் புகழப்பார்; அவளுயிரை முடித்தாற் போலே நமது நைச்சியத்தையும் முடிக்க வல்லவன் அப்பெருமான் என்று கொண்டு அவ்வரலாற்றைச் சொல்லி ஏத்தப் பார் என்று தமது திருவுள்ளத்திற்கு உபதேசிக்கிறபடி.

வாய்ப்பு=லித்தி, சிறப்பு, தகுதி, நயம், பேறு, வளமை. போய்ப்போய் வேந்நரகில் பூலியேல்= 2. “திருமாற்கு யாமார் வணக்கமார் ஏபாவம் நன்னெஞ்சே!, நாமாமிகவுடையோம் நாம்” என்று அடிக்கடி நைச்சியம் பாவித்துப் பின்வாங்குவது வழக்க

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 5—1—1.

2. இப்பிரபந்தத்தில் பத்தாம் பாட்டு.

மாகையால் இனி அப்படி வேண்டாமென்கிறார். வேந்நரகு = “ $\text{यन्त्रं न न न्नन्$ ” னரண யத்ரண ன = யஸ் த்வயா ஸஹ ஸ ஸ்வர்க்கோ நிரயோ யஸ் த்வயா விநா” என்று-எம்பெருமானோடு கூடியிருப்பது சுவர்க்கம், அவனைப் பிரிந்திருப்பது நரகம் என்று இனையபெருமான் [ஸ்ரீராமாயணத்தில்] கூறினது இங்கு உபலக்ஷணமாகக் கொள்ளத்தக்கது. எம்பெருமானை ஏத்துகை சுவர்க்கம்; ஏத்தாதிருக்கை நரகம் என்கைக்கும் உபலக்ஷணம். “நமனும் முற்கலனும் பேச நரகில் நின்றார்கள் கேட்க, நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி” என்ற திருமாலைப் பாசரமும் இங்கு அதுஸந்திக்கத்தகும்.

வேண்டளை பிறழாமெக்காக இரண்டாமடியின் முதற்சீர் தேமாங்காய்ச் சீராக அமையவேண்டுதல் பற்றிப் “போய்ப் போலாய்” என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. “போய்ப்போய்” என்னில் தேமாச் சீராய் தளைதட்டுமே. “காய்முன் நேரும் மாமுன் நிரையும் விளமுன்நேரும் வருவது வேண்டளை.”

பூவியேல் = ‘புகுவியேல்’ என்ற எதிர்மறை வினைமுற்று மருவியிருக்கின்ற தென்னலாம். உயிர் கலாய் பாலுண்டு = உயிரைப் பாலோடே கலந்து உண்கையாவது பாலுண்கிற பாவனையிலே உயிரைமுடிப்பதாம். கலாய்—கலந்து. “கலாய்” என்பர் அத்யாபகர். அவளுயிரை மாய்த்தவனான எம்பெருமானை வாழ்த்துவதே நமக்கு மிடுக்கு என்றாவது, மாய்த்தவனை வாழ்த்துகையிலே துணிவுகொள் என்றாவது, மாய்த்தவனை வலிதாக [நன்றாக] வாழ்த்து என்றாவது உரைக்கலாம் (சு0)

வலிய மெனரினைந்து வந்தேதிர்த்த மல்லர் *

வலியமுடி யிடிய வாங்கி *—வலியநீன்

பொன்னாழிக் கையால் புடைத்திடுதி கீளாதே *

பன்னாளும் நிற்கு மிப்பார்.

(சுக)

வலியம் என நினைந்து { நாமே பலசாலி கள்’ என்று நினைத்துக் கொண்டு

வந்து எதிர்த்த மல்லர் { எதிரிட்டு வந்த மல்லர்களுடைய

வலிய முடி	வலிதான தலைகள்	(நீ கைநோக்கக் காரியம்
இடிய	{ சிதறியொழி யும்படி	செய்ததைக் கண்ணால் கண்டு
வாங்கி	போக்கடித்து	வைத்தும்)
நின்	உன்னுடைய	இப்பார் இவ்வுலகமானது
வலிய பொன்	{ வலிதாயும் அழ கிய திருவாழி	{ வயிறு வெடித்து
ஆழி கையால்	{ யையுடையதா யுமுள்ள திருக் கையாலே	{ மாய்ந்து போகா யல்
புடைத்திடுதி	{ (அந்த மல்லர்களை) அடித்துவிட் டாய்;	{ பல் நாளும் நிற்கும் { சிரஞ்ஜீவியாயிருக் கின்றதே! (என்ன கல் நெஞ்சோ!)

* * *—[வலியமென நினைந்து.] பூதனையைமுடித்த விஷயத்
தைக் கீழ்ப்பாட்டில் பேசுவே, அத்தோடு ஒரு கோவையான மல்ல
வத சரித்திரமும் நினைவுக்குவர, அதனை இப்பாட்டில் பேசுகிறார்.
முரட்டுமல்லர்களோடு நீ போர்செய்ய நேர்ந்த காலத்து உனது
ஸுகுமாரமான திருக்கைகளாலே அந்த மல்லர்களை நீ புடைக்கும்
போது இவ்வுலகின்கண் இருந்த படுபாவிஜனங்களெல்லாம்
“ஐயோ! நமது சரணயனுக்கு என்ன தீங்கு விளைந்திடுமோ!”
என்று சிறிதும் வயிற்றெரிச்சல் படாதே கல்லாகக் கிடந்தனவே!
அந்தோ! என்று இன்று தாம் வயிற்றெரிச்சல் படுகிறார்.

பூக்குஷண பலராமர்களை எவ்வகையினாலாவது கொன்றிட
வேணுமென்று கறுக்கொண்ட கம்ஸன் வில்விழாவென்கிற ஒரு
வியாஜம் வைத்து அவர்களைத் தனது படைச்சாலைக்கு வரவழைத்
தான்; அப்போது அவர்கள் அவனது ஸபையிற் செல்லுகையில்
அவர்களை யெதிர்த்துப் பொருது கொல்லும்படி கம்ஸனால் ஏவி
நிறுத்தப்பட்டிருந்த சாணூரன் முஷ்டிகன் முதலிய பெருமல்லர்
கள் சிலர் வந்து எதிர்த்து உக்கிரமாகப்பெரும்போர் செய்ய, அவர்
களை யெல்லாம் அவ்யாதவ வீரரிருவரும் மற்போரினாலேயே
கொன்று வென்றிட்டனர் என்பது மல்லரைப் புடைத்த வரலாறு.
அன்றி, கண்ணன் பாண்டவ தூதனாய்த் துரியோதனனிடஞ்
சென்றபொழுது துரியோதனன் ரஹஸ்யமாகத்தனது ஸபாமண்ட
பத்தில் மிகப்பெரிய நிலவறை யொன்றைத் தோண்டிவித்து அதில்

அனேக மல்லர்களை ஆயுதபாணிகளாய் உள்ளேயிருக்கவைத்து அப்படுகுழியைப் பிறர் அறியவொண்ணாதபடி மூங்கிற்பிளப்புக்களால் மேலே மூடி அதன்மேற் சிறந்த ரத்நாஸநமொன்றையமைத்து அவ்வாஸனத்திற் கண்ணனை வீற்றிருக்கச் சொல்ல, அங்ஙனமே ஸ்ரீகிருஷ்ணன் அதன் மேல் ஏறின மாத்திரத்திலே மூங்கிற்பிளப்புக்கள் முறிப்பட்டு ஆஸனம் உள்ளிறங்கிப் பிலவறையிற் செல்லுமளவில் அப்பெருமான் மிகப்பெரிதாக விச்வரூபமெடுத்துப் பல கைகளையுங் கால்களையுங் கொண்டு எதிர்க்கவே, அப்பிலவறையிலிருந்த மல்லர்கள் அழிந்தனர் என்பதொரு கதையும் உண்டு.

நாங்களே மஹா பலசாலிகள் என்று செருக்குற்று எதிரிட வந்த மல்லர்களுடைய வலிமிக்க முடிகள் சிதறிப்போம்படி நீ உனது அழகிய திருக்கைகளால் புடைக்கச்செய்தே அதனைக் கண்டு கொண்டிருந்த இவ்வுலகமானது வயிறுவெடித்து மாய்ந்து போகாமல் சிரஞ்சீவியாயிருந்ததே! என்ன கல் நெஞ்சு! என்றாராயிற்று.

பின்னடிகட்கு மற்றொருவகையாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; வலியின் பொன்னுழிக்கையால் கீளாதே புடைத்திடுதி = இரணியனது மார்வைக் கீண்டெறிந்தது போலும் கேசியின் வாயைக்கீண்டெறிந்ததுபோலும் மல்லர்களையும் கீண்டெறியாமல் மற்போர் செய்யும் முறைமைக்குத் தகுதியாகத் திருக்கைகளாலே புடைத்திட்டாய்; அப்படி புடைத்திராவிடில் இந்த உலகம் அஸ்தமித்துப் போயிருக்கும். அந்த மல்லர்களை நீ புடைத்திடவே (நீயும் பிழைத்து) இவ்வுலகமும் நிலைபெற்றுநிற்கிறது என்னவுமாம். (சக)

பாருண்டான் பாருமிழ்ந்தான் பாரிடந்தான் பாரளந்தான் *
பாரிட முன்படைத்தா னென்பரால் *—பாரிட
மாவானும் தானா லாரிடமே? * மற்றொருவர்க்கு
ஆவான் புகாவா லவை. (சஉ)

(ஸ்ரீமத் நாராயணனே)

பார் உண்டான் { (பிரளய காலத்
தில்) பூமியை
விழுங்கினான் ;

பார் உமிழ்ந்தான் { (பிறகு) அதைப்
புறப்பட
விட்டான் ;

பார்	{ (மஹாவராஹ மாகிப்) பூமியை ஒட்டுவிடுவித் தெடுத்தான்;	பார் இடம்	{ அவனே ஸகல ஆவானும் தான்
இடந்தான்		ஆனால்	{ ஆனபின்பு (நமக்கு) ஆசிரயமாகக் கூடியவர்கள் வேறு யார்? (ஆருமில்லை.)
பார் அளந்தான்	{ (திரிவிக்கிரம லாகிப்) பூமியை அளந்து கொண்டான்;	இடம் ஆர்	
முன்	முதல்முதலாக	அவை	{ இவ்வுலகங்கள் ஸ்ரீமந்நாராயண னைத் தவிர மற்றொரு தெய்வத்துக்கு
பார்இடம் படைத்தான்	{ இப்பூமியை யெல்லாம் உண் டாக்கினான்	மற்று ஒருவர்க்கு	
என்பார்	{ என்று சாஸ்தர் ஞானிகள் சொல்லு கிறார்கள்;	ஆவான்புகா	{ சேஷப்பட்டிருக்க மாட்டா.

* * *—[பாருண்டான்.] கீழ்ப்பாட்டில் இப்பார் என்று இவ்வுலகத்தின் ப்ரஸ்தாவம் வரவே உலகிலுள்ள பிராணிகளின் தன்மைகளில் ஆழ்வார்க்கு ஆராய்ச்சி சென்றது. ஸ்ரீமந்நாராயணனையே ஸர்வஸ்வாமியென்று கொண்டு பற்றாமல் கண்ட தெய்வங்களின் காலிலே விழுந்து அலைந்து திரியும் ராஜஸ்தாமஸப் பிராணிகள் விஞ்சியிருக்கக் கண்டார். திருவுள்ளத்திலே பரிதாபம் தோன்றி, ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கை தவிர வேறென்றும் தகுதியல்ல என்பதைக் காரணத்துடன் வெளியிடுகிறார்.

பிரளயங் கொள்ளாதபடி உலகங்களைத் திருவயிற்றிலே வைத்து நோக்கினவன் நாராயணன்; அவற்றை மறுபடியும் வெளிப்படுத்தினவனும் அவனே; பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டு போன ஹிரண்யாக்ஷனை மஹாவராஹமாகிக்கொண்டு அப்பூமியை மீட்டுக் கொண்டுவந்தவனும் அவனே; மற்றொருகால் மஹாபலியின் அஹங்காரத்தை அடக்கி அவன் பக்கலில் நின்றும் இவ்வுலகை ஸ்வாதீநப்படுத்திக் கொண்டவனும் அவனே; இங்ஙனே பல பல சொல்வதேன்? இப்புவனி முழுவதையும் உண்டாக்கினவன் அவனே; இவ்விஷயம் நான் உத்ப்ரேக்ஷித்துச் சொல்லுகிறதல்ல

வேதங்களும் வைதிகர்களும் சொல்லுவது இதுவே. ஆகவிப்படி எம்பெருமான் இவ்வுலகத்திற்கு ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் ரகக்ஷண யிருப்பதுபற்றி சாஸ்த்ரங்களில் “எம்பெருமானே இவ்வுலகம், இவ்வுலகமே எம்பெருமான்” என்று ஒற்றுமைநயந் தோன்றச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையாலே இவ்வுலகங்கட்கு அப் பெருமானைத் தவிர்த்து வேறொருவரும் ஆச்ரயமாயிருக்க முடியாது; இவ்வுலகமும் அவனுக்கன்றி மற்றொருவர்க்கு சேஷப்பட்டிருக்க வழியில்லை என்றராயிற்று.

பாரிடமாவானும் தான் = உபநிஷத்தில் “ஸ்ரீஸ்ரீ ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம.” என்று சொல்லியிருப்பது இங்கே நினைக்கத்தக்கது. எல்லாம் பரப்ரஹ்மமே யென்றது—எல்லாப் பொருள்களும் ப்ரஹ்மத்தையே ஆதாரமாகவும் ரக்ஷகமாகவும் சேஷியாகவும் தாரகமாகவுங் கொண்டவை என்றபடி.

ஆனால் ஆர் இடமே = எல்லாவுலகமும் ஸ்ரீமந்நாராயணனிட்ட வழக்காயிருக்கும்போது வேறொருவர் புகலிடமாயிருக்கக்கூடுமோ? என்கை. ஆனால் என்றது ஆனதால் என்றபடி. இரண்டாமடியிலும் நான்காமடியிலும், ஆல்—அசைச்சொல். அவை மற்றொரு வர்க்கு ஆவான்புகா = ஆவான் புகுதலாவது அடிமைப்பட நேர்தல். “இவன் அவனுக்கு ஆனான்” என்றால் ‘இவன் அவனுக்கு அடிமைப்பட்டான்’ எனப்பொருள்படுதல் காண்க. புகா—பலவின் பால் எதிர்கால எதிர்மறை வினைமுற்று. பாருண்கை, பாருமிழ்கை முதலிய கீழ்ச்சொன்ன செயல்களெல்லாம் எம்பெருமானிடத்தில் தவிர மற்ற தெய்வங்களிடத்துப் பொருந்தமாட்டா என்னவுமாம். (சஉ)

அவய மெனரினைந்து வந்த சுரர்பாலே *

நவையை நளிர்விப்பான் தன்னை *—கவையில்

மனத்துயர வைத்திருந்து வாழ்த்தாதார்க் குண்டோ? *

மனத்துயரை மாய்க்கும் வகை.

(சங)

அவயம் என நினைந்து வந்த	{ அபயம் வேண்டிவந்து சரணமடைந்த	உயர்வைத்து இருந்து	{ பரிபூர்ணமாக வைத்துக் கொண்டிருந்து
சுரர் பால்	{ தேவதைக ளிடத்திலுள்ள	வாழ்த்தா தார்க்கு	{ மங்களாசாஸனம் பண்ணாத வார்களுக்கு
நவையை	குற்றங்குறைகளை	மனம் துயரை மாய்க்கும் வகை உண்டோ?	{ தங்கள் மனத்திலே யுள்ள துக்கம் களைப் போக்கிக் கொள்ள வழி ஏது?
நளிர்ப்பான் தன்னை	{ போக்கடிக்கு மெம்பிரானே		
கவை இல் மனத்து	{ ஒருபடிப்பட்ட மனத்திலே		

* * *—[அவயமென நினைந்து.] ஸ்ரீமந்நாராயணனே பர தேவதை என்று கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னதையே மற்றொரு முகத்தாலும் ஸ்தாபித்துக்கொண்டு அப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுக்கு மங்களாசாஸனம் செய்பவர்கட்கன்றி மற்றையோர்க்குத் துன்பங்கள் நீங்க வழியில்லையென்கிறார். ஸாமான்யரான உலகர்கள் எந்தத் தெய்வங்களைப் பரதேவதை யென்று கொள்ளுகின்றார்களோ அந்தத் தெய்வங்களும் தங்கள் தங்களுக்கு ஆபத்து நேருங்காலங்களில் ஸ்ரீமந்நாராயணனையே வந்து அடிபணிந்து உபந்து போகின்றன என்பதை முன்னடிகளில் அருளிச்செய்கிறார்.

சுரர்பாலே என்றவிடத்து ஸுரர் என்ற வடசொல் சுரர் எனத் திரிந்துகிடக்கிறது. தேவதைகள் என்று பொருள். இங்கே, பிரமன் சிவன் முதலிய ப்ரதானதேவதைகளை நினைக்கிறது. வேதங்களை மதுகைடபர் முதலான அசுரர் கையிலே பறிகொடுத்துவிட்டு அழுதுகொண்டேவந்து சரணம்புகுந்துநின்ற பிரமனென்ன, ப்ரஹ்மஹத்தி சாபத்தால் கண்டவிடமெங்குந் திரிந்து எங்கும் புகலற்று வந்துநின்ற பரமசிவனென்ன, மாவலிபோல்வார்கையிலே தகர்ப்புண்டு பரிபவப்பட்டு வந்துநின்ற இந்திரனென்ன இவர்கட்கும் மற்றும்பல தெய்வங்கட்கும் துன்பத் தவிர்த்தபிரான் ஸ்ரீமந்நாராயணனையிறே.

அவயமென நினைந்துவந்த=“ ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீ திச யாசதே-அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம.” என்று கடற்கரையிலே ஸ்ரீவிபீஷணைழ்வா நோக்கி அபயமளித்ததை நெஞ்சிலேகொண்டு “ அஞ்சேலென்று கைகவியாய் ” என்

ஹம் “ அடைக்கலம் புருந்தவென்னை அஞ்சலென்ன வேண்டுமே ” என்றும் அபயப்ரதானம் வேண்டிவருகின்றனராம் தேவர்கள். அப்படிப்பட்டவர்கள் திறத்திலே திருவருள்செய்து அவர்களுடைய நவையை நளிர்விப்பவன் எம்பெருமான் ; நவையாவது குற்றம் ; துக்கமுமாம். நளிர்வித்தலாவது நடுங்கச்செய்தல் ; பகைவரை நடுங்கச் செய்கிறானென்றால் பகைவரை ஒழிக்கிறானென்று கருத்தாகுமிதே.

அபயம் என்ற வடசொல் அவயமெனத் திரிந்தது. அந்தாதித் தொடைக்கு நன்கு சேரும்படியாக அவையம் எனப் பாடமென்பாருமுண்டு ; அப்போது இடைப்போலி.

இப்படி ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைக் கவை இல் மனத்து உயரவைத்திருந்து வாழ்த்தாதார்க்கு மனத்துயரை மாய்க்கும்வகை உண்டோ ? = கவை என்று இரண்டுபட்டிருக்கைக்குப் பெயர் ; கவையில்லாமையாவது ஒருபடிப்பட்டிருக்கை ; “ அந்நியாச் சிந்தயந்தோ மாம் ” என்று கீதையில் சொல்லுகிற நிலைமை வாய்ந்திருக்கை. எம்பெருமானையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் துணிந்திருக்கையைச் சொன்னபடி. பரமைகாந்திகளாய்க் கொண்டு அவனை வாழ்த்தாதவர்களுக்கு மனத்துன்பங்களை நீக்கிக்கொள்ள வழியில்லை பென்றதாயிற்று.

திருவாய்மொழியில் [9-8-3.] “ எவை கொலனுகப் பெறுநாள் ” என்ற பாட்டில், நவை, கவை என்ற பதப்பிரயோகம் காண்க. ... (சந)

வகைசேர்ந்த நன்னெஞ்சம் நாவுடைய வாயும் *
மிகவாய்ந்து வீழா வேனிலும் *—மிகவாய்ந்து
மலைத்தாம் வாழ்த்தா திருப்ப ரிதுவன்றே ? *
மேலைத்தாம் செய்யும் வினை.

(சச)

வகை	{ (ஞானத்திற்கு)	நா உடைய வாயும்	{ (எம்பெருமானைப் பேசுவதற்கு உறுப்பான) நாவோடு கூடிய வாக்கும்
சேர்ந்த நல் நெஞ்சம்			

மிக வாய்ந்து
வீழா எனினும் { (எம்பெருமானை)
நன்றாகக்கிட்டி
அதுபவிக்கா
விட்டாலும்,

தாம் { சேதநராய்ப்
பிறந்திருக்கிற
தாங்கள்

மிக ஆய்ந்து { நன்றாக ஆராய்ச்சி
பண்ணி

மாலே
வாழ்த்தாது இருப்பர் { எம்பெருமானை
வாழ்த்தாமல்
வாளா கிடக்
கின்றார்கள் ;

மேலை தாம்
செய்யும்
வினை இது
அன்றே { மேலுள்ள காலமும்
கெட்டுப்
போவதற்காகத்
தாங்கள் செய்து
கொள்ளுகிற
பாவமன்றோ
இது.

* * *—[வகைசேர்ந்த நன்னெஞ்சம்.] இப்பாட்டுக்குப் பிள்ளை திருநறையூரையர் ஒரு படியாகவும் பட்டர் ஒருபடியாகவும் நிர்வஹிப்பாராம். ஆரையர் நிர்வஹித்தபடி எங்ஙனே யென்னில் ;—வகை சேர்ந்த நல்நெஞ்சம் = எம்பெருமானுடைய ஏதோவொரு குணத்திலும் ஏதோவொரு சரித்திரத்திலும் பொருந்தி நின்ற நல்ல மனமும், அந்த ஒரு குண சேஷ்டிதத்தையே பேசிப் புகழ்ந்து கொண்டிருக்கிற நாவோடு கூடின வாக்கும் அப்பெருமானுடைய எல்லாக் குணங்களிலும் எல்லாச் சரித்திரங்களிலும் பொருந்தி மேல் விழுந்து அதுபவிக்கமாட்டா திருந்தனவேயாகிலும், எப்படியாவது கஷ்டப்பட்டு ஸகலகுணங்களிலும் ஸகலசரித்திரங்களிலும் நெஞ்சு பொருந்தும்படி செய்து கொண்டு ஸர்வேச்வரனை அதுபவித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணவேண்டியிருக்க, அங்ஙனே பண்ணுதிருக்கிறார்கள் ஸம்ஸாரிகள் ; இஃது ஏன் ? என்றால், முற்காலத்தில் அவர்கள் செய்த பாவமே இதற்குக் காரணம்—என்பதாக ஆரையர் நிர்வாஹம்.

பட்டர் நிர்வாஹமெங்ஙனே யென்னில் ;—ஆத்மாவினுடைய ஞானம் வெளியில் ப்ரஸரிப்பதற்கு வழியாக அமைந்திருக்கின்ற நெஞ்சம், எம்பெருமானைப் பேசுகைக்கு யோக்யமான நாவோடு கூடினவாயும் ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் மிக்கு ஸ்வயமாகவே பகவத்விஷயத்திற் படிந்தனவல்லையேயாகிலும், ‘ நம்மை ஈச்வரன் படைத்தது ஏதுக்கு ? நமக்குக் கைகால் முதலிய கரணகளே பரங்களைக் கொடுத்தது ஏதுக்கு ? ’ என்று ஆராய்ச்சி செய்து பகவத் விஷயத்திலே பல்லாண்டுபாட இழிய வேண்டியது ப்ராப்தமாயி

ருந்தும் பாழும் ஸம்ஸாரிகள் பகவத்விஷயத்தில் அடியோடு இழி
யாதிருக்கிறார்களே ; இதுவரையில் மாறிமாறிப் பல பிறப்பும்
பிறந்து ஸம்ஸாரிகளா யொழிந்தது போராதா ? இனி மேலாவது
நல்லவழிபோகத் தேடலாகாதா ? மேலுள்ள காலமும் நித்ய ஸம்
ஸாரிகளா யிருப்பதற்கேயன்றோ இப்படி பாபிகளாய்த் திரிகிறார்
கள் !—என்பதாம். (சச)

வினையார் தரமுயலும் வெம்மையை யஞ்சி *
தினையாஞ் சிறிதளவும் செல்ல—நினையாது *
வாசகத்தா லேத்தினேன் வாணோர் தொழுதிறைஞ்சும் *
நாயகத்தான் பொன்னடிக்கள் நான். (சரு)

வினையார்	பாவங்கள்	செல்ல நினையாது	வீணுக்கழிய
கர முயலும்	நமக்கு உண்டு பண்ண நினைக் கிற	நான்	விரும்பமாட்டா மையினாலே, அடியேன்
வெம்மையை அஞ்சி	கொடிய துன்பங்க ளுக்கு அஞ்சி	வாணோர்	நித்ய ஸூரிகள்
தினையும் சிறிது அளவும்	தினையளவு சிறிய அற்ப காலமும்	தொழுது இறைஞ்சும் நாயகத்தான்	தொழுது வணங் கும் பெருமை வாய்ந்த பெரு மானுடைய
		பொன் அடிக்கள்	திருவடிகளை
		வாசகத்தால் ஏத்தினேன்	சொற்களாலே துதிக்கின்றேன்.

* * *—[வினையார்தரமுயலும்.] நானும் மாறிமாறிப் பல
பிறப்பும் பிறந்தவனையாகிலும் இனிமேல் பிறவாதபடிக்கு ஒரு
வழி தேடிக்கொண்டேனென்கிறார். எம்பெருமானோடு இடை
விடாது சேர்ந்திருக்கை புண்பலமென்றும் அவனைப்பிரிந்து வருந்
துகை பாபபலமென்றும் நூல்கள் கூறும். நாம் இனிமேலும்பாவமே
செய்வோமாகில் இன்னமும் வெவ்விதான பகவத்விச்லேஷ துக்
கமே நமக்கு நேர்ந்திடும் என்று அச்சமுண்டாயிற்று ; அவனைப்
பிரிந்து ஒரு நொடிப்பொழுதும் தரித்திருக்க மாட்டாமையினாலே,
வாணோர் தொழுதிறைஞ்சும் பெருமை வாய்ந்த அப்பெருமானு
டைய பொன்னடிகளை நான் வாய்கொண்டு துதித்துப் போருகின்
றேன் என்றாராயிற்று.

கூற்று—சொல் ; கூறப்படுவது கூற்று. நாணனும் என்பது முதலடியிலேயே சேர்ந்து அந்வயிக்கவேண்டிய பதமாகையால் அதனை இரண்டாமடியோடு கூட்டி ஒதுவது அஸம்பரதாயமென்க. இப்பாட்டில் கதி என்ற சொல் மூன்றாமடியிலும் நான்காமடியிலும் உள்ளது. இது வடசொல் விகாரம் கதி என்ற வடசொல் வ்யுத் பத்தி பேதத்தால் கமநஸாதநம் என்கிற பொருளையும் கந்தவ்யஸ்தலம் [அடைய வேண்டுமிடம்] என்கிற பொருளையும் தரக்கடவது. அதாவது—உபாயம் உபேயம் என இரண்டையுஞ் சொல்லக்கடவது. ஆகவே, இங்கு மூன்றாமடியிலுள்ள கதி சப்தம் உபேயப் பொருளது ; ஈற்றடியிலுள்ள கதி சப்தம் உபாயப்பொருளது. “நீங்காத மாகதியாம் வெந்நரகில்” என்று கூட்டி ஒதுதல் ஒவ்வாது ; ‘மாகதி ஆம்’ என்று முற்று ; வெந்நரகுக்கு விசேஷணமல்ல. ஸம்ஸாரத்தை ‘வெந்நரகு’ என்கிறது. ... (சசு)

நினைத்திறைஞ்சி மானிடவ ரோன்றிரப்ப ரென்றே *
நினைத்திடவும் வேண்டாநீ நேரே *—நினைத்திறைஞ்ச
எவ்வளவ ரெவ்விடத்தோர் மாலே ! * அதுதானும்
எவ்வளவு முண்டோ ? எமக்கு. (சஎ)

மாலே	ஸ்ர்வேச்வரானே !,	ஒடுமவர்களை யொழிய அவற்றுக் காகவும் உன்னருகு வரமாட்டார்கள் ; இப்படியான பின்பு.)
மானிடவர்	{ “இவ்வுலகத் தவர்கள்	
நினைத்து இறைஞ்சி	{ நம்மை ஒருபொருளாக நினைத்து வணங்கி	நேரே நினைத்து இறைஞ்சு { (இவர்கள்) உன்னையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் நினைத்துத் தொழுவதற்கு
ஒன்று	{ ஏதாவதொரு அற்ப பலனை யாவது	
இரப்பர்	{ நம்மிடத்தில் வேண்டிக் கொள்வார்கள்”	எவ் அளவர் { என்ன அறிவுள்ளவர்கள் ? அப்படிப்பட்ட அறிவு உண்டாகக்கூடிய இடத்தில்தானுள்ளவர்களோ ? (இருள் தருமா ஞாலத்திலுள்ளவர்களன்றோ.)
என்றேயும்	என்று கூட	
நீ நினைத்திட வேண்டா	{ நீ நினைக்க வேண்டா ;	எவ் இடத்தோர் {
(இப்பாவிடிகள் அற்ப பலன்களை விரும்பி தேவதாந்தரங்களின் பக்கல்		

எமக்கு	{ உன்னுடைய நிர் ஹேதுக கடா கூத்திற்குப் பாத்திரமான அடியோங் களுக்கோ வென்றால்	எவ் அளவும் சிறிதேனும்
அது தானும்	{ கீழ்ச்சொன்ன மானிடவர்க ளுக்குள்ள தூர்ப்புத்தி	உண்டோ { உண்டாகக் கூடியதோ ? (உபாயமும் உபேயமும் நீயே யென்கிற உறுதி எமக்கு நிலை பெற்றதன்றோ.)

* * *—[நினைத்திறைஞ்சிமானிடவர்.] கீழ்ப்பாட்டில் எம் பெருமானே உபாயமும் உபேயமும் என்ற உறுதியை வெளியிட்ட ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் “ஆழ்வீர்! இப்படிப்பட்ட உறுதி உமக்கு மாத்திரமேயன்றோவுள்ளது; மற்றையோர்க்கு இல்லையே. எல்லாரும் என்னை உபாயமாக மாத்திரம் பற்றுகிறார்களே யன்றி உபேயமாகவும் பற்றுகிறார்களில்லையே. ‘ஸம்பத்தைக் கொடு, ஸந்தானத்தைக் கொடு’ என்று சில கூடாத்தர்புருஷார்த்தங்களை வேண்டிப் பெற்றுக்கொண்டு ஒழிந்து போகிறார்களே யல்லது ‘நீயே எமக்குவேணும்’ என்று என்னையே புருஷார்த்தமாக விரும்புவாரைக் கிடைக்கவில்லையே!; உமக்காவது இந்த வறுதி நிலைத்து நிற்குமா?” என்று கேட்க; அதற்கு உத்தரமாக அருளிச் செய்கிற பாசரம் போலும் இது.

“மாலே!, மானிடவர் நினைத்து இறைஞ்சி ஒன்று இரப்பர் என்றேயும் நீ நினைத்திட வேண்டா” என்று முன்னடிகளை அந் வயித்துக் கொள்க. உலகிலுள்ள மனிசர்கள் ஐசுவர்யம் ஸந்தானம் முதலிய கூடாத்தர்புருஷார்த்தங்களையாவது உன்னிடத்திலே வந்து விரும்பினால், அவர்கள் உன்னிடத்திலே உபாயத்வ புத்தியையாவது வறுதித்திருக்கின்றனர் என்று ஒருவாறு மகிழ்ந்திருக்கலாம்; அக் கேடுமில்லை. “ஆரோக்கியம் வேண்டி ஆதித்தியனைப் பணிகின்றேன்; செல்வம் வேண்டிச் சிவனைத் தொழுகின்றேன்; ஆயுள் வேண்டி அயனை யடைகின்றேன்” என்றிப்படி ஒவ்வொரு பலனை வேண்டி ஒவ்வொரு தேவதாந்தரத்தைப்பணிய ஒடுமவர்களாயிருக்கின்றார்களே யொழிய, அந்த கூடாத்தர்புருஷார்த்த பலன்களை விரும்பியாகிலும் உன்

னிடத்தில் வருகிறவர்களைக்காணோமே. ஆகவே மானிடவர் உன்னை உபாயமாகவும் பற்றுதிருக்க, உபேயமாகப் பற்றுகைக்கு என்ன பாஸக்தியுளது? அடியோம் அப்படியல்ல; அவர்களுடைய தூர்ப்புத்தி அடியோமுகுச்சு சிறிதுமில்லை என்றராயிற்று.

நேரேநினைத்திறைஞ்ச என்றவிடத்து நேரே என்றது உள்ள படியாக என்றபடி. உன்னை உபாயமாகவுங் கொள்ளாத பாபிகள் உபாயோபேயங்களிரண்டுமாக உன்னை எப்படி கொள்வார்கள் என்று கைமுதிக நியாயத்தாற் காட்டுகிறபடி.

எவ்வளவரெவ்விடத்தோர் என்றதில், 'எவ்விடத்தோர்' என்று முன்னே அந்வயித்து 'எவ்வளவர்' என்று பின்னே அந்வயிக்கவேணுமென்று பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவுள்ளம்போலும். இது தன்னிலே ஸ்வாரஸ்யமுமுண்டு. "நேரே நினைத்திறைஞ்ச எவ்விடத்தோர்?" = இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திலே பிறந்து வைத்து உன்னை உள்ளபடி நினைத்திறைஞ்ச எப்படி முடியும்? என்றார் முதலில். அதற்குமேல், இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திலேயே பிறந்திருக்கிற தமக்கு மாத்திரம் இந்த அத்யவஸாயம் எங்ஙனே உண்டாயிற்று? என்று பிறர் சங்கிக்கக்கூடுமே யென்றெண்ணி அந்த சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக, எவ்வளவர்? என்கிறார்; இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திலே பிறந்துவைத்தாலும் உன்னுடைய நிர்ஹேதுககிருபைக்கு இலக்காகும்படியான அதிகாரமாவது இருந்தால் கடைத்தேறலாம்; அதுதானுமுண்டோ என்றவாறு.

அதுதானுமேவ்வளவுமுண்டோ எமக்கு? = "நேரே நினைத்திறைஞ்ச எவ்வளவரெவ்விடத்தோர்" என்று இகழ்ந்துரைக்கவேண்டும்படியான நிலைமை அடியேனுக்கு இதுவரையிலுமில்லை, இனிமேலுமுண்டாகப் போகிறதில்லை என்றபடி. ... (சஎ)

எமக்கியாம் விண்ணுட்டுக்கு உச்சமதாம் வீட்டை *
அமைத்திருந்தோ மஃதன்றே யாமாறு? *—அமைப்போலிந்த
மென்தோளி காரணமா வெங்கோட்டே நேழுடனே *
கொன்றானேயே மனத்துக் கொண்டு. (சஅ)

ஸ்நேஹோ மே பரமோ ராஜந்! த்வயி நித்யம் ப்ரதிஷ்டிதஃ. பக்திச்ச
நியதா வீர! பாவோ நான்யத்ர கச்சதி.” என்று—இங்குற்ற அதுப
வத்தைவிட்டுப் பரமபதம் போகவும் என் மனம் விரும்புவதில்லை
என்றாற்போலவும், “பச்சைமாமலைபோல் மேனிப் பவளவாய் கம
லச்செங்கண், அச்சதா அமரரேறே ஆயர்தங்கொழுந்தே யென்
னும், இச்சவைதவிர யான்போய் இந்திரலோகமானும், அச்சவை
பெறினும் வேண்டேன் அரங்கமானகருளானே.” என்று தொண்டர
டிப்பொடியாழ்வாரருளிச் செய்தாற்போலவும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணகுண
சேஷ்டிதங்களின் அதுபவத்திலே மிக்க விருப்பமுடைய இவ்வாழ்
வார்தாமும் பரமபதத்தை வேண்டா வென்கிறார் என்க. “எம்மா
வீட்டுத்திறமும் செப்பம்.” (2-9-1) என்று திருவாய்மொழியி
லும் இங்ஙனே அருளிச்செய்தவரினே.

அமை என்று மூங்கிலுக்குப் பெயர்; மூங்கில்போலே திரண்டு
உருண்டு விளங்குகின்ற தோள்களையுடையளான நப்பின்னைப்
பிராட்டிக்காகக் கொடிய எழுரிஷபங்களை உடனே முடித்தவனான
கண்ணபிரானையே நான் மனத்திற்கொண்டிருப்பதனால் அந்த குண
சேஷ்டிதத்தில் ஈடுபட்டிருக்கிற எனக்குப்பரமபதம் ஏதுக்கு? என்
கிறார்களாம்.

எமக்கு + யாம், எமக்கியாம்; “யவ்வரினிய்யாம்” என்பது
நன்னூல். விண்ணாட்டுக்கு உச்சமதாம் வீட்டை = இங்கு விண்ணை
டென்று பரமபதத்திற்குக் கீழ்ப்பட்ட மேலுலகங்களைச் சொல்லு
கிறது. அவற்றிற்காட்டில் உச்சமதானவீடு—பரமபதம். உச்சம்—
வடசொல். (சஅ)

கோண்டல்தான்மால்வரைதான் மாகடல்தான் கூரிருள்தான் *
வண்டருப் புவைதான் மற்றுத்தான் *—கண்டநாள்
காருருவங் காண்டோறும் நெஞ்சோடும் * கண்ணொர்
பேருருவேன் றெம்மைப் பிரிந்து. (சக)

கோண்டல் } மேகங்களையும்
தான் }

மால் வரை } பெரிய மலைகளை
தான் } யும்

மா கடல்தான் கருங்கடலையும்

கூர் } செறிந்த இருளை
இருள் தான் } யும்

வண்டு அரு } (தேனில் நசை
புவைதான் } யாலே) வண்டு
கள் விட்டு நீங்
காத புவைப்
புவையும்

மற்று கார் உருவம்தான்	{ மற்றுமுள்ள (குவினே, குயில், மயில் முதலிய) கறுத்த உருவங் களையும்	{ நெஞ்சு கண்ணொர் பேர் உரு என்று	{ என் மனமானது 'இவை கண்ண பிரானுடைய அழகிய திருமேனி' என்மெண்ணி
கண்ட நான்	{ பார்க்கும் காலத்தில்	எம்மை	{ என்னேவிட்டு
காண் தோறும்	{ பார்க்கும்போ தெல்லாம்	{ பிரிந்து ஓடும்	{ நீங்கி அங்கே ஓடும்.

* * *—[கோண்டல்தான்.] இங்கிருந்து குணதுபவமே பண்ணிக் கொண்டிருந்தாலும் ச்ரமஹரமான திவ்ய வடிவையும் ஸேவிக்கவேணுமென்று ஆசையுண்டாகுமே; அவ்வாசையினுல்தாம் அலமருகின்றபடியைப் பேசுகிறாரிதில்.

கோண்டல்தான்=1“கருவுடை மேகங்கள் கண்டாலுன்னைக் கண்டா லொக்குங் கண்கள்” என்றும், 2. “ஒக்குமம்மானுருவமென்று உள்ளங்குழைந்து நாணுளும் தொக்க மேகப்பல்குழாங்கள் காணுந்தோறும் தொலைவன் நான்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மேகங்களைக் காணும்போது கண்ணொகின்றது.

மால்வரைதான்=3“நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலேவாவென்று கூவும்” என்கிறவரிதே இவ்வாழ்வார். பெரிய மலையைப் பார்க்கும்போது பெருமானைக் கண்டாற்போலே ஓடுவர்.

மாகடல்தான்=கடல்வண்ண நென்றே எம்பெருமானுக்குத் திருநாமமிதே. கடலைக்கண்டால் எம்பெருமானைக் கண்டாற்போலே விரும்பி ஓடுவர்.

கூடுருள்தான்= “தா னோடுருளன்ன மாமேனி எம்மிறையார்” என்று கீழுமருளிச்செய்தாரிதே. “இருள்விரிசோதிப்பெருமான்” என்றார் திருவிருத்தத்திலும். இருளைக்கண்டால் எம்பெருமானைக் கண்டாற்போலே மகிழ்வார்.

வண்டருப்புவைதான்=பூவைப்பூவாவது காயாம்பூவில் ஒருவகைப் பூ; “பூவைப்பூவண்ண வென்னும்” “காயாம்பூவண்ணங்கொண்டாய்” என்று எம்பெருமானுடைய நிறத்திற்குப் பூவைப் பூவை ஒப்புச் சொல்வதுண்டிதே. மற்றுத்தான் என்றது—எம்

1. பெரியாழ்வார் திருமொழி 2—7—2.
2. திருவாய்மொழி 8—5—6.
3. திருவாய்மொழி 4—4—4.

பெருமான் திருநிறத்திற்குப் போலியாகக் கூடிய கருநெய்தற்பூ குயில், மயில், கருவிளை, களங்கனி முதலிய பலவற்றைச் சொன்ன படி. “பைம்பொழில்வாழ் குயில்காள் மயில்காள் ஒண்கருவிளை காள், வம்பக்களங்கனிகாள் வண்ணப்பூவை நறுமலர்காள், ஐம் பெரும்பாதகர்காள் ! அணிமாலிருஞ்சோலை நின்ற, எம்பெருமானுடைய நிறம் உங்களுக்கென் செய்வதே ? ” என்ற நாச்சியார்திருமொழிப் [9-4.] பாசுரங்காண்க. ஆகிய இப்பொருள் களைக்காணும் போதெல்லாம் கண்ணபிரானுடைய திருவுருவையே ஸாக்ஷாத் தாகக் கண்டதாக நினைத்து என்னுடைய நெஞ்சு என்னைப்பிரிந்து அவ்வப்பொருள்களினருகே ஓடுகின்றது என்றாயிற்று. நெஞ்சானது தம்மைப்பிரிந்து ஓடுவதாகச் சொல்லுகிற விது ஒருவகைக் கவிமரபு. “கண்ட நாள் நெஞ்சோடும்” என்றதே போதுமாயிருக்க, காண்தோறு என்றது ஏதுகென்னில் ; ஒரு நாளிரண்டுநாள் இப்படி பார்த்துவிட்டு ‘இதுப் ப்ரம்ம்’ என்று பிறகு வெறுமனிருப்பதில்லை ; காருருவங்களைக் காண்கிற போதெல்லாம் இந்த ப்ரம்ம் உண்டாகியே தீரும் என்பதற்காக ... (சக)

பிரிந்தோன்று நோக்காது தம்முடைய பின்னே *

திரிந்துழலும் சிந்தனையார் தம்மை *—புரிந்தோருகால்

ஆவா ! வேனவிரங்கா ரந்தோ ! வலிதேகோல் ? *

மாவாய் பிளந்தார் மனம்

(நொ)

பிரிந்து	{ தம்மைவிட்டுப் பிரிந்து
ஒன்று நோக்காது	{ வேறொன்றிலும் கண் வைபாமல்
தம்முடைய பின்னே	{ தம்மோடு கூடவே
திரிந்து உழலும்	{ அலைந்துகொண்டு திரிகிற
சிந்தனையார் தம்மை	{ என் நெஞ்சினுரை
ஒரு கால்	ஒரு காலாகிலும்

புரிந்து	அன்புகூர்ந்து
ஆ ஆ என இரங்கார்	{ ஐயோவென்று அருள்புரிகின்றி லர் (பகவான்);
அந்தோ	கஷ்டம் ! ;
மா வாய் பிளந்தார் மனம்	{ கேசியென்னுங் குதிரையின் வாயைக் கீண் டொழித்த அப் பெருமானு டைய நெஞ்சு
வலிதே கொல்	கடினமோ ?

* * *—[பிரிந்தோன்று நோக்காது.] எம்பெருமானுடைய திரு வருவத்திற்குப் போலியான பொருள்களைக் கண்டபோதெல்லாம் தாம் பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே அவற்றினருகே போய் அதுபவிக்கப் பாரிக்கிறபடியைப் பேசினார் கீழ்ப்பாட்டில். அருகே சென்றவாறே அவை உபமானபதார்த்தங்களாகவே [அதாவது—மேகமாகவும் கடலாகவும் இருளாகவும் பூவைப்பூவாகவும்] இருக்குமேயன்றி உபமேயமான எம்பெருமானாக இருக்கமாட்டாவே; “ஐயோ! நாம் எம்பெருமானையே ஸாஷ்ணத்தாக ஸேவிக்கப்பெற்றோமென்று களித்திருந்தோமே; இப்படி. அந்யதாஜ்ஞாநமாகவா முடிந்துவிட்டது!” என்று வருத்தமுண்டாகி, ‘எம்பெருமான் நம்மை இப்படியே வருத்தப்படுத்திவருகிறானே யொழிய ஒருகாலும் அவன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கம்பிறப்பதில்லையே!; என்ன கல்நெஞ்சோ!’ என்று வெறுக்கிறார்.

ஆவாவேன = ‘ஹாஹா’ என்கிற வடமொழி அங்ங்ம் ஆவா வென்றுகிடக்கிறது. இரக்கக் குறிப்பிடைச் சொல்.

மாவாய்பிளந்தவரலாறு :— கம்ஸனாலேவப்பட்ட அஸுரர்களில் கேசியென்பவன் குதிரையினுவருவத்தோடு ஆயர்கள் அஞ்சி நடுங்கும்படி கனைத்துத் துரத்திக்கொண்டு கண்ணபிரான்மேற்பாய்ந்துவர, அப்பெருமான் தன் திருக்கையை நன்றாகப் பெருக்கி நீட்டி அதன் வாயிற் கொடுத்துத் தாக்கிப் பற்களை யுதிர்த்து உதட்டைப் பிளந்து அதனுடம்பையும் இருபிளவாக வகிர்ந்து தள்ளினன் என்பதாம்.

ஆசரிதர்கட்காகக் கேசிவதம் முதலிய அரிய பெரிய செயல்களைச் செய்து பரமகாருணிகன் என்று பேர் பெற்றிருப்பவன் என் விஷயத்திலே கல்நெஞ்சனாவதே! என்று வெறுக்கிறார்.

“உயர்வற வுயர்நலமுடையவன்” என்று ஸமஸ்த கல்யாண குண பரிபூர்ணனாகத் தம் வாயாலே சொல்லத்தக்க எம்பெருமானை ‘இரக்கமற்றவன்’ என்று உறுதியாகச் சொல்லக்கூசி “அந்தோ! வலிதே கோல்?” என்று சங்கிப்பது போலக் கூறினபடி. ... (ரு0)

மனமாளு மோரைவர் வன்குறும்பர் தம்மை *
சினமாள்வித் தோரிடத்தே சேர்த்து *—புனமேய
தண்மோ யானடியைத் தான்காணு மஃதன்றே? *
வண்மோஞ் சீராரக்கு மாண்பு.

மனம் ஆளும்	{ மனத்தையும் தங் கள் வசத்திலே அடக்கி ஆளு மவையான	புனம் மேய தண்	{ தன்னிலத்திலே பொருந்திய குளிர்ந்த திருத் துழாய் மாலையை அணிந்துள்ள அப்பெருமா னது திருவடி களை
ஓர் ஐவர்	{ ஒப்பற்ற பஞ்சேந் திரியங்க ளென்கிற	துழாயான் அடியை	
வன் குறும்பர் தம்மை	{ பிரபலர்களான துஷ்டர்களை	தாம் காணும் அஃது	{ ஸேவித்துக் கொண்டிருப்ப தன்றோ
சினம் மாள்வித்து	{ கோவமடங்கச் செய்து	அன்றே	
ஓர் இடத்தே சேர்த்து	{ (பசுவத் விஷயமா கிற) ஒரு நல்ல இடத்திலே கொண்டு மூட்டி,	வண் துழாம் சீரார்க்கு மாண்பு	{ அழகிய விசால மான நற்குணங் களை யுடைய வர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்க ளுக்கு அழகு.

* * *—[மனமாளுமோரைவர்.] கீழ்ப்பாட்டில் “மாவாய் பிளந்தார் மனம்—அந்தோ! வலிதேகொல்” என்று எம்பெருமானைக் கல்நெஞ்சனாகச் சங்கித்தார்; உடனே தம் ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்து பார்த்தார்; சேஷியான எம்பெருமான் விஷயத்திலே சேஷபூதர் இப்படி சொல்லத் தகாதென்று விவேகமுற்று, எம்பெருமான் திருவுள்ளமானபடியே செய்யக்கடவன்; அவனை நாம் நிர்ப்பந்திப்பதென்பது தகுதியன்று; நம்முடைய இந்திரியங்களை யெல்லாம் அவன் பக்கலில் ஊன்றவைத்து அவனது திருவடித் தாமரைகளை ஸேவித்துக்கொண்டிருப்பதேயன்றோ நமக்கு ஸ்வரூபம்’ என்று அருளிச் செய்கிறார் இப்பாட்டில்.

[மனமாளும் ஓரைவர்.] எம்பெருமானுக்கு ஆத்மா சேஷப் பட்டது; ஆத்மாவுக்கு மநஸ்ஸு சேஷப்பட்டது; மநஸ்ஸுக்கு இந்திரியங்கள் சேஷப்பட்டவை; அதாவது—மனம் போனவழியே செவி வாய் கண் முதலிய இந்திரியங்கள் போகக் கடவன—என்றிப்படி ஒரு நியதி உண்டு; இந்த நியமம் குலைந்து, இந்திரியங்களானவை மனத்தைத் தம் வழியிலே இழுக்கின்றனவாம். மனத்தையும் தங்கள் வசத்திலேயாக்கி ஆளுகின்ற வன்குறும்பர்களான ஐவருண்டு—பஞ்சேந்திரியங்கள்—செவி வாய் கண் மூக்கு உடல் என்

பவை, அவற்றை வலியடக்கி பகவத் விஷயத்திலே ஊன்றவைக்க வேணுமென்கிறார் முன்னடிகளால். அசேதனங்களான இந்திரியங்களை ஐவர் என்று உயர்திணையாகக் கூறுதல் அவற்றின் கொடுமையைப்பற்றிய கோபத்தினாலென்க. 1. “கோவாய் ஐவரென்மெய் குடியேறிக் கூறை சோறிவை தாவென்று குமைத்துப் போகார், நான் அவரைப் பொறுக்கக்கிலேன் புனிதா! புட்கொடியாய் நெடுமாலே!” என்ற திருமங்கையாழ்வார் பாசரமுங் காண்க. வன்குறும்பர் என்ற விசேஷணத்தினாலும் இந்திரியங்களின் கொடுமை நன்கு விளக்கப்பட்டது.

சினைம் மாள்வித்து = “சுயூஷ் ஸ்ரீஹி ஜய்ஜீ = காமாத் க்ரோதோபிஜாயதே” [ஒரு பொருளில் ஆசை உண்டாகி அது கைகூடாவிடில் பிறகு கோபம் உண்டாகிறது] என்று கீதையிலே சொல்லி யிருக்கிறபடி அந்த இந்திரியங்களுக்கு உண்டான கோபத்தை மாளச்செய்து என்கை; இதன் கருத்து யாதெனில் இந்திரியங்கள் விஷயந்தரங்களை அநுபவிக்கப் புகுந்தால் அவ் விஷயங்கள் அற்பமாகையாலே தங்களுக்கு இரை போரவில்லையென்று கோபமுண்டாகும்; அந்த இந்திரியங்களுக்கு பகவத்விஷயாநுபவத்தை இரையாக்கிவிட்டால், அவ்விஷயம் கனத்ததாகையாலே தங்கள் பசி நன்றாகத் தீருமாதலால் கோபமுண்டாகப் ப்ரஸத்தியில்லை; இரை போரவில்லையே என்கிற கோபம் மாண்டுபோம்; ஆகவே “சினைம் மாள்வித்து” என்பதை எச்சத்திரிபாகக்கொண்டு, ‘கோபத்தைத் தணிக்க’ என்றாரைத்தல் பொருந்தும். பஞ்சேந்திரியங்களுக்கு விஷயந்தராநுபவத்தில் வயிறு நிறையவில்லையென்கிற கோபம் தீரும்படி [பூர்ணதருப்தி உண்டாகும்படி] அவற்றை பகவத் விஷயத்திலே ப்ரவணமாக்கி-என்றதாயிற்று.

புனமேயதன்துழாயானடியைக் காணுமஃதன்றே = புனமாவது நிலம்; எந்த வஸ்துவும் தன்னிலத்தைவிட்டுப் பிரிந்தால் செவ்விசுன்றுமாதலால், அப்படியல்லாமல் தன்னிலத்திலேயே இருக்கிற திருத்துழாயானது எவ்வளவு செழிப்பாக இருக்குமோ அவ்வளவு செழிப்பாகத் தனது திருமேனியிலே அத் துழாய்மலை

விளங்கப்பெற்ற பரமபோக்யனுன அப்பெருமானுடைய திருவடிகளே நமக்குத் தஞ்சம் என்று கொண்டு அவற்றை ஸேவித்துக் கொண்டிருப்பதேயன்றே வண்துழாம்சீரார்க்கு மாண்பு—பரம விலக்ஷணரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச் சீர்மை; இங்ஙனன்றி 'எம்பெருமானுடைய மனம் கல்லோ' என்று சொல்லுதல் தகுதியன்று; கல்லாகவே யிருந்தாலும் அவனுடைய திருவடிகளே தஞ்சமென்றிருத்தலே ஸ்வரூபம் என்றாராயிற்று.

வண்துழாம்சீரார்க்கு என்றது—ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பப் பெற்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு என்றபடி. துழாம் என்றது—துழாவும் என்றபடி; துழாவுகை—பரம்புகை; விசாலமாயிருத்தலேச் சொன்னபடி; அழகிய விசாலமான நற்குணங்களமைந்த பாகவதர்களுக்கு என்கை. இப்படிப்பட்ட ஆத்மகுணங்கள் நிறைந்த ஸாதுக்களாயிருந்தால் 'அவன் திருவுள்ளமானபடியே ஆயிடுக' என்றிருப்பதே தகுதி; வெறுத்தல் கூடாது என்றவாறு. (ருக)

மாண்பாவித் தஞ்ஞான்று மண்ணிரந்தான் * மாயவள்நஞ்சு
ஊண்பாவித் துண்டான தோருருவம் *—காண்பான்நங்
கண்ணவா மற்றென்று காணுற * சீர்பரவாது
உண்ணவாய் தானுறுமோ வொன்று? (ருஉ)

அஞ்ஞான்று	{ முன்னொரு காலத்தில்	ஓர் உருவம்	{ விலக்ஷணமான திருமேனியை
மாண்	வாமநவேஷத்தை	காண்பான்	{ ஸேவிக்கும் விஷயத்திலேயே
பாவித்து	{ பாவனை செய்து கொண்டு	நம் கண் அவா	{ நமது கண்களுக்கு ஆசை;
மண்	{ (மாவலியிடத்துச் சென்று)	மற்று ஒன்று	{ வேறென்றையும் காண விரும்புகின்றனவிலவே;
இரந்தான்	{ பூமியை யாசித்தவனும்,	காண உற	
மாயவள்	{ பூகனையென்னும் பேய்ச்சியினுடைய	வாய்தான்	வாக்கானது
நஞ்சு	{ (முலையிலே தடவியிருந்த) விஷத்தை	சீர் பரவாது	{ (அவனது) திருக்குணங்களைப் புகழ்வது தவிர்த்து
ஊண்	{ உண்பதாகப் பாவனை செய்து அமுது செய்தவனுமான பெருமானுடைய	ஒன்று	{ வேறென்றை [சோற்றை]
பாவித்து		உண்ண	உண்பதற்கு
உண்டானது		உறுமோ	விரும்புமோ?

நீ	{ இப்படி பாரிக் கின்ற நீ		
அவர்க்கு	{ அவ்வடியவர்க ளுக்கு	நின் புகழில்	{ உனது திருக்
வைகுந்தம்	{ ஸ்ரீவைகுண்ட மென்று	வையும் தம்	{ குணங்களி
என்று	{ சிறப்பித்துச்	சிற்தையிலும்	{ லேயே ஊன்றி
அருளும் வான்	{ சொல்லி உதவு கின்ற பரம	இனிதோ	{ யிருக்கப்பெற்ற
	{ பதமானது		{ தமது சிற்தை
			{ யிற் காட்டிலும்
			{ சிறந்ததோ ?

* * *—[ஒன்றுண்டுசேங்கண்மால்.] கீழ்ப்பாட்டில், ஆழ்வார் தம்முடைய இந்திரியங்கள் எம்பெருமான் விஷயத்திலே ஆழ்ந்தபடியைப் பேசி ‘இனிமேல் தமக்கு ஒரு குறையுமில்லை; தாம் க்ருதக்ருதயராக ஆய்விட்டார்’ என்று தோற்றுமாறு இருந்ததைக்கண்ட எம்பெருமான், ‘அந்தோ! ஆழ்வார் இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தில் இருந்துகொண்டே இப்படி களிக்கிறாரே; இவ்வநுபவம் இவர்க்கு நித்தியமாய்ச் செல்லுமோ? ஸ்ரீவைகுண்டம் பெற்றாலன்றோ அநுபவபூர்த்தியுள்ளது’ என்று திருவுள்ளம்பற்றி அந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் ஆழ்வார்க்குத் தந்தருள்பவன்போல விளங்கினான்; அதனைக்கண்ட ஆழ்வார் “இச்சுவைதவிர யான் போய் இந்திரலோகமானுமச்சுவை பெறினும்வேண்டேன்” என்றார்போல ‘இந்த குணநுபவத்திற்காட்டிலும் ஸ்ரீவைகுண்டமென்பது போக்யமோ? பிரானே!’ என்கிறார்.

ஆழ்வார் திறத்திலே ஏதேனுமொன்றைச் செய்யவேணுமென்று வ்யாமோஹத்தினாலே எம்பெருமானுடைய திருக்கண்கள் செவ்வியவாயிருந்ததால் சேங்கண்மால்! என விளிக்கின்றார். யானுரைப்பது ஒன்றுண்டு = நீ ஸர்வஜ்ஞனாயினும், உனக்கும் நான் தெரிவிக்கவேண்டிய விஷயம் ஒன்றுண்டு காண் என்கை. இப்போது நீ வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கியிருக்கிறாயாதலால் ‘கலங்கினவர்களைத் தெளிந்திருப்பவர்கள் தெளிவிக்கக் கடவார்கள்’ என்னும் நீதியிலே உன்னை நான் தெளிவிக்கவேண்டி உனக்கொன்று சொல்லுகிறேன் கேளாய் என்கிறார்போலும். எம்பெருமான் தெளிவழிந்து கலங்கி நிற்கும்படியை வெளியிடுகிறார் உன்னடியார்க்கு என்செய்வனென்றே இருத்தி நீ என்பதனால். உன்னடியவர்களுக்கு நீ எவ்வ

‘வைகுந்தம் வைகுந்தம்’ என்று வெகு சிறப்பாகச் சொல்லிக் கொண்டிகிடக்கிறாய் என்பதாகக் கருத்துத் தோன்றும்.

“உன் அடியேற்கு என் செய்வனென்றேயிருத்தி நீ” என்றும் “நீ எனக்கு வைகுந்தமென்றருளும் வான்” என்றும் தன்மையாகச் சொல்லிக்கொள்ளாமல் ‘அடியார்க்கு’ என்றும் ‘அவர்க்கு’ என்றும் படர்க்கையாகச் சொல்லியிருந்தாலும் தன்மைப் பொருளே இங்கு விவக்ஷிதமென்க. திருப்பாவையில் “மாற்றமும் தாராயோ வாசல் திறவாதாம்” என்று முன்னிலையாகச் சொல்லவேண்டுமிடத்துப் படர்க்கையாகச் சொல்லியிருப்பது போல.

1. “பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்குமழுக்குடம்பு மிந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறமை—அடியேன் செய்யும் விண்ணப் பமே” என்று தொடங்கி அடிக்கடி வைகுந்தத்தையே பிரார்த்திக்கின்ற ஆழ்வார் இப்பாட்டில் வைகுந்தத்தை வெறுத்துரைப்பது ஒருவகையான சமத்தகாரச்சொல்லாகும். ‘இடம் எதுவாயினும் பகவத் குணநுபவம் முக்கியம்’ என்ற அர்த்தத்தை விளக்கிய வாறு. (ரு௩)

வானோ? மறிகடலோ? மாருதமோ? தீயகமோ? *
கானோ? வொருங்கிற்றுக் கண்டிலமால் *—ஆனீன்ற
கன்றுயரத் தாமெறிந்து காயுதிர்த்தார் தாள்பணிந்தோம் *
வன்றுயரை யாவா! மருங்கு. (ருச)

ஆன் ஈன்ற கன்று	{ பசுவினால் பெறப் பட்ட வத்ஸா ஸ்ரணை	மருங்கு கண்டிலம்	{ ஸமீபத்தில் கானோம்;
உயர எறிந்து	{ (விளாமரத்தின்) மேலே வீசி யெறிந்து	ஒருங்கிற்று	{ (அப்பாவங்கள்) மறைந்து போனவிடம்
காய் உதிர்த்தார்	{ (அவ்விளாமரத் தின்) காய்களை உதிர்த்த கண்ணபிரானு டைய	வானோ	ஆகாசமோ?
தாள்	திருவடிகளை	மறி கடலோ	{ மடிந்து மடிந்து அலையெறிகிற கடலோ?
பணிந்தோம்	{ ஆசிரயித்தோம்; (அதன் பிறகு)	மாருதமோ	காற்றோ?
வன் துயரை	{ வலிய (நமது) பாடுங்களை	தீயகமோ	நெருப்போ?
		கானோ	காடோ?
		(இன்ன விடத்தில் மறைந்துபோயின வென்று தெரியவில்லை;)	
		ஆ ஆ ஆல்	ஐயோ பாவம்!.

1. திருவிருத்தம்—முதற்பாட்டு.

* * *—[வானோமறிகடலோ.] கீழ்ப்பாட்டில் ‘வைகுந்தம் இனிதன்று’ என்றுரைத்த ஆழ்வாரை நோக்கிச் சிலர், ‘இவ்விபூதியில் எவ்வளவுதான் குணதுபவம் பண்ணினாலும் பிரதிபந்தகங்கள் கூடவேயிருக்கிற நிலமாதலால் இவ்வதுபவம் நிலைநிற்கக்கூடிய தன்றே; பிரதிபந்தகங்களுக்கு அஞ்சி யிருக்க வேண்டியதுதானே’ என்று சொல்ல; பகவத் விஷயத்தில் நான் இழிந்தவாறே பிரதிபந்தகங்கள் போனவிடம் தெரியவில்லை என்கிறார்.

முள்ளைக்கொண்டே முள்ளைக் களைவதுபோல எம்பெருமான் பிரதிபந்தகங்களைத் தொலைப்பதில் மிக்க நிபுணன் என்று காட்டுதற்காகக் கன்றினால் விளவெறிந்த கதையை இங்கு அருளிச்செய்கின்றார்; கம்ஸனாலேவப்பட்ட அசுரர்களில் கபித்தாஸுரன் விளாமரத்தின் வடிவமாய், கண்ணன் தன்கீழ் வரும்பொழுது மேல் விழுந்து கொல்லுவதாக எண்ணிவந்து நிற்க; அதனையறிந்து கிருஷ்ணபகவான், அவ்வாறே தன்னை முட்டிக் கொல்லும்பொருட்டுக் கன்றின்வடிவங்கொண்டு வந்த வத்ஸாஸுரனைப் பின்னிரண்டு கால்களையும் பிடித்து எடுத்துச் சுழற்றி விளாமரத்தின்மேல் எறிய, விளவும் கன்றுமாகிய இருவரும் சிதைந்து தமது அசுரவடிவத்துடனே விழுந்து இறந்தனர் என்பது கன்றுயரவேறிந்து காயு தீர்த்த வரலாறு.

இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பணிந்த மாத்திரத்திலே எனது பிரதிபந்தக பாபங்களெல்லாம் இன்ன விடம் போயினவென்று தெரியாதபடி பாறிப்பறந்து போயின; ஆகாசத்திலே மறைந்து போயினவோ, கடலில் ஒளிந்துபோயினவோ, காற்றில் உருமாய்ந்து போயினவோ, நெருப்பிலே விழுந்து நசித்துப் போயினவோ, அன்றி வனவாஸ யாத்திரை சென்றனவோ அறிகின்றிலேன்; அவை என்னருகில் இல்லை—என்றாராயிற்று.

மறிகடல் = மறிதலாவது—அலைகள் மடிந்துமடிந்து வீசப்பெறுதல். மாருதம்—வடசொல். “ஒருங்கிற்றும்” என்றும் ஒதுவர். கண்டிலம்—தன்மைப்பன்மை யெதிர்மறை வினைமுற்று. ஆல்—அசை; வியப்புக்குறிப்பிடைச் சொல்லுமாம். ஆனின்ற கன்று = ‘பசுவினால் பிரஸவிக்கப்பட்ட கன்று’ என்று சொல்வதன் கருத்து யாதெனில்; ‘வத்ஸாஸுரன்’ என்று ஒருவன் திடீரென்று ஆகா

சத்தில்நின்றும் வந்து குதித்துவிடவில்லை ; அவ்விடத்திலுள்ள பசு
வின் கன்றானவொன்றின் மேலே வந்து ஆவேசித்தனன் என்பதைக்
காட்டுதலாம். காயுதிர்த்தார்தாள் = ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை.
ஆவா—‘ ஹா ஹா!’ என்ற வடமொழி அவ்யயங்களிரண்டு
சேர்ந்து ஆவாவெனத் திரிந்தது. (ருச)

மருங்கோத மோதும் மணிநா கணையார் *
மருங்கே வரவரிய ரேலும் *—ஒருங்கே
எமக்கவரைக் காணலா மேப்பொழுது முள்ளால் *
மனக்கவலை தீர்ப்பார் வரவு. (ருரு)

வரவு	{ (தம்முடைய) வருகையினாலே		
மனம் கவலை தீர்ப்பார்	{ (நமது) மனத்தி லுள்ள துன்பங் களைத் தொலைப் பவரும்	மருங்கே வர அரியர் எலும்	{ (ஒருவர்க்கும் ஸ்வ ப்ரயத்நத்தாலே அணுகி வந்து) கிட்டமுடியாத வராயினும்
மருங்கு ஓதம் மோதும்	{ ஸமீபத்திலே கட லிலே மோதும் படியாக	எமக்கு அவரை உள்ளால் ஒருங்கே	{ நமக்கு அப்பெருமானை மனத்தினாலே ஒரே தன்மையாக
(திருப்பாற்கடலிலே)	{ மாணிக்கத்தையு டைய திருவணந் தாழ்வானைப் படுக்கையாகவு டையவருமான பெருமான்	எப்பொழுதும் காணலாம்	{ எப்போதும் கண்டு அதுபவிக்கக் கூடும்.
மணிநாக அணையார்			

* * *—[மருங்கோதமோதும்.] எம்பெருமானைத் தம் முயற்சி
யாலே பெற நினைப்பார்க்கு அவன் ஒரு நாளும் கிட்ட முடியாத
வனையாகிலும், அவனானே தன்னுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபை
யாலே என்னெஞ்சினுள்ளே வந்து புருந்தனனாதலால் எனக்கு
அவன் எப்போதும் ஸேவிக்க எளியனாகவே யிராநின்றனென்
கிறார்.

“வரவு மனக்கவலைதீர்ப்பார்” = ‘வரவு’ என்பதில் மூன்றாம்
வேற்றுமையுருபு தொக்கிக்கிடக்கிறது ; வரவினாலே என்றபடி.
தானாகவே வந்து மனக்கவலையைத் தீர்க்கும் பெருமான் என்கை.

ஓதம் மருங்குமோதும் மணிநாகணையார் = தென்திரை வருடத்திருப்
பாற்கடலில் திருவனந்தாழ்வான்மேல் திருக்கண்வளருமவர் என்ற
வாறு. இப்படிப்பட்ட பரம்பருஷன், மருங்கே வர அரியரேலும் =
ஒருவர்க்கும் தமது முயற்சி கொண்டு அணுகமுடியாதவனாயினும்;
உள்ளால் எமக்கு அவரைக் காணலாம் = என்னுள்ளத்தள்ளே
உறைகின்றவனைக்காண எனக்கு அருமையுண்டோ? என்றாரா
யிற்று. (ருரு)

வரவாரென் றில்லையால் வாழ்வினிதால் * எல்லே !

ஒருவா ரெருவன் புகாவாறு *—உறுமாரும்

ஆயவர்தாஞ் சேயவர்தா மன்றுலகந் தாயவர்தாம் *

மாயவர்தாங் காட்டேம் வழி.

(ருரு)

ஒருவன் எந்த சேதநனும்

ஒரு ஆறு { எந்த உபாயார்
தரத்திலும்

புகா ஆறு { பிரவேசிக்க
வேண்டாதபடி

(அவர்களுடைய காரியத்தைத்

தானே என்றுகொண்டு

நடத்துதற்காக)

உரு மாரும் { தனது ஸ்வரூப
ஸ்வபாவங்களை
மாற்றிக்
கொள்ளுகிற

ஆயவர் தாம் { ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை
வனும்

சேயவர் தாம் { (ஆஸ்ரப் பர்க்ருதி
களுக்கு) எட்ட
முடியாதவனும்

அன்று உலகம் { முன்பொருகால்
தாயவர் தாம் { உலகங்களைத்
தாவினந்த
வனும்

மாயவர் தாம் { ஆச்சரியகுண
சேஷ்டிதந்
களை யுடைய
வனுமான எம்
பெருமான்

காட்டேம் வழி { காட்டிகிற
உபாயம்

வரவு ஆறு { இன்னவழியாக
ஒன்று { வந்ததென்று
இல்லை { தெரியாது;

வாழ்வு { பலன் போக்யமா
இனிது { யிராநின்றது;

ஆல் எல்லே ஆச்சரியம்.

* * *—[வரவாரென்றில்லையால்.] எல்லார்க்கும் அருமைப்
படுமவன் உமக்கு எளியனானது எப்படி? என்று சிலர் கேட்க;
அவனுடைய நிர்ஹேதுகக்ருபைக்கு அடி அறிய முடியாதாகை
யாலே, எந்த வழியாலே இந்த பாக்கியம் வந்ததென்று என்னாலும்
நிரூபிக்கமுடியாது, காரணம் எதுவானாலென்ன? வாழ்ச்சி நன்றா
யிருக்கின்றதத்தனை—என்கிறார்.

ஒருவன் ஒருஆறு புகாவாறு உருமாறும் ஆயவர்தாம் = “ సవ-
 ధర్మో పరిత్యజ్య మామేకం శరణాప్రజా అహం త్వ సర్వపాపేభ్యః
 మోక్షయిష్యామి మాసుచః ” = ஸர்வதர்மார் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சர-
 ணம் வ்ரஜ; அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி
 மாசுசு. ” என்ற சரமச்லோகத்தின் பொருளை அநுஸந்தித்தபடி.
 கருமம் ஞானம் முதலிய எந்த உபாயங்களிலும் யாரும் இறங்கவேண்-
 டாதபடி அவரவர்களுடைய காரியங்களைத்தான் தன் தலை மீது ஏறிட்-
 டிக்கொண்டு நோக்கும் கண்ணபிரான் என்கை. [“ உருமாறும். ”]
 உலகத்தில் எவன் பலனை அநுபவிக்கவேண்டியவனோ அவன் உபா-
 யாநுஷ்டாநம் பண்ணவேணு மென்றிருக்க, பலனை அநுபவிப்பவ-
 னான சேதநனை ஒரு உபாயமும் அநுஷ்டிக்க வேண்டாவென்று
 விலக்கி, பலனை அநுபவிப்பாத தான் அவன் செய்யவேண்டிய காரி-
 யங்களைத் தன்மீது ஏறிட்டுக்கொண்டு செய்கை உருமாறுகையிதே.
 இனி, உருமாறுமாயவர் என்றது—பரஞ்சோதியுருவைவிட்டிட்டு
 அழுக்குமானிடசாதியுருவை ஏற்றுக்கொண்டகோபாலக்ருஷ்ணன்
 என்றபடியுமாம். சேயவர்தாம்—பாண்டவர் போல்வார்க்கு அணிய-
 னையிருக்கச் செய்தேயும், துரியோதனன் போல்வார்க்கு தூரஸ்தனா-
 யிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது. ஒரு காலவிசேஷத்திலே எல்லார்க்-
 கும் ஸமீபஸ்தனாயிருந்தபடியைச் சொல்லுகிறது அந்நுலகந்தாய-
 வர்தாம் என்று. இப்படி ஒருகால் அணியனாய் மற்றொருகால் சேய-
 னாய், சிலர்க்கு அணியனாய் சிலர்க்குச் சேயனாய் இருப்பதுபற்றி
 மாயவர்தாம் என்கிறது. இப்படிப்பட்ட எம்பெருமான் தன் இன்-
 னருளாலே தானே காட்டுமவழி (உபாயம்) நிர்ஹேதுகமாகையாலே
 இன்னமார்க்கமாகவந்ததென்று நமக்குத்தெரியாதாயினும், போக்ய-
 மாக அநுபவித்துக் கொண்டு ஆநந்தக்கடலிலே மூழ்கியிராநின்-
 றோம்; வாழ்ச்சியில் குறையில்லை; எல்லே—ஆச்சரியம்.

உலகத்தில் ஒருவனுக்கு மிகுந்த செல்வம் வந்தால் ‘ இஃது
 நமக்கு எந்த வழியாலே வந்த ’ தென்று ஆராய்தல் அவசியமன்றே;
 ஆநந்தத்தை அநுபவிப்பதன்றோ ப்ராப்தம். அதுபோலே ஆழ்வா-
 ரும் ‘ பகவத்க்ருபை எனக்கு எந்த காரணத்தாலே வந்தாலென்ன?
 ஆநந்தம் அளவற்றிராநின்றது காண்மின் ’ என்கிறார். (ருசு)

பிரதிபந்தகமான பாவங்கள் உள்ளவர்கள் இடைவழியிலே தங்க நேர்ந்துவிடும்; ஆகவே, இங்கு, வழியிலே தங்கப்பண்ணுகிற வல் வினையென்று ப்ராப்திப்ரதிபந்தகமான பாவங்களைச் சொன்னபடி. மாற்றானே என்றது—போக்கியே விடுவன் என்றபடி. தழீஇக் கொண்டு—தழுவிக்கொண்டு. இரணியனைக்கொன்ற கோரச்செயலை வருணித்துக் கூறுகின்றார் சுழித்தேங்கும் என்று தொடங்கி. இரணியனைக் கொன்றபோது அவனுடம்பிலிருந்து கொழித்துக் கிளர்ந்த ரத்த வெள்ளமானது அங்கே ஸமீபத்திலிருந்த பள்ள நிலங்களையாவும் நிறையும்படி பெருகிற்று என்றவிதனால் அவனுடைய உடல் தடிப்பு சொல்லிற்றாயிற்று. “கோளரியினுருவங் கொண்டு அவுணனுடலம் குருதிசூழம்பியழக் கூருகிரால் குடைவாய்” என்றார் பெரியாழ்வார்; திருமங்கையாழ்வாரும் பெரிய திருமொழியில் (11-4-4.) “வளையுகிராளி மொப்பம்பில் மறவோனதாகம் மதியாது சென்றொருகிரால், பிளவெழவிட்ட சூட்டமது வையமுடு பெருநீரில் மும்மைபெரிதே ” என்றருளிச் செய்தார்; இரணியனைப் பிளந்தபோது உண்டான ரத்தவெள்ளக்குழியானது மஹாப்ரளய ஸமுத்தரத்திற்காட்டிலும் மூன்று மடங்கு பெரிது என்றருளினே. (௫௭)

மாலே! படிச்சோதி மாற்றேலினி * உனது
பாலேபோற் சீரிற் பழுத்தொழிந்தேன் *—மேலால்
பிறப்பின்மை பெற்றடிக்கீழ்க் குற்றேவலன்று *
மறப்பின்மை யான்வேண்டும் மாடு. (௫௮)

மாலே	திருமாலே!	படி சோதி	{ (உன்னுடைய) திவ்யமங்கள் விக்ரஹ தேஜஸ்ஸை
உனது	உன்னுடைய		
பால் போல்	{ பால்போலப் பரம போக்யமான திருக்கல்யாண குணங்களில் ஆழ்ந்துவிட் டேன்;	மாற்றேல்	{ எனக்கு ஒரு காலும் மாற்று மல் நித்யா நுபவ விஷயமாகக் வேணும்;
சீரில் பழுத் தொழிந்தேன்		மேலால்	{ மேலுள்ள காலத் திலே
இனி	இனிமேல்		

பிறப்பு }
 இன்மை } வீடுபெற்று
 பெற்று }
 அடி கீழ் } (உனது) திருவடி
 குற்றேவல் } வாரத்திலே
 யான் வேண் } கைங்கரியம்
 மும் மாடு } பண்ணுவது
 அன்று } அடியேன் அபே
 கழிக்கிற செல்வ
 மன்று;

[உன் திருவடிகளில் கைங்கரியம்
 பண்ணவேணுமென்று அடியேன்
 ஆசைப்படவில்லை;]

மறப்பு } உன்னை மறவாதி
 இன்மை } ருந்தால் போது
 மென்பதே

யான் } அடியேன் ஆசைப்
 வேண்டும் மாடு } படும் செல்வம்.

* * *—[மாலே படிச்சோதிமாற்றேலினி.] கீழ்ப்பாட்டில் “அவு
 ணன்றன்னை மார்விடந்தமால்—வழித்தங்கு வல்வினையை மாற்
 ருளே நெஞ்சே!” என்று தமது நெஞ்சை நோக்கி ஆழ்வார் சொன்
 னதை எம்பெருமான் கேட்டருளி ‘ஆழ்வீர்! நான் * வழித்தங்கு
 வல்வினையை மாற்றுவது மாத்திரமோ செய்வேன், உம்மைப் பரம
 பதத்திலே கொண்டு சேர்ப்பதும் செய்வேன்காணும்’ என்றருளிச்
 செய்ய; அதுகேட்ட ஆழ்வார் ‘பிரானே! அடியேன் பரமபதத்தை
 விரும்புகின்றேனல்லேன்; இதுவரை * மாறிமாறிப் பலபிறப்பும்
 பிறந்ததுபோலவே இன்னமும் பலபிறவிகள் பிறக்கப்பெறினும்
 வருத்தமில்லை; அடியேனை இனிப் பிறவாதபடி பண்ணித் திருநாட்
 டிலே வைத்து அத்தாணிச் சேவகத்திற்கு ஆளாக்கிக்கொள்ள
 வேணுமென்று வேண்டுகின்றேனல்லேன்; நீ என்னை மறவாதிருக்க
 வேணும், உன்னை நான் மறவாதிருக்கவேணுமென்னு மித்தனையே
 அடியேன் விரும்புவது. நீ என்னை மறவாதிருக்கையாவது—உன்னு
 டைய திவ்யாத்மகுணங்களையும் திவ்யமங்கள விக்ரஹகுணங்களை
 யும் இப்போது நானதுபவிக்குமாறு எங்ஙனே அருள் செய்திருக்
 கிறாயோ இப்படியே மேலுள்ள காலமும் அருள்செய்கையேயாம்;
 உன்னை நான் மறவாதிருக்கையாவது—இப்போது உன்னை அதுபவிப்
 பது போலவே எந்நாளும் அதுபவிக்கையாம். ஆக இவ்வளவே அடி
 யேன் பிரார்த்திக்கும் ஸம்பத்து—என்கிறார்.

மாலே! படிச்சோதி மாற்றேலினி = படி என்று திருமேனிக்குப்
 பெயர்; அதனுடைய சோதியை மாற்றவேண்டா என்றது—உனது
 திருமேனியின் ஒளியை இப்போது நான் அதுபவித்துக்கொண்டி
 ருப்பது போலவே என்றைக்கும் மாறாமல் அதுபவித்துக் கொண்
 டேயிருக்கும்படி அருள் புரிய வேணுமென்றபடி.

உனது பாலேபோல் சீரில் பழுத்தொழிந்தேன் = உன்னுடைய பரம்போக்யமான திருக்குணங்களிலே நன்றாக ஆழ்ந்துவிட்டேன் என்கை. ஆதலால் எனக்குக் குணதுபவம் முக்கியமே யொழிய, கைங்கரியம் அவ்வளவு முக்கியமன்று என்று காட்டினவாறு. பிறப்பின்மை—பிறவாமை; அதாவது ஸம்ஸாரநிலிருத்தி; பரமபதத்தைச் சொன்னபடி. அங்கே சென்று குற்றேவல் செய்கையாகிற செல்வத்தை அடியேன் வேண்டவில்லை; எங்கிருந்தாலும் உன் திருக்குணங்களை மறவாமலிருக்குமத்தனையே வேண்டுவது.

பரமபதம் சென்று அங்கே நித்ய கைங்கரியம்பண்ணவேணுமென்கிற அளவற்ற ஆசையும் * மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்ததில் வருத்தமும் வெறுப்பும் ஆழ்வார்க்குப் பூர்த்தியாக இருக்கச் செய்தேயும் இப்பாட்டில் இப்படி அருளிச்செய்வது ஒருவகைச் சமத்காரமேயென்க. இருக்கிறவரையில் எம்பெருமானை மறவாதிருத்தல் நன்று என்கிற சாஸ்தார்த்தத்தை இதனால் வெளியிட்டபடி. “அவிஸ்மருதிஸ்த்வச் சரணுரவிந்தே பவேபவே மேஸ்து பவத் ப்ரஸாதாத்” என்ற முகுந்தமாலையை இங்கே அநுஸந்திப்பது.

குறுமை + ஏவல் = குற்றேவல்; சிறிய கைங்கரியம். மாடு-செல்வம்; “மாடு பொன் பக்கம் செல்வம்” என்பது நிகண்டு. (ருஅ)

மாடே வரப்பெறுவ ராமேன்றே * வல்வினையார்
காடானு மாதானுங் கைக்கொள்ளார்*—ஊடேபோய்ப்

• பேரோதஞ் சிந்துதிரைக் கண்வளரும் * பேராளன்
பேரோதச் சிந்திக்கப் பேர்ந்து. (ருக)

பேர் ஓதம்	{ விசாலமான கடலிலே
சிந்து திரை ஊடேபோய்	{ சிதறிவிழுகின்ற அலைகளி னுள்ளே சென்று
கண்வளரும்	{ திருக்கண் வளர்ந் தருளா நின்ற
பேராளன்	{ எம்பெருமானு டைய
பேர்	திருநாமங்களை
ஓத	{ அநுஸந்திக்க வேணுமென்று
சிந்திக்க	{ நினைத்த மாத் திரத் திலே,

வல் வினையார்	{ கொடிய பாவங் கள்
பேர்ந்து	{ நம்மைவிட்டுக் கிளம்பி
காடானும் ஆதானும் கைக் கொள்ளார்	{ காடுகளிலோ மற்றேதேனு மோரிடத் திலோ போய்ச் சேரா மலிருக்கின்ற னவே, (இது)
மாடு வரப் பெறுவராம் என்றே?	{ இன்னமும் நம் மிடத்திலே வாழப்பெறலா மென்கிற எண் ணத்தினாலோ?

* * *—[மாடே வரப்பெறுவர்.] இவ்விருள் தருமாஞாலத் திலே எப்படிப்பட்ட ஞானியர்களும் ப்ரக்ருதி ஸ்வபாவங்களை உதறித்தள்ளிவிட்டு எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களை அநுபவித்துக் கொண்டேயிருந்தாலும், இடையிடையே இந்நிலத்தின் காரியம் நிகழ்ந்தேதீருமிறே. இல்லாவிடில் இருள் தருமாஞாலமென்று இவ்விபூதியின் பெயர் பொய்யாகுமே; இருள் இடையிடையே கலந்து பரிமாறுமிறே. கீழே சில பாட்டுக்களாலே ஆச்சரியமாக பகவத்குணநுபவஞ் செய்து வந்த ஆழ்வார்க்கு இந்த ஸம்ஸார நிலத்திற்குரிய துன்பங்களின் ஸம்பந்தம் தோன்றத்தொடங்கிற்று; தொடங்கவே, திருவுள்ளம் நொந்து பேசுகிறார்—; திருப்பாற்கடலிலே அலைகள் துடைகுத்தத்திருக்கண் வளர்ந்தருளா நின்ற திருமாலின் திருநாமங்களை நாம் அநுஸந்திக்கவேணுமென்று சிந்தித்த மாத் திரத்திலே நமது வல்வினைகள் காட்டிலோ கடலிலோ ஒடிப் போகவேண்டியிருக்க இன்னமும் இவ்விடத்திலேயே சுற்றுக்காலிடிக் கொண்டு திரிகின்றனவே, முன்போல இன்னமும் நம்மிடத்திலேயே தங்கியிருக்கலாமென்று நினைத்திருக்கின்றனவோ? என்கிறார்.

கீழ் ஐம்பத்து நான்காம்பாட்டில் “வானோ மறிகடலோ மாருதமோ தீபகமோ கானோவொருங்கிற்று” என்று வல்வினைகள் போனவிடம் தெரியவில்லை யென்றருளிச்செய்த ஆழ்வார் திருவாக்கிலே மீண்டும் “வல்வினையார் காடானுமாதானும் கைக்கோள்ளார்” என்கிற இப்பாசாரமும் வெளிவரும்படியாயிருக்கிறதிறே இவ்விருள் தருமாஞாலத்தின் கொடுமை!.

கீழ்ப்பாட்டில் மாடு என்பதற்கு செல்வம் என்று பொருள்; இப்பாட்டில் அப்பதமே பக்கமென்ற பொருளில் வந்தது. (“மாடு பொன்பக்கம் செல்வம்.” என்பது நிகண்டு.) வரப்பெறுவராமென்றே? என்ற சொல் நயத்தினால், இனி அவ்வாசைக்கு இடமில்லை; வல்வினைகட்கு இனி நம்மிடத்தில் தங்கமுடியாது—என்பது விளக்கப்பட்டதாம். (ருகூ)

பேர்ந்தோன்று நோக்காது பின்னிற்பாய் நில்லாப்பாய் *
ஈந்துழாய் மாயனையே யென்னெஞ்சே! *—பேர்ந்தேங்கும்
தொல்லைமா வெந்நரகிற் சேராமற் காப்பதற்கு *
இல்லைகாண் மற்றோ ரிறை.

என் நெஞ்சே	எனது மனமே !,	தொல்லை	அநாதியாய்
பேர்ந்து ஒன்று	{ வேறென்றையும்	மா	பெரிதாய்
நோக்காது	{ கணிசியாமல்,	வெம்	கடினமான
நான் துழாய்	{ போக்யமான	நாகில்	நாகத்திலே
மாயனையே	{ திருத்துழாய்	சேராமல்	போய்ப் புதாமல்
பின்நிற்பாய்	{ மாலையை அணிந்	காப்பதற்கு	{ நம்மை ரக்ஷிப்ப
	{ துள்ள எம்பெரு		{ தற்கு
	{ மானையே	பேர்ந்து மற்று	{ வேறெரு ஸ்வாமி
	{ பற்றி நின்ற	ஓர் இறை	{
	{ லும் நில்லு;	எங்கும் இல்லை	{ ஒரிடத்திலு மில்லை
நில்லாப்பாய்	{ அப்படி அவனைப்	காண்	{ கிடாய்.
	{ பற்றுகொழியி		
	{ லும் ஒழி;		

* * *—[பேர்ந்தோன்று.] வல்வினைகள் தம்மை அடர்க்க நினைக்கிறபடியைப் பேசினார் கீழ்ப்பாட்டில்; அவை அடர்த்தாலும் தம்முடைய அத்யவஸாயம் ஒரே உறுதியாயிருக்கும்படியைப் பேசுகிறார்தில். நெஞ்சே! திருத்துழாய்மாலையை அணிந்துள்ள திருமாலின் போக்யதையில் நீ பழகிவனன்றோ? உனக்கு நான் புதிதாக உபதேசிக்க வேண்டுமென்றே? அந்த போக்யதையில் நீ யீடுபட்டு வேறு எந்த வஸ்துவிலும் கண் செலுத்தாமல் அவ்வெம்பெருமனொருவனையே பின்பற்றி நிற்கவேண்டியது உன் கடமை; இந்த ஸ்வரூபம் கெடாதபடி நின்றாலும் நில்லு; நிற்காமல் விஷயாந்தரங்களைப்பற்றி முடிந்து போவதானாலும் போ; உன்னை நான் நிர்ப்பந்திக்கமாட்டேன்; ஆனால், நம்மை நாகத்துக்குப் போகாதபடி தடுத்துக் காத்தருளவல்ல கடவுள் அவனைத்தவிர வேறொருவன் எங்கு மில்லையென்பதை மாத்திரம் உனக்கு உறுதியாய்ச் சொல்லுவேன்; இதனை விசுவஸித்து நீ அப்பெருமானையே அநுவர்த்தித்து உஜ்ஜீவிப்பாயாகில் உகக்கிறேன்; இல்லையாகில் தான்தோன்றியான நெஞ்சு போகிறபடி போய்த்தொலையட்டும் என்று வெறுத்திருக்கிறேன்—என்றாராயிற்று.

தொல்லைமாவெந்நாகில் = நித்யவிபூதியென்று சொல்லப்படுகிற பரமபதம் மாத்திரமேயன்றோ ஆதியந்தமற்றது; நாகமும் அப்படிப்பட்டதோ? தொல்லைநாகம் என்னலாமோ? என்று சிலர் சங்கிப்பார்கள்; பகவத்கீதையில் “ $\text{शुक्लं शुद्धं चैवै$ $\text{जगत्सुखं$ यत् $\text{सकलकुरुष्वண்ணकतீ$ $\text{ह्ययே$ $\text{தே$ ஜகதச் $\text{சாச்வதே$ மதே ” என்று

இரண்டுமே நித்யமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளமை காண்க. பரம பதஞ் சென்றவர்கள் திரும்பி வருதலில்லாமையால் அதனை விசேஷித்து நித்யவிபூதியென்கிறது. ஸ்தாநம் நித்யமென்பது இரண்டுக்கு மொக்கும்.

காப்பதற்கு இல்லைகாண் மற்றோரிறை = “எருத்துக் கொடியுடையானும் பிரமனுமிந்திரனும் மற்றுமொருத்தரும் இப்பிறவியென்னும் நோய்க்கு மருந்தறிவாருமில்லை” என்ற பெரியாழ்வார் திருமொழியும், “நீளரவைச் சுற்றிக்கடைந்தான் பெயரன்றே தொன்னரகைப்பற்றிக் கடத்தும் படை” என்ற பொய்கையார் பாசரமும் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன. ... (சூ0)

இறைமுறையான் சேவடிமேல் மண்ணளந்த வந்நாள் *
மறைமுறையால் வாளுடர் கூடி *—முறைமுறையின்
தாநிலகு பூத்தேளித்தா லோவ்வாதே ? * தாழ்விசும்பின்
மீதிலகித் தான்கிடக்கும் மீன். (சூக)

தாழ் விசும்பின் { வெளியான ஆகா
மீது { சத்திலே

இலகி { விளங்காநின்ற
கிடக்கும் { நகரத்திரங்க
மீன் { ளானவை,

இறை { ஸ்வாமியான
முறையான் { முறைமையை
யுடைய எம்
பெருமான்

மண் அளந்த { உலகளந்த
அந்நாள் { அக்காலத்திலே

வான் நாடர் { வானுலகத்திலுள்
ளாரெல்லாரும்

கூடி { கும்பல்கூடி

சே அடி மேல் { (அப்பெருமானது)
செவ்விய திரு
வடிகளின் மேல்

மறை { வேதங்களிற்
முறையால் { சொல்லிய
விதிப்படி

தாது இலகு { தாதுகளாலே
விளங்காநின்
முள்ள புஷ்பங்
களை

முறை { முறைமுறை
முறையின் { யாக

தெளித்தால் { தெளித்தாற்
ஒவ்வாதே { போன்முள்ளன
வன்றோ ?

* * *—[இறைமுறையான்.] ஆழ்வார் இவ்விருள்தருமா ஞாலத்தின் தன்மைகளைச் சிந்திக்கிறபோது ஒன்றுந்தோன்றாமல் ஆகாசத்தை நோக்கிக்கிடப்பதுண்டு ; “நலத்தால்மிக்கார் குடந்

தைக்கிடந்தாய் ! உன்னைக்காண்பான் நானலப்பாய் ஆகாயத்தை நோக்கி யழுவன் தோழுவனே ” என்று திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தபடியே ஆகாசத்தை நோக்க நேருவதுமுண்டு ; ஏதோ வெருகாரணத்தினால் ஆகாசத்தை நோக்கினர் ஆழ்வார் ; ஆகாசமடங்கலும் நகூத்ரமயமாகக் காணப்பட்டது ; உலகத்தில் எந்த வஸ்துவைக் கண்டாலும் பகவத்ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டே அந்த வஸ்துக்கள் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திற்கு விஷயமாகுமே யன்றி ஸாமான்யமான லௌகிக வஸ்துவாக விஷயமாகாதாகையாலே இந்த நகூத்ரங்களிலும் பகவத்ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்ட உத்ப்ரேகை திருவுள்ளத்திற்படவே அந்த உத்ப்ரேகையை இந்தப் பாசுரத்தினால் வெளியிடுகிறார்.

எம்பெருமான் முன்பு உலகளந்தருளின காலத்திலே மேலுலகத்திலுள்ளாரெல்லாருங்கூடி அப்பெருமானது திருவடியின் மேல் புஷ்பங்களைத் தூவினார்களன்றோ ; அந்தப்பூக்கள் போன்றுள்ளன இந்த நகூத்திரங்கள் என்று உத்ப்ரேகைத்தபடி. நகூத்திரங்கள் சிறுமூல்லைப்பூக்கள் போலேயிருத்தலாலும், விஷ்ணுபதமென்னப் படுகிற ஆகாசத்திலே நிரம்பியிருக்கையாலும், ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலே எப்போதும் உலகளந்தவரலாறு ஊன்றிக்கிடக்கையாலும் இங்ஙனே உத்ப்ரேகைக்கலாயிற்று.

இப்பாட்டின் வியாக்கியானத்திலே—“ லோக யாத்ரையை அநுஸந்திக்கப்புக்காலும் அவனைமுன்னாகவல்லது காணமாட்டாமை சொல்லுகிறது.” என்றும் ; “ சிறியாச்சான் ‘சப்தாதி விஷயங்களில் நின்றும் நாம் மீள மாட்டாதாப்போலே ஆழ்வார்கள் பகவத்விஷயத்தில் நின்றும் மீளமாட்டார்கள்’ என்று பிள்ளைக்குப் பணித்தான் ” என்றும் உள்ள ஸ்ரீஸூக்திகள் அநுஸந்திக்கத்தக்கன. (சுக)

மீனென்னுங் கம்பின் வேறியென்னும் வெள்ளிவேய் *
வானென்னுங் கேடிலா வான்குடைக்குத் *—தானோர்
மணிக்காம்பு போல்நிமிர்ந்து மண்ணளந்தான் * நங்கள்
பிணிக்காம் பெருமருந்து பின். (சுஉ)

மீன் என்னும் கம்பின் { நக்ஷத்ரங்களாகிற
கம்புகளை
யுடையதும்

வெறி என்னும் வெள்ளி வேய் { சந்திரனாகிற வெள்
ளிக்குமையை
யுடையதும்

வான் என்னும் { ஆகாசமென்கிற
பெயருடைய
தும்

கேடு இலா { ஒருநாளும்
அழிவில்லாதது
மான

வான் குடைக்கு பெரிய குடைக்கு

ஓர் மணி காம்பு { ஒப்பற்ற நீல மணி
போல் நியிர்ந்து { மயமான காம்பு
போல வளர்ந்து

மண் அளந்தான் தான் { உலகளந்தவனு
பெருமான்

பின் { மேலுள்ள கால
மெல்லாம்

நங்கள் பணிக்கு { நம்முடைய (ஸம்
ஸாரமாகிற)
வியாதிக்கு

பெரு மருந்து ஆம் { சிறந்த ஓளடித்
மாவன்

* * *—[மீனென்னுங்கம்பின்.] கீழ்ப்பாட்டில் “இறைமுறையான் சேவடிமேல் மண்ணளந்தவந்நாள்” என்று உலகளந்த வரலாற்றைச் சிறிது பிரஸங்கிக்கவே, பின்னையும் அதனை ஒருவாறு வருணித்துப்பாசுரம்பேச விருப்பமுண்டாகி ரூபகாலங்கார [உருவகவணி] ரீதியிலே அருளிச்செய்கிறார்.

எம்பெருமான் பண்டு உலகளப்பதற்காக ஒரு திருவடியை ஆகாசத்தேறத் தூக்கினது எங்ஙனே சொல்லலாம்படியிருக்கின்ற தென்றால் ஆகாசமாகிற ஒரு பெரிய குடைக்கு நீலரத்நமயமான காம்பு கோப்பது போல் பேசலாயிருந்ததென்கிறார். ஆகாசத்தைக் குடையாகக் கூறுதற்கு உள்ள பொருத்தங்களை முதலடியிற் கூறுகின்றார். மீனென்னும் கம்பின் = உலகத்தில் சிறந்த குடையானது முத்துக்களழுத்தின பல கம்புகளையுடைத்தாயிருக்கும்; ஆகாசமும் பல பல நக்ஷத்திரங்கள் விளங்கப்பெற்றிருக்கையாலே, தனித் தனி நக்ஷத்ரங்கள் முத்துக்கள் போலவும், நக்ஷத்ரஸமுஹங்கள் முத்துக்கள் அழுத்தின கம்புகள் போலவும் காணப்படாநின்றன. [முத்துக்களுக்கு வாசகமான பதம் மூலத்தில் இல்லை யெனினும், மீன் என்று நக்ஷத்திரங்களைச் சொன்னதற்கிணங்க உபமேய கோடியில் முத்துக்கள் விவக்ஷிதமென்க.] கம்பாவது—குடையின் மேல் துணியைத் தாங்குவதற்காகப் போடும் கம்பிகள்,

வேறியென்னும் வேள்ளிவேய் = வேறி என்று வட்ட வடிவத்திற்குப் பெயர்; அஃது இங்கு இலக்கணையால் சந்திரனைக் குறிக்கின்றது. குடைக்காம்பின் துனியில் வெள்ளிக்குழை போடுவதுண்டே; ஆகாசமாகிற இக்குடைக்குச் சந்திரன் வெள்ளிக்குழை போன்றுளனும். ஆக இவ்வகைகளாலே குடையென்று சொல்லத்தக்கதும், சில நாளிருந்து அழிந்துபோகும் குடை போலன்றியே சாச்வதமாயிருக்கக்கூடிய குடையென்று சொல்லத்தக்கதுமான ஆகாசத்திலே நீலமணி மேனியனான எம்பெருமானுடைய திருவடி நீண்டு சொருகப்பெற்றது மணிக்காம்பு கோத்தது போலாகுமிதே. ஆகவே, ஆகாசமாகிற குடைக்குத் தனது திருவடியாகிற காம்பைக் கோப்பதென்கிற வியாஜத்தினால் * இருவிசம்பினூடுபோயெழுந்து மேலைத்தண்மதியும்கதிரவனும் தவிரவோடித் தாரகையின் புறந்தடவியப்பால்மிக்கு மண் முழுதுமகப்படுத்துகின்றவெந்தையானவன் நமது ஸம்ஸாரமாகிற கொடிய வியாதியை ஒழிக்கவல்ல சிறந்த மருந்தாயிருப்பவன்—என்றாராயிற்று. (சூஉ)

பின்துரக்கும் காற்றிழந்த சூல்கொண்டல் பேர்ந்தும்போய் *
வன்திரைக்கண் வந்தணைந்த வாய்மைத்தே—* அன்று
திருச்செய்ய நேமியான் தீயரக்கி மூக்கும்
பருச்செவியு மீர்ந்த பரன். (சூந)

பின் துரக்கும் காற்று இழந்த சூல்கொண்டல்	{ பின்பற்றித்தன்னு கிற காற்றை யிழந்து கட லிலே போய்ச் சேர்ந்த காளமேக மானது	மூக்கும் பரு செவியும் அன்று நீர்ந்த பரன்	{ மூக்கையும் பருத்தகாதுகளை யும் ஸ்ரீராமாவதாரத் தில் அறுத்தொழித்த வனுமான ஸ்ரீராமபிரான்
திரு செய்ய நேமியான்	{ அழகிய சிவந்த சக் கரத்தையுடைய வனும்,	பேர்ந்தும் போய்	{ (அவதார காரி யத்தை முடித்த பின்பு) மறுபடி யும் சென்று
தீ அரக்கி	{ கொடிய ராக்ஷஸி யான சூர்ப்பண கையினது	வன் திரைக் கண் வந்து அணைந்த வாய்மைத்து	{ பெரிய திருப்பாற் கடலிலே வந்து சேர்ந்தபடியை ஒத்திருக்கின் றது.

* * *—[பின்துரக்கும்காற்றிழந்த] முன்னோர்கள் இப் பாட்டை இரண்டு மூன்றுவகையாக அந்வயிக்கப் பார்த்தார்கள் ; தசரத சக்ரவர்த்திக்குத் திருமகனாகத்திருவவதரித்துத் தங்கையை மூக்கும் தமையனைத் தலையும் தடிந்து அவதார காரியங்களைச் செவ்வனே தலைக்கட்டிக் கொண்டு மறுபடியும் திருப்பாற்கடலிலே போய்ச் சேர்ந்தானென்கிற விஷயத்திற்கு ஓர் உபமானம் கூறுகிறார் இப்பாட்டில். இதில் பின்னடிகளை உபமேயவாக்கியமாகவும் முன்னடிகளை உபமான வாக்கியமாகவும் வைத்து வியாக்கியானித் தல் ஒருவகை ;—(அதாவது=) “ அன்று திருச்செய்யநேமியான் தீயரக்கிமூக்கும் பருச்செவியுமீர்ந்தபான் ” என்றவளவும் உபமேயவாக்கியம் ; “ பின்துரக்குங் காற்றிழந்த சூல்கொண்டல் பேர்ந்தும் போய் வன்திரைக்கண் வந்தணைந்த வாய்மைத்து ” என்றவளவும் உபமானவாக்கியம். இதன் கருத்து யாதெனில் ;— ஆழியங்கையனான பெருமான் சூர்ப்பணகாபங்கம் முதலான காரியங்களைச் செய்துமுடித்து மீண்டும் திருப்பாற்கடலிலே போய்ச் சேர்ந்தானது எப்படியிருக்கின்றதென்றால் ; கடலில் நின்றுப் பரிபூர்ணமாக நீரைமுகந்து கொண்டு கிளம்பின காள மேகமானது காற்றுத்தள்ளத்தள்ள மேலே நடந்துகொண்டே சென்று, அந்தக் காற்று எங்கே ஓய்ந்துவிடுகிறதோ அங்கிருந்து (மேகம்) மேலே செல்லமுடியாமல் அந்தக்கடலிலேயே வந்து விழும் திடீமே ; அதுபோலேயிராநின்றது என்றபடி. இக்கருத்து செவ்வனே கிடைக்கும்படியான சொல்தொடைகள் மூலத்தில் உளவோ என்று ஆராயவேண்டும். பாட்டின் முடிவிலுள்ள பரன் என்பதை உபமேயமாகக் கொண்டால் இரண்டாமடியிலுள்ள வாய்மைத்து என்ற குறிப்புவினைமுற்றை ‘ வாய்மையன் ’ என மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும். ‘ வாய்மைத்து ’ என்றிருப்பது பரன் என்ற உயர்திணைக்குச் சேராதிறே. ஆகையாலே இப்படி யோஜித்து வியாக்கியானிப்பதில் குறையுண்டென்று மற்றொருவகையாக யோஜித்து வியாக்கியானிக்கப் பார்த்தார்கள் ; (அதாவது—) பாட்டின் முடிவிலுள்ள பரன் என்றபதத்தோடு ‘ படி ’ என்கிற ஒரு பதத்தைவருவித்துக் கூட்டிக்கொண்டு “ பரன்படியானது—வாய்மைத்து ” என்று அந்வயித்தால் திணைமாறாட்டம்செய்ய அவசியமில்லையே என்று பார்த்

தார்கள். ஆனாலும் இந்த யோஜனையில்—மூலத்திலில்லாத “படி” என்கிறவொரு சொல்லை வருவித்துக் கூட்டிக்கொள்ளுதலாகிற அத்தியாஹாரமென்பதும் ஒரு குறைதானே என்று குறையுற்றிருந்தனர்; இவ்விரண்டு குறைகட்கும் இடமில்லாதபடி நஞ்ஜீயர் ஸந் நிதியிலே நம்பிள்ளை விண்ணப்பம் செய்த யோஜனைதான் இங்கு நாம் பதவுரையில் காட்டினது.

கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு யோஜனைகளில் எம்பெருமானே உபமேயமாகவும் காளமேகத்தை உபமாநமாகவும் நிறுத்தி உரைக்க வேண்டியதாயிற்று. இப்போது அங்ஙனம் வேண்டா. மூலத்தில் ஸ்வரஸமாக ஏற்படுகிறபடியே, “பின்துரக்கும் காற்றிழந்த சூல் கொண்டல்” என்பதே உபமேயம். இப்போது பாசரத்தின் கருத்தை நெஞ்சிலே விளங்கக்கொள்ளுங்கள்:—

ஆழ்வார் எம்பெருமானே அதுபவிக்குந்திறத்தில் நித்யஸூரி களுக்கு மேற்பட்டவராயிருந்தாலும் இவர்தாம் எழுந்தருளியிருப்பது பிரகிருதி மண்டலத்திலேயாகையாலே பிராகிருத பதார்த்தங்களிலும் கணவைக்க நேருவதுண்டு; அவற்றில் கண் வைத்தாலும் பகவத்விஷயத்தை முன்னிட்டுப் பேசும்படியாயிருக்குமேயொழிய, பகவத்விஷய ஸம்பந்தமின்றியேபிராகிருத பதார்த்தத்தன்மையாக மாத்திரம் பார்ப்பதும்பேசுவதும் இவ்வாழ்வார்க்கு அஸம்பாவிதம் என்பது கீழ் அறுபத்தோராம்பாட்டிலும் நன்கு விளங்கியதே. அதுபோலவே இப்பாட்டிலும் பிராகிருதபதார்த்தங்களில் ஆழ்வார்தமது திருக்கண் ஓடநேர்ந்தபோது, ஒரு மேகமானது கடலில் சென்றிறங்கிக் கழுத்தே கட்டளையாக நீரை முகந்து கொண்டு மேலேகிளம்பி, காற்றுத்தள்ளத்தள்ள ஆகாசத்திலே வந்துகொண்டிருக்கும்போது அந்தக் காற்று ஓய்ந்துவிட்டது; காற்றின் உதவியில்லாமல் மேகம் மேலே நடைபயிலகில்லாமல் மீண்டும் அக்கடலிலேயே போய்ச்சென்றது; இதனைக் கண்ணுற்ற ஆழ்வார்க்கு நல்ல பொருத்தமான உபமானம் நினைவுக்கு வந்தது. பண்டொரு கால், இராமபிரானாகிற காளமேகம் கருணாஸமாகிற நீரைப் பரிபூர்ணமாக முகந்துகொண்டு திருப்பாற்கடலினின்றும் புறப்பட்டு, தேவதைகளின் பிரார்த்தனையாகிற காற்று தூண்டத்தூண்ட நிலவுகத்தே நடந்து வந்து துஷ்ட நிக்ரஹம், சிஷ்ட பரிபாலநம், தர்ம

ஸம்ஸ்தாபநம் முதலியவற்றைச் செய்துமுடித்து, அவ்வளவிலே தேவதைகளின் பிரார்த்தனை ஈடேற்றற்கு, (தூண்டிம்காற்று ஒய்ந்த மையாலே) மறுபடியும் திருப்பாற்கடலிலே போய்ச்சேர்ந்தானென்கிற செய்தி பொருத்தமான த்ருஷ்டாந்தமாக நினைவுக்கு வரவே அதனைப் பேசி அநுபவித்தாராயிற்று.

“பின்துரக்குங்காற்றிழந்த சூல்கோண்டல்” என்ற உபமேய வாக்கியத்தில், மேகம் உபமேயமாக நின்றாலும், “பின்துரக்குங்காற்றிழந்த” என்றவிசேஷணத்தின் ஸாமர்த்தியத்தினால், மீண்டும் அம்மேகம் கடலில் போய்ச் சேர்ந்ததுவே உபமேயமாக அநுஸந்திக்கத் தரும். பின்னாலே தள்ளிக்கொண்டு வந்த காற்றை மேகம் இழந்ததென்றால்—மேகம் கடலில் போய்ச் சேர்ந்துவிட்டது என்ற தாமத்தனையிதே. (காற்றாடியின் கதியைநினைக்க.) சூல் கோண்டல்—பூர்ணகர்ப்பமுடைய மேகம் என்கை.

“தீயரக்கிழக்கும்பருச்சேவியுமீர்ந்த” என்று சூர்ப்பணகா பங்கம் மாத்திரமே சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் ராவணவதம் வரையிலுள்ள ஸகலராக்ஷஸநிரஸநமும் இதில் அடங்கும். ஸகல ராக்ஷஸர்களையும் நிரவிக்க நேர்ந்ததற்கு சூர்ப்பணகையின் பங்கமே முதற்கிழங்காதலால் அதனைச் சொல்லவே மேலுள்ளதெல்லாம் சொல்லிற்றாகுமென்று ஆழ்வார் சுருங்கச்சொன்னபடி. அரக்கி—‘ராக்ஷஸி’ என்ற வடசொற்சிதைவு. “பரிச்சேவியும்” என்று பாடமாகில், பரி என்று குதிரைக்குப் பெயராகையாலே, ‘குதிரையின் காதுபோன்ற காதை’ என்று பொருளாகும்.

நம்பிள்ளை காட்டியருளின இந்த யோஜனையில் மூலம் ஒழுங்காக அந்வயிக்கப்பெறுவது தவிர, மேகத்தை உபமேயமாகநிறுத்தியுரைத்தலாகிற ஸ்வாரஸ்யாதிசயம் போற்றத்தக்கது. ஆழ்வார்க்கு லோகயாத்திரையும் பகவதநுபவத்திலே அந்வயிக்கிறதென்கைக்குப் பாங்கு. (சுந)

பரன மவனாதல் பாவிப்ப ராகில் *

உரன லொருமுன்று போதும் *—மரமேழன்று

எய்தானைப் புள்ளின்வாய் கீண்டானையே * அமரர்

கைதான் தொழாவே கலந்து.

(சுசு)

அன்று	முற்காலத்தில்	
மாம் எழ் எய்தானே	{ (ஸூக்ரீவனுடைய நம்பிக்கைக்காக) ஸப்தஸூல வ்ரு கூங்களைத் துளைத்த இராம பிரானென்ன,	உராலல் { தங்களுடைய மனத்தினுலே
புள்ளின் வாய் கீண்டானே	{ பகாஸூரனது வாயைக் கிழித் தெறிந்த கண்ண பிரானென்ன இவர்களை நோக்கி	பாவிப்பர் { அநுஸந்திப்பர் ஆகில் { களையானால் (அப்படிப்பட்ட விவேகிகளை)
அவன் பரன் ஆம் ஆதல்	{ 'அந்த இராமபிரா னும் அந்த கண்ணபிரானும் (நம்மைப் போன்ற மதுஷ் யரல்லர் ;) ஸாக்ஷாத் பரம புருஷரேயாவர்' என்கிற விஷயத்தை	அமரர்கை { தேவர்களின் கைகளானவை கலந்து ஒன்று சேர்ந்து ஒரு மூன்று போதும் } எப்போதும் தொழாவே { ஸேவிக்க மாட்டாவோ.

* * *—[பரஞமவஞதல்.] கீழ்ப்பாட்டில் ஸ்ரீராமாவதார விஷயம் ப்ரஸ்துதமாகவே, எம்பெருமான் நம்மைத் திருத்திப்பணி கொள்ளவேண்டி ராமக்ருஷ்ணதிருபத்தாலே மதுஷ்யஸஜாதீய னாய்ப்பிறந்து “உங்களைப்போலேநானும் ஒரு மதுஷ்யனே” என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தாலும், மராமரமேழய்தது, புள்ளின்வாய் கீண்டது முதலிய அருமையான திவ்ய சேஷ்டிதங்களையும் இடையிடையே காட்டிக்கொண்டிருந்தானதலால் அவற்றை நோக்கி ‘இவன் நம்மைப்போன்ற ஸாமான்ய மதுஷ்யனல்லன்; இவன் பராத்நான பரமபுருஷனேயாவன்’ என்று கொண்டு அவன் பக்கம் பக்திபண்ணவேண்டியிருந்தும், “ಅವಜಾನಂತಿ ಮಾம் ಸುடಾಃ ಮಾತುஜಿಮ್ ತதுಮர்ச்சரிತம்” [நான் மதுஷ்யயோரியிற்பிறந்தேனென்று என்னை மூடர்கள் அவமதிக்கின்றார்கள்] என்று கீதையில் அப்பெருமான் தானே சொல்லி வருந்தும்படியாக அநியாயமாய் அவமதித்துப்

பாவிகளாய்க் கெட்டுப்போனார்களே ஸம்ஸாரிகள் ; அப்படி அவ மதியாமல் அவனே பரமபுருஷனென்று பாவித்திருப்பர்களாகில் அவர்களைத் தேவர்களெல்லாரும் கையெடுத்துக் கும்பிட்டிருப்பார்களன்றோ?—என்று அநுதபிக்கிறார்.

உரனாள் = ‘உரஸ்’ என்னும் வடசொல் மார்வுக்கு வாசகமாய் நெஞ்சையும் சொல்லக்கடவது ; அச்சொல் உரம் எனத்திரிந்து, மகரனகரப் போலியுண்டாகையாலே உரன் என்று கிடக்கிறதிங்கு எதுகையின்பம் நோக்கி. இங்ஙனன்றிக்கே உரம் என்று தனியே ஒரு தமிழ்ச் சொல்லுமுண்டு ; அதற்கு வலி என்று பொருள் ; இங்கு அத்யவஸாயத்தைச் சொன்னபடி. ‘அவன் பரமபுருஷனே யென்று உறுதியாகப் பாவித்திருப்பர்களாகில்’ என்றபடி.

மரமேழன்றேய்தானே என்பதனால் ஸ்ரீராமாவதாரத்தையும், புள்ளின்வாய்கீண்டானே என்பதனால் ஸ்ரீக்ருஷ்ணாவதாரத்தையும் குறித்தது—மற்றும் இப்படிப்பட்ட பல விபவாவதாரங்களையுங்காட்டினபடி “அமரர்கைதான் தோழாவே கலந்து” என்பதற்கு இங்கு நாம் உரைத்த பொருளாவது—‘மநுஷ்யாவதாரம்பண்ணின எம் பெருமான் திறத்திலும் பரத்வபுத்தியை யார் வஹிக்கின்றார்களோ அவர்களை அமரர்கள் கையெடுத்துக் கும்பிடுவர்கள்’ என்று உரைத்தோம். மூலத்தின் நிலைமைக்கு நன்கு சேரும்படி வேறொருவகையாகவும் உரைக்கலாம் ;—அமரர் என்றது அஹங்காரிகளான தேவதைகளைச் சொன்னபடியாய் ; ஸம்ஸாரிகள் விபவாவதாரங்களிலெம்பெருமான்களை அலக்ஷியஞ் செய்யாமல் பரத்வத்தையே பாவித்தப் பணிந்திருப்பர்களாகில் அஹங்காரிகளான தேவர்களும் தங்களுடைய அஹங்காரத்தை யொழித்துவிட்டுக் கூடவே தொழுது உஜ்ஜீவித்திருப்பார்களன்றோ? என்றுரைக்கவுமாம்.

மரமேழன்றேய்த வரலாறு :—ஸுக்ரீவன் இராமனால் அபயப்ரதானஞ் செய்யப்பெற்ற பின்பும் மனம் தெனியாமல் வாலியின் பேராற்றலைப்பற்றிப் பலவாறுசொல்லி, வாலிமராமரங்களைத் துளைத்ததையும், துந்துபியின் உடலெலும்பை ஒருயோஜனை தூரம் தூக்கி யெறிந்ததையுங் குறித்துப் பாராட்டிக்கூறி, இவ்வாறு

பேராற்றலமைந்தவனைவெல்வது ஸாத்யமாகுமோ? என்று சொல்ல
அது கேட்ட லக்ஷ்மணன் ‘உனக்கு விச்வாஸம் இல்லையாயின் இப்
போது என்ன செய்யவேண்டிவது?’ என்ன, ஸுக்ரீவன் ‘இராம
பிரான் நீறுபூத்த நெருப்புப்போலத் தோன்றினும் வாலியின் வல்ல
மையை நினைக்கும்போது ஸந்தேஹமுண்டாகின்றது; ஏழுமரா
மரங்களையும் துளைத்து இந்தத் துந்துபியின் எலும்பையும் இரு
நூறு விரற்கடை தூரம் தூக்கியெறிந்தால் எனக்கு நம்பிக்கையுண்
டாகும்’ என்று சொல்ல; ஸுக்ரீவனுக்கு நம்புதலுண்டாக்குமாறு
அவனது வார்த்தைக்கு இயைந்து இராமபிரான் துந்துபியின் உட
லெலும்புக்குவியலைத் தனது காற்கட்டை விரலினால் இலேசாய்த்
தூக்கிப் பத்துயோஜனை தூரத்துக்கு அப்பால் எறிய, அதனைக்
கண்டஸுக்ரீவன் ‘முன்பு உலராதிருக்கையில் வாலி இதனைத் தூக்கி
யெறிந்தான்; இப்போது உலர்ந்துபோன இதனைத் தூக்கி யெறிதல்
ஒருசிறப்பன்று’ என்கூற, பின்பு இராமபிரான் ஒருபாணத்தை
ஏழு மராமரங்களின் மேல் ஏவ, அது அம்மரங்களைத் துளைத்த
தோடு ஏழுலகங்களையும் துளைத்துச் சென்று மீண்டு அம்பறாத்
தூணியை அடைந்தது. (மராமரம்—ஆச்சாமரம்.)

புள்ளின்வாய் கீண்ட வரலாறு:—ஒருத்தி மகனாய்ப் பிறந்து
ஒரிரவிலொருத்திமகனையொளித்து வளர்கின்ற கண்ணபிரான் மீது
கறுக்கொண்ட கம்ஸனால் கண்ணனை நலியுமாறு நியமிக்கப்பட்ட
ஓரஸூரன் கொக்கின் உருவங்கொண்டு சென்று யமுனைக்கரையில்
கண்ணபிரானை விழுங்கிவிட அவனது நெஞ்சில் கண்ணன் நெருப்
புப் போலே எரிக்கவே, அவன் பொறுக்கமாட்டாமல் கண்ணனை
வெளியே உமிழ்ந்து மூக்கால்குத்தநினைக்கையில், கண்ணன் அவன்
வாயல்குகளைத் தனது இருகைகளினுலும்பற்றிக் கிழித்திட்டான்
என்பதாம். (சுச)

கலந்து நலியுங் கடுத்துயரை நெஞ்சே! *

மலங்க வடித்து மடிப்பான் *—விலங்கல்போல்

தோன்மாலைக் கேசவனை நாரணனை மாதவனைச் *

சோன்மாலை யெப்பொழுதுஞ் சூட்டு.

(சுரு)

நெஞ்சே	வாராய்மனமே!,		
கலந்து	{ நம்மோடுகூடவே யிருந்து	கேசவனை	{ சிறந்த திருக்குழல் கற்றையை யுடையவனும்
நலியும்	ஹிம்விக்किன்ற	நாரணனை	{ ஸ்ரீமந்நாராயண னும்
கடு துயரை	{ கடுமையான துக்கங்களை		
மலங்க அடித்து மடிப்பான்	{ முகம் சிதறப் புடைத்துத் தூரத்த வேண்டில்,	மாதவனை	{ திருமகள் கேழ் வனுமான் பெருமான் விஷயத்திலே
விலங்கல் போல்	மலைபோன்றவனும்	சொல் மாலை	{ பாசுரங்களாகிற மாலையை
தொல் மாலை	{ அநாதிகாலமாக நம்மேல் வ்யா மோஹமுடைய வனும்	எப்பொழுதும்	ஸ்ரீகாலமும்
		குட்டி	ஸமர்ப்பி.

* * *—[கலந்துநலியும்.] இதுமுதல் மூன்று பாசுரங்களில் ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு நன்மை உபதேசித்தருளுகிறார். நெஞ்சே!, நம்முடன் கூடவேயிருந்து நம்மைத் துன்பப்படுத்துகின்றனவாய், அதுபவித்தே ஒழிக்கவேண்டுமெவையான பாவங்களை முகஞ்சிதறப்புடைத்து, பின்பொருகாலும் நம்மருகே நாடவெர்ட்டாமல் தூரத்தவேண்டுமானால் எம்பெருமான் விஷயத்திலே நல்ல பாசுரங்களை இடைவிடாது பேசிக்கொண்டேயிரு என்கிறார் இப்பாட்டில்.

துயர் என்று துக்கங்களையும் துக்கங்களுக்குக் காரணமான பாவங்களையுஞ் சொல்லும். அசேதநங்களான பாவங்களை மலங்க வடித்தல் அஸம்பாவிதமாயினும், அவற்றினிடத்துத் தமக்குள்ள ரோஷத்தைக்காட்டினாராமித்தனை. மடிப்பான்—ஆன்விசுவதிபெற்ற வினையெச்சம்.

விலங்கல்போல்தோன்மாலை = 'விலங்கல்' என்று மலைக்குப் பெயர்; மலையானது ஒருவராலும் அசைக்கமுடியாமல் ஸ்திரபர திஷ்டையாக இருப்பதுபோல, எம்பெருமான் குத்ருஷ்டிகள் முதலான மதாந்தரஸ்தர்களுடைய எப்படிப்பட்ட குத்விதவாதங்களாலும் சலிப்பிக்கமுடியாமல் வேதவேதாந்தங்களில் ஸ்திரபர திஷ்டையையுடையனாயிருத்தல்பற்றி மலையை உவமையாகச் சொல்லுவார்

கள். மற்றும் பல காரணங்களுமுண்டு. “நின்ற குன்றத்தினை நோக்கி நெடுமாலே! வாவென்று கூவும்” என்ற திருவாய்மொழியும் இங்கு அது ஸந்திக்கத்தகும். மால் என்பதற்கு ‘மோஹமுடையவன்’ என்று பொருள்; ‘தோல் மால்’ என்றது—நெடுநாள் முதற் கொண்டே நம்மேல் மோஹமுடையவன் என்றபடி: “எதிர் சூழல் புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கேயருள்கள் செய்ய, விதிசூழ்ந்த தால் எனக்கேலெம்மான் திரிவிக்கிரமனையே.” என்று திருவாய் மொழியிலருளிச் செய்வது காண்க.

கேசவன் என்பதற்கு—சிறந்த மயிர் முடியையுடையவன் என்றும், பிரமனுக்கும் சிவனுக்கும் தலைவன் என்றும், கேசி யென்னும் பெயரையுடையனாய்க் குதிரைவடிவங்கொண்டு நலியவந்த அசுரனைக் கொன்றவனென்றும் மூன்றுவகையாகப் பொருள் கூறுவதுண்டு.

சோல்மாலை சூட்டு = அடியார்களின் வாயில் நின்றும் வருகிற பாசரம் எம்பெருமானுக்குப் பூமாலைபோன்று பரமபோக்யமாயிருத்தலால் ‘சோல்மாலை’ என்பது வழக்கம். பூமாலையைத் தலைமேலணிந்து மகிழ்வதுபோல, இப்படிப்பட்ட அருளிச்செயல்களையும் எம்பெருமான் தலைதலுக்கிக் கொண்டாடுவன் என்பது தோன்ற ‘சூட்டு’ எனப்பட்டது. “சூட்டினேன் சோல்மாலை” என்றார் பொய்கையாழ்வாரும். உலகில் மாதர்கட்குப் பூமாலையினால் அழகு உண்டாவது போலே எம்பெருமானுக்கு அருளிச்செயல்களினால் அழகு உண்டாகுமென்க. (சூரு)

சூட்டாய நேமியான் தோல்லரக்க னின்னுயிரை *

மாட்டே துயரிழைத்த மாயவனை *—ஈட்ட

வேறிகொண்ட தண்டுழாய் வேதியனை * நெஞ்சே!

அறிகண்டாய் சோன்னே னது.

(சூசூ)

நெஞ்சே

ஓ மனமே!,

சூடு ஆய

நேமியான்

{ (ஆயுதமாயிருக்கும்
மாத்திர
மல்லாமல்)
அலங்காரமாயு
மிருக்கிற திரு
வாழியை யுடை
யவனும்

தொல் அரக்
கன் இன்
உயிரை

{ வெருகாலமாகத்
தீமை செய்து
கொண்டிருந்த
இராவணனு
டைய இனிய
உயிரை

மாட்டே	{ அவன் பக்கத்தி வீருந்து கொண்டே	வேதியனை	{ வைதிகனுமான் எம்பெருமானே
துயர் இழைத்த	துன்பப்படுத்தின	அறி கண்டாய்	அநுஸந்தித்திரு ;
மாயவனை	ஆச்சரியனும்		
ஈட்ட	திரண்ட		
வெறி கொண்ட	பரிமளம் மிக்க	அது	{ ஒருவர்க்கும் சொல்லவொண் ணை அப்படிப் பட்ட இவ்விஷ யத்தை உனக் குச் சொன் னேன்.
தண் துழாய்	{ குளிர்ந்த திருத்து ழாய் மாலையை யணிந்த	சொன்னேன்	

* * *—[சூட்டாய நேமியான்.] நெஞ்சே! நீ ஸாமான்யமாக மற்றையோருடைய நெஞ்சாக இராமல் என்னுடைய நெஞ்சாக அமைந்தபடியாலும், நான் ஒரு வழிபோனால் நீ ஒருவழி போகையன்றியே சாலவும் எனக்கு நீ உடன்பட்டிருக்கையாலும் உனக்கு ஒரு விசேஷார்த்தம் சொல்லுகிறேன் கேள் ; உலகத்திலே உணரவேண்டும் பொருள்கள் பலவுள்ளனவென்று பலர் நினைத்திருப்பார்களாயினும், நான் நினைத்திருப்பதாவது உணரவேண்டும் பொருள் ஒன்றே ; அதாவது பகவத்விஷயம். “ ஒண்தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு ” என்று பொய்கையாழ்வாரும் அருளிச்செய்தாராகையால் பகவத்விஷயமொன்றே நமக்கு உணரத்தக்கது ; அதனையே நீ உணர் ; இதனை நான் மற்றையோர்க்குச் சொன்னால் ஏசுவர்கள் ; ஆகையாலே ஒருவர்க்கும் இதை நான் சொல்வதில்லை ; உனக்கே சொன்னேன்—என்கிறார்.

மூன்றடிகளால் பகவத்விஷயத்தை வருணிக்கிறார். சூட்டாய நேமியான் = “सूट—सूटा ” என்கிற வடசொல் ‘சூடு’ என விகாரப்பட்டு, அலங்காரமென்று பொருள் பெற்றுக்கிடக்கிறது. எம்பெருமானைக்கொண்டு அஸுரராசுஷ ஸம்ஹாரம் முதலிய காரியங்களைக் கொள்ள நினைப்பவர்கள் திருவாழியாழ்வானை ஆயுதமாகக் கருதுவார்கள் ; அங்ஙனன்றிக்கே அந்நயப்பரையோஜநராய் “வடிவார்சோதி வலத்துறையுஞ்சுடராழியும் பல்லாண்டு ” என்று திருப்பல்லாண்டுபாடுமவர்கள் எம்பெருமானுடைய திவ்யாயுதங்களல்லாவற்றையுமே திருவாபரணகோடியிலே அநுஸந்திப்பார்களாதலால் அது தோன்ற இங்கு சூட்டாயநேமியான் என்றார். நேமி—திருவாழியாழ்வான்.

தோல்லரக்களின்னுயிரை மாட்டே துயரிழைத்த மாயவன் = எம்பெருமான் அடியவர்களுக்கு அநாதிகாலமாகவே நன்மைகளைச் செய்துவருவது போல, இராவணன் பாகவதர்களுக்கு அநாதிகாலமாகத் தீமைகளியற்றிவருதலால் தோல்லரக்கள் எனப்பட்டான். அவனுடைய இன்னுயிர்க்குத் துயருண்டாக்கினமாயவன் இராம பிரான். மாட்டே என்றது ஸமீபத்திலே யிருந்துகொண்டு என்ற படி. “மாடு பொன் பக்கம் செல்வம்” என்பது நிகண்டு. “ஸ்ரீ ராஹுலோ” = ஸ்ரீ ராகவபாணநாம் விவ்யதே ராகுலோசைவரஃ” என்று—இராவணன் இராமபிரானுடைய அம்புகளை நினைந்து நினைந்து உருவழிந்தானென்று ஸ்ரீவால் மீகிபகவான் பேசினபடியை இங்கு நினைப்பது.

“ஈட்ட வெறிகொண்ட” என்றவிடத்து, ‘ஈண்ட’ என்றிருக்கவேண்டுமது எதுகையின்பம் நோக்கி ‘ஈட்ட’ என்று வல்லொற்றாய்க் கிடக்கிறதென்ப. திரண்ட என்றபடி. இது வெறி [பரிமளத்து]க்கு விசேஷணமாகவுமாம்; துழாய்க்கு விசேஷணமாகவுமாம். வேதியன் = ‘வைதிக’ என்ற வடசொல்விகாரம். “சொன்னேனிது” என்னவேண்டியிருக்க, “சொன்னேன் அது” என்றது அர்த்த கௌரவந் தோற்றவாம். ... (கூகூ)

அதுவோநன் றென்றங் கமருலகோ வேண்டில் *
அதுவோர் பொருளில்லை யன்றே ? *—அதுவொழிந்து
மண்ணினுள் வேனெனிலுங் கூடும் மடநெஞ்சே ! *
கண்ணன்தாள் வாழ்த்துவதே கல். (கூஎ)

மட நெஞ்சே { அறிவு கெட்ட
மனமே!
அதுவோ { (இவ்விபுதியி
நன்று என்று { லிருப்பைவிட)
அந்தப் பரம
பதாநுபவம்
சிறந்ததென்று
கொண்டு
அங்கு அமர் { அந்தப் பரம
உலகு { பதாநுபவத்தை
வேண்டில் { விரும்புகிற
பகைத்தில்

அது ஓர் { அதனைக் கொடுப்
பொருள் { பது (எம்பெரு
இல்லை { மானுக்கு)
அன்றே { அஸாத்யமான
காரியமல்லவே;
அது ஒழிந்து { அந்தப் பரம
பதாநுபவத்தை
உபேக்ஷித்து
விட்டு

மண் நின்று ஆள்வேன் எனிலும்	{ இந்த மண்ணுல கத்தில் நிலை நின்று ஐச்வரி யத்தை ஆள் வேனுமென்று விரும்பின யாகிலும்	கண்ணன்	{ ஆகவிப்படி உபய விபூதியையும் அளிக்க வல்ல னான எம்பெரு மானுடைய
கூடும்	{ அதையும் அவன் எளிதில் அரு ளக்கூடும்;	தாள்	திருவடிகளை
		வாழ்த்துவதே	{ மங்களாசாஸநம் பண்ணுவ தையே
		கல்	{ அப்யவரிக்கக் கடவாய்.

* * *—[அதுவோநன்றென்று] உபய விபூதியையும் எளிதில் தந்தருளாவல்ல எம்பெருமான் திருவடிகளையே வாழ்த்து நெஞ்சமே! என்கிறார். தேவதாந்தரங்கள் தம் தம் அடியவர்களுக்குச் சில அபேக்ஷிதங்களைத் தரக்கடவனவாகிலும் பரமபதத்தைத் தருவது எந்த தேவதைக்கும் முடியாதகாரியம்; எம்பெருமானுக்கோ அது பரமஸூலபமானது; ஆகையாலே, நெஞ்சமே! நீ பரமபதந்தவிர மற்றதெல்லாம் தீது என்றுவிட்டிட்டு, விலகூணமான அப் பரமபதமொன்றையே விரும்புவாயாகிலும், அது எம்பெருமானுடைய திருவருளால் எளிதில் கிடைக்கக்கூடியதே; அதனைத்தருவதில் அவனுக்கு அருமையேயில்லை அவனுக்கு இது ஒரு சரக்கையன்றுகாண்; அங்குனல்லாமல் “*ஹீனாந்ஸ்யத் ருச்சுதி*” = பாவோநாந்யத்ர கச்சதி” என்று திருவடிசொன்னாற்போலே அந்தப்பரமபதத்தையும் உபேக்ஷித்துவிட்டு இந்த மண்ணுலகத்திலேயே நிலைபெற்றுநின்று அதுபவிக்கவேனுமென்று விரும்பினாயாகிலும் இதுவும் அவனால் எளிதில் தரக்கூடியதே; ஆகையால் ஐஹிகமோ ஆமுஷ்மிகமோ எந்த புருஷார்த்தமும் எம்பெருமானால் நாம் எளிதில்பெறக்கூடியதே; ஆனபின்பு இப்படி ஸர்வசக்தனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே வாழ்த்தப்பாராய்—என்றாராயிற்று. [பரமபதாதுபவத்திலும் இஹிலோக போகத்திலும் விருப்பம் வைத்திடாமல் கண்ணன் கழலினை வாழ்த்துவதொன்றிலேயே நோக்காக இருக்கக்கடவை என்பது உள்ளுறை.]

“அதுவோநன்று” என்றவிடத்து ஓகாரம் பரமபதத்தின்

* * *—[கல்லங்கனைகடலும்.] கீழ் மூன்று பாசுரங்களிலும் ஆழ்வார் தமது திருவுள்ளத்திற்கு ஹிதம் உபதேசித்தார். அந்த உபதேசத்திற்கு நெஞ்சு உடன்பட்டிருந்ததன் பலன் உடனே கைபுகுந்தபடியை இதுமுதல் மூன்று பாசுரங்களாலே பேசுகிறார். எம்பெருமான் திவ்யமங்களவிக்கரஹத்தோடே தமது நெஞ்சிலேபுகுந்து ஸ்திரப்ரதிஷ்டையாக இருக்கும்படியைப் பேசுகிறாரிதில். வெல்ல நெடியான் = ‘வெல்ல’ என்றது (மிகவும்) என்றபடி. நாமாக எவ்வளவு முயற்சி செய்தாலும் நமக்கு எட்டாதிருப்பவன் என்கை. அவன் தானே தன்னருளாலே எளியனாகில் தடைசெய்வாரில்லாமையாலே நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே வந்து புகுந்தானென்கிறது. (வெல்ல—வெல்வதற்கு, நெடியான்—முடியாதவன் ; ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவன் என்று பொருள்கூறுதல் சிறவாது.) வந்து புகுந்ததாகத் தோற்றிவிடுதல் மாத்திரமல்ல ; மெய்யே வந்து புகுந்தானென்கைக்காக நிறங்கரியான் என்று திருமேனியையுங்கண்டறிந்து பேசுகிறார்போலும். பிராட்டியானவள் எம்பெருமானுடைய திருமார்பிலே வந்து சேர்ந்து “அகலகில்லேனிறையும், அகலகில்லேனிறையும்” என்று தானே எப்போதும் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது போலே, எம்பெருமானும் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலே வந்து சேர்ந்து “நான் இதனைவிட்டு நீங்கேன், நான் இதனைவிட்டு நீங்கேன்” என்று உருச்சொல்லிக்கொண்டு கிடக்கிறானென்பது தோன்ற “உள்புகுந்து நீங்கான்” என்று அருளிச்செய்யும்புகு காண்மின்.

எம்பெருமானுக்கு, பரமபதத்திலும் திருப்பாற்கடலிலும், கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான உகந்த நுளினவிடங்களிலும் இருப்பதிற்காட்டிலும் மெய்யடியாருடைய ஹ்ருதயகமலத்திலே வாழ்வதே பரமோத்தேசப்பென்றும், ஸமயம்பார்த்து அன்பருடைய நெஞ்சிலே வந்து சேர்வதற்காகவே மற்றவிடங்களில் எம்பெருமான் தங்குகின்றானென்றும், ஆகவே பரமபதம் முதலியவற்றில் வாஸம் உபாயமாய் பக்தருடைய ஹ்ருதயத்தில் வாஸமே புருஷார்த்தமாயிருக்குமென்றும், இது வரித்தித்துவிட்டால் பரமபதம் முதலியவற்றில் வாஸம்செய்வதில் ஆதரம் மட்டமாய்விடுமென்றும் ஸ்ரீவசு பூஷணத்தில் பிள்ளையுலகாசிரியர் பரம

ரஸமாக அருளிச்செய்ததெல்லாம் இப்பாசுரத்தின் முன்னடிகளை மூலமாகக் கொண்டேயென்றுணர்க. “கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்தவானோம் புல்லென்றேழிந்தனகோல் ஏபாவம்!” என்ற இப்பாசுரத்தின் உருக்கத்தை என்சொல்வோம்?. இப்படிப்பட்ட ஈரச்சொற்கள் பாவியோமான நம்முடைய வாயிலும் நுழைந்து புறப்படப்பெறுவதே!. ஆழ்வாருடைய அநுபவம் எங்கே? நாம் எங்கே? அவர்களுடைய அருளிச்செயலுக்கும் நமது நாவுக்கும் எவ்வளவோ தூரமுண்டு. ஆயினும், ஏதோ பாக்ய விசேஷத்தாலே நமது வாயிலும் இத்தகைய பாசுரங்கள் பொருள் தெரிந்தோ தெரியாமலோ சற்றுப்போது நுழைந்து புறப்படும்படியாக வாய்ப்பது இவ்விருள்தருமாஞாலத்திடையே பெற்றதொரு கனத்த பேறும். ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரும் இரவில் பள்ளிகொள்ளும் போது இப்பாசுரத்தைப் பலகால் அநுஸந்திக்க வேணுமென்பது பெரியோர்களின் உபதேசம்.

கல்லும்=கல் என்று ஸாமான்யமாக மலையைச் சொல்லிற்றாய், அது இங்கே சிறப்பாய்த் திருவேங்கடமலையைச் சொல்லிற்றாகிறது. கனைகடல்=எம்பெருமான் எப்போதும் தன்னிடத்து உறைகின்றனென்ற மகிழ்ச்சியினால் ஆரவாரம் செய்கின்ற கடல் என்கை. புல்லென்றேழிந்தனகோல்=புல்லென்று—அற்பத்தன மடைந்து. எனது நெஞ்சின் முன்னே அவையெல்லாம் அற்பமாய்விட்டனபோலும் என்றவாறு. அவ்விடங்களில் போக்கு வரத்து அடியோடு அற்றுப்போனபடியாலே அவை புல்லுடிப் போயினவோ என்கிறார்—என்றுரைப்பர் சிலர். ஏபாவம்!=சிறந்த ஸ்தலங்களென்று கொண்டாடப்படுகிற அவ்விடங்களுக்கு இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையா வந்துவிட்டது! ஐயோ பாவம்!! என்று இரக்கத் தோற்றப் பேசுகிறபடி.

பெரியாழ்வார் திருமொழியின் முடிவிலுள்ள “பனிக்கடலில் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டு” “தடவரைவாய் மிளிர்ந்து மின்னும்” என்ற இரண்டு பாசுரங்களும் இப்பாசுரத்தின் இரண்டாமடிக்கு எதிர்நில்லா என்று அழகிய மணவாளச்சீய ருளிச் செய்யும் படி. (சுஅ)

அகஞ்சிவந்த கண்ணினராய் வல்வினைய ராவார் *
 முகஞ்சிதைவ ராமன்றே முக்கி *—மிருந்திருமால்
 சீர்க்கடலை யுள்பொதிந்த சிந்தனை யேன்றனனை *
 ஆர்க்கடலாஞ் செவ்வே யடர்த்து ?

(சூக)

வல் வினையர் ஆவார்	{ கடுமையானபாவங் களானவை	சீர் கடலை	{ கல்யாண குணங் ளாகிற கடலை
(தங்களுடைய குடியிருப்பை யிழந்தமையாலே)		உள் பொதிந்த	{ உள்ளே அடக்கிக் கொண்ட
அகம் சிவந்த கண்ணினர்	{ (கோவத்தினால்) உள்ளே சிவந்த கண்களையுடைய யனவாய்	சிந்தனையேன் தன்னை	{ சிந்தனையை யுடைய யேனான என்னை
முகம்	வருந்தி	செவ்வே	செவ்வையாக
முகம் சிதைவராம் அன்றே	{ முகம் வாடியிருக் கின்றனவல் லவோ ?	அடர்த்து	நெருக்கி
மிகும்	{ எல்லாரிலும் மேற் பட்டவனான	ஆர்க்கு அடல் ஆம்	{ யாரால் உபதரவிக்க முடியும் ? (ஒரு வராலும் என் னைத்திரஸ்கரிக்க முடியாது.)
திரு மால்	திருமாலினுடைய		

* * *—[அகஞ்சிவந்த கண்ணினராய்.] இப்படி என்னுள்ளே
 மிகவும் அபிநிவேசத்தைப் பண்ணிக் கலந்து வாழ்கின்ற திருமா
 லின் திருக்குணங்களை அதுஸந்திக்கப் பெறுகையாகிற ஏற்ற
 முடைய என்னை ஒருவராலும் திரஸ்கரிக்க முடியாதென்று மகிழ்ச்
 சியின் கனத்தாலே மார்பு தட்டிப் பேசுகிறார்போலே யிருக்கிறது
 இப்பாசரம்.

இதற்கு முன்பு என்னை மிகவும் வருத்தின கொடிய கருமங்
 கள் இப்போது முன்பு போலே தனிக்கோல் செலுத்தி நலிய
 முடியாமையா லுண்டான சிற்றத்தாலே கண்கள் குதறிப்போய்,
 “இதற்கு முன்பு செருக்கராய்த் திரிந்தநாமோ இப்போது இப்
 படி பரிபவப்படநின்றோம்” என்று வாய்விட்டுக் கதறவும் கதற
 திருக்கவும் மாட்டாமல் ஊமைகள் உளறுமாபோலே உளறிக்
 கொண்டு முகபங்கமடைகிறபடியைக் காணுங்கோள் என்கிறார்
 முன்னடிகளில். அசேதநங்களான கருமங்களை “வல்வினைய
 ராவார்” என உயர்திணைபோலக் கூறுவதும், அவற்றுக்குக் கண்

ணும் முகமும் உள்ளனபோலக் கூறுவதும், ஆழ்வாருடைய தற் போதைய மகிழ்ச்சியினாலாய கற்பனைகளென்க. முக்குதல்—வாய் விட்டுச் சொல்லமாட்டாமையும் வெறுமனிருக்கமாட்டாமையும்.

இனிமேல் எப்படிப்பட்ட கருமங்களும் தம்மை அடர்க்கமாட் டாவென்பதையும் அதன் காரணத்தையும் பின்னடிகளிற் பேசுகி றார். மிகும் திருமால் = மிகச் சிறிய என்னுள்ளே வந்திருக்கச் செய் தேயும் விசாலமான விடங்களிற்போல உடல் பூரிக்கின்ற திருமால் என்னவுமாம். சீர்க்கடலை உள்போதிதலாவது—அப்பெருமானது அளவற்ற திருக்குணங்களை இடைவிடாது அநுஸந்தித்தல். பக வத்குணதுபவம் பண்ணப்பெற்ற யான் இனி யார்க்கும் சளைக்க மாட்டேன் ; ஒன்றையும் பொருட்படுத்தாமல் எனது காரியமே கண்ணயிருப்பேன் என்றாராயிற்று. (சூசூ)

அடர்போன் முடியானை யாயிரம்பே ரானைச் *
சுடர்கொள் சுடராழி யானை *—இடர்கடியும்
மாதா பிதுவாக வைத்தே னெனதுள்ளே *
யாதாகில் யாதே யினி? (எ0)

அடர் பொன் முடியானை { அடர்ந்த பொன்
மயமான திரு
வபிஷேகத்
தையுடைய
வனும்

ஆயிரம் பேரானை { ஸஹஸ்ரநாமங்க
ளால்பிரதிபாதிக்க
கப்படுபவனும்

சுடர் கொள் சுடர் ஆழியானை { (சந்திர ஸூர்யன்
முதலிய) சுடர்
களை யெல்லாம்
வென்று
விளங்குகின்ற
திருவாழியை
யுடையவனு
மான எம்பெரு
மானை

இடர் கடியும் மாதா பிது ஆக { துக்கங்களைப்
போக்கவல்ல
தாயும் தந்தையு
மாக

எனது உள்ளே வைத்தேன் { என்னுடைய ஹ்ரு
தயத்திலே
இருத்தினைன் ;

இனி இனிமேல்

யாது ஆகில் யாதே { (எனக்கு) என்ன
நேர்ந்தா
லென்ன?.

* * *—[அடர்போன் முடியானை.] வல்வினைகள் இனிமேல்
என்னை அடர்க்கவில்லா என்றார் கீழ்ப்பாட்டில். இனி அந்த வல்

வினைகள் என்னை என்ன செய்தாலும் எனக்கு வருவதொரு கெடுதியில்லை யென்கிறாதிதில். எம்பெருமானே ஸகலவித பந்துவு மாவன் என்று உறுதியான அத்யவஸாயம் கொண்டேனாபின்பு இனி எனக்கு என்ன ஸம்பத்து நேர்ந்தாலும் ஸந்தோஷமுமில்லை, என்ன ஆபத்து நேர்ந்தாலும் ஸங்கடமுமில்லை யென்கிறார். இப் படிப்பட்ட அத்யவஸாயங்கொண்ட ப்ரஹ்மாதனுக்கு இரணிய னும் அவனுடைய ஏவலாளர்களும் எத்தனையோ வகையான தீங்கு களை யிழைத்தார்களெனினும் அவன் திறத்து ஒன்றும் பயன்பட வில்லையே ; பாம்புகளை விட்டுக் கடிக்க வைத்தார்கள் ; தீயை வளர்த்தி அதிலே தள்ளினார்கள் ; மலைகளில் நின்றுத் தலைகீழாக உருட்டினார்கள் ; சிங்கம் புலி யானே முதலிய கொடிய விலங்குக ளைக்கொண்டு அச்சமுறுத்தினார்கள் ; இன்னமும் எத்தனையோ செய்தார்கள். ப்ரஹ்மாதாழ்வான் ஒன்றையேனும் லக்ஷியம் பண் ணினானென்பதுண்டோ? பலபல பட்டுப் பீதாம்பரங்களையும் அணிகலன்களையும் தந்து மகிழ்வித்து ஸ்வாதீரப்படுத்திக்கொள் ளவும் பார்த்தார்கள் ; அவற்றையுந்தான் லக்ஷியம் பண்ணினானோ? பகவத் குணங்களில் ஈடுபட்டவர்களுக்கு அதற்குப் புறம்பான லாபநஷ்டங்களொன்றும் கணிசிக்கப்பட மாட்டாவாகையாலே ஆழ்வாரும் “யாதாகில் யாதேயினி” என்று மிகக்குத் தோற்ற மொழிகின்றார்.

அடர்பொன்முடியானே = இங்குத் திருவபிஷேகத்தை மாத்தி ரம் சொல்லி யிருப்பது 1. “செங்கமலக் கழலில் சிற்றிதழ்போல் விரலில் சேர்திகழாழிகளுங் கிண்கிணியும் அரையில்தங்கிய பொன் வடமும் தாளநன்மாதுளையின் பூவொடு பொன் மணியும் மோதிர மும் கிறியும், மங்கல வைம்படையுந் தோள்வளையும் குழையும் மக ரமும் வாளிகளும் சுட்டியும்” என்கிற மற்றுமுள்ள திவ்ய பூஷ ணங்கள் பலவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமென்க. “பலபலவேயாபர ணம் பேரும் பலபலவே” என்றபடி எம்பெருமானுடைய விலக்ஷ ணமான திருவாபரணங்களையும் திருநாமங்களையும் திவ்யாயுதங் களையும் சிந்திக்கப் புகுந்தால் இதர விஷயங்களைப் பற்றின லாப நஷ்டங்கள் ஒரு பொருளாக நெஞ்சிற்படுமோ என்பது உள்ளுறை.

சுடர்கோள்குடராழி = உலகில் சந்திரன் ஸூரியன் நகஷத்தி ரங்கள் அக்ஷி முதலிய சுடர்ப் பொருள்கள் எத்தனையுண்டோ அவை யெல்லாவற்றினுடையவும் தேஜஸ்ஸைக் கவர்கின்ற ஆழி ; திருவாழியின் முன்னே அவை யெல்லாம் இருள் மூடினாற்போலே கிடக்குமென்றபடி. “ஓஸ்! ஓ ஸ் ஓடிஸ் ஸூரஸி = பானோ! பானோ தவதியா ஸ்புரதி” என்ற (13) ஸுதர்சநசதக ச்லோகத் தில் இது விரித்துரைக்கப்பட்டது.

மாதாபிதுவாக = “மாதா பிதாவாக” என்றிருக்கவேண்டுமென்று சிலர் பாடத்தைத் திருத்துவார்கள் ; அதுவேண்டா ; வடமொழி யில் பிதா என்னும் பதத்தின் பகுதியான பித்ரு என்பதை இங்கே பிது எனப் பிரயோகித்துள்ளார். (௭௦)

இனிநின்று நின்பெருமை யானுரைப்ப தென்னே ?

தனிநின்ற சார்விலா மூர்த்தி! *—பனிநீர்

அகத்துலவு செஞ்சடையா குகத்தான் * நான்கு

முகத்தானின் னுந்தி முதல்.

(௭௧)

தனி நின்ற	{ தானொருவனுமே காரணமாய் நின்றவனும்	ஆகத்தான்	{ உன் திருமேனியை ஆசிரயித்து வாழ்பவன் ;
சார்வு இலா	{ வேறொருவரைத் தனக்கு ஆதார மாக உடைத்தா காதவனுமான	நான்கு முகத்தான்	{ நான் முக்கட வுள்
மூர்த்தி	எம்பெருமானே !,	நின் உந்தி முதல்	{ உனது திருநாபிக் கமலத்தை மூல காரணமாக வுடையவன் ;
அகத்து பனி நீர் உலவு செம் சடையான்	{ உள்ளே குளிர்ந்த கங்கை நீர் தங்குகின்ற சிவந்த ஜடை யையுடைய ஞான சிவன்	இனி	{ இப்படியான பின்பு
		நின் பெருமை	{ உனது மேன்மையை
		யான் நின்று உரைப்பது என்னே	{ நான் முயன்று சொல்வது எங்ஙனே?
		[என்னால் சொல்லப்போகா தென்கை.]	

* * *—[இனிநின்று நின்பெருமை] எம்பெருமானையே எல்லாவுறவுமாகப் பற்றினேனென்றார் கீழ்ப்பாட்டில். இங்ஙனே பேசின ஆழ்வாரை நோக்கி எம்பெருமான் ‘ஆழ்வீர்! என்னையே மாதா பிதுவாகக் கொண்டதாகச் சொன்னீரே, என்னுடைய படிகளெல்லாம் உமக்கு நன்றாய்த் தெரியுமோ? அறிவீராகில் சிறிது சொல்லிக்காணும்’ என்ன; பிரமனும் சிவனுங்கூட உன்னைப்பற்றி ஸத்தைபெற்றார்களென்னுந்ற்க உன் பெருமை என்னுலே பேச முடியுமோ வென்கிறார்.

தனிநின்ற சார்விலாழர்த்தி = காரியப் பொருள்கள் யாவும் அழிந்த காலத்து “*ॐ नमो नारायणाय*” — ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆவரீத்” [நாராயண நெருவனே இருந்தான்] என்று உபநிஷத்தில் சொன்னபடியே தனியனாக இருந்தவனே! என்கிறது—தனிநின்ற என்பதனால் அக்காலத்தில் கீழ்ப்பட்ட தெய்வங்களெல்லாம் மேற்பட்ட தெய்வங்களைச் சரணம்புக, எல்லாருமாக ஸ்ரீமந் நாராயணமூர்த்தியைச் சரணம் புகுந்து ஸத்தைபெற்றார்களென்று சொல்லிற்றே யொழிய, நாராயணன் மற்றெருவனைப்பற்றி ஸத்தை பெற்றதாகச் சொல்லாமையாலே சார்விலாழர்த்தி என்றார்; தான் மற்றெரு தெய்வத்தைச் சாராதமூர்த்தி என்கை. ஷர்த்தி = அண்மைவிளி; ஸ்வாமியே! என்று விளித்தவாறு.

[பனிநீர் இதயாதி.] கங்கையைச் சடையிலேகொண்ட சிவன் உன்னுடைய திருமேனியில் ஏகதேசத்தை இருப்பிடமாகக் கொண்டு ஸத்தை பெற்றான்; நான்முகனே உனது நாபிக் கமலத்தில் நின்றும் பிறந்து ஜகத்ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவானான்; இப்படியிருக்க, உனது பெருமையைப் புல்லியனான நான் பேசுவதென்று ஒன்றுண்டோ?—என்றாயிற்று.

ஆகத்தான் = ஆகமாவது சரீரம் ஒரு ஸமய விசேஷத்திலே சிவன் முதலான தெய்வங்களுக்கு, எம்பெருமான் தனது திருமேனியின் ஒருபுறத்திலே இடம் கொடுத்து உதவினன் என்கிற இதைப் பெரிய குணமாகக்கொண்டு ஆழ்வார்கள் இதனை அடிக்கடி அருளிச் செய்வார்கள்; “ஏறாருமிறையோனும் திசைமுகனும் திருமகளும், கூறாருந் தனியுடம்பன்” என்பர் திருவாய்மொழியிலும்; “அக்கும் புலியினதருமுடையாவரொருவர் பக்கம் நிற்க நின்ற பண்பர்” என்றார் பெரியதிருமொழியிலே திருமங்கையாழ்வார்.

நின்னுந்திமுதல் = அன்மொழித்தொகை ; [பஹுவீர்ஹிஸ
மாஸமடங்கியது,] நின் உந்தியை முதற்காரணமாக வுடையவன்
என்று பொருள்படுதலால். நின் உந்தியிலே பிறந்து உலகுக்கெல்
லாம் முதற்காரணமாயிருப்பவன் என்றரைத்தலுமாம். ... (எக)

முதலாந் திருவுருவம் மூன்றென்பர் * ஒன்றே

முதலாகும் மூன்றுக்கு மேன்பர் *—முதல்வா !

நிகரிலகு காருருவா ! நின்னகத்த தன்றே ? *

புகரிலகு தாமரையின் பூ.

(எஉ)

முதல்வா	{ ஸகலகாரண பூதஞான பெருமானே !,		{ மேகமென்று சொல்லலாம்படி
மூன்று திரு உருவம்	{ பிரமன் விஷ்ணு சிவன் என்கிற	{ நிகர் இலகு கார் உருவா	{ அதனோடொத்து விளங்காநின்ற
முதல் ஆம் என்பர்	{ மூன்று திவ்ய மூர்த்திகள் தலைவராவர்		{ திருமேனியை புடையவனே !
	{ என்று சிலர் சொல்லுவார்கள் ;	{ புகர் இலகு தாமரையின் பூ	{ தேஜஸ்ஸு மிக்கு விளங்குகின்ற
மூன்றுக்கும் ஒன்றே	{ 'மேற்சொன்ன மூன்று மூர்த்தி களுக்கும்	{ நின் அகத்தது அன்றே	{ உன்னிடத்திலுள்ள தன்றோ? [திரு
முதல் ஆகும் என்பர்	{ வேறொரு தத்து வம் தலையா யிருக்கும் '		{ உனது பரத் வத்தை வெளி
	{ என்று மற்றொரு சிலர்		{ யிடவல்லது என்றவாறு.]
	{ சொல்லுவார்கள் ;		

* * *—[முதலாந்திருவுருவம்.] கீழ்ப்பாட்டில் பிரமனுடைய
யவும் சிவனுடையவும் பேச்சு வந்தமையாலே பரத்வ விஷயமாகப்
பிறர் சொல்லுகிற வாதங்கள் நினைவுக்கு வந்து, அவற்றைத்தள்ளி
வித்தாந்தம் அருளிச் செய்கிறாரிதில்.

[முதலாந்திருவுருவம் மூன்றென்பர்.] ப்ரஹ்மா, விஷ்ணு,
சிவன் என்கிற மூன்று மூர்த்திகளும் துல்யமாகவே உலகுக்குத்
தலைவர்கள் என்று கொள்ளுகிற சிலருடைய கொள்கையை இத்
னால் அதுவதித்தபடி. அரி அயன் அரன் என்கிற மும்மூர்த்தி
களும் பரஸ்பரம் ஏற்றத்தாழ்வின்றியே ஸமாநராயிருப்பரென்று

சிலர் சொல்லுவார்கள் - என்றவிதனால் அது ஸ்வஸித்தாந்தமல்ல, பரபகூழ் என்பது விளங்கும்.

[ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமேன்பர்.] உத்தீர்ணவாதிக
 ளென்று சிலருண்டு; அவர்களுடைய கொள்கை இது; ப்ரஹ்ம
 விஷ்ணு ருத்ரர்களிற்காட்டில் வேறுபட்ட நான்காவது தத்துவம்
 ஒன்றுண்டு; அதுவே இம்மூன்று தத்துவங்கட்கும் நிர்வாஹகமா
 னது என்பராமவர்கள்; அவர்கள் துரீய ப்ரஹ்மவாதிகளென்ப
 படுவார்கள். அவர்களுடைய பக்ஷமும் ஸ்வஸித்தாந்தமல்ல
 வென்று இதனால் காட்டப்பட்டது. பூமீமந்நாராயணனொருவனே
 பரதத்துவமென்பது தோன்ற முதல்வா! என விளிக்கின்றார் காண்
 மின். ஸேவிக்கும்போதே ஸகலதாபங்களும் ஆறும்படியான திரு
 மேனிகொண்ட தெய்வமே பரதத்துவம் என்பது விளங்க நிகரிலகு
 காருருவா! என்றும் விளிக்கின்றார். “ஒருருவம் பெண்ணுருவம்
 ஒன்று செந்தீ ஒன்று மாகடலுருவம் ஒத்துநின்ற, மூவுருவுங்
 கண்டபோது ஒன்று ஆஞ்சோதி முகிலுருவமெம்மடிகளுருவந்
 தானே” என்று திருமங்கையாழ்வாரும் திருநெடுந்தாண்டகத்தில்
 பரதத்துவநிர்ணயம் பண்ணும் பாசுரத்தில் அருளிச் செய்தமை
 கரண்க.

ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதத்துவமென்பது நன்கு பொருந்து
மாறு விஷயம் காட்டுகொர் நின்னகத்ததன்றே புகரிலகு தாமரை
யின்பூ என்பதனால் சிவன் பிரமனிதத்துத் தோன்றியவனென்றும்;
அந்தப் பிரமன் உனது திருநாபிக் கமலத்தில் தோன்றியவனென்றும்
சாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லியிருக்கும்போது அந்தத் தாமரையைத்
திருநாபியிலேயுடைய நீயென்றே பரதத்துவமாக இருக்கத் தகுதி
யுண்டென்று காட்டியவாறு.

இந்தப் பாசுரத்தையே பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ—பூர்வசத
கத்தில்பெரியவொரு ச்வேலாகமாகப் பன்னியுரைத்தார்; அதாவது—
“சுயோதேவஸ்துல்யா, ப்ரித்யுபதமத்யைத்வம், அநிக்ஸுதிகா தஸ்து
த்யுபரத்—இதிவிக்ஸுதிகா விஹுயத்। விஹுயத் விஹுயத்
தாஸம் ப்ரித்யுத்யுபதம் ப்ரித்யுபதம் ப்ரித்யுபதம் ப்ரித்யுபதம் = த்ரயோ
தேவாஸ்துல்யா, த்ரிதயமிதமத்வைதம், அதிகம் த்ரிகா தஸ்து
வம் ப்ரித்யு விதர்க்கார் விதயந்—விபார் நாபீபத்மோ விதிகிவரிதா

நம் பகவதஃ ததந்யத் ப்ருபங்கிபரவதிதி லித்தாந்தயதி நஃ.” என்பதாம். இந்த ச்லோகத்தின் பொருளையும் சிறிது விவரிப்போம்; [த்ரயோ தேவாஸ் துல்யாஃ.] அரி அயன் அரனென்னும் மூன்று தெய்வங்களுக்கும் ஸாம்யஞ்சொல்லுவர் சிலர். [த்ரிதயமிதம் அத்வைதம்.] இம்மூன்று தெய்வங்களும் வெவ்வேறல்ல; ஒன்றேயென்பர் சிலர். கீழே சொன்னது த்ரிமூர்த்திஸாம்யவாதம்; இது ஐக்யவாதம். வஸ்துக்களின் பேதத்தை ஒப்புக்கொண்டு அவற்றுக்கு ஏற்றத்தாழ்வுகளில்லாமை சொல்லுவது ஸாம்யவாதமெனப்படும். வஸ்துக்களுக்கு பேதத்தையே ஒப்புக்கொள்ளாமை ஐக்யவாதமெனப்படும். இந்த ஐக்யவாதம் இப்பாட்டில் அதுவதிக்கப்படவில்லையாகிலும் அதனை நிரலிப்பதும் ஆழ்வார்க்குத் திருவுள்ளமே யென்றுணர்ந்த பட்டர் அதனையும் எடுத்துக் கூறினாரென்க. [அதிகம் த்ரிகாதஸ்மாத் தத்வம் பரம்.] இம்மூன்று தெய்வங்களிற்காட்டிலும் மேற்பட்டதான துரீயப்ரஹ்மமே ப்ரதத்துவமென்று உத்தீர்ணவாதம்பண்ணுவர் சிலர். [இதி விதர்க்காந் விகடயந் விபோஃ நாபீபத்ம் இத்யாதி.] இப்படிப்பட்ட சங்கைகளை யெல்லாம் அடியறுக்கின்ற திருநாபிக்கமலமானது ப்ரஹ்மருத்ரார்க்குக்கும் முதற்கிழங்காயிருந்துகொண்டு ‘உலகமெல்லாம் எம்பெருமானுடைய புருவநெறிப்புக்குப் பரவசப்பட்டது’ என்கிற லித்தாந்தத்தை நமக்கு நன்கு தெரிவிக்கின்றது-என்றாராயிற்று. ஆகையாலே இப்பாகுரத்தின் மொழிபெயர்ப்பாயிருக்கும் இந்த ச்லோகமென்று அதுஸந்திக்கக்கடவது. (௭௨)

பூவையுங் காயாவும் நீலமும் பூக்கின்ற *

காவிமல ரேன்றுங் காண்டோறும் *—பாவிவேன்

மேல்லாவி் மேய்மிகவே பூரிக்கும் * அவ்வவை

யெல்லாம் பிராணுருவே யென்று.

(எந்.

பூவையும் பூவைப்பூவையும்

காயாவும் காயாம் பூவையும்

நீலமும் { கரு நெய்தல்
பூவையும்

புக்கின்ற புஷ்பிக்கின்ற

காவி மலர் { செங்கழுநீர்ப்
பூவையும்

என்றும் காண் { பார்க்கிற
தோறும் { போதெல்லாம்

அவ் அவை { அந்தந்த மலர்க
எல்லாம் { ளெல்லாம்.

பிரான்	{ எம்பெருமா னுடைய	மெல் ஆவி	{ மிருதுவான உயிரும்
உருவே	{ திருவுருவமே என்று என்று கொண்டி	மெய்	சரீரமும்
பாவியேன்	அடியேனுடைய	மிகவே	{ மிகவும் பருத்து பூரிக்கும் வளர்கின்றது.

* * *—[பூவையுங்காயாவும்.] கீழ்ப்பாட்டில் “நிகரிலகு காருருவா” என்று விலகூணமான திவ்ய மங்கள் விக்ரஹத்தை அது ஸந்திக்கவே, போலிகண்டு மேல்விழும்படியான அளவிறந்த அன்பு அத்திருமேனியிலே தமக்கு விளைந்தபடியை அருளிச்செய்கிறாரிதில். முதலடியின் முடிவிலுள்ள ‘பூக்கின்ற’ என்ற விசேஷணம் [அடைமொழி] பூவை காயா நீலம் எல்லாவற்றிலும் அந் வயிக்கும். அப்போதுதான் மலர்கின்ற பூவைப்பூ, காயாம்பூ, நீலோற்பலம், கழுநீர்ப்பூ என்னுமிவற்றை நான் எப்போதெப்போது காண்கிறேனோ அவ்வப்போதிலெல்லாம் எம்பெருமானுருவைக் கண்டதாகவே நினைத்து ஆவியும் உடலும் பூரிக்கப் பெறுகிறேன் என்றாராயிற்று.

பூவை யென்பது காயாம்பூவில் ஒரு அவாந்தரபேதம்; “மல்லிகைவனமாலை மௌவல்மாலை” (பெரியாழ்வார் திருமொழி) என்றாற்போல். “காண்தோறும்” என்னுமளவே போதுமாயிருக்க, “என்றும் காண்தோறும்” என்றதென்னென்னில்; போலிகண்டு பூரித்தலென்கிற இந்த ப்ரமம் ஒருகாலிருகாலன்று; ஒருதடவை அவற்றைக்கண்டு பூரித்த பின்பு ‘ஓ! நாம் ப்ரமித்தோம்; இவை வெறும் புஷ்பங்களே யொழிய எம்பெருமானது திருவுருவமல்ல’ என்று தெளிந்துகொண்டாலும், அடுத்த கூணத்தில் இது மறந்து போய், பழைய ப்ரமமே அதுவர்த்திக்கும்; இப்படியே ப்ரமிப்பதும் தெளிவதும், ப்ரமிப்பதும் தெளிவதுமாய் நித்தியம் செல்லுமென்பது தோன்றும்.

“பாவியேன்மெல்லாவி” என்றவிடத்து, “பாவியேன்” என்றது விபரீதலகூணையால் ‘பாக்யசாலியான என்னுடைய’ என்று பொருள் படவுங்கூடும். போலியான பொருள்களைக் கண்ட மாத் திரத்திலே ஆவியுமுடலும் பூரிக்கும்படியான பாக்கியம் எனக்கே யிறேயுள்ளது என்றவாரும்.

“மெல்லாவியும் மெய்யும்” என்னவேண்டுமிடத்து “மெல்லாவிமெய்” என்றது—உம்மைத்தொகை. பூரிக்கும் = வடமொழித் தாதுவடியாகப் பிறந்த வினைமுற்று. ... (எங)

என்று மோருநா ளொழியாமை யானிரந்தால் *

ஒன்று மிரங்கா ருருக்காட்டார் *—குன்று

குடையாக ஆகாத்த கோவலனார் * நெஞ்சே!

புடைதான் பெரிதே புவி.

(எசு)

ஒரு நாள்	{ ஒருநாளும்
ஒழியாமை	{ தப்பாமல்
என்றும்	எந்நாளும்
யான்	{ அடியேன்
இரந்தால்	{ பிரார்த்தித்தால்,
குன்று குடை	{ (முன்பு) கோவர்த்
ஆக ஆகாத்த	{ தன மலையைக்
கோவலனார்	{ குடையாக ஏந்
	{ திப் பசக்களை
	{ ரக்ஷித்த
	{ கோபால
	{ கிருஷ்ண
	{ பகவான்

ஒன்றும்	{ சிறிதும் தயவு
இரங்கார்	{ செய்கிறுரில்லை;
உரு காட்டார்	{ தன் திருமேனி
	{ யைக் காட்டுகி
	{ ருரில்லை;
நெஞ்சே	ஓ மனமே!
புவி	நாமிருக்கும் இடம்
பெரிதே	{ (அவருடைய
புடை தான்	{ அருள் வெள்ளம்
	{ ஏறிப்பாய முடி
	{ யாத) மிகப்
	{ பெரிய மேட்டு
	{ நிலமோ?

* * *—[என்றுமோருநாள்.] கீழ்ப்பாட்டிற் சொன்னபடி போலிகண்டு மேல்விழும்படியான காதல் கிளர்ந்திருக்கச் செய்தே யும் அப்பெருமானைக் கண்ணாலே கண்டு அநுபவிக்கப்பெறுமையாலே வருந்தி, ‘பேரருளாளான அப்பெருமான் தன் திருமேனியை நமக்குக் காட்டுகின்றானில்லையே!’ என்று தளர்ச்சி தோற்றப் பேசுகிறார்.

நான் ஒழிவின்காலமெல்லாம் அல்லும் பகலும் கதறிக்கதறி வேண்டிக்கொண்டாலும் அப்பெருமான் சிறிதும் நம்மேல்இரக்கம் காட்டுகின்றானில்லையே! ; அவர்க்கு இயற்கையாக அருள் கிடையாதென்றுதான் நாம் நினைக்கமுடியுமோ? இந்திரன் பசிக்கோபத்தினால் ஏழு நாள் விடாமழை பெய்வித்தகாலத்திலே கோவர்த்தனத்தைக் குடையாகவேந்தின்று கோக்களையும் கோவலரையும் பரிந்து காத்தருளின பரமதயாஓவன்றோ அவர் ; அப்படிப்பட்ட பேரரு

ளாளன் நம்மேல் அருள் செய்கின்றிலனென்றால் இஃது என்ன கொடுமை!.

நெஞ்சே! புடைதான் பெரிதே புவி = இந்த வாக்கியத்தின் ஆழ்பொருளைக் கண்டறிந்து பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச் செய்யுமழகு பாரீர்; — “அவர்க்கு நீர்மையில்லையென்னப்போகா திறே; அவர்நீர்மை ஏறிப்பாயாததோரிடந்தேடிஎங்கே கிடந்தோம்!.” என்பது வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி. மேடான இடத்தைப் புடையென்று சொல்வதுண்டாகையாலே, புவி புடைபெரிதே = நாமிருக்குமிடம் (அவருடைய கருணைப் பெருவெள்ளம் ஏறிப்பாயமுடியாத) மேட்டுநிலமோ? என்றதாயிற்று. இதற்கு மற்றொருபடியாகவும் பொருள் கொள்ளலாம்; “புடைபெரிது” என்றால் ‘விசாலமானது’ என்று ப்ரஸித்தமாகச் சொல்லுவதுண்டாகையாலே அப்பொருளையே இங்குங்கொண்டு, ‘இந்தப் பூமி விசாலமன்றோ?’ என்றதன் கருத்தாவது—விசாலமான இந்த நிலவுலகத்திலே எம்பெருமானுடைய அருள்வெள்ளம் பாயவொண்ணாத எந்த மூலையிலே கிடந்தோம்! என்றதாகலாம். முந்தின பொருளை சுவையுடைத்து. (எச.)

புவியு மிருவிசம்பும் நின்னகத்த * நீயென்

செவியின் வழிபுகுந்தேன் னுள்ளாய் — அவிவின்றி *

யான்பெரியன் நீபெரியை யென்பதனை யாரறிவார்? *

ஊன்பருகு நேமியாய்! உள்ளு.

(எரு)

ஊன் பருகு நேமியாய்	(அஸ்ர ராக்ஷஸ் களின் சரீரத்தி லுள்ள) மாம் ஸங்களைக் கவர் கின்ற திரு வாழி யாழ்வா னைக் கையி லேந்தியுள்ள பெருமானே!,	நின் அகத்த	{ உன்னிடத்தே யுள்ளன;
புவியும்	இவ்வுலகமும்	நீ	{ உபய விபூதியை யும் உள்ளே அடக்கிக் கொண்டிருக் கின்ற நீ
இரு விசம்பும்	{ விசாலமான மேலுலகமும்	என் செவியின் வழி புகுந்து	{ என் காது வழியே புகுந்து
		அவிவு இன்றி	{ ஒருநாளும் விட்டு நீங்காமல்

என் உள்ளாய்	{ என் பக்கல் இரா நின்றாய் ;	நீ பெரியை என்பதனை யார்	{ நீ பெரியவ னென்று அறி வாருண்டோ ?
(ஆனபின்பு)		அறிவார்	
யான்	{ நானே பெரியன்	உள்ளு	{ இதை நீயே ஆலோ சித்துப் பார்.

* * *—[புவியுமிருலிசும்பும்.] கீழ்ப்பாட்டில் “ ஒன்றுமிரங்கா
ருருக்காட்டார் ” என்று வெறுத்துரைத்த ஆழ்வாரைநோக்கி எம்
பெருமான் “ நீர் எனிப்படிவருந்துகின்றீர் ; உமக்கு நாம் அருளா
திருக்கிறோமோ ? உருக்காட்டாதிருக்கிறோமோ ? ‘ கல்லும் கணைகட
லும் வைகுந்தவானும் புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம்—
வெல்ல, நெடியான் நிறங்கரியானுள் புகுந்து நீங்கான், அடியேன
துள்ளத்தகம்?’ (68) என்று உம்வாயாலேபேசினதும் மறந்தொழிந்
ததோ ? உகந்தருளினவிடங்களெல்லாவற்றையும் விட்டிட்டு உம்
முடைய நெஞ்சிலேயன்றோ நாம் நித்யஸந்நிதிபண்ணியிருக்கிறது ”
என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வார் அது கேட்டுத்தேறி ஆநந்தத்துக்குப்
போக்குவீடாக அப்பெருமானோடே போராடுகிறாநிலை.

எம்பெருமானே ! கீழுலகங்களும் மேலுலகங்களுமாகிய வெல்
லாம் உன்னிடத்தேயுள்ளன ; அப்படி எல்லாவற்றையும் தாங்கிக்
கொண்டிராநின்ற நீ என் காது வழியாக என்னுள்ளே புகுந்து
பேராமலிருக்கின்றாய் ; ஆனாலும் ‘ப்ரஹ்மம்’ என்று உனக்குப்
பேராயிருக்கிறது. எது எல்லாவற்றிற்காட்டிலும் பெரிதான வல்
துவோ அது ப்ரஹ்மமென்னத்தகும் ; விபூதிகளைமாத்திரம் வஹித்
துக் கொண்டிருக்கிற நீ பெரியவனா ? அல்லது, விபூதிகளை வஹிக்
கிறவுன்னையுங்கூடச்சேர்த்து வஹிக்கிற நான் பெரியவனா ? என்று
ஆராயவேண்டாவோ ? இதனை நன்கு ஆராய்ந்தால் நானே மிகப்
பெரியவனாவேன் ; ப்ரஹ்மமென்னும் பெயர் பெறுதற்கு நானே
தகுதியுடையேனாவேன் ; என்னுள்ளே ஒரு மூலையிலே அடங்கிக்
கிடக்கவல்ல உன்னைப் பெரியவனென்று சொல்ல வொண்ணாமோ ?
இதனை நீயே ஆராய்ந்து பார்—என்கிறார்.

“ யான் பெரியன் ” என்று தனி வாக்கியமாகவும் “ நீ பெரியை
யென்பதனை யாரறிவார் ” என்று தனிவாக்கியமாகவும் கொண்டு
உரைக்கப்பட்டது. இங்ஙனன்றியே இரண்டையும் சேர்த்து ஏக

வாக்கியமாகவே உரைத்தலுமொக்கும். 'நான் பெரியவனே நீ பெரியவனே, இதைப் பிறரால் அறியப்போகாது; நீ தான் ஆராய்ந்து அறியவேணும்' என்கை. (எரு)

உள்ளிலு முள்ளந் தடிக்கும் * வினைப்படலம்
விள்ள விழித்துன்னை மெய்யுற்றால்* —உள்ள
உலகளவும் யானு முளனாவ னென்கொலோ? *
உலகளந்த முர்த்தி! யுரை.

(எசு)

உலகு அளந்த முர்த்தி	{ தரிவிக்ரம பகவானே!,	உன்னை மெய் உற்றால்	{ (பரமபதத்திலே வந்து) உன்னை உள்ளபடியே அடைந்து விட்டேனாகில்
உன்னை உள்ளிலும்	{ உன்னை (நெஞ்சில்) அமுஸந்தித்த மாத்திரத்திலும்	உள்ள உலகு அளவும்	{ நீ வியாபித்திருக்கிற உலகமெங்கும்
உள்ளம்	எனது நெஞ்சானது	யானும் உளன் ஆவன்	{ நானும் வியாபித் தவனாவேன்;
தடிக்கும்	{ (ஸந்தோஷத்தினால்) பூரிக்கின்றது;	என் கொலோ	{ நான் சொல்லுகிற விது ஸம்பாவி தந்தானோ?
வினை படலம் விள்ள	{ பாவங்களின் கூட் டங்கள் என்னை விட்டு ஒழிந்து போம்படி	உரை	நீயே சொல்லு.
விழித்து	{ உன்னாலே நான் கடாக்ஷிக்கப் பெற்று		

* * *—[உள்ளிலுமுள்ளந்தடிக்கும்.] கீழ்ப்பாட்டிற் கூறியபடி எம்பெருமானை நெஞ்சால் அநுபவிக்கிற வளவிலேயே நெஞ்சு பூரித்துத் தடிக்கிறபடியைப் பார்த்தால், மெய்யே பரமபதத்திற்சென்று பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவம் பண்ணப் பெறில் உலகம் முழுவதையும் வியாபிக்கவல்லேனும்படி குறைவின்றித் தடித்துவிடுவேன் போலுமென்கிறார்.

உள்ளிலும் உள்ளம் தடிக்கும் = பகவத் விஷயாநுஸந்தாந்தினால் தமக்கு உண்டாகிற ஆரந்தமிகுதியை அறிவிப்பதான அதிசயோக்தியாயிது. உள்ளம் தடித்தலாவது நெஞ்சு ஸ்தூலிப்பதாம். உருவற்ற நெஞ்சுக்கு ஸ்தூலத்வம் அஸம்பாவிதமாயினும் ஸம்பா

விதம்போலப் பேசுவதன்கருத்து ஆரந்தமிகுதியைக் காட்டுவதே யாம். இவ் விருந்தருமாளுலத்தில் ஒரு மூலையிலே திருப்புளியின் பொந்திலே யிருந்துகொண்டு உன்னை நெஞ்சால் நினைக்கும் மாத்திரத்திலேயே நெஞ்சு இப்படி பூரிக்குமேயானால், என்னுடைய கரும பாசங்களெல்லாம் அடியோடே தொலைந்தொழியும்படி பரிபூர்ண கடாக்ஷம் செய்தருளப்பெற்று * நலமந்த மில்லதோர் நாட்டிலே வந்து நித்யாநுபவம் பண்ணப்பெற்றால் பின்னைத் தடிப்பதற்கு இடம் போராதுபோலும். ஸ்வரூபத்தாலே உலகத்தையெல்லாம் நீ எப்படி வியாபித்து நிற்கிறாயோ அப்படி நானும் ஸ்வபாவத்தாலே உலகமெங்கும் வியாபித்து நிற்பேன்போலும் என்கிறார். உலகத்தையெல்லாம் பூரிக்கவல்லதாம்படி உடல் தடிக்குமளவு ஆரந்தத்தை அடைந்திடுவேனன்றோ என்றவாறு. ... (எசு)

உரைக்கிலோர் சுற்றத்தா ருற்றாரென்றாரே ? *

இரைக்குங் கடற்கிடந்த வெந்தாய் ! *—உரைப்பெல்லாம்

நின்னன்றி மற்றிலேன் கண்டாய் * எனதுயிர்க்கோர்

சொன்னன்றி யாகுந் துணை.

(எஎ)

இரைக்கும் { கோவிக்கின்ற
கடல் { திருப்பாற்
கடலிலே

கிடந்த { பள்ளிகொண்டிரா
நின்ற

எந்தாய் ஸ்வாமீ !,

உரைக்கில் { ஆராய்ந்து
சொல்லில்,

ஓர் சுற்றத்தார் { (நீ தவிர) தாயாதிக
உற்றார் { ளென்றும்
என்று ஆரே { பந்துக்க
சொல்லக் { ளென்றும்
கூடியவர்கள் { சொல்லக்
எனக்கு ஆரேனு { கூடியவர்கள்
முண்டோ ? { எனக்கு ஆரேனு
முண்டோ ? { முண்டோ ?

எனது { உயிர்க்கு } என் ஆத்மாவுக்கு

ஓர் சொல் { 'ஸ்வதர்மாந்
பரித்யஜ்ய'
என்கிற சரம
ச்லோகமாகிற
ஒரு சொல்லாலே

நன்றி ஆகும் { உதவிசெய்யும்
துணை { துணையும்,

உரைப்பு { மற்றும் சொல்லப்
எல்லாம் { படுகிற எல்லா
வகையான
துணையும்

நின் அன்றி { உன்னைத் தவிர
மற்று { வேறொருவரை
இலேன் { யும் உடையே
கண்டாய் { னல்லேன்காண்.

* * *—[உரைக்கிலோர் சுற்றத்தார்.] எம்பெருமான் திருநாமம் செவியில் விழுந்தமாத்திரத்திலே நெஞ்சு குளிரும்படியாக இப்படி அவன்பண்ணின் பேருதவியைச் சிந்தித்து “பிரானே! நீ தவிர வேறுயாரும் எனக்கு உறவினரல்லர்; ஸகலவித பந்துவும் எனக்கு நீயேகான்” என்கிறார்.

“ஓர் சுற்றத்தாருற்று ரேன்றில்லை” என்று நிஷ்கர்ஷித்தே சொல்லலாமாயிருக்க அங்ஙனம் சொல்லாது “உற்றாரென்று ஆரே?” என்று எம்பெருமானைக் கேள்வி கேட்பதன் கருத்துயாதெனில்; நாம் எம்பெருமானை இப்படி கேள்வி கேட்டால் அதற்கு அவன் சோதிவாய்திறந்து “வேறுயாருமில்லை; நானேயுளேன்” என்று உத்தரமருளிச் செய்திடுவான் என்ற கருத்துப்போலும். இரைக்கும் கடல் = எம்பெருமானுடைய நித்ய ஸந்நிதாந்ததாலே மகிழ்ந்து கொந்தளிக்கின்ற கடல் என்றபடி. எந்தாய்—‘எந்தை’ என்பதன் விளி.

ஓர் சொல் நன்றியாகுந்துணை = அர்ஜுனனை வியாஜமாகக் கொண்டு “ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய. மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ-அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுசு:.” என்று பிரதிஜ்ஞை பண்ணிச்சொன்ன ஒரு சொல்லாலே எமக்கு நீ துணையாவதுபோல வேறு ஆரேனும் ஆவாருண்டோ என்கை. ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானை வியாஜமாகக்கொண்டு “ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ் மீதிச யாசதே-அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம.” என்று சொன்ன ஒரு சொல்லையும் இங்கு அர்த்தமாகக்கொள்ளலாம். இவ்வகையாக சாஸ்த்ரங்களில் எம்பெருமான் அடியார்களை நோக்கிப் பிரதிஜ்ஞைபண்ணி எந்தெந்தத் துணையாகத்தான் ஆவதாக அருளிச் செய்திருக்கிறானோ அவற்றை யெல்லாம் கருதி “உரைப்பெல்லாம்” என்கிறார். ... (எஎ)

துணைநாள் பெருங்கிளையுந் தோல்குலமும் * சுற்றத் துணைநாளு மின்புடைத்தா மேலும் *—கணைநாணில் ஓவாத் தொழிற்சார்ங்கன் தோல்சீரை நன்னெஞ்சே! * ஓவாத் யூணக வுண்.

(எஅ)

துணை	ஸ்நேஹிதர்களும்	நல் நெஞ்சே	நல்ல மனமே!
நாள்	ஆயுஸ்ஸும்	(நீ அவற்றில் ஆசை கொள்ளாமல்)	
பெருகிளையும்	{ பிள்ளைகள் பேரன்களென்கிற பெரிய ஸந்தானமும்	{ அம்புகள் நாணில் நின்றும் ஒருகாலும் மாறாதபடி வீரத்தொழில் செய்து கொண்டே யிருக்கிற வில்லை யுடையனான இராம பிரானுடைய	
தொல் குலமும்	{ பரம்பரையாக வருகிற நற்குலமும்	{ கணை நாணில் ஓவா தொழில் சார்க்கன்	
சுற்றத்து இணை	{ பந்துக்களோடே சேர்ந்திருப்பதும் (ஆகிய இவை யெல்லாம்)	{ இயற்கையான நற்குணங்களையே	
நாளும்	நாள்தோறும்	{ நித்யபோக்யமாக அநுபவிக்கக் கடவாய்.	
இன்பு உடைத்து ஆம் ஏலும்	{ (துக்கத்தை யுண்டு பண்ணாமல்) ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுவனவென்றே வைத்துக் கொண்டாலும்,	{ தொல் சீரை	
		{ ஓவாத் ஊண் ஆக உண்	

* * *—[துணைநாள் பெருங்கிளையும்.] ஸாமான்யமாக உலகத்தில் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு வகையான பலனை விரும்புவர்; நல்ல துணையோடு கூடியிருத்தல் நன்று என்று சிலர் நினைப்பர்; 'நாம் சிரஞ்ஜீவியாக வாழக்கடவோம்' என்று சிலர் காமுறுவர்; 'பிள்ளைகளும் பேரன்களுமாகப் பரந்த ஸந்ததிகளுடனே வாழப்பெறுவோம்' என்று சிலர் விரும்புவர்; 'நற்குலப்பிறவியை நச்சத்தருந்தது' என்று சிலர் நச்சுவர்; 'பந்துக்களோடு கூடிவாழ்தல் சிறப்பு' என்று சிலர் கருதுவர்; ஆகவிப்படி அவரவர்கள் விரும்பும் புருஷார்த்தங்கள் இந்த ஸம்ஸாரநிலத்திலே அநர்த்தமாகப் பர்யவஸிக்குமேயன்றி இன்பமாகத் தலைக்கட்டாது; ஒருகால் இவையெல்லாம் இன்பமயமாகவே யிருந்தாலும் நெஞ்சே! நீ இந்த அற்ப பலன்களில் கால்தாழாது பகவத் குணதுபவமாகிற நல்ல காலக்ஷேபத்தையே மேற்கொள்ளக் கடவை என்று தம் திருவுள்ளத்திற்கு ஹிதமருளிச் செய்கிறார்.

[கணை நாணில் இத்யாதி.] ஆசிரித விரோதிகளைக் கிழங்கறக் களைவதே காரியமாகக்கொண்ட இராமபிரான் ஒரு நொடிப்பொழுது

“ஸ்தூத்ரீவ ஸாந்! ஸாநுமாயா பரமாம் விமுக்திம் பூந்ந்யவதூய
 சரிதம் தவசேவதேஸா = ஸோத்ரைவ ஹந்த ஹநுமாந் பரமாம்
 கிமுக்திம் புத்தயாவதூய சரிதம் தவ ஸேவதேஸௌ.” என்று
 அகிமாதுஷஸ்தவத்திலே ஆழ்வானருளிச் செய்தபடி சிறிய திரு
 வடி இன்றைக்கும் ஸ்ரீராம குணநுபவமே போதுபோக்காக இருப்
 பதுபோல் ஆழ்வார்தாமும் ஆசைப்படுகிறாய்த்து.

ஓவாத—ஒரு சுண்ணகாலமும் விட்டு நீங்காத. உண்ண-உணவு.
 “பாதேயம் புண்டரீகாக்ஷ நாமஸங்கீர்த்தநாமஞ்சுதம்” இத்யாதிகளே
 நினைப்பது. (எஅ)

உண்ணாட்டுத் தேசன்றே ! யூழ்வினையை யஞ்சுமே? *

விண்ணாட்டை யொன்றாக மேச்சுமே? *—மண்ணாட்டில்

ஆராகி யெவ்விழிவிற் றுனாலும் * ஆழியங்கைப்

பேராயற் காளாம் பிறப்பு.

(எக)

மண் நாட்டில் { இந்த மண்
ஊலகத்திலே

ஆர் ஆகி { எப்பிறவியிலே
பிறந்தவராயினும்

எவ் { எப்படிப்பட்ட இழி
இழிவிற்று தொழில்களை
ஆனாலும் புடையவர்க
ளாயினும்,

ஆழி அம் கை பேர் ஆயற்கு ஆள் ஆம் பிறப்பு	{	திருவாழியை
		அழகிய
		கையிலேயுடைய
		ஸ்ரீ கிருஷ்ண
		பகவானுக்கு
		அடிமைப்
		பட்டவர்களாகப்
		பிறக்கும்
		பிறவியானது

உள்நாடு தேச { பரம்பதத்திலுள்ள
அன்றே தேஜஸ்வை
புடையதன்றோ?

மஹிம் { அநாதியான
வினையை பாவங்களாக்
அஞ்சுமே குறித்து அஞ்ச
வேணுமோ?

விண் { ஸ்வர்க்க
நாட்டை { லோகத்தை

ஒன்று ஆக ஒரு பொருளாக

மெச்சுமே விரும்பக்கூடுமோ?

***—[உண்ணுட்டுத்தேசனறே.] எவ்வகையான இழிகுலத் திற்பிறந்தவர்களானாலும் எவ்வகையான கெட்ட நடத்தைகளை

யுடையவர்களானாலும், எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்த லாகிற ஒரு குணம் உள்ளதாகில் அப்படிப்பட்டவர்களுடைய பிறப்பு நித்ய ஸூரிகளின் திருமேனிபோலே மிக்க தேஜஸ்சையுடையதேயாம்; எப்படிப்பட்ட பாவங்களை அவர்கள் செய்திருந்தாலும் அவற்றுக்கு அஞ்சவேண்டியதில்லை; சுவர்க்க லோகத்திலுள்ள தேவர்களின் பிறவியிற்காட்டிலும் அவர்களுடைய பிறவி எவ்வளவோ சீர்மை பொருந்தியதாதலால் தேவயோனிப்பிறவியையும் இழிவாக நினைக்கவுரியது-என்று, பகவானுக்குத் தொண்டராயிருப்பாருடைய ஜன்மமே சிறந்த ஜன்மமென்கிறார் இப்பாட்டில்.

ப்ராஹ்மணஜாதியே சிறந்த தென்று பலர் ப்ரமித்திருப்பதுண்டாகையாலே அந்த ப்ரமத்தைப்போக்கித் தொண்டக்குலமே சிறந்த குலமென்கிறது இப்பாட்டு. பிராமண ஜாதியிற் பிறந்து வைத்தும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்படாவிடில் அக்குலம் சண்டாள குலத்தினும் கடை கெட்டதாம்; சண்டாளகுலத்திற் பிறந்து வைத்தும் * வலந்தாங்கு சக்கரத்தண்ணல் மணிவண்ணற்கு ஆளென்று உள்கலந்தார்களாகில் அவர்களே விண்ணுளாரிலுஞ்சீரியராவர்; ஆகவே, ஜாதி அப்ரயோஜகம்; பகவத் சேஷத்வமே ப்ரயோஜகம் என்றதாயிற்று. இவ்வர்த்தம் ஸ்ரீவசநபூஷணத்திலும் ஆசார்யஹ்ருதயத்திலும் நன்கு விசதமாகும். “தேவத்வமும் நிந்தையானவனுக்கு ஒளிவரும் ஜநிகள் போலே ப்ராஹ்மஜந்மமும் இழுக்கென்பார்க்குப் பண்டை நாளில் பிறவி உண்ணாட்டேதே சிறே” என்ற ஆசார்யஹ்ருதய ஸ்ரீஸூக்தி இவ்விடத்தில் அது ஸந்திக்கவுரியது.

உண்ணாட்டேதேசு = எம்பெருமானைக்கண்ணெடுத்தும் பாராத பாவிகள் நிறைந்த இந்த லீலாவியூதி புறநாடென்றும், பகவத் கைங்கர்ய ரவிகர்கள் நெருங்கி அவனுக்கு அந்தரங்கமாயிருக்கிற நித்யவியூதி உள்நாடென்றும் கொள்ளத்தகும். “உள்நாட்டேதேசு” என்றது—பரமபதத்தில் எம்பெருமானுடைய கைங்கரியத்திற்குத் தகுதியாகக் கொள்ளுகிற தேஹம்போலே சேஷவஸ்துவான ஆத்மாவுக்கு இழிபிறப்பும் தேஜஸ்கரம் என்றவாறு. “அணையலூர்ப்புனைய, அடியும் பொடியும்படப் பர்வத பவரங்களிலே ஏதேனுமாக ஜனிக்கப்பெறுகிற திரயக் ஸ்தாவர ஜந்மங்களைப் பெருமக்களும்

பெரியோரும் பரிக்காணித்து ப்ரார்த்திப்பர்கள்” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸூக்தியும் இங்கு அநுஸந்தேயம்.

ஊழ்வினையை அஞ்சுமே? = எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையாகிற ராஜகுல மாஹாத்மியத்தாலே எவ்வகைப்பட்ட பாவத்திற்கும் அஞ்சவேண்டியதில்லை என்றபடி.

விண்ணுட்டை யோன்றாக மெச்சுமே? = இங்கு ‘விண்ணடு’ என்று பிரமன் முதலிய தேவர்கள் வாழும் உலகத்தைச் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்மாதேவர்களின் பிறனியிற் காட்டிலும் பகவத் பக்தர்களின் பிறவி சீரியது என்றபடி. அன்றியே, எம்பெருமானுக்கு அடிமை செய்துகொண்டு வாழப்பெறில், ப்ரஹ்ம பட்டம் இந்திர பட்டம் முதலிய எப்படிப்பட்ட பதவிகளும் ஒரு பொருளாகவே நெஞ்சிற்படாது என்றபடியுமாம். பகவானுக்கு அடிமை செய்து கொண்டு இந்நிலத்திலே கிடந்தாலும் இதுவே பரமபதத்தினும் சிறந்ததாகையால் தேவலோகமும் நரகமாய்த் தோற்று மென்கை. ... (எசு)

பிறப்பிறப்பு மூப்புப் பிணிதுறந்து * பின்னும்

இறக்கவு மின்புடைத்தா மேலும் *—மறப்பெல்லாம்

ஏதமே யென்றல்லா லெண்ணுவனே? * மண்ணாளந்தான்

பாதமே யேத்தாப் பகல்.

(அ0)

பிறப்பு	பிறவியையும்	மண் அளந்தான் பாதமே ஏத்தா பகல்	{ உலகளந்த பெருமானுடைய திருவடிகளை வாழ்த்தப்பெருத காலங்களி லுண்டான
இறப்பு	மரணத்தையும்		
மூப்பு	கிழத்தனத்தையும்		
பிணி	வியாதிகளையும்		
துறந்து	ஒழித்து		
பின்னும்	{ அவ்வளவோடு மல்லாமல்	மறப்பு எல்லாம்	{ மறப்புகள் எல்லாம்
இறக்கவும்	மிகவும்		
இன்பு	{ ஆந்த முடையதான கைவல்யமோகும் உண்டாவ தானாலும்	ஏதமே என்று அல்லால் எண்ணுவனே	{ துன்பமென்றே எண்ணுவனே யொழிய வேறு வகையாக எண்ணுவனே?
உடைத்து			
ஆம் ஏலும்			

* * *—[பிறப்பிறப்பு.] ஸம்ஸார நிலத்தில் உண்டாகக் கூடிய எவ்வகைத்துன்பங்களும் தொலைந்து கைவல்ய மென்கிற

ஆத்மா துபவ மஹாநந்தம் கிடைப்பதானாலும் எம்பெருமானுடைய அதுபவமில்லாமல் அவனை மறந்தொழிந்து அதுபவிக்கும் அதுபவமெல்லாம் துக்கமயமேயாதும்—என்கிறாரிப்பாட்டில்.

மோகூதம் இருவகைப்படும்; எம்பெருமானே அதுபவிப்பது ஒரு மோகூதம்; ஸ்வாத்மாவையே அதுபவிப்பது மற்றொரு மோகூதம். இதுவே கைவல்யமோகூத மெனப்படும். பகவததுபவ மோகூதமே ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததென்றும் கைவல்யமோகூதம் ஹேயமென்றும் கைவல்யநிலம் பறைச்சேரிபோலே இகழ்த்தக்க இடமென்றும் ஆரியர் கொள்வர். மறுபடியும் பிறப்பில்லாமை, பிணியில்லாமை, கிழத்தனமில்லாமை, இறப்பில்லாமை என்னு மிவை மேற்சொன்ன, இருவகை மோகூதங்களைப் பெற்றவர்களுக் கும் பொதுவாயினும் கைவல்யமோகூதத்தில் பகவத் கைங்கரிய மில்லாமையாகிற பெரியதொரு குறை உண்டாகையாலே இக்கை வல்ய மோகூதம் ஹேயமா யொழிகின்றது; இவ்வர்த்தமே இப்பாட் டில் அருளிச் செய்யப்படுகின்றது.

“ஐராமரணமோக்ஷாய மாமாச்சரித்ய யதந்தி யே” என்று பகவத்கீதையில் [7—29.] சொல்லியிருப்பதை அடியொற்றி, “பிறப்பிறப்பு மூப்புப் பிணிதுறந்து” எனப்பட்டது. இறக்கவும்— மிகவும்; (அளவில்லாமல் என்கை.) ... (அ0)

பகலிரா வேன்பதுவும் பாவியாது * எம்மை

இகல்செய் திருபோழுது மாள்வர் *—தகவாத்

தோழும்பரிவர் சீர்க்குந் துணையிலரென் றோரார் *

சேழும்பரவை மேயார் தெரிந்து.

(அக)

செழு பரவை மேயார்	{ அழகிய திருப்பாற் கடலிலே பொருந்திக் கண் வளர்ந்தருளும் பெருமான்,	என்று தெரிந்து ஓரார்	{ என்பதை உணர்ந் தோராயாதவனும்,
இவர் தகவா தொழும்பர்	{ “இவ்வாழ்வார் நம்முடைய அருளுக்குப் பாத்திரமாகக் கூடாத நீசர்;	பகல் இரா என்பதுவும் பாவியாது இரு பொழுதும்	{ பகற்போது, இராப்போது என்கிற வாசியின்றியே எப்போதும்
சீர்க்கும் துணை இவர்	{ சீர்மை பொருந்திய துணையை உடை யவருமல்லர்”	இகல் செய்து எம்மை ஆள்வர்	{ வலிகட்டாயப் படுத்தி அடியேனை அநுப வியாநின்றான்.

* * *—[பகலிரா.] எம்பெருமானுடைய அதுக்ரஹம் தம் மேல் அல்லும்பகலும் அமர்ந்திருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். எம்பெருமான் என்னுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களை நன்கு ஆராய்ந்திருப்பனாகில் என்னை ஒரு பொருளாக நோக்குவதற்கே ப்ரஸக்தியில்லை; அவனுடைய திருவருளுக்கு இலக்காகமாட்டாத நீசன் அடியேன்; அவ்வளவேயோ? குணதுபவம் பண்ணுவதற்குத்தக்க ஸஹாயமுமில்லாதவனு யிருக்கின்றேன்; இப்படிப்பட்ட என்படிகளை எம்பெருமான் ஆராய்ந்திருப்பனாகில் என்னைக் கடாஷிக்கவே மாட்டான்; இப்படிகளை ஆராயாமல், பகலென்று மிரவென்றும் பாராமல் எக்காலமும் என்னை வலிகட்டாயப்படுத்தி யிழுத்துத் தன் அதுபவத்தை எனக்குத் தந்தருளி என்னை அதுக்ரஹஞ்செய்கின்றான்—என்கிறார்.

இகல் செய்தல்—யுத்தம் பண்ணுதல்; எம்பெருமான் ஆழ்வாரோடு யுத்தம்பண்ணுகையாவது என்னென்னில்; தன்னுடைய குணங்களை அதுபவிக்குமாறு நிர்ப்பந்தப்படுத்துதலாம். இவ்விடத்தில் விபாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி:—“ தம்முடைய குணங்களாலே எடுப்பும் சாய்ப்புமாக யுத்தம்பண்ணி இரண்டுபோதும் ஆள்வர்; அம்புப்பட்ட புண்ணுக்கு மருந்துண்டு; குணத்தாலே யீடுபட்ட புண்ணுக்கு மருந்தில்லையிறே.”

இவர் தகவாத் தொழும்பர், சீர்க்கும் துணையிலர் என்று ஓரார் = ‘தொழும்பர்’ என்று அடிமை செய்பவர்க்குப் பெயர்; நீசர்களே அடிமைசெய்ய உரியவராதலால் இங்குத் ‘தொழும்பர்’ என்றது நீச ரென்றபடி. தகவு என்று தயவுக்குப் பெயர்; ‘தகவன்’ என்றால் ‘தயவுக்கு விஷயமாகக் கூடியவன்’ என்று பொருளாம்; ‘தகவாத் தொழும்பர்’ என்றது—தயவுக்கு விஷயமாகக் கூடாத நீசர் என்றதாயிற்று.

[சீர்க்கும் துணையிலர்.] ‘சீர்க்கும்’ என்றது துணைக்கு அடைமொழி; ‘சீர்மை பொருந்திய’ என்றபடி. பகவத்கீதையிலே (10-9.) “सुखिन् सुखं विदुः शान्तः शान्तिं विदुः शान्तः शान्तिं विदुः” = மச்சித்தா மத்தகதப்ராணா: போதயந்த: பரஸ்பரம்—கதயந்தச்ச மாம் நித்யம் துஷ்யந்திச ரமந்திச.” [இதன் பொருள் :—நெஞ்சை நமக்கென்றே பறி

கொடுத்து, அப்படியே நம்மைப்பிரிந்தால் தரித்திருக்கமாட்டாமல் பிராணனையும் நம் அதினைஞ்செய்து தாம் தாம் அநுபவித்த நம் குணங்களையேடுத்து ஒருவர்க்கொருவர் சோல்லிக்கொண்டு அப்படியே நாம் செய்த திவ்ய சேஷ்டிதங்களையுமெடுத்துப் பேசிக் கொண்டு ஆநந்திக்கிறார்கள்.] என்றருளிச் செய்திருப்பதில், பகவத்குணங்களை ஒருவர்க்கொருவர் பேசிக்கொள்ளுதலும் ஒரு சிறந்த காரியமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளது; அப்படி பேசிக்கொள்வதற்குத் தாம் (ஆழ்வார்) துணையற்றவர் என்கிறார். இப்படியிருக்கச் செய்தேயும் எம்பெருமான் என்னை உபேக்ஷித்திடாமல் தனது நிர்ஹேதுக கருணையினால் குணதுபவம் செய்விக்கிறானென்றாராயிற்று.

பரவை - ஸமுத்ரம்.

...

...

... (அக)

தேரிந்துணர்வோன் றின்மையால் தீவீனையேன் * வாளா இருந்தொழிந்தேன் கீழ்நாள்க ளெல்லாம் *—கரந்துருவின் அம்மானை யந்நான் பின்னோடர்ந்த * ஆழியங்கை அம்மானை யேத்தா தயர்த்து.

(அஉ)

தீ வினையேன் { மஹாபாபியான நான்
தேரிந்த உணர்வு ஒன்று இன்மையால் } விவேகவுணர்ச்சி சிறிதுமில் லாமையினாலே,

அந்நான் { முன்பொரு காலத்தில்
கரந்த உருவின் அமானை பின்னோடர்ந்த } நிஜமான வருவத்தை மறைத்துக் கொண்டுவந்த அந்த மாரீச மானைப் பின்னோடர்ந்து கொன்ற

ஆழி அம் கை அம்மானை { அறுகாழி மோதி ரத்தை அழகிய திருக்கையி லணிந்திருந்த இராமபிரானை

ஏத்தாது { தோத்திரம் செய்யாமல்

அயர்த்து அறிவுகெட்டு

கீழ் நாள்கள் எல்லாம் வாளா இருந்தொழிந்தேன் { கீழ்க்கழிந்த கால மெல்லாம் வீணாக இருந்து விட்டேன்.

***—[தேரிந்துணர்வு.] ஆழ்வார் இப்போது பகவத்குணதுபவம் பண்ணப்பெற்றதுபோல் கீழ்நாள்களிலும் பண்ணப்பெறவில்லையே! என்று அதுதாபம் அதிகரிக்கப்பெற்று, “பழுதே பல

பகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுதேன்” என்று பொய்கையாழ்வார் கதறினதுபோலத் தாமும் கதறுகின்றார்.

“உணர்வின்மையால், உணர்வொன்றின்மையால், தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால்” என்று மூன்றுபடியாக்கி யோஜிக்கவேணும். ‘தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மா வேறுபட்டவன்’ என்கிற ஞானமில்லாமையைக்கருதி ‘உணர்வின்மையால்’ என்றார்; ‘ஆத்மா எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டவன்தான்’ என்கிற ஞானமில்லாமையைக்கருதி ‘உணர்வொன்றின்மையால்’ என்றார்; ‘பகவத்சேஷத்வத்துக்கு எல்லையில்லாத பகவத்சேஷத்வம்’ என்கிற ஞானமில்லாமையைக் கருதித் ‘தேரிந்துணர்வொன்றின்மையால்’ என்றார். ஆக, இப்படிப்பட்ட விவேகவுணர்ச்சிகளில்லாமையினாலே பாவியேன் வாணான் பலவற்றை வீணாகக் கழித்தொழிந்தேன்— என்கிறார்.

[கரந்துருவின் இதயாதி.] அன்பர்கள் ஏவின காரியத்தை அன்புடன் ஏற்றுச் செய்யவல்ல பெருமானுடைய திருக்குணங்களிலீடுபட்டுத் துதித்துவாழாமே பாழேபோனென்கிறார். மாரீசன் நிஜரூபத்தை மறைத்துப் பொன்மான் வடிவுபூண்டு பஞ்சவடியில் வந்து தோன்றினபோது, 1. “பொன்னெத்த மாநென்று புருந்தினிதுவிளையாட, நின்னன்பின் வழிநின்று சிலைபிடித்தெம்பிரானேக” என்கிறபடியே, பிராட்டியின்முகம் கன்றமைக்காக அம்மாயமானைப் பிடித்துவருவதாக அதன்பின்னையெழுந்தருளினவனும் அறுகாழி மோதிரத்தைத் திருக்கையிலே அணிந்திருந்தவனுமான இராமபிரானைத் துதிக்கப்பெறாமல் அறிவுகெட்டுக்காலங்களைப் பாழேகழித்தேன்.

“கைகேயிவரத்தில் அகப்படாவிட்டது பெருமாள் திருக்கையில் அறுகாழியொன்றுமேயிதே” என்றும், “பெருமாள் மாயமானை எய்து மீண்டெழுந்தருளுகிறபோது அடிக்கொதித்து நடக்கமாட்டாமை தளிர்களை முறித்திட்டு அதன்மேலே எழுந்தருளினாரென்று ஒருவன் கவிபாட எம்பெருமானார் கேட்டருளி ‘மாறியிடுகிற திருவடிகளிலே என் தலையை மடுக்கப்பெற்றிலேனே!’

என்று வித்தராயருளினார்” என்றுமுள்ள வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள் அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

“தேரிந்துணர்வு” என்றவிடத்தும் “கரந்துருவின்” என்றவிடத்தும் தொகுத்தல்விகாரம்; தெரிந்த + உணர்வு; கரந்த + உருவின். (அஉ)

அயர்ப்பா யயராப்பாய் நெஞ்சமே! சொன்னேன் *
உயப்போம் நெறியிதுவே கண்டாய் *—செயற்பால
வல்லவே செய்கிறுதி நெஞ்சமே! யஞ்சினேன் *
மல்லர்நான் வவ்வினை வாழ்த்து. (அரு)

நெஞ்சமே	ஓ மனமே!	உய போம்	{ உஜ்ஜீவிக்கலாம்
செயற்பால	{ செய்யத்தகாத	நெறி இதுவே	{ வழி இதுவே
அல்லவே	{ வற்றையே	கண்டாய்	{ காண்;
செய்கிறுதி	செய்ய முயல்வா	அயர்ப்பாய்	{ (அப்பெருமானை)
	யென்று		{ மறந்து கெட்
			{ டாலும் கெடு;
அஞ்சினேன்	{ (உன்னைப்பற்றிப்)	அயராப்பாய்	{ மறவாமல் நினைந்து
	{ பயப்படு		{ வாழ்ந்தாலும்
	{ கின்றேன்;		{ வாழ்;
மல்லர் நான்	{ மல்லர்களின் ஆயுளை	சொன்னேன்	{ (உனக்கு நான்
வவ்வினை	{ முடித்த கண்ண		{ சொல்லவேண்
வாழ்த்து	{ பிரானை மங்களா		{ டிய ஹிதத்தைச்)
	{ சாஸநம் பண்ணிக்		{ சொல்லி
	{ கொண்டிரு;		{ வைத்தேன்.

* * *—[அயர்ப்பாய்.] கீழ்க்கழிந்த காலம்போலே இனிமேல் வரும்காலமும் பாழே போகாதபடி இப்போதுள்ள பகவத்குணது பவம் தம்முடைய நெஞ்சுக்கு நிலைத்திருக்கும்படி ஹிதோபதேசம் பண்ணுகிறார்.

யோக்யதையில்லாத நாம் எம்பெருமானை நெஞ்சால் நினைப்பதும் வாயால் துதிப்பதும் தலையால் வணங்குவதும் அவனுக்கு அவத்யம் என்று அயோக்யதாநுஸந்தாநம் பண்ணிப் பின்வாங்குதலில் ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளம் அடிக்கடி ஊன்றுகிற வழக்கமுண்டே; அப்படி இன்னமும் உண்டாகப்பெறில் பகவத்குணது பவம் முட்டுப்படுமேயென்று அஞ்சி நெஞ்சை நோக்கி, ஓ நெஞ்சே! அயோக்யனென்று பின்வாங்குகையிலே மறுபடியும் நீ இறங்கி விடுவாயோவென்று நான் மிகவும் அஞ்சுகின்றேன். இனி நீ அப்

படி ஒருகாலும் செய்யலாகாது ; இப்போது நாம் பகவத்குணது பவம் செய்துகொண்டிருப்பதுபோலவே எப்போதும் செய்து கொண்டிருப்பதுதான் நாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உறுப்பான வழியாம். மல்லர்களை மடித்த கண்ணபிரானை வாழ்த்துவதே நமக்குப் பணி ; என்பேச்சை நீ ஆதரித்துக் கேட்பாயென்று நம்பி நான் இதை உவக்குச் சொன்னேன் ; இந்த உபதேசத்தை நீ ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்து வாழ்தியேல் வாழ்ந்திடு ; மறந்தொழிந்து கெட்டுப்போதியேல் போயிடு—என்றாராயிற்று.

சேயற்பால—செய்யக்கூடியவை ; சேயற்பாலஅல்ல--செய்யக் கூடாதவை ; அயோக்யதாதுஸந்தாநம்பண்ணிப் பின்வாங்குதல் முதலியன. செய்கிறதி அஞ்சினேன் = செய்வாயென்று பயப்படுகின்றேனென்கை. மல்லர்களை மடித்த வரலாறு கீழ் நாற்பத் தோராம் பாட்டினுரையில் விரித்துரைக்கப்பட்டது, காண்க. [பக்கம்-112.] (அங்)

வாழ்த்தி யவனடியைப் பூப்புனைந்து * நின்தலையைத் தாழ்த்திருகை கூப்பென்றற் கூப்பாத—பாழ்த்தவிதி * எங்குற்ற யென்றவனை யேத்தாதேன் னெஞ்சமே ! * தங்கத்தா னுமேலுந் தங்கு.

(அசு)

அவன் { “ அப்பெருமா
அடியை { னுடைய திருவடி
வாழ்த்தி { களை மங்களா
சாஸநம்பண்ணி

பூ புனைந்து { (அத்திருவடி
களிசே) புஷ்பங்
களைச்சாத்தி

நின் தலையை { உன் தலையை
தாழ்த்து { வணக்கு ;

இரு கை { இரண்டு
கூப்பு { கையையுங்கொண்டு
அஞ்ஜலிபண்ணு”

என்றால் { என்று சொன்னால்
கூப்பாத { அப்படி செய்யாத

பாழ்த்த விதி { பாழும் விதியை
யுடைய

என் { என்னுடைய
நெஞ்சமே { மனமே !,

அவனை { அந்த
ஸர்வேச்வரனை

எங்கு { “ எங்கேயிருக்கிறாய்”
உற்றாய் { என்று சொல்லி
என்று { யழைத்துத்
ஏத்தாது { துதியாமல்

தங்க ஆம் { தரித்திருக்கக்
ஏலும் { கூடுமாகில்

தங்கு { தரித்திரு.

* * *—[வாழ்த்தியவனடியை.] இனி எப்போதும் அயோக் யதையை நினைந்து பின்வாங்கலாகாதென்று நெஞ்சுக்கு உபதேசித் தார் கீழ்ப்பாட்டில். அப்படி பின்வாங்கி உயிர்தரித்திருக்கமுடியு மாகில் அப்படியே பின்வாங்கிக்கிட என்கிறாரிப்பாட்டில். இத் தால்—மனமொழிமெய்களென்னும் மூன்றுகரணங்களும் பகவத் விஷயத்தில் ஊன்றிக்காரியம் செய்யப்பெறுவிடில் தாம் தரித் திருக்கமுடியாமையைப் பேசினராகிறார்.

வாய்படைத்தது பயன்படும்படி அவ்வெம்பெருமானுடைய திருவடிகளை வாழ்த்தியும், கைபடைத்தது பயன்படும்படி அந்தத் திருவடிகளிலே பூக்களைப்பணிமாரியும், தலைஸ்பலமாம்படி அதனை அத்திருவடிகளிலே வணக்கியும் அஞ்ஜலிபண்ணு என்று நன்மை யாகச் சொன்னால் அப்படி செய்யாதேயிருந்தும், “எங்கே காண் கேன் ஈனதுழாயம்மான் தன்னையான்” என்று அலற்றாமலிருந்தும் உயிர்தரித்திருக்கவல்லையேல், நெஞ்சே! உன் இஷ்டப்படியே இருந்திடு. ஸத்தை பெற்றிருக்கைக்காக இத்தனையும் செய்து தீரவேண்டியதேயாம் என்று குறிப்பித்தவாறு.

“இருகை கூப்பென்றால் கூப்பாத” என்றது நிகழ்காலத்திய நிலைமையைச் சொல்லுகிறதன்று; எதிர்காலத்தில் நேரக்கூடிய நிலைமையைச் சங்கித்துச் சொல்லுகிறபடி. அவனடியை வாழ்த் தாமலும் பூப்புனையாமலும் தலையைத் தாழ்த்தாமலும் இருகை கூப்பாமலும் ஸத்தைபெற்றிருக்க முடியாமையைச் சொன்னபடி.

“தங்கத்தானுமேலும்” என்றவிடத்து, தான்—அசை. தங்கு தல்—ஸத்தைபெறுதல். (அச)

தங்கா முயற்றியவாய்த் தாழ்விசும்பின் மீதுபாய்ந்து *

எங்கேபுக் கேத்தவஞ்செய் திட்டனகோல்?—பொங்கோதத்

தண்ணம்பால். வேலைவாய்க் கண்வளரும் * என்னுடைய

கண்ணன்பால் நன்னிறங்கோள் கார்.

(அரு)

பொங்கு ஓதம் { கிளர்ந்த அலைகளை
யுடைத்தாய்

தண் அம் குளிர்த்து அழகிய

பால் வேலை { திருப்பாற்
வாய் { கடலிலே

கண்வளரும் { திருக்கண்
வளர்ந்தருளுகிற

என்னுடைய { எனது கண்ணபிரா
கண்ணன் { னிடத்திலுள்ள
பால் }

நல் நிறம் கொள் கார்	{	நல்ல திருமேனி
		நிறத்தைக்
		கொள்ளை
		கொண்டிருக்கிற மேகங்கள்
தங்கா முயற்றிய ஆய்	{	மாறாத முயற்சியை
		புடையனவாய்க்
		கொண்டு
தாழ் விசம்பின் மீது பாய்ந்து	{	விசாலமான ஆகா
		சத்தின் மேலே
		ஸஞ்சரித்து

எங்கே புக்கு { எந்த தேசத்திலே
போய்

எத் தவம் { எவ்வகையான
செய்திட்டன { தபஸ்ஸைச்
கொல் { செய்தனவோ ?

(அறியேன்.)

* * *—[தங்காமுயற்றியவாய்.] இடைவிடாது பகவத்குணநுபவம் செய்பவர்கட்கும் உலகத்துப்பொருள்களிலும் கண் செல்லுமே; சென்றாலும், பகவத்ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு அப்பொருள்கள் அறியப்படுமேயன்றி லௌகிகப் பொருள்களாக மாத்திரம் அவை அறியப்படமாட்டாவே; அப்படியே மேகங்களிலே கண் செலுத்தின ஆழ்வார் அவற்றின் உருவத்தை எம்பெருமானுடைய திருநிறமாகவே திருவுள்ளம்பற்றி, ஆ ஆ! இந்த மேகங்கள் ஆகாசமடங்கலும் திரிந்து எந்தக் க்ஷேத்தரத்திலே சென்று என்ன தபஸ்ஸைச் செய்து இங்ஙனே திருமாவின் திருமேனி நிறத்தைக் கொள்ளைகொண்டனவோ! என்று வியந்து பேசுகிறார்.

திருவிருத்தத்தில் “மேகங்களோவுரையீர்” என்ற முப்பத்திரண்டாம் பாட்டும் “கடமாயினகள் கழித்து” என்ற முப்பத்தெட்டாம் பாட்டும் இப்பாட்டை ஒருபுடை ஒத்தனவாக இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கன.

“பால்வேலைவாய்” = ‘வேலா’ என்ற வடசொல் கடற்கரைக்குப் பெயர்; அது தமிழில் ‘வேலை’ என ஐயீராகி ஆகு பெயரால் கடலை உணர்த்திற்று; ஆகவே, பால்வேலை—க்ஷீரஸாகரம். “பால்வேலைவாய்க்கண்வளரு மென்னுடைய கண்ணன்” என்றது—“ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமான் க்ஷீராரணவரிகேதந:— நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகதோ மதுராம் புரீம்.” என்ற பிரமாணத்தின்படியே திருப்பாற்கடலில் பள்ளிகொள்ளுதலை விட்டிட்டுக் கண்ணபிரானாக வந்து தோன்றின எம்பெருமானென்றபடி. (அரு)

கார்கலந்த மேனியான் கைகலந்த வாழியான் *
 பார்கலந்த வல்வயிற்றான் பாம்பணையான் *—சீர்கலந்த
 சோன்னினைந்து போக்காரேற் குழவினையி ஒழ்துயரை *
 என்னினைந்து போக்குவரிப் போது. (அசு)

கார் கலந்த மேனியான்	{ மேகத்தோடொத்த திருமேனியை யுடையவனும்	சீர் கலந்த	{ திருக்குணங்கள் நிரம்பிய
கை கலந்த ஆழியான்	{ கையோடு சேர்ந்த திருவாழியை யுடையவனும்	சொல்	ஸ்ரீஸூக்திகளை
பார் கலந்த வல் வயிற்றான்	{ (பிரளய காலத்தில்) உலகமெல்லாம் வந்து சேரப் பெற்ற வலிய திருவயிற்றை யுடையவனும்	நினைந்து	அநுஸந்தித்து,
பாம்பு அணையான்	{ திருவனந்தாழ்வா ணப் படுக்கையாக வுடையவனுமான பெருமனுடைய	குழ் வினையின் ஆழ் துயரை போக்கார் ஏல்	{ கொடிய பாவங்களினு லுண்டாகும் மிக்க துன்பங்களைப் போக்கிக்கொள் ளார்களாகில் (ஒழியட்டும்);
		என் நினைந்து இ போது போக்குவர்	{ வேறு எதை அநுஸந்தித்து இந்தப் போதைப் போக்குவர்கள்.

* * *—[கார்கலந்தமேனியான்.] உலகத்தில் எல்லாரும்
 பகவத் குணதுபவம் பண்ணியே போது போக்கவேணுமென்கிறார்.
 பகவத்குணங்களை அநுஸந்தித்தால் பாவங்களெல்லாம் தொலையு
 மென்று ஸாமாந்யமாகப் பலரும் சொல்லுவதுண்டு; அப்படி பா
 வங்களைத் தொலைத்துக்கொள்வதற்காக பகவத் குணதுபவம் செய்
 யாவிடில் செய்யவேண்டா; பகவத் குணதுபவந்தான் முகத்தினால்
 பாவங்களைத் தொலைத்துக்கொள்ளா தொழியில் ஒழிக; ஒவ்
 வொருவனும் போதைப்போக்கியாக வேண்டுமே; வேறு எந்தக்
 காரியஞ் செய்தால் போதுபோகும். பகவத் குணதுபவத்தாலன்றி
 வேறொன்றாலும் போது போக்க முடியாதாகையாலே காலசேஷ
 பார்த்தமாகவாவது ஒவ்வொருவனும் பகவத்குணதுபவம் பண்ணி
 யேயாக வேணுமென்கிறார்.

இப்படி ஏன் சொல்லவேண்டும்? உலகத்தில் ஒவ்வொருவனும்
 பகவத்குணதுபவம் பண்ணியோ போதுபோக்குகிறான்? இல்லை;

சூதாடிப் போதுபோக்குவார் சிலரும், சதுரங்கம் பொருது போது போக்குவார் சிலரும், உண்டியே உடையே உகந்தோடிப் போது போக்குவார் சிலருமாய் இப்படி பலவகைகளாலே போது போக்குவாரைக் காண நின்றோமே; குணதுபவத்தாலே போது போக்குவாராக ஒருவரையுங் கண்டிலோமே; ஆழ்வாரொருவரேயன்றே அப்படியுள்ளவர்; இப்படியிருக்க “என்னினைந்து போக்குவர் இப்போது” என்று குணதுபவத்தாலன்றிப் போது போக்க முடியாதென்று இவர் எப்படி சொல்லலாம்?—என்று கேள்வி பிறக்கும். இதற்கு நாம் என்ன ஸமாதானம் சொல்லவல்லோம்; உலகத்தில் தம்முடைய ஸ்வபாவத்தையே பிறர்க்கும் ஸ்வபாவமாக நினைத்துக்கொள்ளுதல் பெரியோர்களின் இயல்பு; பரமைகார்திகளாய்ப் பரமவைதிகர்களான அந்தணர்கள் இரவில் சயனிக்கும்போது தம் மனைவியரைவிளித்து, ‘அட! சொம்பிலே ஜலம் வையாதே, கவிழ்த்துவை’ என்று சொல்லுவர்களாம்; இப்படி சொல்லுவதன்கருத்து அறிவீர்களோ? இரவிலே கள் என் வந்தால் சொம்பைக் கொள்ளை கொள்ள நினைத்து அதனருகேவந்து அதை யெடுக்கப் பார்க்கும் போது கையலம்பாமல் சொம்பைத் தொடலாகாதென்று தீர்த்தம் தேடுவனும்; தீர்த்தம் கிடைத்தால் கையை அலம்பிக் கொண்டு சொம்பை எடுத்துப்போய்விடுவனும்; தீர்த்தம் கிடையாவிடில், அசுத்தமான கையாலே சொம்பை எப்படி எடுப்பதென்று ஆசாரம் கொண்டாடி வெறுமனே போய்விடுவனும். இதற்காகவே ‘சொம்பில் ஜலமின்றிக் கவிழ்த்துவை’ என்று புராதனவைதிகர்கள் திட்டம் செய்வர்களாம். தங்களுடைய ஆசாரமே கள்ளர்க்கும் உள்ளதாக அவர்கள் நினைப்பதுபோல், ஆழ்வாரும் பகவத்குணதுபவத்தாலன்றி மற்றெதனாலும் தமக்குப் போது போக்க அரிதாயிருக்குமியல்வையே எல்லார்க்கும் உளதாக நினைத்து மிக அற்புதமாகவும் அழகாகவும் இப்பாசாரம் அருளிச்செய்கிறாரென்றுணர்க.

“கார்கலந்த மேனியான் சீர்கலந்த சொல், கைகலந்தவாழியான் சீர்கலந்த சொல், பார்கலந்த வல்வயிற்றான் சீர்கலந்த சொல், பாம்பணியான் சீர்கலந்த சொல்” என்று இங்ஙனே யோஜித்து உபந்யஸித்தல் அழகு; [கார்கலந்தமேனியான்சீர்கலந்தசொல்.] இராமபிரானைச் சொல்லும்போது “మేఘఁనాఁదు మహాబాహుఁడు”

=மேகச்யாமம் மஹாபாஹும்” என்று முன்னே நீலமேகவடிவுடையவ நென்கையாலே, கார்கலந்த மேனியானென்று இராம பிராணைச் சொல்லிற்றாய், அவனுடைய சீர்கலந்த சொல்—ஸ்ரீராமாயணம் என்றபடி.

[கைகலந்தவாழியான் சீர்கலந்தசொல்.] “ $\text{श्रीरामो देवदेवश्च शंखचक्रपादः}$ = ஜாதோஸி தேவதேவேச சங்கசக்கரதாதர!” என்று கண்ணபிரான் திருவவதரிக்கும்போது கையும் திவ்யாயுதமுமாகத் திருவவதரித்தனனாதலால் கைகலந்தவாழியானென்று கண்ணபிராணைச் சொல்லிற்றாய், அவனுடைய சீர்கலந்த சொல்—ஸ்ரீபாகவதம், ஸ்ரீமஹாபாரதம், ஹரிவம்சம் முதலியனவென்கை.

[பார்கலந்தவல்வயிற்றான் சீர்கலந்தசொல்.] பிரளயகாலத்திலே எம்பெருமான் உலகங்களை யெல்லாம் திருவயிற்றினுள்ளேவைத்துக் காத்தருளினபடியைப் பேசுகிற புராணங்கள்.

[பாம்பணையான் சீர்கலந்தசொல்.] பாம்பணையானென்று அரவணமேற் பள்ளிகொள்ளும் அணியரங்கநாதனைச் சொல்லுகிறது; அவனுடைய சீர்கலந்த சொல்—திருவாய்மொழி; “வான்திகழுஞ் சோலைமதிளரங்கர் வண்புகழ்மேலானற தமிழ் மறைகளாயிரமும்” (திருவாய் மொழியின் தனியன்.) என்கிறபடியே திருவாய்மொழியாயிரமும் ஸ்ரீரங்கநாதன் விஷயமென்று நம் ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்கையாலே பாம்பணையான் சீர்கலந்த சொல்—திருவாய்மொழியாம்; ஆக, ஸ்ரீராமாயண பாரதாதி இதிஹாஸங்களைக் கொண்டும் ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணம் முதலிய புராணங்களைக்கொண்டும், திருவாய்மொழி முதலிய அருளிச் செயல்களைக்கொண்டும் பாவத்தைப் போக்கிக்கொள்ளார்களாகில் போகட்டும்; போதைப் போக்குவதற்கு இவையொழிய வேறென்றும் ஸாதநமல்ல என்றாயிற்று.

இப்பாட்டும் மேற்பாட்டும் சாற்றுப் பாசுரங்கள். (அசு)

இப்போது மின்னு மினிச்சிறிது நின்றவும் *

எப்போது மீதேசொல் லென்னெஞ்சே! *—எப்போதுங்

கைகழலா நேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான் *

மொய்கழலே யேத்த முயல்.

(அஎ)

என் நெஞ்சே	எனது மனமே!	முயல்	உத்ஸாஹப்படு;
நம்மேல்	நம்மிடத்திலுள்ள	இப்போதும்	இக்காலத்திலும்
வினை	பாவங்களைப்	இன்னம்	} மேலுள்ள காலத்திலும்
கடிவான்	போக்குதற்காக	இனி சிறிது நின்றாலும்	
எப்போதும்	ஒருபோதும் கையை	எப்போதும்	} ஆக எல்லாக் காலத்திலும்
கை கழலா	விட்டுப்போத		
நேமியான்	திருவாழியை		} இதுவே (உனக்கு நான் சொல்லும்) ஹிதோபதேச மாகும்.
	யுடையனான எம்		
	பெருமானுடைய		
மொய்கழலே	அழகிய	ஈதே சொல்	
ஏத்த	திருவடிகளையே		
	துதிக்க		

* * * [இப்போதும்.] முதற்பாட்டிலே தம்முடைய நெஞ்சை விளித்து அருளிச்செய்ததுபோலவே முடிவு பாட்டையும் நெஞ்சை நோக்கியுரைத்து முடிக்கிறார். பகவத் குணதுபவத்தால்தான் உலகத்தார் யாவரும் போதுபோக்க வேணுமென்று கீழ்ப்பாட்டில் சொன்னேன்; அவர்கள் தங்கள் போதை எப்படி போக்கினாலும் போக்கிக்கொள்ளட்டும்; சூதாடியோ, சதுரங்கம் பொருதோ, களவாடியோ, கண்ணுறங்கியோ எவ்விதமாகவேனும் போதைப் போக்கிக்கொள்ளட்டும்; அவர்களைப்பற்றி நமக்கென்னகவலை? நெஞ்சமே! உனக்கு நான் சொல்லுவதைச் சிக்கனக் கேளாய்; இன்றைக்கோ நாளேக்கோ, இன்னம் பத்தெட்டு வருஷங்கள் கழித்தோ மற்றுமெப்போது நான் உனக்கு உரைப்பதானாலும் இந்த ஒரு சொல்லையே சொல்லுவேன்; அந்தச் சொல் பாதெனில்—“ நம்மேல்வினை கடிவான் எப்போதும் கைகழலாநேமியான் மொய்கழலே ஏத்த முயல்.” என்பதே. அடியாருடைய விரோதிகளைத் தொலைப்பதற்காகவே “ உழுவதோர்படையும் உலக்கையும் வில்லும் ஒண்சுடராமியும் சங்கும், மழுவொடு வாளும் படைக்கலமுடைய மால் ” என்றபடி திவ்யாயுதங்களை எப்போதும் தரித்திரா நிற்கும் பெருமானுடைய பரமபோக்கியமான திருவடிகளை ஏத்துவதற்கு உத்ஸாஹப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதே உனக்கு எப்போதும் காரியமாகக் கடவதென்று நெஞ்சக்குரைத்துத் தலைக்கட்டினாயிற்று.

ஸ்ரீ பட்டர் “ எப்போதும் கைகழலா நேமியான் நம்மேல் வினை கடிவான் ” என்கிறவிதைத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்

அடிவரவு :—

1. முயற்றி புகழ்வோம் இவையன்றே யென்னில்,
பெற்றதாய் நெறிகாட்டி யாமே யருகும்,
தமக்கடி யிருநால் நாழால் நீயன்றே.
2. நீயன் வழக்கொடு சாயால் பார்த்தோர்,
சீரால் சூழ்ந்தடி தாம்பால் சொல்லில்,
காணப்புகில் சென்றங்கு காலே யினைப்பாய்.
3. இளை தான்தோன்றல் ஆரானும் யானும்,
அடியா லன்றே உணர இங்கில்லை,
அழகு தமக்கடி யாதான் பாலாழி.
4. பாலாழி நின்று மவனா மாமாறு,
அமைக்கும் பிழைக்க வாய்ப்போ வலியம்,
பாருண்டா னவயம் வகைசேர் வினையார்.
5. வினை நான்குறும் நினைத்திறை எமக்கியாம்,
கொண்டல் பிரிந்தொன்று மனமாளு மாண்பாவி,
ஒன்றுண்டு வாளை மருங்கோ வரவாறு.
6. வரவு வழித்தங்கு மாலே மாடே,
பேர்ந்தென் றிறைமுறை மீன் பின்தரக்கும்,
பரனும் கலந்து சூட்டாய வதுவோ.
7. அதுவோ கல்லு மகஞ்சிவந் தடர்பொன்,
இனிநின்று முதலாம் பூவை யென்றமொரு,
புவியு முள்ளிலு முரைக்கிலோர் துணைநாள்.
8. துணை யுண்ணாட்டுப் பிறப்பிறப் பகலிரா,
தெரிந்துணர் வயர்ப்பாய் வாழ்த்தியவன் தங்கா,
கார்கலந் திப்போதுமின்னும் முயற்றி.

ஆழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

